475

ဒုတိယမဲထီးဆရာတော်

မာလာလင်္ကာရ

ဝတ္ထုတော်ကြီး

ဟံ သာ ဝ တီ

အမရပူရ ပဌမ မြို့တည် နန်းတည် မင်းလက်ထက်
ကဝိဝံသာဘိဓဇ မဟာဓမ္မရာဇဂုရု
ဘွဲ့တံဆိပ်တော်ရ

ဒုတိယမဲထီးဆရာတော်

ပြုစီရင်အပ်သော
ပါရမီတော်ဘုန်းတော်အစဉ်တန်ဆာဆင်သည့်

မာလာလင်္ကာရ ဝတ္ထုတော်ကြီး

ဦးခင်စိုးအမှူးရှိသော ပါဠိဆရာများ
ကြပ်မကြည့်ရှု ပြင်ဆင်သည်။

ရန်ကုန်မြို့
ဟံသာဝတီပုံနှိပ်တိုက်
၁၉၆၁

H 455—A (ဟံသာဝတီ)

ရန်ကုန်မြို့၊ ၅၃-နတ်မောက်လမ်းသွယ်၊ ဟံသာဝတီပုံနှိပ်တိုက်တွင်
ဦးကျင်ဟိုးက ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသည်။

နိဒါန်း

သစ္စာ ၄-ပါးအမှန်တရားတို့၌ ၃-ပါးသော အပြန်, ၁၂-တန်သော အခြင်းအရာများသည် ယထာဘူတ ကျနမှန်ကန်ဉာဏ်အမြင်သန့်ရှင်းစွာမရှိသေးစဉ်အခါက "ငါသည် ကိလေသာကုန်ခန်း၍ အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်, သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကြီးကို ထိုးထွင်းသိတတ် ဘုရားမြတ်ဖြစ်ပြီ"ဟုမည်သူကိုမျှ ဝန်ခံစကား မိန့်ကြားတော်မမူခဲ့ဘူးချေ၊ သစ္စာ ၄-ပါး အမှန်တရားတို့၌ ၃-ပါးသောအပြန်,၁၂-တန်သောအခြင်းအရာများသည် ယထာဘူတ ကျနမှန်ကန် ဉာဏ်အမြင် သန့်ရှင်းစွာ ရှိလာသောအခါ ကျမှသာ "ငါသည် ကိလေသာကုန်ခန်း၍ အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်, သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော်ကြီးကို ထိုးထွင်းသိတတ် ဘုရားမြတ်ဖြစ်ပြီ"ဟု ပဉ္စဝဂ္ဂီ သညီတင့်ဆန်း ရဟန်းတော်ငါးဦးအပေါ် ဗြဟ္မာ,နတ်,လူ သုံးဘုံသူတို့အား ဓမ္မစကြာတရား ဟောကြားပြီးဆုံး နိဂုံးကမ္ပတ် အပြီးသတ်သောအခါ "ယာဝကီဝဥ္စမေ" အစရှိသည်ဖြင့် မြတ်စွာဘုရားသခင်ကိုယ်တော်တိုင် ဝန်ခံစကား မိန့်ကြားတော်မူခဲ့လေသည်။

ယင်းသို့ကိလေသာကုန်ခန်း၍ အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်,အရဟတ္တဖိုလ်ဉာဏ်ကို ရရှိကာ အလုံးစုံသောတရားတို့ကို သိတော်မူသော သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်အရှင် ဘုရားသခင်ကိုယ်တော်မြတ်၏အကြောင်းအရာနှင့်တကွ ပါရမီတော်, ဘုန်းတော်အစဉ်ကို တန်ဆာဆင်၍ ပြဆိုသောကျမ်းကို မာလာလင်္ကာရဟု ခေါ်ဆိုလေသည်၊ မာလာလင်္ကာရ၌ မာလာ-သဒ္ဒါသည် အစဉ်ဟူသော အနက်ကိုဟော၍ အလင်္ကာရ-သဒ္ဒါသည် တန်ဆာဆင်ခြင်းဟူသောအနက်ကို ဟောကြောင်း-ကျမ်းဦးဂါထာအနက်တွင် ပြဆိုထားသည်ကို တွေ့ရပေသည်။

ဗုဒ္ဓ၏ အကြောင်းအရာကိုပြဆိုသော ရှေးကျမ်းဟောင်းများမှာ မူလဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်း,တထာဂတဉဒါနဒီပနီကျမ်း,မာလာလင်္ကာရကျမ်းဟု ကျမ်းကြီး ၃-ကျမ်းရှိခဲ့ရာ မူလဗုဒ္ဓဝင် ကျမ်းမှာ အကျဉ်း အလိုရှိသူတို့အဘို့ ဖြစ်၍ တထာဂတဉဒါနဒီပနီကျမ်းမှာ အကျယ် အလိုရှိသူတို့အဘို့ ဖြစ်ပြီး မာလာလင်္ကာရကျမ်းမှာ-မကျဉ်းမကျယ် အလိုရှိသူတို့အဘို့ဖြစ်သည်ဟု ဆိုအပ်သည်၊ တနည်းဆိုရသော်- ဇိနတ္ထပကာသနီကျမ်းမှာ တထာဂတဉဒါနဒီပနီကျမ်းကို အကျဉ်းချုံးထားသော ကျမ်းဖြစ်သည်၊ ဤမာလာလင်္ကာရ ကျမ်းမှာ တထာဂတဉဒါနဒီပနီ၌ မပါမရှိ ကြွင်းကျန် လစ်လပ်သည့် အရာများကို ဖြည့်စွက်လျက် ပြဆိုထားသော အစုံအလင်ဗုဒ္ဓဝင် ကျမ်းမြတ် တဆူဖြစ်ပေသည်။

ဤမာလာလင်္ကာရကျမ်းကို ပြုစုစီရင်တော်မူသော ဒုတိယမဲထီးဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ပုဂံမြို့ကျေး-ပုပ္ပါးမြို့တောင် လယ်ယားရွာ ဇာတိဖြစ်၍ သက္ကရာဇ် (၁၁၀၉) ခု၊တပေါင်းလပြည့်ကျော် ၅-ရက် တနင်္လာနေ့တွင် ဖွားမြင်တော်မူသည်၊ လူမည်မောင်တုတ်ခဲ ဟုတွင်သည်၊ အသက်စေ့တွင် ရဟန်းပြုတော်မူသည်၊ ရဟန်းဘွဲ့မည်မှာ ရှင်ကဝိဖြစ်သည်၊ (သာသနာပိုင်မန်လည်ဆရာတော် ရှင်ဂုဏာမဉ္ဇူသာ၏ တပည့်ရင်းဖြစ်သည်)။

ရဟန်းဒါယကာမှာ- ရွှေပြည်ဝန်လက်ဝဲဝင်းမှူး ဧမောင်တော ဖြစ်သည်၊ အမရပူရရွှေမြို့တော်အရှေ့တောင်ယွန်း မဲထီးတိုက်တွင် သီတင်းသုံးတော်မူပြီးနောက် ရတနာပူရစတုတ္ထနန်းတည်းမင်းတရားကြီးလက်ထက်တွင် မြဝတီမင်းကြီးဦးစကိုးကွယ်၍ အင်းဝ ရွှေမြို့တော်ကြီးတွင် အရှေ့တောင်ထောင့် တောင်ပလူကုန်း၌ မြဝတီမင်းကြီး ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းသည့် လေးထပ်ကျောင်းကြီး၌ သီတင်းသုံးတော်မူသည်၊ (ပဥ္စမ မဲထီးဆရာတော် ဦးပရမမှာ မြဝတီမင်းကြီး၏ ဆရာရင်းဖြစ်လေသည်။)

ဒုတိယမဲထီးဆရာတော်ရရှိတော်မူသည့် ဘွဲ့တံဆိပ်တော်မှာ "ကဝိန္ဒာဘိသီရိသဒ္ဓမ္မဓဇ မဟာဓမ္မရာဇာဓိရာဇဂုရု" ဖြစ်သည်၊ မာလာလင်္ကာရဝတ္ထုစသည်တို့ကို ရေးသားတော်မူခဲ့သည်၊ ဆရာတော်သည် သက်တော် (၇၇) ဝါတော် (၆၇) သက္ကရာဇ် (၁၁၈၆)ခုနှစ်တွင် ယင်းလေးထပ် ကျောင်းကြီး၌ပင် ပျံလွန်တော်မူသည်ဟု မင်းလှသီရိသီဟသူ ပြုစုသည့်ဆရာတော်စဉ်မှတ်တမ်းတွင် ဆိုလေသည်။

မာလာလင်္ကာရကျမ်းနိဂုံးတွင်မူ-အမရပူရမြို့တော်တွင် သီတင်းသုံးတော်မူသော "ကဝိဝံသာဘိဓဇ မဟာဓမ္မရာဇဂုရု" ဘွဲ့တံဆိပ်တော်ရ မထေရ်မြတ် ပြုစုစီရင်အပ်သောမာလာလင်္ကာရကျမ်းသည်သာသနာသက္ကရာဇ်(၂၃၄၂) ခုနှစ်တွင် ပြီးဆုံးခြင်းသို့ရောက်၏ ဟု ဆိုထားသည်ကိုတွေ့ရသည်၊ သို့ဖြစ်၍ ဤမာလာလင်္ကာရကျမ်းသည် (၁၁၆၀) ပြည့်နှစ် သက်တော် (၅၁)နှစ်၊ ဝါတော်(၃၁) ဝါအရတွင် ပြီးဆုံးကြောင်းသိရှိရပေသည်။

ပိဋကတ်တော်သမိုင်း၌ကား- မာလာလင်္ကာရဝတ္ထုမှာ ရတနာပူရစတုတ္ထမြို့တည် နန်းတည်မင်းလက်ထက် မဲထီးဆရာတော်စီရင်သည်၊ အဘိဓမ္မတ္ထသင်္ဂဟအဋ္ဌကထာ နိဿယမှာ မဲထီးရွာဇာတိ "ကဝိဓဇမဟာဓမ္မ ရာဇာဓိ ရာဇဂုရု" မဲထီးဆရာတော်စီရင်သည်၊တိကနိပါတ် အဋ္ဌကထာနိဿယမှာ သက္ကရာဇ် (၁၁၄၄) ခုနှစ် အမရပူရမြို့တည် နန်းတည် "သီရိပဝရဝိဇ-

ယာနန္တ္တယသ တြိဘ၀နာဒိတျာဓိပတိ ပဏ္ဍိတ မဟာဓမ္မရာဇာဓိရာဇာ” တံဆိပ်နာမံခံသောအောင်မြေလောက စေတီ ဒါယကာမင်းလက်ထက်“မုနိန္ဒာဘိဓဇ မဟာဓမ္မရာဇဂုရု” မဲထီးဆရာတော် စီရင်သည်ဟု ဆိုထားသည်ကိုတွေ့ရပေသည်၊ ထိုပိဋကတ်တော်သမိုင်းလာ အဆိုကိုထောက်လျှင် ရှင်ပရမဟူသောဘွဲ့မည်နှင့် နံ့တူ မုနိန္ဒာဘိဓဇ ဟူသော တံဆိပ်မည်တို့ကို ပဌမမဲထီးဆရာတော်၏အမည်ဟုဂုဏ်း,ရှင်ကဝိဟူသောဘွဲ့မည်နှင့် နံ့တူ ကဝိန္ဒာဘိဓဇ,ကဝိဝံသာဘိဓဇ, ကဝိဓဇဟူသော တံဆိပ်မည်တို့ကို ဒုတိယမဲထီးဆရာတော်၏အမည်ဟုဂုဏ်း ခွဲခြားမှတ်သားသင့်သည်ဟု ထင်မြင်ယူဆရပေသည်။

ဤမာလာလင်္ကာရကျမ်းကို (၁၉၀၉) နှစ်က ရန်ကုန်မြို့ ဟံသာဝတီ ပုံနှိပ်တိုက်တွင် ပဌမအကြိမ် ရိုက်နှိပ်၍ မန္တလေးမြို့ ဟံသာဝတီ ပုံနှိပ်တိုက်တွင် ဒုတိယအကြိမ် ရိုက်နှိပ်ခဲ့ပေသည်၊ ယခု တတိယအကြိမ်တွင်မူ မန္တလေးမြို့ ခင်မကန်ပါဠိတက္ကသိုလ်ကျောက်ဆောက်ကျောင်း အရှင်ဝါသဝ “သာသနဓဇသီရိပဝရဓမ္မာစရိယ” ထံမှ (၁၂၁၆) ခုနှစ်ရေး မာလာလင်္ကာရဝတ္ထုတော်ကြီး ပေမူတဆူကိုပေးပို့ရရှိသဖြင့် အထူးကျေးဇူးဥပကာရတင်ရှိရပေသည်၊ ထိုပေမူသည် လက်ရေးလက်သားကောင်း၍ ပုဒ်ပါဌ်အက္ခရာမှန်ကန်ပြီး အကျအပေါက်မရှိပြည့်စုံလှသောကြောင့် ထိုပေမူကိုပဓာနထား၍ စာအုပ်မူများဖြင့် တိုက်ဆိုင်ကာ စာအုပ်မူများ၌ မပါမရှိ ကြွင်းကျန်သည့်အရာများကို စာကိုယ်အတွင်း လက်သည်းကွင်းဖြင့် ဖော်ပြလျက်ပေမူနှင့်မတူသော စာအုပ်ပါမူကွဲများကို မျဉ်းအောက်တွင် ဂဏန်းအမှတ်ဖြင့် ဖော်ပြပြီး ဆရာဦးခင်စိုး (သာသနဓဇသီရိပဝရဓမ္မာစရိယ)နှင့် ဆရာဦးသိန်းဟန်, ဦးရွှေဖူး, ဦးပု, ဦးဟန်ထွန်း, ဦးတင်နွယ်, ဦးမြတ်မော်, ဟံသာဝတီပါဠိဆရာများအဖွဲ့က ကောင်းစွာတည်းပြတ်သုတ်သင် ပြင်ဆင်ကာ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေအပ်သည် ဖြစ်ပါကြောင်း။

ဟံသာဝတီ

၇-၇-၁၉၆၁

မာတိကာ

ဦးစရေ	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
	ပဌမတွဲ	
၁။	အလောင်းတော်နတ်သား နတ်စည်းစိမ်ကိုခံစားစဉ် ဗုဒ္ဓကောလာဟလဖြစ်ခြင်း	၃
၂။	ကောလာဟလသုံးပါးကိုပြခြင်း	၃
၃။	အလောင်းတော်နတ်သားကို နတ်အများတို့က ဘုရားဖြစ်ရန်တောင်းပန်ခြင်း	၄
၄။	ငါးပါးသောကြည့်ခြင်းကိုပြခြင်း	၅
၅။	ဘုရားလောင်း၏မယ်တော် အိပ်မက်မြင်မက်တော်မူကြောင်းကိုပြခြင်း	၈
၆။	မယ်တော် အိပ်မက်ကို ပုဏ္ဏားတို့အား ခေါ်၍ ဘတ်စေခြင်း	၉
၇။	ဘုရားလောင်းပဋိသန္ဓေနေအံ့သောပုဗ္ဗနိမိတ်တို့ကိုပြခြင်း	၁၀
၈။	လုမ္ဗိနီအင်ကြင်းတော၌ အလောင်းတော် ဘွားမြင်ခြင်း	၁၂
၉။	အလောင်းတော်သည် သုံးဘဝ၌ ဘွားစကပင် စကားပြောသည်ကိုပြခြင်း	၁၅
၁၀။	ဘွားဘက်တော်ခုနစ်ပါးကိုပြခြင်း	၁၆
၁၁။	ကာလဒေဝီလရသေ့၏ဆံကျစ်၌ ဘုရားလောင်း တည်ရပ်တော်မူခြင်း	၁၆
၁၂။	မောနေယျအကျင့်ကိုကျင့်သူ နာလကသတို့သား အကြောင်းကိုပြခြင်း	၁၈
၁၃။	အလောင်းတော်ကို တရာ့ရှစ်ယောက်သော ပုဏ္ဏားတို့အား လက္ခဏာတော်ကိုဘတ်စေခြင်း	၁၉
၁၄။	အလောင်းတော်ကိုအမည်မှည့်တော်မူခြင်း	၂၀
၁၅။	မယ်တော် တုသိတာနတ်ပြည်၌ဖြစ်သည်ကိုပြခြင်း	၂၀
၁၆။	ပဉ္စဝဂ္ဂီငါးယောက်တို့ကို ပြခြင်း	၂၁

ဦးရေ	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁၇။	နိမိတ်ကြီးလေးပါးတို့ကို မမြင်ရအောင်အစောင့်အရှောက်ထားခြင်း	၂၂
၁၈။	အလောင်းတော်ကို ခမည်းတော်သုဒ္ဓေါဓနမင်းကြီး နှစ်ကြိမ်မြောက်ရှိခိုးခြင်း	၂၃
၁၉။	တဆယ့်နှစ်ပါးသောလေးအတတ်တို့ကို အလောင်းတော်ပြခြင်း	၂၄
၂၀။	နိမိတ်ကြီးလေးပါးကို နတ်တို့လှည့်ပတ်၍ပြခြင်း	၂၅
၂၁။	သုဒ္ဓေါဓနမင်းကြီးသည် မြေးတော်ကိုအမည်မှည့်ခြင်း	၂၈
၂၂။	ကိသာဂေါတမီ ချီးမွမ်းခြင်း	၂၉
၂၃။	အလောင်းတော်သည်ရဟန်းအဖြစ်၌ စိတ်ညွတ်တော်မူခြင်း	၃၀
၂၄။	အလောင်းတော်သည် တောထွက်တော်မူခြင်း	၃၁
၂၅။	မာရ်နတ်သည် အလောင်းတော်ကို တားမြစ်ခြင်း	၃၄
၂၆။	အလောင်းတော်သည်အနောမာမြစ်သို့ရောက်ခြင်း....	၃၄
၂၇။	အလောင်းတော်သည် ရဟန်းအဖြစ်ကို ယူတော်မူ၍ ဆံနွှအမတ်ကို ပြန်လွှတ်ခြင်း	၃၅
၂၈။	ကဏ္ဍကမြင်းသေသည်ကို ပြခြင်း	၃၇
၂၉။	အလောင်းတော်သည် ဥရုဝေလတော၌ ကမ္ဘဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းခြင်း	၃၇
၃၀။	အလောင်းတော်သည် ဒုက္ကရစရိယာကျင့်တော်မူခြင်း	၄၀
၃၁။	ပဥ္စဝဂ္ဂီတို့သည် အလောင်းတော်ကိုစွန့်ပစ်၍ မိဂဒါဝုန်တောသို့ဝင်ခြင်း	၄၂
၃၂။	သုဇာတာ၏ဃနာနို့ဆွမ်းချက်ပုံကိုအကျယ်ပြခြင်း	၄၃
၃၃။	အလောင်းတော်မြင်မက်သော အိပ်မက်ကြီးငါးပါးကိုပြခြင်း	၄၄
၃၄။	အလောင်းတော်သည် သုဇာတာ၏ဃနာနို့ဆွမ်းကို ခံတော်မူခြင်း	၄၅

ဦးရေ	အကြောင်းအရာ		စာမျက်နှာ

၃၅။ ဘုရားလောင်းသည် နေရဉ္ဇရာမြစ်နား၌ ယနာန္ဒိဆွမ်းကိုဘုဉ်းပေးတော်မူခြင်း ၄၇

၃၆၊ အလောင်းတော်သည် မိဋ္ဌာန်တော်မူ၍ရွှေခွက်ကို နေရဉ္ဇရာမြစ်၌မျှောခြင်း ၄၇

၃၇။ သောတ္ထိယလှူအပ်သောမြက်ရှစ်ဆုပ်ကိုယူ၍ ဗောဓိမဏ္ဍိုင်သို့တက်တော်မူခြင်း ၄၈

၃၈၊ မာရ်နတ်သည်ဘုရားအလောင်းကိုစစ်ထိုးရာ နေမဝင်မီမာရ်စစ်သည်ကိုအောင်မြင်ခြင်း ၅၀

၃၉။ အလောင်းတော်သည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကိုရခြင်း ၅၆

ဒုတိယတွဲ

၄၀။ အဘိဓမ္မာခုနစ်ကျမ်းကိုသုံးသပ်တော်မူ၍ ရောင်ခြည်တော်ထွန်းလင်းလာခြင်း ၆၁

၄၁။ မာရ်နတ်သည်အရေးအကြောင်းကိုမြေ၌ ရေးသားသည်ကိုပြခြင်း၊ ၆၅

၄၂။ မာရ်မင်း၏သမီးသုံးယောက်တို့သည်ဘုရားသခင်ကို ဖြားယောင်းသည်ကိုပြခြင်း ၆၇

၄၃၊ ဘုရားသခင်သည်မုစလိန္ဒာအိုင်ကြည်းပင်ရင်း၌ ခုနစ်ရက်စံတော်မူသည်ကိုပြခြင်း ၇၀

၄၄။ တပုဿ,ဘလ္လိကကုန်သည်ညီနောင်တို့အား ဆံတော် ဓာတ်တော်ကိုသနားတော်မူခြင်း ၇၂

၄၅။ သဟမ္ပတိ ဗြဟ္မာမင်းတောင်းပန်၍ တရားဟောအံ့ ဟု ခွင့်ပြုခြင်း ၇၄

၄၆၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဂယာသီသအကြား၌ ဉပက တက္ကတွန်းနှင့်တွေ့ခြင်း ၇၆

၄၇၊ မိဂဒါဝုန်တော၌ ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့ကို ဓမ္မစကြာ တရားဟောတော်မူခြင်း ၇၈

၄၈၊ သေဋ္ဌေးသား ယသရဟန်းအဖြစ်ကိုရခြင်း ၈၂

၄၉။ ဝိမလ,သုဗာဟု,ပုဏ္ဏဇိ,ဂဝမ္ပတိ သေဋ္ဌေးသားတို့ ရဟန်းဖြစ်သည်ကိုပြခြင်း ၈၆

ဦးရေ	အကြောင်းအရာ		စာမျက်နှာ
၅၀။	လောကဝယ်ခြောက်ကျိပ် တယောက်သော ရဟန္တာတို့ကိုပြခြင်း	....	၈၇
၅၁။	ဘုရားသခင်သည် သေနနိဂုံးသို့ ကပ်တော်မူခြင်း	....	၈၈
၅၂။	မာရ်နတ်သည် ဘုရားသခင်ကိုငါ၏နိုင်ငံမှမလွတ် ဟု လျှောက်ခြင်း	....	၈၉
၅၃။	ဘုရားသခင်သည် ရဟန်းပဉ္စင်းရှင်အဖြစ်ကို ခွင့်ပြု တော်မူခြင်း	....	၉၀
၅၄။	ဘုရားသခင်သည် မင်းသားသုံးကျိပ်တို့ကို တရား ဟောတော်မူခြင်း	....	၉၁
၅၅။	ဘုရားသခင်သည် ဥရုဝေလတော၌ ရသေ့ညီနောင် သုံးယောက်တို့ကို ချွတ်တော်မူခြင်း	....	၉၃
၅၆။	ဂယာသီသသို့ ကြွတော်မူ၍ အာဒိတ္တပရိယာယ သုတ်ကို ဟောတော်မူခြင်း	....	၁၀၃

တတိယတွဲ

ဦးရေ	အကြောင်းအရာ		စာမျက်နှာ
၅၇။	ဘုရားသခင်သည် လူအပေါင်းတို့ယုံမှားပျောက်ရန် ဥရုဝေလကဿပနှင့် မေး,ဖြေခြင်း	....	၁၁၁
၅၈။	သိကြားမင်းသည် မြတ်စွာဘုရားရှေ့မှ သွား၍ ရွတ်အပ်သော သီချင်းကိုပြခြင်း	....	၁၁၇
၅၉။	ရဟန်းတို့အား အာရာမ်ကိုအလှူခံစိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြုတော်မူခြင်း	....	၁၁၉
၆၀။	ဥပတိဿ,ကောလိတတို့အမြိုက်တရားကိုရှာရန် ကတိကဝတ်ကိုထားကြခြင်း	....	၁၂၀
၆၁။	ရှင်သာရိပုတြာအလောင်းပရိဗိုဇ်သည် အရှင် အဿဇိနှင့်တွေ့၍ သောတာပန်ဖြစ်ခြင်း	....	၁၂၁
၆၂။	အရှင်သာရိပုတြာ,အရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့သည် ရဟန္တာဖြစ်ကြသည်ကိုပြခြင်း	....	၁၂၅
၆၃။	မဂဓတိုင်းသားတို့သည် ဘုရားသခင်ကို ကဲ့ရဲ့ကြသည်ကိုပြခြင်း	....	၁၂၆

ဦးစေရ	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၆၄။	သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် ဘုရားပင့်ရန် စေလွှတ်လိုက်သောအမတ်တို့ရဟန္တာဖြစ်ကြခြင်း	၁၂၀
၆၅၊	ကာဠုဒါယီမထေရ်လျှောက်၍ ကပိလဝတ် ပြည်သို့ဘုရားကြွတော်မူခြင်း	၁၃၀
၆၆။	နိဂြောဓရုံဥယျာဉ်၌ ဆွေတော်မျိုးတော်တို့အား တန်းခိုးပြာဋိဟာကိုပြခြင်း	၁၃၂
၆၇။	မြတ်စွာဘုရားသည်ရဟန္တာနှစ်သောင်းခြံရံ၍ ဆွမ်းခံကြွတော်မူသည်ကိုပြခြင်း	၁၃၄
၆၈။	ယသောဓရာမိဖုရားသည် ဘုရားခြေတော်ကို ဦးတိုက်၍ငိုယိုရှိခိုးသည်ကိုပြခြင်း	၁၃၇
၆၉။	နန္ဒမင်းသားကိုရဟန်းပြုခြင်း	၁၃၀
၇၀။	ရာဟုလာမင်းသားကိုရှင်ပြုခြင်း	၁၃၀
၇၁။	မိဘတို့ခွင့်မပြုသောသားကိုရှင်ရဟန်းမပြုရန် ပညတ်တော်မူခြင်း	၁၃၉
၇၂။	သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးအနာဂါမ်ဖြစ်ခြင်း	၁၄၁
၇၃။	အနာထပိဏ်သေဌေးသည် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်ကိုလှူဒါန်းခြင်း	၁၄၂
၇၄။	သာလဝတီသတို့သမီးကိုပြည့်တန်ဆာအရာ၌ ထားခြင်း	၁၄၅
၇၅။	ဇီဝကဆေးဆရာ၏အဖြစ်,အပျက်ကိုပြခြင်း	၁၄၆
၇၆။	မြတ်စွာဘုရား၏ဒေါသဓာတ်ဝေဒနာကို ဇီဝကကုသခြင်းအကြောင်း	၁၆၂
၇၇။	ဘုရားသခင်သည်သောဏသေဌေးသား၏ဆွမ်းကို မိမ္ဗိသာရမင်းကြီးအားအတန်ငယ်ပေးတော်မူခြင်း	၁၆၄
၇၈။	ဇီဝကသည်ဒါယကာတို့လှူသောသင်္ကန်းကို ရဟန်းတို့အား ခွင့်ပြုရန်တောင်းပန်ခြင်း	၁၆၅
၇၉။	မြတ်စွာဘုရားသည်ရဟန်းတို့အား တန်းခိုးမပြရန် ပညတ်ခြင်း	၁၆၇
၈၀။	မြတ်စွာဘုရားသည်သက်ဿနဂိုရ်ပြည်၌ ယမကပြာဋိဟာကိုပြတော်မူခြင်း	၁၇၀

ဦးရေ	အကြောင်းအရာ		စာမျက်နှာ
၈၁။	မြတ်စွာဘုရားသည်မယ်တော်နတ်သားကို အမှူးထားလျက်အဘိဓမ္မာတရားကို ဟောခြင်း	....	၁၈၃
၈၂။	တာဝတိံသာနတ်ပြည်မှသင်္ကဿနဂိုရ်ပြည်သို့ ဆင်းသက်တော်မူခြင်း	....	၁၉၂
၈၃။	သေက္ခ,အသေက္ခပုဂ္ဂိုလ်တို့၏တရားကို ရှင်သာရိပုတြာအားဘုရားသခင်မေးတော်မူခြင်း	....	၁၉၄

စတုတ္ထတွဲ

၈၄။	မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ ဝါဆိုစဉ်ကိုပြခြင်း	....	၁၉၇
၈၅။	အဇာတသတ်မင်းသည် ဝဇ္ဇီမင်းတို့အား စစ်ထိုးလိုခြင်းအကြောင်း	....	၁၉၈
၈၆။	မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား အပရိဟာနိယသုတ်ကို ဟောတော်မူခြင်း	....	၂၀၇
၈၇။	မြတ်စွာဘုရားသည် အမ္ဗလဋ္ဌိကအရပ်နှင့် နာဠန္ဒအရပ်သို့ကြွတော်မူခြင်း	....	၂၁၀
၈၈။	ပါဋလိရွာသားတို့အား သီလပျက်ခြင်း၏အပြစ် ငါးပါးကို ဟောခြင်း	....	၂၁၃
၈၉။	သီလနှင့်ပြည့်စုံသောသူတို့၏ အကျိုးငါးပါးကို ဟောတော်မူခြင်း	....	၂၁၆
၉၀။	ပါဋလိမြို့တည်ခြင်းကို ပြခြင်း	....	၂၁၉
၉၁။	မြတ်စွာဘုရားသည် ကောဋိကရွာနှင့် နာတိက အရပ်သို့ ကြွတော်မူခြင်း	....	၂၂၃
၉၂။	အမ္ဗပါလိကာ ပြည့်တန်ဆာမ၏ ဥယျာဉ်၌ တရားကိုဟောတော်မူခြင်း	....	၂၂၄
၉၃။	မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေဠုဝရွာသို့ ကြွတော်မူခြင်း	....	၂၂၈
၉၄။	မြတ်စွာဘုရားအား ပြင်းထန်သော ဝေဒနာကပ်ရောက်ခြင်း	....	၂၂၉
၉၅။	အရှင်အာနန္ဒာအားများစွာသော ဒေသနာကို ဟောတော်မူခြင်း	....	၂၃၀
၉၆။	အရှင်သာရိပုတြာ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသည်ကိုပြခြင်း	....	၂၃၂

ဦးရေ	အကြောင်းအရာ		စာမျက်နှာ
၉၇။	ရေဝတီနတ်သမီး၏အဖြစ်,အပျက်ကိုပြခြင်း	....	၂၃၉
၉၈။	အရှင်သာရိပုတြာ၏ ညီတော်ရှင်စုန္ဒအကြောင်း	....	၂၄၁
၉၉။	အရှင်မောဂ္ဂလာန် ပရိနိဗ္ဗာန်စံယူခြင်း	....	၂၄၃
၁၀၀။	မြတ်စွာဘုရားသည်ပရိနိဗ္ဗာန်စံယူမည့်အကြောင်းကို အရိပ်အမြွက်ကို ဟောတော်မူခြင်း	....	၂၄၃
၁၀၁။	မာရ်နတ်သည် မြတ်စွာဘုရားအား ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုရန် ခွင့်တောင်းခြင်း	....	၂၄၅
၁၀၂။	ရှင်အာနန္ဒာအား မြေလှုပ်ခြင်းရှစ်ပါးကို ဟောတော်မူခြင်း	....	၂၄၇
၁၀၃။	ဝေသာလီပြည်ကို အဆုံးစွန်ကြည့်တော်မူခြင်း	....	၂၅၁
၁၀၄။	မဟာပဒေသလေးပါးကို ဟောတော်မူခြင်း	....	၂၅၂
၁၀၅။	စုန္ဒရွှေပန်းထိမ်သည်၏သားပြွမ်းဆွမ်းကို ခံတော်မူခြင်း	....	၂၅၃
၁၀၆။	မြတ်စွာဘုရားသည် ဝမ်းသွေးသွန်တော်မူခြင်း	....	၂၅၄
၁၀၇။	မလ္လာမင်းသားပက္ကုသ၏ပုဆိုးစုံကိုခံတော်မူခြင်း	....	၂၅၆
၁၀၈။	မလ္လာမင်းသား ပက္ကုသလှူသော ပုဆိုးစုံကို ဝတ်ရုံတော်မူခြင်း	....	၂၆၀

ပဥ္စမတွဲ

၁၀၉။	စုန္ဒအား နှလုံးမသာယာခြင်း မဖြစ်စေရန် အရှင်အာနန္ဒာအား ဟောတော်မူခြင်း	....	၂၆၃
၁၁၀။	ဝလာနရမည်သော နတ်တို့၏အကြောင်း	....	၂၇၀
၁၁၁။	မြတ်စွာဘုရားသည် ပူဇော်သက္ကာရ ပြုခြင်းကို အထူးဟောတော်မူခြင်း	....	၂၇၂
၁၁၂။	အရှင်ဥပဝါဏ မထေရ်အကြောင်း	....	၂၇၄
၁၁၃။	နတ်တို့ငိုကြွေးမြည်တမ်းခြင်းနှင့်-စတ္တာရိမာနိ အစရှိသော ဒေသနာကို ဟောတော်မူခြင်း	....	၂၇၆
၁၁၄။	မာတုဂါမတို့အားကျင့်ရာသည်ကို ဟောတော်မူခြင်း	....	၂၇၇
၁၁၅။	အလောင်းတော်ကိုသင်္ဂြိုဟ်ရန် ဥပဒေသထားခြင်း	....	၂၇၉

ဦးရေ	အကြောင်းအရာ		စာမျက်နှာ
၁၁၆။	အရှင်အာနန္ဒာ ငိုကြွေးမြည်တမ်းခြင်း	....	၂၀၂
၁၁၇။	အရှင်အာနန္ဒာ၏အံ့ဘွယ်လေးပါးကိုပြခြင်း	....	၂၀၄
၁၁၈။	အရှင်အာနန္ဒာအား စကြဝတေးမင်းနှင့်တူသော ဥပမာကိုဟောတော်မူခြင်း	....	၂၀၆
၁၁၉။	မဟာသုဒဿနသုတ်ကိုဟောတော်မူခြင်း	....	၂၀၈
၁၂၀။	ပဌမယာမ်၌ မလ္လာမင်းတို့ဘုရားသခင်ကို ရှိခိုးခြင်း	....	၂၉၀
၁၂၁။	သုဘဒ်ပရိဗိုဇ်၏အကြောင်းကိုပြခြင်း	....	၂၉၁
၁၂၂။	မြတ်စွာဘုရားသည် အဆုံးစွန်တရားဟော ဟောတော်မူခြင်း	....	၂၉၇
၁၂၃။	မြတ်စွာဘုရားပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူခြင်း	....	၂၉၉
၁၂၄။	ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသောအခါ သဟမ္ပတိဗြဟ္မာမင်း စသည်တို့ရွတ်သောဂါထာတို့ကိုပြခြင်း	....	၂၉၉
၁၂၅။	မြတ်စွာဘုရား၏အလောင်းတော်ကို မိးပူဇော်ရာဌာနသို့ဆောင်ခြင်း	....	၃၀၃
၁၂၆။	မြတ်စွာဘုရား၏ခြေတော်အစုံသည် အရှင် မဟာကဿပ၏ဦးထိပ်၌တည်ခြင်း	....	၃၀၈
၁၂၇။	ဒေါဏပုဏ္ဏားသည် ဓာတ်တော်တို့ကို ခုနစ်ပြည် ထောင်မင်းတို့အားဝေခြင်း	....	၃၁၀
၁၂၈။	အဇာတသတ်မင်းသည် ဓာတ်တော်တို့ကို ယန္တရားစက်ဖြင့်ဖွက်ထားခြင်း	....	၃၂၅
၁၂၉။	အသောကမင်းသည် ဓာတ်တော်တို့ကိုဇမ္ဗူဒိပ် ကျွန်း၌အပြန့်အနှံ့တည်ထားခြင်း	....	၃၃၀
၁၃၀။	နိဂုံး	....	၃၃၃

နောက်ဆက်တွဲ

၁။	ပါရမီ ၁၀-ပါး,အပြား ၃၀	....	၃၃၇
၂။	စွန့်ခြင်းကြီး ၅-ပါး	....	၃၃၈
၃။	စရိယ ၃-ပါး	....	၃၃၈

ဦးရေ	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၄။	နိယတဗျာဒိတ်မခံမီ ဘုရားအလောင်းတော်တို့ ပါရမီဖြည့်ရာကာလအပိုင်းအခြား	၃၃၈
၅။	နိယတဗျာဒိတ်ခံပြီးသည့်နောက် ဘုရားအလောင်းတော်တို့ပါရမီဖြည့်ရာကာလအပိုင်းအခြား	၃၃၉
၆။	ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ, အဂ္ဂသာဝက,မဟာသာဝက အလောင်းတို့ နိယတဗျာဒိတ်ရပြီးနောက် ပါရမီဖြည့်ရာကာလအပိုင်းအခြား	၃၄၀
၇။	ဘုရားအလောင်းတော်တို့ နိယတဗျာဒိတ် ခံထိုက်ရန်ပြည့်စုံအပ်သောအင်္ဂါ ၈-ပါး	၃၄၀
၈။	နိယတဗျာဒိတ်ခံထိုက်ရန် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအလောင်းတို့ ပြည့်စုံရာသော အင်္ဂါ ၅-ပါး	၃၄၁
၉။	နိယတဗျာဒိတ်ခံထိုက်ရန် အဂ္ဂသာဝက, မဟာသာဝကလောင်းတို့ပြည့်စုံရာသော အင်္ဂါ ၂-ပါး	၃၄၂
၁၀။	ဗျာဒိတ်ရပြီးသောဘုရားလောင်းတို့မရောက် အပ်သောအရပ် ၁၈-ပါး	၃၄၂
၁၁။	သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဘုရား,ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ,အဂ္ဂသာဝက, မဟာသာဝကတို့ခြားနားပုံ	၃၄၃
၁၂။	အသီတိမဟာသာဝကတို့၏အမည်နှင့် ဧတဒဂ်ရသောဂုဏ်ထူးများ	၃၄၄
၁၃။	နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူသောဘုရားရှင်တို့၏ဝေမတ္တ အကြောင်း	၃၄၇
၁၄။	ဘုရားရှင်တို့ဓမ္မတာအပြား သုံးဆယ်	၃၄၉
၁၅။	ဘုရားရှင်တို့မစွန့်အပ်သော အရပ် ၄-ပါး အကြောင်း	၃၅၀
၁၆။	၃၂-ပါးသော လက္ခဏာတော်ကြီးအကြောင်း	၃၅၀
၁၇။	လက္ခဏာတော်ငယ် ၈၀-အကြောင်း	၃၅၃
၁၈။	၁၀၈-ကွက်စက်လက္ခဏာတော်အကြောင်း	၃၅၇
၁၉။	ရောင်ခြည်တော် ၆-သွယ်	၃၅၈
၂၀။	မြတ်စွာဘုရား၏ မျက်လုံးတော်အဆင်း ၅-ပါး	၃၆၀

ဦးရေ	အကြောင်းအရာ		စာမျက်နှာ
၂၁။	မြတ်စွာဘုရား၏ အသံတော်အံ့ဘွယ် ၈-ပါး	....	၃၆၀
၂၂။	မြတ်စွာဘုရား၏ ဉာဏ်တော် ၁၀-ပါး	....	၃၆၁
၂၃။	မြတ်စွာဘုရား၏ အားတော် ၁၀-ပါး	....	၃၆၁
၂၄။	ဝိဇ္ဇာ ၃-ပါး	....	၃၆၂
၂၅။	ဝိဇ္ဇာ ၈-ပါး	....	၃၆၂
၂၆။	စရဏ ၁၅-ပါး	....	၃၆၃
၂၇။	ဆအသာဓာရဏဉာဏ်တော် ၆-ပါး	....	၃၆၃
၂၈။	ဘုရားသည်သာလျှင် သိနိုင်ခြင်း ၃-ပါး	....	၃၆၄
၂၉။	ဘုရားဂုဏ်တော် ၉-ပါး	....	၃၆၄
၃၀။	ဘုန်းတော် ၆-ပါး	....	၃၆၅
၃၁။	အစိန္တေယျဝတ္ထုအလိုအားဖြင့် အံ့ဘွယ် ၁၈-ပါး	....	၃၆၆
၃၂။	ဗုဒ္ဓကိစ္စ ၅-ပါး	....	၃၆၈
၃၃။	အက္ခရာစဉ်အညွှန်း	....	၃၆၉
၃၄။	ဗုဒ္ဓဝင်ဇယား	....	၃၇၇

မာလာလင်္ကာရ ဝတ္ထုတော်ကြီး

ပဌမတွဲ

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

ပဏာမ

၁။ သံသာရသောတသံဆိန္ဓိ၊ ဒေါသဂ္ဂိဇာလဃာတကံ။
မောဟန္ဓကာရဝိဝရံ၊ နမာမိ မုနိပုင်္ဂဝံ။ ။

၂။ ဒေသိတံ တေန ဂမ္ဘီရံ၊ ဒုဒ္ဒသံ နိပုဏံ ဝရံ။
ရာဂါဒိမလဓောဝန္တံ၊ နမာမိ ဓမ္မမစ္စုတံ။ ။

၃။ ဇိတကိလေသမာရာရိံ၊ ဒိဋ္ဌိဇာလပ္ပဟာနကံ။
သမုဒ္ဒပုဇ္ဇဋ္ဌာမူလံ၊ နမာမိ ဂဏမုတ္တမံ။ ။

မှာထားချက်။ ။ဤမာလာလင်္ကာရ ဝတ္ထုတော်ကြီးကိုပုံနှိပ်ရာတွင် ပေမူများနှင့် ရှေးရိုက်စာအုပ်မူများ တိုက်ဆိုင်ပြီးလျှင်စာအုပ်မူများတွင်မပါဘဲ ကြွင်းကျန်နေ၍ ပေမူတွင်သာပါရှိသော စာများကို စာကိုယ်အတွင်း လက်သည်းကွင်းဖြင့် ဖေါ်ပြထားပါသည်၊ ပေမူနှင့် မတူသော စာအုပ်ရှိမူကွဲများကို မျဉ်းအောက်တွင် ဂဏန်းများဖြင့် ညွှန်ပြထားပါသည်။

H 455—1 [ဟံသာဝတီ]

၄။ ပဟန္တွာ တဿ တေဇေန၊ ဥပဒ္ဒဝေ အသေသတော။
တုသိတာ ယာဝနိဗ္ဗာနာ၊ စုတော ပဘုတိ သတ္ထုနော။

၅။ ပုညာဥာရပကာသကံ၊ လိဒ္ဓိဿံ မြမ္မဘာသာယ။
မာလာလင်္ကာရနာမိကံ၊ သဝနိယံ သုဏန္တုနံ။ ။

၁။ အနက်ကား — အဟံ၊ ငါသည်။ သံသာရသောတသံဆိန္ဓိ၊ ကောင်းစွာ ဖြတ်အပ်ပြီးသော သံသရာတည်းဟူသော မဟာသမုဒြာ ရေအယဉ်လည်းရှိတော်မူထသော။ ဒေါသဂ္ဂိဇာလဃာတကံ၊ သတ်အပ်ပြီးသော ဒေါသတည်းဟူသော ပြင်းစွာသော မီးလျှံလည်းရှိတော်မူထသော။ မောဟန္ဓကာရဝိဝရံ၊ ဘွင့်လှစ်အပ်ပြီးသော အဝိဇ္ဇာမောဟတည်းဟူသော သည်းစွာသော အမိုက်တိုက်လည်း ရှိတော်မူထသော။ မုနိပုင်္ဂဝံ၊ မုနိတို့၏အထွတ် ယောကျ်ားမြတ်ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို။ နမာမိ၊ ရှိခိုးပါ၏။

၂။ အဟံ၊ ငါသည်။ တေနမုနိပုင်္ဂဝေန၊ ထိုမုနိတို့၏အထွတ် ယောကျ်ားမြတ်ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည်။ ဒေသိတံ၊ ဟောတော်မူအပ်ထသော။ဂမ္ဘီရံ၊ နက်နဲစွာထသော။ ဒုဒ္ဒသံ၊ မြင်နိုင်ခဲထသော။နိပုဏံ၊သိမ်မွေ့စွာထသော။ ဝရံ၊ လူနတ်တို့သည် တောင့်တအပ်ထသော။ ရာဂါဒိမလခေဝနံ္တံ၊ ရာဂအစရှိသော အညစ်အကြေးတို့ကို ဆေးလျှော်ရာ ဆေးလျှော်ကြောင်းလည်းဖြစ်ထသော။ အစ္စုတံ၊ ရွေ့လျောခြင်းသဘောလည်းမရှိထသော။ ဓမ္မံ၊ ဆယ်ပါးသောတရားတော်မြတ်ကို။ နမာမိ၊ ရှိခိုးပါ၏။

၃။ အဟံ၊ငါသည်။ ဇိတကိလေသမာရရိ ၊ အောင်အပ်ပြီးသော သတ္တဝါတို့ကို ညစ်ညူးစေတတ်သော ကိလေသာမာရ်တည်းဟူသော ရန်သူလည်းရှိထသော။ ဒိဋ္ဌိဇာလပ္ပဟာနကံ၊ ခြောက်ဆဲ့နှစ်ဖြာ မိစ္ဆာအယူ တည်းဟူသော ကွန်ရက်ကိုလည်း ပယ်ဖြတ်တတ်ထသော။သမုဒ္ဒဋ္ဌဇင္ဃာမူလံ၊ ကောင်းစွာအကြွင်းမဲ့ နုတ်အပ်ပြီးသော တဏှာတည်းဟူသော ချုံနွယ်၏မြစ်မ-မြစ်သေးလည်းရှိထသော။ ဥတ္တမံ၊ ကျော်စောသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ထက် အထူးသဖြင့် ကျော်စောစွာထသော။ ဂဏံ၊အရိယာ ပုဂ္ဂိုလ်ရှစ်ယောက်တို့၏ အပေါင်းကို။ နမာမိ၊ ရှိခိုးပါ၏။

၄-၅။ တဿ၊ထိုရတနာသုံးပါးအား ရှိခိုးခြင်းပဏာမစေတနာပြဋ္ဌာန်းသော ကုသိုလ်ဇော၏။ တေဇေန၊ အစွမ်းအားဖြင့်။ ဥပဒ္ဒဝေ၊ ကပ်၍နှိပ်စက်တတ်သော ဥပဒ္ဒဝေါဘေးရန်တို့ကို။ အသေသတော၊ အကြွင်းမဲ့အားဖြင့်။

ပဟန္တာ၊ ပယ်ဖျောက်ပြီး၍။ သဗ္ဗညုနော၊ မြတ်စွာဘုရား၏။ တုသိတာ၊ လေးဆင့်မြောက်ဖြစ်သော တုသိတာ နတ်ပြည်မှ။ စုတောပဘုတိ၊ စုတေ့ဆင်းသက်တော်မူသည်ကိုအစပြု၍။ ယာဝနိဗ္ဗာနာ၊ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသည်တိုင်အောင်။ ပုညာဥာဏပကာသကံ၊ပါရမီတော် ဘုန်းတော် များမြတ်လွန်ကဲသောအဖြစ်ကို ပြရာပြကြောင်းဖြစ်ထသော။ သုဏန္တာနံ၊ ရှိသေစွာနာကုန်သော သူတို့၏။ သဝနီယံ၊နားဥ်နာပျော်ဘွယ်လည်းရှိထသော။မာလာလင်္ကာရနာမိကံ၊ ပါရမီတော် ဘုန်းတော်အစဉ်၏ တန်ဆာသဘွယ်ဖြစ်၍ မာလာလင်္ကာရ အမည်ရှိသောကျမ်းကို။ မြမ္မဘာသာယ၊ မြန်မာဘာသာဖြင့်။ လိခိဿံ၊ ရေးစီရင်ပေအံ့။

[ဤကား ပဏာမဂါထာ၏ အနက်တည်း။]

၁။ အလောင်းတော် နတ်သား နတ်စည်းစိမ်ကိုခံစားစဉ် ဗုဒ္ဓကောလာဟလဖြစ်ခြင်း

လူသုံးပါးတို့၏ အထွတ်အမြတ် ဖြစ်တော်မူသော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတသိန်းအထက်၌ သုမေဓာရသေ့ဖြစ်၍ ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရားခြေတော်ရင်း၌ ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့သော ဗျာဒိတ်ဦးကို ရ၍ လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတသိန်းကာလပတ်လုံး ပါရမီဆယ်ပါး, အပြားသုံးဆယ်, စွန့်ခြင်းကြီးငါးပါး, စရိယသုံးပါးတို့ကို ဖြည့်ဆည်းပူးတော်မူ၍ ဝေဿန္တရာမင်းကြီး၏ အဖြစ်မှစုတေ့၍ တုသိတာနတ်ပြည်၌ သေတကေတုမည်သောနတ်သားဖြစ်တော်မူ၏၊ ထိုတုသိတာနတ်ပြည်၌ နတ်တို့၏ စည်းစိမ်ကိုခံစားစဉ် ဗုဒ္ဓကောလာဟလမည်သော ဘုရားပွင့်လတ္တံ့ဟူသော အုတ်အုတ် ကျက်ကျက် ဖြစ်သတည်း။

၂။ ကောလာဟလသုံးပါးကို ပြခြင်း

ဤအရာ၌ ကောလာဟလဟူသည်ကား—

(၁) ကပ္ပကောလာဟလ၊ ကမ္ဘာပျက်လတ္တံ့ဟူ၍ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်ဖြစ်ခြင်း။

(၂) ဗုဒ္ဓကောလာဟလ၊ ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့ဟူ၍ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်ဖြစ်ခြင်း။

(၃) စက္ကဝတ္တိကောလာဟလ၊ စကြဝတေးမင်းဖြစ်လတ္တံ့ဟူ၍ အုတ်အုတ် ကျက်ကျက်ဖြစ်ခြင်း။

ဤသို့ ကောလာဟလသည် သုံးပါးရှိ၏။

(၁) ထိုသုံးပါးသော ကောလာဟလတို့တွင် အနှစ်တသိန်းလွန်သဖြင့် ကမ္ဘာပျက်လတ္တံ့ဟု သိကုန်သော လောကဗျူဟာ မည်သောနတ်သားတို့သည် ဦးခေါင်းဖိုက်ဆိုက်ဖြစ်ကုန်လျက် ဆံကြီးဘားရား ဖိုသောမျက်နှာရှိကုန်၍ လက်နှစ်ဘက်တို့ဖြင့် မျက်ရည်ကိုသုတ်ကုန်လျက် နီသောပုဆိုးတို့ကို ဝတ်ကုန်၍ မလှသော အသွင်အပြင်ကို ဆောင်ကုန်သည်ဖြစ်၍ လူတို့၏ ခရီး၌ သွားလာကုန်လျက် ဤသို့ ဆိုကုန်၏၊ "အချင်းတို့....ဤနေ့မှစ၍ အနှစ်တသိန်းလွန်လျှင် ကမ္ဘာပျက်လတ္တံ့၊ ဤလောကသည်လည်းပျက်လတ္တံ့၊ မဟာသမုဒ္ဒရာရေတို့သည်လည်း ခန်းခြောက်လတ္တံ့၊ ဤမြေကြီး-မြင့်မိုရ်တောင်သည်လည်း မီးလောင်၍ ပျက်စီးလတ္တံ့၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်တိုင်အောင် လောကသည် ပျက်စီးလတ္တံ့၊ မေတ္တာ,ကရုဏာ,မုဒိတာ, ဥပေက္ခာ-ဟူသော ဗြဟ္မစိုရ်တရားလေးပါးကို ပွားစေကုန်၊ အမိအဘတို့အား လုပ်ကျွေးကုန်၊ အဆွေအမျိုး၌ အရွယ်ဖြင့်ကြီးသူတို့ကိုရိုသေကုန်" ဤသို့ လောကဗျူဟာနတ်တို့ဆိုလာကုန်၏၊ ဤသည်ကား ကပ္ပကောလာဟလမည်၏။

(၂) ဤနေ့မှစ၍ အနှစ်တထောင် လွန်သဖြင့် လောက၌ ဘုရားသဗ္ဗညုဖြစ်လတ္တံ့ဟု သိ၍ လောကဗျူဟာ နတ်သားတို့သည်ပင်လျှင် "အချင်းတို့....ဤနေ့မှစ၍ အနှစ်တထောင်လွန်သဖြင့် သဗ္ဗညုဘုရား ဖြစ်လတ္တံ့သတည်း"ဟု ကြွေးကြော်ကုန်လျက် လှည့်ပတ်လည်လာကုန်၏၊ ဤသည်ကား ဗုဒ္ဓကောလာဟလမည်၏။

(၃) ဤနေ့မှ အနှစ်တရာလွန်သဖြင့် စကြဝတေးမင်း ဖြစ်လတ္တံ့ဟု သိကုန်သော လောကဗျူဟာ နတ်သားတို့သည်ပင်လျှင်"အချင်းတို့....ဤနေ့မှစ၍ အနှစ်တရာလွန်သဖြင့် စကြဝတေးမင်းဖြစ်လတ္တံ့ သတည်း"ဟု ကြွေးကြော်လျက် လှည့်ပတ်လည်လာကုန်၏၊ ဤကားစက္ကဝတ္တိကောလာဟလမည်၏၊ ဤသို့ကြီးစွာသော အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် သုံးပါးတို့သည်ဖြစ်ကုန်၏။

[မင်္ဂလကောလာဟလ, မောနေယျ ကောလာဟလကို ပရမတ္ထဇောတိက အစရှိသည်တို့၌ ဆို၏။]

၃။ အလောင်းတော်နတ်သားကို နတ်အများတို့က ဘုရားဖြစ်ရန်တောင်းပန်ခြင်း

ထိုသုံးပါးတို့တွင် ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့ဟူသော ကြွေးကြော်သံကိုကြားကုန်၍ တသောင်းသော လောကဓာတ်၌ နေကုန်သောနတ်တို့သည် တကွနက်စည်းဝေးကုန်၍ ဤမည်သောသူသည် ဘုရားဖြစ်မည်ဟု သိ၍ ဘုရားလောင်း

ရှိရလာကုန်ပြီးသော် အရှိအသေ တောင်းပန်ကုန်၏၊ တောင်းပန်ကြကုန်သော်လည်း ပုဗ္ဗနိမိတ်ထင်မှ တောင်းပန်ကုန်သတည်း၊ ထိုအခါ တတိုက်သော စကြဝဠာ၌ နေကုန်သော စာတုမဟာရာဇ်နတ်, သိကြားနတ်, သုရာနတ်, သန္တုသိတနတ်, သုနိမ္မိတနတ်,ဝသဝတ္တိနတ်တို့နှင့်တကွ အလုံးစုံသောနတ်တို့သည် တခုသော စကြဝဠာ၌ စည်းဝေးကုန်၍ တုသိတာနတ်ပြည်၌ ဘုရားလောင်း နတ်သားထံသို့ သွားကုန်၍ "အရှင်နတ်မြတ်....ပါရမီဆယ်ပါး အပြားသုံးဆယ်တို့ကို ဖြည့်တော်မူသော အရှင်နတ်မြတ်သည် သိကြားမင်း စည်းစိမ်,မာရ်မင်း စည်းစိမ်,ဗြဟ္မာမင်း စည်းစိမ်ကို တောင့်တ၍ ပါရမီကိုမဖြည့်၊ စင်စစ်မူကား လူသုံးပါးတို့ကို သံသရာဝဲဩဃမှ ထုတ်ဆောင်အံ့မသောငှါ၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို တောင့်တ၍ ပါရမီကိုဖြည့်ပါသည်၊ အရှင်နတ်မြတ်....ယခုအခါ အရှင်နတ်မြတ်၏ ဘုရားဖြစ်အံ့သောငှါ အခါတန်ပါပြီ" ဟု တောင်းပန်ကုန်၏၊ ဘုရားလောင်း နတ်သားသည် နတ်တို့အား ဝန်ခံခြင်းကို မပေးဦးဘဲလျှင် ငါးပါးသော ကြည့်ခြင်းကို ကြည့်တော်မူ၏။

၄။ ငါးပါးသောကြည့်ခြင်းကို ပြခြင်း

ငါးပါးသောကြည့်ခြင်းဟူသည်ကား—

(၁) ဘုရားဖြစ်ချိန်ကာလ,
(၂) ဘုရားဖြစ်ရာကျွန်း,
(၃) ဘုရားဖြစ်ရာအရပ်,
(၄) ဘုရားဖြစ်ရာအမျိုး,
(၅) မယ်တော်၏အသက်အပိုင်းအခြား,

ဤငါးပါးတည်း၊ ထိုငါးပါးတို့တွင်—

(၁) ဘုရားဖြစ်သောအခါတန်ပြီလော, မတန်သေးလောဟု ရှေးဦးစွာကြည့်ရှုလေ၏၊ ထိုသို့ကြည့်ရှုရာ၌ အနှစ်တသိန်းမှအထက် တက်ပွါးသော အသက်ရှိသောကာလသည် ဘုရားဖြစ်အံ့သောကာလမဟုတ်၊ အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟူမူကား။ အနှစ်တသိန်းအထက်ကာလ၌ သတ္တဝါတို့အား ပဋိသန္ဓေနေခြင်း,အိုခြင်း,သေခြင်းတို့သည် မထင်နိုင်ကုန်၊ ဘုရားသဗ္ဗညုတို့၏ တရားဒေသနာတော်သည် လက္ခဏာယဉ်သုံးပါးမှ လွတ်သောမည်သည်မရှိ၊ ထိုသတ္တဝါတို့အား အနိစ္စ,ဒုက္ခ,အနတ္တဟု ဟောကြားကုန်သော်လည်း ထိုအနိစ္စ,ဒုက္ခ,အနတ္တဟူသည် အဘယ်နည်းဟုဆိုကုန်ရာ၏၊ နာအပ်

သည်ဟူ၍လည်း မအောက်မေ့နိုင်ကုန်၊ ယုံကြည်အပ်သည်ဟူ၍လည်း မအောက်မေ့နိုင်ကုန်၊ ထိုကြောင့် အနှစ်တသိန်းထက် ကာလသည် သစ္စာလေးပါးကိုသိနိုင်သောအခါမဟုတ်၊ သစ္စာလေးပါးတရားကို သိခြင်းမရှိချေသော် တရားတော်သည် နိယျာနိကဝဋ်မှ ထွက်မြောက်ခြင်း၏အကြောင်း မဖြစ်နိုင်၊ ထို့ကြောင့် အနှစ်တသိန်းထက် လွန်သောကာလသည် ဘုရားပွင့်ချိန်ကာလမဟုတ်။

အနှစ်တရာအောက် ယုတ်သောကာလသည်လည်း ဘုရားပွင့်ချိန်ကာလ မဟုတ်၊ အဘယ့်ကြောင့်နည်း ဟူမူကား- ထိုအနှစ်တရာအောက် ယုတ်သောကာလ၌ သတ္တဝါတို့သည်ပြောသော များသော ကိလေသာ ရှိကုန်သောကြောင့်တည်း၊ ပြောသော များသော ကိလေသာရှိသော သတ္တဝါတို့အား အဆုံးအမပေးတော်မူသော်လည်း ဆုံးမတိုင်းလည်း မတည်နိုင်ရာ။ ဥပမာကား- ရေ၌ရေး၍ အရေးမထင်သကဲ့သို့လျှင်စွာကွယ်ပျောက်လေသည်၊ ထိုကြောင့် အနှစ်တရာမှအောက်အယုတ်၌လည်းဘုရားပွင့်ချိန်ကာလမဟုတ်။

အနှစ်တသိန်းမှအောက် အနှစ်တရာမှ အထက်ဖြစ်သော အသက်အပိုင်းအခြားရှိသော ကာလသည်သာလျှင် ဘုရားပွင့်ချိန်ကာလမည်၏၊ ထိုနတ်သားတို့ တောင်းပန်သော အခါသည်ကား၊ လူတို့ အသက်တရာတမ်း နေသော ကာလဖြစ်၏၊ ထိုအခါ၌ ငါတို့ဘုရားအလောင်းတော် နတ်သားသည် ဘုရားဖြစ်ရာအချိန်ကာလတည်းဟု ကာလအပိုင်းအခြားကို မြင်လေ၏။

(၂) ကာလ အပိုင်းအခြားကို ကြည့်ပြီးသောနောက်မှ ဘုရားပွင့်ရာကျွန်းအပိုင်းအခြားကို ကြည့်တော်မူသော် ဘုရားလောင်း နတ်သားသည် ကျွန်းငယ်အရံနှစ်ထောင်နှင့်တကွ ကျွန်းကြီးလေးကျွန်းတို့ကို ကြည့်လေလျှင် ''သုံးကျွန်းတို့၌ ဘုရားသဗ္ဗညုတို့မပွင့်ကုန်၊ ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်း၌သာလျှင် ဘုရားသဗ္ဗညုတို့ပွင့်ကုန်၏'' ဟု ကျွန်းအပိုင်းအခြားကို မြင်လေ၏။

(၃) ကျွန်းအပိုင်းအခြားကို မြင်ပြီးသည်နောက်မှ ''ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းသည် စည်ကားကျယ်ဝန်း၏၊ယူဇနာတသောင်း အတိုင်းအရှည်ရှိ၏၊အဘယ်အရပ်၌ ဘုရားပွင့်ကုန်သနည်း''ဟု အရပ်ဒေသကို ကြည့်ရှုလေသော် ဘုရားလောင်းသည် မဇ္ဈိမဒေသအရပ်ကို မြင်လေ၏၊ မဇ္ဈိမဒေသ မည်သည်ကား—

(က) အရှေ့မျက်နှာမှ ဇင်္ဂလ အမည်ရှိသော နိဂုံးရှိ၏၊ ထိုအရပ်၌ အင်ကြင်းပင်ကြီးရှိ၏၊ထိုအင်ကြင်းပင်ကြီးမှ အပြင်အရပ်သည်ပစ္စန္တရစ် ဇနပုဒ်မည်၏၊ အတွင်းသည် မဇ္ဈိမဒေသအရပ်မည်၏။

(ခ) အရှေ့တောင်ထောင့်အရပ်၌ **သလ္လဝတီ** အမည်ရှိသော မြစ်ရှိ၏၊ ထိုမြစ်မှအပဖြစ်သော အပြင်အရပ်သည် ပစ္စန္တရစ်ဇနပုဒ် မည်၏၊ အတွင်းသည် မဇ္ဈိမဒေသအရပ်မည်၏။

(ဂ) တောင်မျက်နှာအရပ်၌ **သေတကဏ္ဏိက**မည်သောနိဂုံးရှိ၏၊ထိုနိဂုံးမှ အပ ဖြစ်သော အရပ်သည် ပစ္စန္တရစ်ဇနပုဒ်မည်၏၊ အတွင်းဖြစ်သော အရပ်သည် မဇ္ဈိမဒေသအရပ်မည်၏။

(ဃ) အနောက်မျက်နှာအရပ်၌ **ဗြာဟ္မဏ** မည်သော ပုဏ္ဏားရွာရှိ၏၊ ထိုရွာမှအပဖြစ်သော အရပ်သည် ပစ္စန္တရစ်ဇနပုဒ်မည်၏၊ အတွင်းဖြစ်သောအရပ်သည် မဇ္ဈိမဒေသအရပ်မည်၏။

(င) မြောက်မျက်နှာအရပ်၌ **ဥသိရဒ္ဓဇ** မည်သော တောင်ရှိ၏၊ ထိုတောင်မှ အပဖြစ်သောအရပ်သည် ပစ္စန္တရစ် ဇနပုဒ်မည်၏။ အတွင်းဖြစ်သောအရပ်သည် မဇ္ဈိမဒေသအရပ်မည်၏။

ထိုမဇ္ဈိမတိုက်သည်အလျားယူဇနာသုံးရာ,အနံယူဇနာ နှစ်ရာ့ငါးဆယ်, အဝန်းယူဇနာကိုးရာရှိ၏၊ ထိုမဇ္ဈိမတိုက်သည် ဘုရားပစ္စေကဗုဒ္ဓါ, အဂ္ဂသာဝက, မဟာသာဝက, စကြဝတေး, ခတ္တိယမဟာသာလ,ဗြာဟ္မဏမဟာသာလ, ဂဟပတိမဟာသာလ တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏၊ ထိုမဇ္ဈိမတိုက်၌ **ကပိလဝတ်** မည်သောပြည်သည်ရှိ၏၊ ထိုကပိလဝတ်ပြည်၌ ငါဘုရားအလောင်း ဖြစ်အံ့သတည်းဟု ဆုံးဖြတ်ခြင်းသို့ရောက်လေ၏။

(၄) အရပ်ဒေသကိုကြည့်ပြီးသောနောင်မှ အမျိုးတော်ကို ကြည့်သော် ဘုရားလောင်း နတ်သားသည် "ဘုရားတို့မည်သည် ကုန်သည်မျိုး, သူဆင်းရဲမျိုးတို့၌မဖြစ်ကုန်၊ မင်းမျိုး, ပုဏ္ဏားမျိုးတို့၌သာ ဖြစ်ကုန်သည်၊ ယခုအခါ၌ကား မင်းမျိုးကို လူတို့အရှိအသေပြုအပ်ကုန်သည်၊ မင်းမျိုး၌ ငါဖြစ်အံ့၊ **သုဒ္ဓေါဒန** အမည်ရှိသော မင်းသည် ငါ၏အဘဖြစ်လတ္တံ့"ဤသို့ အမျိုးတော်ကိုမြင်လေ၏။

(၅) ထို့နောင်မှ မယ်တော်ကို ကြည့်ရှုပြန်သော် "ဘုရားလောင်းတို့၏ မယ်တော်မည်သည်ကား-လျှပ်ပေါ်ခြင်းမရှိ၊ သေရည်သေရက် သောက်ခြင်းမရှိ၊ ကမ္ဘာတသိန်း ကာလပတ်လုံး ဖြည့်အပ်သော ပါရမီရှိသော ဘွားစသောကာလမှစ၍ မကျိုးမပျက်သောသီလရှိသော**သိရိမဟာမာယာ**မည်သော မိဖုရားသည် ငါ၏မယ်တော်ဖြစ်လတ္တံ့, မယ်တော်မိဖုရား၏ အသက်အပိုင်းအခြားသည်ကား အဘယ်မျှ ရှိအံ့နည်း"ဟု ကြည့်ရှုဆင်ခြင်သော် ဆယ်လအလွန် ခုနစ်ရက်သာ အသက်အပိုင်းအခြားကိုမြင်လေ၏။

ဤသို့ငါးပါးသောကြည့်ခြင်းတို့ကိုကြည့်ပြီး၍"အချင်းနတ်သားတို့.... ငါ၏ အားဘုရားဖြစ်ခြင်းငှါ အခါတန်ပြီ" ဟု နတ်တို့အားဝန်ခံခြင်းကိုပေး၍"သင်တို့သွားလေကုန်လော့"ဟုတသောင်းသောလောကဓာတ်မှလာကုန်သောနတ်ဗြဟ္မာတို့ကိုလွှတ်လိုက်၍တုသိတာနတ်အပေါင်းခြံရံလျက်တုသိတာနတ်ပြည်၌နန္ဒဝန် မည်သော ဥယျာဉ်သို့ဝင်လေ၏၊နတ်အပေါင်းခြံရံလျက် နန္ဒဝန်ဥယျာဉ်သို့ ဝင်ပြီးမှ စုတေ၍ သိရိမဟာမာယာမည်သော မိဖုရားဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေယူလေ၏၊ ထိုပဋိသန္ဓေယူသောအခါ၌ ကပိလဝတ်ပြည်ဝယ် ဥတ္တရာသဠ်နက္ခတ်သဘင်ကြီမ်၍ လူအများတို့ နက္ခတ်သဘင်ကို ကစားကုန်၏။

သိရိမဟာမာယာသည်လည်း ဝါဆိုလမပြည့်မီ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့မှစ၍ အခြံအရံတို့၌ သေရည်သေရက်သောက်သောသူ မရှိရဘဲ ပန်းနံ့သာ တန်ဆာဆင်ခြင်းရှိသောသူတို့နှင့်သာနက္ခတ်သဘင်ကိုကစားလျက် ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ နံနက်စောစောထ၍ နံ့သာရေဖြင့် ရေချိုးပြီးသော် လေးသိန်းသောဥစ္စာတို့ကိုစွန့်၍ အလှူကြီးပေး၍ [၁]ခပ်သိမ်းသော တန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်လျက် မွန်မြတ်သော ဘောဇဉ်တို့ကိုစားပြီး၍ ဥပုသ်သီတင်းဆောက်တည်လျက် တန်ဆာဆင်ခြင်း နှင့်စပ်သော [၂]အသရေရှိသောတိုက်သို့ဝင်၍ အသရေရှိသော အိပ်ရာထက်၌ လျောင်းလျက်လျှင် အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ရောက်လေသော် ဤသို့သော အိပ်မက်ကို မြင်လေ၏။

၅။ ဘုရားလောင်း၏မယ်တော်အိပ်မက်မြင်မက်တော်မူကြောင်းကိုပြခြင်း

အိပ်မက်ကား—စတုမဟာရာဇ်နတ်မင်းကြီးလေးယောက်တို့သည်သိရိမဟာမာယာ မိဖုရားကို အိပ်ရာနှင့်တကွချီ၍ ဟိမဝန္တာသို့ဆောင်လေသဖြင့် ယူဇနာခြောက်ဆယ်ရှိသော ဆေးဒန်းမြင်းသိလာ ကျောက်ဖျာအပြင်၌ ခုနစ်ယူဇနာရှိသော အင်ကြင်းပင်ကြီး၏အောက်၌ချထားပြီးသော် တင့်အပ်လျောက်ပတ်သောအရပ်၌ ရပ်ကုန်၏၊ ထိုအခါ၌ နတ်မင်းကြီးလေးယောက်တို့၏ မိဖုရားတို့သည်လာကုန်၍ သိရိမဟာမာယာမိဖုရားကို အနဝတတ်အိုင်သို့ဆောင်၍ လူတို့၏အနံ့အညစ်အကြေးကို စင်စိမ့်သောငှါ ရေချိုးစေ၍ နတ်၌ဖြစ်သော အဝတ်တို့ကိုဝတ်စေ၍ နံ့သာတို့ဖြင့် လိမ်းကျံစေ၍

၁—ခပ်သိမ်းသော။ ၂—တန်ဆာဆင်ခြင်း,မြတ်သော။

နတ်ပြည်၌ဖြစ်သောပန်းတို့ကိုပန်စေပြီးသော် အနဝတတ်အိုင်အနီး၌ငွေတောင်ရှိ၏၊ ထိုငွေတောင်အတွင်း၌ ရွှေဗိမာန်ရှိ၏၊ ထိုရွှေဗိမာန်၌ အရှေ့သို့ဦးခေါင်းရင်းပြုသော နတ်တို့၏အိပ်ရာကိုခင်း၍ အိပ်စေကုန်၏၊ ထိုအခါ၌ ငါတို့ဘုရားလောင်းသည် မြတ်သောဆင်ဖြူကဲ့သို့ဖြစ်၍ ထိုငွေတောင်၏အနီး၌ တခုသောရွှေတောင်ရှိ၏၊ ထိုရွှေတောင်၌ကျက်စား၍ ရွှေတောင်မှသက်ခဲ့ပြီးလျှင် ငွေတောင်သို့တက်၍ မြောက်အရပ်မှလာလတ်၍ ငွေပန်းခိုင်နှင့်တူသော နှာမောင်းဖြင့် ပဒုမာကြာဖူးကိုယူ၍ ကြိုးကြာသံနှင့်တူသော အသံကိုဟီလျက် ရွှေဗိမာန်သို့ဝင်၍ သိရိမဟာမာယာမိဖုရား၏ အိပ်ရာကိုလကျ်ာရစ် သုံးပတ်လှည့်၍ လကျ်ာနံပါးကိုလှစ်ခွါလျက် ဝမ်းသို့ဝင်သကဲ့သို့ထင်၏၊ ဤသို့သော အိပ်မက်ကိုမြင်မက်၏။

၆။ မယ်တော် အိပ်မက်ကိုပုဏ္ဏားတို့အား ခေါ်၍ဘတ်စေခြင်း

မိုးသောက်သောနေ့၌ အိပ်ရာမှနိုးလတ်သော် **သိရိမဟာမာယာ မိဖုရား**သည် ထိုအိပ်မက်ကို **သုဒ္ဓေါဒန**မင်းကြီးအား လျှောက်လေ၏၊ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးလည်း ခြောက်ကျိပ်လေးယောက်သော ပုဏ္ဏားကြီးတို့ကို ခေါ်စေ၍ နွားချေးစိုတို့ဖြင့် လိမ်းကျံအပ်သောမြေအပြင်၌ ပေါက်ပေါက် အစရှိသော ပန်းတို့ဖြင့် ကြဲအပ်သော မင်္ဂလာတည်းဟူသော ပူဇော်ခြင်း ရှိစေလျက် မြတ်သောသူတို့သာ နေခြင်းငှါထိုက်သော ကောင်းမြတ်သော နေရာတို့ကို ခင်းစေ၍ထိုအခင်းပေါ်၌နေကုန်သောပုဏ္ဏားတို့အား ထောပတ်,ပျား,သကာတို့ဖြင့် ကောင်းစွာစီရင်အပ်သော မြတ်သောဃနာဖြင့် ရွှေခွက်,ငွေခွက်တို့ကို ပြည့်စေ၍ ရွှေခွက်, ငွေခွက်တို့ဖြင့်ဖုံးအုပ်စေ၍ပေး၏၊ ထိုမှတပါးအစာမချေသောပုဆိုးတို့ကိုပေးခြင်း,နို့ညှစ်နွားမပေးခြင်း အစရှိသည်တို့ဖြင့် ထိုပုဏ္ဏားတို့အားရောင့်ရဲစေ၏၊ ထိုသို့ရောင့်ရဲစေပြီးမှ ထိုပုဏ္ဏားတို့အား အိပ်မက်ကိုကြားစေ၍ "ဤအိပ်မက်ကို ဘတ်ကြကုန်၊ အသို့ဖြစ်လတ္တံ့နည်း"ဟုမေး၏၊ ပုဏ္ဏားတို့လည်း "မင်းကြီး....မကြံလင့်၊ မစိုးရိမ်လင့်၊ မိဖုရားဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေနေသည်၊ ထိုသူငယ်ကား မိန်းမမဟုတ်၊ ယောကျ်ားစင်စစ်တည်း၊ အရှင်မင်းကြီးအား သားတော်ဖြစ်လတ္တံ့၊ ထိုသားတော်သည် အိမ်ရာထောင်သောလူ၏ဘောင်၌ အကယ်၍နေသည်ဖြစ်အံ့၊ **စကြဝတေးမင်း**ဖြစ်လတ္တံ့၊ အိမ်ရာထောင်သောလူ၏ဘောင်မှထွက်၍ ရဟန်းပြုသည်ဖြစ်အံ့၊ ဝဋ်တရားမှ ကင်းပြတ်ပြီးသော ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့"ဟု အိပ်မက်ကိုဘတ်ကြကုန်၏။

၇။ ဘုရားလောင်းပဋိသန္ဓေနေအံ့သော ပုဗ္ဗနိမိတ်တို့ကိုပြခြင်း

ဘုရားလောင်း မယ်တော်၏ဝမ်း၌ပဋိသန္ဓေနေသောခဏ၌ တသောင်းသော လောကဓာတ်သည်တုန်လှုပ်၏၊ သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော ပုဗ္ဗနိမိတ်တို့သည် ထင်ရှားဖြစ်ကုန်၏၊ ထင်ရှားဖြစ်ဟန်ကား—

(၁) တသောင်းသော စကြဝဠာ တိုက်တို့၌ မနှိုင်းရှည့် နိုင်သော အရောင်နှံ့ကုန်သည်။

(၂) ဘုရားလောင်း၏ အသရေကို ရှုလိုသကဲ့သို့ သူကန်းတို့သည် မျက်စိကို ရကုန်သည်။

(၃) နားပင်းသောသူတို့သည် အသံကိုကြားကုန်သည်။

(၄) အ-သောသူတို့သည် စကားပြောနိုင်ကုန်သည်။

(၅) ကုန်းသောသူတို့သည် ဖြောင့်မတ်သောကိုယ်ရှိကုန်သည်။

(၆) ခြေဆွံ့သောသူတို့သည် ခြေဖြင့်သွားနိုင်ကုန်သည်။

(၇) အနှောင်အဖွဲ့ရှိသော ခပ်သိမ်းသော (သူတို့သည်) ထူး,ထိတ်, သံခြေကျဉ်း-အစရှိသည်တို့မှ လွတ်ကုန်သည်။

(၈) အလုံးစုံသော ငရဲမီးတို့ငြိမ်းကုန်သည်။

(၉) ပြိတ္တာဘုံ၌ မွတ်သိပ်ခြင်းငြိမ်းသည်။

(၁၀) တိရစ္ဆာန်တို့အား ရောဂါကင်းငြိမ်းသည်။

(၁၁) ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့သည် ချစ်ဘွယ်သော စကားကို ဆိုကြကုန်သည်။

(၁၂) မြင်းတို့သည် သာယာစွာသော အခြင်းအရာတို့ဖြင့် ရှင်လန်းမြူးထူးကုန်သည်။

(၁၃) ဆင်တို့သည်လည်း မြည်ကုန်သည်။

(၁၄) အလုံးစုံသော စည်,စောင်း,ညှင်းတို့သည်လည်း မတီးမမှုတ်ဘဲ မြည်ကုန်သည်။

(၁၅) လူတို့၏လက်ကောက်, ခြေကျဉ်း အစရှိသော တန်ဆာတို့သည် မထိမခိုက်ဘဲ မြည်ကုန်သည်။

(၁၆) အလုံးစုံသော အရပ်မျက်နှာတို့သည်လည်း ကြည်လင်ကုန်သည်။

(၁၇) သတ္တဝါတို့အား ချမ်းသာစေလျက် သိမ်မွေ့သော လေချမ်းတို့သည်လည်း လာကုန်သည်
(၁၈) အခါမဲ့မိုဃ်းကြီး သည်းထန်စွာရွာသည်။
(၁၉) မြေကြီးမှ ရေထွက်၍ စီးသည်။
(၂၀) ငှက်တို့သည်လည်း ကောင်းကင်၌ ပျံသွားခြင်းကို စွန့်ကုန်သည်။
(၂၁) မြစ်ရေတို့သည်လည်း မစီးဘဲတန့်ရပ်ကုန်သည်။
(၂၂) မဟာသမုဒ္ဒရာရေယဉ်သည်လည်း ချိုသောရေရှိသည်။
(၂၃) အလုံးစုံသော အရပ်တို့၌ ငါးပါးသော အဆင်းရှိသောကြာပဒုမ္မာတို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းသော အပြင်ရှိကုန်သည်။
(၂၄) ကြည်းပန်း, ရေပန်း, အလုံးစုံသော ပန်းတို့သည်လည်း ပွင့်ကုန်သည်။
(၂၅) သစ်ပင်တို့၏ ပင်စည်တို့၌ ခန္ဓပဒုမာတို့သည် ပွင့်ကုန်သည်။
(၂၆) အခက်တို့၌လည်း သာခပဒုမာမည်သော ပန်းတို့ပွင့်ကုန်သည်။
(၂၇) နွယ်တို့၌လည်း လတာပဒုမာမည်သော နွယ်ပန်းတို့ပွင့်ကုန်သည်။
(၂၈) တခဲနက်ထူသော ကျောက်ဖျာတို့ကိုခွဲ၍ အဆင့်ဆင့်များသော ပွင့်ချပ်ရှိသော ဩလမ္ဗပဒုမာမည်သော ပန်းတို့သည်လည်း ပေါက်ကုန်သည်။
(၂၉) ကောင်းကင်၌ အောက်သို့ မျက်နှာပြု၍ ဆွဲသောပဒုမာတို့သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သည်။
(၃၀) ထက်ဝန်းကျင်မှ ပန်းမိုဃ်းတို့သည်လည်း ရွာကုန်သည်။
(၃၁) ကောင်းကင်မှ နတ်တို့တူရိယာစည်, စောင်း, ညှင်းတို့မြည်ကုန်သည်။
(၃၂) တသောင်းသော စကြဝဠာတိုက်တို့သည်လှုပ်၍ လွှမ်းအပ်သော ပန်းကုံးကဲ့သို့၎င်း, အဆုပ်အဆုပ်ပြု၍ ကုံးအပ်သောပန်းကုံးကဲ့သို့၎င်း,တန်ဆာဆင်ခြင်းနှင့်စပ်သောပန်းနေရာကဲ့သို့၎င်း,တစည်းတည်းသော ပန်းခင်းကဲ့သို့၎င်း,ပြိုးပြိုးပြက်ပြက် အလျှံထွက်သော သားမြီးယပ်ကဲ့သို့၎င်း ပန်းအနံ့, အခိုးအနံ့တို့ဖြင့် ထုံအပ်သည် ဖြစ်၍ အလွန်တင့်တယ်ခြင်းသို့ ရောက်သည်။

ဤသို့သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော ပုဗ္ဗနိမိတ်တို့သည် ထင်ကုန်၏။

၈။ လုမ္ဗိနီအင်ကြင်းတော၌ အစလောင်းတော် ဘွားမြင်ခြင်း

(၁) ဤသို့ ပဋိသန္ဓေ နေတော်မူသည်မှစ၍ ဘုရားလောင်း၏ ဥင်း, မယ်တော်၏ ဥင်း ဘေးဥပဒ္ဒဝေါတို့ကို တားမြစ်အံ့သောငှါ ဤ စကြဝဠာတိုက်၌နေသော စတုမဟာရာဇ်နတ်လေးယောက်တို့သည် သန်လျက်လက်စွဲလျက် အသရေရှိသော တိုက်ခန်းတွင်းသို့ဝင်၍ စောင့်ရှောက်ကုန်၏။

(၂) တသောင်းသော စကြဝဠာတိုက်တို့၌ လေးယောက်စီပြု၍ လေး သောင်းသော စတုမဟာရာဇ်နတ်တို့သည် မြေဘုတ်ဘီလူးအစရှိ သည်တို့ကို အရပ်တပါးသို့သွားစေ၍ တိုက်တံခါးမှစ၍ စကြ ဝဠာနားတိုင်အောင် စောင့်ရှောက်ကုန်၏။

(၃) ဘုရားလောင်းမယ်တော်ကား ယောကျ်ားတပါးတို့၌ တပ်မက် သောစိတ်မရှိ။

(၄) လာဘ်သပ်၏ပြန့်ပြောခြင်း။

(၅) အခြံအရံ၏ ပြန့်ပြောခြင်းသို့ရောက်၏။

(၆) ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါးချမ်းသာ၏။

(၇) မပင်မပန်းသော ကိုယ်ရှိ၏။

(၈) မယ်တော့်ဝမ်းတွင်း၌ တည်သောဘုရားလောင်းကိုလည်း ကြည် လင်လှစွာသော ပတ္တမြား၏ အတွင်း၌ထည့်အပ်သော ချည်ဖြူ ကြိုးကဲ့သို့မြင်ရ၏။

(၉) ဘုရားလောင်းနေတော်မူသော ဝမ်းတိုက်သည် စေတီတိုက်စေတီ အိမ်နှင့်တူ၏။

(၁၀) ဘုရားလောင်းမှ တပါးသော သတ္တဝါတို့နေခြင်း, သုံးဆောင် ခြင်းငှါမထိုက်၊ ထို့ကြောင့်ဘုရားလောင်း၏ မယ်တော်တို့သည် ဘွား၍ ခုနစ်ရက်ရှိပြီးသော် သေလွန်၍ တုသိတာနတ်ပြည်၌ ဖြစ်ကုန်သည်။

(၁၁) တပါးသော မိန်းမတို့သည် ဆယ်လမရောက်မီ, ဆယ်လထက် အလွန်နေသည်၊ ဘွားမြင်သောအခါ ထိုင်၍ဖြစ်စေ, အိပ်၍ ဖြစ်စေ ဘွားကုန်သကဲ့သို့ ဘုရားလောင်း မယ်တော်တို့ကား ဤသို့မဟုတ်ကုန်၊ ဆယ်လစေ့တွင်သာ ဘွားမြ, ရပ်သောဣရိယာ ပုထ်ဖြင့် ဘွားကုန်မြဲမမှတာတည်း။

သိရိမဟာမာယာ မိဖုရားသည်ကား သပိတ်ဖြင့်ဆီကို ဆောင်သကဲ့သို့ ဆယ်လပတ်လုံး ဝမ်းဖြင့်ဘုရားလောင်းကိုလွယ်၍ ရင့်သောကိုယ်ဝန် ရှိပြီးသော် အဆွေအမျိုးတို့အိမ်သို့ သွားလိုသည်ဖြစ်၍ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးအား "အရှင်မင်းကြီး....အဆွေအမျိုးတို့၏ ဥစ္စာနေရာဖြစ်သော ဒေဝဒဟပြည် သို့ သွားလိုပါသည်"ဟု လျှောက်ကြားလေ၏၊ သုဒ္ဓေါဒနမင်းလည်း"ကောင်းပြီ သွားလော့"ဟု ကပိလဝတ်ပြည်မှ ဒေဝဒဟပြည်တိုင်အောင် လမ်းခရီးတို့ကို ညီညွတ်သုတ်သင်စေ၍ လမ်းပါးနှစ်ဘက်တို့၌ ငှက်ပျောပင် စိုက်ခြင်း, ရေပြည့်အိုးတည်ခြင်း, တံခွန်ကုက္ကား မုလေးပွါးစိုက်ခြင်း အစရှိသည်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်စေ၍ မိဖုရားကိုရွှေထမ်းစင်၌စီးစေ၍ အမတ်တထောင်တို့ကိုချီမစေလျက် များသောအခြံအရံတို့ဖြင့် ပို့စေ၍ ကပိလဝတ်ပြည်, ဒေဝဒဟပြည်တို့၏ အကြား၌ဒနကုန်သောသူတို့၏ လုမ္ဗိနီမည်သော မင်္ဂလာရှိသောအင်ကြင်းတောသည်ရှိ၏၊ ထိုမိဖုရားသွားသောအခါ အလုံးစုံသောအင်ကြင်းတောသည် ပင်လုံးကျွတ်ပွင့်၏၊ အခက်အကြား အပွင့်အကြားတို့မှ ငါးပါးသောအဆင်းရှိသော ပိတုန်းတို့သည်၎င်း, အထူးထူးအပြားပြားရှိသော ငှက်အပေါင်းတို့သည်၎င်း သာယာစွာသောအသံဖြင့် တွန်မြူးထူးကုန်၏၊ လုမ္ဗိနီအင်ကြင်းတောအလုံးသည်လည်း စိတ္တလတာဥယျာဉ် ကဲ့သို့, ကြီးသောအာနုဘော်ရှိသောမင်း၏ အိမ်ဈေးသဘင်ကဲ့သို့ဖြစ်၏၊ **သိရိမဟာမာယာမိဖုရား**သည် မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိသောအင်ကြင်းတောကိုမြင်၍ မွေ့လျော်ပျော်ပါးကစားလိုသောစိတ်ဖြစ်၍ အမတ်တို့သည် မိဖုရားကို ဆောင်ယူ၍ အင်ကြင်းတောသို့သွင်းကုန်၏၊ မိဖုရားသည် မင်္ဂလာရှိသော အင်ကြင်းပင်ရင်းသို့ ကပ်၍အင်ကြင်းခက်ကိုလက်ဖြင့် လှမ်းယူလိုသောစိတ်ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ အင်ကြင်းခက်တို့သည် မျဉ်းအပ်သော ကြိမ်ညွှန့်ကဲ့သို့ညွတ်၍ မိဖုရား၏လက်အနီးသို့ ရောက်၏၊ သိရိမဟာမာယာမိဖုရားသည် လက်ကိုဆန့်၍ ကမ်းလေ၏၊ ထိုခဏ၌ပင်လျှင် မိဖုရားအား ကံကြောင့်ဖြစ်သော လေတို့သည် လှုပ်ရှားကုန်၏၊ ထိုအခါ၌အမတ်တို့သည်တင်းထိမ်ရံစေ၍ လူအများကို ရှားလတ်စေကုန်၏၊ သိရိမဟာမာယာမိဖုရားသည်လည်း အင်ကြင်းခက်ကို လက်ဖြင့်လှမ်းယူ၍ ရပ်လျက်ပင်လျှင်ဘုရားလောင်းကို ဘွားမြင်တော်မူလေ၏။

ထိုခဏ၌ **မြဟ္မာကြီးလေးယောက်** တို့သည် ရွှေကွန်ရက်ဖြင့် ဘုရားလောင်းကိုကောင်းမွန်စွာခံကြကုန်၍ မယ်တော် မိဖုရား၏ရှေ့၌ ထားကုန်၏ "မိဖုရား.... ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာခြင်းကိုဖြစ်စေလော့၊ သင်မိဖုရားအား တန်းခိုး

ကြီးသောသားကောင်းရတနာ ရပေသည်"ဟု ဆိုကုန်၏၊ တပါးသော သူငယ်တို့မူကား အမိဝမ်းမှ ဘွားမြင်ကုန်သည်ရှိသော် မစင်မကြယ်, စက်ဆုပ်ဘွယ်လိမ်းကျံလျက် ဘွားမြင်ကြကုန်၏၊ ဘုရားလောင်းသည်မူကား တစုံတခုသော မစင်မကြယ်သောအမှုဖြင့် လိမ်းကျံခြင်းမရှိဘဲ သန့်ရှင်း စင်ကြယ်စွာ ကာသိကတိုင်း၌ဖြစ်သော ပုဆိုးပေါ်၌ တင်ထားအပ်သော ပတ္တမြားရတနာကဲ့သို့ တင့်တယ်ထွန်းပလျက် တရားဟောပလ္လင်မှ ဆင်းသက်သော(တရားဟော)ပုဂ္ဂိုလ်ကဲ့သို့,လှေကားမှဆင်းသက်သော ယောကျ်ားကဲ့သို့ လက်တော်နှစ်ဘက် ခြေတော်နှစ်ဘက်တို့ကိုဆန့်၍ ရပ်လျက်သာလျှင် မယ်တော့်ဝမ်းမှ ဘွားတော်မူ၏၊ဤသို့စင်ကြယ်စွာဖြင့် ဘွားမြောက်ငြားသော်လည်း ဘုရားလောင်းအားရင်း, ဘုရားလောင်းမယ်တော်အားရင်း ပူဇော်လိုသည်ဖြစ်၍ အထက်ကောင်းကင်မှ ရေအယဉ်နှစ်ခု တို့သည် ထွက်ကျကုန်၍ဘုရားလောင်း၏ရင်း, ဘုရားလောင်းမယ်တော်၏ရင်း ကိုယ်အငွေ့ကိုယူစေကုန်၏။

[ရေအယဉ်နှစ်ပါးမှာ ရေနွေး,ရေအေးနှစ်ပါးကိုဆို၏။]

ထို့နောင်မှ ဘုရားလောင်းကို ရွှေကွန်ရက်ဖြင့်ခံ၍ ရအပ်ကုန်သော ဗြဟ္မာကြီးတို့၏လက်မှ နတ်မင်းကြီးလေးယောက်တို့သည် မင်္ဂလာရှိသည်ဟူ၍ သမုတ်ခေါ်ဝေါ်အပ်သော နူးညံ့သောအတွေ့ရှိသော သစ်နက်ရေဖြင့် ခံလင့်ကုန်၏၊ ထိုနတ်မင်းကြီး လေးယောက်တို့၏လက်မှ လူတို့သည် ဒုကူဖုံ့ဆိုး ဖြင့် ခံကုန်၏၊လူတို့လက်မှလွတ်၍ မြေပေါ်၌ရပ်လျက် အရှေ့အရပ်မျက်နှာကိုကြည့်တော်မူသော် အထောင်မက များစွာသော စကြဝဠာတို့သည်တပြင်တည်း ဖြစ်ကုန်၏၊ထိုအရပ်တို့၌ နေကုန်သောနတ်လူတို့သည် ပန်းနံ့သာအစရှိသည်တို့ဖြင့် ပူဇော်ကုန်လျက် "ယောကျ်ားမြတ်.... ဤလောက၌ အရှင်ယောကျ်ားမြတ်နှင့်တူသောသူမရှိ၊ လွန်မြတ်သောသူကား အဘယ်မှာရှိတော့အံ့နည်း" ဟုဆိုကုန်၏၊ဤသို့တူရူအရပ်မျက်နှာ,အထောင့်သောအရပ်မျက်နှာ,အောက်မျက်နှာ(အထက်မျက်နှာ)ဟူကုန်သော ဆယ်မျက်နှာတို့ကို ကြည့်သော် မိမိနှင့်တူသောသူကို မမြင်၍ ဤသည်ကား မြောက်မျက်နှာအရပ်တည်းဟု နှလုံးပြု၍ ခုနစ်ဘဝါး လှမ်း၍သွား၏၊ ဗြဟ္မာကြီးတို့သည် ထီးဖြူဆောင်းလျက် ရပ်ကုန်၏၊ သုယာမ နတ်သားသည် သားမြီးယပ်ကိုကိုင်လျက်ရပ်၏၊ တပါးသောနတ်သားတို့ကား ရွှေခြေနင်း, ရွှေသန်လျက်, ပတ္တမြားသင်းကျစ်-ဟူသော မင်းမြောက်တန်ဆာ လက်စွဲလျက် ရပ်ကုန်၏၊ ခုနစ်ဘဝါးလှမ်းပြီးမှ ရပ်၍ "ငါသည် လောကထက်မြတ်၏" ဟု မကြောက်မရွံ့သောစကားကို မြွက်တော်မူလျက် ရဲရင့်သောအသံတော်ကို ကျူးတော်မူ၏။

၉။ အလောင်းတော်သည် သုံးဘဝ၌ဘွားစကပင် စကားပြောဆိုသည်ကိုပြခြင်း

ငါတို့ဘုရားလောင်းတော်သည် မဟောသဓာအဖြစ်၌ရှင်း, ဝေဿန္တရာအဖြစ်၌ရှင်း, အဆုံးစွန်သော ကိုယ်တော်၏အဖြစ်၌ရှင်း ဤသုံးဘဝတို့တွင် ဘွားသောခဏ၌ စကားဆိုတော်မူ၏။

(၁) မဟောသဓာ ဖြစ်သောအခါ၌ မယ်တော််ဝမ်းမှ ဘွားစကပင်လျှင် သိကြားမင်းလာ၍ စန္ဒကူးနှစ်ကို ဘုရားလောင်း လက်၌ထား၍သွားလေ၏၊ ဘုရားလောင်း မဟောသဓာလည်း စန္ဒကူးနှစ်ကိုလက်၌ဆုပ်ကိုင်၍ဘွားလေသတည်း၊ ထိုအခါ၌ ဘုရားလောင်းကို မယ်တော်သည် "ချစ်သား···· အဘယ်ဝတ္ထုကို ကိုင်ယူခဲ့သနည်း" ဟုမေး၏၊ "မိခင်···· ဆေးတည်း" ဟုဆိုပေ၏၊ဆေးကိုကိုင်၍ လာသောကြောင့် ဘုရားလောင်းအား "ဩသဓ" သူငယ်ဟူ၍အမည်မှည့်ကြကုန်၏၊ ထိုဆေးကို အိုးစရည်း၌ထည့်၍ လာတိုင်းလာတိုင်း ကန်းသောသူ, နားပင်းသောသူမှစ၍ ခပ်သိမ်းသော ရောဂါအမျိုးမျိုးကို ငြိမ်းစေခြင်းငှါ ထိုစန္ဒကူးနှစ်သည်လျှင် ဆေးဖြစ်ပေ၏၊ ကို့နောင်မှ ဤဆေးမြစ်သည် မြတ်ပေသည်၊ဤသို့ဆိုကြသောစကားကိုစွဲ၍ ဘုရားလောင်းအား **မဟောသဓာ** ဟူသောအမည်တွင်လေ၏။

(၂) ဝေဿန္တရာအဖြစ်၌ကား— မယ်တော််ဝမ်းမှ ဘွားစကပင်လျှင် လက်ျာလက်ကိုဆန့်၍ "မိခင်အိမ်၌ တစုံတခုသော ပစ္စည်းဥစ္စာရှိပါသလော၊ ငါအလှူပေးလိုသည်" ဟုဆိုတော်မူလျက် ဘွား၏၊ ထိုသို့မေးသောအခါ၌ **ဝေဿန္တရာ** ဘုရားလောင်း၏ မယ်တော်သည် "ချစ်သား····ဥစ္စာများသောအမျိုး၌ဖြစ်သည်" ဟုဆို၍သားတော်၏လက်ကို မယ်တော််လက်ဝါးအပြင်၌ထားသည်ကိုပြု၍ သပြာတထောင်ထုပ်ကိုပေးလေ၏။

(၃) ဤအဆုံးစွန်သော ကိုယ်တော်၏ အဖြစ်၌ကား— **အဂ္ဂေါဟမသ္မိ လောကဿ** ဟူသော မကြောက်မရွံ့သော အသံတော်ကို မြွက်တော်မူ၏။

ဤသို့ ငါတို့ဘုရားလောင်းတော်သည် သုံးဘဝတို့၌ မယ်တော််ဝမ်းမှ ဘွားတော်မူစကပင်လျှင် စကားကိုဆိုတော်မူ၏၊ ပဋိသန္ဓေနေစက သုံးဆယ့် နှစ်

ပါးသော ပုဗ္ဗနိမိတ်ထင်သကဲ့သို့ ဘွားတော်မူသော အခါ၌လည်း သုံးဆယ့် နှစ်ပါးသော ပုဗ္ဗနိမိတ်တို့သည် ထင်ကုန်သတည်း။

၁၀။ ဘွားဘက်တော်ခုနစ်ပါးကိုပြခြင်း

ဘုရားလောင်း ဘွားတော်မူသောအခါ၌ တချက်တည်း တချိန့်တည်းပင် လျှင်—

(၁) ကစ္စာနာဒေဝီမည်သော ရာဟုလာ မင်းသားမယ်တော် ယသော ဓရာ မင်းသမီး,
(၂) ဘထွေးတော် အမိတ္တောဒနသားဖြစ်သော ညီတော်အာနန္ဒာ,
(၃) ဆန္နအမတ်,
(၄) ကာဠုဒါယီအမတ်,
(၅) ကဏ္ဍကမြင်းတို့သည်ဘွားကုန်၏။
(၆) မဟာဗောဓိညောင်တော်လည်း ပေါက်လာ၏။
(၇) ရွှေအိုးကြီးလေးလုံး တို့သည်လည်း ပေါက်လာကုန်၏။

လေးလုံးသော ရွှေအိုးကြီးတို့တွင် သခ်မည်သော ရွှေအိုးကြီး တလုံးကား ဂါဝုတ်ပမာဏရှိ၏၊ ဧာလမည်သော ရွှေအိုးကြီးတလုံးကား ယူဇနာခွဲပမာ ဏရှိ၏၊ ဥပ္ပလမည်သော ရွှေအိုးကြီးတလုံးကား သုံးဂါဝုတ် ပမာဏရှိ၏၊ ပုဏ္ဍရိကမည်သော ရွှေအိုးကြီးတလုံးကား တယူဇနာပမာဏရှိ၏၊ အနက် အစောင့်အားဖြင့် မြေကြီးအထု အဆုံးရှိ၏[၁]၊ ဤခုနစ်ပါးတို့သည် ဘွားဘက် တော်ဖြစ်ကုန်၏၊ ထို့ကြောင့်—

> ''သိ-ကြောင်းထုတ်ဖော်[၂]၊ဘွားဘက်တော်ကား၊ယသော်ဓရာ၊အာ နန္ဒာနှင့်၊ မဟာဗောဓိ၊ ကဏ္ဍကမြင်း၊ ကျွန်ရင်းဆန်၊ မတ်မွန်ကာ ဠု၊ လေးခုရွှေအိုး၊ ကျမ်းရိုးဟောထား၊ ခုနစ်ပါးတည်း''။

ဟု-ပညာရှိတို့ စပ်ဆိုကုန်သတည်း။

၁၁။ ကာဠုဒေဝိလရသေ့၏ ဆံကျစ်၌ ဘုရားလောင်း တည်ရစ်တော်မူခြင်း

ဒေဝဒဟပြည်, ကပိလဝတ်ပြည်၌နေကုန်သော သူတို့သည် ဘုရားလောင်း ကိုဆောင်ယူ၍ ကပိလဝတ်ပြည်သို့သာလျှင် သွားကြလေကုန်၏၊ ထိုနေ့၌ပင် လျှင် ကပိလဝတ်ပြည်၌ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးဝယ် သားတော် ဘွားသည်၊

၁။ တလုံးရှိ၏။ ၂။ သိကြားထုတ်ဖေါ်

ထိုမင်းသားကား ဗောဓိပင်ရင်း၌ သစ္စာလေးပါးတရားကို သိသော ဘုရားစင်စစ်ဖြစ်လတ္တံ့ဟု တာဝတိံသာနတ်ပြည် ၌နတ်တို့သည် အလွန်ရွှင်လန်း၍ ဝမ်းမြောက်ခြင်းရှိကုန်သဖြင့် စုလျားပုဆိုးကို မြှောက်ခြင်း အစရှိသည်တို့ကို ဖြစ်စေလျက် ကစားကုန်၏၊ ထိုအခါ၌ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး၏ နန်းတော်သို့ ရောက်မြဲ,ကပ်မြဲဖြစ်သော ရှစ်ပါးသော ဈာန်သမာပတ်ကိုရသော ကာဠုဒေဝိလ အမည်ရှိသော ရသေ့သည် ဆွမ်းစားခြင်းကိစ္စကိုပြုပြီး၍ နေ့ နေအုံ့သောငှါ တာဝတိံသာနတ်ပြည်သို့သွားလေသော် နတ်တို့သည်မြူးထူး,ရွှင်ပျ, ကစားကြသည်ကိုမြင်၍ "အဘယ့်ကြောင့် နတ်တို့ နှစ်လို့ဝမ်းသာ ပြုကြကုန်သနည်း၊ ငါအားလည်းထိုအကြောင်းကိုပြောဆိုကြပါလော့"ဟုမေးသည်ရှိသော်နတ်တို့သည် "ရှင်ရသေ့···· သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးမှာ သားတော်ဖွားသည်၊ထိုသားတော်ကား- ဘုရားစင်စစ်ဖြစ်တော်မူ၍ တရားဒေသနာတော်ကို ဟောလတ္တံ့၊ မရေတွက်နိုင်, မအုံ့ညြနိုင်သောဘုရား၏ စမ္ပယ်ခြင်း, တင့်တယ်ခြင်းကိုမြင်ရတော့မည်၊ တရားတော်ကိုလည်း နာရတော့မည်ဟု နှစ်သက်ရွှင်လန်း ဝမ်းသာကြပါသည်"ဟု ဆိုပေကုန်၏။

ကာဠုဒေဝီလရသေ့လည်း နတ်တို့၏ စကားကိုကြား၍ အဆောတလျင် တာဝတိံသာနတ်ပြည်မှ ဆင်းသက်ခဲ့၍ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး၏ နန်းတော်သို့ဝင်လေ၍၊ ခင်းအပ်သော နေရာထက်နေလျက် မင်းကြီးမှာ သားတော်ဖွားသည်ဟု ငါကြားသည်၊ သားတော်ကို ငါဖူးမြင်လိုသည်ဟု ဆိုလေသော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည်လည်း တန်ဆာဆင်ခြင်းနှင့်စပ်သော မင်းသားကိုဆောင်ယူစေ၍ ကာဠုဒေဝီလရသေ့ကိုရှိခိုးစေခြင်းငှါရှေ့သို့ဆောင်၏၊ဘုရားလောင်းမင်းသားလည်း ခြေတော်ကိုဖြန့်၍ ရသေ့၏ဆံကျစ် တို့၌တည်လေ၏၊ ဘုရားလောင်းတို့သည် အဆုံးစွန်သော ကိုယ်တော်၏ အဖြစ်၌ ရှိခိုးထိုက်သောသူမရှိ၊ မသိသောသူတို့သည် အကယ်၍ ဘုရားလောင်း၏ ဦးခေါင်းကို ရသေ့၏ ခြေရင်း၌ ထားချေတုံအံ့၊ ရသေ့၏ဦးခေါင်း ခုနစ်စိတ်ကွဲလေရာ၏၊ ကာဠုဒေဝီလရသေ့သည် ငါ့ကိုယ်ကို ဖျက်ဆီးခြင်းငှါ မသင့်ဟု နေရာမှထ၍ ဘုရားလောင်းအား လက်အုပ်ချီလေ၏၊ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် ထိုသို့သော အံ့ဘွယ်ကိုမြင်၍ သားတော်ကို ရှိခိုးလေ၏။

ကာဠုဒေဝီလရသေ့သည်အဘိညာဉ် ကိုရသူဖြစ်သောကြောင့် လွန်လေပြီးသည့် ကမ္ဘာလေးဆယ်, လာလတ္တံ့သည့် ကမ္ဘာလေးဆယ်၊ ဤသို့ ကမ္ဘာရှစ်ဆယ်တို့ကို မြင်နိုင်,အောက်မေ့နိုင်၏၊ ဘုရားလောင်း လက္ခဏာတော်၏ ပြည့်စုံခြင်းကိုမြင်၍ "ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့လော, မဖြစ်လတ္တံ့လော"ဟုစုံစမ်းဆင်

ခြင်လတ်သော်"ကေန်စင်စစ်ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့"ဟု သိ၍ "ဤသူကား အံ့ဘွယ် သရဲကြီးမြတ်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်တကား"ဟုပြုံးရယ်ခြင်းကိုပြု၏၊ ထို့နောင်မှ တဘန်"ဤယောက်ျားမြတ် ဘုရားဖြစ်သောအခါ၌ ငါသည်ဖူးတွေ့ရပါမည် လော"ဟုစူးစမ်းဆင်ခြင်ပြန်သော်"မဖူးမတွေ့ရချေ၊ ဘုရားမဖြစ်မီပင်လျှင် အ သက်အပိုင်းအခြားသို့ရောက်၍ စုတေလျှင် ဘုရားအရာ, အထောင်ပင်သော် လည်း ကိုယ်တိုင်ကြွ၍ သစ္စာလေးပါးတရားတော်ကို ပြငြားသော်လည်း မတတ်နိုင်ကောင်းသော အရူပဘုံ၌ ငါသည် ဖြစ်ရလိမ့်သတည်း" ဟုမြင်၍ "ဤသို့သဘောရှိသော ယောက်ျားမြတ်ဘုရားဖြစ်သည်ကိုလည်း ငါမဖူးမတွေ့ ထိုက်ချေ၊ငါ့အား—ရှုံးခြင်းကြီးရှုံးခဲ့ပြီ"ဟု နှလုံးမသာရှိ၍ ငိုကြွေး၏။

လူတို့မြင်ကုန်၍"ရသေ့…. ယခုပင်လျှင်ရယ်၍ ယခုပင်ငိုကြွေးပြန်သည်၊ အကြောင်း အသို့တုံနည်း၊ငါတို့အရှင့်သားအား တစုံတခုသောအန္တရာယ်ရှိသ လောဟုမေး၍ "အရှင်သားအား အန္တရာယ်တစုံတခုမျှမရှိပေ၊ ကေန်စင်စစ် ဘုရားဖြစ်ပေလိမ့်မည်တည်း"ဟုဆို၏၊ ထိုသို့ဘုရားဖြစ်မည်မှန်လျှင် အဘယ် ကြောင့်ငိုကြွေးဘိသနည်း"ဟု မေးကုန်သော်"ဤယောက်ျားမြတ် ဘုရားဖြစ် မည်ကို ငါမဖူးထိုက်ချေ၊ ငါ့အား—ရှုံးခြင်းကြီး ရှုံးချေသည်ဟု ငါ၏ကိုယ်ကို အလွန်စိုးရိမ်၍ ငိုကြွေးသတည်း"ဟုဆို၏။

၁၂။ မောနေယျအကျင့်ကိုကျင့်သူနာလကသတို့သား အကြောင်းကိုပြခြင်း

ထိုသို့ဆိုပြီးသောနောင်မှ ကာဠဒေဝိလရသေ့သည် ("အသို့တုံနည်း၊ ငါ၏ဆွေမျိုးတို့တွင် တစုံတယောက်သောသူသည် ဤယောက်ျားမြတ် ဘုရား ဖြစ်သည်ကို ဖူးမြင်ထိုက်ပါလိမ့်မည်"လောဟု စုံစမ်းဆင်ခြင်သော် မိမိ၏တူ ဖြစ်သောနာလကသတို့သားသည် ဖူးမြင်ထိုက်မည်ကိုမြင်လျှင် ကာဠဒေဝိလ ရသေ့သည်) နှမအိမ်သို့ သွားလေ၍ "သင်၏သားနာလကသတို့သားကား အဘယ်မှာနည်း"ဟု မေးလေသော်"အရှင်ရသေ့….အကျွန်ုပ်တို့အိမ်တွင်း၌ ပင် ရှိပါ၏"ဟုဆိုပေ၏၊ "ထိုနာလကသတို့သားကို ခေါ်လော့"ဟု ခေါ် စေ၍ မိမိထံသို့ရောက်လာသောနာလကသတို့သားကို "ငါ့တူနာလက…. သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးနန်းတော်၌ ဘွားသောသားတော်သည် ဘုရားလောင်း ပေတည်း၊သုံးဆယ့်ငါးနှစ်လွန်လျှင် ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့၊ သင်သည် ထိုဘုရားကို ဖူးမြင်ထိုက်လိမ့်မည်၊ သင်သည်ယနေ့ပင် ရဟန်းပြုလော့"ဟုဆို၏၊ ရှစ်ဆဲ့ခု

နစ်ကုဋေ ကြွယ်သောအမျိုး၌ဖြစ်သော နာလကသတို့သားသည်လည်း "ငါ့ကို ဦးရီးသည် အကျိုးမဲ့ကိုမဆိုတန်" ဟု အကြံရှိ၍ ထိုနေ့ပင်လျှင် အိမ်ဈေးအလယ်မှ သင်္ကန်း, သပိတ်တို့ကို ဝယ်စေ၍ ဆံ,မုတ်ဆိတ်တို့ကိုရိပ်စေ၍ ဖန်ရည်စွန်းသောသင်္ကန်းကိုဝတ်၍ "အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည် လောက၌မြတ်သောပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်၏၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မြတ်ကို ရည်မှတ်၍ ငါရဟန်းပြုသတည်း" ဟု ဘုရားလောင်းရှိရာလက်အုပ်ချီ၍ ငါးပါးသောထိခြင်းဖြင့် ရှိခိုးလျက် သပိတ်ကို သပိတ်အိတ်၌ထည့်၍ ပခုံး၌လွယ်ပြီးသော် ဟိမဝန္တာတောသို့သွား၍ ရဟန်းတရားကို အားထုတ်လေ၏။

ထိုနာလကသည် ဘုရားပွင့်တော်မူသောအခါ ဘုရားအထံသို့ ကပ်၍ မောနေယျအကျင့်ကိုဟောစေ၍ တဖန်ဟိမဝန္တာတောသို့ဝင်၍ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ရောက်၏၊ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သောမောနေယျအကျင့်ကိုကျင့်၍ ခုနစ်လသာ အသက်ကို စောင့်ရှောက်၍ တခုသောရွှေတောင်ကိုမှီ၍ ရပ်လျက်ပင်သာ ဝိပါက်ကမ္မဇရုပ်အကြွင်းမရှိသောနိဗ္ဗာနဓာတ်ဖြင့် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုလေ၏။

[ဘုရားတဆူတဆူတွင်မောနေယျအကျင့်ကိုကျင့်သူတယောက်တယောက်သာရှိမြဲ၊ ငါတို့ဘုရားလက်ထက်တော်၌ နာလကမထေရ်ကား ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်တော်မူသောကြောင့် ကျင့်သည့်နေ့မှခုနစ်လသာအသက်ရှည်သည်၊ မဇ္ဈိမကျင့်သော် ခုနစ်နှစ်၊မုဒုကျင့်သော်တဆယ့်နှစ်နှစ်အသက်ရှည်နိုင်၏။]

၁၃။ အလောင်းတော်ကို တရာ့ရှစ်ယောက်သော ပုဏ္ဏားတို့အား လက္ခဏာတော်ကိုဖတ်စေခြင်း

ဘုရားလောင်းကို ဘွားတော်မူ၍ငါးရက်မြောက်သောနေ့၌ "ဦးခေါင်းဆေး၍အမည်မှည့်အံ့" ဟူ၍ မင်းအိမ်နန်းတော်ကို အကျော်, တောင်ဇလပ်, ပရုတ်နှစ်,စန္ဒကူးနှစ်ဟုဆိုအပ်သောနံ့သာမျိုးလေးပါးတို့ဖြင့် လိမ်းကျံစေ၍ ဇလပ်ပန်း,မုလေးပန်း, နေဇာမြက်, ထမင်း, ပေါက်ပေါက်ဟူသော ပန်းမျိုးငါးပါးတို့ကိုကြဲစေလျက် ရေ မရောသော နို့ဃနာတို့ကိုပြည့်စုံစေ၍ ဗေဒင်သုံးပုံတို့ကို အကုန်တတ်သော တရာ့ရှစ်ယောက်သောပုဏ္ဏား တို့ကို ပင့်ခေါ်၍ နန်းတော်တွင်း၌နေစေပြီးသော် ကောင်းမြတ်သော ဘောဇဉ်တို့ကိုကျွေးမွေး၍ များစွာသောပူဇော်သကာကိုပြု၍ လက္ခဏာဖတ်စေကုန်၏၊ ထိုတရာ့ရှစ်ယောက်သောပုဏ္ဏားတို့တွင်—

(၁) ရာမပုဏ္ဏားတယောက်,
(၂) ဓဇပုဏ္ဏားတယောက်,
(၃) လက္ခဏပုဏ္ဏားတယောက်,

(၄) ဇောတိမန္တပုဏ္ဏားတယောက်,
(၅) ယညပုဏ္ဏားတယောက်,
(၆) သုဘောဇပုဏ္ဏားတယောက်,
(၇) သုယာမပုဏ္ဏားတယောက်,
(၈) သုဒတ္တပုဏ္ဏားတယောက်-

ဤရှစ်ယောက်သောပုဏ္ဏားတို့သည် ထိုတရာ့ရှစ်ယောက်သော ပုဏ္ဏားတို့တွင်ပါကုန်၏။

[ဤရှစ်ယောက်သောပုဏ္ဏားတို့ကား လက္ခဏာငတော်ဘတ်ပုဏ္ဏားတို့တည်း။]

ပဋိသန္ဓေနေတော်မူသောအခါလည်း ထိုရှစ်ယောက်ပင် အိပ်မက်တော်ကိုဘတ်ကုန်သည်၊ ထိုရှစ်ယောက်သော ပုဏ္ဏားတို့တွင် ခုနစ်ယောက်သောပုဏ္ဏားတို့သည် လက်ညှိုးနှစ်ချောင်းကိုမြှောက်၍ "ဤကဲ့သို့လက္ခဏာနှင့်ပြည့်စုံသောသူသည် အကယ်၍ လူ့ဘောင်၌နေအံ့၊ စကြဝတေးမင်းဖြစ်အံ့၊ ရဟန်းပြုသည်ဖြစ်အံ့၊ ဘုရားဖြစ်အံ့"၊ ဤသို့ဘတ်ကြကုန်၏၊ စကြဝတေးမင်း၏ အလုံးစုံသော အသရေစည်းစိမ်ကိုလည်း ကြားကုန်၏၊ ထိုရှစ်ယောက်သောပုဏ္ဏားတို့တွင် အငယ်ဆုံးသုဒတ္တမည်သောအနွယ်အားဖြင့် **ကောဏ္ဍည**အမည်ရှိသောပုဏ္ဏားသည် ဘုရားလောင်း၏ မြတ်သောလက္ခဏာ၏ ပြည့်စုံခြင်းကိုမြင်၍ "ဤမင်းသားကား လူ၏ဘောင်၌ နေခြင်းအကြောင်းသည်မရှိ၊ ကေန်စင်စစ်ဝင့်တရားမှုပြတ်သော ဘုရားဖြစ်မည်"ဟု လက်ညှိုးတချောင်းတည်းကိုသာချီမြှောက်၍ "ကေန်ဘုရားဖြစ်အံ့"ဟူသောစကားကို ဆိုပေ၏။

[ဤအရာ၌ဆရာကောဏ္ဍညသည်ကား ဖြည့်အပ်ပြီးသော ပါရမီသမ္ဘာရရှိသော ပစ္ဆိမဘဝိကပုဂ္ဂိုလ်တည်း၊ ပညာအားဖြင့် ခုနစ်ယောက်သောပုဏ္ဏားကြီးတို့ကို လွှမ်းမိုးကဲလွန်၍ ဤကဲ့သို့သော လက္ခဏာနှင့်ပြည့်စုံသော ဘုရားလောင်း၏ စင်စစ်ဘုရားဖြစ်အံ့ဟူသော (တခုသော) အလားကိုသာ မြင်လေသတည်း၊ ထို့ကြောင့် လက်ညှိုးတချောင်းကိုသာချီ၍ ဤကဲ့သို့လက္ခဏာဘတ်သတည်း။]

၁၄။ အလောင်းတော်ကိုအမည်မှည့်တော်မူခြင်း

ထိုနောင်မှဘုရားလောင်းအား အမည်ကိုမှည့်ကြကုန်လတ်သော် အလုံးစုံသောလူတို့၏ အကျိုးပြီးခြင်းကို ပြုတတ်သောကြောင့် **သိဒ္ဓတ်မင်းသား**ဟူသောအမည်ကို မှည့်ကုန်၏။

သဗ္ဗလောကဿ အတ္ထသိဒ္ဓိကရတ္တာ သိဒ္ဓတ္ထောတိနာမံ အကံသု။ ပါဠ်ရှိ၏။ ။သဗ္ဗလောကဿ၊ အလုံးစုံသောလူ၏။အတ္ထသိဒ္ဓိကရတ္တာ၊ အကျိုး၏ပြီးခြင်းကိုပြုတတ်သောကြောင့်။ သိဒ္ဓတ္ထောတိနာမံ၊ သိဒ္ဓတ်မင်းသားဟူသောအမည်ကို။ အကံသု၊ မှည့်ကုန်၏။

၁၅။ မယ်တော်တုသိတာနတ်ပြည်၌ဖြစ်သည်ကိုပြခြင်း

သိရိမဟာမာယာ မိဖုရားသည်လည်း သားတော်ကို ဘွား၍ ခုနစ်ရက်ရှိပြီးသော် သေလွန်၍ မိမိကုသိုလ်ကံအာနုဘော်အားဖြင့် တုသိတာနတ်ပြည်၌ နတ်သားဖြစ်လေ၏၊မယ်တော်မာယာသည် သားဘွားခြင်းကြောင့် သေလွန်သည်မဟုတ်၊ အသက်အပိုင်းအခြားစေ့သဖြင့် သေလွန်သတည်း။

၁၆။ ပဉ္စဝဂ္ဂီငါးယောက်တို့ကိုပြခြင်း

လက္ခဏာဘတ်ပြီးသော နောင်မှ ပုဏ္ဏားတို့သည် မိမိတို့၏ အိမ်သို့ သွား ကုန်၍ သားတို့ကိုခေါ်၍ "ချစ်သားတို့····ငါတို့ကား အသက်ကြီးကုန်ပြီ၊ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး၏သား ဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်သည်ကို ငါတို့မှီမည်, မမှီမည်ကိုမသိနိုင်ကုန်၊သင်တို့သည် မင်းသားဘုရားဖြစ်တော်မူသောအခါ ဘုရားအဆုံးအမတော်၌တည်၍ ရဟန်းပြုလေကုန်"ဟု(ဆိုကုန်၏၊) ခုနစ်ယောက်သော[၁] ပုဏ္ဏားကြီးတို့သည် အသက်အတိုင်းနေ၍ ကံအားလျော်စွာလားလေကုန်၏၊ ကောဏ္ဍညအနွယ်ဖြစ်သော သုဒတ္တပုဏ္ဏား ယေသာလျှင် ရောဂါအနာမရှိဘဲ အသက်ရှည်၏၊ ဘုရားလောင်း တောထွက်တော်မူ၍ အစဉ်သဖြင့် ဥရုဝေလတောသို့သွား၍ ဤမြေအရပ်သည် နှစ်လို့မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိလေစွတကား၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော အမျိုးသားအား ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းခြင်းငှါ သင့်လှပေသည်တကားဟု စိတ်ကိုဖြစ်စေ၍ ဥရုဝေလတော၌ နေတော်မူသည် ရှိသော် ဘုရားလောင်းရဟန်းပြုပြီဟု ကြား၍ ထိုပုဏ္ဏား၏သားတို့သို့ ချဉ်းကပ်၍"သိဒ္ဓတ်မင်းသားရဟန်းပြုပြီ၊ထိုမင်းသားသည် မချွတ်ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့၊ အကယ်၍ သင်တို့အဘတို့သည် ယခုတိုင်ရှိသေးသည်ဖြစ်ကုန်အံ့၊ ယနေ့ပင် တောထွက်၍ ရဟန်းပြုလေကုန်လတ္တံ့၊ အကယ်၍ သင်တို့ရဟန်းအဖြစ်ကို အလိုရှိကုန်အံ့ လာကုန်လော့၊ ငါတို့တစု ဘုရားလောင်းကိုအတုပြု၍ ရဟန်းပြုအံ့"ဟု ဆို၏၊ ထိုအလုံးစုံသောပုဏ္ဏားတို့ကို ဆန္ဒတူအောင်မတတ်နိုင်ရကား ပုဏ္ဏားခုနစ်ယောက်တို့ဘွင် သုံးယောက်တို့သည် ရဟန်းမပြုကုန်၊

---

[၁] ၁-နှစ်ယောက်သော။

လေးယောက်သောပုဏ္ဏားတို့သည် ကောဏ္ဍညပုဏ္ဏားကို ရှေ့ဆောင် ခေါင်းတည်ပြု၍ ရဟန်းပြုကြလေကုန်၏။

[ထိုငါးယောက်သော[1] ပုဏ္ဏားတို့ကား ပဉ္စဝဂ္ဂီ အရှင်တို့ ပေတည်း၊ ကောဏ္ဍညတို့၏အတ္ထုပ္ပတ္တိတို့ကို ရှေ့သို့လှမ်း၍ သတ်လိုက်သည်၊]

၁၇။ နိမိတ်ကြီးလေးပါးတို့ကိုမမြင်ရအောင် အစောင့်အရှောက်ထားခြင်း

ထိုသို့ နိမိတ်လက္ခဏာ ဘတ်သောအခါ၌ သုဒ္ဓေါဒန မင်းကြီးသည် "အဘယ်သို့သောနိမိတ်ကိုမြင်၍ ငါ့သားရဟန်းပြုလိမ့်မည်နည်း"ဟုမေး၏၊ "နိမိတ်ကြီးလေးပါးကိုမြင်၍ ရဟန်းပြုလတ္တံ့"ဟု ဆိုလေကုန်သော် "အဘယ်နိမိတ်နည်း"ဟု မေးမြန်း၏၊ "သူအို,သူနာ,သူသေ,ရဟန်း၊ ဤနိမိတ်လေးပါးကိုမြင်၍ ရဟန်းပြုလတ္တံ့"ဟု ဆိုပေကုန်သော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် ထိုနေ့မှစ၍ "သူအို,သူနာ,သူသေ,ရဟန်း-တို့ကို သားတော်၏ အနီးအပါးသို့မကပ်ရောက်စေလင့်မပြုကြကုန်လင့်၊ဘုရားအဖြစ်ဖြင့် အဘယ်မူအံ့နည်း၊ ကျွန်းငယ်အရံနှစ်ထောင်နှင့်တကွ ကျွန်းကြီးလေးကျွန်းတို့ကို အစိုးရသော စကြဝတေးမင်းကြီးဖြစ်စေလျက် သုံးဆယ့်ခြောက်ယူဇနာ အဝန်းရှိသော ပရိသတ်ဖြင့် ခြံရံလျက် ကောင်းကင်၌ တင့်တယ်စွာသွားသည်ကိုသာ မြင်လိုသည်"ဟု ဆို၍ လေးပါးသောနိမိတ်ကြီးတို့ကိုသာ မမြင်ရအောင် အရပ်လေးမျက်နှာတို့တွင် တဂါဝုတ် တဂါဝုတ်အရပ်၌ အစောင့်အရှောက်ထားပေ၏၊ ထိုနေ့ ဦးဆေးမင်္ဂလာပြုရာအရပ်၌ စည်းဝေးကုန်သော ရှစ်သောင်းသော ဆွေတော်မျိုးတော်တို့တွင် တယောက်တယောက်သော ဆွေတော်မျိုးတော်တို့သည် တယောက်တယောက်သော သားကိုဝန်ခံကုန်၏၊"ဘုရားပင်မူလည်းဖြစ်စေ, စကြဝတေးမင်း မူလည်းဖြစ်စေ ငါတို့သည် သားတယောက်စီ ပေးကုန်အံ့၊ အကယ်၍ ဘုရားဖြစ်အံ့၊ ရှစ်သောင်းသောမင်းမျိုး ရဟန်းအပေါင်းခြံရံလျက် တင့်တယ်စွာသွားရလတ္တံ့၊ အကယ်၍ စကြာမင်းဖြစ်တုံအံ့၊ ရှစ်သောင်းသော မင်းသားအပေါင်း ခြံရံလျက် တင့်တယ်စွာ လှည့်ပတ်သွားလာရလတ္တံ့"ဟု ဝန်ခံကုန်၏၊ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးလည်း ဘုရားလောင်းအားမြတ်သောအဆင်းကိုဆောင်ကုန်သော အလုံးစုံသော အပြစ်တို့မှ ကင်းကုန်သော နို့ထိန်းတို့ကို ပေး၍ ကျွေးမွေး၏၊ ဘုရားလောင်းသည် များစွာသော အခြံအရံတင့်တယ်ခြင်းဖြင့် ကြီးတော်မူ၏။

---

[1] ၁-ထိုလေးယောက်သော။

၁၈။ အလောင်းတော်ကိုခမည်းတော်သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး နှစ်ကြိမ်မြောက်ရှိခိုးခြင်း

တနေ့သ၌ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးအား **မျိုးကြဲအံ့သောမင်္ဂလာနေ့** မည်သည် ဖြစ်၏၊ ထိုနေ့၌ မြို့အလုံးကို နတ်ပြည်ကဲ့သို့ တန်ဆာဆင်၍ အလုံးစုံသော ကျွန်,အမှုလုပ်အစရှိသူတို့သည် အစာမချေသော ပုဆိုးအဝတ်တို့ကို ဝတ်ကုန်လျက် နံ့သာပန်းအစရှိသည်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်ကုန်လျက် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး၏ နန်းတော်တွင်း၌ စည်းဝေးကုန်၏၊ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး၏ လယ်ထွန်အမှု၌ **ထွန်တုံးတထောင်**ကို ယှဉ်စေကုန်၏၊ ထိုနေ့၌တခုဖြင့်ယုတ်သော ရှစ်ရာသော[1] ထွန်တုံးကို နွားတို့၏ဦးချို, ဆွဲကြိုး, နှင်တံတို့နှင့် တကွငွေပြားတို့ဖြင့် ရံအပ်ကုန်၏၊ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး၏ဆွဲကိုင်ရာ ထွန်တုံးကိုကား နီသောရွှေပြားဖြင့်ရံအပ်၏၊ နွားတို့၏ ဦးချို, ဆွဲကြိုး,နှင်တံတို့ကိုလည်း ရွှေပြားဖြင့် ရံအပ်ကုန်၏။

သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် များစွာသော အခြံအရံတို့ဖြင့် ပြည်မှထွက်လျက် သားတော်ကို ဆောင်ယူ၍ သွားလေ၏၊ လယ်ထွန်ရာ အရပ်၌ တခုသော ဇမ္ဗူ့သပြေပင်သည် ထူထဲသောအရွက်ရှိ၏၊ ချမ်းမြေ့သာယာသော အရိပ်ရှိ၏၊ ထိုဇမ္ဗူ့သပြေပင်၏အောက်၌ မင်းသား၏ အိပ်ရာကို ခင်းစေ၍ အထက်၌ ရွှေကြယ် စီအပ်သော ဗိတာန်ကိုဆွဲ၍ တင်းထိမ်အရံဖြင့် ရံစေ၍ အစောင့် အရှောက်ထား၍ သုဒ္ဓေါဒန မင်းကြီးသည် တန်ဆာဆင်ယင်၍ အမတ်အပေါင်း ခြံရံလျက် လယ်ထွန်ရာအရပ်သို့ သွားလေ၏၊ ထိုအရပ်၌ သုဒ္ဓေါဒန မင်းကြီးသည် ရွှေထွန်တုံးကို ကိုင်၏၊ အမတ်တို့ကား တခုယုတ်သော ရှစ်ရာသော[2]ငွေထွန်တုံးတို့ကို ကိုင်ကုန်၏၊လယ်ထွန်သမား ယောကျ်ားတို့ကား ကြွင်းသောထွန်တုံးတို့ကို ကိုင်ကုန်၏၊ မင်းအစရှိသော သူတို့သည် ထွန်တုံးကိုကိုင်၍ ထိုမှဤမှ ထွန်ကုန်၏၊ သုဒ္ဓေါဒန မင်းကြီးသည်ကား ဤမှာ ဘက်မှသည် ထိုမှာဘက်သို့နှင်သွား၏၊ ထိုမှာဘက်မှသည် ဤမှာဘက်သို့ နှင်လာ၏။

ထိုသို့ထွန်ရာ၌ များစွာ ရှုဘွယ်သော စည်းစိမ်ဖြစ်၏၊ ဘုရားလောင်းကို ခြံရံ၍ နေကုန်သော နို့ထိန်းတို့သည် “သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး၏ရှုဘွယ်သော စည်းစိမ်ကို ကြည့်ရှုကုန်အံ့” ဟု တင်းထိမ်တွင်းမှ ထွက်လေ ကုန်သည် ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ထိုမှဤမှကြည့်လတ်သော် တစုံတယောက်သောသူကိုမျှ

၁—၂—နှစ်ရာသော။

မမြင်ရ၍ လျင်စွာထ၍ ထက်ဝယ်ဘွဲ့ခွေ၍ ထွက်သက်, ဝင်သက်တို့ကို သိမ်းဆည်း၍ ပဌမဈာန်ကို ဖြစ်စေ၏၊ နို့ထိန်းတို့သည် ခဲဘွယ်ဘောဇဉ် အထူးထူးတို့ကို စီရင်ကုန်၍ အတန်ငယ် ကြာမြင့်လေကုန်၏၊ တပါးသောသစ်ပင်၏အရိပ်တို့သည် ပြောင်းရွှေ့လည်လေကုန်၏၊ ဘုရားလောင်းနေသော ဇမ္ဗူသဒြေပင် ရိပ်သည်ကား ဝန်းသောအရိပ်ဖြင့် တင့်တယ်လျောက်ပတ်စွာ တည်လေ၏၊ (နို့ထိန်းတို့သည်)“အရှင့်သား တယောက်ထည်းတည်း ရှိချေပြီ”ဟု အဆောတလျင်တင်းထိမ်ကိုပင့်၍ဝင်ကုန်သည်ရှိသော် အိပ်ရာ၌ထက်ဝယ်ဘွဲ့၍ နေသော ဘုရားလောင်းကိုရင်း, ဇမ္ဗူသပြေပင်၏ ဝန်းသောအရိပ်ရှိသော အံ့ဘွယ်သရဲကိုရင်း မြင်ကြ၍ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးအား ကြားလျှောက်ကြလေကုန်၏၊“အရှင်မင်းကြီး····သားတော်သည် ဤသို့နေထိုင်သည်၊ တပါးသော သစ်ပင်တို့၏အရိပ်ကား လည်၍သွားကုန်၏၊ဇမ္ဗူသပြေပင်ရိပ်ကားမပြောင်း မရွှေ့ ပြကတေ့ ဝန်းဝန်းတည်သည်”ဟု ကြားလျှောက်လေကုန်၏၊သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးလည်းအလျင်တဆောလာခဲ့၍ထိုအံ့ဘွယ်သရဲကိုမြင်လျှင်“ချစ်သား··· သင်ချစ်သားအား ဤယခုရှိခိုးခြင်းသည်နှစ်ကြိမ်မြောက်သောရှိခိုးခြင်း၊တည်း” ဟုဆို၍ သားတော်ကိုရှိခိုးလေ၏၊ (ပြန်လည်ချိန်သင့်သောအခါလည်း ပရိသတ်ခြံရံလျက် နန်းတော်သို့ပြန်လေ၏။)

၁၉။ တဆယ့်နှစ်ပါးသော လေးအတတ်တို့ကို အလောင်းတော်ပြခြင်း

ထို့နောင်မှအစဉ်သဖြင့်ဘုရားလောင်းသည်တဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ်သို့ ရောက်လတ်သော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် ဘုရားလောင်းအား သုံးပါးသော ဥတုတို့နှင့် လျောက်ပတ်ကုန်သော—

(၁) ရမ္မ, (၂) သုရမ္မ, (၃) သုဘ-

အမည်ရှိသော ပြာသာဒ်သုံးဆောင်တို့ကို ဆောက်လုပ်စေ၍ တဆောင်ကား ဘုံကိုးဆင့်ရှိ၏၊ တဆောင်ကား ဘုံခုနစ်ဆင့်ရှိ၏၊ တဆောင်ကား ဘုံငါးဆင့်ရှိ၏၊ လေးသောင်းသော ကချေသည်မိန်းမတို့ကိုလည်း လုပ်ကျွေး ခစားစေ၏၊ ဘုရားလောင်းသည် နတ်သမီးအပေါင်း ခြံရံအပ်သော နတ်သားကဲ့သို့ တန်ဆာဆင်အပ်သော ကချေသည်မိန်းမတို့ဖြင့် ခြံရံလျက် ယောကျ်ားမရှိသော မိန်းမတို့ တီးမှုတ်အပ်သော စည်,စောင်း,ညှင်း တို့ဖြင့် စမ့်ယ်တင့်တယ်လျက် ကြီးစွာသော စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ခံစားလျက် ဆောင်း, နွေ, မိုယ်း—ဟူသော ဥတုအလှည့်အားဖြင့် သုံးဆောင်ကုန်သောပြာသာဒ်တို့၌နေ၏၊ ရာဟု

လာ မယ်တော်ဖြစ်သော ယသောဓရာမိဖုရားသည်ကား သိဒ္ဓတ်မင်းသား၏ မိဖုရားကြီးဖြစ်၏၊ ဤသို့အစဉ်အတိုင်း စည်းစိမ် ချမ်းသာတို့ကို ခံစားသော ဘုရားလောင်းအား တနေ့သ၌ ဆွေတော်မျိုးတော်တို့၏အလယ်၌ (ဤသို့ စကားဖြစ်သတည်း၊ သိဒ္ဓတ်မင်းသားသည် ကစားမြူးထူးခြင်း၌သာ လေ့ လာလျက် လှည့်ပတ်သွားလာ၏၊ တစုံတခုသောအတတ်ကိုမျှမသင်၊ စစ်ရေး ကြိမ်သော် အဘယ်သို့ပြုမည်နည်း''ဟုစကားဖြစ်၏၊ ခမည်းတော်သုဒ္ဓေါဒန မင်းကြီးသည် သားတော်)သိဒ္ဓတ်မင်းသားကိုခေါ်၍ ချစ်သား····သင်၏အ ဆွေအမျိုးတို့သည် ''သိဒ္ဓတ်မင်းသားကား တစုံတခုသောအတတ်ကိုမျှမသင် မူ၍ ကစားမြူးထူးလျက်သာ နေတော့သည်''ဟုဆိုကုန်သည်၊အကယ်၍ရန်သူ တို့ရောက်လာသည်ဖြစ်ကုန်အံ့၊သင်ချစ်သားအဘယ်သို့ အောက်မေ့ကြံစည်ပါ မည်နည်း''ဟုဆိုပေ၏၊ ဘုရားလောင်းသိဒ္ဓတ်မင်းသားလည်း ''ခမည်းတော် မင်းကြီး····ငါ့အား အတတ်သင်ခွင့်ကိစ္စမရှိပြီ၊ ခမည်းတော်မင်းကြီးတို့သည် ငါ၏အတတ်ကို ရှုလိုကြသည်ဖြစ်အံ့၊ ပြည်၌စည်လည်စေကုန်လော့၊ဤနေ့မှ စ၍ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ဆွေတော်, မျိုးတော်တို့အား အတတ်ပြအံ့'' ဟု ဆိုပေ၏၊ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးလည်း ဘုရားလောင်းဆိုတိုင်း ပြုပေ၏။

ဘုရားလောင်း သိဒ္ဓတ်မင်းသားသည်အက္ခနဝေဓိမည်သောလေးသမား, ဝါဠဝေဓိမည်သော လေးသမားတို့ကို စည်းဝေးစေ၍ လူများတို့၏အလယ်၌ တပါးသောလေးသမားတို့နှင့် မဆက်ဆံသော တဆယ့်နှစ်ပါးအပြားရှိသော အတတ်ကို ဆွေတော်မျိုးတော်တို့အားပြပေ၏။

[တဆယ့်နှစ်ပါးသောအတတ်ကား သရဘင်္ဂဇာတ်၌လာ၏။]

၂၀။ နိမိတ်ကြီးလေးပါးကိုနတ်တို့လှည့်ပတ်၍ပြခြင်း

ထိုသို့သော အတတ်ကိုပြသောအခါ၌ ဆွေတော် မျိုးတော်အပေါင်းတို့ သည် ယုံမှားသက်ာခြင်းကင်းကြကုန်၏၊ တနေ့သ၌ ဘုရားလောင်းသည် ဥယျာဉ်ကစားလိုသောကြောင့်ရထားထိန်းကိုခေါ်၍''အချင်းရထားထိန်း··· ရထားကို က-လော့''ဟုဆို၏၊ ရထားထိန်းလည်း ''အရှင်မင်းသား···· ကောင်းပါပြီ''ဟု ဝန်ခံ၍ မြတ်သောသူတို့နှင့်သာ ထိုက်သောရထားကို ခပ် သိမ်းသောတန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်ယင်၍ ကုမုဒြာကြာ အဆင်းနှင့်တူ သော အဆင်းရှိသော မင်္ဂလာသိန္ဓောမြင်း လေးစီးတို့ကို က-၍ ''အရှင်မင်း သား···· ရထား က-၍ပြီးပါပြီ''ဟု ကြားလျှောက်လေ၏၊ ဘုရားလောင်း

သိဒ္ဓတ်မင်းသားသည် နတ်ဗိမာန်နှင့်တူသော ရထားသို့တက်၍ ဥယျာဉ်သို့ ရှေးရှုသွားလေ၏၊ နတ်တို့သည် "သိဒ္ဓတ်မင်းသား ဘုရားဖြစ်အံ့သောအခါ နီးပြီ၊ ပုဗ္ဗနိမိတ်ကို ပြကုန်အံ့"ဟု—

(၁) တယောက်သော နတ်သားကို အိုမင်းသည်ဖြစ်၍ ဆံဖြူခြင်း, သွားကျိုးခြင်း, အကြောပြိုင်းပြိုင်း ကိုင်းသော ကိုယ်ရှိသည်ဖြစ်၍ တောင်ဝှေး လက်စွဲလျက် တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်သွားသည်ကို ပြုစေ၍ပြလေကုန်၏၊ ထိုနိမိတ်ကို ဘုရားလောင်းနှင့် ရထားထိန်းတို့သာမြင်ကုန်၏၊ ထိုသို့ မြင်လေသော အခါ၌ ဘုရားလောင်းသည် "အချင်းရထားထိန်း....ဤယောကျ်ားကား အဘယ်မည်သော ယောကျ်ားပေနည်း၊ ထိုယောကျ်ား၏ ဆံတို့သည်လည်း တပါးသောသူတို့၏ ဆံနှင့်မတူပါတကား"ဟု ခမေး၏၊ "အရှင့်သား.... ဤသူကား သူအိုတည်း၊ ဇာတိဟူသော ပဋိသန္ဓေနေခြင်းရှိသောသူတို့ကား ဤကဲ့သို့ ဆံဖြူခြင်း, အဒရတွန့်ခြင်း, ကျောကိုင်းခြင်း, သွားကျိုးခြင်းဟူသော အဆင်း၏ဘောက်ပြန်ခြင်း၊ ကိုယ်ရေ, ကိုယ်သား လျော့ပါးခြင်းသို့ရောက် သဖြင့် လိုတိုင်းမပါ၊ ဇရာဒုက္ခဖြစ်ချေရသည်အရှင့်သား"ဟု ကြားလျှောက် လေ၏၊ ရထားထိန်းစကားကိုကြား၍ "အချင်းတို့....ဇာတိဟူသောပဋိသန္ဓေ နေရခြင်းသည် အလွန်စက်ဆုပ်ဘွယ်ရှိစွတကား၊ ပဋိသန္ဓေနေခြင်း ရှိသော သူအား အိုခြင်းသည် ထင်ရှားဖြစ်ရအံ့သတည်း"ဟု ထိတ်လန့်သောနှလုံး ရှိသည်ဖြစ်၍ ထိုနိမိတ်ကြီးကို မြင်ရာအရပ်မှပြန်ခဲ့၍ နန်းတော်ပြာသာဒ်သို့ တက်လေ၏။

ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် "အဘယ့်ကြောင့် ငါ၏သား တော် အလျင်တဆောပြန်ခဲ့သနည်း"ဟုမေး၏၊ "အရှင်မင်းကြီး....သူအို ကိုမြင်၍ အဆောတလျင်ပြန်ခဲ့ချေသည်၊ သူအိုကိုမြင်သောကြောင့် ရဟန်း ပြုချိမ့်မည်"ဟု ဆိုကြကုန်သော် "အဘယ့်ကြောင့် ငါ့သားကိုဖျက်ဆီးကြ သနည်း၊ ကချေသည်တို့ကို ငါ့သားအထံသို့ အဆောတလျင် စေလွှတ်ကုန်၊ စည်းစိမ်ချမ်းသာကိုခံစားပျော်ပါးလျှင် ရဟန်းအဖြစ်၌ သတိကင်းလတ္တံ့" ဟု ဆို၍ အစောင့်အရှောက်ကိုပွါးစေ၍ အလုံးစုံသော အရပ်မျက်နှာတို့၌ ယူဇနာခွဲသောအရပ်သို့တိုင်အောင် စောင့်ရှောက်စေ၏။

(၂) ထို့နောင်မှ တနေ့သ၌ ဘုရားလောင်းသည် ရှေးနည်းအတူလျှင် ဥယျာဉ်သို့သွားပြန်သော် ထိုနတ်တို့သည်ဘန်ဆင်းအပ်သော သူနာယောကျ်ား ကိုမြင်၍ ရှေးနည်းဖြင့်မေး၍ ထိတ်လန့်သောနှလုံးရှိသည်ဖြစ်၍ အဆော

တလျှင်ပြန်ခဲ့၍ နန်းတော်သို့တက်လေ၏၊ ခမည်းတော်သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးလည်း ရှေးနည်းဖြင့်မေး၍ သိပြီးလျှင် အရှင်အပျော်ဖြစ်စိမ့်သောငှါ သဘင်ပွဲလမ်းကိုဖြစ်စေ၍ အစောင့်အရှောက်ကိုပွား၍ ထက်ဝန်းကျင်မှ သုံးဂါဝုတ်အတိုင်းအရှည်ရှိသောအရပ်၌ စောင့်ရှောက်စေ၏။

(၃) ထို့နောင်မှ တနေ့သ၌ ဘုရားလောင်းသည်ရှေးနည်းအတူ ဥယျာဉ်သို့သွားပြန်လေသော် ထိုနတ်တို့သည် ဘန်ဆင်းအပ်သော သူသေကိုမြင်၍ ရှေးနည်းဖြင့်မေးရာတွင် အကြောင်းချင်းတကို သိသဖြင့် အလွန်ထိတ်လန့်သောနှလုံးရှိသည်ဖြစ်၍ အဆောတလျင် နန်းတော်သို့ပြန်ခဲ့၍ ခမည်းတော်သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် ရှေးနည်းအတူမေး၍သိပြီးလျှင် မွေ့လျော်ပျော်ပါးအောင် ကချေသဘင်စီရင်၍ အစောင့်အရှောက်ကိုပွါးများစေ၍ ထက်ဝန်းကျင်မှ တယူဇနာစီရှိသောအရပ်၌ စောင့်ရှောက်စေ၏။

(၄) ထို့နောင်မှ တနေ့သ၌ ဥယျာဉ်သို့သွားပြန်သည်ရှိသော် ရှေးနည်းအတူ နတ်တို့ဘန်ဆင်းအပ်သော ကောင်းစွာဝတ်ခြင်း,ရုံခြင်းရှိသော ရဟန်းကိုမြင်၍ ''အချင်းရထားထိန်း....ဤသူကား အဘယ်မည်သောသူနည်း'' ဟု မေး၏၊ ရထားထိန်းသည် ဘုရားမရှိသောကြောင့် ရဟန်းကျေးဇူးတို့ကို အကယ်၍မသိသော်လည်း နတ်တို့အာနုဘော်ဖြင့်သိ၍''အရှင့်သား....ဤသူကား ရဟန်းပေတည်း''ဟု ဆို၍ ရဟန်းကျေးဇူးတို့ကို ချီးမွမ်းထုတ်ဖော်၍ ကြားလျှောက် ပေ၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ရဟန်းအဖြစ်၌ နှစ်သက်ခြင်းကိုဖြစ်စေ၍ ထိုနေ့၌ ဥယျာဉ်တော်သို့ရောက်အောင် သွားလေ၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ဥယျာဉ်တော်၌ တနေ့လုံးစမ္ပယ်တော်မူ၍ မင်္ဂလာရှိသောရေကန်၌ ရေချိုး၍ နေမဝင်မီ မင်္ဂလာရှိသော ကျောက်ဖျာ၌ ကိုယ်ကိုတန်ဆာဆင်လိုသော စိတ်ဖြင့်နေ၏၊ ထိုအခါ၌ အလုပ်အကျွေး အချင်းအရင်းဖြစ်သော သူတို့သည် (အထူးထူးသောအဆင်းရှိသောပုဆိုးတို့ကိုငင်း)အထူးထူးသော တန်ဆာတို့ကိုငင်း၊ ပန်း,နံ့သာ,နံ့သာပျောင်းတို့ကိုငင်း ယူ၍ထက်ဝန်းကျင်မှ ခြံရံကုန်၏။

ထိုခဏ၌ သိကြားမင်း၏ နေရာ ပဏ္ဍုကမ္ဗလာကျောက်ဖျာသည် ပူသောအခြင်းအရာဖြစ်၏၊ သိကြားမင်းသည် ''အကြောင်း အဘယ်သို့နည်း၊ ငါ့အား သိကြားမင်းအဖြစ်မှ ရွေ့လျောစေလိုသလော''ဟု စူးစမ်းဆင်ခြင် လတ်သော် ဘုရားလောင်း တန်ဆာဆင်လိုသော အဖြစ်ကိုသိ၍ ဝိသုကြံနတ်သားကို ခေါ်ပြီးသော် ''အချင်း ဝိသုကြံနတ်သား.... သိဒ္ဓတ်မင်းသားသည် ယနေ့ညဉ့်သန်ခေါင်ယာမ်၌ မြတ်သောတောထွက်ခြင်းကိုထွက်လတ္တံ့၊ ဤတန်ဆာ ဆင်ခြင်းသည် သိဒ္ဓတ်မင်းသားအား အဆုံးစွန်သော တန်ဆာ ဆင်ခြင်းတည်း၊

ဥယျာဉ်သို့ သွား၍ ယောကျ်ားမြတ်ဖြစ်သော သိဒ္ဓတ် မင်းသားအား တန်ဆာ ဆင်ချေလော့''ဟုစေလိုက်၏၊ ဝိသုကြံနတ်သားသည်လည်း''ကောင်းပြီရှင်နတ်မင်း''မှာ့ ဝန်ခံ၍ နတ်၏အာနုဘော်ဖြင့် တခဏခြင်းသွားလေ၍ ဘုရားလောင်း၏ ဆေဘ္ဘာသည်နှင့် တူအောင် ဘန်ဆင်း၍ နတ်၌ဖြစ်သော သင်းကျစ်ပုဆိုးဖြင့် ဘုရားလောင်း၏ ဦးခေါင်းကိုရစ်ပတ်၏၊ ဘုရားလောင်းလည်း နတ်၏လက်အတွေ့ဖြင့်ပင်လျှင်''ဤသူကားလူစင်စစ်မဟုတ်၊နတ်သားတည်း''ဟုသိရလေ၏၊ သင်းကျစ်ပုဆိုးဖြင့် ဦးခေါင်းကိုရစ်ကာမျှတွင် ဦးခေါင်း၌[၁] ပတ္တမြားရတနာနှင့်တူသော အခြင်းအရာဖြင့် ပုဆိုးတထောင်သည်တက်လေ၏၊ တဘန်ရစ်ပတ်ပြန်သော် ပုဆိုးတထောင်တက်လေ၏၊ ဤသို့ ဆယ်ကြိမ်ရစ်ပတ်၍ တန်ဆာဆင်သဖြင့် **တသောင်းသောပုဆိုး** တို့သည်တက်လေကုန်၏။

[''ဦးခေါင်းတော်ကားငယ်ခဲ့၏၊ပုဆိုးကားများခဲ့၏၊ အထပ်ထပ် ရစ်ပတ်ခြင်း၌ အဘယ်သို့သင့်နိုင်ပါအံ့နည်း''ဟု မကြံမစည်အပ်၊ မကြံမစည်သင့်၊ ထိုသင်းကျစ်တန်ဆာတို့တွင် အလွန်ကြီးသောတန်ဆာသည် သျှိသျှားပွင့်မျှပမာဏရှိ၏၊ကြွင်းသောဘန်ဆာတို့ကား မအူပွင့်ပမာဏရှိကုန်၏၊ ဘုရားလောင်း၏ဦးခေါင်းတော်သည် ဝတ်ဆံတို့ဖြင့်ပွမ်းသော ပိန္နဲပွင့်ကဲ့သို့ဖြစ်၏။]

ထိုသို့ တန်ဆာဆင်ပြီးသောနောင်မှ ဘုရားလောင်းအား အလုံးစုံသော အတတ်မျိုးတို့၌ လေ့ကျက်ကုန်သော သဘင်သည်တို့သည် အတီး, အမှုတ်, အက, အသီမျိုးတို့ကို ပြကုန်၏၊ ပုဏ္ဏားတို့လည်း ''အောင်တော်မူစေသတည်း၊ နှစ်သက်တော်မူစေသတည်း'' ဤသို့အစရှိသောစကားမျိုးတို့ဖြင့် ချီးမွမ်းကုန်၏၊ **သုတမင်္ဂလာ** ကိုတတ်သောသူ-အစရှိသော သူတို့သည်လည်း အထူးထူးအပြားပြား မင်္ဂလာရှိသော စကားဖြင့် ကောင်းချီးပေးခြင်း, ကြွေးကြော်ခြင်းတို့ဖြင့် ချီးမွမ်းကြကုန်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ထိုသူတို့၏ကောင်းချီးပေးစဉ်ပင်လျှင် ခပ်သိမ်းသော တန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ရထားသို့တက်လေ၏။

၂၁။ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည်မြေးတော်ကို အမည်မှည့်ခြင်း

ထိုသို့ ရထားသို့ တက်တော်မူသောအခါ၌ ''ရာဟုလာမယ်တော် သားဘွားပြီ''ဟုကြား၍ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် ''ငါ့သားအား နှစ်သက်အပ်သောစကားကို ကြားချေကုန်''ဟု စေလိုက်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ထိုသတင်းစကားကိုကြား၍—

---

[၁] ဦးခေါင်း၌

ရာဟု ဇာတော ဗန္ဓနံ ဇာတံ။

ဟူ၍ ဆို၏။

ရာဟု၊ ရာဟုသည်။ ဇာတော၊ ဘွားပြီ၊ ဗန္ဓနံ၊ အနှောင်အဖွဲ့သည်၊ မေ၊ ငါ့အား။ ဇာတံ၊ ဖြစ်ပြီ။

သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးလည်း “ငါ့သားသည်အဘယ်စကားကိုဆိုသနည်း”ဟု မေးလတ်သော် ဘုရားလောင်းဆိုသောစကားကိုကြားသဖြင့် “ဤနေ့မှစ၍ ငါ့မြေးကို ရာဟုလာဟူသောအမည်ကိုတွင်စေ”ဟုဆိုလေ၏။

၂၂။ ကိသာဂေါတမီချီးမွမ်းခြင်း

ဘုရားလောင်းသည် ရထားစီးလျက် များစွာသောအခြံအရံဖြင့် အလွန်မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိသောအသရေ၏ တင့်တယ်ခြင်းဖြင့် ကပိလဝတ်ပြည်သို့ ဝင်လေ၏၊ ထိုသို့ဝင်သောအခါ၌ ကိသာဂေါတမီ အမည်ရှိသော မင်းသမီးသည် အထက်ပြာသာဒ်အပြင်၌နေလျက် မြို့ကိုလက်ျာရစ်လှည့်သော ဘုရားလောင်း၏ အဆင်းအသရေကိုမြင်၍ နှစ်လို့ဝမ်းသာသည်ဖြစ်၍—

နိဗ္ဗုတာ နူန သာ မာတာ၊ နိဗ္ဗုတော နူန သော ပိတာ။
နိဗ္ဗုတာ နူန သာ နာရီ၊ ယဿာ ယံ ဤဒိသော ပတိ။ ။

ဟု ဝမ်းမြောက်သော ဥဒါန်းစကား ကို ဆိုပေ၏။

ဤ၌ အနက်ကား—ဘောတိယောသခိနိယော၊ အိုခင်ပွန်းတို့။ ယဿာ-မာတုယာ၊ အကြင်အမိအား။ ဤဒိသော၊ ဤသို့သဘောရှိသော။ အယံ အသဒိသပုတ္တော၊ ဤအတုမရှိသော သားသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ သာမာတာ၊ ထိုသားကောင်းအမိသည်။ နိဗ္ဗုတာနူန၊ငြိမ်းလေစွတကား။ယဿ-ပိတုနော၊အကြင်အဘအား။ ဤဒိသော၊ ဤသို့သဘောရှိသော။ အယံအသဒိသပုတ္တော၊ဤအတုမရှိသောသားသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ သောပိတာ၊ ထိုသားကောင်းအဘသည်။ နိဗ္ဗုတောနူန၊ ငြိမ်းလေစွတကား။ယဿာ-နာရိယာ၊အကြင်မယားအား။ ဤဒိသော၊ ဤသို့သဘောရှိသော။ အယံပတိ၊ ဤသို့သောလင်သည်။ အတ္ထိ၊ရှိ၏။ သာနာရီ၊ ထိုလင်ကောင်း မယားသည်။ နိဗ္ဗုတာနူန၊ ငြိမ်းလေစွတကား။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဥဒါနေသိ၊ ဥဒါန်းကိုဆိုပေ၏။

ဘုရားလောင်းသည် ကိသာဂေါတမီဆိုသောစကားကိုကြား၍“ဤကိသာဂေါတမီသည် ဤသို့သဘောရှိသော အတ္တဘောကိုမြင်သဖြင့် အမိဖြစ်သူ, အဘဖြစ်သူ, မယားဖြစ်သူတို့ နှလုံးငြိမ်း၏ဟုဆိုသည်၊ အဘယ်သို့ငြိမ်းသနည်း၊

နှလုံးငြိမ်းလေသောမည်သည် အဘယ်သို့ဖြစ်သနည်း''ဟု ကြံစည်လေ၏၊ ထိုသို့ကြံစည်သောအခါ၌ ကိလေသာတို့၌ ကင်းသော စိတ်ရှိသော ဘုရားလောင်းအား ဤသို့အကြံဖြစ်၍ "ရာဂတည်းဟူသော မီးငြိမ်းသည်ရှိသော် နိဗ္ဗုတမည်သည်ပင်ဖြစ်၏၊ ဒေါသတည်းဟူသော မီးငြိမ်းသည်ရှိသော် နိဗ္ဗုတမည်သည်ပင်ဖြစ်၏၊ မောဟတည်းဟူသော မီးငြိမ်းသည်ရှိသော် နိဗ္ဗုတမည်သည်ပင်ဖြစ်၏၊ မာန, ဒိဋ္ဌိ-အစရှိကုန်သော အလုံးစုံသော ကိလေသာတည်းဟူသော ပူပန်ခြင်း ငြိမ်းသည်ရှိသော် နိဗ္ဗုတမည်သည်ပင်ဖြစ်၏၊ ဤကိသာဂေါတမီသည် ငါ့အားကောင်းသော ကြားခြင်းကို ကြားပေသည်၊ငါသည် နိဗ္ဗာန်ကိုရှာသည်ဖြစ်၍ ဤယနေ့ပင်လျှင် ငါသည် အိမ်ရာထောင်သောလူ၏ဘောင်ကိုစွန့်၍ တောထွက်၍ နိဗ္ဗာန်ကိုရှာခြင်းငှါ သင့်ချေပြီ၊ ဤပုလဲသွယ်သည် ကိသာဂေါတမီအား ဆရာစားအဘို့ဖြစ်စေ''ဟု လည်မှချွတ်၍ အဘိုးတသိန်းထိုက်သော ပုလဲသွယ်ကိုကိသာဂေါတမီအား ပေးပေ၏၊ထိုကိသာဂေါတမီသည်လည်း "သိဒ္ဓတ်မင်းသားသည် ငါ၌ကြည်ညိုနှစ်သက်တပ်မက်သောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ **လက်ဆောင်ပဏ္ဏာ** ပေးလာသည်''ဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်လေ၏။

၂၃။ အလောင်းတော်သည် ရဟန်းအဖြစ်၌ စိတ်ညွတ်တော်မူခြင်း

ဘုရားလောင်းသည် ကြီးစွာသော အသရေ၏တင့်တယ်ခြင်းဖြင့် မိမိနေရာပြာသာဒ်သို့ တက်လေ၍ အသရေရှိသော အိပ်ရာထက်၌အိပ်လေ၏၊ထိုခဏ၌ခပ်သိမ်းသော(တန်ဆာတို့ဖြင့်)တန်ဆာဆင် အပ်ကုန်သော ကခြင်း, သီခြင်းအစရှိသည်တို့၌ ကောင်းစွာ လိမ္မာကုန်သော နတ်သမီးကဲ့သို့ လှပသောအရွယ်အဆင်းရှိကုန်သော ကချေသည် မိန်းမတို့သည် အထူးထူး အပြားပြားသောစည်,စောင်း, ညှင်းတို့ကို ကိုင်လျက် ဘုရားလောင်းအား ခြံရံကုန်လျက် မွေ့လျော်ပျော်ပါးစေကုန်လျက် ကခြင်း,သီခြင်း အစရှိသည်တို့၌ ယှဉ်စေကုန်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ကိလေသာတို့၌တပ်ခြင်းကင်းသော စိတ်ရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်ကခြင်း,သီခြင်းအစရှိသည်တို့၌ မမွေ့မလျော်မပျော်မပါးဘဲ တခဏမျှအိပ်ပျော်လေ၏၊ အတီး, အမှုတ်, ကချေသဘင်သည် မိန်းမတို့သည်လည်း "မင်းသားကိုမွေ့လျော် စေခြင်းငှါသာ ငါတို့အားထုတ်ရကုန်သည်၊ ယခုမှာမင်းသားအိပ်ပျော်ပြီ၊ ငါတို့အဘယ်ကို ပြုရအံ့နည်း''ဟု လက်၌ ကိုင်အပ်သော စောင်း,ညှင်း အစရှိသည်တို့ကိုဘိ၍ အိပ်လေကုန်၏၊ နံ့သာဆီမီး တို့သည်လည်း ထွန်းလျက် ရှိကုန်၏။

ဘုရားလောင်းနိုး၍ အိပ်ရာပေါ်၌ ထက်ဝယ် ဘွဲခွေလျက် ဇာရီယာဘဏ္ဍာတို့ကို ဘိ၍အိပ်ပျော်ကုန်သော အချို့သော မိန်းမတို့ကား ယိုသော တံတွေးအရိအရည် အလိမ်း အလိမ်းသော ကိုယ်ရှိလျက် အချို့ကား သွားကြိတ်ကုန်လျက် အချို့ကား ကျီးဟောက်ကုန်လျက် အချို့ကား ယောင်ယမ်းကုန်လျက်(အချို့ကား ခံတွင်းဟင်းလင်းဘွင့်ကုန်လျက် အချို့ကားအဝတ်ကင်းကုန်လျက်) ပြကတေ့အိပ်ခြင်းမှကင်းသဖြင့် ခွေသောအိပ်ခြင်း ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍¹အိပ်ကုန်သော မိန်းမတို့ကို မြင်လေ၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ထိုမိန်းမတို့၏ ထိုသို့ဘောက်ပြန်ခြင်းကိုမြင်၍ အတိုင်းထက်အလွန် ကာမဂုဏ်တို့၌ တပ်မက်ခြင်း ကင်းသော စိတ်ရှိလေ၏၊ ဘုရားလောင်းသည် တန်ဆာဆင်ခြင်းနှင့်စပ်သော သိကြားမင်း၏² ဗိမာန်နှင့်တူသော ချမ်းငြိမ်းသော အရိပ်ရှိသော မြတ်သော ပြာသာဒ်အပြင်ကို အထူးထူး အပြားပြား စက်ဆုပ်ဘွယ်ရှိသော အကောင်တို့ဖြင့် ပြည့်သော သုသာန်တစပြင်ကဲ့သို့ ထင်လေ၏၊ ကာမဘဝ, ရူပဘဝ,အရူပဘဝ တည်းဟူသော ဘဝသုံးပါးတို့ကို ထိန်ထိန်ပြောင်ပြောင် မီးလောင်သောအိမ်နှင့် အတူတူထင်လေ၏၊ "အချင်းတို့.... နှိပ်စက်စွတကား၊ အချင်းတို့....အလွန် နှိပ်စက်စွတကား"ဟု ဥဒါန်းစကားကို ဖြစ်စေ၏၊ အတိုင်းထက်အလွန် ဘုရားလောင်းအား ရဟန်းအဖြစ်၌ စိတ်ညွတ်လေ၏။

၂၄။ အလောင်းတော်သည်တောထွက်တော်မူခြင်း

ဘုရားလောင်းသည် "ယနေ့ပင်လျှင် ငါတောထွက်ခြင်းငှါ သင့်လှပြီ"ဟု အိပ်ရာမှထ၍ တံခါးအနီးသို့ သွားလေသော် တံခါးခုံ၌ ဦးခေါင်းဆိုက်လျက် အိပ်သော **ဆန္နအမတ်**ကိုမြင်၍ "ဤတံခါးခုံ၌ ဦးခေါင်းဆိုက်၍ အိပ်သည့်သူကား အဘယ်သူနည်း"ဟု မေးတော်မူသော် ဆန္နအမတ်လည်း "အရှင့်သား.... အကျွန်ုပ် ဆန္နအမတ်တည်း"ဟု ဆိုပေ၏၊ "ဆန္နအမတ်.... ငါတောထွက်လိုသည်၊ ငါ့အား တစီးသောမြင်းကို က-၍ ပေးပါလော့"ဟု ဆို၏၊ ဆန္နအမတ်သည်လည်း "ကောင်းပြီအရှင့်သား"ဟု ဝန်ခံ၍ ဦးခက်မြင်းက-အစရှိသော မြင်းတန်ဆာ ဘဏ္ဍာတို့ကိုယူ၍ မြင်းဆောင်းတော်သို့သွား၍ နံ့သာဆီမီးဖြင့်ထွန်းလင်းသော မြင်းဆောင်းတော်၌ မုလေး,ကြက်ရုံးဗိတာန်ကြက်အပ်သော ဗိမာန်အောက်၌ မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိသော မြေအဘို့၌တည်သော **ကဏ္ဍက**မြင်းကို မြင်၍ "ယနေ့ငါသည် ကဏ္ဍကမြင်းကို ပင်လျှင်

၁။ ခွေသောအိပ်ခြင်းမရှိကုန်သည်ဖြစ်၍   ၂။ သိကြားမင်းနှင့်စင်သော

က-ခြင်းငှါ သင့်ပြီ''ဟု ကဏ္ဍကမြင်းကို က-လေ၏၊ ကဏ္ဍကမြင်းလည်း ''ဤကာ-ခြင်းသည် အလွန်မြိမြိလှသည်၊ အခါတပါး ဥယျာဉ်တော်များကို ထွက်တော်မူသောအခါ က-သကဲ့သို့မဟုတ်၊ ယနေ့အရှင့်သား တောထွက်တော်မူလိုသည် ဖြစ်လတ္တံ့''ဟု သိလေ၏။

ထိုသို့သိပြီးသော နောင်မှ ရွှင်သောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍ သည်းစွာသော ဟီခြင်းကို ဟီလေ၏၊ ထိုမြင်းဟီသံသည် ပြည်အလုံးကို နှံ့၍သွားရာ၏၊ နတ်တို့သည်ကား ထိုမြင်းဟီသံကိုပိတ်ပင်ဆီးတား၍ တစုံတယောက်သောသူအား မကြားစေသတည်း၊ (ဟု ပိတ်ပင်ကုန်၏၊) ဘုရားလောင်းသည်လည်း ဆန္နအမတ်ကိုစေလွှတ်လိုက်လျှင် ''သားတော်ရာဟုလာကိုကြည့်အံ့''ဟု အကြံရှိ၍ ရာဟုလာမင်းသားမယ်တော် ယသောဓရာ၏နေရာ တိုက်ခန်းကိုသွား၍ ခန်းတိုက်တံခါးကိုဖွင့်၏၊ ထိုသို့ဖွင့်သောခဏ၌ နံ့သာဆီမီးရောင်ဖြင့် ထွန်းလင်းလျက် မုလေး, ကြက်ရုံးအစရှိသော ပန်းတို့၏တအမ္ဗနမျှဖြင့် ထက်ဝန်းကျင်ပြွမ်းသောအိပ်ရာ၌ သားတော်ရာဟုလာ၏ ဦးထိပ်ထက်၌ လက်ကိုထား၍ ယသောဓရာ မိဖုရားသည် အိပ်ပျော်လေ၏၊ ဘုရားလောင်းသည် တံခါးခုံ၌ ခြေတော်ကိုထား၍ ရပ်လျက်ပင်သာ ကြည့်၍ ''အကယ်၍ငါသည် ယသောဓရာမိဖုရား၏လက်ကိုဖယ်၍ ငါ့သားကို ယူချေသည်ဖြစ်အံ့၊ယသောဓရာမိဖုရား နိုးလတ္တံ့၊ ဤသို့နိုးချေသည်ရှိသော် ငါ့အား သွားခြင်း၏အန္တရာယ်သည် ဖြစ်ချေလတ္တံ့၊ ဘုရားဖြစ်သောအခါမှသာလျှင်လာ၍ သားကိုကြည့်ရှုအံ့''ဟု နန်းတော် ပြာသာဒ်အပြင်မှ ဆင်းသက်တော် မူလေ၏။

[ဇာတ်အဋ္ဌကထာ၌ ရာဟုလာ မင်းသားကိုဘွား၍ ခုနစ်ရက်ရှိမှ တောထွက်တော် မူသည်ဟုဆို၏၊ ထိုစကားကို ကြွင်းခဲ့သော အဋ္ဌကထာတို့၌ မဆိုမလာမရှိ ဖြစ်၍ မယူအပ်။]

ဘုရားလောင်းသည် ပြာသာဒ်ပြင်မှ ဆင်းသက်တော်မူ၍ ကဏ္ဍကမြင်း၏ အနီးသို့သွားလေ၍ ''ဘွားဘက်တော် ကဏ္ဍက…. သင်သည် ယနေ့တညဉ့်မျှ ငါ့ကို ကုပ့်ကယ်တင်လော့၊ ငါသည် သင့်ကိုမှီ၍ ဘုရားဖြစ်၍ နတ်နှင့်တကွသော လူကို သံသရာဝဲမှထုတ်ဆောင်၍ နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော ကမ်းတဘက်သို့ ပို့ဆောင် ကယ်တင်ပေအံ့''ဟု ဆို၏၊ ထို့နောင်မှ မြင်းပေါ်သို့ လွှားတက်တော် မူလေ၏၊ကဏ္ဍက မြင်းတော်ကား(လည်မှစ၍)အလျားအားဖြင့် တဆယ့်ရှစ်တောင်ရှိ၏၊ထိုအလျားနှင့်လျော်သော အရပ်နှင့်ပြည့်စုံ၏၊ (လျှင်

၁။ တခဏမျှ ၂။ ခြေတော်ကိုတန်ဆာဆင်၍

မြန်သောအားနှင့်ပြည့်စုံ၏။) ကိုယ်လုံးဖြူ၏၊ ပွတ်သစ်သောခရုသင်းနှင့်တူ၏၊ အကယ်၍ ကဏ္ဍကမြင်းတော်သည် ဟီသံကိုပြုအံ့၊ ခြေသံခွါသံကိုလည်းပြုအံ့၊ ထိုအသံသည် ပြည်အလုံးကိုလွှမ်းနိုင်ရာ၏၊ ထိုသို့လွှမ်းမိုးနိုင်ရာသောကြောင့် နတ်တို့အာနုဘော်ဖြင့် မြင်းသံကိုမကြားရအောင် ပိတ်ပင်ဆီးတား၍ခြေလှမ်းတိုင်းလှမ်းတိုင်း လက်ဝါးအပြင်တို့ကို ခံလေကုန်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ကဏ္ဍကမြင်း၏ ကျောက်ကုန်းအလယ်၌ စီးလျက် ဆန္နအမတ်ကို ခေါ်၍ ကဏ္ဍကမြင်း၏အမြီးကို ကိုင်ဆွဲစေလျက် ညဥ့်သန်ခေါင်ယာမ်၌ မြို့တံခါးအနီးသို့ရောက်တော်မူလေ၏။

၎င်းအရာ၌ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် "၎င်းသို့ပြုသည်ရှိသော် ငါ၏သားတော်သည် အမှတ်မရှိသောအခါ၌ ပြည်တံခါးကိုဖွင့်၍ မထွက်နိုင်လတ္တံ့" ဟု နှစ်ခုသော တံခါးရွက်တို့တွင် တခုတခုသော တံခါးရွက်ကို ယောကျ်ား တထောင်ဖွင့်မှ ပွင့်အောင်လုပ်၍ထား၏၊ ဘုရားလောင်းကား ခွန်အားစွမ်းပကားနှင့်ပြည့်စုံတော်မူ၏၊ ဆင်မည်း အရေအတွက်အားဖြင့် ကုဋေ တထောင်သောဆင်တို့အားကို ဆောင်တော်မူ၏၊ ယောကျ်ားအရေအတွက် အားဖြင့် ကုဋေတသောင်းသောယောကျ်ားတို့၏အားကို ဆောင်တော်မူ၏၊ (ဘုရားလောင်းသည် ၎င်းသို့ကြံတော်မူ၏၊) "အကယ်၍တံခါးကိုမဖွင့်နိုင်ကုန်အံ့၊ ယခုကဏ္ဍကမြင်း၏ ကျောက်ကုန်း၌နေလျက်ပင် အမြီးကိုဆွဲ၍လိုက်သောဆန္နအမတ်နှင့်တကွလျှင် ကဏ္ဍကမြင်းကိုပေါင်နှစ်ဘက်တို့ဖြင့် ညှပ်၍ တဆဲ့ရှစ်တောင်အမြင့်ရှိသော မြို့တံတိုင်းကိုခုန်၍ထွက်မည်ဟုကြံတော်၏၊ ဆန္နအမတ်သည်လည်း၎င်းသို့ကြံ၏၊ "အကယ်၍မြို့တံခါးကိုမဖွင့်နိုင်တုံအံ့၊ ငါသည်အရှင့်သားကို ပခုံးတဘက်၌နေစေ၍ ကဏ္ဍကမြင်းကိုလကျ်ာလက်ဖြင့် ဝမ်း၌ ပိုက်လျက်လက်ကတီးကြား၌ညှပ်၍ တဆယ့်ရှစ်တောင်မြင့်သောမြို့တံတိုင်းကို ခုန်၍ထွက်အံ့" ဟုကြံလေ၏၊ ကဏ္ဍကမြင်းသည်လည်း ၎င်းသို့ကြံ၏၊ "အကယ်၍ မြို့တံခါးသည် မပွင့်သည်ဖြစ်တုံအံ့၊ အရှင့်သားကို ငါ၏ကျောက်ကုန်းပေါ်၌နေမြဲနေစေ၍ ဆန္နအမတ်ကိုအမြီး၌ဆွဲစေလျက်ပင် တဆဲ့ရှစ်တောင်မြင့်သော မြို့တံတိုင်းကိုခုန်၍ထွက်အံ့ ဟုကြံလေ၏၊ အကယ်၍တံခါးမပွင့်ဘဲရှိသည်ဖြစ်တုံအံ့၊ ကြံတိုင်းပင်လျှင် ထိုသူသုံးဦးတို့တွင် တဦးဦးသည်ပြီးစေနိုင်ရာ၏၊ ထိုသို့ပြီးစေနိုင်ငြားသော်လည်း တံခါးစောင့်နတ်တို့သည် တံခါးကိုဖွင့်လင့်ကုန်၏။

၂၅။ မာရ်နတ်သည်အလောင်းတော်ကိုတားမြစ်ခြင်း

ထိုအခါ၌ မာရ်နတ်မင်းသည် "ဘုရားလောင်းကို တောမထွက်ဘဲပြန်စေအံ့"ဟု လာလတ်၍ ကောင်းကင်၌ရပ်လျက် "သိဒ္ဓတ်မင်းသား....တောမထွက်လင့်၊ ဤနေ့မှ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ အရှင်မင်းသားအား စကြာရတနာသည် ထင်ရှားစွာဖြစ်လာရောက်လာလတ္တံ့၊ ကျွန်းငယ်အရံနှစ်ထောင်ရှိသော ကျွန်းကြီးလေးကျွန်း၌မင်းပြုရလတ္တံ့၊ ပြန်တော်မူလော့"ဟုဆို၏၊ ဘုရားလောင်းသည် "သင်ကား အဘယ်သူနည်း"ဟုမေး၏၊ "ငါကား ဝသဝတ္တီမာရ်နတ်သားတည်း"ဟု ဆိုပေသော် "မာရ်နတ်....ငါ၌ စကြာရတနာသည် ထင်ရှားဖြစ်မည်ရောက်မည်ကို ငါသိ၏၊မင်းအဖြစ်ဖြင့် ငါအလိုမရှိ၊ တသောင်းသောလောကဓာတ်ကိုပဲ့ထင်ထပ်စေ၍ ဘုရားငါဖြစ်အံ့"ဟု ဆို၏၊ မာရ်နတ်သားသည် "ယနေ့မှစ၍ သင့်အားကား ကာမဝိတက်,ဗျာပါဒဝိတက်,ဝိဟိံသာဝိတက်–တို့ကိုကြံစည်သောအခါ သိရကြအံ့"ဟု အခွင့်ကိုရှာလျက် သွားလေရာရာအရိပ်ပါသကဲ့သို့ အစဉ်တစိုက်လိုက်၏၊ ဘုရားလောင်းသည်လည်း လက်တော်သို့ရောက်ပြီးသော စကြဝတေးမင်း၏ အဖြစ်ကို တံတွေးပေါက်သို့ငဲ့ကွက်ခြင်းကင်းသည်ဖြစ်၍ စွန့်ပစ်၍ ကြီးစွာသော နတ်တို့၏ပူဇော်သက္ကာဖြင့် ဝါဆိုလပြည့်နေ့ ဥတ္တရာသဠ်နက္ခတ်သဘင် ကြိမ်သည်ရှိသော် ကပိလဝတ်ပြည်တော်မှ ထွက်လေ၏။

၂၆။ အလောင်းတော်သည်အနော်မာမြစ်သို့ရောက်ခြင်း

ထိုသို့ ထွက်တော်မူသောအခါ ကပိလဝတ်ပြည်တော်ကို ကြည့်တော်မူလိုသောစိတ်ဖြစ်၏၊ ဤသို့ဘုရားလောင်းစိတ်အကြံဖြစ်လတ်သော် "ယောကျ်ားမြတ်....သင်ယောကျ်ားမြတ်သည် ပြန်၍ကြည့်ခြင်းကိစ္စကိုမပြုအပ်" ဟုဆိုလေဘိသကဲ့သို့၊ဤမြေကြီးသည်အိုးထိန်းစက်ကဲ့သို့လည်လေ၏၊ဘုရားလောင်းသည်ပြည်တော်သို့ ရှေ့ရှုရပ်၍ ကြည့်တော်မူ၏၊ ထိုအရပ်၌ ကဏ္ဍကမြင်းနစ်ရာစေတီအရပ်ကိုပြ၍[၁] သွားအပ်သော ခရီးသို့ရှေးရှု ကဏ္ဍကမြင်းကိုနှင်၍ ကြီးစွာသောပူဇော်သက္ကာဖြင့် ပြန့်ပြောစွာသောအသရေ၏ တင့်တယ်ခြင်းဖြင့်သွားလေ၏၊ ထိုသို့သောအခါ၌ ဘုရားလောင်း၏ရှေ့မှ နတ်တို့သည် ခြောက်သောင်းသော မီးရှူးတို့ကို ထွန်းကုန်၏၊ နောက်မှခြောက်သောင်း, လက်ျာနံပါးမှခြောက်သောင်း,လက်ဝဲနံပါးမှခြောက်သောင်းသော မီးရှူးတို့ကို ထွန်းကုန်၏၊ တပါးသောနတ်တို့သည် စကြဝဠာနား၌ မရေမတွက်နိုင်

၁-နစ်ရာစေတီအရပ်ကိုပြ၍။

သောမီးရှူးတို့ကိုထွန်းကုန်၏၊ တပါးသောနတ်တို့သည်၎င်း, နဂါးဂဠုန်တို့သည်၎င်း,နတ် ဖြစ်သော နံ့သာ,ပန်း,အမွှေး,အထုံ,အခိုးတို့ဖြင့်ပူဇော်လျက်လိုက်ကြကုန်၏၊ တခဲနက် မိုယ်းကြီးစွာသောအခါ၌ ရေအယဉ်ကောင်းစွာပြည့်သကဲ့သို့ နတ်၌ဖြစ်ကုန်သောပင်လယ်ကသစ်ပန်း, ထင်ရှားပန်းတို့ဖြင့်ကောင်းကင်အလုံးအခြားမရှိဖြစ်၏၊ နတ်၌ဖြစ်သော သီချင်းသံတို့သည်လည်းဖြစ်ကုန်၏၊ ထက်ဝန်းကျင်မှ ခြောက်သန်းရှစ်သိန်းသောတူရိယာမျိုးတို့သည်ဖြစ်ကုန်၏၊(နတ်တို့၏)သီချင်းသံ,တူရိယာသံတို့သည်သမုဒြာအဝှမ်း၌ မိုးကြိုးသာအသံကဲ့သို့၎င်း, ယုဂန္ဓိုရ်တောင်ဂှမ်း၌ သမုဒြာသံကဲ့သို့၎င်းဖြစ်၏ ဤသို့သောအသရေတော်၏တင့်တယ်ခြင်းဖြင့် သွားတော်မူသော ဘုရားလောင်းသည် တညဉ့်တည်းဖြင့်သာလျှင် သုံးပြည်ထောင်တို့ကိုလွန်၍,ယူဇနာသုံးဆယ်အထက်၌ **အနော်မာအမည်ရှိသောမြစ်နားသို့** ရောက်လေ၏။

[ဤအရာ၌ အသို့တုံနည်း၊ ကဏ္ဍကမြင်းသည် စကြဝဠာတိုက်ကိုနံနက်စာမှီအောင်လှည့်ပတ်သွားနိုင်လျက် နတ်, နဂါး,ဂဠုန်အစရှိသည် ကောင်းကင်၌ရပ်၍ ဆေးဖြစ်သောနံ့သာပန်းအစရှိသည်တို့ဖြင့် ပုဆစ်, ဒူး- မကအောင်ဖုံးလွှမ်းသောကိုယ်ကိုငင်၍နံ့သာတုံး,ပန်းတုံးတို့ကိုဖြတ်၍ သွားရသောကြောင့် ကဏ္ဍကအားအလွန်ကြာမြင့်၏၊ထို့ကြောင့်ယူဇနာသုံးဆယ်မျှသာရောက်နိုင်သတည်း။]

၂၇။ အလောင်းတော်သည် ရဟန်းအဖြစ်ကို ယူတော်မူ၍ ဆန္နအမတ်ကိုပြန်လွှတ်ခြင်း

ထိုအနော်မာမြစ်သို့ရောက်သောအခါ၌ ဘုရားလောင်းသည် အနော်မာမြစ်နား၌ရပ်၍ ဆန္နအမတ်ကို "ဤမြစ်သည် အဘယ်မြစ်ဖြစ်သနည်း" ဟုမေး၏၊"အရှင့်သား····အနော်မာမြစ်တည်း"ဟုဆိုပေသော်"ငါ၏ရဟန်းအဖြစ်သည် မယုတ်မာသည်ဖြစ်လတ္တံ့သတည်း" ဟုဆို၍ ခြေဖနောင့်ဖြင့် ခတ်လျက်မြင်းတော်ကဏ္ဍကအမှတ်ပေးသော် ခုန်လွှား၍ ရှစ်ဥသဘ အပြောကျယ်သော အနော်မာမြစ်၏ ကမ်းတဘက်၌တည်လေ၏၊ ဘုရားလောင်းသည်မြင်းပေါ်မှ သက်တော်မူ၍ ငွေပြားခင်းသကဲ့သို့သော သဲပြင်၌ ရပ်၍လျှင်ဆန္နအမတ်ကိုခေါ်၍ "အချင်းဆန္နအမတ်···· သင်သည် ငါ၏တန်ဆာတို့ကို၎င်း, ကဏ္ဍကမြင်းကို၎င်း ယူ၍သွားလော့၊ ငါသည် ရဟန်းပြုတော့အံ့" ဟုဆို၏၊ ဆန္နအမတ်ကား "အရှင်မင်းသား····အကျွန်ုပ်သည်လည်း ရဟန်းပြုပါအံ့" ဟု လျှောက်ပေ၏၊ "သင်သည် ရဟန်းပြုခြင်းငှါမသင့်၊ ပြန်လေတော့"ဟု သုံးကြိမ်တားမြစ်၍ တန်ဆာတို့ကို၎င်း, မြင်းတော်ကဏ္ဍကကို၎င်း

ဆောက်နှင်းပေးအပ်၍ "ငါ့အား—ဤဆံတို့သည် ရဟန်းတို့နှင့်မလျောက်ပတ်ချေ" ဟု ကြံလေ၏။

ဘုရားလောင်း၏ ဆံတော် တို့ကို၂ သူတပါးတို့ ဖြတ်ခြင်းငှါ မထိုက်ဖြစ်၍ "အလိုလိုသာ ပြတ်စေအံ့" ဟု သန်လျက်ကို လက်ျာလက်ဖြင့် ကိုင်၍ လက်ဝဲ လက်ဖြင့် ဦးပေါင်းတော်၁နှင့်တကွ ဆံတော်ကိုကိုင်၍ ဖြတ်လေ၏၊ ဆံတော်တို့သည် လက်နှစ်သစ်မျှ ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ လက်ျာရစ်လည်ကုန်လျက် ဦးပေါင်းတော်ကို ကပ်ငြိလျက် တည်ကုန်၏ သက်တော်ရှည်သရွေ့ကာလပတ်လုံး ထိုဆံတော်တို့၏ပမာဏသည် လက်နှစ်သစ်သာလျှင်ဖြစ်ကုန်၏၊ မုဆိတ်တော် တို့သည်လည်း ထိုဆံတော်နှင့်လျော်စွာ ဖြစ်ကုန်၏၊ ဆံတော်, မုတ်ဆိတ်တော်တို့ကို တဘန်ရိတ်ရသောမည်သည် မရှိပြီ၊ ဘုရားလောင်းသည်လည်း ဦးပေါင်းတော်၂နှင့်တကွ ဆံတော်ကိုကိုင်၍ "အကယ်စင်စစ် ဘုရားဖြစ်မည်မှန်လျှင် ကောင်းကင်၌ တည်စေသတည်း၊ ဘုရားမဖြစ်သည်မှန်ချေမူ မြေ၌ ကျစေသတည်း" ဟု ဓိဋ္ဌာန်၍ ကောင်းကင်သို့ပစ်၏၊ ထိုဆံတော်သည် တယူဇနာအတိုင်းအရှည်ရှိသောအရပ်သို့တက်လေ၍ကောင်းကင်၌တည်၏၊ သိကြားမင်းသည် ဒိဗ္ဗစက္ခုဖြင့်ကြည့်၍ အလုံးစုံကိုသိမြင်လတ်သော် တယူဇနာရှိသောရတနာပန်းတောင်းဖြင့်ခံ၍ တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ စူဠာမဏိမည်သော စေတီတော်ကိုတည်ပေ၏။

တဘန်ဘုရားလောင်းသည် "ဤကာသိတိုင်း၌ ဖြစ်သော ပုဆိုး တို့သည် ငါ့အား ရဟန်းတို့နှင့် လျောက်ပတ်သည်မဟုတ်ကုန်" ဟုကြံလေ၏၊ ထိုသို့ ကြံသောအခါ၌ ကဿပဘုရားလက်ထက်တော်၌ ဘုရားလောင်း၏အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်ဘူးသော ဃဋိကာရ မည်သောဗြဟ္မာကြီးသည် ဘုရားတဆူနှင့်တဆူ အကြားပတ်လုံး အိုခြင်းသို့မရောက်သဖြင့် အဆွေခင်ပွန်း အဖြစ်ဖြင့် ဤသို့ကြံ၏၊ "ယခုငါ၏ အဆွေခင်ပွန်းဟောင်းဖြစ်သော သိဒ္ဓတ်မင်းသား ဘုရားလောင်းသည် မြတ်သောတောထွက်ခြင်းကိုထွက်ပြီ၊ထိုအဆွေခင်ပွန်း ဘုရားလောင်း၏ ရဟန်းပရိက္ခရာ ကိုယူ၍ သွားလေအံ့" ဟုကြံလေ၏၊ရဟန်းပရိက္ခရာကား-

တိစီဝရဉ္စ ပတ္တော စ၊ ဝါသိ သူစိ စ ဗန္ဓနံ။

ပရိဿာဝနေန အဋ္ဌေ တေ၊ ယုတ္တယောဂဿ ဘိက္ခုနော။

ဟူသည်တည်း။

ဤ၌ အနက်ကား-တိစီဝရဉ္စ၊ သင်္ကန်းသုံးထည်ငှင်း။ ပတ္တောစ၊သပိတ်ငှင်း။ ဝါသိစ၊ ပဲခွပ်ငှင်း။ သူစိ၊ အပ်ငှင်း။ ပရိဿာဝနေန၊ ရေစစ်နှင့်တကွ။

၁-၂—ဦးခေါင်းတော်။

ဗန္ဓနံ၊ ခါးပန်းဒုင်း၊ စေတအဋ္ဌ၊ ဤရှစ်ပါးတို့သည်၊ယုတ္တယောဂဿ၊ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော လုံ့လနှင့်ယှဉ်သော။ ဘိက္ခုနော၊ ရဟန်းအား၊ သာရုပ္ပါ၊ လျောက်ပတ်ကုန်၏။

ဤရှစ်ပါးသော ပရိက္ခရာတို့ကိုဆောင်ခဲ့၍ ဘုရားလောင်းအား ဆက်ကပ်လေ၏၊ဘုရားလောင်းလည်း ဃဋိကာရဗြဟ္မာသည်ကပ်လှူအပ်သောပရိက္ခရာရှစ်ပါးကိုခံယူတော်မူ၍ "ဤသို့ဝတ်အပ်သည်, ဤသို့ရုံအပ်သည်"ဟု တစုံတယောက်သောသူသည်မသင်မပြဘဲများစွာသောသံသရာဘဝ၌ဖြစ်စေအပ်သောကိုယ်တော်၏ရဟန်းအလေ့အကျက်ဖြင့်သာလျှင် တထည်သောသင်္ကန်းကိုဝတ်၍ တထည်သောသင်္ကန်းကိုကိုယ်ဝတ်စမွယ်တင်၍တထည်သောသင်္ကန်းကိုပခုံး၌တင်၍ မြေသပိတ်ကိုပခုံး၌လွယ်၍ ရဟန်း၏အသွင်ကို ဆောက်တည်ပြီးသော် ဆန္ဒအမတ်ကိုခေါ်၍"အချင်းဆန္ဒအမတ်....ပြန်လေတော့၊ငါ့စကားဖြင့်မယ်တော်ခမည်းတော်တို့အား အနာမရှိသည်၏အဖြစ်ကို ပြောဆိုလေလော့"ဟု ဆို၍လွှတ်လိုက်၏။

၂၀။ ကဏ္ဍကမြင်းသေသည်ကိုပြခြင်း

ဆန္ဒအမတ်သည်လည်း ဘုရားလောင်းကိုရှိခိုး၍ လက်ျာရစ်လှည့်သည်ကိုပြု၍ပြန်လေ၏၊ ကဏ္ဍကမြင်းသည်ကား ဆန္ဒအမတ်နှင့်တကွ ပြောဆိုတော်မူသောဘုရားလောင်း၏စကားကို နားထောင်လျက်နေ၍ "ယခုဘဝ၌ ငါ့အားအရှင့်သားကိုတဘန် မတွေ့ရပြီ၊တွေ့ရခြင်းမရှိပြီ"ဟု ကြံအောက်မေ့၍ မျက်စိဖြင့်မြင်ရာအရပ်ကိုလွန်သည်ရှိသော် ကွေကွင်းခြင်းကြောင့်ဖြစ်သောစိုးရိမ်ခြင်းကိုသက်သာရာရစိမ့်သော၄ါမတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ နှလုံးကွဲလေသော် သေ၍ တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ **ကဏ္ဍကအမည်ရှိသောနတ်သား** ဖြစ်လေ၏၊ ဆန္ဒအမတ်အား ရှေးဦးစွာဘုရားလောင်းနှင့် ကွေကွင်းရခြင်းကြောင့်ဖြစ်သော စိုးရိမ်ခြင်းတခုသာလျှင်ဖြစ်၏၊ ကဏ္ဍကမြင်းသေပြန်သဖြင့် နှစ်ခုမြောက်သော စိုးရိမ်ခြင်းနှိပ်စက်၍ငိုကြွေးမြည်တမ်းလျက်သွားလေ၏။

၂၉။ အလောင်းတော်သည် ဥရုဝေလတော၌ ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းခြင်း

ဘုရားလောင်းသည် ရဟန်းပြု၍ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် အနုပိယမည်သောသရက်တော၌ ရဟန်းချမ်းသာဖြင့် ခုနစ်ရက်ကိုလွန်စေ၍ ယူဇနာသုံးဆယ်ရှိသောခရီးကို ခြေဖြင့်သာလျှင်တနေ့ခြင်းရောက် ကြွတော်မူ၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်

တံခါး၌ ဤသို့ကြ၏၊ "အကယ်၍ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးအား ငါလာကြောင်းကို ကြားသည်ဖြစ်အံ့၊ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသားသိဒ္ဓတ်မင်းသားလာရောက်သည်ဟု ကြားလျှင် များစွာသောလူတို့သည် ငါ့အားများစွာသောပစ္စည်းကို ဆောင်ခဲ့ရာ၏၊ ရဟန်းတို့အား အကြောင်းကြား၍ ပစ္စည်းကိုဆောင်ခြင်းငှါ မသင့်ချေ၊ ငါသည် ယခုဆွမ်းခံဝင်ရသော် ကောင်း၏" ဟု ယငိုကာရလူသော သင်္ကန်းကိုဝတ်ရုံ၍ မြေသပိတ်ကိုလွယ်၍ အရှေ့တံခါးဖြင့်ဝင်လေ၍ ဆွမ်းခံဝင်တော်မူလေသော် အိမ်စဉ်အတိုင်း ဆွမ်းအလို့ငှါ သွားတော်မူလေ၏၊ ဘုရားလောင်း၏ အဆင်းတော်ကိုမြင်သဖြင့် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် အလုံးသည် နာဠာဂိရိဆင် ရာဇဂြိုဟ်မြို့တွင်းသို့ဝင်လျှင် မြို့အလုံးချောက်ချားသကဲ့သို့ငှင်း၊ အသူရိန်နတ်မင်းဝင်လတ်သော် အသုရာပြည်၌ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသကဲ့သို့ ငှင်းချောက်ချား၏။

မင်းချင်းယောကျ်ားတို့သည်လည်း ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးအထံသို့ သွားလေကုန်၍ "အရှင်မင်းကြီး....ဤသို့သဘောရှိသောသတ္တဝါသည် မြို့တော်၌ထမင်းအလို့ငှါ ရှာစားလာသည်၊ နတ်လော၊ လူလော၊ နဂါးဂဠုန်လော၊ ဤသတ္တဝါကား အဘယ်မည်သောသတ္တဝါနည်းဟု အကျွန်ုပ်တို့ မသိပါကုန်" ဟု ကြားလျှောက်ကုန်၏၊ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးလည်း ပြာသာဒ်အပြင်၌ ရပ်၍ ကြည့်ရှုလေသော် ဘုရားလောင်းကိုမြင်၍ "အံ့ဘွယ်သရဲ မဖြစ်ဘူးမြဲ တကား" ဟု စိတ်အကြံရှိ၍ မင်းချင်းယောကျ်ားတို့ကို "အချင်းတို့.... သွားချေကုန်၊ စုံစမ်းချေကုန်၊ အကယ်၍ဘီလူးဖြစ်အံ့၊ ပြည်မှထွက်၍ ကွယ်ပျောက်လတ္တံ့၊ အကယ်၍နတ်ဖြစ်အံ့၊ ကောင်းကင်၌သွားလတ္တံ့၊ အကယ်၍နဂါးဖြစ်အံ့၊ မြေ၌ငုပ်၍ဝင်လတ္တံ့၊ အကယ်၍လူစင်စစ်ဖြစ်အံ့၊ ရတိုင်းသော ထမင်းကိုစားလတ္တံ့" ဟုဆို၍စေလိုက်၏။

ဘုရားလောင်းသည်လည်းကောက်ပဲ, ပြောင်း, လူး-အစရှိသောအရောရောသောဆွမ်းကိုရုံးစု၍ "ငါ့အား ဤမျှလောက်သောဆွမ်းသည်မျှတခြင်းငှါသင့်ပြီ" ဟု သိတော်မူ၍ဆွမ်းခံဝင်တော်မူသော တံခါးဖြင့် ပင်လျှင် ထွက်ခဲ့၍ ပဏ္ဍဝတောင် ရိပ်၌ အရှေ့မျက်နှာသို့ ရှေ့ရှုထိုင်၍အာဟာရကို ဘုဉ်းပေးသုံးဆောင်အံ့သောငှါ အားထုတ်၏၊ ထိုအခါ၌ ဘုရားလောင်း၏ အအူတို့သည် ပြန်ကုန်၍ ခံတွင်းဖြင့်အန်ထွက်အံ့သောအခြင်းအရာကဲ့သို့ ဖြစ်ကုန်၏၊ ထိုနောင်မှ ဘုရားလောင်းသည် ထိုကိုယ်တော်၏အဖြစ်ဖြင့် ဤကဲ့သို့သော အရောရောသောဆွမ်းကို မမြင်ဘူးသောကြောင့် စက်ဆုပ်ဘွယ်သော အာဟာရဖြင့် ငြီးငွေ့သော်လည်း "သိဒ္ဓတ်မင်းသား.... သင်သည် ရလွယ်သော ထ

မင်းအဖျော်ရှိသောအမျိုး၌ သုံးနှစ်ဟောင်းသော မွှေးသောသလေးထမင်း, အထူးထူးမြတ်သော အရသာတို့ကို စားရရာ၌ဖြစ်ပါလျက် ပံသုကူဆောင်သောရဟန်းတဦးကိုမြင်ရလျှင် အဘယ်နံ့ရောအခါ ငါသည်ဤသူကဲ့သို့ဖြစ်၍ ဆွမ်းအလို့ငှါသွား၍ စားရပါအံ့နည်း၊ ငါ့အားဤကဲ့သို့ အဘယ်နံ့ရောအခါ ဖြစ်ပါလတ္တံ့နည်းဟု ကြံစည်၍ တောထွက်သည် မဟုတ်တုံလော၊ အဘယ့်ကြောင့် ဤကဲ့သို့ ငြီးငွေ့သောစိတ်ဖြစ်ဘိသနည်း''ဟု ကိုယ်တော်သည်ပင် ကိုယ်တော်ကိုဆုံးမတော်မူလေသော် ရွှံရှာခြင်းကင်းသည်ဖြစ်၍ အာဟာရကိုသုံးဆောင်ဘုဉ်းပေးတော်မူ၏။

မင်းချင်းယောကျ်ားတို့သည်လည်း ထိုအကြောင်းကိုမြင်၍ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးထံသို့သွား၍ ကြားလျှောက်ကုန်၏၊ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် တမန်တို့စကားကိုကြား၍မြတ်သော ဆင်ယာဉ်,မြင်းယာဉ်,ရထားယာဉ်တို့ဖြင့်အကြင်မျှလောက်သွားခြင်းငှါသင့်၏၊ ထိုမျှလောက်သွား၍ ယာဉ်မှဆင်းသက်၍ဘုရားလောင်းရှိရာကပ်ပြီးသော် လျှောက်ပတ်ရာအရပ်၌နေ၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာပြောဟော၏၊ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြောဟောပြီးသော် အသက်ထက်ဆုံးမှတ်အပ်သောစကားကို ပြောသည်၏အဆုံး၌ ဤသို့သောစကားကို ဆို၏၊ ''အရှင်ဘုရား····အရှင်ဘုရားသည် ယခုအရွယ်တော် ငယ်လည်းငယ်လှ၏၊ ပဌမအရွယ်၌လည်းတည်သေး၏၊ အသက်အရွယ်နှင့်လည်းပြည့်စုံ၏၊ အရေအဆင်းအလုံးအရပ်နှင့်လည်း ပြည့်စုံ၏၊ အမျိုးနှင့်လည်းပြည့်စုံ၏၊ မင်းကဲ့သို့ဖြစ်၏၊ အရှင်ဘုရား····အကျွန်ုပ်သည် အရှင်ဘုရားအား ဗိုလ်ပါ, ဆင်မြင်းအပေါင်းကိုအစပြု၍ စည်းစိမ်ချမ်းသာတို့ကိုပေး၏၊ အရှင်ဘုရားလည်း တင့်တယ်လျက် ဗိုလ်ပါအပေါင်း,ဆင်မြင်းအပေါင်းခြံရံလျက် စံစားလော့၊ အကျွန်ုပ်မေးအပ်သောအရှင်ဘုရားသည် မိမိအမျိုးအနွယ်ကို ပြောကြားဘိလော့''ဟုမင်းကြီးဆို၏။

မင်းကြီးလျှောက်ကြားသော စကားကို ဘုရားလောင်း ကြားလေလျှင် ဘုရားလောင်းသည် ''ဤမင်းကား ငါ့ကိုမင်းဟုမသိ၍ မေးသတည်း၊ သိစေအံ့''ဟုအကြံပြု၍ခိမဝန္တာရာအရပ်ကိုညွှန်ပြလျက်''မင်းကြီး··ဟိမဝန္တာ၏နံပါးမှဖြောင့်ဖြောင့်ဖြစ်သောဇနပုဒ်သည် ကောသလမင်း၏အစဉ်အဆက်ဖြစ်သောနေရာတည်း၊ အား,လုံ့လ, ဥစ္စာရတနာနှင့်လည်း ပြည့်စုံ၏ ၊အနွယ်အားဖြင့် အာဒိစ္စမည်၏၊ အမျိုးအားဖြင့်သာကီဝင်တည်း၊ ထိုသာကီဝင်မျိုးမှ ထွက်၍ ရဟန်းပြုသည်၊ ကာမဂုဏ်ကိုမတောင့်တ၊ ငါသည် ကာမဂုဏ်တို့၌ အပြစ်ကိုရင်း, ကာမဂုဏ်တို့မှ ထွက်မြောက်ခြင်းကိုရင်း, ဘေးမရှိ

သောအားဖြင့် မြင်၍ ရဟန်းပြုသည်''ဟု ဆိုပေသော် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည်လည်း ဘုရားလောင်းကို ဤသို့ဆို၏၊ "အရှင်ဘုရား···· သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသား သိဒ္ဓတ်မင်းသားသည် လေးပါးသော နိမိတ်ကြီးတို့ကိုမြင်လျှင် ရဟန်းပြု၍ ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့ဟု ကြားဘူးပါသည်၊ အရှင်ဘုရားတို့၏နှလုံးတော်ထားဟန်ကိုမြင်ရလျှင် အလွန်ပင်ကြည်ညိုလှပါသည်၊ မချွတ်ကေန် ဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်လတ္တံ့၊ အရှင်ဘုရားသဗ္ဗညုအဖြစ်သို့ ရောက်သောအခါ အကျွန်ုပ်ပြည်သို့ ရှေးဦးစွာကြွတော်မူပါ''ဟု လျှောက်၏၊ ဘုရားလောင်းလည်း "ကောင်းပြီ"ဟု ဝန်ခံတော်မူ၏။ (ဗိမ္ဗိသာရမင်းလည်း နန်းတော်သို့ ဝင်လေ၏။)

ဘုရားလောင်းသည်လည်း ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးအား ဝန်ခံခြင်းကို ပေးတော်မူ၍အစဉ်သဖြင့်ကြွတော်မူလေသော် ကာဠာမအမျိုးဖြစ်သော အာဠာရရသေ့သို့ ကပ်၍ လောကီဈာန်သမာပတ်တို့ကို မေးမြန်း၏၊ အာဠာရသည်ကား လောကီဈာန်ခုနစ်တန်မျှလေ့လာသည်ကိုသာ ဖြေကြား၏၊ ဤမျှပင်လောဟုမေးသော် ငါကား ဤမျှသာလေ့လာသည်၊ ရာမ၏သားဖြစ်သော ဥဒကရသေ့မူကား အထက်တတန်ကို[၁] လေ့လာနိုင်သေး၏ဟု ဆိုပေသော် ဥဒကရသေ့သို့ကပ်ပြန်၍ နေဝသညာနာသညာယတနဈာန်ကိုမေးမြန်း၏၊ ဥဒကလည်း မိမိလေ့လာသောဈာန်သမာပတ်တို့ကိုဖြေကြား၏၊ ဘုရားလောင်းသည်လည်း လောကီသမာပတ်တို့ကိုဖြစ်စေ၍ "ဤလောကီ သမာပတ်တို့သည် ဘုရားဖြစ်ခြင်း၏ အကြောင်းမဟုတ်ချေတကား''ဟု နှလုံးသွင်း၍ ထိုသမာပတ်တည်းဟူသော ဘာဝနာကို တန်ဆာဟုမမှတ်မူ၍ နတ်နှင့်တကွသောလူအား ကိုယ်တော်၏ အားလုံ့လတော်နှင့်ပြည့်စုံသည်ကိုပြတတ်သော ပြင်းစွာအားထုတ်အပ်သော ကမ္မဋ္ဌာန်းကို အားထုတ်တော်မူလိုသည်ဖြစ်၍ ဥရုဝေလတောသို့ကြွတော်မူ၍ "ဤမြေအဘို့သည် နှလုံးမွေ့လျော်ဘွယ် ရှိစွတကား''ဟု နှလုံးသွင်း၍ ထိုဥရုဝေလတော၌ပင်လျှင် နေတော်မူ၍ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို အားထုတ်တော်မူလေ၏။

၃၀။ အလောင်းတော်သည် ဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်တော်မူခြင်း

ကောဏ္ဍညအမှူးရှိသော ငါးယောက်သော ရဟန်းတို့သည်လည်း ရွာ, နိဂုံး,မင်းနေပြည်တို့သို့ ဆွမ်းအလို့ငှါ သွားကုန်သည်ရှိသော် ဥရုဝေလတော၌

၁-အထက်ဈာန်ကို။

ဘုရားလောင်းရှိရာသို့ ရောက်လာကုန်၏၊ထိုအခါ၌ ခြောက်နှစ်ပတ်လုံး ကမ္ဘ ဋ္ဌာန်းကို အားထုတ်သော ဘုရားလောင်းကို ယခုပင်ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့ဟု နှလုံး သွင်း၍ ပရိဝုဏ်ကိုတံမြက်လှည်းခြင်း အစရှိသောကိုယ်ဖြင့် ကျင့်အပ်သော အကျင့်ဝတ်ဖြင့် လုပ်ကျွေးကုန်လျက် ဘုရားလောင်း၏အနီး၌ နေကုန်၏၊ဘုရား လောင်းသည်လည်း "အဆုံးသို့ ရောက်သော[၁] ပြုနိုင်ခဲသော အမှုကိုပြုအံ့"ဟု နှမ်းလုံးတစေ့, ဆန်းလုံးတစေ့-အစရှိသော အာဟာရဖြင့်လည်း အခါကို လွန်စေ၏၊ အချင်းခပ်သိမ်းလည်း အာဟာရကို ဖြတ်တော်မူ၏၊ နတ်တို့သည် လည်း နတ်သြဇာကို ဆောင်ကုန်လျက် မွေးတွင်းတော်သို့ ထည့်သွင်းကုန်၏၊ ထိုသို့ ပြင်းပြစွာအားထုတ်၍ ဥက္ကရစရိယာ ကျင့်တော်မူသော အခါ၌ ဘုရား လောင်းအား ထိုသို့သော အာဟာရခေါင်းပါးခြင်းကြောင့် အလွန်ငြိုငြင် ဆင်းရဲခြင်းသို့ရောက်သဖြင့် ရွှေစင်နိက္ခ အဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းတော် သည်လည်း မည်းသော အဆင်းရှိ၏၊ သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသောလက္ခဏာတော်ကြီး ကြီးတို့သည်လည်း ဖုံးကွယ်ကုန်၏၊တရံတခါ၌ ထွက်သက်, ဝင်သက်ကိုအာရုံ ပြု၍အာဏာပါဏကျာန်ကို စီးဖြန်းတော်မူသော ဘုရားလောင်းသည် ဆာ လောင်မွတ်သိပ်ခြင်းတည်းဟူသော ကြီးစွာသော ဝေဒနာဖြင့် အလွန်ကျင်နာ ခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍ စင်္ကြံဦး၌ တိမ်းလည်းတော်မူခဲ့၏။

ထိုသို့တိမ်းလည်းမူးမေ့သောအခါ၌ ဘုရားလောင်းကို အချို့သောနတ်တို့ သည် "ရဟန်းဂေါတမ သေခဲ့ပြီ"ဟု ဆိုကုန်၏၊ အချို့သော နတ်တို့ကား အာဟာရခေါင်းပါးခြင်းကြောင့်သာ ဤရဟန်းဂေါတမသည် မိန်းမောသည် ဟုဆိုကုန်၏၊ ထိုနတ်အပေါင်းတို့တွင် အကြင်နတ်တို့အား သေခဲ့ပြီဟူသော အမှတ်ရှိ၏၊ ထိုနတ်တို့သည် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးရှိရာသို့ သွား၍ "အရှင်မင်း ကြီးတို့၏သားတော်သည် သေချေပြီ"ဟု ကြားကုန်၏၊ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး လည်း "ငါ၏သားတော်သည် ဘုရားဖြစ်၍တည်း သေသလော၊ ထိုသို့ မဟုတ် ဘုရားမဖြစ်သေးဘဲတည်း သေသလော"ဟု မေး၏၊"ဘုရားဖြစ်ခြင်း ငှါ မတတ်နိုင်၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းရာမြေ၌ပင်လျှင် တိမ်းလည်း၍ သေခဲ့သည်" ဟု ဆိုကြသောစကားကို ကြား၍ သုဒ္ဓေါဒန မင်းကြီးသည် "ငါ့သား ဘုရား အဖြစ်သို့မရောက်ဘဲ သေသည်ကို ငါမယုံ၊ ဘုရားမဖြစ်ဘဲသေခြင်းမည်သည် မရှိ"ဟု ပယ်၏။

အဘယ့်ကြောင့် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး မယုံလေသနည်း ဟူမူကား ကာဠ ဒေဝိလရသေ့အား ရှိခိုးစေသောနေ့၌၎င်း, ဇမ္ဗူသပြေပင်ရင်း၌ ထားသော

[၁]။ အဆုံးသို့မရောက်သော၊

အခါ၌ငှင်း အံ့ဘွယ်သရဲသောတန်ခိုးတော်တို့ကို မြင်ရသောကြောင့် မယုံလေသတည်း။ ဘုရားလောင်းသည် အမှတ်သညာကို ရတော်မူပြန်၍ ထပြီးသော် ထိုနတ်တို့သည် တဘန်သွား၍ "မင်းကြီး၏ သားတော်သည် အနာမရှိ၊ ပကတိ ခွန်အား ထသွားနိုင်၏" ဟု ကြားပေကုန်၏၊ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည်လည်း "ငါ့သားမသေသောအဖြစ်ကို ငါသိ၏" ဟု ဆိုပေ၏၊ ခြောက်နှစ်ပတ်လုံး ပြုနိုင်ခဲသော ကမ္ဘဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသောအမှုကို ပြုတော်မူသော ဘုရားအလောင်း၏ ကျော်စောသံသည် ကောင်းကင်၌ ခေါင်းလောင်းထိုးသော အသံကဲ့သို့ ဖြစ်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် "ဤဒုက္ကရစရိယာမည်သည်ကား သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရခြင်း၏ အကြောင်းမဟုတ်" ဟု နှလုံးသွင်း၍ ရုန့်ရင်းသော အာဟာရကို သုံးဆောင်ခြင်းငှါ ရွာ,နိဂုံးတို့၌ ဆွမ်းအလို့ငှါ သွား၍ အာဟာရကို ဆောင်တော်မူ၏။

၃၀။ ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့သည်အလောင်းတော်ကိုစွန့်ပစ်၍ မိဂဒါဝုန်တောသို့ ဝင်ခြင်း

ထိုသို့သောအာဟာရကို ဆောင်တော်မူသောအခါ၌ ဘုရားလောင်း၏ သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော လက္ခဏာတော်ကြီး တို့သည် ပြကတေ့ပေါ်မြပေါ်၍ ထင်မြင်ကုန်၏၊ ကိုယ်တော်သည်လည်း ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိ၏၊ ပဉ္စဝဂ္ဂီဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် "ဤဘုရားလောင်းသည် ခြောက်နှစ်ပတ်လုံး ခဲယဉ်းလှသော ဒုက္ကရစရိယာကို ကျင့်သော်လည်း သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရခြင်းငှါမတတ်နိုင်၊ ယခုမူကား ရွာ,နိဂုံးအစရှိသည်တို့၌ ဆွမ်းအလို့ငှါသွား၍ ရုန့်ရင်းသော အာဟာရကို သုံးဆောင်ရကား အဘယ်မှာလျှင် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရခြင်းငှါ တတ်နိုင်လတ္တံ့နည်း၊ ဤဘုရားလောင်းသည် ပစ္စည်းများစေခြင်းငှါသာ လှည့်ပတ်လည်လာ၏၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းခြင်းမှထွက်ပြီ၊ ဦးခေါင်းဆေးလျှော်လိုသောသူအား ဆီးနှင်းပေါက်ကိုမရ-ရကြောင်း ကြံစည်ရသကဲ့သို့ ငါတို့အား ထိုဘုရားလောင်း၏အထံမှ ချွန်,မဂ်,ဖိုလ်မရ-ရကြောင်းကြံရသည်၊ ငါတို့အား ဤဘုရားလောင်းဖြင့် အဘယ်ပြုရတော့အံ့နည်း" ဟု နှလုံးသွင်းသည်ကိုပြု၍ ဘုရားလောင်းကိုစွန့်ခဲ့၍ မိမိတို့၏ သပိတ်,သင်္ကန်းကိုယူ၍ တဆယ့်နှစ်ယူဇနာရှိသော ခရီးသို့ သွား၍ ဣသိပတနမိဂဒါဝုန်တောသို့ဝင်လေ၏။

၃၂။ သုဇာတာ၏ယာနာနို့ဆွမ်းချက်ပုံကို အကျယ်ပြခြင်း

ထိုအခါ ဥရုဝေလတောတွင် သေနနိဂုံးအရပ်၌ သေန အမည်ရှိသော သူကြွယ်၏သမီးဖြစ်သော **သုဇာတာ**အမည်ရှိသော သတို့သမီးသည် အရွယ်သို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍ တခုသောပညောင်ပင်၌ ဆုတောင်းခြင်းကိုပြု၏၊ "အကယ်၍ငါသည် အမျိုးတူကြသော လင်၏အိမ်သို့သွား၍ အစစွာသော ဝမ်းတိုက်၌ သားယောကျ်ားကိုရပါအံ့၊အရှင်ရုက္ခဇိုဝ်းအား တနှစ်တကြိမ် တသိန်းသော ဥစ္စာကို စွန့်သဖြင့် **ပူဇော်သက္ကာ**အမှုကိုပြုပါမည်" ဟု ဆုတောင်းခြင်းကိုပြု၏၊ ထိုသုဇာတာ၏ ဆုတောင်းခြင်းသည် ပြည့်စုံလေ၏၊ထိုသုဇာတာသည် ဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်တော်မူသော ဘုရားလောင်း၏ ခြောက်နှစ်စေ့လတ်သော် ကဆုန်လပြည့်နေ့၌ **ဗလိနတ်စာ**အမှုကို ပြုလိုသည်ဖြစ်၍ မဆွကပင် နွားမတထောင်ကို နွယ်ချိုတော၌ ကျောင်းစေ၍ ထိုတထောင်သော နွားမတို့၏ နို့ရည်ကို ငါးရာသောနွားမတို့ကို တိုက်ကုန်၏၊ ထိုငါးရာသော နွားမတို့၏ နို့ရည်ကို နှစ်ရာ့ငါးဆယ်သော နွားမတို့ကိုတိုက်ကုန်၏၊ထိုသို့သော နည်းဖြင့် တဆယ့်ခြောက်ခုသော နွားမတိုင်အောင် ထက်ဝက်ပြု၍ တိုက်ကုန်ပြီးလျှင် တဆယ့်ခြောက်ခုသော နွားမတို့၏ နို့ရည်ကို ရှစ်ခုသော နွားမတို့ကို တိုက်ကုန်၏၊ ထိုမျှလောက်သောနို့ရည်၏ ခဲသည်ထက် ခဲသည်ကိုငှင်း, ချိုသည်ထက်ချိုသည်ကိုငှင်း, ဩဇာရှိသည်ထက်ရှိသည်ကိုငှင်း ဖြစ်စေလျက် အကြိမ်ကြိမ်ပြန်သော နို့ရည်ကိုပြု၏။

ပါရမီခန်း၌—

> "ငါးရာနွားကို၊ ကြိမ်များဘန်ဘန်၊ ရည်ပြန်တိုက်ပြီး၊ မကားကြီးတည့်၊ သင်းသီးရှစ်ခု၊ နို့နပ်ပြု၍"—

ဟုစပ်ရာဝယ် ငါးရာတစုသော နွားမတို့၌သာ အကြိမ်အဘန်များစွာ တိုက်သည်၊ ငါးရာတစု၌ကား အကြိမ်အဘန်မရှိပြီ။

အဋ္ဌကထာတို့၌ကား—

> ခေနုသဟဿံ လဋ္ဌိမဓုကဝနေ စရာပေတွာ -

ဟူ၍လာရှိသည်။

သုဇာတာသည်လည်း ကဆုန်လပြည့်နေ့နံနက် စောစောကလျှင် "ညောင်စောင့်နတ်အား ပူဇော်သောအမှုကိုပြုအံ့" ဟု မိုးသောက်ထ၍ စောစောထ၍ ထိုရှစ်ခုသော နွားမတို့ကိုညှစ်စေ၏၊ ထိုသို့ညှစ်ရာ၌ နွားငယ်တို့သည် နွားမတို့၏ နို့အနီးသို့မလာကုန်၊ထိုသို့မလာကုန်ဘဲလျက်နို့အနီး၌အိုးသစ်တို့ကိုတည် ထား

ကာမျှ၌ မိမိ၏ထွက်တတ်သော သဘောဖြင့်နို့အရည်တို့သည် ယိုထွက်လေကုန်၏၊ထိုသို့ ယိုထွက်သော အံ့ဘွယ်သရဲကိုမြင်၍ သုဇာတာသည်မိမိလက်ဖြင့်လျှင် နို့ရည်ကိုယူ၍ အိုးသစ်၌ထည့်၍ မိမိလက်ဖြင့်လျှင် မီးကိုမွှေး၍ ချက်အံ့သောငါ အားထုတ်၏၊ ထိုသို့ချက်သည်ရှိသော် ကြီးကုန်သောအပွက်တို့သည် ထလတ်ကုန်၍ လက်ျာရစ်လည်ကုန်လျက် ရွေ့ကုန်၏၊ တပေါက်မျှလည်း ပြင်သို့မဝေမဘိတ်၊ခုံလောက်မှအနည်းငယ်မျှလည်း မီးခိုးမတက်၊ ထိုသို့ချက်သောအခါ၌ လောကပါလနတ်မင်းကြီး လေးယောက်တို့ လာကုန်၍ ခုံလောက်၌ စောင့်ရှောက်ကုန်၏၊ မြဟ္မာကြီးသည် ထီးဖြင့်ကာ၍ သိကြားမင်းလည်း ထင်းစတို့ကို ကောင်းစွာဆောင်လျက် မီးညှိ၏၊ နတ်တို့သည် ကျွန်းငယ်အရံ နှစ်ထောင်နှင့်တကွ ကျွန်းကြီးလေးကျွန်းတို့၌ နတ်တို့သုံးဆောင်အပ်သော ဩဇာကို မိမိတို့၏ တန်းခိုးအာနုဘော်ဖြင့် ပျားတံနှင့်တကွဘွဲ့အပ်သော ပျားလပိုတို့ကိုညှစ်၍ ပျားရည်ယူဘိသကဲ့သို့ ကောင်းစွာဆောင်ယူကုန်၍ နို့ယနာအိုး၌ ထည့်လေကုန်၏၊ တပါးသော ကာလတို့၌ ဆွမ်းလုပ်တိုင်း လုပ်တိုင်းနတ်တို့သည် ဩဇာထည့်ကုန်၏၊ ဘုရားဖြစ်တော်မူသော နေ့၌၎င်း, ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူသည့်နေ့၌၎င်း ချက်ဆဲဖြစ်သောအိုး၌သာလျှင် ထည့်ကုန်၏။

သုဇာတာသည် တနေ့သောနေ့ကပင်လျှင် ထိုပဉ္စောင်ပင်ရင်း၌ မိမိအားထင်ထင်ရှားရှား များစွာသော အံ့ဘွယ်သရဲတို့ကို မြင်ခဲ့၍ ပုဏ္ဏာအမည်ရှိသောကျွန်မကို ခေါ်၍ "အမယ်ပုဏ္ဏာ....ငါတို့၏ ပဉ္စောင်စောင့်နတ်သည် အလွန်လျှင်ကြည်ညိုဘွယ်ရှိ၏၊ ငါသည် ဤမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ဤသို့သဘောရှိသော အံ့ဘွယ်သရဲကို မမြင်စဘူး၊ လျင်စွာသွား၍ နတ်မင်းနေရာကို သုတ်သင်ချေလော့"ဟုဆို၏၊ ပုဏ္ဏာအမည်ရှိသော ကျွန်မသည်လည်း"အရှင်မ....ကောင်းလှပြီး"ဟု သုဇာတာ၏စကားကိုဝန်ခံ၍အဆောတလျင် ပဉ္စောင်ပင်ရင်းသို့သွားလေ၏၊ ဘုရားလောင်းသည်လည်း ထိုညဉ့်အဘို့၌ အိပ်မက်ကြီးငါးပါးတို့ကို မြင်တော်မူလေ၏။

၃၃။ အလောင်းတော်မြင်မက်သောအိပ်မက်ကြီးငါးပါးကိုပြခြင်း

အိပ်မက်ကြီးငါးပါးကား—

(၁) မဟာပထဝီမြေကြီးကို အိပ်ရာပြု၍ ဟိမဝန္တာတောင်ကို ခေါင်းအုံးပြု၍ အရှေ့သမုဒ္ဒရာရေအပြင်ကို လက်ဝဲလက်တင်၍ အနောက်

သမုဒြာ ရေအပြင်ကို လက်ျာလက်တင်၍ တောင်သမုဒြာရေအပြင်ကို ခြေနှစ်ဘက်တင်၍ မြင်မက်သည်လည်းတပါး။

(၂) တိရိယမည်သော မြက်မျိုးသည် ချက်တော်မှထွက်၍ ကောင်းကင်သို့ထိ၍ တည်သည်ကို မြင်မက်သည်လည်းတပါး။

(၃) ဖြူသောအဆင်းရှိသော ပိုးတို့သည် ခြေမှတက်၍ ပုဆစ်ဒူးတိုင်အောင် ဖုံးလွှမ်းသည်ဟု မြင်မက်သည်လည်းတပါး။

(၄) အထူးထူးသော အဆင်းရှိကုန်သော ငှက်လေးကောင်တို့သည် အရပ်လေးမျက်နှာမှ လာလတ်ကုန်၍ ခြေရင်း၌ ဝပ်ကြကုန်လတ်သော် အလုံးစုံအဖြူချည်းသာဖြစ်လေသည်ကို မြင်မက်သည်လည်းတပါး။

(၅) ဘုရားလောင်း၏အဖြစ်ဖြင့်သာလျှင်[၁] ကြီးစွာသော မစင်တောင်ထက်သို့တက်၍ စင်္ကြံသွားသောဝ်လည်း မစင်မလိမ်းမကျံသည်ကို မြင်မက်သည်လည်းတပါး။

ဤသည်လျှင် ငါးပါးတည်း၊ ငါးပါးသော အိပ်မက်ကို မြင်တော်မူ၍ အိပ်မက်အရကို ဆင်ခြင်သိမ်းဆည်းလတ်သော် ကေန်စင်စစ် ယနေ့ ဘုရားဖြစ်အံ့ဟု စိတ်တော်ကိုဆုံးဖြတ်၍ ထိုညဉ့်အဘို့ကိုလွန်သဖြင့် ကိုယ်လက် သုတ်သင်ခြင်းကိစ္စကိုပြုပြီး၍ ဆွမ်းခံသွားရအံ့သောအချိန်ကာလကို ငံ့လင့်တော်မူလျက် နံနက်စောစောကလျှင် လာတော်မူ၍ ထိုပညောင်ပင်ရင်း၌ ကိုယ်တော်ရောင်ဖြင့် အလုံးစုံသော ပညောင်ပင်ကို ထွန်းလင်းစေလျက်နေတော်မူ၏။

၃၄။ အလောင်းတော်သည်သုဇာတာ၏ ယနာ့နို့ဆွမ်းကိုခံတော်မူခြင်း

ထိုအခါ၌ ပုဏ္ဏာမည်သောကျွန်မသည် လာလတ်၍ပညောင်ပင်၌ အရှေ့လောကဓာတ်ကို ကြည့်တော်မူလျက် နေတော်မူသော ဘုရားလောင်းကိုဎင်း, ကိုယ်တောဝ်မှထွက်သော အရောင်တို့ကြောင့် ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိသောပညောင်ပင်အလုံးကိုဎင်းမြင်လေ၏၊ပုဏ္ဏာအမည်ရှိသော ကျွန်မအားဤသို့သောအကြံဖြစ်၏၊ "ယနေ့ငါတို့ရှင်နတ်မင်းသည် ပညောင်ပင်မှ ဆင်း

၁။ ဘုရား၏အဖြစ်ဖြင့်သာလျှင်

သက်၍ မိမိလက်ဖြင့် ပူဇော်သက္ကာကို ခံအံ့သောငါနေလင့်ယောင်တကား” ဟု ပုံကြွမတတ်ဖြစ်သော ပီတိနှင့်ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ အဆောတလျင်လာလတ်၍ သခင်ဖြစ်သောသုဇာတာအား ထိုစကားကိုကြားလေ၏၊ သုဇာတာသည် ပုဏ္ဏာအမည်ရှိသော ကျွန်မ၏စကားကိုကြား၍ နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍“ယနေ့မှစ၍ အမယ်ပုဏ္ဏာသည် သမီးအကြီးအရာ၌ တည်စေလော့”ဟု သမီးတို့အား အရာအထူးပေးသည်နှင့်လျော်စွာ အလုံးစုံသော တန်ဆာတို့ကိုပေးလေ၏။

ဘုရားဖြစ်တော်မူသည့်နေ့ ဘုရားလောင်းတို့သည် အဘိုးတသိန်း ထိုက်သောရွှေခွက်ကို ရကြစမြဲတည်း၊ ထို့ကြောင့် သုဇာတာသည် “ရွှေခွက်နှင့် နို့ဃနာကိုထည့်အံ့”ဟု စိတ်ကိုဖြစ်စေ၍ အဘိုးတသိန်းထိုက်သောရွှေခွက် ကို ထုတ်စေ၍ ထိုရွှေခွက်၌ နို့ဃနာကို ထည့်လိုသည်ဖြစ်၍ ချက်သောအိုးကို စောင်း၍သွန်၏၊အလုံးစုံသော နို့ဃနာသည် ကြာပဒုမာရွက်၌ ရေစက်မတင် လျောကျဘိသကဲ့သို့ အကုန်လျောကျ၍ ရွှေခွက်၌သာတည်လေ၏၊ ရွှေခွက် တခု ပြည့်ရုံမျှသာဖြစ်၏၊ သုဇာတာသည်လည်း ထိုရွှေခွက်ကို တပါးသော ရွှေခွက်ဖြင့် မှောက်၍ ဖြူသောပုဆိုးဖြင့်ဖုံး၍ မိမိသည်လည်း ခပ်သိမ်းသော တန်ဆာတို့ဖြင့် တင့်တယ်လျောက်ပတ်စွာ တန်ဆာဆင်ယင်၍ ထိုရွှေခွက်ကို မိမိ၏ ဦးခေါင်း၌ရွက်၍ ကြီးစွာသောသေဋ္ဌေးသမီး၏ အာနုဘော်ဖြင့် ပညောင်ပင်ရင်းသို့သွားလေ၍ ဘုရားလောင်းကိုမြင်၍ အားကြီးသော နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်ခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍ ရုက္ခဇိုဝ်းနတ်ဟူသောအမှတ်ဖြင့် မြင်ရာအရပ်မှစ၍ ညွတ်လျက်ညွတ်လျက်လာလတ်၍ ဦးခေါင်းမှရွှေခွက်ကိုချ၍ ပန်းနံ့သာတို့ဖြင့် ထုံအပ်သော မွှေးသောရေကို ရွှေကရားဖြင့်ယူ၍ ဘုရားလောင်း၏ အနီးသို့ကပ်၍တည်လေ၏။

ထိုအခါ၌ ဃဋိကာရဗြဟ္မာ လှူသောမြေသပိတ်သည် ကွယ်ပျောက်လေ၏၊ ဘုရားလောင်းသည်သပိတ်ကိုမမြင်၍ လက်ျာလက်တော်ကိုဆန့်လျက် ရေစက်ခံတော်မူ၏၊ သုဇာတာသည်ရေစက် သွန်း၍ရွှေခွက်နှင့်တကွလျှင်နို့ဃနာကို ဘုရားလောင်း၏လက်တော်၌ထားလေ၏၊ ဘုရားလောင်းသည် သုဇာတာကို ကြည့်၏၊သုဇာတာသည် ကြည့်တော်မူသောအခြင်းအရာကိုမှတ်သားဆင်ခြင်၍ “အရှင်နတ်မင်း….အရှင်နတ်မင်းအား ရွှေခွက်နှင့်တကွပင်ပူဇော်ပါသည်၊ အလိုတော်အတိုင်းပြုပါလော့”ဟုဆို၍ ရှိခိုးပြီးသော် “ငါ့အားသားကောင်း ရတနာကိုရ၍ နှလုံးရွှင်လန်း ငြိမ်းချမ်းသာယာသကဲ့သို့ အရှင်နတ်မင်း၏

နှလုံးတော်သည်ပြည့်ပါစေ၊ ဘုန်းကြက်သရေ, အခြွေအရံ တိုးပွါးမြင့်မြတ်ပါစေ”ဟု ချီးမွမ်းထောမနာခဲ့၍ အဘိုးတသိန်းထိုက်သော ရွှေခွက်ကို ဘက်ရွက်လျော်ကဲ့သို့ ငဲ့ကွက်ခြင်းမရှိဘဲလျက်လျှင် လှူ၍သွားလေ၏။

၃၅။ ဘုရားလောင်းသည်နေရဉ္ဇရာမြစ်နား၌ ယနာနို့ဆွမ်းကိုဘုဉ်းပေးတော်မူခြင်း

ဘုရားလောင်းသည်လည်း ထိုအရပ်မှထခဲ့၍ ပသောင်ပင်ကို လက်ျာရစ် လည်သည်ကိုပြု၍ အဘိုးတသိန်းထိုက်သောရွှေခွက်ကို ဆောင်၍နေရဉ္ဇရာ အမည်ရှိသော မြစ်နားသို့ကြွတော်မူ၍ အသိန်းမက များလှစွာသော ဘုရားလောင်းတို့၏ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကိုရအံ့သောနေ့၌ ရေချိုး၍ သက်ရာဖြစ်သော သုပတိဋ္ဌမည်သောရေဆိပ်သည်ရှိ၏၊ နေရဉ္ဇရာမြစ်နား၌ ရွှေခွက်ကိုထား၍ သုပတိဋ္ဌဆိပ်၌သက်၍ ရေချိုးတော်မူပြီးလျှင် အသိန်းမက များစွာကုန်သော ဘုရားရှင်တို့၏အဝတ်ဖြစ်သော သင်္ကန်းတို့ကို ဝတ်တော်မူ၍ အရှေ့မျက်နှာသို့ ရှေးရှုနေ၍ တစေ့သာရှိသော မှည့်ပြီးသော ထန်းသီးပမာဏ ရှိကုန်ပြီးသော တခုယုတ်ငါးဆယ်သော အလုပ်တို့ကို ပြုတော်မူ၍ အလုံးစုံရေ မရှောသော နို့ယနာကို ဘုဉ်းပေးတော်မူ၏၊ ဘုရားဖြစ်ပြီးသော် ခုနစ်ရက်ခုနစ်လီဖြစ်သော လေးဆယ့်ကိုးရက်တို့ပတ်လုံး ဗောဓိမဏ္ဍိုင်၌ နေတော်မူသော ဘုရားလောင်းအား ထိုလေးဆယ့်ကိုးလုပ်သော အဟာရသည် သာလျှင်ဖြစ်၍၊ ဤမျှလောက်သောကာလပတ်လုံး တပါးသော အာဟာရမရှိပြီ၊ ရေချိုးခြင်းလည်း မရှိပြီ၊ မျက်နှာသစ်ခြင်းလည်းမရှိပြီ၊ အညောင်းအညာဆန့်ခြင်းလည်းမရှိပြီ၊ ဈာန်သမာပတ်ဈာန်ချမ်းသာဖြင့် ကာလကိုလွန်စေ၏။

၃၆။ အလောင်းတော်သည်ဓိဋ္ဌာန်တော်မူ၍ ရွှေခွက်ကိုနေရဉ္ဇရာမြစ်၌မျှောခြင်း

ထိုနို့ယနာကို ဘုဉ်းပေးတော်မူ၍ တသိန်းတန်သော ရွှေခွက်ကို ယူ၍ “အကယ်၍ ယနေ့ငါဘုရားဖြစ်အံ့၊ ရွှေခွက်သည် အညာသို့ဆန်တက်၍ သွားစေသတည်း၊ အကယ်၍ ဘုရားမဖြစ်တံ့အံ့၊အကြေသို့စုန်၍ သွားစေသတည်း” ဟု ဆို၍ ဓိဋ္ဌာန်ပြုတော်မူ၍ နေရဉ္ဇရာမြစ်ရေအယဉ်၌ ချလေ၏၊ ထိုရွှေခွက်သည် ရေအယဉ်ကိုဖြတ်လျက် မြစ်လယ်ကြောသို့သွား၍ မြစ်လယ်အရပ်၌သာလျှင် ခွန်အားစွမ်းပကားနှင့် ပြည့်စုံသောမြင်းကဲ့သို့ အတောင် ရှစ်ဆယ်မျှလောက်သော မြစ်ညာရေအယဉ်သို့သွား၍ တခုသောဝဲ၌ငုပ်၍ ကာလနဂါး

၏ဘုံသို့သွား၍ ကကုသန်,ကောဏာဂုံ,ကဿပ-ဟူသော ဘုရားသခင်တို့၏ ပရိဘောဂဖြစ်သော သုံးဆောင်တော်မူသော ရွှေခွက်သုံးလုံးတို့နှင့် အချင်းချင်း ခိုက်မိသောအသံကိုပြုလျက် ရပ်တန့်၍ ထိုရွှေခွက်သုံးလုံးတို့၏အောက်၌တည်လေ၏။

[ဤအရာဝယ် ကျမ်းဂန်၌ "ဇဝနသမ္ပန္နော အသော ဝိယ"ဟု အလျင်အလျား ခွန်အားနှင့်ပြည့်စုံသောမြင်းကို ဥပမာပြုသည်၊ပါရမီခန်းဆရာကား– "မြစ်ညာကဲးသည်၊ ဝမ်းပဲးသဘော၊ ရွှေခွက်မျှောလျက်"ဟု ရေပေါ်၌သွားသော ဝမ်းပဲကို ဥပမာညွန်ပြလေသည်၊ ကာလနဂါးမင်းသည် ချင်ချင်မြည်သော ထိုရွှေခွက်သံကိုကြား၍"ယမန်နေ့က ဘုရားတဆူဖြစ်ပြီ၊ ယခုနေ့ဘုရားဆူဖြစ်ပြန်၏"ဟု ဆို၍ အရာမကများစွာသော ဂါထာပုဒ်တို့ဖြင့် ချီးမွမ်းထောမနာစကားကိုဆိုလျက် အိပ်ရာမှထ၏၊ ထိုကာလနဂါးမင်းအား မြေကြီးတယူဇနာလေးဂါဝုတ်အတိုင်းအရှည်ရှိသော ကောင်းကင်ကိုပြည့်စေ၍ တက်သည်တိုင်အောင်ပင်ကိုလည်း ယမန်နေ့,ယနေ့ဟု ထင်မှတ်လေသတည်း။]

၃၇။ သောတ္ထိယရှုအပ်သော မြက်ရှစ်ဆုပ်ကိုယူ၍ ဗောဓိမဏ္ဍိုင်သို့ တက်တော်မူခြင်း

ဘုရားလောင်းသည်လည်း နေရဥ္စရာမြစ်နား၌ပင်လျှင် ပင်လုံးကျွတ်ပွင့်သော အင်ကြင်းတော၌ နေခြင်းကိုပြု၍ ညချမ်းသောအခါဝယ် ပန်းတို့၏အညှာမှကြွေကျသောအခါ၌ နတ်တို့သည် ဘန်ဆင်းစီရင် တန်ဆာဆင်အပ်သော ရှစ်ဥသဘအနံ့ကျယ်သော ခရီးဖြင့် ကေသရဇာခြင်္သေ့မင်းကဲ့သို့ စမွယ်တော်မူလျက် ဗောဓိပင်သို့ရှေးရှု ကြွတော်မူလေ၏၊ နဂါး,ဘီလူး, ဂဠုန်အစရှိသည်တို့သည် နတ်၌ဖြစ်သော နံ့သာပန်းအစရှိသည်တို့ဖြင့် ပူဇော်ကုန်၏၊ နတ်၌ဖြစ်သော စည်,စောင်း,ညှင်းအစရှိသော တူရိယာတို့ကိုလည်း တီးမှုတ်ကုန်၏၊ တသောင်းသောစကြဝဠာသည် တခဲနက်သောနံ့သာ, တခဲနက်သော ပန်းရှိ၏၊ တခဲနက်သောကောင်းချီးသံဖြစ်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ဗောဓိပင်သို့ကြွတော်မူသောအခါ၌ သောတ္ထိယ အမည်ရှိသော မြက်ထမ်းယောက်ျားသည် မြက်ထမ်း၍ ခရီးရင်ဆိုင်တွေ့လေသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် မြက်ကို အလိုရှိဟန်ကိုသိ၍ ရှစ်ဆုပ်သော မြက်တို့ကိုလှူ၏။

၁။ ဘုရားလောင်းသည် ထိုမြက်ရှစ်ဆုပ်ကိုယူ၍ ဗောဓိမဏ္ဍိုင်သို့ တက်လေ၍ တောင်မျက်နှာအဘို့၌ မြောက်မျက်နှာသို့ ရှေးရှုရပ်၏၊ ထိုသို့ရပ်တော်မူသောခဏ၌ တောင်စကြဝဠာ နားသည်နှစ်၍ အောက်အဝီစိသို့ ထိရောက်အံ့သကဲ့သို့ဖြစ်၏၊ မြောက်စကြဝဠာ နားသည်

ထောင်၍အထက်ဘဝဂ်သို့ထိရောက်အံ့သကဲ့သို့ ဖြစ်၏၊ဘုရားလောင်းသည်"ဤအရပ်ကားသဗ္ဗညုတအဖြစ်သို့ရောက်ရာအရပ်မဟုတ်ယောင်တကား"ဟု နှလုံးသွင်းတော်မူ၍ လက်ျာရစ်လှည့်သည်ကိုပြုလျက် အနောက်မျက်နှာအဘို့သို့ ကြွတော်မူ၍ အရှေ့ကိုမျက်နှာပြု၍ ရပ်တော်မူပြန်၏။

၂။ ထိုသို့ ရပ်တော်မူပြီးသောအခါ အနောက်စကြဝဠာနားသည် နစ်၍အောက်အဝီစိသို့ထိအံ့သကဲ့သို့ ဖြစ်လေ၏၊ အရှေ့စကြဝဠာနားသည်ထောင်၍အထက်ဘဝဂ်သို့ထိအံ့သကဲ့သို့ ဖြစ်လေ၏၊ ဘုရားလောင်းရပ်တော်မူရာအရပ်တွင် အကွပ်နား၌ နင်းအပ်သောအချက်ပုံတောင်း၌ တည်သော လှည်းဘီးစက်ကဲ့သို့ ဤမြေကြီး၏ နစ်သောအဖြစ်, အထက်သို့တက်သော အဖြစ်သည် ထင်လေ၏၊ ဘုရားလောင်းသည်"ဤအရပ်သည်လည်း ဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်ရာအရပ် မဟုတ်ယောင်တကား"ဟု လက်ျာရစ်လှည့်၍ မြောက်မျက်နှာအရပ်သို့ကြွတော်မူ၍တောင်အရပ်သို့ မျက်နှာကို ရှေးရှုပြုလျက် ရပ်တော်မူပြန်၏။

၃။ ထိုသို့ရပ်တော် မူသောအခါ မြောက်စကြဝဠာ နားသည် နစ်၍အောက်အဝီစိသို့ ထိအံ့သကဲ့သို့ဖြစ်၏၊ တောင်စကြဝဠာ နားသည်အထက်သို့ ထောင်၍ ဘဝဂ်သို့ထိရောက်အံ့သကဲ့သို့ဖြစ်လေ၏၊ ဘုရားလောင်းသည် "ဤအရပ်သည်လည်း ဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်ရာအရပ်မဟုတ်ယောင် တကား" ဟု လက်ျာရစ်လှည့်၍ အရှေ့အရပ်သို့ကြွတော်မူ၍ အနောက်သို့ရှေးရှုပြုလျက်ရပ်တော်မူလေ၏။

၄။ အရှေ့မျက်နှာ အဘို့၌ကား ခပ်သိမ်းသော ဘုရားတို့၏ပလ္လင်တည်ရာဖြစ်၏၊ ထိုပလ္လင်တည်ရာအရပ်သည် တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိပကတိတည်လေ၏၊ ဘုရားလောင်းသည် "ဤအရပ်ကား ခပ်သိမ်းသောဘုရားတို့အား မစွန့်သောအရပ်, တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိသောအရပ်, ကိလေသာကိုဖြိုဖျက်ရာအရပ်တည်း"ဟု သိတော်မူ၍ ထိုရှစ်ဆုပ်သောမြက်တို့ကိုအဖျား၌ကိုင်၍လှုပ်တော်မူ၏၊

ထိုခဏ၌ပင်လျှင် တတ်လှစွာသောပန်းချီပန်းပုတို့သည် ရေးထုခြင်းငှါမတတ်ကောင်းသော လျောက်ပတ်တင့်တယ် ဆန်းကြယ်လှစွာသော ဟ္မာ ၁၄ တောင်ရှိသောပလ္လင် သည်ပေါက်လေ၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ဗောဓိပင်စည်ကိုနောက်မှီပြု၍ အရှေ့မျက်နှာကိုရှေးရှုလျက် မြဲမြံသောနှလုံးရှိသည်

ဖြစ်၍ "စင်စင်ငါ၏ကိုယ်၌ အရေ, အကြော, အရိုးတို့သည်ကြွင်းစေ၊အသားအသွေးတို့သည်အကြွင်းမဲ့ ခန်းခြောက်စေ၊ ငါသည်ဘုရားအဖြစ်သို့မရောက်ဘဲ ဤထက်ဝယ်ဘွဲ့ခွေခြင်းကိုမဖျက်"ဟု များစွာသော မိုးကြိုးစ၍ကျသဖြင့်လည်း မပျက်နိုင်သောသဘောရှိသော သူတပါးတို့သည် မအောင်အပ်မအောင်နိုင်သောထက်ဝယ်ဘွဲ့ခွေခြင်းကိုဘွဲ့ခွေ၍နေတော်မူ၏။

၃၀။ မာရ်နတ်သည် ဘုရားလောင်းကို စစ်ထိုးရာနေမဝင်မီ မာရ်စစ်ကိုအောင်မြင်တော်မူခြင်း

ထိုထက်ဝယ်ဘွဲ့ခွေနေတော်မူသောအခါ၌ မာရ်နတ်သားလည်း "ယခုသိဒ္ဓတ်မင်းသားသည် ငါ၏နိုင်ငံကိုလွန်ခြင်းငှါအလိုရှိ၏၊ သိဒ္ဓတ်မင်းသားအား လွန်ခြင်းကိုငါမပေးအံ့သတည်း" ဟု အကြံပြု၍ မာရ်စစ်သည်ဗိုလ်ပါအပေါင်းတို့ရှိရာသို့သွား၍ ထိုအကြောင်းကိုကြားစေ၍ မာရ်၏ကြွေးကြော်ခြင်းကိုကြွေးကြော်၍ စစ်သည်ဗိုလ်ပါအလုံး စုရုံးစည်းဝေးလျက်လာကုန်၏၊ မာရ်မင်း၏စစ်သည်တို့ကား—

(၁) မာရ်မင်း၏ရှေ့တဆယ့်နှစ်ယူဇနာ¹အထုရှိ၏။

(၂) လက်ျာမှငှင်း, လက်ဝဲမှငှင်း တဆယ့်နှစ်ယူဇနာ²ချည်းရှိ၏။

(၃) မာရ်မင်း၏နောက်၌ကား စကြဝဠာတိုက်ကို အဆုံးပြု၍ တည်လေ၏။

(၄) အထက်၌ကား ကိုးယူဇနာအထုမြင့်၏။

(၅) ထိုမာရ်မင်း၏စစ်သည်ဗိုလ်ပါတို့ ဟစ်ကြွေးပြောသောပွဲတင်သံတို့ကို ယူဇနာတထောင်မှစ၍ မြေကြီးပေါ်သောအသံကဲ့သို့ကြားရ၏။

ထိုအခါ၌ မာရ်နတ်သားသည် ယူဇနာတရာ့ငါးဆယ်ရှိသော ဂိရိမေခလာအမည်ရှိသောဆင်ကိုတက်စီး၍ လက်ရုံးတထောင်ဘန်ဆင်းဆောင်လျက် အထူးထူးသောလက်နက်တို့ကို ကိုင်စွဲ၏၊မာရ်မင်းမှ ကြွင်းသောပရိသတ်တို့၌ တယောက်နှင့်တယောက်မတူအောင် အဆင်းသဏ္ဌာန်အသီးအသီး,မျက်နှာအသီးအသီး, လက်နက်ကြိယာ အသီးအသီးဘန်ဆင်းလျက်စွဲကိုင်ကုန်၍ ဘုရားလောင်းကို လွှမ်းမိုးလျက်လာကြကုန်၏၊ တသောင်းသောစကြဝဠာတိုက်မှလာကုန်သောနတ်တို့သည်တမူကား ဘုရားလောင်းအားချီးမွမ်းသော စကားကိုဆိုကုန်လျက်နေကြကုန်၏၊သိကြားမင်းသည် တကြိမ်မှုတ်လျှင် လေး

၁-၂။ တဆယ့်ရှစ်ယူဇနာ။

လရှိမှအသံစဲသော အတောင်တရာ့နှစ်ဆယ်ရှိသော ဝိဇယုတ္တရမည်သောခရုသင်း ကိုမှုတ်လျက်နေ၏၊ မဟာကာလနဂါးမင်းသည် အလွန်များစွာသော ပုဒ်ပဒဖြင့် ဘုရားလောင်း၏ကျေးဇူးတို့ကို ချီးမွမ်းလျက်နေ၏၊ ဗြဟ္မာကြီးသည် ထီးဖြူကိုဆောင်းလျက်နေ၏။

မာရ်မင်း၏စစ်သည်တို့သည် ဗောဓိမဏ္ဍိုင်သို့ကပ်လာရောက်လာလတ်ကုန်သော် သိကြား၊ ကာလနဂါး၊ ဗြဟ္မာကြီး တို့သည် တယောက်မျှရပ်ခြင်းငှါမတတ်နိုင်ရကား မိမိတို့ရှေးရှုရာအရပ်သို့သာပြေးလေကုန်၏၊ ကာလနဂါးသည်လည်း မြေသို့ငုပ်၍ ယူဇနာငါးရာ°ရှိသော မဉ္စရိကနဂါးပြည်သို့သွား၍ လက်နှစ်ဘက်တို့ဖြင့် မျက်နှာကိုပိတ်လျက်အိပ်လေ၏၊ သိကြားမင်းသည်လည်း ဝိဇယုတ္တရအမည်ရှိသော ခရုသင်းကို ကျောက်ကုန်းပေါ်၌လွယ်၍စကြဝဠာနား၌ ရပ်၏၊ ဗြဟ္မာကြီးတို့သည်ထီးဖြူကိုအစွန်းစ၌ကိုင်၍ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့သာလျှင်သွားလေကုန်၏၊ တယောက်သောနတ်မျှရပ်တည်ခြင်းငှါမတတ်နိုင်၊ ဘုရားလောင်းသည်ကား တယောက်ထီးတည်းသာလျှင်နေတော်မူ၏၊ မာရ်နတ်သည်လည်း မိမိပရိသတ်ကို၍သို့ဆို၏၊ "ချစ်သားတို့…. သုဒ္ဓေါဒနမင်း၏သားဖြစ်သော သိဒ္ဓတ်မင်းသားနှင့်တူသော တပါးသောယောကျ်ားမည်သည်မရှိ၊ ငါတို့သည် မျက်နှာရင်ဆိုင် စစ်ပြိုင်၍မထိုးဝံ့ချေ၊ နောက်အဘို့ဖြင့် စစ်ထိုးကုန်အံ့"ဟုဆိုလေ၏။

ဘုရားလောင်းသည်လည်း လက်ဝဲ, လကျ်ာ, ရှေ့တူရူဟုဆိုအပ်သော သုံးမျက်နှာတို့ကို ကြည့်တော်မူသော် ခစားလာသောသိကြား,ဗြဟ္မာ,နတ်တကာတို့ပြေးလေသောကြောင့်ဆိတ်ညံသည်ကိုမြင်တော်မူ၏၊မြောက်မျက်နှာက လွှမ်းမိုး၍လာသော မာရ်စစ်သည်ကိုတဘန်မြင်၍ "ဤမျှလောက်သောစစ်သည်အပေါင်းသည် ငါတယောက်ထီးကိုရည်၍ကြီးစွာသောလုံ့လကိုပြုကြ၏၊ ဤအရပ်၌ ငါ့အားအမိသည်၎င်း, အဘသည်၎င်း, အစ်ကိုသည်၎င်း, တစုံတယောက်သောဆွေမျိုးသည်၎င်း မရှိ၊ဤ ဆယ်ပါ၊ ပါရမီ တို့သည်သာလျှင် ငါ့အားနေ့ရှည်ရက်များ သားနှင့်လည်းတူ၏၊ အချင်းအရင်းနှင့်လည်းတူ၏၊ ထို့ကြောင့်ငါသည် ပါရမီတို့ကိုသာလျှင် ရဲမက်ဗိုလ်ပါ,လွှား,ကာ,လှံ,ထား,လေး,မြား,မီးပေါက်,အမြောက်,သေနတ်ကဲ့သို့ပြု၍ မာရ်စစ်သည်အပေါင်းတို့ကို ဖျက်ဆီးရသော်ကောင်း၏" ဟု ပါရမီဆယ်ပါးတရားတို့ကို ဆင်ခြင်လျက်နေတော်မူ၏၊ ထိုသို့နေတော်မူသောအခါ၌—

၁။ ယူဇနာငါးဆယ်

(၁) မာရ်နတ်သားသည် "လေဖြင့်လွှင့်စိမ့်မည်" ဟု လေမုန်တိုင်းကြီး ကိုထစေ၏၊ ထိုခဏ၌ပင်လျှင် အရပ်လေးမျက်နှာမှလေတို့သည် ထလတ်ကုန်၍ ယူဇနာခွဲ, တယူဇနာ, နှစ်ယူဇနာပမာဏရှိကုန်သော တောင်ထွတ်တို့ကိုပြတ်စေ၍ တောချုံ သစ်ပင်တို့ကို အမြစ်မိုးမျှော်ပြု၍ ထက်ဝန်းကျင်မှ ရွာ,နိဂုံးတို့ကို မုန့်မုန့်ညက်ညက် ပြုခြင်းငှါ တတ်နိုင်သော်လည်း ဘုရားလောင်း၏ပါရမီတော်တည်းဟူသော ကောင်းမှုတန်ခိုးတော်ကြောင့် ကင်းသောအာနုဘော်ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ ဘုရားလောင်းသို့ မရောက်နိုင်ကုန်၊ သင်္ကန်းတော်စွန်းကိုမျှသော်လည်း လှုပ်စေခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကုန်။

(၂) ထို့နောင်မှ "ရေဖြင့် လွှမ်းမိုး၍ သေစေအံ့"ဟု သည်းထန်စွာရွာသောမိုးကြီးကို ရွာစေ၏၊ ထိုမာရ်မင်း၏အာနုဘော်ဖြင့် အဆင့်အဆင့် အလွှာအလွှာ အရာအထောင်အစရှိသော တိမ်တို့သည် တက်၍ရွာကုန်၏၊ ရွာသောမိုးရေအယဉ်ဟုန်ဖြင့် မြေကြီးသည်ပြတ်လေ၏၊ တောသစ်ပင် အစရှိသည်တို့၏ အထက်အထက်အဘို့ဖြင့်ရွာသော မိုးကြီးသည် လာလတ်၏၊ ဤသို့ လာလတ်သော်လည်းဘုရားလောင်း၏သင်္ကန်းတော်၌ ဆီးနှင်းပေါက်မျှ မစွတ်နိုင်လေ။

(၃) ထို့နောင်မှ ကျောက်ခဲမိုး ကိုဖြစ်စေ၏၊ ထိုအခါ ကြီးစွာသော တောင်ထွတ်တို့သည် အခိုးအလျှံထွက်ကုန်လျက် ကောင်းကင်ဖြင့် လာကုန်၏၊ ဘုရားလောင်းအထံသို့ရောက်လာလျှင် နတ်တို့၏ ပန်းကုံးချည်း ဖြစ်လေကုန်၏။

(၄) ထို့နောင်မှ လက်နက်မိုး ကိုရွာပြန်စေ၏၊ တဘက်အသွားရှိသော, နှစ်ဘက်အသွားရှိသော သန်လျက်, လှံ, ထား, လေး, မြား, မီးပေါက်, အမြောက်, သေနတ်အစရှိသော လက်နက်တို့သည် အခိုးအလျှံ လွှတ်ကုန်လျက် ကောင်းကင်ဖြင့်လာ၍ ဘုရားလောင်း၏ အထံသို့ ရောက်လျှင် မုလေး, ကြက်ရုံး, ဂမုန်း, ဆတ်သွား, စကား,ချရား, ရင်ခတ်, ဖက်စွတ်, သရဘီ- အစရှိသောနတ်ပန်းချည်းသာဖြစ်ကုန်၏။

(၅) ထို့နောင်မှ မီးကျီးမိုး ကိုရွာပြန်စေ၏၊ ပေါက်ပွင့် အဆင်းကဲ့သို့ ရဲရဲညီသော မီးကျီးတို့သည် ကောင်းကင်ပြင်မှလာ၍ ဘုရားလောင်း၏ခြေရင်းတော်၌ စံပယ်, စကား,ချရား, မဥ္စူ, ကက္ကရု, ရင်းမာ, မဟာလှေကား- အစရှိသော နတ်ပန်းတို့ချည်းဖြစ်၍ ခြေတော်ရင်း၌ ဖရိုဖရဲကျလေကုန်၏။

(၆) ထို့နောင် ပြာပူမိုယ်း ကိုရွာပြန်စေသဖြင့် အတိုင်းထက်အလွန် ပူသော မီးခဲအဆင်းရှိသော ပြာပူသည် ကောင်းကင်ဖြင့်လာ၍ ဘုရားလောင်း၏ခြေတော်ရင်း၌ သရက္ခန်, စန္ဒကူး, နံ့သာမှုန့်တို့ချည်း ဖြစ်၍ ကျလာလေကုန်၏။

(၇) ထို့နောင်မှ သဲမိုယ်း ကိုရွာပြန်စေ၏၊ အလွန်သိမ်မွေ့သော သဲတို့သည် အခိုးအလျှံလွှတ်ကုန်လျက် ကောင်းကင်ဖြင့်လာကုန်၍ ဘုရားလောင်း၏ခြေတော်ရင်း၌ မန္ဒာရဝစသော နတ်ပန်းတို့သည်ဖြစ်လေကုန်၏။

(၈) ထို့နောင်မှ ညွန်ပျောင်းမိုယ်း ကိုရွာပြန်စေ၏၊ ထိုညွန်ပျောင်းသည် အခိုးအလျှံလွှတ်လျက် ကောင်းကင်ဖြင့်လာလတ်၍ ဘုရားလောင်း၏ခြေတော်ရင်း၌ နတ်၏နံ့သာပျောင်းချည်းဖြစ်၍ ကျလေကုန်၏။

(၉) ထို့နောင်မှ "အမိုက်တိုက် ဖြင့်ကြောက်မက်ဘွယ်ကို ဖြစ်စေလျက် သိဒ္ဓတ်မင်းသားကို ပြေးစေအံ့" ဟု အမိုက်တိုက်ကို ဖြစ်စေ၏၊ ထိုအမိုက်တိုက်သည် အင်္ဂါလေးပါးနှင့်ပြည့်စုံသော အမိုက်ကဲ့သို့ ကြီးစွာသောအမိုက်တိုက်ဖြစ်၍ ဘုရားလောင်း၏ ခြေတော်ရင်းသို့ ရောက်လျှင် နေ၏အရောင်ပျောက်ပျက်သကဲ့သို့ ကွယ်ပျောက်လေ၏၊ ဤသို့မာရ်နတ်သားသည်—

(၁) လေဖြင့်လွှတ်ခြင်း,
(၂) မိုယ်းကြီးစွာရွာစေခြင်း,
(၃) ကျောက်ခဲမိုယ်းရွာစေခြင်း,
(၄) လက်နက်မိုယ်းရွာစေခြင်း,
(၅) မီးကျီးမိုယ်းရွာစေခြင်း,
(၆) ပြာပူမိုယ်းရွာစေခြင်း,
(၇) သဲမိုယ်းရွာစေခြင်း,
(၈) ညွန်ပျောင်းမိုယ်းရွာစေခြင်း,
(၉) အမိုက်တိုက်ကိုပြုခြင်း—

ဟုဆိုအပ်သော ကိုးပါးသောမိုယ်းကြီးတို့ဖြင့် ဘုရားလောင်းကို ပြေးစိမ့်သောငှါ မတတ်နိုင်ရကား"အချင်းတို့····အဘယ့်ကြောင့် ရပ်၍နေကြကုန်ဘိသနည်း၊သိဒ္ဓတ်မင်းသားကိုဘမ်းကုန်လော့,ပြေးစေကုန်လော့"ဟု မိမိ၏ပရိသတ်စစ်သည်ဗိုလ်ပါတို့ကို ဟစ်ကြော်နှိုးဆော်၏၊ မိမိသည်လည်း ဂိရိမေခလာဆင်ကိုစီး၍ နတ်စက်လက်နက်ကို ကိုင်လျက် ဘုရားလောင်းသို့ ကပ်လာ၍"သိဒ္ဓတ်မင်းသား···· ဤပလ္လင်မှထလော့၊ ဤပလ္လင်သည်သင်၏အဘို့ဖြစ်လာသည်မဟုတ်၊ သင့်ဘို့ရောက်လာသည်မဟုတ်၊ ဤပလ္လင်သည် ငါ၏အဘို့သာ

ဖြစ်လာ,ရောက်လာသည်''ဟု မာရ်နတ်သားသည်ဆိုလေ၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ထိုမာရ်နတ်ဆိုသော စကားကိုကြား၍ ''ဟယ်မာရ်နတ်.... သင်သည် ဆယ်ပါးသော အညံ့ဖြစ်သော **ပါရမီ** တို့ကိုလည်းမဖြည့်၊ အလတ်ဖြစ်သော ဆယ်ပါးသော **ဥပပါရမီ** တို့ကိုလည်း သင်မဖြည့်၊ အမြတ်ဖြစ်သောဆယ်ပါးသော **ပရမတ္ထပါရမီ** ကိုလည်း သင်မဖြည့်၊ **စွန့်ခြင်းကြီးငါးပါး** တို့ကိုလည်းသင်မစွန့်၊ အဆွေအမျိုးတို့၏အကျိုးစီးပွါးငှါ ကျင့်ခြင်းတည်းဟူသော **ဉာတတ္ထစရိယ** ကိုလည်း သင်မကျင့်၊ ခပ်သိမ်းသော သတ္တလောက၏ အကျိုးစီးပွါးငှါ ကျင့်ခြင်းဟုဆိုအပ်သော **လောကတ္ထစရိယ** ကိုလည်း သင်မကျင့်၊ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်ခြင်းတည်းဟူသော အကျိုးစီးပွါးငှါ ကျင့်ခြင်းဟုဆိုအပ်သော **ဗုဒ္ဓတ္ထစရိယ** ကိုလည်း သင်မကျင့်၊ ထိုပါရမီသုံးဆယ်, စွန့်ခြင်းကြီးငါးပါး, စရိယသုံးပါးတို့ကို ငါသာလျှင်ဖြည့်ကျင့်သည်၊ ထိုသို့ဖြည့်ကျင့်သောကြောင့် ဤပလ္လင်သည် သင် မာရ်နတ်သားအား မလာရောက်၊ ငါ့အားသာလျှင် ဤပလ္လင်ရောက်သည်''ဟု မိန့်တော်မူ၏။

မာရ်နတ်သည် အမျက်ထွက်၍ ထွက်သော အမျက်ဟုန်ကို (သည်းမခံနိုင်ရကား ဘုရားလောင်းသို့ နတ်စက်လက်နက်ကို) လွှတ်၏၊ထိုသို့လွှတ်အပ်သော **နတ်စက်လက်နက်** သည် ပါရမီဆယ်ပါး တရားတို့ကို ဆင်ခြင်၍ နေတော်မူသော ဘုရားလောင်း၏အထက်အဘို့၌ ပန်းဗိတာန်ဖြစ်၍တည်လေ၏၊ ထိုမာရ်နတ်အမျက်ထွက်သဖြင့် လွှတ်အပ်သော ထက်လှစွာသော အသွားရှိသော ထိုနတ်စက်လက်နက်တို့သည် တခဲနက်ထူလှစွာသောကျောက်တို့ကို မြက်နကိုကဲ့သို့ရိတ်ရိတ်ဖြတ်လျက် သွားစွမ်းနိုင်၏၊ ထိုသို့စွမ်းနိုင်လျက် ထိုလက်နက်တို့သည် ပန်းဗိတာန်ဖြစ်၍ တည်ခဲ့လတ်သော် မာရ်နတ်မှကြွင်းသော မာရ်နတ်၏ ပရိသတ်ဗိုလ်ပါသူရဲတို့သည် ''ယခုပင်လျှင် သိဒ္ဓတ်မင်းသည် ပလ္လင်မှထ၍ ပြေးရလိမ့်သတည်း''ဟု ထင်၍ ကြီးစွာသော ကျောက်တောင်ထွတ်တို့ကို လွှတ်ကုန်၏၊ ထိုကျောက်တောင်ထွတ်တို့သည်လည်း ပါရမီဆယ်ပါး တရားမြတ်တို့ကို ဆင်ခြင်တော်မူသော ဘုရားလောင်းယောကျ်ားမြတ်၏အထံတော်၌ဝယ် ပန်းကုံးအဖြစ်သို့ရောက်၍ မြေ၌ကျကုန်၏၊ စကြဝဠာ၌ တည်ကုန်သော နတ်တို့သည်လည်း ကိုယ်ဆန့်ကုန်၍ ဦးခေါင်းကိုချီကုန်၍ ''အချင်းတို့.... သိဒ္ဓတ်မင်းသား၏ တင့်တယ် လျောက်ပတ်စွာသော အဆင်းရှိသောကိုယ်ပျက်စီးခဲ့ပြီ၊ သိဒ္ဓတ်မင်းသားကား အဘယ်သို့ပြုနိုင်ပါလိမ့်မည်နည်း''ဟု ကြည့်ကြကုန်၏။

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းက မာရ်နတ်ကို၍သို့ဆို၏၊ "ဟယ်မာရ်နတ်.... ပါရမီပြည့်ပြီးသောဘုရားလောင်းတို့အား ဘုရားဖြစ်သည့်နေ့ ရောက်မြဲဖြစ်သောပလ္လင်တော်သည် ငါ့အားသာ ရောက်တော့သည် ဟု သင်ဆိုသည်၊ ဤပလ္လင်ကိုလို၍ သင်အလှူပေးသည်ကို အဘယ်သူသက်သေရှိသနည်း"ဟု မေးတော်မူသော် "ဤမိုလ်ပါအပေါင်းပင် သက်သေဖြစ်တော့သည်" ဟု မိမိ၏စစ်သည်အပေါင်းကို ရှေးရှုလက်ညှိုးညွှန်ပြလျှင် "ငါသက်သေ, ငါသက်သေ"ဟု သက်သေခံကြသောအသံသည် မြေကြီးကြည်းဟီးသောအသံနှင့်တူ၏၊ထိုအခါမာရ်နတ်သားသည် ဘုရားလောင်းအား၍သို့ဆို၏၊ "သိဒ္ဓတ်မင်းသား....ဤပလ္လင်ကိုလို၍ သင်အလှူပေးသောအဖြစ်ကို အဘယ်သူသိသနည်း၊ သက်သေကား အဘယ်သူနည်း"ဟု မေးလျှင် ဘုရားလောင်းသည် "မာရ်နတ်သား....သင်က သဝိညာဏကဖြစ်သော သက်သေတို့ကိုပြပြီ၊ ငါကပြစရာ ဤဗောဓိမဏ္ဍိုင်၌ သဝိညာဏကဖြစ်သော သက်သေတယောက်မျှ မရှိ၊ **ဝေဿန္တရာမင်း** အဖြစ်မှတပါးသောကိုယ်၏အဖြစ်၌ ငါအလှူပေးသည်ကို ထားဘိဦး၊ ဝေဿန္တရာမင်းဖြစ်သောအခါ၌ ခုနစ်ကြိမ်-ခုနစ်လီငါအလှူကြီးကိုပေးသောအဖြစ်၌ အဝိညာဏကဖြစ်သော၍မြေကြီးပင် သက်သေဖြစ်တော့သည်"ဟု မိန့်တော်မူ၍ သင်္ကန်းတော်တွင်းမှလက်ျာလက်တော်ကို ထုတ်တော်မူ၍ "ဝေဿန္တရာမင်းဖြစ်သည်က ခုနစ်ကြိမ်-ခုနစ်လီ ငါအလှူကြီးကိုပေးသောအဖြစ်၌ သင်မြေကြီးသည်သက်သေဟုတ်၏လော-မဟုတ်လော"ဟု မြေကြီးသို့ ရှေးရှုလက်တော်ကိုဆန့်၏။

ထိုအခါ မဟာပထဝီမြေကြီးသည် "ဝေဿန္တရာမင်းဖြစ်စဉ် အလှူပေးသောအခါ၌ ငါသက်သေပင်တည်း"ဟု အရာမျှလောက်သော မြည်သံဖြင့်၎င်း, အထောင်မျှလောက်သော မြည်သံဖြင့်၎င်း, အသိန်းမျှလောက်သော မြည်သံဖြင့်၎င်း မာရ်စစ်သည်တို့ကိုလွှမ်းမိုးဘိသကဲ့သို့ ပွဲတင်ထပ်လေ၏၊ ထိုသို့မြေကြီးသက်သေခံလျှင် ယူဇနာ၁ရာ့ငါးဆယ်ရှိသော ဂိရိမေခလာဆင်သည် ပုဆစ်တုပ်လျက်ဝပ်လေ၏၊ မာရ်နတ်လည်း ကိုးကွယ်ရာမရ စက္ကဝါဠာနတ်ပြည် သို့ပြေးလေ၏၊ မာရ်စစ်သည်ဗိုလ်ပါတို့သည် အထူးထူးသောအရပ်မျက်နှာတို့သို့ ပြေးလေကုန်၏၊ နှစ်ယောက်သောသူတို့သည် ခရီးတကြောင်းတည်းပြေးသည်ပင်မရှိ၊ တယောက်တခြား ဦးခေါင်း၌ဆင်သောတန်ဆာ, ကိုယ်၌ဝတ်သောအဝတ်တို့ကိုစွန့်ပစ်၍ ရှေးရှုရာရာ မျက်နှာရှေ့တည့်လျက် ပြေးလေကုန်၏။

မာရ်စစ်သည်ဗိုလ်ပါတို့ပျက်စီး၍ ပြေးလွှားကြသည်ကို နတ်အပေါင်းတို့ မြင်ကုန်၍ ''မာရ်နတ်သားရှုံးပြီ၊ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားစစ်အောင်ပြီ၊ ငါတို့အောင် ပွဲပူဇော်ခြင်းကိုပြုကြကုန်အံ့'' ဟု နတ်တို့သည် နတ်တို့အား, နဂါးတို့သည် နဂါးတို့အား,ဂဠုန်တို့သည် ဂဠုန်တို့အား, ဗြဟ္မာတို့သည် ဗြဟ္မာတို့အား နိုးဆော်၍ နံ့သာပန်းအစရှိသည်လက်စွဲလျက် ဘုရားလောင်းအထံသို့လာကုန်၏၊ ထိုသို့နဂါးစသောသူတို့သည် ဘုရားလောင်းထံ လာကြကုန်သော်တသောင်း သော စကြဝဠာ၌နေကုန်သော နတ်အပေါင်းတို့လည်း နံ့သာပန်းစသည်ဖြင့် ပူဇော်၍''ဤအောင်မြင်ခြင်းသည်ကား ဘုန်းကြက်သရေရှိတော်မူသော မြတ် စွာဘုရား၏အောင်မြင်ခြင်းလျှင်တည်း၊ ဤရှုံးခြင်းသည်ကား ယုတ်မာသော (နှလုံးရှိသော)မာရ်နတ်မင်း၏ရှုံးခြင်းတည်း''ဟု ဗောဓိမဏ္ဍိုင်၌ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာဖြစ်ကုန်၍ ဘုရားလောင်း၏အောင်ခြင်းကို ကြွေးကြော်ချီးမွမ်းကြလေ ကုန်၏၊ ဤစကြဝဠာမှကြွင်းသော စကြဝဠာတသောင်း၌နေကုန်သော နတ်တို့ သည်လည်း နံ့သာ,ပန်း လက်စွဲကုန်လျက်လာကုန်၍ ဘုရားလောင်းအား ပူဇော်ကုန်လျက် အထူးထူး အသီးသီး ချီးမွမ်းပြောပ၍ တည်လေကုန်၏။

၃၉။ အလောင်းတော်သည်သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကိုရခြင်း

ဤသို့ဘုရားလောင်းသည် နေမဝင်မီလျှင်မာရ်စစ်သည်တို့ကိုဖျက်ဆီးအောင် မြင်တော်မူ၍ သင်္ကန်းတော်၏အထက်၌ ကျကုန်သောဗောဓိရွက်ညွန့်တို့ဖြင့် နီလှစွာသောသန္တာရွက်ချပ်တို့ဖြင့် (ပူဇော်အပ်သကဲ့သို့)ပူဇော်အပ်သည်ဖြစ် ၍ ညဥ့်ဦးယာမ်တွင်ရှေး၌ဖြစ်ဘူးနေဘူးသောခန္ဓာအစဉ်ကို အောက်မေ့နိုင် ခြင်း တည်းဟူသောပုဗ္ဗေနိဝါသဉာဏ် ကိုအဘန်တလဲလဲအောက်မေ့၍ သန် ခေါင်ယာမ်၌နတ်မျက်စိနှင့်အမြင်တူသော ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်ကို သုတ်သင်တော် မူ၍ မိုးသောက်ယာမ်၌ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကိုဆင်ခြင်ခြင်း တည်းဟူသော ဉာဏ် ကို သက်စေတော်မူ၍ ထိုသို့သက်စေတော်မူသောအခါ၌—

(၁) ယောက်ျားမြတ်၏ တဆယ့်နှစ်ပုဒ်ရှိသော ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို အဖြစ် အပျက်အားဖြင့်၎င်း, အနုလောမပဋိလောမအားဖြင့်၎င်း သုံးသပ် တော်မူစဉ် တသောင်းသောလောကဓာတ်သည် ရေအဆုံးရှိသည် ကိုပြု၍ တဆယ့်နှစ်ကြိမ်လှုပ်လေ၏။

(၂) ယောက်ျားမြတ်သည်ကား တသောင်းသောလောကဓာတ်ကိုပဲ့တင် ထပ်စေ၍ နေအရုဏ်တက်သောအခါ၌ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကိုရတော် မူသောအခါ အလုံးစုံတသောင်းသော လောကဓာတ်သည် တန် ဆာဆင်ခြင်းနှင့်စပ်သည်ဖြစ်၏။

(၃) အရှေ့စကြဝဠာနား၌ စိုက်ထူအပ်သော တံခွန်တို့၏အရွက်ဖျား တို့သည် အနောက်စကြဝဠာနားသို့ ခတ်မိလေကုန်၏။

(၄) ထို့အတူ အနောက်စကြဝဠာ၌စိုက်ထူအပ်သော တံခွန်တို့၏အ ရွက်ဖျားတို့သည် အရှေ့စကြဝဠာနားသို့ခတ်မိလေကုန်၏။

(၅) တောင်စကြဝဠာနား၌ စိုက်ထူအပ်သော တံခွန်တို့၏အရွက်ဖျား တို့သည် မြောက်စကြဝဠာနားသို့ခတ်မိလေကုန်၏။

(၆) မြောက်စကြဝဠာနား၌ စိုက်ထူအပ်သော တံခွန်တို့၏အရွက်ဖျား တို့သည် တောင်စကြဝဠာနားသို့ ခတ်မိလေကုန်၏။

(၇) ဤမြေပြင်စကြဝဠာပြည့်မျှ စိုက်ထူကြသောတံခွန်တို့သည် ဗြဟ္မာ့ ပြည်ကိုထိ၍ တည်ကုန်၏။

(၈) ဗြဟ္မာ့ပြည်ကဆွဲထားအပ်သော တံခွန်ရွက်ဖျားတို့သည် မြေပြင် ၌ထိ၍ တည်လေကုန်၏။

(၉) တသောင်းသော စကြဝဠာတိုက်တို့၌ အပွင့်ကို ဆောင်ကုန်သော သစ်ပင်တို့သည် ပင်လုံးကျွတ် ပွင့်ကုန်၏။

(၁၀) အသီးကိုဆောင်ကုန်သော သစ်ပင်တို့သည်လည်း ပင်လုံးညွတ်မျှ သီးကုန်၏။

(၁၁) ပင်စည်ပဒုမာ, အခက်ပဒုမာ, နွယ်ပဒုမာ, ကောင်းကင်၌ တွဲလျားဆွဲသော ပဒုမာတို့သည်လည်း ပွင့်ကုန်၏။

(၁၂) တခဲနက်သော ကျောက်ဖျာအပြင်ကိုခွဲ၍ အဆင့်ဆင့်များသော ရွက်ချပ်ရှိသော ဒဏ္ဍကမည်သော ပဒုမာတို့သည် ပေါက်ကုန်၏။

(၁၃) တသောင်းသော လောကဓာတ်သည် လိမ်၍လွှတ်အပ်သော ပန်း ကုံးကဲ့သို့၎င်း, ကောင်းစွာခင်းအပ်သော ပန်းအခင်းကဲ့သို့၎င်း မုခလေး, ကြက်ရုံး, ဂမုန်း, စံပယ်-အစရှိသော ပန်းတို့ဖြင့် ပြွမ်း ၏။

(၁၄) စကြဝဠာတိုက်တို့၏ အကြားအကြား၌ ယူဇနာ ရှစ်ထောင် အကျယ်ရှိသော လောကန္တရိက်ငရဲတို့သည် နေခုနစ်စင်းတို့၏ အရောင်ပင်လာပြောသော်လည်း မလင်းဘူးလေကုန်၊ ထိုအခါ တခဲနက်အလင်းကို ရကြလေကုန်၏။

(၁၅) ယူဇနာ ရှစ်သောင်းလေးထောင်အနက်ရှိသော မဟာသမုဒ္ဒရာရေ သည် ချိုမြသောရေရှိ၏။

(၁၆) မြစ်တို့သည်လည်း မစီးဘဲ တန့်ရပ်ကုန်၏။

(၁၇) သူကန်းတို့သည်လည်း ရူပါရုံကို မြင်ရကုန်၏။
(၁၈) ပင်ိုသန္ဓေအားဖြင့် နားပင်းသော သူတို့သည်လည်း အသံကို ကြားရကုန်၏။
(၁၉) ပဋိသန္ဓေအားဖြင့် ဆွံ့သောသူတို့သည်လည်း ခြေဖြင့်သွားနိုင်ကုန်၏။
(၂၀) ထိတ်, သံချေကျဉ်း အစရှိသော အနှောင်အဖွဲ့၌ ခံနေရသော သူတို့သည်လည်း အနှောင်အဖွဲ့မှပြတ်၍ လွတ်ကုန်၏။

ဤသို့မရေမတွက်နိုင် လွန်ကဲမြင့်မြတ်သော အသရေတော်၏တင့်တယ်ခြင်း ပူဇော်ထိုက်သောယောက်ျားမြတ်အား များစွာကုန်သောအံ့ဘွယ်သရဲတို့သည် ထင်စွာဖြစ်ကုန်လတ်သော် သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကိုရ၍ ခပ်သိမ်းသောဘုရားရှင်တို့သည် မစွန့်အပ်သော "အနေကဇာတိသံသာရံ"အစရှိသောဥဒါန်းကို ကျူးတော်မူ၏။

၁။ အနေကဇာတိသံသာရံ၊သန္ဓာဝိဿံ အနိဗ္ဗိသံ။
ဂဟကာရ ဂဝေသန္တော၊ဒုက္ခာ ဇာတိ ပုနပ္ပုနံ။ ။

၂။ ဂဟကာရက ဒိဋ္ဌောသိ၊ပုန ဂေဟံ န ကာဟသိ။
သဗ္ဗာ တေ ဖါသုကာ ဘဂ္ဂါ၊ဂဟကူဋံ ဝိသင်္ခတံ။
ဝိသင်္ခါရဂတံ စိတ္တံ၊တဏှာနံ ခယမဇ္ဈဂါ။ ။

၁။ ဤ၌ အတ္တကား—ဂဟကာရ၊ အတ္တဘောတည်းသောဟူ အိမ်ကိုပြုတတ်သော တဏှာယောက်ျား။ တံ၊ သင့်ကို။ ဂဝေသန္တော၊ ရှာမှီးသော။ အဟံ၊ ငါသည်။ ယေနဉာဏေန၊ အကြင် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ဖြင့်။ တံ၊ သင့်ကို။ ဒဋ္ဌုံ၊ မြင်ခြင်းငှါ။ သက္ကာ၊ တတ်ကောင်း၏။ တံဉာဏံ၊ထိုသဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို။ အနိဗ္ဗိသံ-အဝိန္ဒန္တော၊ မရသည်ဖြစ်၍။ အနေကဇာတိသံသာရံ၊ များစွာသော ဘဝရှိသောသံသရာကာလပတ်လုံး။ သန္ဓာဝိဿံ-သံသရိံ၊ ကျင့်လည်ရလေပြီ။ ပုနပ္ပုနံ၊ အဘန်တလဲလဲ။ ဇာတိ၊ ပဋိသန္ဓေနေရခြင်းသည်။ ဒုက္ခာ၊ ဆင်းရဲ၏။

၂။ ဂဟကာရက၊ အတ္တဘော တည်းဟူသော အိမ်ကိုပြုပြင်တတ်သော တဏှာယောက်ျားလက်သမား။ ဣဒါနိ၊ ယခု။ တွံ၊ သင့်ကို။ ဒိဋ္ဌောသိ၊ မြင်အပ်သည်၊ အသိ၊ ဖြစ်ပြီ။ ပုန၊ တဘန်။ ဂေဟံ၊ အတ္တဘောတည်းဟူသောအိမ်ကို။ နကာဟသိ၊ သင်မပြုရလတ္တံ့။ တေ၊သင်၏။သဗ္ဗာ၊ အလုံးစုံသော။ ဖါသုကာ၊ အတ္တဘောတည်းဟူသောအိမ်၏ ကိလေသာတည်းဟူသောအခြင်ကို။ ဘဂ္ဂါ၊

ချိုးဖျက်အပ်ပြီ။ ဂဟာကူဋ်၊ အတ္တဘောတည်းဟူသော အိမ်၏ အ္ဝိဇ္ဇာတည်းဟူသော အထွတ်ကို၊ ဝိသင်္ခတံ၊ ချအပ်ပြီ။ မေ၊ ငါ၏။ စိတ္တံ၊ စိတ်သည်။ ဝိသင်္ခါရဂတံ၊ ပြုပြင်ခြင်းကင်းသော နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ပြီ။ အဟံ၊ ငါသည်။ တဏှာနံ၊ တဏှာတို့၏။ခယံ၊ကုန်ရာကုန်ကြောင်းဖြစ်သော အရဟတ္တမဂ်အရဟတ္တဖိုလ်သို့။ အဇ္ဈဂါ-အဓိဂတော၊ ရောက်သည်။ အသ္မိ၊ ဖြစ်ပြီ။

[ဤသို့ တုသိတာနတ်ပြည်မှ ဆင်းသက်တော်မူ၍ သိရိမဟာမာယာ၏ ဝမ်းၾကိန်းပိုက်သန္ဓေ နေသည်ကစ၍ ဘုရားဖြစ်သည့်တိုင်အောင်ပြဆိုအပ်သော မာလာလင်္ကာရကျမ်း၏ ပဌမတွဲကား ဤတွင်ရွေပြီး၏။]

မာလာလင်္ကာရဝတ္ထုတော်ကြီးပဌမတွဲပြီး၏။

မာလာလင်္ကာရ ဝတ္ထုတော်ကြီး

ဒုတိယတွဲ

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော
သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

၄၀။ အဘိဓမ္မာခုနစ်ကျမ်းကို သုံးသပ်တော်မူ၍ ရောင်ခြည်တော်ထွန်းလင်းလာခြင်း။

ဘုရားသခင်သည် ဗောဓိပင်အောက်ရွှေပလ္လင်၌ ကဆုန်ပြည့်နေ့ ပဌမယာမ်တွင် ပုဗ္ဗေနိဝါသဉာဏ်,မဇ္ဈိမယာမ်၌ ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်ကို သုံးသပ်တော်မူ၍ ပစ္ဆိမယာမ်၌ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို အနုလောမ, ပဋိလောမအားဖြင့် နှလုံးသွင်းတော်မူ၍ အရုဏ်တက်ခါနီး ကာလ၌ သဗ္ဗညုတအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူ၏၊ သဗ္ဗညုတအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူသည်၏ အခြားမဲ့၌ အရုဏ်တက်၏၊ လပြည့်ကျော်တရက်နေ့မှစ၍ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး[၁] ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို နှလုံးသွင်းတော်မူလျက် တထက်ဝယ်တည်းဖြင့်သာလျှင် နေတော်မူ၏၊ ထိုအခါ အချို့သောနတ်တို့သည် ဘုရားအဖြစ်ကို ပြုတတ်ကုန်သောတရားတို့သည် ရှိကုန်သေးသည်ထင်၏ဟု ယုံမှားသံသယဖြစ်ကြကုန်၏။

ရှစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ ထိုသမာပတ်မှထတော်မူ၍ နတ်တို့၏ယုံမှားခြင်းကို ဖျောက်အံ့သောငှါ ကောင်းကင်သို့ပျံတက်၍ တန်ခိုးပြာဋိဟာကို ပြတော်မူ၍ နတ်တို့ယုံမှားခြင်းကို ဖျောက်ပြီးသော် ပလ္လင်တော်မှစဉ်းငယ် အရှေ့သို့မှီသော မြောက်အရပ်၌ ရပ်ခတော်မူလျက် လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတသိန်းတို့ကာလပတ်လုံး ဖြည့်တော်မူအပ်သော ပါရမီတော်တို့၏ အစွမ်း

၁—ရှစ်ရက်ပတ်လုံး၊

ဖြင့် ရအပ်သောရွှေပလ္လင်ကိုရင်း, ဗောဓိပင်ကိုရင်း မမှိတ်သောမျက်စိဖြင့် ကြည့်တော်မူလျက် ခုနစ်ရက်နေတော်မူ၏၊ ထိုအရပ်သည် **အနိမိသစေတီ** မည်၏။

ထို့နောက်မှ ပလ္လင်၏ရင်း, ရပ်တော်မူရာအရပ်၏ရင်း အကြား၌ အရှေ့အနောက် အလျားရှည်သောရတနာစင်္ကြံ၌ စင်္ကြံကြွတော်မူလျက် ခုနစ်ရက်ကို လွန်စေ၏၊ ထိုအရပ်သည် **ရတနာစင်္ကြံစေတီ မည်၏။**

ထို့နောက်မှ အနောက်အရပ်၌ နတ်တို့သည် ရတနာအတိပြီးသောအိမ်ကို ဖန်ဆင်းကြကုန်၏၊ ထိုရတနာဃရရွှေအိမ်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ နေတော်မူ၍ **အဘိဓမ္မာခုနစ်ကျမ်း**ကို ဆင်ခြင်တော်မူ၏၊ ထိုခုနစ်ကျမ်းတို့တွင် "ကုသလာ ဓမ္မာ၊ အကုသလာဓမ္မာ၊ အဗျာကတာဓမ္မာ" အစရှိသည်တို့ဖြင့် ဓမ္မသင်္ဂဏီ ကျမ်းကို ရှေးဦးစွာဆင်ခြင်တော်မူ၏၊ ထိုဓမ္မသင်္ဂဏီကျမ်းကို ဆင်ခြင်တော် မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော်မှ ခြောက်ပါးသော ရောင်ခြည်တော်တို့ သည် မထွက်ကုန်၊ ထို့နောက်မှ ဝိဘင်းကျမ်းကိုဆင်ခြင်တော်မူ၏၊ ထို့နောက် မှ ဓာတုကထာကျမ်းကိုဆင်ခြင်တော်မူ၏၊ ထို့နောက်မှ ပုဂ္ဂလပညတ်ကျမ်းကို ဆင်ခြင်တော်မူ၏၊ ထို့နောက်မှ ကထာဝတ္ထုကျမ်းကို ဆင်ခြင်တော်မူ၏၊ ထို့နောက်မှ "ယေ ကေစိ ကုသလာဓမ္မာ၊ သဗ္ဗေ တေ ကုသလမူလာ"အစ ရှိသော ယမိုက်ဆယ်ကျမ်းကိုဆင်ခြင်တော်မူ၏၊ယမိုက်အဆုံးရှိသောခြောက် ကျမ်းသောအဘိဓမ္မာတို့ကို ဆင်ခြင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ် တော်မှ ခြောက်ပါးသော ရောင်ခြည်တော်တို့သည် မထွက်ကုန်သေး၊ ထို နောင်မှ "ဟေတုပစ္စယော၊ အာရမ္မဏပစ္စယော" အစရှိသော နှစ်ဆယ့် လေးပစ္စည်းတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ပဋ္ဌာန်းကျမ်းကို ဆင်ခြင်တော် မူ၏၊ထိုသို့ တိကပဋ္ဌာန်း,ဒုကပဋ္ဌာန်းအစရှိသော ပဋ္ဌာန်းနှစ်ဆယ့်လေးကျမ်း ကိုဆင်ခြင်သုံးသပ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားအား စင်စစ်အားဖြင့် သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော်သည် ပဋ္ဌာန်းကျမ်း၌သာလျှင် အခွင့်ရတော်မူ၏။

ဥပမာ ဆိုသော်ကား—တိမိရ, တိပိင်္ဂလ-ငါးကြီးတို့သည် ရှစ်သောင်း လေးထောင်ယူဇနာအနက်ရှိသော မဟာသမုဒ္ဒရာ၌သာလျှင် ကွန့်မြူးခြင်းအခွင့် ကို ရသကဲ့သို့ ထို့အတူ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်သည်လည်း ကေန်စင်စစ် အားဖြင့် ပဋ္ဌာန်းကျမ်း၌သာလျှင် ကွန့်မြူးရာ ကျက်စားရာအခွင့်ရ၏၊ ဤသို့ ရအပ်သော အခွင့်ရှိသောသဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ဖြင့် အလွန်သိမ်မွေ့လှစွာ သော တရားအလိုတော်အတိုင်း သုံးသပ်ဆင်ခြင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား

၏ ကိုယ်တော်မှ ညိုသော ရောင်ခြည်တော်, ရွှေသော ရောင်ခြည်တော်, နီသောရောင်ခြည်တော်,ဖြူသောရောင်ခြည်တော်,မောင်းသောရောင်ခြည်တော်, ပြိုးပြိုးပြက်သော ရောင်ခြည်တော်-တည်းဟူသော **ခြောက်ပါးသောရောင်ခြည်တော်**တို့သည် ထွက်ကုန်၏၊ ထိုခြောက်ပါးသော ရောင်ခြည်တော်တို့တွင်—

(၁) ဆံတော်,မုတ်ဆိတ်တော်, မျက်လုံးတော်တို့၏ ညိုသောအရပ်တို့မှ ညိုသောရောင်ခြည်တော်တို့သည် ထွက်ကုန်၏၊ ထိုအခါ ညိုသော ရောင်ခြည်တော်တို့ဖြင့် အရပ်မျက်နှာတို့၌ အောက်မည်းညိုပွင့်မျက်စဉ်းမှုန့်တို့ကဲ့သို့ရင်း, တလွှဲလွှဲခပ်အပ်သော (ပတ္တမြားညိုယပ်ဝန်းကဲ့သို့ရင်း, ကောင်းစွာဖြန့်အပ်သော)ကျီးဥ ပုဆိုးကဲ့သို့ရင်း ညိုသောအဆင်းဖြစ်ကုန်၏။

(၂) ရွှေသောအဆင်းရှိသော မျက်လုံးတော်အရေတို့မှ ရွှေသော ရောင်ခြည်တော်တို့သည် ထွက်ကုန်၏၊ ရွှေသော ရောင်ခြည်တော်တို့ဖြင့် အရပ်မျက်နှာတို့သည် ရွှေရည်အတိ လွှမ်းဘိသကဲ့သို့ရင်း, ရွှေပြားပုဆိုးကိုကောင်းစွာ ဖြန့်ဘိသကဲ့သို့ရင်း,မလ္လာကျိုကျုံမှုန့်ဖြင့် ပြွမ်းဘိသကဲ့သို့ရင်း, မဟာလှေကားပန်းပွင့်တို့ကဲ့သို့ရင်း အရပ်မျက်နှာတို့သည် ထင်ကုန်၏။

(၃) အသားတော်, အသွေးတော်, နီသောအဆင်းရှိသော မျက်လုံးတော်တို့မှ နီသောရောင်ခြည်တော်တို့သည် ထွက်ကုန်၏၊ ထိုအခါ အရပ်လေးမျက်နှာတို့သည် ကောင်းစွာနီမြန်းသော ကမ္ဗလာကဲ့သို့ရင်း၊ လယ်ခေါ်ရန်းပွင့်, ပေါက်ပွင့်, မိုးစွေပွင့်တို့ဖြင့် ပြွမ်းကုန်ဘိသကဲ့သို့ရင်း၊ ကောင်းစွာနီမြန်းသော ချိပ်ရည်တို့ဖြင့် သွန်းဘိသကဲ့သို့ရင်း ထင်ကုန်၏။

(၄) သွားတော်, အရိုးတော်, ဖြူသော အဆင်းရှိသော မျက်လုံးတော်တို့မှ ဖြူသောရောင်ခြည်တော်တို့သည် ထွက်ကုန်၏၊ ထိုအခါ အရပ် မျက်နှာတို့သည် တလွှဲလွှဲ ခပ်အပ်သော ဖြူစင်စွာသော ငွေယပ်ဝန်းကဲ့သို့ရင်း၊ သင်းခွေ,ကြာဖြူ, ရေဥနှဲ,မုလေး,ကြက်ရုံး အစရှိသောပန်းဆိုင်းကဲ့သို့ရင်း ထင်ကုန်၏။

(၅) ခြေသည်းတော်,လက်သည်းတော်, ခြေဖဝါးတော်, လက်ဖဝါးတော်-အစရှိသော ကိုယ်တော်အစိတ်မှ မောင်းသော ရောင်ခြည်တော်တို့သည် ထွက်ကုန်၏၊ ထိုအခါ အရပ်မျက်နှာတို့သည် အထူးထူးသော ပတ္တမြားနီစသော နီမောင်းသော ရတနာတို့ဖြင့်

ပြွမ်းဘိသကဲ့သို့ငှင်း၊ကောင်းစွာနီမောင်းသောကြာနီ, လယ်ခေါင်ရန်းစသောပန်းတို့၏ ဝတ်မှုံတို့ဖြင့် ပြွမ်းဘိသကဲ့သို့ငှင်း၊ တလွဲလွဲခပ်အပ်သော ပတ္တမြားနီယပ်ဝန်းကဲ့သို့ငှင်း၊အလွန်နီမောင်းသော ချိပ်ရည်တို့ဖြင့် သွန်းဘိသကဲ့သို့ငှင်း ထင်ကုန်၏။

(၆) နဖူးသင်းကျစ်တော်အစရှိသောအရပ်တို့မှ ပြိုးပြိုးပြက်သော ရောင်ခြည်တော်တို့သည် ထွက်ကုန်၏၊ ထိုအခါ အရပ် မျက်နှာတို့သည် လျှပ်စစ်နွယ်တို့ဖြင့် ကောင်းစွာ ပြွမ်းဘိသကဲ့သို့ငှင်း၊ နေရောင်ကျောက်သော မှန်ရောင်,ဖလ်ရောင်တို့ကဲ့သို့ငှင်း၊နေရောင်ကျောက်သော ဇမ္ဗူရာဇ်ရွှေရောင်တို့ကဲ့သို့ငှင်း ထင်ကုန်၏။

ဤသို့ခြောက်ပါးသော ရောင်ခြည်တော်တို့သည် ထွက်ကုန်၍တခဲနက်သော မြေကိုစွဲလှမ်းကုန်၏၊ နှစ်သိန်းလေးသောင်းအထုရှိသော ဤမြေကြီးသည်လျှော်ပြီး,ဦးပြီးသောရွှေစိုင်တုံးကဲ့သို့ဖြစ်၏၊ထိုအခါ ဤမြေကြီးကိုခွဲ၍ မြေအောက်က ခံသောရေကို စွဲလှမ်းကုန်၏၊ ထိုအခါ မြေကြီးကိုခံသော လေးသိန်းရှစ်သောင်းအထုရှိသော ရေသည် ရွှေညွန်ပျောင်းတို့ဖြင့် သွန်းဘိသကဲ့သို့ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ ရေအထုကိုခွဲ၍ ရေအောက်ကခံသောလေကို စွဲလှမ်းကုန်၏၊ ကိုးသိန်းခြောက်သောင်း အထုရှိသောလေသည် ကောင်းစွာ ဆောက်အပ်သော ရွှေတုံးကဲ့သို့ဖြစ်၏၊ ထိုသို့ကိုးသိန်းခြောက်သောင်းအထုရှိသော လေကို ထုတ်ချင်းလျှိုသွား၍ အောက်အဇဋာကာသ ဟင်းလင်းအပြင်သို့ ပြေးလေကုန်၏။

အထက်အဘို့ဖြင့်ကား ထိုခြောက်ပါးသော ရောင်ခြည်တော်တို့သည် တက်ကုန်၍ စာတုမဟာရာဇ်နတ်ပြည်တို့သို့ စွဲလှမ်းလေကုန်၏၊ ထိုစာတုမဟာရာဇ်နတ်ပြည်တို့ကို ထုတ်ချင်းလျှိုသွား၍ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်တို့ကို စွဲလှမ်းကုန်၏၊(ထိုနောင်မှ)ယာမာ,ထို့နောင်မှ တုသိတာ,ထိုနောင်မှ နိမ္မာနရတိ, ထိုနောင်မှ၊ပရနိမ္မိတဝသဝတ္တီနတ်ပြည်ကို စွဲလှမ်းကုန်၏၊ ထိုနောင်မှ ဗြဟ္မပါရိသဇ္ဇာ,ဗြဟ္မပုရောဟိတာ-အစရှိသော ကိုးဘုံသောဗြဟ္မာ့ပြည်တို့ကို စွဲလှမ်းကုန်၏၊ ထိုနောင်ဝေဟပ္ဖိုလ်,ထိုနောင် သုဒ္ဓါဝါသငါးဘုံတို့ကို စွဲလှမ်းကုန်၏၊သုဒ္ဓါဝါသငါးဘုံတို့ကို ထုတ်ချင်းလျှိုသွား၍ အာကာသာနဉ္စာယတန, ဝိညာနဉ္စာယတန-အစရှိသော အရူပလေးဘုံတို့ကို စွဲလှမ်းကုန်၏၊ ထိုအရူပလေးဘုံတို့ကိုထုတ်ချင်းလျှိုသွား၍ အထက်အဇဋာကာသကောင်းကင်ပြင်သို့ ပြေးလေကုန်၏။

ဘီလာဖြစ်သော အဘိုအားဖြင့်ကား— အတိုင်းမသိ အဆုံးမရှိသော ခလာကဓာတ်တို့သို့ ပြေးလေကုန်၏၊ရောင်ခြည်တော်ထွန်းလင်းရာ အရပ်တို့၌ လဗိမာန်တို့သည် အရောင်အဝါမရှိကုန်၊ နေဗိမာန်တို့သည် အရောင်မရှိကုန်၊ နက္ခတ်,တာရာ,ကြယ်တကာတို့၏ အရောင်တို့သည် မထွန်းပနိုင်ကုန်၊ နတ်၏ ဥယျာဉ်,ဗိမာန်, ပဒေသာ, တန်ဆာရောင်တို့သည်လည်း မရှိကုန်၊စကြဝဠာ ကုဋေတသိန်းတိုင်တိုင် ကိုယ်ရောင်ဖြင့် ထွန်းလင်းတောက်ပနိုင်သော ပြဟ္မာကြီးတို့သည်လည်း နေထွက်သောအခါ ပိုးစုန်းကြူးကဲ့သို့ဖြစ်၏၊လ,နေ,နက္ခတ်, တာရာ,နတ်တို့၏ဥယျာဉ်,ဗိမာန်,ပဒေသာတို့သည် အပိုင်းအခြားမျှသာ ထင် ကုန်၏၊ ဤမျှလောက်သော အရပ်ဌာနကိုင်တိုင် ဘုရားရောင်ခြည်တော်တို့ဖြင့် သာလျှင် လွှမ်းမိုးအပ်သည်ဖြစ်၏၊ဤသို့သောရောင်ခြည်တော်တို့၏ ထွန်းလင်း တောက်ပခြင်းတို့သည် ဘုရားသဗ္ဗညုတို့အား မိဌာန်တော်မူသော တန်းခိုး တော်တို့၏ အရာလည်းမဟုတ်၊ ဘာဝနာဖြင့်ပြီးသော တန်းခိုးတော်၏အရာ လည်းမဟုတ်၊ အလွန်သိမ်မွေ့လှစွာသော ရတနာကို သုံးသပ်ဆင်ခြင်တော် မူသော ဘုရားသခင်၏ အသွေးတော်သည် ကြည်၏၊ ဟဒယဝတ္ထုရုပ်သည် လည်း ကြည်၏၊ အရေအဆင်းတော်သည်လည်း ကြည်၏၊ ထိုသို့ ကြည်ခြင်း ကြောင့် ထွန်းပလေသတည်း၊ ဤသို့ ဓမ္မသင်္ဂဏီအစ ပဋ္ဌာန်းကျမ်းအဆုံးရှိ သော အဘိဓမ္မာခုနစ်ကျမ်းကို ဆင်ခြင်တော်မူလျက် ခုနစ်ရက်ကို လွန်စေ၏၊ ထိုအရပ်သည် **ရတနာဃရစေတီ**မည်၏။

၄၁။ မာရ်နတ်သည် အရေးအကြောင်းကို မြေ၌ရေးသားသည်ကိုပြခြင်း

ဤသို့ ဗောဓိပင်၏ နီး၌ လေးသတ္တာဟကို လွန်စေပြီး၍ ငါးသတ္တာဟ မြောက်၌ ဗောဓိပင်မှ အရှေ့မျက်နှာအဘို၌ **အဇပါလ**အမည်ရှိသော ဆိတ် ကျောင်းညောင်ပင်ရင်းသို့ ကပ်တော်မူ၍ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ဝိမုတ္တိရသာကို ခံစားတော်မူလျက် တထက်ဝယ်ဖြင့် နေတော်မူ၏၊ ထိုအဇပါလ၌ နေတော်မူသောအခါ ယုတ်မာသော နှလုံးရှိသောမာရ်နတ်သားသည်“ဤမျှ လောက်သော ကာလပတ်လုံး အစဉ်ကစိုက်လိုက်၍ ယုတ်မာသော အဖြစ်ကို ကြည့်ရှုပါသော်လည်း ဤရဟန်းကြီး၌ တစုံတခုမျှ ချော်ချွတ်သော အရာကို ငါမမြင်ချေ၊ ဤရဟန်းကြီးသည် ငါ၏နိုင်ငံကိုလွန်ရလေ၏”ဟု နှလုံးမသာ ခြင်းသို့ရောက်သည်ဖြစ်၍ ခရီးမဥ္စဆောင့်ကြောင့်ထိုင်၍ တဆယ့်ခြောက်ပါး သော အကြောင်းတို့ကို ကြံအောက်မေ့၍ မြေ၌ **တဆယ့်ခြောက်ကြောင်းသော အရေးအကြောင်း**တို့ကို ငင်၏၊ ငင်ဟန်ကား—

(၁) ဤရဟန်းကြီးကဲ့သို့ ဒါနပါရမီကို ငါမဖြည့်ချေ၊ ထိုသို့မဖြည့်ချေသောကြောင့် ဤရဟန်းကြီးနှင့်တူစွာ ငါမဖြစ်ရဟု အရေးအကြောင်းကိုငင်၏။

(၂) ထို့အတူ ဤရဟန်းကြီးကဲ့သို့ သီလပါရမီ,

(၃) နိက္ခမပါရမီ,

(၄) ပညာပါရမီ,

(၅) ဝီရိယပါရမီ,

(၆) ခန္တီပါရမီ,

(၇) သစ္စာပါရမီ,

(၈) အဓိဋ္ဌာန်ပါရမီ,

(၉) မေတ္တာပါရမီ,

(၁၀) ဥပေက္ခာပါရမီတို့ကို ငါမဖြည့်ရချေသောကြောင့် ဤရဟန်းကြီးနှင့်တူစွာငါမဖြစ်ရဟု ဆယ်ခုမြောက်သော[၁] အရေးအကြောင်းကိုငင်၏။

(၁၁) ထို့အတူ ဤရဟန်းကြီးကဲ့သို့ သူတပါးတို့နှင့် မဆက်ဆံသော သူတပါးတို့၏ ဣန္ဒြေရင့်ခြင်းကိုသိတတ်သော ဣန္ဒြိယပရောပရိယတ္တိဉာဏ်ကိုရခြင်း၏ အထောက်အပံ့ဖြစ်သော ဆယ်ပါးသော ပါရမီတို့ကိုငါမဖြည့်ချေ၊ ထိုသို့မဖြည့်ချေသောကြောင့် ဤရဟန်းကြီးနှင့်တူစွာ ငါမဖြစ်ရဟု တဆယ့်တခုမြောက်သော အရေး အကြောင်းကို ငင်၏။

(၁၂) ထို့အတူ ဤရဟန်းကြီးကဲ့သို့ သူတပါးတို့နှင့် မဆက်ဆံသော အကြောင်းဟုတ်သည်,မဟုတ်သည်ကို သိတတ်သော အာသယာနုသယဉာဏ်ကိုရခြင်း၏ အထောက်အပံ့ဖြစ်သော ပါရမီဆယ်ပါး တရားတို့ကို ငါမဖြည့်ချေ၊ ထိုသို့မဖြည့်ချေသောကြောင့် ဤရဟန်းကြီးနှင့်တူစွာငါမဖြစ်ရဟု တဆယ့်နှစ်ခုမြောက်သော အရေး အကြောင်းကို ငင်၏။

(၁၃) ထို့မှတပါး ဤရဟန်းကြီးကဲ့သို့ သူတပါးတို့နှင့်မဆက်ဆံသော ဝဋ်၌ကျင်လည်သော ဒုက္ခိတ သတ္တဝါအပေါင်းကို အာရုံပြု၍ အလွန်သနားတတ်သော မဟာကရုဏာသမာပတ်တည်းဟူသော ဉာဏ်ကိုရခြင်း၏ အထောက်အပံ့ဖြစ်သော ပါရမီဆယ်ပါး

၁—လေးခုမြောက်သော။

တရားတို့ကိုငါမဖြည့်ရချေ၊ ထိုသို့မဖြည့်ရချေသောကြောင့် ဤရဟန်းကြီးနှင့်တူစွာ ငါမဖြစ်ရဟု တဆယ့်သုံးကြောင်းမြောက်သော အရေးကို ငင်၏။

(၁၄) ထိုမှတပါး ဤရဟန်းကြီးကဲ့သို့ သူတပါးတို့နှင့်မဆက်ဆံသောပါရမီ,အစုံအစုံသောတန်းခိုးပြဲ့ဋိဟာကိုဖြစ်စေနိုင်သောယမကပါဋိဟာရိယဉာဏ်ကိုရခြင်း၏ အထောက်အပံ့ဖြစ်သော ပါရမီဆယ်ပါး တရားတို့ကို ငါမဖြည့်ရချေ၊ ထိုသို့မဖြည့်ရချေသောကြောင့် ဤရဟန်းကြီးနှင့်တူစွာ ငါမဖြစ်ရဟု တဆယ့်လေးကြောင်းမြောက်သောအရေးကိုငင်၏။

(၁၅) ထိုမှတပါး ဤရဟန်းကြီးကဲ့သို့ သူတပါးတို့နှင့် မဆက်ဆံသော မြေ,တောင်,တိုက်,နံရံ အစရှိသည်တို့သည် ဆီးတားပိတ်ပင်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်သော အနာဝရဏဉာဏ်ကိုရခြင်း၏ အထောက်အပံ့ဖြစ်သော ပါရမီဆယ်ပါး တရားတို့ကိုငါမဖြည့်ရချေ၊ ထိုသို့မဖြည့်ရချေသောကြောင့် ဤရဟန်းကြီးနှင့်တူစွာ ငါမဖြစ်ရဟု တဆယ့်ငါးကြောင်းမြောက်သော အရေးကိုငင်၏။

(၁၆) ထိုမှတပါး ဤရဟန်းကြီးကဲ့သို့ သူတပါးတို့နှင့် မဆက်ဆံသော အလုံးစုံသော တရားတို့ကို အကြွင်းမရှိမြင်သိနိုင်သော မဟာကြိယာ သောမနဿစိတ်နှင့်ယှဉ်သော သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကိုရခြင်း၏ အထောက်အပံ့ဖြစ်သော ပါရမီဆယ်ပါး တရားတို့ကို ငါမဖြည့်ရချေ၊ ထိုသို့မဖြည့်ရချေသောကြောင့် ဤရဟန်းကြီးနှင့်တူစွာ ငါမဖြစ်ရဟု တဆယ့်ခြောက်ကြောင်းမြောက်သောအရေးကို ငင်လေ၏။

၄၂။ မာရ်မင်း၏သမီးသုံးယောက်တို့သည် ဘုရားသခင်ကိုဖြားယောင်းသည်ကိုပြခြင်း

ဤသို့ မာရ်နတ်သားသည် ဤတဆယ့်ခြောက်ကြောင်းသော အရေးတို့ကို ခရီးမ၌ငင်၍ နေလေ၏၊ ထိုအခါ တဏှာမည်သော သမီးတယောက်,အရတီမည်သောသမီးတယောက်, ရာဂါမည်သော သမီးတယောက် ဤသုံးယောက်သော မာရ်မင်း၏သမီးတို့သည် အဘမာရ်မင်းကို မမြင်ရက ‘‘ယခုအဘယ်မှာနေသနည်း’’ဟု ကြည့်ရှုကုန်သော် နှလုံးမသာခြင်းသို့ရောက်သည်ဖြစ်၍ မြေကိုအရေးအကြောင်းသားလျက်နေလေသော အမြင်းအရာကိုမြင်၍ အဘ

နေရာသို့ သွားကုန်၍ "ဘခင်….အဘယ့်ကြောင့် ဘခင်သည် ဆင်းရဲငြိုငြင်စွာ နှလုံးမသာရှိဘိသနည်း"ဟု မေးကုန်၏၊ "ချစ်သမီးတို့….ဤရဟန်းကြီးသည် ငါ၏နိုင်ငံကိုလွှန်လေ၏၊ ဤမျှလောက်သော အခါပတ်လုံး ယုတ်မာသောအပြစ်ကိုကြည့်ပါသော်လည်း ထိုရဟန်းကြီး၏ ယုတ်မာသောအပြစ်ကို မမြင်နိုင်၊ ထို့ကြောင့် ဆင်းရဲငြိုငြင်စွာ နှလုံးမသာရှိသည်"ဟု ဆို၏။

"ဘခင်….ယုဘ်မာသောအပြစ်ကိုမမြင်နိုင်သည်ဖြစ်တုံအံ့၊ အထူးမကြံလင့်၊ ငါတို့ ထိုရဟန်းကြီးကို ဘခင်၏နိုင်ငံသို့ လိုက်ပါအောင်ပြု၍ ခေါ်ခဲ့ကုန်အံ့"ဟု ဆိုကုန်၏၊ "ချစ်သမီးတို့….ဤရဟန်းကြီးကို တစုံတယောက်သောသူသည် ငါ၏နိုင်ငံသို့လိုက်ပါအောင်မတတ်နိုင်ကြ၍ ရဟန်းကြီးသည် မတုန်မလှုပ်သော သဒ္ဓါခြင်း၌ တည်သော ယောကျ်ားမြတ်ပေတည်း"ဟု ဆို၏၊ "ဘခင်….ငါတို့မိန်းမတို့မည်သည် ယခုပင်လျှင် ထိုရဟန်းကြီးကို ရာဂကြော့ကွင်း အစရှိသည်တို့ဖြင့် ဆောင်ခဲ့ကုန်အံ့၊ ဘခင်မကြံကုန်လင့်"ဟု ဆို၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ကပ်လေကုန်၍ "အရှင်ရဟန်း….အရှင်ရဟန် ၏ ခြေတော်ရင်း၌နေ၍ ငါတို့လုပ်ကျွေးကုန်အံ့"ဟု ဆိုကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားလည်း ထိုမာရ်မင်းသမီးတို့၏ စကားကိုနှလုံးမသွင်း မျက်စိကိုဖွင့်၍မကြည့်၊ အတုမရှိသော ကိလေသာ၏ကုန်ရာနိဗ္ဗာန်ကိုသာ နှလုံးသွင်းသဖြင့် ဝိဝေကသုခကိုသာလျှင် ခံစားတော်မူလျက်နေတော်မူ၏။

တဘန်မာရ်မင်း၏သမီးတို့သည်"ယောကျ်ားတို့၏အလိုမည်သည်ကြီးကြီး, ငယ်ငယ်ကို အလိုရှိတတ်ကုန်သည်သာတည်း၊ အချို့သော ယောကျ်ားတို့ကား နုနယ်သောသတို့သမီး၌ချစ်ခင်ခြင်းဖြစ်၏၊(အချို့သောယောကျ်ားတို့သည်ကား ပဌမအရွယ်၌ တည်သောမိန်းမတို့၌ချစ်ခြင်းဖြစ်၏၊) အချို့သောယောကျ်ားတို့ကား မဇ္ဈိမ အရွယ်၌ တည်သောမိန်းမတို့၌ ချစ်ခင်ခြင်းဖြစ်၏၊ အချို့သော ယောကျ်ားတို့ကားပစ္ဆိမအရွယ်၌ တည်သော မိန်းမတို့၌ ချစ်ခင်ခြင်းဖြစ်၏၊ ငါတို့သည် အထူးထူးအပြားပြားသော အရွယ်တို့ဖြင့် ဖြားယောင်းရမူကားကောင်းလေစွ"ဟု တယောက်တခြားစီ ငယ်နသော သတို့သမီးအသွင်အစရှိသဖြင့် မိမိ မိမိတို့၏ကိုယ်ကို ဘန်ဆင်းကုန်၍ သတို့သမီး၏အသွင်, သားမဘွားသေးသောမိန်းမတို့၏အသွင်, တကြိမ်သားဘွားပြီးသော မိန်းမတို့၏အသွင်,နှစ်ကြိမ်သားဘွားပြီးသောမိန်းမတို့၏အသွင်,မဇ္ဈိမအရွယ်သို့ ရောက်သော မိန်းတို့၏အသွင်,ကြီးသောအရွယ်သို့ရောက်သော မိန်းမတို့၏အသွင် ဖြစ်ကုန်၍ ခြောက်ကြိမ်မြောက် မြတ်စွာဘုရားသို့ကပ်၍ "အရှင်ဘုရား၏

ခြေရင်းတော်၌ နေကုန်၍ ငါတို့လုပ်ကျွေးကုန်အံ့''ဟု ဆိုကုန်၏၊ ထိုနတ်သမီးတို့ဆိုသော စကားကိုလည်းမြတ်စွာဘုရားသည် နှလုံးသွင်းတော်မမူ၊ ကိလေသာ၏ကုန်ရာဖြစ်သောနိဗ္ဗာန်ကိုသာလျှင်နှလုံးသွင်းတော်မူ၏။

[ဤအရာ၌အချို့သောဆရာတို့က''မာရ်မင်း၏သမီးတို့သည် တန်းခိုးဘန်ဆင်းသောအဖြစ်ဖြင့် ကပ်လာသည်ကိုမြင်တော်မူ၍ မြတ်စွာဘုရားသည် ''ထိုမိန်းမတို့သည် သွားကျိုးခြင်း, ဆံဖြူခြင်းတို့သည်ဖြစ်စေကုန်''ဟု ဓိဋ္ဌာန်တော်မူသည်''ဟုဆိုကုန်၏၊ ထိုစကားကိုမယူအပ်၊ အဘယ့်ကြောင့် မယူအပ်သနည်းဟူမူကား-မြတ်စွာဘုရားသည် ဤကဲ့သို့ဓိဋ္ဌာန်ခြင်းကို ပြုတော်မမူသောကြောင့် မယူအပ်သတည်း။]

မြတ်စွာဘုရားသည် ''သင်တို့သွားလေကုန်လော့၊သင်တို့ အဘယ်အကျိုးကိုမြင်ကုန်၍ ဤသို့လုံ့လပြုကုန်သနည်း၊ ဤသို့သဘောရှိသော အမူအရာမည်သည်ကို ရာဂ,ဒေါသ,မောဟအစရှိသော ကိလေသာမကင်းသောသူတို့၏ရှေ့မှာသာလျှင် ပြုခြင်းငှါသင့်၏၊ဝိပဿီအစရှိသော ရှေးဘုရားတို့ကဲ့သို့ ကောင်းသောလာခြင်းရှိသော ငါဘုရားသည်ကား ရာဂကိုပယ်ပြီး, ဒေါသကိုပယ်ပြီး, မောဟကိုပယ်ပြီး''ဟု ကိုယ်တော်၏ကိလေသာကို ပယ်တော်မူပြီးသည်ကိုအကြောင်းပြု၍—

၁။ ယဿ ဇိတံ နာဝဇီယတိ၊
ဇိတ မဿ နော ယာတိ ကောစိ လောကေ။
တံ ဗုဒ္ဓ မနန္တဂေါစရံ၊
အပဒံ ကေန ပဒေန နေဿထ။ ။

၂။ ယဿ ဇာလိနီ ဝိသတ္တိကာ၊
တဏှာ နတ္ထိ ကုဟိဉ္စိ နေတဝေ။
တံ ဗုဒ္ဓ မနန္တ ဂေါစရံ၊
အပဒံ ကေန ပဒေန နေဿထ။ ။

ဟူ၍မိန့်တော်မူ၏။

၁။ ဤ၌အနက်ကား- မာရဓီတရော၊ မာရ်မင်း၏သမီးတို့၊ ယဿ-ယေန တထာဂတေန၊ အကြင်မြတ်စွာဘုရားသည်။ ဇိတံ၊ အောင်အပ်သော ရာဂအစရှိသောကိလေသာကို။ နာဝဇီယတိ၊ တဘန်မအောင်အပ်ပြီ။ အဿ-အနေနတထာဂတေန၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည်။ ဇိတံ၊ အောင်အပ်ပြီးသော ရာဂအစရှိသော ကိလေသာကို၊ လောကေ၊ လူ၌။ ကောစိ၊ တစုံတယောက်

သောသူသည်။ နေဝယာတိ၊ လိုက်အောင်မတတ်နိုင်ပြီ။ အနန္တဂေါစရံ၊ အဆုံးမရှိသောသဗ္ဗညုတဉာဏ်၏ အာရုံရှိတော်မူထသော။ အပဒံ ၊ရာဂအစ ရှိသောအကြောင်းမှလည်းကင်းပြီးထသော။ တံဗုဒ္ဓံ၊ ထိုသဗ္ဗညုတဘုရားကို။ ကေနပဒေန၊ အဘယ်သို့သော အကြောင်းကြောင့်။ တုမှေ၊ သင်နတ်သမီး တို့သည်။ နေဿထ၊ ဆောင်နိုင်ကုန်လတ္တံ့နည်း။ နနေဿထဧဝ၊ မဆောင် နိုင်ကုန်သည်သာတည်း။

၂။ မာရဓီတရော၊ မာရ်မင်း၏သမီးတို့။ ယဿ-တထာဂတဿ၊ အကြင် မြတ်စွာဘုရားအား။ ဇာလိနီ၊ ဘွဲ့ရှက်တတ်သော ကွန်ရက်နှင့်လည်းတူထ သော။ ဝိသတ္တိကာ၊ ရူပါရုံစသည်၌လည်း ပြန့်တတ်ထသော။ တဏှာ၊ တဏှာသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိပြီ။ တဿ-တထာဂတဿ၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားအား။ ကုဟိဥ္စိ၊ တစုံတခုသောဘဝသို့။ နေတဝေ-နေတုံ၊ ဆောင်အံ့သောငှါ။သက္ကာ၊ တတ်နိုင်ကုန်သည်။ နတ္ထိ၊ မရှိကုန်။ အနန္တဂေါစရံ၊ အဆုံးမရှိသော ဉာဏ် တော်၏အာရုံလည်းဖြစ်ထသော။ အပဒံ၊ တဏှာတည်းဟူသော အကြောင်း လည်းကင်းပြီးထသော။တံဗုဒ္ဓံ၊ထိုသဗ္ဗညုတဘုရားကို။ကေနပဒေန၊ အဘယ်အ ကြောင်းဖြင့်။ တုမှေ၊ သင်နတ်သမီးတို့သည်။ နေဿထ၊ ဆောင်နိုင်ကုန်အံ့ နည်း။ နနေဿထဧဝ၊ မဆောင်နိုင်ကုန်သည်သာတည်း။

ဤသို့ဘုရားသခင် မိန့်တော်မူလတ်သော် ထိုမာရ်မင်း၏ သမီးသုံးယောက် တို့သည် "အဘမာရ်မင်းသည် အမှန်ဘွင့်ဆိုလိုက်ပေသည်၊ လူနတ်တို့၏ပူ ဇော်သက္ကာအထူးကို ခံထိုက်ပေ၏၊ ကောင်းသောအလားရှိပေ၏၊ လူအ ပေါင်းတို့သည် တပ်အပ်သောအရာတို့၌ ဆုံးမတော်မူနိုင်ပေ၏"၊ ဤသို့အစရှိ သောစကားတို့ကိုဆိုကုန်၍ အဘဖြစ်သော မာရ်မင်း၏ အထံသို့ ပြန်လေ ကုန်၏။

၄၃။ ဘုရားသခင်သည် မုစလိန္ဒာအိုင်ကြည်းပင်ရင်း၌ ခုနစ်ရက်စံတော်မူသည်ကိုပြခြင်း

ထိုအခါ မာန်အမျက်အားဖြင့် တဟုန်းဟုန်းပြုတတ်သော အလေ့ရှိသော, အမျိုးအမည်အားဖြင့်မထင်ရှားသော ပုဏ္ဏားတယောက်သည် ဘုရားရှိတော် မူရာကပ်ပြီး၍ ဘုရားသခင်နှင့် နှစ်လို့ဝမ်းသာပြောဟော၍ နှစ်လို့အပ် သော,အသက်ထက်ဆုံး အောက်မေ့အပ်သောစကားကို ပြောဟောပြီး၍ ဘုရားမြတ်စွာကို—

(၁) "အရှင်ဂေါတမ···· အဘယ်မည်သော အတိုင်းအရှည် ဖြင့် "ဗြာဟ္မဏ"မည်သနည်း။

(၂) "ဗြာဟ္မဏ"၏ အဖြစ်ကို ပြုတတ်ကုန်သော အကြောင်းတရားတို့သည် အဘယ်တရားတို့နည်း"ဟု–

မေးလျှောက်လေ၏၊ထိုအခါဘုရားသခင်သည် **"ဗြာဟ္မဏ"သဒ္ဒါ၏အနက်** ကိုသိတော်မူ၍–

"အကြင်ရဟန္တာသည်အပပြုအပ်ပြီးသောမကောင်းမှုလည်းရှိ၏၊တဟုန်းဟုန်းမူတတ်သော မာန်အမျက်လည်းမရှိ၊ ကိလေသာ ဟူသော ဖန်ရည်လည်းမရှိ၊ ဘာဝနာဟူသော စီးဖြန်းခြင်းနှင့်လည်းယှဉ်၏၊ မဂ်ဉာဏ်လေးပါးတို့ဖြင့် နိဗ္ဗာန်ဟူသောအဆုံးသို့လည်းရောက်၏၊ သုံးအပ်ပြီးသော မဂ်ဟူသောသီတင်းလည်းရှိ၏၊ ထိုမကောင်းမှုကို အပပြုပြီးသော ရဟန္တာသည် ဟုတ်မှန်သောသဘောဖြင့် ငါဗြာဟ္မဏဟူသော စကားဖြင့်ဆို၏၊ အကြင်ရဟန္တာအား လူ့အပေါင်း၌ ဘခုခုသောအာရုံ၌ ရာဂအစရှိကောကိလေသာတို့၏ ဖြစ်ခြင်းသည်မရှိ" ဤသို့မိန့်မြွက်တော်မူ၏။

ထိုနောင်မှ မြတ်စွာဘုရားသည် ခုနစ်ရက်လွန်သဖြင့် ထိုသမာဓိမှ ထတော်မူ၍ ဗောဓိပင်၏ အရှေ့တောင်အရပ်၌ တည်သော **မုစလိန္ဒာအိုင်**သို့ ကပ်တော်မူ၍ ကျည်းပင်ရင်း၌ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး တထက်ဝယ်တည်းဖြင့် နေတော်မူလျက် ဝိမုတ္တိရသချမ်းသာကိုခံစားတော်မူ၏၊ထိုအခါအခါမဲ့သည်းထန်စွာရွာသော မိုယ်းကြီးသည် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံးရွာ၏၊မိုယ်းဖွဲ့,လေကြမ်းတို့ဖြင့်နှိပ်စက်သောနေ့ရှိ၏၊ ထိုအခါ **မုစလိန္ဒာနဂါးမင်း**သည် မိမိနေရာနဂါးပြည်မှ ထွက်ခဲ့၍ မြတ်စွာဘုရား၏ကိုယ်တော်ကို ခုနစ်ပတ်သောအခွေတို့ဖြင့်ပတ်၍ဦးခေါင်းတော်အထက်၌ ကြီးစွာသောပါးပျဉ်းကိုဖြန့်၍ "မြတ်စွာဘုရားကို အချမ်းအပူသည်းလည်းမညှဉ်းဆဲစေလင့်၊ ဖြုတ်,ခြင်, ယင်ရဲ,လေနေပူ,တံလှပ်,မြွေ, ကင်း,သန်း–အတွေ့တို့သည်လည်း မညှဉ်းဆဲစေလင့်"ဟုတည်၏၊ ထိုနဂါးမင်းကား ရတနာအတိပြီးသော ပြာသာဒ်ကိုဘန်ဆင်းအုံ့သောငှါ တတ်နိုင်လျက်မူလည်း မိမိ၏ကိုယ်ဖြင့်ကောင်းမှုကိုပြုလိုရကား ကြီးစွာသောကိုယ်ကိုဘန်ဆင်း၍ ဦးခေါင်းတော်၏အထက်၌ပါးပျဉ်းဖြန့်၍နေသတည်း၊ ထိုနဂါးမင်း၏အခွေတွင်းကား လောဟပါသာဒပြာသာဒ်၏အောက်အပြင်နှင့်တူသတတ်၊အလယ်၌ရတနာပလ္လင်ကိုလည်းခင်းသတတ်၊ နံပါးလေးထောင့်တို့၌လည်းဆီနံ့သာတို့ဖြင့် မီးထွန်းလျက် အရပ်လေးမျက်နှာတို့၌ စန္ဒကူးကြုတ်တို့ကိုထားသတတ်။

ထိုအခါ မုစလိန္ဒာနဂါးမင်းလည်း ခုနစ်ရက်လွန်သဖြင့် အညစ်အကြေးကင်းသောတိမ်တိုက်ရှိသော ကောင်းကင်ကိုမြင်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ကိုယ်တော်မှ အခွေတို့ကို ဖြေ၍ မိမိအသွင်ကိုဖျောက်၍ လုလင်၏အသွင်ကို ဘန်ဆင်း၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ရှေ့တော်၌ လက်အုပ်မိုးလျက် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တည်၏၊ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအကြောင်းကိုသိတော်မူ၍—

သုခေါ ဝိဝေကော တုဋ္ဌဿ၊ သုတဓမ္မဿ ပဿတော။

ဤသို့အစရှိသော ဥဒါန်းစကားကို မြွက်တော်မူ၏၊ ထိုဥဒါန်းစကားတော်၌ အဓိပ္ပါယ်ကား-လေးပါးသော မဂ်ဉာဏ်တည်းဟူသော ရောင့်ရဲခြင်းဖြင့် ရောင့်ရဲထသော ထင်ပြီးသောသစ္စာလေးပါးတရားလည်းရှိထသော ဉာဏ်မျက်စိဖြင့် ခပ်သိမ်းသောတရားတို့ကို မြင်ပြီးထသော ရဟန္တာအားနိဗ္ဗာန်ဟုဆိုအပ်သောဝိဝေကသည် ချမ်းသာ၏၊ လူအပေါင်း၌အမျက်မရှိသောအဖြစ်သည်လည်းချမ်းသာ၏၊ သတ္တဝါအပေါင်းတို့၌ မညှဉ်းဆဲသောအဖြစ်သည်လည်း ချမ်းသာ၏၊ လူအပေါင်း၌ငါကား ကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့ကို လွန်ခြင်းတည်းဟူသော ရာဂကင်းသော အဖြစ်သည်လည်းချမ်းသာ၏၊ ငါဟူသော မာန်ကိုလည်းအကြွင်းဆုံးမခြင်းသည်ရှိ၏၊ ထိုသို့ဆုံးမခြင်း, သည်းခံခြင်းသည်လျှင် စင်စစ်မြတ်သောချမ်းသာတည်း၊ ဤသို့ဥဒါန်းစကားကိုမြွက်တော်မူ၏။

၄၄။ တပုဿ, ဘလ္လိကကုန်သည်ညီနောင်တို့အား ဆံတော်ဓာတ်ကိုသနားတော်မူခြင်း။

ထိုနောင်မှ မြတ်စွာဘုရားသည် ခုနစ်ရက်လွန်သဖြင့် ထိုသမာဓိမှထတော်မူ၍ မုစလိန္ဒာမှသည် ဗောဓိပင်၏တောင်အဘို့၌တည်သော လင်းလွန်းပင်ရင်းသို့ကပ်တော်မူ၍ လင်းလွန်းပင်ရင်း၌ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး တထက်ဝက်တည်းဖြင့်နေတော်မူ၍ ဝိမုတ္တိရသချမ်းသာကိုခံစားတော်မူ၏၊ ထိုသမာဓိမှထတော်မူသောနေ့ အရုဏ်တက်သောအခါ၌လျှင်"ဆွမ်းစားခြင်းကိစ္စသည်ဖြစ်ရာ၏" ဟု သိကြားမင်းသည် သျှိသျှားသီးကိုကပ်၏၊ ဘုရားသခင်သည်လည်း သုံးဆောင်တော်မူ၏၊ သုံးဆောင်တော်မူကာမျှသာ သရီရကိစ္စဖြစ်၍ သိကြားမင်းသည် မျက်သစ်ရေကိုလှူ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည်းလည်း မျက်နှာသစ်တော်မူ၍ ထိုလင်းလွန်းပင်ရင်း၌သာ နေတော်မူ၏၊ ထိုရေအခါတပုဿ,ဘလ္လိကအမည်ရှိသော ကုန်သည်ညီနောင်တို့သည် ဥက္ကလာပအမည်ရှိသောဇနပုဒ်မှ ဘုရားရှိရာ မဇ္ဈိမတိုက်အရပ်သို့ အဥ္စန့်ရှည်သောခရီးကိုသွားကုန်၏။

ထိုအခါ၌ **တပုဿ,ဘလ္လိက**အမည်ရှိသော ကုန်သည်တို့၏ မိဆွေ ဘမျိုးဖြစ်ဘူးသော နတ်သားတယောက်သည် ထိုကုန်သည်တို့၏လှည်းဘီးစက်ကို မလည်စေနိုင်အောင်ပြု၏၊ ထိုသို့ပြုသောကြောင့် ထိုကုန်သည်တို့၏လှည်းဘီးစက်မလည်ရှိခဲ့သော် ထိုကုန်သည်တို့သည် "ဤအမှုသည် အဘယ့်ကြောင့်နည်း"ဟု ခရီးစောင့်နတ်တို့အား **ဗလိနတ်စာ**ကိုပြုကုန်၏၊ ထိုအခါ၌ ထိုနတ်သားသည်ကိုယ်ထင်ပြ၍ ထိုကုန်သည်တို့ကို ဤသို့ဆို၏၊ "အချင်းတို့....မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် လင်းလွန်းပင်ရင်း၌နေတော်မူ၏၊ ရှေးဦးစွာသစ္စာလေးပါးတရားကိုသိတော်မူ၍ ဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်တော်မူ၏၊ သွားချေကုန်၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားကို မုံ့ကျွတ်ကျစ်ဖြင့်၎င်း, ပျားမုံ့ဆုပ်ဖြင့်၎င်းလုပ်ကျွေးလေကုန်၊ ထိုသို့လုပ်ကျွေးခြင်းသည် သင်တို့အား ရှည်ကြာစွာသော နေ့ညဉ့်တို့ပတ်လုံး အစီးအပွါးများလတ္တံ့" ဤသို့သောစကားကိုဆို၏။

ထိုအခါ၌ ကုန်သည်တို့သည် မုံ့ကျွတ်ကျစ်ကို၎င်း, ပျားမုံ့ဆုပ်ကို၎င်း ယူ၍ ဘုရားရှိရာသို့ကပ်ပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားကိုရှိခိုး၍ လျောက်ပတ်သောအရပ်၌ရပ်ပြီးသော် ဤသို့လျှောက်ကုန်၏၊ "ဘုန်းတော်ကြီးမြတ်တော်မူလှသောမြတ်စွာဘုရား.... အကျွန်ုပ်တို့၏ မုံ့ကျွတ်ကျစ်ကို၎င်း, ပျားမုံ့ဆုပ်ကို၎င်း ခံတော်မူစေချင်၏၊ ဤသို့ ခံတော်မူခြင်းသည် အကျွန်ုပ်တို့အားရှည်ကြာစွာသောနေ့ညဉ့်ပတ်လုံး စီးပွါးချမ်းသာဖြစ်ပါလတ္တံ့"ဟု လျှောက်ကုန်၏၊ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားအား **ဃဋီကာရ** ဗြဟ္မာ ကပ်သော သပိတ်တော်သည် သုဇာတာ၏ နို့ဃနာဆွမ်းလှူခါနီး၌ ကွယ်လေ၏၊ ခံတော်မူစရာသပိတ်တော်မရှိလျှင် ဤသို့ အကြံတော်ဖြစ်၏၊"ရှေးဘုရားတို့သည် လက်တော်တို့ဖြင့်ခံဘူးလေကုန်သလော၊ သပိတ်တော်ဖြင့်ခံဘူးလေကုန်သလော၊ အဘယ်ဖြင့်ငါသည် ဤသူတို့၏မုံ့ကျွတ်ကျစ်ကို၎င်း, ပျားမုံ့ဆုပ်ကို၎င်း ခံရအံ့နည်း" ဟု အကြံတော်ဖြစ်၏။

ထိုသို့ကြံတော်မူသောခဏ၌ စာတုမဟာရာဇ် နတ်သားလေးယောက်တို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ နှလုံးတော်အကြံတော်ကိုသိ၍ လေးပါးသောအရပ်မျက်နှာတို့မှ **ဣန္ဒနီလာ** ကျောက်ဖြင့်ပြီးကုန်သော လေးလုံးသော သပိတ်ကိုကပ်ကုန်၏၊ ထိုသပိတ်တို့ကိုမြတ်စွာဘုရားခံတော်မမူလျှင် ထို့နောင်မှ၎င်းနေသံအဆင်းရှိသော ကျောက်ဖြင့်ပြီးကုန်သော လေးလုံးသောသပိတ်တို့ကို မြတ်စွာဘုရားအား ကပ်ကုန်၏၊ "ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား....ဤသပိတ်တော်ကို ခံတော်မူ၍ ဤသပိတ်တော်ဖြင့် မုံ့ကျွတ်ကျစ်ကို၎င်း, ပျားမုံ့ဆုပ်ကို၎င်း ခံတော်မူပါ" ဟု လျှောက်ကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ထို သပိတ်

တို့ကို ခံတော်မူ၏၊ ထိုသို့ခံတော်မူခြင်းသည် အလိုကြီးသောကြောင့် ခံတော်မူသည်မဟုတ်၊ ထိုနတ်သားတို့၏ ကြည်ညိုခြင်းကို စောင့်အံ့သော ငှါသာ ခံတော်မူသည်။

ဤသို့ခံတော်မူ၍ လေးလုံးသောသပိတ်တို့ကို တလုံးတည်းဖြစ်အောင် ဓိဋ္ဌာန်တော်မူ၍ နှိပ်လျှင် အနားလေးရစ်နှင့်တကွ တလုံးတည်းဖြစ်လေ၏၊ လေးယောက်သော နတ်သားတို့အားလည်း တူသောကောင်းမှု၏ အကျိုးသည် ဖြစ်၏၊ ဤသို့ တလုံးတည်းပြု၍ မြတ်စွာဘုရားသည် အသစ်စက်စက်သော ကျောက်သပိတ်ဖြင့် မုံ့ကျွတ်ကျစ်ကိုငှင်း, ပျားမုံ့ဆုပ်ကိုငှင်း ခံတော်မူ၍ သုံးဆောင်တော်မူ၏။

ထိုအခါ၌ တပုဿ, ဘလ္လိက ညီနောင်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဤသို့ လျှောက်ကုန်၏၊—

"အရှင်ဘုရား····အကျွန်ုပ်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်ကုန်၏၊ တရားတော်ကိုလည်း ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ကုန်၏၊ ယနေ့ကိုအစပြု၍ အသက်ရှည်သော ကာလပတ်လုံး အကျွန်ုပ်တို့ကို ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ကုန်သော ဒါယကာတို့ ဟူ၍ မှတ်တော်မူပါလော့"-

ဟု လျှောက်ကုန်၏၊ ထိုညီနောင် နှစ်ယောက်တို့သည်လည်း လောက၌ ရှေးဦးစွာ နှစ်ခွန်းသော ဆောက်တည်ခြင်းရှိသော ဒွေဝါစိက-ဥပါသကာ အဖြစ်သို့ ရောက်ကုန်၏၊ ဤသို့ဥပါသကာအဖြစ်ကိုကြားပြီး၍ မြတ်စွာဘုရားကို ဤသို့ လျှောက်ကုန်၏၊ "အရှင်ဘုရား···· အကျွန်ုပ်တို့သည် အဘယ်သူအား ရှိခိုးခြင်း,လက်အုပ်ချီခြင်းကို ပြုပါရမည်နည်း"ဟု လျှောက်ကုန်၏၊ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဦးခေါင်းတော်ကို သုံးသပ်တော်မူသော် ဆံတော်တို့သည် လက်တော်၌ ငြိကုန်၏၊ ထိုဆံတော်တို့ကို ကုန်သည်တို့အား "သင်တို့သည် ဤဆံတော်တို့ကို ဆောင်လေကုန်"ဟု ပေးတော်မူ၏၊ ထိုကုန်သည် တို့သည်လည်း ဆံတော်ဓာတ်တို့ကိုရ၍ အလွန် ဝမ်းမြောက်ကုန်သည်ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားအား ရှိခိုး၍သွားလေကုန်၏။

၄၅။ သဟမ္ပတိဗြဟ္မာမင်းတောင်းပန်၍ တရားဟောအံ့ဟုစွင့်ပြုခြင်း

ထို့နောင်မှ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုသမာဓိမှထတော်မူ၍ လင်းလွန်းပင်မှသည် အဇပါလအရပ်သို့ တဘန်ကပ်တော်မူ၏၊ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရား

အား ဤသို့အကြံတော်သည် ဖြစ်၏၊ ''ငါသိတော်မူအပ်သော သစ္စာလေးပါးသည် နက်နဲ၏၊ မြင်နိုင်ခဲ၏၊(သိနိုင်ခဲ၏၊)ငြိမ်သက်၏၊ မြတ်၏၊ ကြံဆ၍သိနိုင်ခဲကုန်၏၊ သိမ်မွေ့လှ၏၊ ပညာရှိတို့သာသိအပ်၏၊ ဤသတ္တဝါအပေါင်းသည် စင်စစ်လျှင် ကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့၌မွေ့လျော်၏၊ စင်စစ် ကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့ဖြင့်နှစ်သက်မွေ့လျော်သောသတ္တဝါ၌ အကြင်သင်္ခါရအစရှိသည်တို့၏ အကြောင်းဖြစ်သော ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားသည်ရှိ၏၊ ဤပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားသည်မြင်နိုင်ခဲ၏၊ အလုံးစုံသော သင်္ခါရတရားတို့၏ ငြိမ်းရာဖြစ်သော အကြင်နိဗ္ဗာန်သည်ရှိ၏၊ ဤနိဗ္ဗာန်ဟူသော တရားသည်လည်း စင်စစ်မြင်နိုင်ခဲလှသည်၊ ငါသည်စင်စစ်သဖြင့် တရားဟောအံ့၊ တပါးသောသတ္တဝါသည်လည်း ငါ၏တရားကိုမသိနိုင်ရာ၊ ထိုသို့မသိနိုင်သော သူတို့အား ဟောခြင်းသည် ငါ့အား ဆင်းရဲပင်ပန်းကာသာဖြစ်၏''၊ ဤသို့အကြံတော်ဖြစ်၏၊ ဤသို့အစရှိသည်ဖြင့် ကြံစည်ဆင်ခြင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ စိတ်တော်သည် တရားဟောခြင်း၌မညွတ်သည်ဖြစ်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားစိတ်တော်ကိုသိ၍ **သဟမ္ပတိဗြဟ္မာမင်း**သည် ဤသို့ကြံ၏၊''အချင်းတို့····လူအပေါင်းသည် ပျောက်-ပျက်ခဲ့၏တကား၊ဤလူ၌ပူဇော်သက္ကာအထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော ခပ်သိမ်းကုန်သောတရားတို့ကို အလိုလိုသိတော်မူသော ဘုရားသခင်၏စိတ်တော်သည် တရားဟောခြင်း၌ ညွတ်တော်မမူ၊ ဤသို့အကြံဖြစ်ပြီးသည့်နောက်မှ သဟမ္ပတိဗြဟ္မာမင်းသည် ဗြဟ္မာ့ပြည်မှကွယ်ခဲ့၍ မြတ်စွာဘုရား၏ရှေ့တော်၌ ထင်ရှားစွာဖြစ်၏၊ ထိုအခါ သဟမ္ပတိဗြဟ္မာမင်းသည် ကိုယ်ဝတ်စုလျားကို ပခုံးတဘက်၌ စမွယ်တင်သည်ကိုပြု၍ လက်ျာပုဆစ်ကိုမြေဝယ်တုပ်၍ ဘုရားရှိရာလက်အုပ်ညွတ်၍ ဤသို့လျှောက်၏၊ ''ဘုန်းတော်ခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား···· အမြိုက်တရားဟောကြားတော်မူပါ၊ ပညာမျက်စိ၌ ကိလေသာဟူသော မြူနည်းသောသတ္တဝါတို့သည် ရှိပါကုန်၏၊ တရားတော်ကို မကြားရချေလျှင် ယုတ်ချေကုန်၏၊ တရားတော်ကို သိလွယ်သော ဝေနေယျသတ္တဝါတို့သည် ဖြစ်ပါကုန်လတ္တံ့၊ အရှင်ဘုရား···· မဂဓရစ်တိုင်း၌ ရာဂအစရှိသော အညစ်အကြေးနှင့်တကွဖြစ်သော ဆသတ္ထာရတို့သည် ကြံဆအပ်သောစင်ကြယ်ခြင်းမရှိသော **မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတရား**သည် ထက်ဝန်းကျင်မှပျံ့နှံ့သဖြင့် ထင်ရှားဖြစ်၏၊ **အမြိုက်တရား** နိဗ္ဗာန်၏တံခါးဖြစ်သော အရိယမဂ်ကို ဘွင့်လှစ်တော်မူပါ။

[ဤသို့ စသောများစွာသော အကြောင်းတို့ဖြင့် တောင်းပန်လတ်သော သဟမ္ပတိဗြဟ္မာကား ကဿပဘုရားသာသနာတော်၌ သဟဿက အမည်ရှိ

သော°ပဌမရျာနလာဘီ ရဟန်းဖြစ်၍ ပဌမဈာန်ဘုံ၌ တကမ္ဘာ အသက်ရှည် သော မြဟ္မာဖြစ်လေသတတ်။]

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဗြဟ္မာမင်း၏ တောင်းပန်ခြင်းကို သိတော်မူ၍ သတ္တဝါတို့အား သနားတော်မူသော အဖြစ်ကိုစွဲ၍ ဣန္ဒြိယပရောပရိယတ္တိဉာဏ်, အာသယာနုသယဉာဏ်ဟု ဆိုအပ်သော ဗုဒ္ဓစက္ခုဖြင့် လောကကို ကြည့်တော်မူလတ်သော်ပညာမျက်စိ၌ ကိလေသာတည်းဟူသော များသောမြူ ရှိသောသတ္တဝါတို့ကိုငှင်း, ပညာမျက်စိ၌ကိလေသာတည်းဟူသောနည်းသော မြူရှိသောသတ္တဝါတို့ကိုငှင်း, ထက်သောဣန္ဒြေ-နံ့သောဣန္ဒြေရှိသော သတ္တဝါတို့ကိုငှင်း၊ ဤသို့စသော သတ္တဝါတို့ကို မြင်တော်မူလေ၏၊ ထို့နောင် ဗြဟ္မာမင်းအား တရားဟောတော်မူအံ့ဟု ပဋိညာဉ်ကိုပေးတော်မူ၏၊ ဗြဟ္မာကြီးသည်လည်း"မြတ်စွာဘုရားသည် တရားဟောအံ့ဟု ခွင့်ပြုတော်မူပြီ"ဟု မြတ်စွာဘုရားကို ယကျ်ာရစ်လည်၍ ရှေ့တော်မှကွယ်ခဲ့၍ မိမိနေရာသို့သွားလေ၏။

၄၆။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဂယာသီသအကြား၌ ဥပကတက္ကတွန်းနှင့်တွေ့ခြင်း

ထိုအခါ၌ ဘုရားသခင်၏ အကြံတော်သည် ဤသို့ဖြစ်၏၊ "အဘယ်သူအား ငါဘုရားသည် ရှေးဦးစွာ ဟောတော်မူရအံ့နည်း၊ တရားတော်ကို အဘယ်သူသည်လျင် သိလတ္တံ့နည်း၊" ဤသို့ အကြံတော်ဖြစ်၏၊ ထိုသို့ကြံတော်မူသောအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့သော အကြံတော် ဖြစ်ပြန်၏၊ "ကာလာမအမျိုးဖြစ်သော ဤ အာဠာရ ရသေ့ သည် ပညာ အဆင်အခြင်လျင်မြန်၏၊ ပညာမျက်စိ၌ ကိလေသာဟူသော မြူနည်း၏၊ ကာလာမအမျိုးဖြစ်သော အာဠာရ ရသေ့အား ရှေးဦးစွာတရားဟောရမူကား ထိုရသေ့သည် ငါဟောသောတရားကို လျင်စွာ သိလတ္တံ့"၊ ဤသို့သော အကြံတော်သည် ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ၌ နတ်သားတယောက်သည် ကိုထင်မပြမူ၍ မြတ်စွာဘုရားအား "အရှင်ဘုရား····ကာလာမမျိုးဖြစ်သော အာဠာရ ရသေ့သည် သေသည်မှာ ခုနစ်ရက်ရှိချေပြီ"ဟု လျှောက်၏၊ မြတ်စွာဘုရားအားလည်း "အာဠာရ ရသေ့သေသည် ခုနစ်ရက်ရှိပြီ၊ အာကိဉ္စညာယတနဘုံ၌ဖြစ်လေသည်ကို ဒိဗ္ဗစက္ခုဖြင့် မြင်တော်မူ၍ "အာဠာရ ရသေ့သည် ရှုံးခြင်းကြီး ရှုံးလေစွ၊ ငါ၏တရားကို နာရသည်ဖြစ်အံ့ လျင်စွာသိဘွယ်ရာရှိလေ၏"ဟု အကြံတော်ဖြစ်၏။

၁—သဘာဂအမည်ရှိသော။

ထိုအခါ ဘုရားသခင်သည် ဤသို့ အကြံတော် ဖြစ်ပြန်၏၊ "အဘယ်သူအား ရှေးဦးစွာ ဟောရအံ့နည်း၊ အဘယ်သူသည် လျင်စွာသိလတ္တံ့နည်း"ဟု အကြံတော်ဖြစ်ပြန်၏၊ "ရာမမင်း၏ သားဖြစ်သော ဥဒကရသေ့သည် လျင်မြန်သောဉာဏ်ရှိ၏၊ ငါဟောရမူကား လျင်စွာသိရာ၏၊ ထိုရသေ့အား ဟောရသော်ကောင်း၏"ဟု ကြံတော်မူသော် ထိုနတ်သားသည်"အရှင်ဘုရား···· ဥဒက ရသေ့သည် ယမန်နေ့ သန်ခေါင်ယာမ်တွင် သေခဲ့ပြီ" ဟု လျှောက်၏၊ မြတ်စွာဘုရားအားလည်း ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်တော်သည် ထင်ရှားဖြစ်တော်မူ၏၊ "ဥဒကရသေ့သည် ဤလူ့ပြည်မှစုတေ၍ နေဝသညာနာသညာယတနဘုံ၌ဖြစ်လေပြီ"ဟု မြင်တော်မူ၏၊ဥဒကရသေ့သည် ငါ၏တရားကိုနာရမူကား လျင်စွာသိလေရာ၏၊ ရှုံးခြင်းကြီး ရှုံးလေစွတကား"ဟု အကြံတော် ဖြစ်၏။

ထို့နောင်မှ "အဘယ်သူအား ရှေးဦးစွာ ဟောရအံ့နည်း၊ အဘယ်သူ လျင်စွာသိလတ္တံ့နည်း"ဟု အကြံတော်ဖြစ်ပြန်၏၊ "ထိုပဥ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ငါ့အား များစွာကျေးဇူးရှိကုန်၏၊ ထိုပဥ္စဝဂ္ဂီ ရဟန်းတို့အား (ဟောရအံ့)ယခု အဘယ်အရပ်၌နေကုန်သနည်း"ဟုဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်ဖြင့်ကြည့်တော်မူလေသော် မိဂဒါဝုန်တော၌ နေကြသည်ကိုမြင်တော်မူ၏၊ ထို့နောင်မှအဇပါလအရပ်၌ မွေ့လျော်တော်မူသရွေ့ နေတော်မူပြီးမှ အစဉ်အတိုင်း ကြွတော်မူခဲ့၍ ဗာရာဏသီပြည်သို့ ရှေးရှုကြွတော်မူလေသော် ဗောဓိပင်၏ငှင်း, ဂယာသီသ၏ငှင်း အကြား၌ ဥပကတက္ကတွန်းသည် မြတ်စွာဘုရားကိုမြင်၏။

[ဗောဓိပင်နှင့်ဂယာသီသကား သုံးဂါဝုတ်ရှိ၏၊ ဗောဓိပင်နှင့် ဗာရာဏသီကား တဆယ့်နှစ်ယူဇနာရှိ၏၊ခင်သိမ်းသောရှေးဘုရားတို့ကား ဓမ္မစကြာဝ ရားဟောအံ့ဟု မိဂဒါဝုန်တောသို့ ကောင်းကင်ဖြင့် ကြွတော်မူကုန်၏၊ ငါတို့ဘုရားရှင်မူကား ဥပကကိုအကြောင်းပြု၍ ခြေဖြင့်ကြွတော်မူသည်၊ ဥပကကား နောက်မှရဟန်းပြု၍ အနာဂါမ် ဖြစ်လတ္တံ့သတည်း။]

(၁) "ငါ့ရှင်····သင်၏ဣန္ဒြေတို့ကား ကြည်ညိုဘွယ်ရှိကုန်၏၊ စင်ကြယ်သော အရေအဆင်းရှိ၏၊ ပြိုးပြိုးပြက်ရှိ၏၊ သင်ကား အဘယ်သူကို ရည်၍ ရဟန်းပြုသနည်း။

(၂) သင်၏ဆရာကား အဘယ်သူနည်း။

(၃) အဘယ်တရားကို သင်နှစ်သက်သနည်း။

ဤသို့ လျှောက်သည်ရှိသော် ဘုရားသခင်သည် "ဥပက···· ငါကား ခပ်သိမ်းသောဘုရားတို့ကိုနှိပ်စက်၍တည်၏၊ ခပ်သိမ်းသောဘုံလေးပါး၌ဖြစ်သော တရားတို့ကို သိတော်မူ၏၊ တေဘုမ္မကတရားတို့၌ ရာဂအစရှိသောကိလေသာဖြင့် လိမ်းကျံခြင်းမရှိ၊ ဤသို့အစရှိသည်ဖြင့်၎င်း၊ ဥပက···· ငါ့အားဆရာမရှိ၊ နတ်နှင့်တကွသောလူတို့၌ ငါနှင့်တူသူမရှိ၊ ဤသို့ အစရှိသည်ဖြင့်၎င်း၊ ငါသည် ယုတ်မာကုန်သော အကုသိုလ်တရားတို့ကို အောင်အပ်သောကြောင့်ဇိနမည်၏၊ ဓမ္မစကြာတရားကို ဟောအံ့သောငှါ ဗာရာဏသီပြည်သို့ ငါသွားအံ့"၊ ဤသို့ အစရှိသည်ဖြင့်၎င်း မိန့်တော်မူသော် "အရှင်ဂေါတမ····ဟုတ်ပေရာ၏"ဟု ဆို၍ ဦးခေါင်းကိုလှုပ်၍ ခရီးကိုလွဲလျက် ဝင်္ကမည်သောရွာသို့ သွားလေ၏။

၄၇။ မိဂဒါဝုန်တော၌ ပဥ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့အား ဓမ္မစကြာတရားဟောတော်မူခြင်း

မြတ်စွာဘုရားသည် အစဉ်အတိုင်းကြွတော်မူလေသည်ရှိသော် ဗာရာဏသီပြည်၏အနီး မိဂဒါဝုန်တောပဥ္စဝဂ္ဂီ ရဟန်းတို့၏ နေရာသို့ ကြွတော်မူလေ၏၊ ထိုအခါ ပဥ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် အဝေးမှကြွတော်မူလာသည်ကိုမြင်ကုန်၍ အချင်းချင်း ကတိကဝတ်ကိုပြုကြကုန်၏၊ "ငါ့ရှင်တို့····ဤရဟန်းဂေါတမသည် လာလတ်ပြီ၊ ဒုက္ကရစရိယာအကျင့်မှထွက်၍ သက်န်းပစ္စည်းများခြင်းငှါ ကျင့်၏၊ ထိုသို့ဒုက္ကရစရိယာအကျင့်မှထွက်၍ သက်န်းပစ္စည်းများခြင်းငှါ ကျင့်သော အရှင်ဂေါတမကို ရှိမခိုးအပ်၊ ထိုအရှင်ဂေါတမ၏ သပိတ်သက်န်းကို မလှမ်းလင့်၊ စင်စစ်မူကား နေရာမှမထလင့်၊ အကယ်၍ အလိုရှိသည်ဖြစ်အံ့ ထိုင်လတ္တံ့"၊ ဤသို့ကတိကဝတ်ကိုပြုလင့်ကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ပဥ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့သို့ ကပ်တော်မူ၏၊ ထိုအခါ ပဥ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ကတိကဝတ်ကို မတည်နိုင်ကုန်၊ မြတ်စွာဘုရားကိုခရီးဦးကြိုပြု၍ တဦးကား သက်န်းကိုလှမ်းလင့်၏၊ တဦးကား နေရာကိုခင်းလင့်၏၊ တဦးကား ခြေဆေးရေကို၎င်း, ခြေဆေးအင်းပျဉ်ကို၎င်း, ခြေပွတ်အိုးခြမ်းကို၎င်း အနီး၌ထားလင့်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ခပ်သိမ်းသောနေရာ၌ နေတော်မူပြီး၍ ခြေတော်ကိုဆေး၏။

ပဥ္စဝဂ္ဂီ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို အမည်ဖြင့်၎င်း, အာဝုသော-ဟူသောခေါ်ဝေါ်ခြင်းဖြင့်၎င်း ဆိုကုန်၏၊ ဤသို့ဆိုသော် မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း "ရဟန်းတို့····ငါဘုရားကို အမည်ဖြင့်၎င်း, အာဝုသောခေါ်ဝေါ်

၁—ဘုံသုံးပါး။

ခြင်းဖြင့်၎င်း မဆိုကုန်လင့်၊ ငါဘုရားသည် သစ္စာလေးပါးတရားတို့ကို အလိုလို သိတော်မူပြီ၊ ဝိပဿီအစရှိသော ရှေးဘုရားတို့၏ လာခြင်းကဲ့သို့ ကောင်း သော လာခြင်းရှိသော ငါဘုရားကို အမည်အားဖြင့်၎င်း, အာဝုသော-ဟူသောခေါ်ဝေါ်ခြင်းဖြင့်၎င်းမဆိုလင့်”၊ ဤသို့အစရှိသည်ဖြင့် မိန့်တော်မူပြီး ၍ “ရဟန်းတို့····နားထောင်ကြကုန်လော့၊ အမြိုက်တရားကိုငါရပြီ၊ ဆုံးမ ပေအံ့၊ တရားကိုဟောပေအံ့၊ ဆုံးမတိုင်းကျင့်သော သူတို့သည် မကြာမြင့်မီပင် လျှင်အရဟတ္တဖိုလ်၏အကျိုးငှါအမျိုးသားတို့သည် ကောင်းစွာသာလျှင်လူ၏ ဘောင်မှ (ရဟန်း၏ဘောင်)၌ ရဟန်းပြုကုန်အံ့၊အတုမရှိသောမဂ်၏ အဆုံး ဖြစ်သောထိုအရဟတ္တဖိုလ်ကိုမျက်မှောက်သော ကိုယ်အဖြစ်၌လျှင်မိမိဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြု၍နေကုန်လော့”၊ ဤသို့မိန့်တော်မူသော် ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဤသို့လျှောက်ကုန်၏။

“အရှင်ဂေါတမ····သင်သည် ထိုသို့ပြုခဲ့စွာသော ဣရိယာပုထ်ကိုဖြစ်စေ သဖြင့်၎င်း, ထိုသို့ပြုခဲ့စွာသောအကျင့်ကို ကျင့်သဖြင့်၎င်း, ထိုသို့ပြုခဲ့စွာသော တလက်ဆွမ်းသော အာဟာရကိုဘုဉ်းပေး၍ ကျင့်သဖြင့်၎င်း လူတို့ကုသိုလ် တရားထက်မြတ်လှစွာသော အရိယာ၏အဖြစ်ကို ပြုစွမ်းနိုင်သော သဗ္ဗညုတ ဉာဏ် (အမြင်အထူးကို မရတုံသေး၏ရှင့်၊ ယခုမူကား သက်န်းစသည်တို့ဖြင့် များခြင်းငှါကျင့်ခဲ့ပြီ၊ ဒုက္ကရစရိယာအကျင့်မှထွက်ခဲ့ပြီ၊ ပစ္စည်းတို့၏များခြင်း ငှါလည်းလာခဲ့ပြီ၊ လူတို့၏ကုသိုလ်ထက်လွန်သော မြတ်လှစွာသော အရိယာ ၏အဖြစ်ကို) ပြုနိုင်စွမ်းသော သဗ္ဗညုတဉာဏ်အမြင်အထူးကို အဘယ်မှာရှိ လတ္တံ့နည်း”၊ ဤသို့ဆိုသည်ရှိသော် “ရဟန်းတို့····ငါဘုရားသည် သက်န်း စသည်ဖြင့် များခြင်းငှါမကျင့်၊ ဒုက္ကရစရိယာအကျင့်မှလည်း ငါမထွက်၊ ငါဘုရားသည် ဝိပဿီအစရှိသော ရှေးဘုရားတို့ကဲ့သို့ ကောင်းသောလာခြင်း ရှိတော်မူ၏၊ သစ္စာလေးပါးတရားတို့ကို အလိုလိုသိတော်မူ၏၊ ရဟန်းတို့···· နားထောင်ကုန်လော့၊ အမြိုက်တရားကို ဟောပေအံ့” ဤသို့အစရှိသည်ဖြင့် မိန့်တော်မူသော် ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ရှေးအတူလျှင် တဘန်လျှောက် ကုန်၏။

ဘုရားသခင်သည်လည်း ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့အား သုံးကြိမ်မိန့်တော်မူပြီး သော်“ရဟန်းတို့··ဤအခါမှ ရှေးဒုက္ကရစရိယာကျင့်သောအခါ၌ ငါရဟန္တာ တည်း၊ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်ပြီးဟူသောစကားကို ငါနှုတ်မြွက်ဘူးသည်ကို သင်တို့သိကုန်၏လော”ဟု မေးတော်မူသော် “အရှင်ဘုရား····ထိုသို့ဆိုဘူး သည်ကို အကျွန်ုပ်တို့မသိပေကုန်”ဟု လျှောက်ကြကုန်၏၊ ဤသို့လျှင် မြတ်စွာ

ဘုရားသည် ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့အား ဘုရားအဖြစ်ကို သိစိမ့်သောငှါတတ်နိုင်တော်မူ၏၊ ထိုအခါ ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားစကားတော်ကို နာကုန်၏၊ အရဟတ္တဖိုလ်ကို ဖြစ်စိမ့်သောငှါ စိတ်ကို ဖြစ်စေကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့ကို ခေါ်တော်မူ၍—

ဒွေ မေ ဘိက္ခဝေ အန္တာ ပဗ္ဗဇိတေန န သေဝိတဗ္ဗာ။

အစရှိသော ဓမ္မစက္ကသုတ်ကို ဟောတော်မူ၏၊ ဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ အရှင်ကောဏ္ဍညသည် ကင်းသောကိလေသာတည်းဟူသော မြူရှိသည်ဖြစ်၍ သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ ရောက်လေ၏၊ ဟောတော်မူသော ဓမ္မစကြာတရားတော်ကို ကြားနာရကုန်သော ဘုမ္မဇိုဝ်းနတ်တို့သည် "ဗာရာဏသီပြည် ဣသိပတနမိဂဒါဝုန်တော၌ တစုံတယောက်သော ရဟန်း, ပုဏ္ဏား, သိကြား, ဗြဟ္မာတို့သည် ဟောကြားဖေါ်ပြခြင်းငှါ မတတ်ကောင်းရာသော ဓမ္မစကြာတရားတော်ကို ဟောတော်မူပေသည်ဟု အဆင့်ဆင့် ကြွေးကြော်ကုန်၏၊ ဘုမ္မဇိုဝ်းနတ်တို့၏အသံကို အဆင့်ဆင့်ကြား၍ စာတုမဟာရာဇ်နတ်တို့သည်လည်း အဆင့်ဆင့်ကြွေးကြော်ကုန်၏၊ ဤအတူ တာဝတိံသာ, ယာမာ, တုသိတာ, နိမ္မာနရတိ, ပရနိမ္မိတဝသဝတ္တီ, ဗြဟ္မာ့ပြည်တိုင်အောင် အဆင့်ဆင့်ကြွေးကြော်ကုန်၏၊ တခဏခြင်းနှင့်ဘုမ္မဇိုဝ်းနတ်တို့မှစ၍ဗြဟ္မာ့ပြည်တိုင်အောင် ကြွေးကြော်သံသည်နှံ့၍တက်လေသည်၊ တသောင်းသော လောကဓာတ်သည်လည်း တုန်လှုပ်လေ၏၊ ဘုရားသခင်သည်လည်း—

အညာသိ ဝတ ဘော ကောဏ္ဍညော။
အစရှိသည်ဖြင့် ဥဒါန်းကျူးတော်မူ၏။

ဘော၊ အချင်းတို့။ ကောဏ္ဍညော၊ ကောဏ္ဍညသည်။ အညာသိဝတ၊ သိလေပြီတကား။ ဘော၊ အချင်းတို့။ ကောဏ္ဍညော၊ ကောဏ္ဍညသည်။ အညာသိဝတ၊ သိလေပြီတကား။ ဤသို့ဥဒါန်းကျူးတော်မူ၏၊ ဤသို့သော ဥဒါန်းစကားကြောင့် အညာတကောဏ္ဍည-ဟူ၍ အမည်တွင်သတည်း၊ ထိုအခါ၌ အညာတကောဏ္ဍညသည် မြင်အပ်ပြီးသော တရားရှိ (သည်၊ ရောက်အပ်ပြီးသောတရားရှိသည်၊) ဉာဏ်ဖြင့်သက်ပြီးသော တရားရှိသည်၊ ကူးမြောက်ပြီးသော ဝိစိကိစ္ဆာရှိသည်၊သို့လော, သို့လောဟု ယုံမှားခြင်း ကင်းသည်ဖြစ်၍ ဘုရားသခင့်သာသနာတော်၌ ရဲရင့်သော ဉာဏ်သို့ရောက်သည်ဖြစ်၍ ဘုရားမှတပါး ယုံကြည်အပ်သော သူမရှိသည်ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ဤသို့လျှောက်၏၊ "အရှင်ဘုရား····အကျွန်ုပ်သည် အရှင်ဘုရား

၏ အထံတော်၌ ရဟန်းအဖြစ်ကို ရချင်ပါ၏''ဟု လျှောက်လေသော် ဘုရားသခင်သည်လည်း—

ဧဟိ ဘိက္ခု၊ သွာက္ခာတော ဓမ္မော၊စရ ဗြဟ္မစရိယံ သမ္မာ ဒုက္ခဿ အန္တကိရိယာယာတိ။

ဟု ဧဟိဘိက္ခုခေါ်တော်မူ၏။

ဤ၌ အတ္ထကား—ဘိက္ခု၊ ရဟန်း။ ဧဟိ၊ လာလှည့်။ ဓမ္မော၊ တရားတော်ကို။ သွာက္ခာတော၊ ကောင်းစွာ ဟောတော်မူအပ်ပြီ။ သမ္မာ၊ ကောင်းစွာ။ ဒုက္ခဿ၊ ဆင်းရဲ၏။ အန္တကိရိယာယ၊ အဆုံးကိုပြုခြင်းငှါ။ ဗြဟ္မစရိယံ၊ သာသနာတော်ကို။ စရ၊ ကျင့်လှည့်။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဘဂဝါ၊ သည်။ အဝေါစ၊ မိန့်တော်မူ၏။

[ဤကား အနက်တည်း၊ အရှင်ကောဏ္ဍည၏ ပဉ္စင်းခံခြင်းသည်ကား ဧဟိဘိက္ခုဥပသမ္ပဒတည်း။]

ဤသို့ဝါဆိုလပြည့်နေ့ ဓမ္မစကြာတရားတော်ကို နာရသည့်၏ အဆုံး၌ တသောင်းသော လောကဓာတ်မှ **တဆယ့်ရှစ်ကုဋေသောနတ်**ဗြဟ္မာ တို့သည် အကျွတ်တရားကို ရလေကုန်၏၊ လပြည့်ကျော်တရက်နေ့၌ အရှင်ဝပ္ပသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ ရောက်လေ၏၊ နှစ်ရက်နေ့၌ အရှင်ဘဒ္ဒိယသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ ရောက်လေ၏၊ သုံးရက်နေ့၌ အရှင်မဟာနာမ်သည် သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ ရောက်လေ၏၊ လေးရက်နေ့၌ အရှင်အဿဇိသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ရောက်လေ၏၊ လပြည့်ကျော်ငါးရက်နေ့၌ ငါးဦးသော ရဟန်းတို့ကို တပေါင်းတည်းစည်းဝေးစေ၍—

ရူပံ ဘိက္ခဝေ အနတ္တာ—

အစရှိသည်ဖြင့် **အနတ္တလက္ခဏာသုတ်**ကို ဟောတော်မူ၏၊ဟောတော်မူသည်၏ အဆုံး၌ ငါးဦးသော ရဟန်းတို့သည် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်လေကုန်၏၊ ဤသို့ကောဏ္ဍညအစ အဿဇိအဆုံးရှိသော ငါးဦးသော အရှင်တို့သည် ဧဟိဘိက္ခုချည်း ဖြစ်ကုန်၏၊ ဆုံးမဩဝါဒ ပေးတော်မူသော အခါ၌ အညာတကောဏ္ဍည-စသော အရှင်သုံးဦးတို့ဆွမ်းခံချေ၍ ခြောက်ဦးသော အရှင်သခင်တို့မျှ၌ သုံးဆောင်တော်မူကုန်သည်၊ ထိုအခါ၌ ဘုရားသခင်နှင့်တကွ လောက၌ခြောက်ဦးသောရဟန္တာပွဲ့သည် ထင်ရှားဖြစ်တော်မူကုန်၏။

၄၀။ သေဋ္ဌေးသားယသ ရဟန်းအဖြစ်ကို ရခြင်း

ထိုအခါ၌ ဗာရာဏသီပြည်တွင် ယသ အမည်ရှိသော သေဋ္ဌေးသားသည် ရှိ၏၊ နူးညံ့သိမ်မွေ့၏၊ ထိုသေဋ္ဌေးသားအား ဟေမန္တ-ဆောင်းဥတုဌ်စံသော ပြာသာဒ်တဆောင်, ဂိမှန္တ-နွေဥတု၌စံသော ပြာသာဒ်တဆောင်, ဝဿန္တ-မိုယ်းဥတု၌စံသောပြာသာဒ်တဆောင်၊ဤသုံးဆောင်သောနန်းပြာသာဒ်တို့သည် ရှိကုန်၏၊ ယောကျ်ားမရှိဘဲ မိန်းမတို့သာ တီးမှုတ်အပ်သော တူရိယာမျိုးတို့ဖြင့် တီးမှုတ်လျက် မိုယ်းလေးလ စံသော ပြာသာဒ်မှ (အောက်ပြာသာဒ်သို့) သက်လေ၏၊ ထိုအခါ၌ ယသသေဋ္ဌေးသားသည် ငါးပါးသော ကာမဂုဏ်တို့ဖြင့် စမ္မယ် ပျော်ပါးလျက် စောစောလျှင် အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်လေ၏၊ အခြွေအရံတို့သည်လည်း အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏၊ တညဉ့်ပတ်လုံး ဆီမီးတို့သည် ထွန်းလင်းကုန်၏၊ ယသသေဋ္ဌေးသားသည် စောစောကနိုးလတ်၍ တယောက်သော မိန်းမကား လက်ကတီးကြား၌ စောင်းကို ပိုက်လျက်, တယောက်သော မိန်းမကား လည်ပင်း၌ မုရိုးစည်ကိုလွယ်လျက်,တယောက်သော မိန်းမကား အာလမ္ဗရမည်သော စည်ကို ပိုက်လျက်, ယောင်ယမ်းကုန်လျက်,ဖရိုဖရဲပြေသော ဆံရှိကုန်လျက် အရှက်အတင် မြင်၍မျှမကောင်းအောင် အိပ်ပျော်ကြသည်ကို မြင်လေ၏၊ ထိုသို့မြင်သောအခါ၌ ယသသေဋ္ဌေးသားသည်—

ဥပဒ္ဒုတံ ဝတ ဘော၊ ဥပဿဋ္ဌံ ဝတ ဘော။

ဟူသော ဥဒါန်းစကားကို ကျူးလေ၏။

ဤ၌ အတ္ထကား—ဘော၊ အိုအချင်းတို့။ ဣဒံသဗ္ဗကာယဇာတံ၊ဤအလုံးစုံသောကိုယ်၏အဖြစ်သည်ကား။ ဥပဒ္ဒုတံဝတ၊ ဧကန်—နှိပ်စက်စွတကား။ ဘော၊ အိုအချင်းတို့။ ဣဒံသဗ္ဗကာယဇာတံ၊ ဤအလုံးစုံသော ကိုယ်၏အဖြစ်သည်။ ဥပဿဋ္ဌံဝတ၊ ဧကန်—ညှဉ်းဆဲအပ်စွတကား။

ဤသို့ဥဒါန်းစကားကို ဆိုပြီးသောနောင်မှ ယသသေဋ္ဌေးသားသည် ရွှေခြေနင်းတို့ကိုစီး၍ သွားလေသော် မိမိအိမ်တံခါးသို့ရောက်လေ၏၊ ထိုအခါနတ်တို့သည် ''သေဋ္ဌေးသားအား တစုံတယောက်သော သူသည် ရဟန်းပြုခြင်း၌ အန္တရာယ် မပြုစေလင့်''ဟု တံခါးကို ဘွင့်ကုန်၏၊သေဋ္ဌေးသား သည်လည်း သွားလေသော် မြို့တံခါးသို့ ရောက်ပြန် လေ၏၊ ထိုအခါ၌လည်း နတ်တို့သည် ''သေဋ္ဌေးသားရဟန်းပြုခြင်း၌ တစုံတယောက်သော သူသည် အန္တရာယ်မပြုစေလင့်''ဟု တံခါးကို ဘွင့်ကုန်၏၊ သေဋ္ဌေးသားသည်လည်း

အစဉ်အတိုင်း သွားလေသော် ဣသိပတနမိဂဒါဝုန် တောသို့ရောက်လေ၏၊ ထိုအခါ ဘုရားသခင်သည် ထိုညဉ့်မိုးသောက်ထဲ၌ စောစောထ၍ လွင်ပြင်၌ စင်္ကြံကြွ၍ နေတော်မူသဖြင့် အဝေးကလာသော သေဋ္ဌေးသားကို မြင်တော်မူလေလျှင် စင်္ကြံမှသက်၍ ခင်းအပ်သောဘုရားနေရာတော်၌ နေတော်မူ၏၊ထိုသို့ နေတော်မူသောအခါ သေဋ္ဌေးသားသည် ဘုရားသခင်၏ အနီး၌—

ဥပဒ္ဒုတံ ဝတ ဘော—

စသည်ဖြင့် ဤအလုံးစုံသောကိုယ်၏အဖြစ်သည် နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲစွဟူသော ဥဒါန်းစကားကိုဆို၏၊ ဘုရားသခင်သည်လည်း—

ဣဒံ ခေါ ယသ အနုပဒ္ဒုတံ၊ဣဒံ အနုပဿဋ္ဌံ၊ဟေိ ယသ နိသီဒ၊ ဓမ္မံ တေ ဒေသေဿာမိတိ။

ဟုခေါ်တော်မူ၏။

ဤ၌ အတ္ထကား—ယသ၊ အို-ယသ၊ ဣဒံ-အမတံ၊ ဤနိဗ္ဗာန်တရားသည်။ ခေါ၊ အဟုတ်လျှင်။ အနုပဒ္ဒုတံ၊ မနှိပ်စက်အပ်။ ဣဒံ-အမတံ၊ ဤနိဗ္ဗာန် တရားသည်။ အနုပဿဋ္ဌံ၊ မရှုံ့ရှာအပ်။ ယသ၊ အို-ယသ။ ဧဟိ၊လာလှည့်။ နိသီဒ၊ နေလော့။ တေ၊ သင့်အား။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ ဒေသေဿာမိ၊ ဟောပေအံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ အဝေါစ၊ မိန့်တော်မူ၏။

ဤသို့ ဘုရားသခင် ခေါ်တော်မူသောအခါ၌ ယသသေဋ္ဌေးသားသည် "ဤနိဗ္ဗာန်မည်သည်ကား မညှဉ်းဆဲသတတ်၊ မရှုံ့ရှာအပ်ဆိုချေသည်"ဟု ရွှင်လန်းဝမ်းမြောက်သည်ဖြစ်၍ ရွှေခြေနင်းတို့ကို ချွတ်၍ ဘုရားရှိရာသို့ ရှိသေစွာ ကပ်ပြီးသော် ရှိခိုးလျက် သင့်တင့်လျောက်ပတ်ရာအရပ်၌နေလေ၏၊ဘုရားသခင်သည်လည်း အလှူ၏အကျိုး, သီလ၏အကျိုး, အိမ်ရာထောင်သောလူတို့ ဘောင်၌ များစွာသောအပြစ်, ကာမဘောင်မှ ထွက်မြောက်ခြင်းအကျိုးတို့ကို ပြတော်မူ၏၊ သေဋ္ဌေးသား၏စိတ်သည် နူးညံ့သည်၊ နီဝရဏကင်းသောစိတ် ရှိသည်၊ ဝမ်းမြောက်ကြည်ညိုသောစိတ်ရှိသည်ကို ဘုရားသခင် သိတော်မူလေသော် ဒုက္ခသစ္စာကိုင်း,သမုဒယသစ္စာကိုင်း, နိရောဓသစ္စာကိုင်း,မဂ္ဂသစ္စာ ကိုင်း ပြတော်မူ၏၊ ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ သေဋ္ဌေးသားသည် ဥပမာ အားဖြင့်အညစ်အမည်းကင်း၍ ဖြူစင်စွာသောပုဆိုးသည်အနီ,အရွှေ-စသော ဆိုးရည်ကိုခံရာသကဲ့သို့ ထိုခဏ၌ ကင်းသော ကိလေသာမြူရှိသည်ဖြစ်၍ သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ ရောက်လေ၏။

ထိုအခါ **အရှင်ယသ၏အမိ**သည် ပြာသာဒ်သို့ တက်လေသော် သေဋ္ဌေး သားကို မမြင်၍ အဘသေဋ္ဌေးရှိရာသို့ သွားပြီးသော်"အရှင်····သေဋ္ဌေးသား

ကိုမမြင်ပါ၊အဘယ်မှာနည်း''ဟုဆိုပေလျှင် အဘ သေဋ္ဌေးသည်လည်း လေး မျက်နှာသောအရပ်တို့ကို မြင်းသည်တမန်တို့ကို စေလွှတ်လိုက်၍ မိမိကိုယ် တိုင် မိဂဒါဝုန်တောသို့ သွားလေ၏၊ထိုအခါ သား၏ရွှေခြေနင်းရာကို မြင်၍ ခြေရာကို အစဉ်မှီးလျက် လိုက်လေ၏၊ ဘုရားသခင်သည်လည်း အဝေးမှ လာသော သေဋ္ဌေးကိုမြင်၍ ''ငါ၏အနီး၌နေသော ယသကိုမမြင်အောင် တန်းခိုးဘန်ဆင်းရသော် ကောင်း၏''ဟု ကြံတော်မူသည်ဖြစ်၍ တန်းခိုး ဘန်ဆင်းတော်မူ၏၊ သေဋ္ဌေးသည်လည်း ဘုရားရှိရာသို့ ကပ်၍ ''အရှင် ဘုရား....ယသကိုမြင်ပါသလော''ဟု လျှောက်လေသော် ဘုရားသခင်လည်း ''သေဋ္ဌေး....ထိုင်ဦးလော့၊ ဤအရပ်၌သေဋ္ဌေးသားယသကို မြင်ရအံ့'' ဟု ဆိုတော်မူ၏၊ သေဋ္ဌေးသည်လည်း''သားကိုမြင်ရအံ့ဆိုလေသည်တကား''ဟု ရွှင်လန်းဝမ်းမြောက်သည်ဖြစ်၍ ဘုရားသခင်ကိုရှိခိုးလျက် သင့်တင့်လျောက် ပတ်ရာအရပ်၌နေ၏။

ဘုရားသခင်လည်း သေဋ္ဌေးအား **အစဉ်သောတရားစကား**ကို ဟောတော် မူ၏၊ ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ (သေဋ္ဌေးသည်) သောတာပတ္တိ ဖိုလ် သို့ ရောက်၍ သာသနာတော်၌ မဆုတ်မနစ် ကြည်ညိုသောစိတ်ရှိသဖြင့် ''အရှင်ဘုရား.... အလွန်ကောင်းစွတကား၊ ဥပမာကား- မှောက်၍ထား သောအိုးကို လှန်ဘိသကဲ့သို့ ဖုံးလွှမ်းအပ်သောဝတ္ထုကိုမူလည်း ဘွင့်ဘိသကဲ့ သို့ ခရီးမှားသောသူတို့အား ခရီးကြားပေသကဲ့သို့ အင်္ဂါလေးပါးနှင့်ပြည့်စုံ သောအမိုက်တိုက်၌ ဆီမီးတန်ဆောင်ကို ထွန်းဘိသကဲ့သို့ မျက်စိအမြင်နှင့် ပြည့်စုံသောသူသည် ရူပါရုံကိုမြင်ဘိသကဲ့သို့ ထို့အတူလျှင် အရှင်ဘုရားသည် များစွာသော အကြောင်းတို့ဖြင့် တရားတော်ကို ဟောတော်မူပေသည်၊ ''အရှင်ဘုရား....အကျွန်ုပ်သည် ဘုရားသခင်ကို ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ် ပါ၏၊တရားတော်(ကိုကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏၊)သံဃာတော်ကို ကိုး ကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏၊ယနေ့ကိုအစပြု၍ အသက်ရှည်သရွေ့ ကာလ ပတ်လုံး ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်သောဒါယကာဟု အကျွန်ုပ်အားမှတ် တော်မူစေချင်ပါသည်''ဟု လျှောက်လေ၏။

[ထိုသေဋ္ဌေးသည် လောက၌ ရှေးဦးစွာ တေဝါစိကသရဏဂုံတည်သော ဒါယကာတည်း။]

ထိုခဏ၌ အဘသေဋ္ဌေးအား တရားတော်ကိုဟောတော်မူစဉ် မြင်တိုင်း, သိဘိုင်းသောအရာဖြင့် သိမြင်သောတရားကို ဆင်ခြင်သော ရှင်ယသအား တဏှာ,ဒိဋ္ဌိအားဖြင့် တစုံတခုသောအာရုံကို မယူမူ၍ အာသဝေါတရားတို့မှ စိတ်သည် လွတ်၏။

ယသသေဋ္ဌေးသားကား သက်န်းမဝတ်သေးဘဲလျှင်လူရဟန္တာ ဖြစ်လင့်သတည်း။

ထိုအခါ၌ ဘုရားသခင်သည် ဤသို့အကြံတော်ဖြစ်သတည်း၊ အဘသေဋ္ဌေးအား တရားဟောခိုက် မြင်တိုင်း,သိတိုင်းသောတရားကို ဆင်ခြင်သော ယသသည် အာသဝေါကုန်၍ ရဟန္တာဖြစ်ပြီ၊ ယသသည် လူထွက်၍ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာကို ခံစားခြင်းငှါမထိုက်ပြီ၊ တန်းခိုးတော်ကို ငြိမ်းစေရသော် ကောင်း၏ဟု အကြံတော်ဖြစ်ပြီး၍ တန်းခိုးတော်ကိုရုပ်၏၊ သေဋ္ဌေးသည်လည်း အနီး၌နေသောသား ရှင်ယသကိုမြင်၍"ချစ်သား.... သင်၏အမိသည် စိုးရိမ်ခြင်း,ငိုကြွေးခြင်းကြီးစွာဖြစ်သည်၊ အမိအား အသက်ရှည်ခြင်းကို ပေးလော့" ဟု ဆို၏၊ ထိုအခါ ရှင်ယသသည် ဘုရားသခင်ကို မော်ကြည့်၍ ဘုရားသခင်သည်လည်း သေဋ္ဌေးကို ဤသို့မိန့်တော်မူ၏၊ "သူကြွယ်.... ငါ မေးလတ္တံ့သည်ကို အဘယ်သို့အောက်မေ့သနည်း၊ သင်မြင်သကဲ့သို့ ယသသည် သေက္ခဉာဏ်အမြင်ဖြင့် သစ္စာတရားကိုမြင်ပြီ၊ မြင်တိုင်း,သိတိုင်းတရားကိုဆင်ခြင်သောယသအား တဏှာ,ဒိဋ္ဌိအားဖြင့် တစုံတခုသောအာရုံကို မယူမူ၍ အာသဝေါတရားမှ လွတ်ပြီ၊ သူကြွယ်....ယသသည် လူဖြစ်၍ ရှေးလူဖြစ်သောအခါကဲ့သို့ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာကို ခံစားခြင်းငှါ ထိုက်မည်လော" ဟု မေးတော်မူသော် "အရှင်ဘုရား....ဤစကားကို ဆိုခြင်းငှါ မသင့်ပေ၊ မလျောက်ပတ်ချေ၊ အရှင်ဘုရား.... ယသသေဋ္ဌေးသား၏ ရအပ်သောကျေးဇူးတို့သည် ရတော်ပေစွ၊ အရှင်ဘုရား....အကြင်ကျေးဇူးတို့ဖြင့် သားယသ၏အရဟတ္တဖိုလ်စိတ်သည် အာသဝေါတရားမှ လွတ်၏၊ ထိုသီလ, သမာဓိ, ပညာဟူသောကျေးဇူးတို့ကို ရှင်ယသ၏ရခြင်းတို့သည် ရတော်ပေစွ၊ အရှင်ဘုရား....ယနေ့ ကောင်းမှုအကျိုးငှါ သားရှင်ယသကို နောက်လိုက်ရဟန်းပြု၍ အကျွန်ုပ်ဆွမ်းကို ခံတော်မူပါ"ဟုလျှောက်၏၊ ဘုရားသခင်သည်လည်း ဆိတ်ဆိတ်ဖြင့် သည်းခံတော်မူ၏။

သေဋ္ဌေးသည်လည်း ဘုရားသခင်၏ သည်းခံတော်မူခြင်းကိုသိ၍ နေရာမှ ထပြီးသော် ရှိခိုး၍ လက်ျာရစ်လှည့်၍ သွားလေ၏၊ သေဋ္ဌေးသွား၍ မကြာမြင့်မီ"အရှင်ဘုရား.... အကျွန်ုပ်သည် အရှင်ဘုရားအထံတော်၌ ရှင်၏အဖြစ်, ရဟန်း၏အဖြစ်ကို ရလိုပါသည်"ဟု လျှောက်၏၊ ဘုရားသခင်သည်လည်း—

ဧဟိ ဘိက္ခု၊ သွာက္ခာတော ဓမ္မော၊ စရ ဗြဟ္မစရိယံ၊

ဟု ဧဟိ ဘိက္ခုခေါ်တော်မူ၏၊ ထိုအခါ အရှင်ယသ၏ ရဟန္တာအဖြစ်သည် ပြည့်စုံသတည်း၊ ထိုအခါ လောက၌ ခုနစ်ဦးသော ရဟန္တာတို့သည်ဖြစ်

ကုန်၏၊ ဘုရားသခင်သည်လည်း နံနက်အခါ၌ သင်းပိုင်ကိုပြင်ဝတ်၍ သပိတ်, သင်္ကန်းကို ယူ၍ အရှင်ယသသည် ပစ္ဆာသမဏဖြစ်၍ သေဋ္ဌေးအိမ်သို့ကြွတော်မူပြီးသော် ခင်းအပ်သော ဘုရားနေရာ၌ နေတော်မူ၏၊ ထိုသို့နေတော်မူသောအခါ အရှင်ယသ၏ အမိသည်၎င်း,အရှင်ယသ၏ မယားသည်၎င်း ဘုရားရှိရာသို့ ကပ်ပြီးသော် ရှိခိုး၍ လျောက်ပတ်စွာနေကုန်၏၊ ဘုရားသခင်သည်လည်း ထိုမိန်းမတို့အား ဒါနကထာ,သီလကထာ(သဂ္ဂကထာ)စသောဟောမြဲသောဒေသနာတော်ကို ဟောတော်မူ၏၊ ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ ဒိဋ္ဌိ,ဝိစိကိစ္ဆာကင်းသည်ဖြစ်၍သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ရောက်ကုန်၏၊ဤသို့ရောက်အပ်ပြီးသော် ထူးသောတရား[၁]ရှိကုန်သော ထိုဒါယိကာမတို့သည် "အရှင်ဘုရား....အလွန်ကောင်းစွ၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် ဘုရားကို ကိုးကွယ်ရာဟု ဆည်းကပ်ပါကုန်၏၊တရားတော်ကို၎င်း, သံဃာတော်ကို၎င်း ကိုးကွယ်ရာဟု ဆည်းကပ်ပါကုန်၏၊ ယနေ့ကို အစပြု၍ အကျွန်ုပ်တို့ကို ရတနာသုံးပါးအား ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်သူဟုမှတ်တော်မူပါ"ဟု လျှောက်ကုန်၏။

[ထိုဒါယိကာမတို့သည် လောက၌ ရှေးဦးစွာ တေဝါစိကသရဏဂုံတည်ကုန်၏။]

ထိုအခါ အရှင်ယသ၏ အမိ,အဘ,မယားတို့သည် ဘုရားသခင်ကို၎င်း, အရှင်ယသကို၎င်း မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်တို့ဖြင့် ကိုယ်တိုင်လုပ်ကျွေးကုန်၏၊ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသော် သင့်တင့်ရာအရပ်၌ နေကုန်၏၊ဘုရားသခင်သည်လည်း ထိုသူတို့အား တရားဒေသနာကို ဟောတော်မူ၍ ကြွတော်မူလေ၏။

၄၃။ ဝိမလ,သုဗာဟု,ပုဏ္ဏဇိ,ဂဝမ္ပတိသေဋ္ဌေးသားတို့ ရဟန်းဖြစ်သည်ကိုပြခြင်း

ထိုအခါ အရှင်ယသ၏လူက အပေါင်းအဘော်ဖြစ်ကုန်သော ဗာရာဏသီပြည်၌ သေဋ္ဌေးအဆက်ဆက်တို့၏သားဖြစ်ကုန်သော ဝိမလ,သုဗာဟု,ပုဏ္ဏဇိ,ဂဝမ္ပတိ-ဟူသော လေးယောက်ကုန်သော သေဋ္ဌေးသားတို့သည်လည်း ယသသေဋ္ဌေးသားသည် ဆံမုတ်ဆိတ်ကိုချ၍ ဖန်ရည်စွန်းသောသင်္ကန်းကိုဝတ်၍ ရဟန်းပြုသည်ဟု ကြားကုန်၏၊ ထိုသို့ကြားကုန်ပြီးသော် သေဋ္ဌေးသားတို့အား ဤသို့အကြံဖြစ်ကုန်၏၊ "ဤသုတ်,အဘိဓမ္မာ,ဝိနည်း၌ ရှင်ယသသည် အိမ်ရာထောင်သော လူ၏ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်၌ ရဟန်းပြု၏၊ ထိုဝိနည်းတရား,

၁—ထူးသောတရား။

ရဟန်းပြုခြင်း၏အဖြစ်တို့သည် စင်စစ်အားဖြင့် ယုတ်သည်မဖြစ်ရာ''ဟု ဤသို့သောအကြံဖြစ်ကုန်၏၊ ထိုလေးယောက်သော သေဋ္ဌေးသားတို့သည် အရှင်ယသရှိရာသို့ကပ်ကုန်ပြီးသော် ရှိသေစွာရှိခိုး၍ သင့်တင့်ရာ၌ ရပ်ကုန်၏၊ ထိုအခါ၌ အရှင်ယသသည် လေးယောက်သော သေဋ္ဌေးသားတို့ကိုယူ၍ ဘုရားရှိရာကပ်ပြီးသော် ရှိသေစွာရှိခိုး၍ သင့်တင့်ရာ၌ နေ၏၊ ထိုသို့နေပြီးသော် ရှင်ယသသည် မြတ်စွာဘုရားကို—

''အရှင်ဘုရား····ဝိမလ,သုဗာဟု,ပုဏ္ဏဇိ, ဂဝမ္ပတိ-ဟူသော ဗာရာဏသီပြည်၌ သေဋ္ဌေးအဆက်ဆက်တို့၏သားဖြစ်ကုန်သော ဤလေးယောက်သောသူတို့သည် အကျွန်ုပ်၏ ရှေးလူဖြစ်စဉ်ကာလက အဆွေခင်ပွန်းအကျွမ်းတဝင်ချစ်ခင်ကြသောသူတို့တည်း၊ ဤလေးယောက်သောသူတို့ကို အရှင်ဘုရားသည် ဆုံးမဩဝါဒပေးတော်မူပါလော့'' ဟု လျှောက်၏၊ ဘုရား သခင်သည်လည်း ထိုသူဋ္ဌေးသားတို့အား ဒါနကထာ, သီလကထာ, သဂ္ဂကထာ, မဂ္ဂကထာ-အစရှိသော ဒေသနာတို့ကိုပြတော်မူ၏၊ ထိုသူတို့သည် သိမ်မွေ့နူးညံ့သောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ နိဝရဏကင်းပြီးသော် သစ္စာလေးပါးတရားကို ပြတော်မူပေ၏၊ သစ္စာလေးပါးတရားတို့ကို ပြတော်မူသည်၏အဆုံး၌ လေးယောက်သော သေဋ္ဌေးသားတို့သည် သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ ရောက်ကြကုန်၏၊ ထိုအခါ၌ လေးယောက်သော သေဋ္ဌေးသားတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို—''အရှင်ဘုရား·· အကျွန်ုပ်တို့သည် အရှင်ဘုရားအထံတော်၌ ရှင်ရဟန်းအဖြစ်ကိုရလိုပါကုန်၏''ဟုလျှောက်ကြကုန်၏၊ဘုရားသခင်သည်လည်း—

ဧထ ဘိက္ခဝေါ သွာက္ခာတော ဓမ္မော၊ စရထ ဗြဟ္မစရိယံ သမ္မာ ဒုက္ခဿ အန္တကိရိယာယ။

ဟု ဟောတော်မူ၏၊ ထိုလေးယောက်သော သေဋ္ဌေးသားတို့သည် ဧဟိဘိက္ခုရဟန်းချည်း ဖြစ်ကြကုန်၏၊ ထိုအခါ၌ ဘုရားသခင်သည် ထိုရဟန်းတို့ကို တရားနှင့်လျော်သော ဆုံးမဩဝါဒကို ပေးတော်မူ၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည်လည်း အာသဝေါတရားကင်းကုန်သည်ဖြစ်၍ရဟန္တာချည်း ဖြစ်ကြလေကုန်၏၊ ထိုအခါ လောကဝယ်တကျိပ်တယောက်သောရဟန္တာတို့သာဖြစ်ကုန်၏။

၄၀။ လောကဝယ် ခြောက်ကျိပ်တယောက်သော ရဟန္တာတို့ကိုပြခြင်း

ထို့နောင်မှ ဇနပုဒ်၌နေကုန်သော ငါးကျိပ်အတိုင်းအရှည်ရှိကုန်သော အရှင်ယသ၏အချစ်အခင်ဖြစ်ကုန်သောလူစဉ်ကာလက အပေါင်းအဘော်ဖြစ်

ကုန်သော အမျိုးသားတို့သည် အရှင်ယသသည် ဆံ,မုတ်ဆိတ်ကိုချ၍ ဖန်ရည်စွန်းသော အဝတ်ကိုဝတ်လျက် အိမ်ရာထောင်သော လူ၏ဘောင်မှ ထွက်မြောက်၍ ရဟန်းပြုပြီဟု ကြားကုန်၍ ထိုငါးကျိပ်သော အမျိုးသားတို့အား— "ရှင်ယသသည် အိမ်ရာထောင်သော လူ၏ဘောင်မှ ထွက်မြောက်၍ ရဟန်းပြု၏၊ ထိုဝိနည်းတရားသည်လည်း ယုတ်သည် မဖြစ်ရာ၊ ရဟန်းအဖြစ်သည်လည်း ယုတ်သည် မဖြစ်ရာ"၊ ဤသို့အကြံဖြစ်ကြကုန်၏၊ ထိုအခါ၌ ငါးကျိပ်သောအမျိုးသားတို့သည် အရှင်ယသရှိရာသို့ ကပ်ကုန်၍ ရှိသေစွာရှိခိုးလျက် သင့်တင့်ရာ၌ ရပ်ကုန်၏။

ရှင်ယသသည်လည်း ထိုငါးကျိပ်သော အမျိုးသားတို့ကိုယူ၍ ဘုရားရှိရာ ကပ်လေပြီးသော် ရှိသေစွာ ရှိခိုးဦး၍"အရှင်ဘုရား....ဤငါးကျိပ်သောသူတို့သည် အကျွန်ုပ်လူဖြစ်စဉ်ကာလက အဆွေခင်ပွန်းတို့တည်း၊ ဤသူတို့အား ဆုံးမဩဝါဒပေးတော်မူပါ" ဟု လျှောက်၏၊ဘုရားသခင်သည်လည်း ထိုသူတို့အား ဒါန, သီလအစ သစ္စာလေးပါးအဆုံးရှိသော ဟောမြဲသော ဒေသနာတော်ကိုပြတော်မူသည်၏အဆုံး၌ **ငါးကျိပ်သောအမျိုးသား** တို့သည် ထိုနေရာ၌ ကင်းသောမြူရှိသည်ဖြစ်၍ သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ ရောက်ပြီးသော် "အရှင်ဘုရား....အကျွန်ုပ်တို့သည် အရှင်ဘုရားအထံတော်၌ ရှင်ရဟန်းအဖြစ်ကို ရလိုပါကုန်၏"ဟု တောင်းပန်လတ်သော်—

ဧထ ဘိက္ခဝေါ သွာက္ခာတော ဓမ္မော၊ စရထ ဗြဟ္မစရိယံ သမ္မာ ဒုက္ခဿ အန္တ ကိရိယာယ။

ဟု ခေါ်တော်မူ၏၊ ထိုအခါ၌ ငါးကျိပ်သော အမျိုးသားတို့သည် ဧဟိဘိက္ခု ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်ကုန်၏၊ ဘုရားသခင်သည်လည်း အမျိုးသားတို့အား တရားနှင့်လျော်စွာ ဩဝါဒပေးတော်မူရာ၌အမျိုးသားတို့လည်း ရဟန္တာချည်းဖြစ်ကုန်၏၊ထိုအခါ၌ လောကဝယ် **ခြောက်ကျိပ်တယောက်သောရဟန္တာ** တို့သည် ဖြစ်ကြကုန်၏။

၅၁။ ဘုရားသခင်သည်သေနနိဂုံးသို့ ကြွတော်မူခြင်း

ထိုအခါ၌ ဘုရားသခင်သည် ရဟန်းတို့ကိုခေါ်တော်မူ၍ "ငါ၏ချစ်သားတို့....နတ်တို့၏ ကာမဂုဏ်ငါးပါး၌ ဖြစ်ကုန်သော အကြင်လောဘတည်းဟူသော ကြော့ကွင်းတို့သည်၎င်း,လူတို့၏ကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့၌ ဖြစ်ကုန်သော အကြင်လောဘတည်းဟူသော ကြော့ကွင်းတို့သည်၎င်း (ရှိကုန်၏၊) ထိုခပ်

သိမ်းသောလောဘတည်းဟူသောကြော့ကွင်းတို့မှ ငါဘုရားသည် လွတ်တော်မူပြီ၊ ချစ်သားရဟန်းတို့….သင်တို့သည်လည်း ထိုလောဘ တည်းဟူသော ခပ်သိမ်းကုန်သောကြော့ကွင်းတို့မှလွတ်မြောက်ကုန်ပြီ၊ ချစ်သားရဟန်းတို့…. များစွာကုန်သော လူတို့၏စီးပွါးချမ်းသာကို ပြုခြင်းငှါငှင်း, နတ်တို့၏ စီးပွါးချမ်းသာကိုပြုခြင်းငှါငှင်း ဒေသစာရီသွားလေကုန်၊ ခရီးတကြောင်းတည်းဖြင့် နှစ်ဦးသောရဟန်းတို့သည် မသွားကြလေကုန်လင့်၊ ချစ်သားရဟန်းတို့…. အစ,အလယ်,အဆုံး သုံးပါးသော ကောင်းခြင်းနှင့်ပြည့်စုံသော အနက်သဒ္ဒါနှင့်လည်းပြည့်စုံသော အလုံးစုံသောကောင်းခြင်းနှင့်ပြည့်စုံသော တရားတော်ကို ဟောလေကုန်၊ စင်ကြယ်သန့်ရှင်းသော မြတ်သောအကျင့်ကိုလည်း ပြလေကုန်၊ ပညာတည်းဟူသောမျက်စိ၌ ရာဂအစရှိသော ကိလေသာမြူ နည်းသော သဘောရှိကုန်သော သတ္တဝါတို့သည် ရှိကုန်၏၊ တရားတော်ကို မကြားရသောကြောင့်ယုတ်ကုန်၏၊ တရားတော်ကို သိလွယ်သောသူတို့သည် ရှိသည်ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့၊ ချစ်သားရဟန်းတို့…. ငါလည်း ဥရုဝေလတော၏အနီး သေနအမည်ရှိသောနိဂုံးရွာသို့ ကပ်တော်မူလတ္တံ့”၊ ဤသို့ မိန့်တော်မူလေ၏။

၅၂။ မာရ်နတ်သည်ဘုရားသခင်ကိုငါ၏နိုင်ငံမှ မလွတ်ဟုလျှောက်ခြင်း

ထိုအခါ၌ ယုတ်မာလှစွာသော မာရ်နတ်သားသည် “ဗဒ္ဓေါသိ သဗ္ဗပါသေဟိ” အစရှိသောဂါထာဖြင့် ဤသို့လျှောက်လေ၏၊ “အိုရှင်ရဟန်း…. နတ်တို့၏ကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့၌ဖြစ်ကုန်သော အကြင်လောဘတည်းဟူသော ကြော့ကွင်းတို့သည်၎င်း,လူတို့၏ကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့၌ဖြစ်ကုန်သော အကြင် လောဘတည်းဟူသော ကြော့ကွင်းတို့သည်၎င်း ရှိကုန်၏၊ ထိုခပ်သိမ်းသော လောဘတည်းဟူသော ကြော့ကွင်းတို့ဖြင့်ဘွဲ့အပ်သည်ဖြစ်၏၊ကြီးစွာသော ကိလေသာတည်းဟူသောနှောင်ဘွဲ့ခြင်းဖြင့်နှောင်ဘွဲ့အပ်၏ ရှင်ရဟန်းသည် ငါ၏ နိုင်ငံမှမလွတ်”ဟု ဤသို့လျှောက်၏၊ ဘုရားသခင်သည်လည်း “မုတ္တောဟံ သဗ္ဗပါသေဟိ”အစရှိသောဂါထာဖြင့် “ဟယ်မာရ်ယုတ်….ငါကား နတ်တို့၏ ကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့၌ဖြစ်ကုန်သော အကြင်ကိလေသာတည်း ဟူသော ကြော့ကွင်းတို့သည်၎င်း, လူတို့၏ ကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့၌ဖြစ်ကုန်သော အကြင် ကိလေသာတည်းဟူသော ကြော့ကွင်းတို့သည်၎င်း ရှိကုန်၏၊ထိုခပ်သိမ်းသော ကိလေသာတည်းဟူသော ကြော့ကွင်းတို့မှ လွတ်မြောက်ပြီ၊ဟယ်မာရ်ယုတ်…. သင်ကားရှုံး၏၊ ဤသို့မိန့်တော်မူ၏၊

ထို့နောင်မှ မာရ်မင်းသည် "အန္တလိက္ခစရော ပါသော" အစရှိသော ဂါထာဖြင့် "ရှင်ရဟန်း....ကောင်းကင်၌ သွားသော သူကမလွတ်ဘဲရှုက် တတ်သော နှလုံး၌ဖြစ်သော အကြင် ကိလေသာတည်းဟူသော ကြော့ကွင်း သည် ရှိ၏၊ ထိုကြော့ကွင်းဖြင့် သင့်ကိုညှဉ်းဆဲအံ့၊ သင်ကား ငါ၏နိုင်ငံမှ လွတ်ရသည်မရှိ"ဟု လျှောက်ပြန်၏၊ ဘုရားသခင်သည်လည်း "ရူပါ သဒ္ဒါ ရသာ ဂန္ဓာ၊ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာ"အစရှိသောဂါထာဖြင့် "ဟယ်မာရ်ယုတ်....ပုထုဇဉ် တို့အား နှလုံးမွေ့လျော်ပျော်ဘွယ်ရှိကုန်သော အဆင်း,အသံ,အနံ့,အရသာ နှင့် အတွေ့ ဟူသော ကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့သည်ရှိကုန်၏၊ ထိုကာမဂုဏ်ငါးပါး တို့၌ တပ်ခြင်းရာဂကင်းကုန်ပြီ၊ ဟယ်မာရ်ယုတ်....သင်ကား ရှုံးလေပြီ"၊ ဤသို့မိန့်တော်မူ၏၊ ထိုအခါ၌မကောင်းသော သူတို့အောက် မကောင်းစွာ သော မာရ်နတ်သည် "မြတ်စွာဘုရားသည်ကား ငါ့ကိုသိတော်မူလေ၏" ဟု နှလုံးဆင်းရဲခြင်းကြီးစွာဖြစ်၍ ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် ကွယ်လေ၏။

၅၉။ ဘုရားသခင်သည်ရဟန်းပဉ္စင်းရှင်အဖြစ်ကို ခွင့်ပြုတော်မူခြင်း

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် အထူးထူးသောအရပ်မျက်နှာတို့မှ၎င်း, အထူး ထူးသောဇနပုဒ်တို့မှ၎င်း ရှင်ရဟန်းပြုလိုကုန်သောသူတို့ကို "ဘုရားသခင် သည် ရှင်ရဟန်းပြုလတ္တံ့"ဟု ဆောင်ခဲ့ကုန်၏၊ ထိုသို့ဆောင်ခဲ့ကုန်သည်ရှိ သော် "ချစ်သားရဟန်းတို့သည်လည်း ပင်ပန်းကုန်လတ္တံ့၊ ရှင်ရဟန်းအဖြစ် ကိုငဲ့သောသူတို့သည်လည်းပင်ပန်းကုန်လတ္တံ့၊ယခုအခါ၌သင်တို့အလိုလိုလျှင် ထိုထိုသို့သော အရပ်မျက်နှာဇနပုဒ်တို့၌ ရဟန်းပဉ္စင်းပြုလေကုန် ဟု ခွင့်ပြု တော်မူရသော် ကောင်း၏"ဟု အကြံတော်ဖြစ်၏။

ထိုသို့အကြံတော်ဖြစ်ပြီးသည်၏နောက်မှ ဘုရားသခင်သည် ညချမ်းသော အခါ ကိုယ်တော်အထီးတည်းကိန်းအောင်းတော်မူရာမှ ထတော်မူ၍ ထိုနိ ဒါန်း၌ တရားစကားကိုဖြစ်စေ၍ ရဟန်းတို့ကိုခေါ်တော်မူ၏၊ "ချစ်သား ရဟန်းတို့ ...ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်သို့ ကပ်တော်မူသည်ဖြစ်၍ တယောက်အထီး တည်းကိန်းအောင်းတော်မူသောငါဘုရားအား ဤသို့ စိတ်အကြံတော်ဖြစ်၏၊ (ရဟန်းတို့သည်) အထူးထူးသော အရပ်မျက်နှာဇနပုဒ်တို့မှ ရဟန်းပဉ္စင်း အဖြစ်ကိုငဲ့ကုန်သောအမျိုးသားတို့ကို ဘုရားသခင်သည်ရဟန်းပြုပါလတ္တံ့ ဟု ဆောင်ခဲ့ကုန်သည်ရှိသော်ချစ်သားရဟန်းတို့လည်း ပင်ပန်းရှိရှာကုန်လတ္တံ့၊ အမျိုးသားတို့သည်လည်း ဆင်းရဲငြိုငြင်စွာဖြစ်ကုန်လတ္တံ့၊ သင်တို့ကိုယ်တိုင်

သာလျှင် ထိုသို့သောအရပ်မျက်နှာဇနပုဒ်တို့၌ ရဟန်းပဉ္စင်းပြုလေကုန်ဟု ခွင့်ပြုတော်မူရသော်ကောင်း၏" ဟုအကြံတော်ဖြစ်၏၊ ဤသို့မိန့်တော်မူပြီး၍—

အနုဇာနာမိ ဘိက္ခဝေ တုမှေဝ ဒါနိ တာသု တာသု ဒိသာသု

တေသု တေသု ဇနပဒေသု ပဗ္ဗာဇေထ ဥပသမ္ပာဒေထ။

ဤသို့အစရှိသည်ဖြင့် "ချစ်သားရဟန်းတို့…ယခုအခါ၌ သင်တို့အလိုလို သာလျှင် ထိုထိုသောအရပ်မျက်နှာတို့၌၎င်း,ထိုထိုသောဇနပုဒ်တို့၌၎င်း ရဟန်းပြုလေကုန်၊ ပဉ္စင်းခံလေကုန်၊ ချစ်သားရဟန်းတို့…ဤသို့ရဟန်းပဉ္စင်းပြုအပ်၏၊ ရှေးဦးစွာ ဆံမုတ်ဆိတ်ကိုချ၍ ဖန်ရည်စွန်းသောသင်္ကန်းတို့ကိုဝတ်စေ၍ ရဟန်းတို့၏ခြေတော်တို့ကို ရှိခိုးစေ၍ ဆောင့်ကြောင့်နေစေ၍ လက်အုပ်ချီစေ၍—

ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
ဒုတိယမ္ပိ။ပ။ ဂစ္ဆာမိ။
တတိယမ္ပိ။ပ။ ဂစ္ဆာမိ။

ဟု ဆိုအပ်၏၊ ချစ်သားရဟန်းတို့…ဤသရဏဂုံသုံးပါးတို့ဖြင့် ရဟန်းပဉ္စင်းကိုပြုစိမ့်သောငှါ ငါဘုရားခွင့်ပြုတော်မူ၏"၊ ဤသို့ဘုရားသခင်သည် တပည့်သားသံဃာတော်တို့အား သုံးပါးသောသရဏဂုံတို့ဖြင့် ရဟန်းပဉ္စင်းဖြစ်စိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြုတော်မူလေ၏၊ ဘုရားသခင်သည် ရှေးဦးစွာ သရဏဂုံတို့ဖြင့် ရဟန်းပဉ္စင်းခံခြင်းကို ခွင့်ပြုတော်မူသည်၏နောက်မှဉတ္တိစတုတ္ထကံကိုခွင့်ပြုတော်မူပြန်သည်၊ ဘုရားသခင်သည် ဝါကျွတ်ပြီးသော် ရဟန်းတို့ကိုခေါ်တော်မူ၍ "ချစ်သားရဟန်းတို့… ငါ၏ပညာဖြင့်နှလုံးသွင်းခြင်းကြောင့်၎င်း, အသင့်အားဖြင့်ကောင်းသောလုံ့လကြောင့်၎င်း (အတုမရှိသောအရဟတ္တဖိုလ်သို့ငါဘုရားသည်ရောက်အပ်ပြီ၊) အတုမရှိသော အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုအပ်ပြီ၊ ချစ်သားရဟန်းတို့သည်လည်း အတုမရှိသောအရဟတ္တဖိုလ်သို့ငါကဲ့သို့ရောက်ကုန်လော့၊ အတုမရှိသောအရဟတ္တဖိုလ်ကို ငါကဲ့သို့ မျက်မှောက်ပြုကုန်လော့"၊ ဤကဲ့သို့မိန့်တော်မူ၏။

၅၄။ ဘုရားသခင်သည် မင်းသားသုံးကျိပ်တို့ကို တရားဟောတော်မူခြင်း

ထိုအခါ၌ ယုတ်မာစွာသောမာရ်နတ်သည် ဘုရားရှိရာသို့ကပ်ပြီးသော် "ဗဒ္ဓေါသိ မာရ ပါသေန"အစရှိသောဂါထာဖြင့် ရှေးအတူ၎င်းလျှောက်၏၊

ဘုရားသခင်သည်လည်း "မုတ္တော်ဟံမာရပါသေန" အစရှိသောဂါထာဖြင့် မိန့်တော်မူ၏၊ထိုအခါ မာရ်နတ်သည်လည်း "ငါ့ကိုဘုရားသခင်သိလေပြီ"ဟု ထိုအရပ်၌ပင်လျှင်ကွယ်လေ၏၊ ထိုအခါ၌ ဘုရားသခင်သည် ပါရာဏာသီပြည် မိဂဒါဝုန်တောသို့ ပဋမဝါကျွတ်တော်မူပြီး၍ ထိုအရပ်၌ မွေ့လျော်တော် မူသရွေ့နေတော်မူပြီးလျှင် ဥရုဝေလတောသို့ ဒေသစာရီ ကြွတော်မူလေ၏၊ (ထိုအခါ ခရီးမှဘဲ၍ တခုသောတောအုပ်သို့ ကပ်တော်မူလေ၍) ထိုတော အုပ်အတွင်းသို့ ဝင်ပြီးသော် တခုသောသစ်ပင်ရင်း၌ နေတော်မူ၏။

ထိုသို့နေတော်မူသောအခါ၌ သုံးကျိပ် အတိုင်းအရှည်ရှိကုန်သော အဆွေ ခင်ပွန်းဘွဲ့ကုန်သော အတူတကွ ချမ်းသာဆင်းရဲဘက် ဖြစ်ကုန်သော ကော သလမင်းကြီး၏သားဖြစ်ကုန်သော လှပသော အရောင်အဆင်း ရှိကုန်သော ကောင်းသောစိတ်နှလုံးရှိကုန်သော ဘဒ္ဒဝဂ္ဂီမင်းသားသုံးကျိပ် တို့သည် မယား နှင့်တကွချည်း ထိုတောအုပ်၌ မွေ့လျော်စံပျော်၍နေကုန်သတတ်၊ တယောက် သောမင်းသားအားမယားမရှိ၍ ထိုမင်းသား၏အကျိုးငှါ ပြည့်တန်ဆာမကို ဆောင်ကြကုန်၏၊ ထိုအခါ၌ ထိုပြည့်တန်ဆာမသည် ထိုမင်းသားတို့ မွေ့ လျော်စမ့်ယ်ကုန်စဉ် (အိပ်ပျော်ကုန်စဉ်လျှင်)ဥစ္စာကိုယူ၍ပြေးလေ၏၊ထိုသို့ပြေး သောအခါ၌အချစ်အခင်အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်ကုန်သောမင်းသားတို့သည် ထိုမင်း သားမယားကိုလိုက်ရှာလှည့်ပတ်ကုန်သည်ရှိသော် တခုသောသစ်ပင်ရင်း၌ နေတော်မူလင့်သောဘုရားသခင်ကိုမြင်လေ၍ ဘုရားသခင်ရှိရာသို့ကပ်ပြီးသော် "ရှင်ပင်ဘုရား....မိန်းမတယောက်ကို မြင်ပါသလော"ဟု မေးလျှောက် ကုန်၏။

"မင်းသားတို့....သင်တို့သည် မိန်းမကိုအဘယ့်ကြောင့် ရှာကုန်သနည်း" ဟု မေးတော်မူသော် "ရှင်ပင်ဘုရား....ဤ တောအုပ်၌ ဘဒ္ဒဝဂ္ဂီ အမည်ရှိ ကုန်သော အပေါင်းအဘော်ဖြစ်ကုန်သော အကျွန်ုပ်တို့ မင်းသားသုံးကျိပ် တို့သည် မယားနှင့်တကွ မွေ့လျော်စမ့်ယ်ကုန်၏၊ တယောက်သော မင်းသား အား မယားမရှိ၍ ထိုသူ့ဘို့ပြည့်တန်ဆာမကို ဆောင်ပါကုန်သည်၊ ထိုမိန်းမ သည် အကျွန်ုပ်တို့အိပ်ပျော်ကြခိုက် ဥစ္စာဘဏ္ဍာကိုယူ၍ ပြေးခဲ့သည်၊ ထို့ ကြောင့် အကျွန်ုပ်တို့သည် အဆွေခင်ပွန်းဝတ်ကိုပြုလျက် ထိုမိန်းမကိုရှာလို၍ ဤတောအုပ်သို့ လှည့်ပတ်သွားလာ ပါကုန်သည်" ဟု လျှောက်ကုန်၏၊ "မင်းသားတို့.... ငါမေးမည်၊ ထိုမိန်းမကိုရှာခြင်းသည် မြတ်သလော၊ မိမိကိုယ်ကိုရှာခြင်းသည် မြတ်သလော"ဟုမေးတော်မူသော်"အရှင်ဘုရား.... အကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်ကို ရှာခြင်းသာလျှင်မြတ်၏"ဟု လျှောက်ကုန်၏၊ "မင်းသား

တို့…ထိုသို့တပြီးကား သင်တို့နေကုန်ဦးလော့၊ သင်တို့အား တရားဟော ပေအံ့"ဟု မိန့်တော်မူလတ်သော် "အရှင်ဘုရား…ကောင်းပါပြီ"ဟု ဝန်ခံကုန်၏၊ ထိုအခါ၌ ဘုရားသခင်သည်လည်း ထိုမင်းသားတို့အား တရားဒေသနာကို ဟောတော်မူပေ၏၊ ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ အချို့သောတာပန်, အချို့သကဒါဂါမိ, အချို့အနာဂါမိ(အဖြစ်၌တည်၍ ဟေိဘိက္ခု)ဖြစ်ကုန်၏။

[ထိုမင်းသားသုံးကျိပ်တို့သည် တုဏ္ဍိလဇာတ်၌ သေသောက်ကြူးသုံးကျိပ် ဖြစ်ကုန်၍ ဘုရားအလောင်း တုဏ္ဍိလ အဆုံးအမ၌ တည်၍ ပဉ္စသီ-သီတင်းကို စောင့်ကုန်၏၊ ဤသည်ကား ရှေးအခါ မင်းသားတို့၏ ကောင်းမှုတည်း။]

၅၅။ ဘုရားသခင်သည် ဥရုဝေလတော၌ ရသေ့ညီနောင် သုံးယောက်တို့ကိုချွတ်တော်မူခြင်း

ထို့နောင်မှ ဘုရားသခင်သည် အစဉ်သဖြင့် ဒေသစာရီ ကြွတော်မူလေသော် ဥရုဝေလအရပ်သို့ရောက်တော်မူ၏၊ ထိုအခါ ဥရုဝေလတော၌ ဥရုဝေလကဿပ, နဒီကဿပ, ဂယာကဿပဟု ရသေ့ညီနောင် သုံးယောက်တို့သည် နေကုန်၏၊ ဥရုဝေလကဿပကား ငါးရာသောရသေ့တို့၏ အမှူးဖြစ်၏၊ နဒီကဿပသည်ကား သုံးရာသော ရသေ့တို့၏ အမှူးဖြစ်၏၊ ဂယာကဿပသည်ကား နှစ်ရာသော ရသေ့တို့၏အမှူးဖြစ်၏၊ ထိုအခါ၌ ဘုရားသခင်သည် ဥရုဝေလကဿပရသေ့၏သင်္ခမ်းသို့ကပ်၍ဤသို့မိန့်တော်မူလေ၏၊"ကဿပ… သင်သည် အကယ်၍ဝန်မလေးလျှကား တည်း၌ မီးတင်းကုပ်၌နေပိုပါ၏"ဟု မိန့်တော်မူ၏၊"ရဟန်းကြီး…ငါ့အားဝန်မလေး၊ ဤမီးတင်းကုပ်၌နဂါးမင်းသည်ခက်ထန်စွာ၊တန်ခိုးကြီး၏၊လျင်သောအဆိပ်ရှိ၏၊(ကြမ်းသောအဆိပ်ရှိ၏၊) ထိုနဂါးမင်းသည် သင့်ကိုညှဉ်းဆဲလေအံ့၊ မညှဉ်းဆဲစေနှင့်"ဟု လျှောက်၏၊ "ကဿပ…ငါ့ကို စင်စစ်မညှဉ်းဆဲရာ၊ သင်သည် မီးတင်းကုပ်ကိုသာ ခွင့်ပြုပါ"ဟု မိန့်တော်မူလေသော် "ရဟန်းကြီး…ချမ်းသာစွာ နေလော့"ဟု ခွင့်ပြုလေ၏။

ထိုအခါ၌ ဘုရားသခင်သည် မီးတင်းကုပ်သို့ ဝင်တော်မူ၍ မြက်အခင်းကို ခင်း၍ ထက်ဝယ်ဖွဲ့၍ ဖြောင့်စွာသော ကိုယ်တော်ကို တည်စေ၍ ကမ္မဋ္ဌာန်းသို့ ရှေးရှုသော သတိကိုဖြစ်စေ၍ နေတော်မူ၏၊ ထိုသို့ နေတော်မူသော အခါ နဂါးမင်းသည် ဘုရားသခင် ဝင်တော်မူသည်ကိုမြင်၍ နှလုံးမသာ ဖြစ်၍ ကား အခိုးလွှတ်၏၊ ထိုအခါ၌ ဘုရားသခင်၏ အကြံတော်သည် ဤသို့ ဖြစ် သတတ်၊ "ငါသည် နဂါးအပေါ်ရေကိုင်း, အတွင်းရေကိုင်း, အသားကို

ဝှင်း, အကြောကိုဝှင်း, အရိုးကိုဝှင်း, ရိုးတွင်းခြင်ဆီကိုဝှင်း မပျက်စေမူ၍ ငါ၏ တန်းခိုးအားဖြင့်နဂါး၏တန်ခိုးကို(အကယ်၍)ခန်းစေရသော် ကောင်း၏''ဟု အကြံတော် ဖြစ်၏၊ ထိုနောင်မှ ဘုရားသခင်သည်လည်း ထိုသို့ကြံတော်မူတိုင်း သောတန်းခိုး ဘန်ဆင်းခြင်းကို ဘန်ဆင်းတော်မူ၍ အခိုးလွှတ်၏၊ ထိုသို့လွှတ် သော်နဂါးသည် ကျေးဇူးချေခြင်းကို သည်းမခံနိုင်ရကား အလျှံလွှတ်၏၊ဘုရား သခင်သည်လည်း တေဇောကသိုဏ်းချာန်ကို ဝင်စားတော်မူ၍ အလျှံလွှတ်၏၊ နဂါးအလျှံ,ဘုရားအလျှံ နှစ်ပါး တောက်ကုန်လတ်သော် မီးတင်းကုပ်သည် မီးတောက်အလျှံနှင့်တကွ လောင်သကဲ့သို့ဖြစ်၏။

ထိုအခါ၌ ထိုရသေ့တို့သည် မီးတင်းကုပ်ကို ဝန်းရံ၍ ဤသို့ ဆိုကြကုန်၏၊ ''အချင်းတို့....ဤရဟန်းကြီးသည် အလွန်အဆင်းလှလေစွ၊ နဂါး ညှဉ်းဆဲ လေတော့သည်'' ဟု ဆိုကုန်၏၊ ထိုအခါ၌ ဘုရားသခင်သည် ထိုညဥ့် ကုန်သဖြင့်[၁] ထိုနဂါး၏ အပေါ်ရေ, အတွင်းရေ စသည်တို့ကို မပျက်စေမူ၍ တန်းခိုးတော်ဖြင့်ထိုနဂါး၏အပေါ်တန်းခိုးကိုကုန်စေ၍ သပိတ်တော်၌ထည့်၍ ဥရုဝေလကဿပအား ပြတော်မူ၏၊ ''ကဿပ....ဤသည်ကား သင်၏နဂါး ပင်တည်း၊နဂါး၏တန်းခိုးကို ငါ၏တန်းခိုးဖြင့်ကုန်စေပြီ''ဟုပြတော်မူလေ၏၊ ထိုအခါ၌ဥရုဝေလကဿပ အကြံသည်ကား ဤသို့ဖြစ်၏၊''ဤရဟန်းကြီးကား အဟုတ်အဟတ် တန်းခိုးအာနုဘော်ရှိ၏၊ကြမ်းထမ်းခက်ထန်သော နဂါးမင်း ၏ တန်းခိုးကိုလျက် မိမိ၏တန်းခိုးဖြင့် ကုန်စေနိုင်ပေ၏၊ ငါကဲ့သို့ရဟန္တာ မဟုတ်ပါသည်သာ''ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုအခါ၌ ဥရုဝေလကဿပရသေ့သည် ဘုရားသခင်၏ ဤသို့သောတန်းခိုးတော်ကိုမြင်၍အလွန်ကြည်ညိုရကား ဘုရား သခင်အား ဤသို့လျှောက်၏၊ ''ရဟန်းကြီး....ဤအရပ်၌သာလျှင်နေပါလော့၊ အကျွန်ုပ်သည် ရှင်ရဟန်းကြီးအား အမြဲဆွမ်းလုပ်ကျွေးပါမည်''ဟုလျှောက်၏။ [ပဌမပါဋိဟာရိယ။]

ထိုအခါ၌ ဘုရားသခင်သည် ဥရုဝေလကဿပ၏ သင်္ခမ်းနှင့် မနီးမဝေး သော တောအုပ်အရပ်၌နေတော်မူ၏၊ထိုသို့နေတော်မူသောခါ **စာတုမဟာရာဇ် နတ်မင်းကြီးလေးယောက်**တို့သည် ညဥ့်ဦးယာမ်အလွန် သန်ခေါင်ယာမ်၌ အ လွန် နှစ်လိုဘွယ်သော အဆင်းရှိသည်ဖြစ်၍ အလုံးစုံ ထက်ဝန်းကျင်သော တောအုပ်ကို ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါဖြင့် ထွန်းလင်းစေလျက် ဘုရားရှိတော်မူရာ သို့ ကပ်ကုန်ပြီး၍ ရှိခိုးလျက် လေးမျက်နှာသော အရပ်တို့မှ မီးပုံကြီးကဲ့သို့ ရပ်ကုန်၏၊ ဥရုဝေလကဿပသည်လည်း ထိုညဥ့်ကုန်မြောက် မိုးသောက်

၁။ ထိုသို့ ညှဉ်းဆဲကုန်သဖြင့်။

ကာလ၌ ဘုရားသခင့်အထံသို့ ကပ်ပြီးသော် ''ရဟန်းကြီး····ဆွမ်းချိန်တန်ပြီ၊ ဆွမ်းပြင်၍ပြီးပြီ၊ကြွလော့၊ရဟန်းကြီး····ညဥ့်ဦးယာမ်အလွန် သန်ခေါင်ယာမ်၌ အလုံးစုံသော ထက်ဝန်းကျင် တောအုပ်ကို ထွန်းလင်းစေလျက် အရပ်လေးမျက်နှာမှမီးပုံကြီးတို့ကဲ့သို့ရပ်ကုန်သည်ကား အဘယ်အကြောင်းနည်း'' ဟုလျှောက်၏၊''ကဿပ····ထိုလေးယောက်ကုန်သောသူတို့ကား စာတုမဟာရာဇ်နတ် မင်းကြီးတို့တည်း၊ တရားနာအံ့သောငှါ ငါဘုရားရှိရာသို့ ဆည်းကပ်လာကုန်သတည်း'' (ဟုမိန့်တော်မူ၏၊) ထိုအခါ ဥရုဝေလကဿပသည် ဤသို့ကြံ၏၊ ''ဤရဟန်းကြီးကား တန်းခိုးအာနုဘော်ကြီးပေစွ၊ စာတုမဟာရာဇ်နတ်မင်းကြီးတို့သည်လည်း ဆည်းကပ်ကုန်သည်၊ ငါကဲ့သို့ ရဟန္တာ မဟုတ်သည်သာ''ဟု အကြံ ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ၌ ဘုရားသခင်သည် ဥရုဝေလကဿပရသေ့၏ ဆွမ်းကိုဘုဉ်းပေးတော်မူ၍ ထိုတောအုပ်၌ပင်လျှင် နေတော်မူ၏၊ [ဒုတိယပါဋိဟာရိယ။]

ထိုနောင်မှသိကြားမင်းသည် ညဥ့်ဦးယာမ်အလွန် သန်ခေါင်ယာမ်၌အလွန် နှစ်လိုဘွယ်သော အဆင်းရှိသည်ဖြစ်၍ အလုံးစုံထက်ဝန်းကျင်သော တောအုပ်ကို မီးပုံကြီးကဲ့သို့ ရှေး၌တောက်ပသောအရောင်တို့ထက် အလွန်အကျူး တောက်ပစေလျက်ရပ်၏၊ ဥရုဝေလကဿပသည်လည်း ထိုညဥ့်ကုန်မြောက် မိုးလင်းသောက်၌ ဘုရားရှိတော်မူရာသို့ ရှိသေစွာကပ်ပြီး၍ ''ကြွလော့ ရဟန်းကြီး····ဆွမ်းချိန်တန်ပြီ၊ ဆွမ်းပြင်၍ပြီးပြီ၊ ရဟန်းကြီး····သန်ခေါင်ယာမ်၌ မီးပုံကြီးကဲ့သို့ ရှေး၌ထွန်းလင်းသောအရောင်တို့ထက် လွန်ကျူး၍ ထွန်းလင်းလျက် ဆည်းကပ်လာသည်ကားအဘယ်သူနည်း''ဟု လျှောက်၏၊ ''ကဿပ····ထိုသူကား သိကြားမင်းတည်း၊တရားနာလို၍ ငါဘုရားရှိရာသို့ ဆည်းကပ်လာသတည်း''ဟု မိန့်တော်မူ၏၊ ကဿပရသေ့သည် ဤရဟန်းကြီးကား တန်းခိုးအာနုဘော် ကြီးပေစွ၊သိကြားမင်းသည်လည်း ဆည်းကပ်ရချေသည်၊ ငါကဲ့သို့ ရဟန္တာ မဟုတ်သည်သာ''ဟု စိတ်အကြံဖြစ်၏၊ ဘုရားသခင်သည်လည်း ကဿပရသေ့၏ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးတော်မူ၍ ထိုတောအုပ်၌သာလျှင် နေတော်မူ၏။ [တတိယပါဋိဟာရိယ၊]

ထို့နောင်သဟမ္ပတိဗြဟ္မာသည် သန်ခေါင်ယာမ်၌ အလုံးစုံသော တောအုပ်ကိုမီးပုံကြီးကဲ့သို့ ရှေးနှစ်ကြိမ်ထက်လွန်သောကိုယ်ရောင်ဖြင့် ထွန်းလင်းစေ၍ ဘုရားရှိရာသို့ ဆည်းကပ်ပြီးသော်ရှိခိုးလျက် လျှောက်ပတ်ရာ၌ရပ်လာ၏၊ ကဿပသည်လည်း ထိုနေ့မိုးသောက်ထ၌ ဘုရားသခင်ရှိရာသို့ကပ်ပြီးသော်

"ရဟန်းကြီး....ဆွမ်းဘုဉ်းပေးချိန်တန်ပြီ၊ ဆွမ်းပြင်၍ပြီးပြီ၊ ကြွတော်မူလော့၊ ရဟန်းကြီး..သန်ခေါင်ယာမ်၌ ရေးနှစ်ကြိမ်ထက်လွန်၍ ထွန်းတောက်ပသော အရောင်အဝါတို့ဖြင့် ဆည်းကပ်လာသည်ကား အဘယ်သူနည်း"ဟုလျှောက်၏၊ "ကဿပ...သဟမ္ပတိဗြဟ္မာမင်းတည်း၊ တရားနာလို၍ ငါဘုရားရှိရာသို့ ဆည်းကပ်လာသတည်း"ဟု မိန့်တော်မူ၏၊ ကဿပရသေ့သည်လည်း "ဤရဟန်းကြီးကား တန်းခိုးအာနုဘော်ကြီးပေ၏၊ ဗြဟ္မာမင်းလည်းဆည်းကပ်လာချေသည်၊ သို့ရာတွင် တန်းခိုးကြီးသော်လည်း ငါကဲ့သို့ရဟန္တာ မဟုတ်သည်သာ"ဟုစိတ်အကြံဖြစ်၏။ဘုရားသခင်သည်လည်း(ကဿပရသေ့၏ဆွမ်းကိုဘုဉ်းပေးတော်မူ၍ ထိုတောအုပ်၌သာလျှင် နေတော်မူ၏။) [စတုတ္ထပါဋိဟာရိယ။]

(ထိုအခါ၌ ဥရုဝေလကဿပရသေ့အားကြီးစွာသော **ပူဇော်သက္ကာ** ကိုစီရင်၏၊ အလုံးစုံသော အင်္ဂတိုင်း, မဂဓတိုင်း၌ နေကုန်သောသူတို့သည်) များစွာသော ခဲဘွယ်ကိုရင်း, ဘောဇဉ်ကိုရင်း ယူခဲ့၍ လာခြင်းကိုအလိုရှိကုန်၏၊ထိုအခါ၌ ကဿပရသေ့အား ဤသို့အကြံဖြစ်၏၊"ယခုအခါ၌ ငါ့အားကြီးစွာသော ပူဇော်သက္ကာကိုစီရင်၏၊ အလုံးစုံသောအင်္ဂတိုင်း,မဂဓတိုင်း၌ နေကုန်သော သူတို့သည်လည်း များစွာသော ခဲဘွယ်ဘောဇဉ်တို့ကို ယူ၍ လာကုန်အံ့၊ ရဟန်းကြီးသည် များစွာသော လူတို့အလယ်၌ တန်းခိုးပြာဋိဟာကိုပြုလတ္တံ့၊ ရဟန်းကြီးအား လာဘ်ပူဇော်သက္ကာ ပြန့်ပွားလတ္တံ့၊ ငါ့အား လာဘ်ပူဇော်သက္ကာ ဆုတ်ယုတ်လတ္တံ့၊ နက်ဖြန်၌ရဟန်းကြီးမလာဘဲနေပါသော်ကား ကောင်း၏"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ထိုအခါ၌ဘုရားသခင်သည် ကဿပရသေ့၏ အကြံကိုသိတော်မူ၍ ဥတ္တရကုရုကျွန်းသို့ ကြွတော်မူ၍ ထိုကျွန်းမှ ဆွမ်းကို ဆောင်တော်မူလျက် အနဝတတ်အိုင်နား၌ ဘုဉ်းပေးတော်မူ၍ ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် နေ့နေခြင်းကို ပြုတော်မူ၍ (နေရာမြဲသို့ရောက်၏။)

ကဿပရသေ့သည်ထိုနေ့လွန်သဖြင့်ဘုရားရှိရာကပ်ပြီးသော်"ရဟန်းကြီး ..ကြွတော်မူလော့၊ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးချိန်တန်ပြီ၊ ဆွမ်းပြင်၍ပြီးပြီ၊ရဟန်းကြီး....ယမန်နေ့က အဘယ့်ကြောင့် မလာခဲ့ဘိသနည်း၊ ငါတို့ကား သင့်ကို "ရဟန်းကြီးသည် အဘယ့်ကြောင့် မလာဘဲနေသနည်း"ဟု အောက်မေ့ကြသည်၊ ခဲဘွယ်ဘောဇဉ်ကိုလည်း သင့်ဘို့ထားလင့်သည်"ဟု လျှောက်ပေသော်"ကဿပ....သင်သည် ဤသို့ကြံသည်မဟုတ်လော၊ ယခုနေ့ငါ့အားကြီးစွာသောပူဇော်သက္ကာကိုစီရင်အံ့၊ အလုံးစုံသောအင်္ဂတိုင်း, မဂဓတိုင်း၌ နေ

ကုန်သောသူတို့သည် များစွာသောခဲဘွယ်ဘောဇဉ်တို့ကို ယူ၍လာကုန်လတ္တံ့၊ ရဟန်းကြီးသည် များစွာသော လူတို့၏ အလယ်၌ တန်းခိုးပြာဋိဟာကိုပြချေလျှင် ရဟန်းကြီးအား လာဘ်ပူဇော်သက္ကာများချေအံ့၊ ငါ့အားလာဘ်ပူဇော်သက္ကာဆုတ်ယုတ်ချေအံ့၊ နက်ဖြန်ကာလ၌ရဟန်းကြီးမလာပါမူကား ကောင်းလေစွဟု သင်ကြံ‌အောက်မေ့သည်မဟုတ်လော၊ ကဿပ···· ငါသည် သင်၏ စိတ်အကြံကိုသိတော်မူ၍ ဥတ္တရကုရုကျွန်း သို့သွားချေ၍ ထိုကျွန်းမှ ဆွမ်းကို ဆောင်ချေလျက် အနဝတတ်အိုင်နား၌ဘုဉ်းပေးပြီးသော်ထို၌ပင်လျှင် နေ့နေခဲ့သည်''ဟု မိန့်တော်မူ၏၊ ထိုအခါ ကဿပရသေ့လည်း ရဟန်းကြီးသည် အလွန်တန်းခိုးကြီး၏၊ ငါကြံသည်ကိုပင် သိပေသည်၊ အာနုဘော်ရှိပေ၏၊ ငါကဲ့သို့ ရဟန္တာ မဟုတ်သည်သာ'' ဟု စိတ်အကြံဖြစ်၏၊ ဘုရားသခင်သည်လည်း ကဿပရသေ့၏ ဆွမ်းကိုဘုဉ်းပေးတော်မူ၍ ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် နေတော်မူ၏။ [ပဉ္စမပါဋိဟာရိယ။]

ထိုအခါ၌ ဘုရားသခင်အား ပံသုကူသင်္ကန်း သည်ရတော်မူ၏၊ ထိုသို့ရတော်မူသောအခါ၌ ''ငါဘုရားသခင် ပံသုကူသင်္ကန်းကို ဘယ်အရပ်၌ ဖွပ်ရအံ့နည်း''ဟု အကြံတော်ဖြစ်၏၊ ထိုအကြံတော်ကို သိကြားမင်းသိ၍ မိမိလက်ဖြင့် လေးထောင့်ကန်ကိုတူး၍ ''အရှင်ဘုရား···· ဤရေကန်၌ ပံသုကူသင်္ကန်းကိုဖွပ်တော်မူပါလော့''ဟု လျှောက်၏၊ ထို့နောင်မှ ''ငါဘုရားသည် ပံသုကူသင်္ကန်းကို အဘယ်အရပ်၌ နည်ရအံ့နည်း''ဟု အကြံတော်ဖြစ်ပြန်၏၊ သိကြားမင်းသည်လည်း စိတ်အကြံတော်ကိုသိ၍ ကျောက်ဖျာကြီးကို အနီး၌ ထား၍ ''အရှင်ဘုရား····ပံသုကူသင်္ကန်းကိုဤကျောက်ဖျာ၌နည်တော်မူပါ'' ဟု လျှောက်၏၊ ထို့နောင်မှ ''ငါဘုရားသည် ဤသင်္ကန်းကို အဘယ်မှာတန်းဆွဲ၍ ရအံ့နည်း''ဟု အကြံတော်ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ၌ ရေခံတက်ပင်စောင့် နတ်သိ၍ ရေခံတက်ကိုင်းကို ညွတ်စေပြီးသော် ''အရှင်ဘုရား···· ဤရေခံတက်ကိုင်း၌ ဆွဲ၍တန်းတော်မူပါ''ဟု လျှောက်၏၊ထို့နောင်မှ''ငါဘုရားသည် ဤသင်္ကန်းကို အဘယ်အရပ်၌ ဖြန့်ရအံ့နည်း''ဟု အကြံတော်ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ၌ သိကြားမင်းသည် အကြံတော်ကိုသိ၍ ကြီးစွာသော ကျောက်ဖျာအနီး၌ ထားပြီးသော် ''အရှင်ဘုရား···· ဤကျောက်ဖျာ၌ ဖြန့်တော်မူပါ''ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ၌ဉရုဝေလကဿပရသေ့သည်လည်းထိုညဉ့်ကုန်မြောက်ပိုးသောက်ထ၍ ဘုရားရှိရာသို့ ကပ်ပြီးသော် ရဟန်းကြီး····ကြွတော်မူလော့၊ ဆွမ်းဘုဉ်း

ပေးချိန်သင့်ပြီ၊ ဆွမ်းပြင်၍ပြီးပါပြီ'' ဟု လျှောက်၏ ''ရဟန်းကြီး···· ရှေးကာလက ဤအရပ်တွင် ရေကန်မရှိ၊ ယခုရှိချေသည်၊ ကျောက်ဖျာလည်း ဤအရပ်တွင်မရှိ၊ ယခုရှိချေသည်၊ အဘယ်သူသည် ဤရေကန်ကို တူးလာသနည်း၊ အဘယ်သူသည် ဤကျောက်ဖျာကိုထားလာသနည်း၊ ရှေးအထက်ကာလ၌ ဤရေခံတက်ပင်၏ အကိုင်းသည် မညွတ်စဘူး၊ ယခုညွတ်ခြင်းအကြောင်းသည် အသို့တုံနည်း''ဟု လျှောက်ပေသော်''ကဿပ···· ပံသုကူသင်္ကန်းကိုရ၍ ဤသင်္ကန်းကို အဘယ်အရပ်၌ ဖွပ်လျှော်ရအံ့နည်း စိတ်အကြံဖြစ်လျှင် သိကြားမင်းသိ၍ မိမိလက်ဖြင့် ရေကန်တူးပြီးသော် အရှင်ဘုရား···· ဤရေကန်၌ဖွပ်တော်မူပါဟု လျှောက်သည်၊ ဤရေကန်ကို သိကြားတူးသည်၊ ကဿပ···· အဘယ်၌ ဤသင်္ကန်းကို နည်ရအံ့နည်းဟု ကြံတော်မူလျှင်သိကြားမင်းသည်သိ၍ ကျောက်ဖျာကြီးကို အနီး၌ထားပြီးသော်အရှင်ဘုရား···· ဤကျောက်ဖျာ၌နည်တော်မူပါဟုလျှောက်သည်၊ဤကျောက်ဖျာကိုလည်း သိကြားမင်းထားလာသည်၊ကဿပ····ငါအား အဘယ်၌တန်း၍ ဆွဲရအံ့နည်းဟု အကြံတော်ဖြစ်လေသော် ရေခံတက်ပင်စောင့်နတ်သည် ရေခံတက်ကိုင်းကိုညွတ်စေပြီးသော် အရှင်ဘုရား····ဤရေခံတက်ကိုင်း၌ဆွဲ၍တန်းတော်မူပါဟုလျှောက်၏၊ကဿပ····ထို့နောင်မှငါအား ဤသို့ကြံပြန်သတည်း၊ ဤသင်္ကန်းကိုအဘယ်မှာဖြန့်ရအံ့နည်းဟု အကြံတော်ဖြစ်လတ်သော်ကျောက်ဖျာကြီးကိုအနီး၌ထား၍အရှင်ဘုရား···· ဤကျောက်ဖျာကြီး၌ ဖြန့်တော်မူပါဟု လျှောက်၏၊ဤကျောက်ဖျာလည်းသိကြားထားသော ကျောက်ဖျာပင်တည်း ဟု မိန့်တော်မူပေသော် ဥရုဝေလကဿပသည်လည်း ဤသို့ကြံလေ၏၊ ''ဤရဟန်းကြီးသည်။တန်းခိုးအာနုဘော်ကြီးလှပေသည်၊ သိကြားမင်းသည်ပင်လျှင် အမှုကြီးငယ်ကို ဆောင်ရွက်ရသည်၊ သို့ရာတွင် တန်းခိုးအာနုဘော်ကြီးသော်လည်း ငါကဲ့သို့ရဟန္တာမဟုတ်''ဟု အကြံဖြစ်လေ၏၊ ဘုရားသခင်သည်လည်း ဥရုဝေလကဿပ၏ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးတော်မူ၍ ထိုတောအုပ်၌ပင်လျှင် နေတော်မူ၏၊

ဥရုဝေလကဿပသည်လည်း ထိုညဉ့်ကိုလွန်သဖြင့် ဘုရားရှိတော်မူရာအရပ်သို့ကပ်ပြီး၍''ရဟန်းကြီး·· ကြွလော့၊ဆွမ်းစားချိန်တန်ပြီ၊ ဆွမ်းပြင်၍ပြီးပြီ''ဟု အခါကိုကြားပေ၏၊ ''ကဿပ····သွားလော့၊ငါသည်လည်းလာအံ့'' ဟု ဥရုဝေလကဿပရသေ့ကိုလွှတ်လိုက်၍ ကျွန်းဦး ဇမ္ဗူ့သဗြေသီးကို ယူခဲ့၍ ရှေးဦးစွာကြွတော်မူလာ၍ မီးတင်းကုပ်၌နေတော်မူလင့်၏၊ ကဿပရသေ့သည် နေတော်မူလင့်သော မြတ်စွာဘုရားသခင်ကိုမြင်၍ ''ရဟန်းကြီး····

အဘယ်ခရီးဖြင့်ကြွခဲ့သနည်း၊ အကျွန်ုပ်သည် ရှေးဦးစွာလာခဲ့သည်၊ ရဟန်းကြီးကားနောက်မှလာ၍ အလျင်ရောက်နှင့်သည်တကား''ဟု လျှောက်၏၊ ''ကဿပ····ယခုအခါ၌သင့်ကိုလွှတ်လိုက်၍ဇမ္ဗူသပြေပင်မှအသီးကိုယူခဲ့ပြီးသော် ရှေးဦးစွာရောက်၍ မီးတင်းကုပ်၌နေ၏၊ ကဿပ····ဇမ္ဗူသပြေသီးသည် အနံ့အရသာနှင့်ပြည့်စုံ၏၊ အလိုရှိလျှင်သုံးဆောင်လော့''ဟု မိန့်တော်မူ၏၊''ရဟန်းကြီး····ဤဇမ္ဗူသပြေသီးသည်အကျွန်ုပ်တို့နှင့်မထိုက်ပေ၊အရှင်ရဟန်းကြီးသာ သုံးဆောင်တော်မူပါလော့''ဟု လျှောက်၏၊ ထိုအခါ၌ ကဿပရသေ့၏အကြံသည် ဖြစ်သတတ်၊ ''ရဟန်းကြီးသည် တန်းခိုးအာနုဘော်ကြီးပေ၏၊ ငါ့ကိုမူကား ရှေးဦးစွာလွှတ်လိုက်၍ ဇမ္ဗူသပြေပင်မှသပြေသီးကို ဆောင်ယူခဲ့ပြီးသော် ရှေးဦးစွာဤမီးတင်းကုပ်သို့ ရောက်နှင့်ပေသည်၊ တန်းခိုးကြီးပေစွ၊ သို့ရာတွင် ငါကဲ့သို့ရဟန္တာမဟုတ်သည်သာ''ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုအခါ ဘုရားသခင်သည်၊ ကဿပရသေ့၏ဆွမ်းကိုဘုဉ်းပေးတော်မူ၍ ထိုတောအုပ်၌ပင်လျှင်နေတော်၏။

ဉရုဝေလကဿပရသေ့သည် ထိုညဥ့်ကိုလွန်၍ မိုးသောက်သောအခါ၌ ဘုရားရှိရာကပ်ပြီးသော် ရှေးအတူဆွမ်းဘုဉ်းပေးပင့်ပြန်၏၊ ''ကဿပ···· သွားလော့၊ ငါသည်ကြွအံ့''ဟု ကဿပကိုလွှတ်လိုက်၍ ကျွန်းဦးသပြေပင်၏အနီး၌သရက်ပင် သည်ရှိ၏၊ ထိုသရက်ပင်မှအသီးကိုဆောင်တော်မူခဲ့၍ ရှေးနည်းအတူနေတော်မူလင့်၏၊တနေ့သ၌လည်း ဇမ္ဗူသပြေပင်၏အနီး၌သျှိသျှားပင်သည်ရှိ၏၊ ထိုသျှိသျှားပင်မှအသီးကို ဆောင်တော်မူခဲ့၍ ရှေးနည်းအတူနေတော်မူလင့်၏၊ တနေ့သ၌လည်း ဇမ္ဗူသပြေပင်၏အနီး၌ရှိသော သဖန်းစေါ်ပင် မှ အသီးကိုဆောင်တော်မူခဲ့၍ ရှေးနည်းအတူနေတော်မူလင့်၏၊ တနေ့သ၌လည်း တာဝတိံသာနတ်ပြည်သို့ကြွတော်မူ၍ ပင်လယ်ကသစ်ပွင့်ကို ဆောင်တော်မူခဲ့၍ ရှေးဦးစွာကြွလာ၍ မီးတင်းကုပ်၌နေတော်မူလင့်လျက် ''ကဿပ····ဤပင်လယ်ကသစ်ပွင့်သည် အဆင်း,အနံ့နှင့်ပြည့်စုံ၏''ဟု မိန့်တော်မူ၏၊ ကဿပသည်လည်း''ဤသို့အကြံဖြစ်သတည်း၊ ဤရဟန်းကြီးသည် ငါ့ကိုရှေးဦးစွာလွှတ်လိုက်ပြီးသော် တာဝတိံသာနတ်ပြည်ဝယ် ပင်လယ်ကသစ်ပွင့်ကိုဆောင်ချေပြီးမှ အလျင်ရောက်လာပေသည်၊ တန်းခိုးအာနုဘော်ကြီးပေစွ၊ သို့ရာတွင် ငါကဲ့သို့ရဟန္တာမဟုတ်သည်သာ''ဟု အကြံဖြစ်၏၊ဘုရားသခင်လည်း ကဿပရသေ့၏ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးတော်မူ၍ ထိုတောအုပ်၌ပင်လျှင်နေတော်မူ၏၊

ထိုအခါ ရသေ့တို့သည် မီးကိုလုပ်ကျွေး လိုကုန်သည်ရှိသော် ထင်းခွဲခြင်းငှါမတတ်နိုင်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ထိုအခါကဿပရသေ့သည်ဤသို့ကြံ၏၊ "ဤရဟန်းကြီးသည်တန်းခိုးကြီးလေစွ၊ ငါတို့မှုကား ဤထင်းကိုခွဲနိုင်ခြင်းငှါမတတ်နိုင်ကုန်"ဟုအကြံဖြစ်သတတ်၊ ဘုရားသခင်လည်လာည်း "ကဿပရသေ့…. ထင်းခွဲပါလော့"ဟု မိန့်တော်မူပေသော် "ရဟန်းကြီး…. ခွဲပါလော့"ဟု လျှောက်လျှင်တကြိမ်တည်းဖြင့် "ငါးရာသောထင်းတို့ကို ကွဲစေ၏၊ ထိုအခါကဿပရသေ့သည်လည်းဤသို့ကြံပြန်၏၊ရဟန်းကြီးကား တန်းခိုးအာနုဘော်ကြီးပေစွ၊ငါးရာသောထင်းတို့ကို တကြိမ်တည်းဖြင့် ကွဲစေနိုင်ပေသည်၊ သို့ရာတွင်ငါကဲ့သို့ရဟန္တာမဟုတ်သည်သာ"ဟုအကြံဖြစ်၏။

ထိုအခါ ရသေ့တို့သည် မီးကိုလုပ်ကျွေးလိုကုန်ပါသော် မီးကိုတောက်စေခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ရှိကုန်၏၊ ထိုအခါ၌ရသေ့တို့အား ဤသို့ကြံကုန်၏၊ "ဤရဟန်းကြီးသည် စင်စစ်တန်းခိုးကြီးလေ၏၊ ငါတို့မှုကားမီးကိုမျှတောက်စေအောင် မတတ်နိုင်ကြကုန်"ဟု အကြံဖြစ်ကုန်၏၊ ဘုရားသခင်သည်လည်း "ကဿပရသေ့…မီးညှိပါလော့"ဟု မိန့်တော်မူလေသော် "ရဟန်းကြီး…. ညှိပါလော့"ဟု လျှောက်လေလျှင် တကြိမ်တည်းဖြင့် ငါးရာသော မီးတို့ကို တောက်စေကုန်၏၊ ထိုအခါကဿပရသေ့သည်လည်း ဤရဟန်းကြီးကား တန်းခိုးအာနုဘော်ကြီးပေစွ၊ ငါးရာသောမီးတို့ကို တကြိမ်တည်းဖြင့် တောက်စေနိုင်သည်၊ သို့ရာတွင်ငါကဲ့သို့ ရဟန္တာမဟုတ်သည်သာ"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုအခါ၌ရသေ့တို့သည် မီးကိုငြိမ်းအံ့သောငှါ မတတ်နိုင်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ရှေးအတူလျှင် ဘုရားသခင်၏တန်းခိုးတော်ကို တောင့်တကုန်၏၊ ဘုရားသခင်သည်လည်း တကြိမ်တည်းဖြင့် ငါးရာသောမီးတို့ကို ငြိမ်းစေ၏၊ ကဿပရသေ့လည်း ငါကဲ့သို့ရဟန္တာမဟုတ်ဟူသောအကြံကို ကြံမြဲကြံ၏။

ထိုအခါ၌ ရသေ့တို့သည် ရှေးကာလကပင် တပို့တွဲလ, တပေါင်းလတို့၏အကြားဖြစ်ကုန်သောဆောင်းဥတုဖြစ်ကုန်သော ဆီးနှင်းကျသောအခါ၌ နေရဥ္စရာမြစ်၌ ငုပ်ခြင်း,ပေါ်ခြင်းကို ပြုကုန်၏၊ ထိုအခါ၌ ဘုရားသခင်သည် ငါးရာသောမီးမယ်ဖျူးတို့ကို ဘန်ဆင်းတော်မူ၏၊ ထိုရသေ့တို့သည် ရေမှတက်ကုန်၍ မီးလှုံကြကုန်၏၊ ထိုအခါထိုရသေ့တို့အား ဤသို့အကြံဖြစ်ကုန်၏၊ "ရဟန်းကြီးကားစင်စစ် တန်းခိုးကြီးပေ၏၊ ငါးရာသော မီးမယ်ဖျူးတို့ကို ဘန်ဆင်းနိုင်ပေသည်" ဟုအကြံဖြစ်ကုန်၏၊ ကဿပရသေ့သည်ကား ဤသို့ကြံ၏၊ "ရဟန်းကြီးကား အဟုတ်အဟုတ်တန်းခိုးကြီးပေ၏၊ ငါးရာသော

ဒိုးမယ်ဖျူးတို့ကို ဘန်ဆင်းနိုင်ပေသည်၊ သို့ရာတွင်ငါကဲ့သို့ ရဟန္တာမဟုတ်သည်သာ''ဟုအကြံဖြစ်၏။

ထိုအခါ အခါမဲ့ သည်းထန်စွာရွာသောမိုးကြီးသည် ရွာလတ်သည်နှင့် သည်းထန်စွာသောရေအဟုန်တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏၊ ဘုရားသခင်နေတော်မူရာ အရပ်ကိုမူကား ရေမလွှမ်းနိုင်၊ ထိုအခါ ဘုရားသခင်သည်လည်း ဤသို့ကြံတော်မူ၏၊ ''ထက်ဝန်းကျင်မှရေကို ရှားပယ်စေ၍ အလယ်၌မြူမုန့်တထောင်းထောင်းလွင့်အောင်ပြု၍ စင်္ကြံသွားရမူကား ကောင်း၏''ဟုကြံတော်မူတိုင်း ထက်ဝန်းကျင်မှ ရေအယဉ်ကိုရှားစေ၍ အလယ်မြူမုန့် တထောင်းထောင်း လွင့်သောမြေဝယ် စင်္ကြံကြွတော်မူ၏၊ ဥရုဝေလကဿပရသေ့သည် ရဟန်းကြီးကိုရေ၌မမျောပါစေလင့်''ဟု လှေဖြင့်များစွာကုန်သော ရသေ့တို့နှင့် တကွ ဘုရားရှိတော်မူရာသို့သွားလေသော် ကဿပရသေ့သည် ထက်ဝန်းကျင်မှရေကိုရှားစေလျက် အလယ်၌မြူမုန့်တထောင်းထောင်းလွင့်သော မြေဝယ် စင်္ကြံကြွတော်မူသော ဘုရားသခင်ကိုမြင်၍ ''ရဟန်းကြီး....ဤအရပ်၌ရပ်သည်ကား ရဟန်းကြီးပင်လော''ဟုလျှောက်၏၊ ဘုရားသခင်သည်လည်း ''ဤအရပ်၌ရပ်သည်ကား ငါပင်ဟုတ်၏''ဟု မိန့်တော်မူ၍ဘုရားသခင်သည် ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်တော်မူပြီး၍ လှေ၏အထက်၌[2]တည်တော်မူလေ၏၊ ကဿပရသေ့သည်လည်း ''ရဟန်းကြီးကားတန်းခိုးအာနုဘော်ကြီးပေ၏၊ ရေသည်လည်းမညှဉ်းဆဲနိုင်ချေ၊ သို့ရာတွင်ငါကဲ့သို့ ရဟန္တာမဟုတ်သည်သာ'' ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုအခါ၌ ဘုရားသခင်သည်လည်း ဤသို့ကြံတော်မူ၏၊ ''ကဿပရသေ့သည် မိမိကိုယ်ကိုသာရဟန္တာဟုထင်မှတ်၍ ရဟန်းကြီးကား တန်းခိုးကြီး၏၊ ငါကဲ့သို့ ရဟန္တာမဟုတ်ဟူသော စိတ်အကြံရှိသည်ကား ကြာမြင့်ပြီ၊ ယခု ဤရသေ့ကို ထိတ်လန့်စေရမူကား ကောင်း၏''ဟု အကြံတော်ဖြစ်၏၊ထိုသို့ ကြံပြီးသည့်နောက်မှ ကဿပရသေ့ကို ဤသို့မိန့်တော်မူ၏၊ ''ကဿပ....သင်ကား ရဟန္တာမဟုတ်တကား၊ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်သသူလည်း သင်မဟုတ်၊ရဟန္တာဖြစ်ရာ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ရောက်ရာအကျင့်လည်းသင့်မှာမရှိ''၊ ဤသို့မိန့်တော်မူပေသော် ကဿပရသေ့သည် ဘုရားသခင်၏ခြေတော်ရင်း၌ ဦးခေါင်းပျပ်ဝပ်၍ ဤသို့လျှောက်၏၊ ''အရှင်ဘုရား....အကျွန်ုပ်သည် အရှင်ဘုရား၏အထံတော်၌ ရှင်ရဟန်းအဖြစ်ကို ရလိုပါသည်''ဟု လျှောက်၏။

၁-ဒိုးထူးထူးအပြားပြားသော အသိမှုရာခပ်သိမ်းတို့ကို။ ၂-လှေ၏အထက်၌။

"ကဿပ····သင်သည်ငါးရာသောရသေ့တို့ကိုဆုံးမပေတတ်သော ရသေ့တကာတို့ထက်မြတ်သော ရသေ့တကာတို့၏ ရှေ့သွားအကြီးဖြစ်သော ဆရာပေတည်း၊ ထိုရသေ့တို့ကိုမူလည်းပန်ကြားချေဦးလော့၊ အကြင် အခြင်းဖြင့် မူလည်း အောက်မေ့ကုန်လတ္တံ့၊ထိုအခြင်းဖြင့် ပြုကုန်လတ္တံ့"ဟု မိန့်တော်မူပေသော် ကဿပရသေ့သည်လည်း တပည့်ရသေ့တို့နေရာသို့ ကပ်လေ၍ "အချင်းတို့····ငါသည် ရဟန်းကြီးအထံ၌ မြတ်သောအကျင့်ကိုကျင့်လိုသည်၊ အကြင်အခြင်းဖြင့် ဘုရားသခင်ကိုအောက်မေ့၏၊ ထိုအခြင်းဖြင့် ပြုစေတော့" ဟု ဆိုပေသော် "အိုဆရာရသေ့···· ကြာမြင့်စွာကျင့်သော ရဟန်းကြီး၌ အလွန်ငါတို့ ကြည်ညိုကုန်၏၊ အကယ်၍ ဆရာသည် ရဟန်းကြီးအထံ၌ မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်လိုအံ့၊ ငါတို့အလုံးလည်း ရဟန်းကြီးထံ၌ မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်လိုကုန်၏[၁]"ဟု ဆိုကုန်၏၊ ထိုသို့ဆိုကုန်ပြီးသော် နောင်မှထိုရသေ့တို့သည် **ဆံကျစ်,ပြာစစ်,ထမ်းပိုး,မီးမွှေယောက်မ**-တို့နှင့် ရောသော ရသေ့တို့၏အသုံးအဆောင်ကို ရေ၌မျှောလိုက်၍ ဘုရားရှိရာကပ်ကုန်ပြီးသော် ဘုရားသခင်၏ခြေတော်ရင်း၌ ဦးတိုက်ကုန်လျက် "အရှင်ဘုရား···· အကျွန်ုပ်တို့သည် အရှင်ဘုရား၏အထံတော်၌ ရှင်အဖြစ်, ရဟန်းအဖြစ်ကို ရလိုပါကုန်သည်"ဟု လျှောက်ကုန်၏၊ဘုရားသခင်သည်လည်း—

ဧထ ဘိက္ခဝေါ သွာက္ခာတော ဓမ္မော၊ စရထ ဗြဟ္မစရိယံ သမ္မာ ဒုက္ခဿ အန္တကိရိယာယ။

ဟူ၍ ဧဟိဘိက္ခုခေါ်တော်မူ၏၊ ဥရုဝေလကဿပ အစရှိသော ငါးရာသောရသေ့တို့သည် ရဟန်းအဖြစ်သို့ရောက်ကြလေကုန်၏။

နဒီကဿပသည်လည်း ဆံကျစ်,ပြာစစ်, ထမ်းပိုး, မီးမွှေယောက်မ- အစရှိသော ရသေ့တို့၏အသုံးအဆောင်များကို မြစ်ဝယ် မျောလာသည်ကို မြင်၍ "ငါ၏နောင်တော် ဘေးရန်မရှိပါစေလင့်"ဟု အကြံဖြစ်၍ ရသေ့တို့ကို လွှတ်လိုက်၏၊ "သွားချေကုန်၊ ငါ၏နောင်တော်ကို သိအောင်ပြုချေကုန်"ဟု စေလိုက်၏၊ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း သုံးရာသောရသေ့တို့နှင့်တကွ "ဥရုဝေလကဿပရှိရာသို့ကပ်၍ ဥရုဝေလ ကဿပကို ဤသို့ဆို၏၊ "နောင်တော် ကဿပ····ဤအကျင့်သည် မြတ်သလော"ဟု ဆိုပေသော် "ဤအကျင့်သည် မြတ်ပေသည်"ဟု ဆို၏၊ ထိုသို့ဆိုလတ်သော် ထိုရသေ့တို့သည်လည်း ရသေ့ပရိက္ခရာ,ပြာစစ်,ထမ်းပိုး- အစရှိသည်တို့ကို မျှောလိုက်၍ ဘုရားရှိရာကပ်ပြီး

၁—လိုက်ပါကုန်အံ့။

သော် ဘုရားခြေရင်းတော်၌ ဦးဖြင့်ခိုက်၍ "အရှင်ဘုရား.... အကျွန်ုပ်တို့သည် အရှင်ဘုရား၏အထံတော်၌ ရှင်၏အဖြစ်,ရဟန်း၏ အဖြစ်ကို ရလိုပါကုန်သည်"ဟု လျှောက်ကုန်သော်—

ဧထ ဘိက္ခဝေါ သွာက္ခာတော ဓမ္မော၊ စရထ ဗြဟ္မစရိယံ သမ္မာ ဒုက္ခဿ အန္တကိရိယာယ။

ဟူ၍ ဟေဘိက္ခုခေါ်တော်မူ၏၊ နဒီကဿပအစရှိသော သုံးရာသောရသေ့တို့သည် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်ကြလေကုန်၏။

ဂယာကဿပရသေ့သည်လည်း ရေဝယ်မျောလာသော အရေရေသော ပရိက္ခရာများစွာကို မြင်၍ ရသေ့နှစ်ရာနှင့်တကွ ရှေးအတူလာရောက်ကြသော် ဥရုဝေလကဿပရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်၍ "နောင်တော်ကဿပ ..ဤအကျင့်သည် သင့်တင့်လျောက်ပတ် မြတ်ပေသလော"ဟု မေးလတ်သော်"မြတ်သောအကျင့်ပေတည်း"ဟု ဆို၏၊ထိုအခါ၌ ထိုရသေ့တို့သည်လည်း ရသေ့ပရိက္ခရာတို့ကိုမြစ်ရေဝယ်မျောလိုက်၍ ဘုရားရှိရာကပ်ပြီးသော် ခြေတော်ရင်း၌ဦးဖြင့်ခိုက်၍ "အရှင်ဘုရား.... အကျွန်ုပ်တို့သည် အရှင်ဘုရားအထံတော်၌ ရှင်၏အဖြစ်,ရဟန်း၏ အဖြစ်ကို ရလိုပါသည်"ဟု လျှောက်ကုန် လတ်သော် "ဧထဘိက္ခဝေါ" စသောနည်းဖြင့် ခေါ်တော်မူက ရဟန်းအဖြစ်သို့ချည်း ရောက်လေကုန်၏။

[ဘုရားသခင် အမိန့်ရှိတော်ကြောင့် ငါးရာသော ထင်းတို့သည် မကွဲနိုင်ကုန်၊ ငါးရာသော ထင်းတို့သည်ကွဲနိုင်ပြန်ကုန်သည်၊ ငါးရာသောမီးတို့သည် မတောက်နိုင်ကုန်၊ငါးရာသောမီးတို့သည်တောက်နိုင်ပြန်ကုန်သည်၊ငါးရာသော မီးတို့သည် မငြိမ်းနိုင်ကုန်၊ ငါးရာသောမီးတို့သည်ငြိမ်းနိုင်ပြန်ကုန်သည်၊ ငါးရာသော မီးမယ်ဖျူးတို့ကို ဖန်ဆင်းတော်မူသည်၊ ဤနည်းဖြင့် သုံးထောင့်ငါးရာကုန်သောပြာဋိဟာတို့သည်ဖြစ်ကုန်၏၊နဂါးကိုဆုံးမတော်မူသည်မှစ၍ အဆယ့်ခြောက်ပါးသော ပြာဋိဟာကိုကား ဤ၌မဆို၊ ထိုပြာဋိဟာနှင့် အကွသော်ကား သုံးထောင့်ငါးရာ့တဆယ့်ခြောက်ပါး ကည်း။]

၅၆။ ဂယာသီသသို့ကြွတော်မူ၍ အာဒိတ္တပရိယာယ သုတ်ကိုဟောတော်မူခြင်း

ထိုအခါ၌ ဘုရားသခင်သည် ဥရုဝေလတော၌ မွေ့လျော်တော်မူသရွေ့နေတော်မူပြီးလျှင် ဥရုဝေလ စသော **တထောင်သောရဟန်း**တို့နှင့်တကွ ဂယာ

သီသရွာသို့ကြွတော်မူ၍ ထိုရွာ၌ တထောင်သောရဟန်းတို့နှင့်တကွ နေတော်မူ၏။

[ထိုရွာကား ဂယာမြစ်နားဌာ် တည်ရကား ဂယာမည်၏၊ ထိုရွာ၏ အနီးဖြစ်သော တောင်ကားဆင်ဦးကင်းနှင့်တူသော ကြီးစွာသောကျောက်ဖျာ ရှိသောကြောင့် "ဂယာသီသ"တွင်သတည်း၊ ထိုကျောက်ဖျာကား ရသေ့ တထောင်ဆန့်သဘတ်။]

ထိုသို့နေတော်မူသောအခါ၌ဘုရားသခင်သည်ရဟန်းတို့ကိုခေါ်တော်မူ၍—

၁။ သဗ္ဗံ ဘိက္ခဝေ အာဒိတ္တံ၊ ကိဉ္စ ဘိက္ခဝေ သဗ္ဗံ အာဒိတ္တံ၊ စက္ခု အာဒိတ္တံ၊ ရူပါ အာဒိတ္တာ၊ စက္ခုဝိညာဏံ အာဒိတ္တံ၊ စက္ခု သမ္ဖဿော အာဒိတ္တော၊ ယမိဒံ စက္ခုသမ္ဖဿပစ္စယာ ဥပ္ပဇ္ဇတိ ဝေဒယိတံ သုခံ ဝါ ဒုက္ခံ ဝါ အဒုက္ခမသုခံ ဝါ၊ တံပိ အာဒိတ္တံ၊ ကေန အာဒိတ္တံ၊ ရာဂဂ္ဂိနာ ဒေါသဂ္ဂိနာ မောဟဂ္ဂိနာ အာဒိတ္တံ၊ ဇာတိယာ ဇရာယ မရဏေန သောကေဟိ ပရိဒေဝေဟိ ဒုက္ခေဟိ ဒေါမနဿေဟိ ဥပါယာသေဟိ အာဒိတ္တန္တိ ဝဒါမိ။

၂။ သောတံ အာဒိတ္တံ၊ သဒ္ဒါ အာဒိတ္တာ၊ သောတဝိညာဏံ အာဒိတ္တံ၊ သောတသမ္ဖဿော အာဒိတ္တော၊ ယမိဒံ သောတသမ္ဖဿ ပစ္စယာ ဥပ္ပဇ္ဇတိ ဝေဒယိတံ သုခံ ဝါ ဒုက္ခံ ဝါ အဒုက္ခမသုခံ ဝါ၊ တံပိ အာဒိတ္တံ။ ကေန အာဒိတ္တံ၊ ရာဂဂ္ဂိနာ ဒေါသဂ္ဂိနာ မောဟဂ္ဂိနာ အာဒိတ္တံ၊ ဇာတိယာ ဇရာယ မရဏေန သောကေဟိ ပရိဒေဝေဟိ ဒုက္ခေဟိ ဒေါမနဿေဟိ ဥပါယာသေဟိ အာဒိတ္တန္တိဝဒါမိ။

၃။ ဃာနံ အာဒိတ္တံ၊ ဂန္ဓာ အာဒိတ္တာ၊ ဃာနဝိညာဏံ အာဒိတ္တံ၊ ဃာနသမ္ဖဿော အာဒိတ္တော၊ ယမိဒံ ဃာနသမ္ဖဿပစ္စယာ ဥပ္ပဇ္ဇတိ ဝေဒယိတံ သုခံ ဝါ ဒုက္ခံ ဝါ အဒုက္ခမသုခံ ဝါ၊ တံပိ အာဒိတ္တံ။ ကေန အာဒိတ္တံ၊ ရာဂဂ္ဂိနာ ဒေါသဂ္ဂိနာ မောဟဂ္ဂိနာ အာဒိတ္တံ၊ ဇာတိယာ ဇရာယ မရဏေန သောကေဟိ ပရိဒေဝေဟိ ဒုက္ခေဟိ ဒေါမနဿေဟိ ဥပါယာသေဟိ အာဒိတ္တန္တိ ဝဒါမိ။

၄။ ဇိဝှါ အာဒိတ္တာ၊ ရသာ အာဒိတ္တာ၊ ဇိဝှါဝိညာဏံ အာဒိတ္တံ၊ ဇိဝှါသမ္ဖဿော အာဒိတ္တော၊ ယမိဒံ ဇိဝှါသမ္ဖဿပစ္စယာ ဥပ္ပဇ္ဇတိဝေဒယိတံ သုခံ ဝါ ဒုက္ခံ ဝါ၊အဒုက္ခမသုခံဝါ၊တံပိ အာဒိတ္တံ။ ကေန အာဒိတ္တံ၊ရာဂဂ္ဂိနာ ဒေါသဂ္ဂိနာ မောဟဂ္ဂိနာအာဒိတ္တံ၊ဇာတိယာ ဇရာယ

၁-ဂယာသီမြစ်နားဌာ။

မရဏေန သောကေဟိ ပရိဒေဝေဟိ ဒုက္ခေဟိ ဒေါမနဿေဟိ ဥပါယာသေဟိ အာဒိတ္တန္တိ ဝဒါမိ။

၅။ ကာယော အာဒိတ္တော၊ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာ အာဒိတ္တာ၊ ကာယဝိညာဏံ အာဒိတ္တံ၊ ကာယသမ္ဖဿော အာဒိတ္တော၊ ယမိဒံ ကာယသမ္ဖဿပစ္စယာ ဥပ္ပဇ္ဇတိ ဝေဒယိတံ သုခံ ဝါ ဒုက္ခံ ဝါ အဒုက္ခမသုခံ ဝါ၊ တံပိ အာဒိတ္တံ။ ကေန အာဒိတ္တံ၊ ရာဂဂ္ဂိနာ ဒေါသဂ္ဂိနာ မောဟဂ္ဂိနာ အာဒိတ္တံ၊ ဇာတိယာ ဇရာယ မရဏေန သောကေဟိ ပရိဒေဝေဟိ ဒုက္ခေဟိ ဒေါမနဿေဟိ ဥပါယာသေဟိ အာဒိတ္တန္တိ ဝဒါမိ။

၆။ မနော အာဒိတ္တော၊ ဓမ္မာ အာဒိတ္တာ၊ မနောဝိညာဏံ အာဒိတ္တံ၊ မနောသမ္ဖဿော အာဒိတ္တော၊ ယမိဒံ မနောသမ္ဖဿပစ္စယာ ဥပ္ပဇ္ဇတိ ဝေဒယိတံ သုခံ ဝါ ဒုက္ခံ ဝါ အဒုက္ခမသုခံ ဝါ၊ တံပိ အာဒိတ္တံ၊ ကေန အာဒိတ္တံ၊ ရာဂဂ္ဂိနာ မောဟဂ္ဂိနာ ဒေါသဂ္ဂိနာ အာဒိတ္တံ၊ ဇာတိယာ ဇရာယ မရဏေန သောကေဟိ ပရိဒေဝေဟိ ဒုက္ခေဟိ ဒေါမနဿေဟိ ဥပါယာသေဟိ အာဒိတ္တန္တိ ဝဒါမိ။

၇။ ဧဝံ ပဿံ ဘိက္ခဝေ သုတဝါ အရိယသာဝကော စက္ခုသ္မိံပိ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ ရူပေသုပိ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ စက္ခုဝိညာဏေပိ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ စက္ခုသမ္ဖဿေပိ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ ယမိဒံ စက္ခုသမ္ဖဿပစ္စယာ ဥပ္ပဇ္ဇတိ၊ ဝေဒယိတံ သုခံ ဝါ ဒုက္ခံဝါ အဒုက္ခမသုခံ ဝါ၊ တသ္မိံပိ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ သောတသ္မိံပိ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ သဒ္ဒေသုပိ နိဗ္ဗိန္ဒတိ။ပ။ ဃာနသ္မိံပိ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ ဂန္ဓေသုပိ နိဗ္ဗိန္ဒတိ။ပ။ ဇိဝှါယပိ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ ရသေသုပိ နိဗ္ဗိန္ဒတိ။ပ။ ကာယသ္မိံပိ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ ဖောဋ္ဌဗ္ဗေသုပိ နိဗ္ဗိန္ဒတိ။ပ။ မနသ္မိံပိ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ ဓမ္မေသုပိ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ မနောဝိညာဏေပိ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ မနောသမ္ဖဿေပိ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ ယမိဒံ မနောသမ္ဖဿပစ္စယာ ဥပ္ပဇ္ဇတိ ဝေဒယိတံ သုခံ ဝါ ဒုက္ခံ ဝါ- အဒုက္ခမသုခံ ဝါ၊ တသ္မိံပိ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ နိဗ္ဗိန္ဒံ ဝိရဇ္ဇတိ၊ဝိရာဂါ ဝိမုစ္စတိ၊ ဝိမုတ္တသ္မိံ ဝိမုတ္တမိတိ ဉာဏံ ဟောတိ၊ ခီဏာဇာတိ၊ဝုသိတံ ဗြဟ္မစရိယံ၊ ကတံ ကရဏီယံ၊ နာပရံ ဣတ္ထတ္တာယာတိ ပဇာနာတီတိ။

၈။ ဣမသ္မိံ့ပန ဝေယျာကရဏသ္မိံ ဘညမာနေ တဿ ဘိက္ခုသဟဿဿ အနုပါဒါယ အာသဝေဟိ စိတ္တာနိ ဝိမုစ္စိံသု။

ဤသို့ အာဒိတ္တပရိယာယ သုတ်ကို ဟောတော်မူ၏။

၁။ ဤ၌ အတ္ထကား—ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ သဗ္ဗံ၊ ခပ်သိမ်းသော ဘုံသုံးပါး၌ ဖြစ်သော သင်္ခါရတရားသည်*။ အာဒိတ္တံ၊ ပြောင်ပြောင် လောင်၏။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ကိဉ္စသဗ္ဗံ၊ အဘယ်ခပ်သိမ်းသော တေဘူမကသင်္ခါရတရားသည်။ အာဒိတ္တံ၊ ပြောင်ပြောင်လောင်သနည်း။ စက္ခု၊ ပသာဒစက္ခုသည်။ အာဒိတ္တံ၊ ပြောင်ပြောင်လောင်၏။ ရူပါ၊ ရူပါရုံတို့သည်။ အာဒိတ္တာ၊ ပြောင်ပြောင်လောင်ကုန်၏။ စက္ခုဝိညာဏံ၊ စက္ခုဝိညာဉ်သည်။ အာဒိတ္တံ၊ ပြောင်ပြောင်လောင်၏။ စက္ခုသမ္ဖဿော၊ စက္ခုသမ္ဖဿသည်။ အာဒိတ္တော၊ ပြောင်ပြောင်လောင်၏။ စက္ခုသမ္ဖဿပစ္စယာ၊ စက္ခုသမ္ဖဿကြောင့်။ သုခံ ဝါ၊ သုခကိုရင်း။ ဒုက္ခံ ဝါ၊ ဒုက္ခကိုရင်း။ အဒုက္ခမသုခံ ဝါ၊ အဒုက္ခမသုခကိုရင်း။ ယဒိဒံ-ယံ ဣဒံ ဝေဒယိတံ၊ အကြင်ခံစားအပ်သော ဝေဒနာသည်။ ဥပ္ပဇ္ဇတိ၊ ဖြစ်၏။ တံပိ ဝေဒယိတံ၊ ထိုခံစားအပ်သော ဝေဒနာသည်လည်း။ အာဒိတ္တံ၊ ၏။ ကေန၊ အဘယ်တရားဖြင့်။ အာဒိတ္တံ၊ ပြောင်ပြောင် လောင်သနည်း။ ရာဂဂ္ဂိနာ၊ ရာဂဟူသော မီးဖြင့်။ ဒေါသဂ္ဂိနာ၊ ဒေါသဟူသောမီးဖြင့်။ မောဟဂ္ဂိနာ၊ မောဟဟူသောမီးဖြင့်။ အာဒိတ္တံ၊ ပြောင်ပြောင်လောင်၏။ ဇာတိယာ၊ ဇာတိဟူသော မီးဖြင့်။ ဇရာယ၊ အိုခြင်းဟူသောမီးဖြင့်။ မရဏေန၊ သေခြင်းဟူသော မီးဖြင့်။ သောကေဟိ၊ စိုးရိမ်ခြင်းဟူသောမီးတို့ဖြင့်။ ပရိဒေဝေဟိ၊ ငိုကြွေးခြင်းဟူသော မီးတို့ဖြင့်။ ဒုက္ခေဟိ၊ ဆင်းရဲခြင်းဟူသော မီးတို့ဖြင့်။ ဒေါမနဿေဟိ၊ နှလုံးမသာယာခြင်းဟူသောမီးတို့ဖြင့်။ ဥပါယာသေဟိ၊ သက်ကြီးရှိုက်တငင် ပင်ပန်းခြင်းဟူသော မီးတို့ဖြင့်။ အာဒိတ္တံ၊ ပြောင်ပြောင် လောင်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဝဒါမိ၊ ဟောတော်မူ၏။

၂။ သောတံ၊ ပသာဒသောတသည်။ အာဒိတ္တံ၊ ၏။ သဒ္ဒါ၊ သဒ္ဒါရုံတို့သည်။ အာဒိတ္တာ၊ ကုန်၏။ သောတဝိညာဏံ၊ သောတ ဝိညာဉ်သည်။ သည်။ အာတ္တံ၊ ၏။ သောတသမ္ဖဿော၊ သောတသမ္ဖဿသည်။ အာဒိတ္တော၊ ၏။ သောတသမ္ဖဿပစ္စယာ၊ သောတသမ္ဖဿကြောင့်။ သုခံ ဝါ၊ ကိုရင်း။ ဒုက္ခံ ဝါ၊ ကိုရင်း၊ အဒုက္ခမသုခံ ဝါ၊ ကိုရင်း။ ယဒိဒံ-ယံ ဣဒံ ဝေဒယိတံ၊ အကြင်ခံစားအပ်သော ဝေဒနာသည်။ ဥပ္ပဇ္ဇတိ၊ ၏။ တံပိ ဝေဒယိတံ၊ ထိုခံစားအပ်သော ဝေဒနာသည်လည်း။ အာဒိတ္တံ၊ ၏။ ကေန၊ အဘယ်တရားဖြင့်။ အာဒိတ္တံ၊ နည်း။ ရာဂဂ္ဂိနာ၊ ရာဂဟူသောမီးဖြင့်။ ဒေါသဂ္ဂိနာ၊ ဒေါသဟူသောမီးဖြင့်။ မောဟဂ္ဂိနာ၊ မောဟဟူသောမီးဖြင့်။ အာဒိတ္တံ၊ ၏။ ဇာတိယာ၊ ဇာတိဟူသောမီးဖြင့်။ ဇရာယ၊ ဖြင့်။ မရဏေန၊ ဖြင့်။ သောကေဟိ၊ စိုးရိမ်ခြင်းဟူသော

* ဘုံသုံးပါးမီးတရားသည်၊

မီးတို့ဖြင့်။ ပရိဒေဝဟိ၊ တို့ဖြင့်။ ဒုက္ခေဟိ၊ တို့ဖြင့်။ ဒေါမနဿေဟိ၊ မီးတို့ဖြင့်။ ဥပါယာသေဟိ၊ မီးတို့ဖြင့်။ အာဒိတ္တံ၊၏။ ဣတိ၊သို့။ ဝဒါမိ၊ဟောတော်မူ၏။

၃။ ဃာနံ၊ ပသာဒဃာနသည်။ အာဒိတ္တံ၊၏။ဂန္ဓာ၊ တို့သည်။အာဒိတ္တာ၊ ကုန်၏။ ဃာနဝိညာဏံ၊ သည်။ အာဒိတ္တံ၊၏။ ဃာနသမ္ဖဿော၊ သည်။ အာဒိတ္တော၊ ၏။ ဃာနသမ္ဖဿပစ္စယာ၊ ကြောင့်။သုခံ ဝါ၊ သုခကိုရင်း။ ဒုက္ခံ ဝါ၊ ဒုက္ခကိုရင်း။အဒုက္ခမသုခံ ဝါ၊အဒုက္ခမသုခကိုရင်း။ယဒိဒံ-ယံ ဣဒံ ဝေဒယိတံ၊ အကြင်ခံစားအပ်သော ဝေဒနာသည်။ဥပ္ပဇ္ဇတိ၊၏။ တံပိ ဝေဒယိတံ၊ ထိုခံစားအပ်သောဝေဒနာသည်လည်း။ အာဒိတ္တံ၊ ၏။ ကေန၊ အဘယ်တရားဖြင့်။ အာဒိတ္တံ၊နည်း။ ရာဂဂ္ဂိနာ၊ရာဂဟူသောမီးဖြင့်။ ဒေါသဂ္ဂိနာ၊ ဒေါသဟူသောမီးဖြင့်။ မောဟဂ္ဂိနာ၊မောဟဟူသောမီးဖြင့်။ အာဒိတ္တံ၊ ၏။ ဇာတိယာ၊ဖြင့်။ ဇရာယ၊ ဖြင့်။ မရဏေန၊ ဖြင့်။ သောကေဟိ၊ တို့ဖြင့်။ ပရိဒေဝေဟိ၊ တို့ဖြင့်။ ဒုက္ခေဟိ၊ တို့ဖြင့်။ဒေါမနဿေဟိ၊တို့ဖြင့်။ ဥပါယာသေဟိ၊ တို့ဖြင့်။ အာဒိတ္တံ၊ ၏။ ဣတိ၊သို့။ ဝဒါမိ၊၏။

၄။ ဇိဝှါ၊ ပသာဒဇိဝှါသည်။ အာဒိတ္တာ၊ ၏။ ရသာ၊ တို့သည်။အာဒိတ္တာ၊ ကုန်၏။ ဇိဝှါဝိညာဏံ၊ သည်။ အာဒိတ္တံ၊ ၏။ ဇိဝှါသမ္ဖဿော၊သည်။ အာဒိတ္တော၊ ၏။ ဇိဝှါသမ္ဖဿပစ္စယာ၊ ဇိဝှါသမ္ဖဿကြောင့်။ သုခံ ဝါ၊ သုခကိုရင်း။ဒုက္ခံဝါ၊ ဒုက္ခကိုရင်း။အဒုက္ခမသုခံ ဝါ၊အဒုက္ခမသုခကိုရင်း။ ယဒိဒံ-ယံ ဣဒံ ဝေဒယိတံ၊ အကြင်ခံစားအပ်သော ဝေဒနာသည်။ ဥပဇ္ဇတိ၊၏။ တံပိ ဝေဒယိတံ၊ ထိုခံစားအပ်သော ဝေဒနာသည်လည်း။ အာဒိတ္တံ၊ ၏။ ကေန၊ ဖြင့်။ အာဒိတ္တံ၊ သနည်း။ ရာဂဂ္ဂိနာ၊ ဖြင့်၊ ဒေါသဂ္ဂိနာ၊ ဖြင့်။မောဟဂ္ဂိနာ၊ ဖြင့်။ အာဒိတ္တံ၊ ၏။ ဇာတိယာ၊ ဖြင့်။ ဇရာယ၊ ဖြင့်။ မရဏေန၊ဖြင့်။ သောကေဟိ။ တို့ဖြင့်။ ပရိဒေဝေဟိ၊ တို့ဖြင့်။ ဒုက္ခေဟိ၊တို့ဖြင့်။ ဒေါမနဿေဟိ၊တို့ဖြင့်။ ဥပါယာသေဟိ၊ တို့ဖြင့်။ အာဒိတ္တံ၊ ၏။ဣတိ၊ သို့။ ဝဒါမိ၊ ဟောတော်မူ၏။

၅။ ကာယော၊ ပသာဒကာယသည်။ အာဒိတ္တော၊ ၏။ဖောဋ္ဌဗ္ဗာ၊ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံတို့သည်။ အာဒိတ္တာ၊ ကုန်၏။ ကာယဝိညာဏံ၊ ကာယဝိညာဉ်သည်။ အာဒိတ္တံ၊ ၏။ ကာယသမ္ဖဿော၊ သည်။ အာဒိတ္တော၊ ၏။ ကာယသမ္ဖဿပစ္စယာ၊ ကြောင့်။ သုခံ ဝါ၊ သုခကိုရင်း။ ဒုက္ခံ ဝါ၊ ဒုက္ခကိုရင်း။ အဒုက္ခမသုခံ ဝါ၊ အဒုက္ခမသုခကိုရင်း။ ယဒိဒံ-ယံ ဣဒံ ဝေဒယိတံ၊အကြင်ခံစားအပ်သောဝေဒနာသည်။ဥပ္ပဇ္ဇတိ၊၏။တံပိဝေဒယိတံ၊သည်လည်း။အာဒိတ္တံ၊ ကေန၊ ဖြင့်။ အာဒိတ္တံ၊ သနည်း။ ရာဂဂ္ဂိနာ၊ ဖြင့်။ ဒေါသဂ္ဂိနာ၊ ဖြင့်။ မောဟဂ္ဂိနာ၊ ဖြင့်။ အာဒိတ္တံ၊ ၏။ ဇာတိယာ၊ ဖြင့်။ ဇရာယ၊ ဖြင့်။ မရဏေန၊

ဖြင့်။ သောကေဟိ၊ တို့ဖြင့်။ ပရိဒေဝေဟိ၊ တို့ဖြင့်။ ဒုက္ခေဟိ၊ တို့ဖြင့်။ ဒေါမနဿေဟိ၊ တို့ဖြင့်။ ဥပါယာသေဟိ၊ တို့ဖြင့်။ အာဒိတ္တံ၊ ၏။ ဣတိ၊ သို့၊ ဝဒါမိ၊ ဟောတော်မူ၏။

၆။ မနော၊ မနသည်။ အာဒိတ္တော၊ ၏။ ဓမ္မာ၊ ဓမ္မာရုံတို့သည်။ အာဒိတ္တာ၊ ကုန်၏။ မနောဝိညာဏံ၊ မနောဝိညာဉ်သည်။ အာဒိတ္တံ၊ ၏။ မနောသမ္ဖဿော၊ မနောသမ္ဖဿသည်၊ အာဒိတ္တော၊ ၏။ မနောသမ္ဖဿပစ္စယာ၊ ကြောင့်။ သုခံ ဝါ၊ ကိုယ်ငါး၊ ဒုက္ခံ ဝါ၊ ကိုယ်ငါး။ အဒုက္ခမသုခံ ဝါ၊ ကိုယ်ငါး။ ယဒိဒံ-ယံ ဣဒံ ဝေဒယိတံ၊ သည်၊ ဥပ္ပဇ္ဇတိ၊ ၏။ တံပိ ဝေဒယိတံ၊ ထိုခံစားအပ်သောဝေဒနာသည်လည်း။ အာဒိတ္တံ၊ ၏။ ကေန၊ ဖြင့်။ အာဒိတ္တံ၊ သနည်း။ ရာဂဂ္ဂိနာ၊ ဖြင့်။ ဒေါသဂ္ဂိနာ၊ မောဟဂ္ဂိနာ အာဒိတ္တံ၊ ၏။ ဇာတိယာ၊ ဖြင့်။ ဇရာယ၊ ဖြင့်။ မရဏေန၊ ဖြင့်။ သောကေဟိ၊ တို့ဖြင့်။ ပရိဒေဝေဟိ၊ တို့ဖြင့်။ ဒုက္ခေဟိ၊ တို့ဖြင့်။ ဒေါမနဿေဟိ။ တို့ဖြင့်။ ဥပါယာသေဟိ၊ တို့ဖြင့်။ အာဒိတ္တံ၊ ၏။ ဣတိ၊ သို့။ ဝဒါမိ၊ ဟောတော်မူ၏။

၇။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဧဝံ ယထာဝုတ္တနယေန၊ ဤငါဟောသောနည်းဖြင့်။ ပဿံ-ပဿန္တော၊ ရှုသော။ သုတဝါ၊ အကြားအမြင်နှင့် ပြည့်စုံသော။ အရိယသာဝကော၊ ငါဘုရား၏ တပည့်သားဖြစ်သောသူသည်။ စက္ခုသ္မိံပိ၊ ပသာဒစက္ခု၌လည်း။ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ ငြီးငွေ့၏။ ရူပေသုပိ၊ ရူပါရုံတို့၌လည်း။ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ ငြီးငွေ့၏။ စက္ခုဝိညာဏေပိ၊ ၌လည်း။ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ ၏။ စက္ခုသမ္ဖဿေပိ၊ ၌လည်း။ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ ငြီးငွေ့၏။ စက္ခုသမ္ဖဿပစ္စယာ၊ စက္ခုသမ္ဖဿကြောင့်။ ယဒိဒံ-ယံ ဣဒံ သုခံ ဝါ၊ အကြင်သုခဝေဒနာသည်ငင်း။ ယဒိဒံ-ယံ ဣဒံ ဒုက္ခံ ဝါ၊ အကြင်ဒုက္ခဝေဒနာသည်ငင်း။ ယဒိဒံ-ယံ ဣဒံ အဒုက္ခမသုခံ ဝါ၊ အကြင်အဒုက္ခမသုခဝေဒနာသည်ငင်း၊ ဥပ္ပဇ္ဇတိ ဖြစ်၏။ တသ္မိံပိ၊ ထိုဝေဒနာ၌လည်း။ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ ငြီးငွေ့၏။ သောတသ္မိံပိ၊ ပသာဒ သောတ၌လည်း။ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ ငြီးငွေ့၏။ သဒ္ဒေသုပိ၊ သဒ္ဒါရုံတို့၌လည်း။ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ ၏။ ဃာနသ္မိံပိ၊ ပသာဒဃာန၌လည်း။ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ ၏။ ဂန္ဓေသုပိ၊ တို့၌လည်း။ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ ၏။ ဇိဝှါယပိ၊ ပသာဒဇိဝှါ၌လည်း။ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ ၏။ ရသေသုပိ၊ ရသာရုံတို့၌လည်း။ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ ၏။ ကာယသ္မိံပိ၊ ပသာဒကာယ၌လည်း။ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ ငြီးငွေ့၏။ ဖောဋ္ဌဗ္ဗေသုပိ၊ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံတို့၌လည်း။ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ ၏။ မနသ္မိံပိ၊ မန၌လည်း။ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ ၏။ ဓမ္မေသုပိ၊ ဓမ္မာရုံတို့၌လည်း။ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ ၏။ မနောဝိညာဏေပိ၊ မနောဝိညာဉ်၌လည်း။ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ ၏။ မနောသမ္ဖဿေပိ၊ မနောသမ္ဖဿ၌လည်း။ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ ၏။ ယဒိဒံ-ယံ ဣဒံ သုခံ ဝါ ဝေဒယိတံ၊ အကြင်သုခဝေဒနာသည်ငင်း။ ယဒိဒံ-ယံ ဣဒံ ဒုက္ခံ ဝါ

ဝေဒယိတံ၊ သည်ငှင်း။ ယဒိဒံ-ယံ ဣဒံ အဒုက္ခမသုခံ ဝါ ဝေဒယိတံ၊ သည်ငှင်း။ဥပ္ပဇ္ဇတိ၊ ၏။တသ္မိံ ပိ၊ထိုဝေဒနာ၌လည်း။ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ ၏။ နိဗ္ဗိန္ဒံ၊ ငြီးငွေ့သော စိတ်သည်။ ဝိရဇ္ဇတိ၊ တပ်ခြင်းကင်း၏။ ဝိရာဂါ၊ မတပ်ခြင်းကြောင့်။ ဝိမုစ္စတိ၊ ကိလေသာမှလွတ်၏။ ဝိမုတ္တသ္မိံ၊ လွတ်သော အရဟတ္တဖိုလ်စိတ်၌။ ဝိမုတ္တမိတိ၊ လွတ်ပြီးဟူ၍။ဉာဏံ၊ပစ္စဝေက္ခဏာဉာဏ်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ဇာတိ၊ပဋိသန္ဓေနေခြင်းသည်။ ခီဏာ၊ ကုန်ပြီ။ ဗြဟ္မစရိယံ၊ မဂ်တည်းဟူသော သီတင်းကို။ဝုသိတံ၊ သုံးအပ်ပြီ။ကရဏီယံ၊ပြုဘွယ်ကိစ္စသည်။ ကတံ၊ ပြီးပြီ။ အပရံ၊ တပါးသော။ ဣတ္ထတ္တာယ၊ တဆယ့်ခြောက်ပါးသောကိစ္စအကျိုးငှါ။ နအတ္ထိ၊မရှိပြီ။ ဣတိ၊သို့။ ပဇာနာတိ၊ သိ၏။

၈။ ဣမသ္မိံ ပန ဝေယျာကရဏသ္မိံ၊ ဤသို့ဂါထာမရှိ စုဏ္ဏိယသက်သက်ဖြစ်သောဝေယျာကရဏ်းကို။ ဘညမာနေ၊ ဟောတော်မူသည်ရှိသော်။ တဿ ဘိက္ခုသဟဿဿ၊ ထိုတထောင်သောရဟန်းအား။ အနုပါဒါယ၊ တဏှာ, ဒိဋ္ဌိအားဖြင့် တစုံတခုသောအာရုံကိုမယူမူ၍။ အာသဝေဟိ၊ အာသဝေါတရားတို့မှ။ စိတ္တာနိ၊ စိတ်တို့သည်။ ဝိမုစ္စိံသု၊ လွတ်ကုန်၏။

ဤသို့ အာဒိတ္တပရိယာယသုတ်ကိုဟောတော်မူ၏၊ ဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ တထောင်သော ရသေ့ဟောင်းဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ရဟန္တာအဖြစ်သို့ရောက်ကုန်၏။

[ဤသို့ အဘိဓမ္မာခုနစ်ကျမ်းကို သုံးသပ်တော်မူသဖြင့် ရောင်ခြည်တော် ထွန်းလင်းလာသည်မှစ၍ ဂယာသီသသို့ ကြွတော်မူပြီး အာဒိတ္တပရိယာယသုတ် ကို ဟောတော်မူပြီးသည်တိုင်အောင် ပြဆိုအပ်သော မာလာလင်္ကာရကျမ်း၏ ဒုတိယတွဲကား ဤတွင်ရွေပြီး၏။]

မာလာလင်္ကာရဝတ္ထုတော်ကြီး ဒုတိယတွဲပြီး၏။

မာလာလင်္ကာရ
ဝတ္ထုတော်ကြီး
တတိယတွဲ

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော
သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

၁၇။ ဘုရားသခင်သည် လူအပေါင်းတို့ယုံမှားပျောက်ရန် ဥရုဝေလကဿပနှင့်မေးဖြေခြင်း

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဂယာသီသအရပ်၌ [၁] မွေလျော်တော်မူသဖြင့် နေတော်မူ၍ ဘုရားလောင်းဖြစ်စဉ်ကာလ ပဏ္ဍဝတောင်၌ "နောင်ဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်တော်မူလျှင် အကျွန်ုပ်ပြည်သို့ ရှေးဦးစွာကြွတော်မူပါ"ဟု ဗိမ္ဗိသာရမင်း တောင်းပန်ဘူးသောကြောင့် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ဥရုဝေလကဿပစသော ညီနောင်သုံးဦး အမှူးရှိသော တထောင်သော ရဟန္တာတို့နှင့်တကွ ကြွတော်မူ၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ရောက်တော်မူလျှင် ထန်းတော ဥယျာဉ်ဝယ် ကောင်းစွာဝေသော အခက်အလက် အရွက်ပြည့်ဖြိုးသော သစ်ပင်ရင်း၌ နေတော်မူ၏၊ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည်လည်း ဤသို့ သတင်းကြားလင့်၏၊ "အချင်းတို့…. သာကီဝင်မင်းသားဖြစ်သော သာကီဝင်မင်းမျိုးမှ ရဟန်းပြုသော အရှင်ဂေါတမသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ယခုရောက်၍ ထန်းတော ဥယျာဉ်ဖြစ်သော လဋ္ဌိဝနအရပ်၌ နေတော်မူသတတ်၊ ထိုအရှင်ဂေါတမ၏ ဤသို့ ကျော်စောသတင်း ပျံ့နှံ့ခြင်းသည် နှံ့၍တက်၏။

ဣတိပိ သော ဘဂဝါ အရဟံ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ ဝိဇ္ဇာစရဏ
သမ္ပန္နော သုဂတော လောကဝိဒူ အနုတ္တရော ပုရိသဒမ္မသာရထိ
သတ္ထာ ဒေဝမနုဿာနံ ဗုဒ္ဓေါ ဘဂဝါ။

၁—ဗာရာဏသီပြည်၌။

ဟူ၍ ပုံနှိုင်းသော ကျေးစာခြင်းရှိ၏၊ "ထိုအရှင်ဂေါတမသည် နတ်ပြည်ငါး ထပ်နှင့်တကွသော ဝသဝတ္တိ နတ်ပြည်နှင့် တကွသော ဗြဟ္မာ့ပြည်နှင့် တကွ သော ဤသြကာသလောကကို၊ ရဟန်းပုဏ္ဏားနှင့်တကွသော နတ်လူနှင့် တ ကွသော သတ္တဝါအပေါင်းကို မြတ်သောဉာဏ်တော်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြုတော် မူ၍ သိတော်မူသတတ်၊ ထိုအရှင် ဂေါတမသည် အစ၏ကောင်းခြင်းနှင့် လည်းပြည့်စုံသော အလယ်၏ကောင်းခြင်းနှင့်လည်း ပြည့်စုံသော အဆုံး၏ ကောင်းခြင်းနှင့်လည်းပြည့်စုံသော အနက်သဒ္ဒါနှင့်လည်း ပြည့်စုံသော တ ရားတော်ကို ဟောတော်မူသတတ်၊ အလုံးစုံပြည့်စုံသော ခရုသင်းပွတ်သစ် ကဲ့သို့ စင်ကြယ်လှစွာသော မြတ်သော အကျင့်ကို ပြတော်မူသတတ်၊ ထိုသို့ သဘောရှိသော ကျေးဇူးတို့နှင့်လည်း ပြည့်စုံကုန်သော ရဟန္တာဖြစ်သော ဘုရားတို့အား မျက်စိဘွင့်၍ ကြည့်ရကာမျှဖြင့်လည်း ကောင်းကျိုးချမ်းသာ ကို ဆောင်တတ်သည်သာတည်း"ဟု မြတ်သောဆန္ဒရှိသည်ကိုပြု၍—

မဂဓရစ်တိုင်းကို အစိုးရသော များသောစစ်သည်ဗိုလ်ပါရှိသော ဗိမ္ဗိသာ ရမင်းသည် တသိန်းနှစ်သောင်း အရေအတွက်ရှိသော မဂဓရစ်တိုင်းသား ပုဏ္ဏား သူကြွယ်တို့ဖြင့် ခြံရံလျက် ဘုရားရှိတော်မူရာ လဋ္ဌိဝနဥယျာဉ်သို့သွား လေ၍ ဘုရားသခင်ကိုရှိခိုးပြီးသော် လျောက်ပတ်ရာအရပ်၌ နေလေ၏၊ တ သိန်းနှစ်သောင်းသော မဂဓရစ်တိုင်းသား ပုဏ္ဏားသူကြွယ်တို့သည်လည်း အ ချို့မြတ်စွာဘုရားကိုရှိသေစွာရှိခိုး၍ နေကြကုန်၏၊အချို့ကား ဘုရားသခင်နှင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြောဟောကုန်ပြီး၍ အသက်ထက်ဆုံး မှတ်အပ်သော စကားကိုဆို၍ လျောက်ပတ်ရာအရပ်၌နေကြကုန်၏၊ အချို့ကား ဘုရားရှိ ရာအရပ်သို့ လက်အုပ်ညွတ်စေ၍ သင့်တင့်ရာ၌ နေကြကုန်၏၊ အချို့ကား ဘုရားသခင်အထံတော်၌ အမျိုးအနွယ်ကိုကြား၍ လျောက်ပတ်ရာတွင် နေကြကုန်၏၊ အချို့ကား ဆိတ်ဆိတ်နေကြကုန်၏၊ ထိုအခါ၌ တသိန်းနှစ် သောင်းသော မဂဓရစ်တိုင်းသား ပုဏ္ဏား သူကြွယ်တို့အား— "အသို့တုံအံ့ နည်း၊ ရဟန်းကြီးသည်တည်း ဥရုဝေလကဿပ၏အထံ၌ မြတ်သောအကျင့် ကိုကျင့်ရသလော၊ သို့မဟုတ် ဥရုဝေလကဿပသည်တည်း ရဟန်းကြီးအထံ ၌ မြတ်သောအကျင့်ကိုကျင့်ရသလော"ဟု အကြံဖြစ်ကုန်၏၊ထိုအခါ၌ ဘုရား သခင်သည် တသိန်းနှစ်သောင်းသောမဂဓရစ်တိုင်းသား ပုဏ္ဏားသူကြွယ်တို့၏ အကြံကို သိတော်မူ၍ ဥရုဝေလကဿပကို ဂါထာဖြင့် မေးတော်မူ၏၊ မေး ဟန်ကား—

၁—ဤလောကသုံးပါးကို။

ကိမေဝ ဒိသွာ ဥရုဝေလဝါသိ၊
ပဟာသိ အဂ္ဂိံ ကိသကောဝဒါနော။
ပုစ္ဆာမိ တံ ကဿပ ဧတမတ္ထံ၊
ကထံ ပဟီနံ တဝ အဂ္ဂိဟုတ္တံ။ ။

ဟူသည်တည်း။

ဤ၌နက်ကား— ဥရုဝေလဝါသိ၊ ဥရုဝေလအရပ်၌နေသော။ ကဿပ၊ ကဿပ။တွံ၊ သင်သည်။ ကိသကောဝဒါနော၊ အကျင့်ဖြင့်ကြုံလှီသောကိုယ်ရှိသော ရသေ့တို့ကိုဆုံးမတတ်သောဆရာဖြစ်လျက်။ ကိမေဝ၊ အဘယ်သို့သာလျှင်။ ဒိသွာ၊မြင်၍။ အဂ္ဂိံ၊မီးပူဇော်ခြင်းကို။ ပဟာသိ၊ စွန့်သနည်း။ ကဿပ၊ ကဿပ။ တံ၊ သင့်ကို။ ဧတမတ္ထံ၊ ထိုအကြောင်းကို။ ပုစ္ဆာမိ၊ မေးတော်မူ၏။ ကထံ၊ အဘယ်ကြောင့်။ တဝ၊ သင်၏။ အဂ္ဂိဟုတ္တံ၊ မီးပူဇော်ခြင်းကို။ ပဟီနံ၊ စွန့်သနည်း။

ဤသို့ဘုရားသခင်မေးတော်မူလျှင် ဥရုဝေလကဿပသည်လည်း ဂါထာဖြင့်ဤသို့လျှောက်၏၊ လျှောက်ဟန်ကား—

ရူပေ စ သဒ္ဒေ စ အထော ရသေ စ၊
ကာမိတ္ထိယော စာဘိဝဒန္တိ ယညာ။
ဧတံ မလန္တိ ဥပဓီသု ဉတွာ၊
တသ္မာ န ယိဋ္ဌေ န ဟုတေ အရဉ္ဇိံ။ ။

ဟူသည်တည်း။

ဤ၌အနက်ကား—ဘန္တေ၊ဘဂဝါ၊ ဘုန်းတော်ကြီးသောအရှင်ဘုရား။ ရူပေ စ၊ အဆင်းတို့ကိုငှင်း။ သဒ္ဒေစ၊ အသံတို့ကိုငှင်း။ အထော၊ ထို့မြို့။ ရသေ စ၊ အရသာတို့ကိုငှင်း။ ဣတ္ထိယောစ၊ မိန်းမတို့ကိုငှင်း။ ဧတေ ကာမေ၊ ထိုကာမဂုဏ်တို့ကို။ ယညာ-ရာဂဟေတု၊ ယဇ်ပူဇော်ခြင်းကြောင့်။ ဣဋ္ဌ န္တီတိ၊ပြည့်စုံကုန်၏ဟု။အဘိဝဒန္တိ၊ဆိုကုန်၏။ဧတံသဗ္ဗံ၊ထိုအလုံးစုံကို။ဥပဓီသု၊ခန္ဓာဟူသော ဥပဓိတို့၌။မလန္တိ၊ အညစ်အကြေးဖြစ်သည်ဟု။ ယသ္မာ၊ အကြင့်ကြောင့်။ ဉတွာ-ဇာနာတိ၊ သိ၏။ တသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။ ယိဋ္ဌေ၊ယဇ်ကြီးပူဇော်ခြင်း၌လည်း။နအရဉ္ဇိံ၊မမွေ့လျော်။ဟုတေ၊ နေ့တိုင်းယဇ်ငယ်ပူဇော်ခြင်း၌လည်း။ န အရဉ္ဇိံ၊ မမွေ့လျော်သတည်း။

ဥရုဝေလကဿပသည် ဘုရားသခင်အားရိုသေစွာရှိခိုး၍ ဤသို့လျှောက်ကြားဖြေဆိုသော် ဘုရားသခင်လည်း တဘန်ဂါထာဖြင့်မေးတော်မူလိုပြန်ရကား—

ဧတ္ထေဝ တေ မနော န ရမိတ္ထ ကဿပါတိ ဘဂဝါ၊
ရူပေသု သဒ္ဒေသု အထော ရသေသု၊
အထ ကောစရဟိ ဒေဝမနုဿလောကေ၊
ရတော မနော ကဿပ ဗြူဟိ မေတံ။ ။

ဟူသည်တည်း။

ဤ၌အနက်ကား—ကဿပ၊ ကဿပ။ ရူပေသုစ၊ အဆင်းတို့၌၎င်း။ သဒ္ဒေသုစ၊ အသံတို့၌၎င်း။ အထော၊ ထို့ပြင်။ ရသေသုစ၊ အရသာတို့၌၎င်း။ ဧတ္ထေဝ ကာမေသု၊ထိုကာမဂုဏ်တို့၌။ နရမိတ္ထ၊ မမွေ့လျော်အံ့။အထ၊ထိုသို့မမွေ့လျော်သည်ရှိသော်၊ကောစရဟိဒေဝမနုဿလောကေ၊ အဘယ်လူ့ပြည် နတ်ပြည်၌၊ တေ၊ သင့်၏။မနော၊ နှလုံးသည်။ ရတော၊ မွေ့လျော်သနည်း။ ကဿပ၊ ကဿပ။ မေ၊ငါ့အား။ ဧတံကာရဏံ၊ ထိုအကြောင်းကို။ ဗြူဟိ၊ ဖြေဘိလော့။ ဣတိ၊ ဤသို့၊ ဘဂဝါ၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။ ပုစ္ဆိ၊ မေးတော်မူ၏။

ဘုရားသခင် မေးတော်မူသည်ကို ဥရုဝေလကဿပသည်လည်း ဤဂါထာဖြင့် ရှိသေစွာရှိခိုး၍ ဤသို့လျှောက်ပြန်၏၊ လျှောက်ဟန်ကား—

ဒိသွာ ပဒံ သန္တ မနူပဓိကံ၊
အကိဉ္စနံ ကာမဘဝေ အသတ္တံ။
အနညထာဘာဝိ မနညနေယျံ၊
တသ္မာ န ယိဋ္ဌေ န ဟုတေ အရဉ္ဇိံ။ ။

ဟူသည်တည်း။

ဤ၌အနက်ကား— ဘန္တေဘဂဝါ၊ ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်ဘုရား။ ယံပဒံ၊ အကြင်နိဗ္ဗာန်သည်။ သန္တံ၊ ငြိမ်သက်၏။ အနူပဓိကံ၊ ခန္ဓာစသော ဥပဓိသည်မရှိ။ အကိဉ္စနံ၊ ရာဂအစရှိသော ကြောင့်ကြခြင်းလည်းမရှိ။ ကာမဘဝေ၊ ကာမဘဝ၌။ အသတ္တံ၊ မငြိ။ အနညထာဘာဝိ၊ ပဋိသန္ဓေနေခြင်း, အိုခြင်း, သေခြင်းလည်းမရှိ။ အနညနေယျံ၊ မဂ်ဖိုလ်မှ တပါးသောဥစ္စာဖြင့် လည်း မရောက်အပ်။ တံပဒံ၊ ထိုနိဗ္ဗာန်ကို။ ယသ္မာ၊ အကြင့်ကြောင့်။ အဒ္ဒသံ၊ မြင်၏၊ တသ္မာ၊ ထိုသို့မြင်သောကြောင့်။ ယိဋ္ဌေ၊ ကြီးသောယဇ်ပူဇော်ခြင်း၌လည်း၊ နအရဉ္ဇိံ၊ မမွေ့လျော်။ ဟုတေ၊ နေ့တိုင်းပူဇော်သောယဇ်ယင်၌လည်း။ နအရဉ္ဇိံ၊မမွေ့လျော်။

ဤသို့ဥရုဝေလကဿပသည် ဘုရားသခင်အား လျှောက်ပြီးသော် နေရာမှ ထ၍ ကိုယ်ဝတ်စမ့ွယ် တင်သည်ကိုပြု၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို

ဦးဖြင့်တိုက်၍ ဘုရားသခင်အား ဤသို့လျှောက်၏၊ "ရှင်ပင်ဘုရား….သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားကား ဆရာ၊ အကျွန်ုပ်ကား တပည့်တည်း၊ အရှင်ဘုရား…. သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားကား အကျွန်ုပ်၏ဆရာ၊ အကျွန်ုပ်ကား တပည့်" ဟု လျှောက်၏၊ ထိုအခါ တသိန်း နှစ်သောင်းသော ပုဏ္ဏားသူကြွယ်တို့သည် "ဥရုဝေလ ကဿပကား ရဟန်းကြီး အထံ၌ မြတ်သော အကျင့်ကိုကျင့် သတည်း"ဟု သိကုန်၏၊ ထို့နောင်မှ ဘုရားသခင်သည် တသိန်းနှစ်သောင်း သော ပုဏ္ဏားသူကြွယ်တို့၏ စိတ်အကြံကို သိတော်မူ၍ အစဉ်ဖြစ်သောစကား ကို ပြတော်မူ၏။ စကားအစဉ် ဟူသည်ကား—

(၁) ဒါနကထာ,
(၂) သီလကထာ,
(၃) သဂ္ဂကထာ,
(၄) ကာမတို့၌အပြစ်,
(၅) တောထွက်ခြင်း၌ အကျိုးတည်း။

ထိုစကားအစဉ်ကို ပြတော်မူ၏၊ ထိုပရိသတ်တို့သည် နူးညံ့သော နီဝရဏ ကင်းသော တက်ကြွသော ကြည်ညိုသောစိတ် ရှိပြီးသော် ဘုရားသခင်သည် ကိုယ်တော်မှ အသီးထုတ်အပ်သော ဓမ္မဒေသနာကို ပြတော်မူ၏၊ ပြတော်မူ သော ဒေသနာကား—

(၁) ဒုက္ခသစ္စာ,
(၂) သမုဒယသစ္စာ,
(၃) နိရောဓသစ္စာ,
(၄) မဂ္ဂသစ္စာ- ဟူသော သစ္စာလေးပါးတည်း။

ထိုတရားတို့ကိုပြတော်မူ၏၊ ဤဒေသနာကို ပြတော်မူသောအဆုံး၌ ဥပမာ အားဖြင့် ဖြူစင်သန့်ရှင်း မဲ့မည်းကင်းသော ပုဆိုးကို ကောင်းစွာ ဆိုးရည်၌ နှစ်ဘိသကဲ့သို့ ဗိမ္ဗိသာရမင်းအမှူးရှိသော တသိန်းတသောင်းသော ပရိသတ် တို့သည် နေရာ၌ပင်လျှင် ကင်းသော ကိလေသာ တည်းဟူသော မြူရှိသည်[၁]၊ အညစ်အကြေး ကင်းသည်ဖြစ်၍ သောတာပန် အဖြစ်သို့ ရောက်လေကုန်၏၊ တသောင်းသော ပရိသတ်တို့သည် ရတနာသုံးပါးသို့ ဆည်းကပ်သော ဥပါ သကာ အဖြစ်သို့ ရောက်လေကုန်၏၊ ထိုအခါ၌ များစွာသော စစ်သည်ဗိုလ်ပါ ရှိကုန်သော မဂဓရစ်တိုင်းကိုအစိုးရသော ဗိမ္ဗိသာရ မင်းကြီးသည် သောတာ

၁၊ ကင်းသော ကိလေသာတည်းဟူသော မြူမရှိသော၊

ပန့် အဖြစ်သို့ ရောက်ပြီးသော် ဘုရားသခင်ကို ဤသို့လျှောက်၏၊ "ရှင်ပင် ဘုရား....ရှေးကာလ အိမ်ရှေ့မင်းဖြစ်သောအခါ အကျွန်ုပ်အားငါးပါးသော တောင့်တခြင်းတို့သည် ဖြစ်ကုန်သည်၊ ထိုငါးပါးသော တောင့်တခြင်းတို့သည် ယခုပြည့်စုံပြီ။

(၁) "ရှင်ပင်ဘုရား....အိမ်ရှေ့မင်းဖြစ်သည်ကာလ ငါ့ကိုမင်းစည်းစိမ် ၌အဘိသိက်သွန်းပါမူ ကောင်းလေစွ"ဟုရှေးဦးစွာတောင့်တသည်၊ ထိုတောင့်တခြင်းသည် ယခုပြည့်စုံလေပြီ။

(၂) "ငါ၏ နိုင်ငံသို့ မြတ်သော ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော မြတ်စွာဘုရားသည် ကြွလာတော်မူပါသော်ကား ကောင်းလေစွ" ဟု နှစ်ကြိမ်မြောက်သော တောင့်တခြင်းဖြစ်ပါသည်၊ထိုတောင့်တခြင်းလည်း ယခုပြည့်စုံလေပြီ။

(၃) "ဘုရားသခင်ကိုဆည်းကပ်ရပါမူကား ကောင်းလေစွ"ဟု သုံးကြိမ်မြောက်သော တောင့်တခြင်းဖြစ်ပါသည်၊ ထိုတောင့်တခြင်းလည်း ယခုပြည့်စုံလေပြီ။

(၄) သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ငါ့အားတရားတော်ကို ဟောပါမူကား ကောင်းလေစွ"ဟု လေးကြိမ်မြောက်သော တောင့်တခြင်း ဖြစ်ပါသည်၊ ထိုတောင့်တခြင်းလည်း ယခုပြည့်စုံပေပြီ။

(၅) "ထိုမြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူသော တရားတော်ကို သိရပါမူကား ကောင်းလေစွ"ဟု ငါးကြိမ်မြောက်သောတောင့်တခြင်း ဖြစ်ပါသည်၊ ထိုတောင့်တခြင်းလည်း ယခုပြည့်စုံလေပြီ။

ရှင်ပင်ဘုရား....မင်းသားလက်ထက် ဤငါးချက်သော တောင့်တခြင်းတို့ သည် ဖြစ်ကုန်သည်၊ ထိုငါးချက်သောတောင့်တခြင်းတို့သည် ယခုပြည့်စုံပေပြီ၊ ရှင်ပင်ဘုရား....ဟောတော်မူသော တရားတော်သည် အလွန်ကောင်းလေစွ၊ ဥပမာမည်သည်ကား--မှောက်၍ထားသောအိုးကို လှန်ဘိသကဲ့သို့ ဖုံးလွှမ်း၍ ထားသောဝတ္ထုကိုဖွင့်လှစ်၍ ပြဘိသကဲ့သို့ ခရီးမှားသောသူအား သည်မှာ ခရီးဟု ညွှန်ပြဘိသကဲ့သို့ အမိုက်တိုက်၌ ဆီမီးတန်ဆောင်ကို ညှိထောင် ထွန်းဘိသကဲ့သို့ မျက်စိအမြင်ရှိသော သူသည် အနီ,အဖြူစသောရူပါရုံတို့ကို မြင်ဘိသကဲ့သို့ ထို့အတူသာလျှင် ရှင်ပင်ဘုရားသည် များစွာသောအကြောင်း ဖြင့် တရားတော်ကို ဟောကြား ညွှန်ပြတော်မူပေသည်၊ ရှင်ပင်ဘုရား.... အကျွန်ုပ်သည် ဘုရားသခင်ကိုဆည်းကပ်ခြင်းသို့ရောက်ပါ၏၊ တရားတော်ကို

ဆည်းကပ်မြင်းသို့ရောက်ပါ၏၊ သံဃာတော်ကို ဆည်းကပ်ခြင်းသို့ ရောက်ပါ၏၊ ရှင်ပင်ဘုရား....ယနေ့မှစ၍ အသက်ထက်ဆုံး အကျွန်ုပ်ကို ရတနာသုံးပါးသို့ ဆည်းကပ်ရိုသေကိုးကွယ်သော ဥပါသကာဟု မှတ်တော်မူပါ၊ နက်ဖြန်လည်း သံဃာတော်နှင့်တကွ အကျွန်ုပ်ဆွမ်းကိုခံတော်မူပါ''ဟု လျှောက်၏၊ ဘုရားသခင်သည်လည်း ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် သည်းခံတော်မူ၏။

ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည်လည်း ဘုရားသခင်၏ သည်းခံခြင်းကိုသိ၍ နေရာမှ ထပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားကိုရှိခိုး၍ လက်ျာရစ်လှည့်သည်ကိုပြု၍ သွားလေ၏။

၅၈။ သိကြားမင်းသည် မြတ်စွာဘုရားရှေ့မှသွား၍ ရွတ်အပ်သောသီချင်းကိုပြုခြင်း

ထိုအခါ၌ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် ထိုညဉ့်လွန်မြောက် မိုးသောက်သောကာလ၌ မွန်မြတ်သောဘောဇဉ်ခဲဘွယ်တို့ကို ပြည့်စုံစေ၍ မြတ်စွာဘုရားအား ''ရှင်ပင်ဘုရား....အချိန်တန်ပါပြီ၊ ဆွမ်းပြင်၍ ပြီးပါပြီ''ဟု ကြားလျှောက်စေ၏၊ ဘုရားသခင်သည်လည်း နံနက်အခါ၌ သင်းပိုင်ကိုပြင်ဝတ်တော်မူ၍ သပိတ်သင်္ကန်းကိုယူ၍ တထောင်သောရဟန်းသံဃာနှင့်တကွ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်တွင်းသို့ဝင်တော်မူလေ၏၊ ထိုသို့ဝင်တော်မူသောအခါ၌ သိကြားနတ်မင်းသည် လုလင်ငယ်အသွင်ဘန်ဆင်း၍ ဘုရားအမှူးရှိသောသံဃာတော်၏ ရှေ့မှသွား၍ ဤဂါထာတို့ကို သီချင်းသီ၏။

၁။ ဒန္တော ဒန္တေဟိ သဟ ပုရာဏဇဋိလေဟိ၊
ဝိပ္ပမုတ္တော ဝိပ္ပမုတ္တေဟိ။
သိင်္ဂီနိက္ခသဝဏ္ဏော၊
ရာဇဂဟံ ပါဝိသိ ဘဂဝါ။ ။

၂။ မုတ္တော မုတ္တေဟိ သဟ ပုရာဏဇဋိလေဟိ၊
ဝိပ္ပမုတ္တော ဝိပ္ပမုတ္တေဟိ။
သိင်္ဂီနိက္ခသဝဏ္ဏော၊
ရာဇဂဟံ ပါဝိသိ ဘဂဝါ။ ။

၃။ တိဏ္ဏော တိဏ္ဏေဟိ သဟ ပုရာဏဇဋိလေဟိ၊
ဝိပ္ပမုတ္တော ဝိပ္ပမုတ္တေဟိ။
သိင်္ဂီနိက္ခသဝဏ္ဏော၊
ရာဇဂဟံ ပါဝိသိ ဘဂဝါ။ ။

၄။ ဒသဝါသော ဒသဗလော၊
ဒသဓမ္မဝိဒူ ဒသဘိ စုပေတော။
သော ဒသသတပရိဝါရကော၊
ရာဇဂဟံ ပါဝိသိ ဘဂဝါ။ ။

၁။ ဤ၌ အတ္ထကား-ဒန္တော၊ ယဉ်ကျေးသော နှလုံးရှိတော်မူထသော။ ဝိပ္ပမုတ္တော၊ ကိလေသာမှ လွတ်မြောက်ပြီးထသော။ သိင်္ဂီနိက္ခသဝဏ္ဏော၊ သိင်္ဂီနိက္ခရွှေစင်၏ အဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိထသော။ ဘဂဝါ၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။ ဒန္တေဟိ၊ ယဉ်ကျေးသောနှလုံးရှိကုန်ထသော။ ဝိပ္ပမုတ္တေဟိ၊ ကိလေသာမှ လွတ်မြောက်ကုန်ပြီးထသော။ ပုရာဏဇဋိလေဟိ၊ ရှေး၌ရသေ့ဖြစ်ဘူးသော တထောင်သောရဟန္တာတို့နှင့်။ သဟ၊ တကွ။ ရာဇဂဟံ၊ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့။ ပါဝိသိ၊ ဝင်တော်မူ၏။

၂။ မုတ္တော၊ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲရေအယဉ်မှလွတ်ပြီးထသော။ ဝိပ္ပမုတ္တော၊ ကိလေသာမှ လွတ်ပြီးထသော။ သိင်္ဂီနိက္ခသဝဏ္ဏော၊ သိင်္ဂီနိက္ခရွှေစင်၏ အဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိထသော။ ဘဂဝါ၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။ မုတ္တေဟိ၊ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲရေအယဉ်မှ လွတ်ကုန်ပြီးထသော။ ဝိပ္ပမုတ္တေဟိ၊ ကိလေသာမှလွတ်ကုန်ပြီးထသော။ ပုရာဏဇဋိလေဟိ၊ ရှေး၌ရသေ့ဖြစ်ဘူးသောတထောင်သောရဟန္တာတို့နှင့်။ သဟ၊ တကွ။ ရာဇဂဟံ၊ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့။ ပါဝိသိ၊ ဝင်လေ၏။

၃။ တိဏ္ဏော၊ သံသရာရေအယဉ်မှ ကူးမြောက်ပြီးထသော။ ဝိပ္ပမုတ္တော၊ ကိလေသာမှ လွတ်မြောက်ပြီးထသော။ သိင်္ဂီနိက္ခသဝဏ္ဏော၊ သိင်္ဂီနိက္ခရွှေစင်၏အဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းလည်းရှိထသော။ ဘဂဝါ၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။ တိဏ္ဏေဟိ၊ သံသရာရေအယဉ်မှ ကူးမြောက်ကုန်ပြီးထသော။ ဝိပ္ပမုတ္တေဟိ၊ ကိလေသာမှ လွတ်ကုန်ပြီးထသော။ ပုရာဏဇဋိလေဟိ၊ ရှေး၌ရသေ့ဖြစ်ဘူးသော တထောင်သောရဟန္တာတို့နှင့်။ သဟ၊ တကွ။ ရာဇဂဟံ၊ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့။ ပါဝိသိ၊ ဝင်တော်မူ၏။

၄။ ဒသဝါသော၊ အရိယာတို့၏နေခြင်းလည်းရှိတော်မူထသော။ ဒသဗလော၊ ဆယ်ပါးသောကိုယ်တော်၏အား၊ ဉာဏ်တော်၏အားနှင့်လည်း ပြည့်စုံတော်မူထသော။ ဒသဓမ္မဝိဒူ၊ ဆယ်ပါးသောကုသိုလ်ကမ္မပထတရားကိုလည်း သိတော်မူပြီးထသော။ ဒသဘိစ၊ ဆယ်ပါးသော(အသေခ)အင်္ဂါတို့နှင့်လည်း။

ဥပေတော၊ပြည့်စုံတော်မူထသော။ ဘဂဝါ၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။ ဒသ သတ ပရိဝါရကော၊ တထောင်သောရဟန္တာတို့ဖြင့်ခြံရံလျက်။ ရာဇဂဟံ၊ရာဇဂြိုဟ် ပြည်သို့။ပါဝိသိ၊ဝင်တော်မူ၏။

ထိုအခါ၌လူတို့သည် သိကြားနတ်မင်းကိုမြင်၍ "ဤလုလင်ငယ်ကား အလွန်အဆင်းလှစွ။ ရှုချင်ဘွယ်ရှိစွ၊ ကြည်ညိုဘွယ်ရှိစွ၊ လုလင်ငယ်သည် အဘယ်သူ့သားမြေးဖြစ်သနည်း"ဟု ဆိုကြကုန်၏၊ သိကြားနတ်မင်းလည်း ထိုသူတို့ကို ဂါထာဖြင့်ဖြေကြားလိုရကား–

ယော ဓိရော သဗ္ဗဓိ ဒန္တော၊သုဒ္ဓေါ အပ္ပဋိပုဂ္ဂလော။
အရဟံ သုဂတော လောကေ၊တဿာဟံ ပရိစာရကော။ ။

ဟူသောဂါထာဖြင့်ဖြေကြား၏။

ဤဂါထာ၌ အနက်မြန်မာကား–ဘောဒန္တော၊ အိုလူများတို့။ ယောဘဂဝါ၊ အကြင်မြတ်စွာဘုရားသည်။လောကေ၊လောက၌။ဓိရော၊ မြဲမြံတည်ကြည်သော လုံ့လပညာတော်နှင့်လည်း ပြည့်စုံတော်မူ၏၊ သဗ္ဗဓိ၊ ခပ်သိမ်းသော ဣန္ဒြေတို့၌။ ဒန္တော၊ ယဉ်ကျေးတော်မူ၏၊ သုဒ္ဓေါ၊ ခပ်သိမ်းသော ကိလေသာတို့မှစင်တော်မူ၏၊ အပ္ပဋိပုဂ္ဂလော၊ တုဘက်ပုဂ္ဂိုလ်မရှိ။ အရဟံ၊ လူနတ်တို့၏ပူဇော်သက္ကာအထူးကိုခံတော်မူထိုက်၏။သုဂတော၊ဆန်းကြယ်သော တရားစကားကိုလည်းဟောကြားတော်မူတတ်၏။ အဟံ၊ ငါကား။ တဿ ဘဂဝတော၊ထိုမြတ်စွာဘုရား၏။ ပရိစာရကော၊အလုပ်အကျွေးတည်း။ဣတိ၊ ဤသို့။ အဇ္ဈဘာသိ၊ဖြေကြား၏။

၁၉။ ရဟန်းတို့အား အာရုမ်ကိုအရှုခံစိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြုတော်မူခြင်း

ဘုရားသခင်သည် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး၏ နန်းတော်သို့ သံဃာတော်နှင့် တကွ ကြွတော်မူ၍ ခင်းအပ်သော မြတ်စွာဘုရား၏နေရာတော်၌နေ၏၊ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည်လည်း ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာတော်ကို မြတ်သောဘောဇဉ်ခဲဘွယ်တို့ဖြင့် မိမိကိုယ်တိုင်လုပ်ကျွေး၍ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသော် သပိတ်တော်မှဖဲသော လက်တော်ရှိပြီးသော် လျောက်ပတ်ရာ၌ ရှိနိုး လျက်နေ၏၊ထိုအခါ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးအား ဤသို့အကြံဖြစ်၏၊"ဘုရားသခင် သည် အဘယ်အရပ်၌ကိန်းဝပ်တော်မူ၍ သင့်မည်နည်း၊ အကြင်အရပ်သည် မြို့ရွာမှ မနီးမဝေးသော အလာအလာနှင့်ပြည့်စုံ၏၊ ဖူးတွေ့လိုကုန်သော သူ တို့သည်လည်း သွားလွယ် ရောက်လွယ်၏၊ နေ့အခါ၌ လူတို့နှင့်မပြွမ်း၊ ညဥ့်

အခါ၌ အသံမတိတ်ဆိတ်လွန်း၊ ထွက်ဝင်သွားလာသောသူတို့၏ အငွေ့လည်း ကင်း၏၊ လူတို့၏လျှို့ဝှက်သောအမှုကိုပြုရာ ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းအား လျော်ကပတ်သည်ဖြစ်ရာ၏၊ ထိုအရပ်၌ ဘုရားသခင်ကိန်းဝပ်တော်မူထိုက်၏''ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထို့နောင်မှ ဤသို့ကြံပြန်၏၊ ''ငါတို့၏ ဇေတဝုန်ဥယျာဉ်သည် ရွာမှမဝေးလွန်း၊မနီးလွန်း၊ အလားအလာနှင့်ပြည့်စုံ၏၊ ဘုရားသခင်ကိုဖူးတွေ့လိုသောလူတို့သည်လည်း သွားလွယ် ရောက်လွယ်၏၊ နေ့အခါ၌လည်းလူတို့နှင့်မပြွမ်း၊ ညဉ့်အခါ၌လည်း အသံမတိတ်ဆိတ်လွန်း၊ ထွက်ဝင်သွားလာသော လူတို့၏ အငွေ့လည်းကင်း၏၊ လူတို့၏ လျှို့ဝှက်သောအမှုကိုပြုရာ၌ ဆိပ်ငြိမ်ခြင်းအား လျော်ကပတ်၏၊ ငါသည်ဘုရားအမှူးရှိသောသံဃာတော်တို့အား ဇေတဝုန်ဥယျာဉ်ကို လှူရသော်ကောင်း၏ဟု''ဟုအကြံဖြစ်လေ၏၊ ထိုသို့ကြံပြီးမှ ရွှေကရားကိုကိုင်၍''ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်တို့အား ဇေတဝုန်ဥယျာဉ်ကို လှူပါ၏''ဟု မြတ်စွာဘုရားကိုလျှောက်ကြား၍ လှူလေ၏၊ ဘုရားသခင်သည် လည်းခံတော်မူ၏၊ ထို့နောင်မှ သုရားသခင်သည် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးအား တရားဓမ္မပြတော်မူ၍ နန်းတော်မှကြွတော်မူလေ၏၊ ထိုအခါ၌ ဘုရားသခင် သည် ရဟန်းတို့ကို ခေါ်တော်မူ၍ ''ချစ်သားရဟန်းတို့…အာရာမ်ကို အလှူခံစိမ့်သောငှါ ငါဘုရားခွင့်ပြုတော်မူ၏''ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၆၀။ ဥပတိဿ,ကောလိတတို့ အမြိုက်တရားကိုရှာရန် ကတိကဝတ်ကိုထားကြခြင်း

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ သိဉ္စည်းအမည်ရှိသော ပရိဗိုဇ်ရဟန်းသည် နှစ်ရာ့ငါးကျိပ်သော ပရိဗိုဇ်ရဟန်းတို့နှင့်တကွ နေလင့်သည်ဖြစ်၏၊ထိုအခါအရှင်သာရိပုတြာ, အရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့သည် သိဉ္စည်းပရိဗိုဇ်အထံ၌ မြတ်သောအကျင့်ကိုကျင့်ကုန်၏၊ ထိုနှစ်ဦးသောအရှင်တို့သည်လည်း ရှေးလူဖြစ်စဉ်ကာလက ဥပတိဿ,ကောလိတဟူ၍တွင်၏၊ တယောက်တယောက်၌ နှစ်ရာ့ငါးကျိပ်သောလုလင်တို့ဖြင့်ခြံရံလျက် တောင်ထွတ်သဘင်ကိုကြည့်ရှုအံ့သောငှါ သွားကြလေသော် များစွာသောလူတို့ကိုမြင်၍ ဤသို့အကြံဖြစ်၏၊ ''ဤများစွာသောလူအပေါင်းသည် အနှစ်တရာမပြည့်မီ သေမင်း၏ခံတွင်း၌ကျလတ္တံ့''ဟုအကြံဖြစ်၏၊ ထို့နောင်မှ နှစ်ဦးသောသူတို့သည် ပရိသတ်တို့ ထသွားပြီးသော်အချင်းချင်းမေးမြန်းကြ၍ အလိုဆန္ဒတူကြသဖြင့် ရှေးရှုထင်သောသေခြင်းတည်းဟူသော အမှတ်ရှိကြသည်ဖြစ်၍ တိုင်ပင်ကြကုန်၏၊''အဆွေ··

သေခြင်းသဘောသည် ထင်ရှားရှိသည်ဖြစ်သော် မသေသောသဘောသည်လည်းရှိရာ၏၊ ယခုအခါငါတို့သည်လည်း မသေသောသဘောရှိသော အမြိုက်တရားကိုရှာကြကုန်အံ့''ဟု သိဉ္စည်းပရိဗိုဇ်အထံ ပရိသတ်နှင့်တကွရဟန်းပြု၍ နှစ်ရက်သုံးရက် လွန်သဖြင့် ထိုသိဉ္စည်းပရိဗိုဇ်၏ဉာဏ်အမြင်သည် ဤမျှပင်ဟု အဆုံးတိုင်အောင်သိ၍ အမြိုက်တရားကို မမြင်သောကြောင့် ''ဆရာ…. အသို့တုံနည်း၊ ဤမှတပါး အနှစ်သာရရှိသော တရားသည် ရှိပါသေးသလော''ဟု မေးကြကုန်၏၊ ''ငါ့ရှင်တို့…. မရှိပြီ၊ ဤမျှပင်တည်း'' ဟု ဆိုသော စကားကိုကြားကုန်၍ ''ငါ့ရှင်….ဤအကျင့်သည် အနှစ်သာရမရှိချေ၊ ယခုငါတို့နှစ်ဦးတွင် အကြင်သူသည်အမြိုက်တရားကို အသျှင်ရသည်ဖြစ်အံ့ ထိုသူသည် တဦးအားကြားစေသတည်း''ဟု ကတိကဝတ်ကိုပြုကြကုန်၏။

၆၁။ ရှင်သာရိပုတြာအလောင်းပရိဗိုဇ်သည်အရှင်အဿဇိနှင့်တွေ့၍ သောတာပန်ဖြစ်ခြင်း

ထိုအခါ၌ အဿဇိသည် နံနက်အခါ၌သင်းပိုင်ကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကိုယူ၍ ကြည်ညိုဘွယ်သော ရှေ့သို့တက်ခြင်း, နောက်သို့ဆုတ်ခြင်း, တူရူကြည့်ခြင်း, တစောင်းကြည့်ခြင်း, ခွေခြင်းဆန့်ခြင်းဖြင့်အောက်သို့ချသောမျက်လွှာရှိသည်ဖြစ်၍ ငြိမ်သက်သော ဣရိယာပုထ်နှင့် ပြည့်စုံလျက် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်တွင်းသို့ဆွမ်းခံဝင်တော်မူ၏၊ အရှင်သာရိပုတြာအလောင်းဖြစ်သော ဥပတိဿပရိဗိုဇ်ရဟန်းသည်ကြည်ညိုဘွယ်သော ဣရိယာပုထ်နှင့် ပြည့်စုံသော **အရှင်အဿဇိ**ကို မြင်၍ ဤသို့အကြံဖြစ်၏၊ ''ဤလောက၌ အကြင်သူတို့သည် မြတ်သော ပုဇော်သက္ကာကိုခံထိုက်ကုန်၏၊ အရဟတ္တမဂ်သို့ ရောက်ကုန်၏၊ ဤပုဂ္ဂိုလ်လည်း ထိုသူတို့တွင် တဦးပေတည်း၊ ငါသည်ဤရဟန်းသို့ ကပ်၍ ငါ့ရှင်ကား အဘယ်သူကို ရည်မှတ်၍ ရဟန်းပြုသနည်း၊ အဘယ်သူ၏တပည့်နည်း၊ သင်၏ဆရာကား အဘယ်သူနည်း၊ သင်သည်အဘယ်သူ၏ တရားကို နှစ်သက်သနည်းဟု မေးရမူ ကောင်းလေစွ''ဟု အကြံရှိလေ၏။

ထိုအခါ၌ **အရှင်သာရိပုတြာ၏** အလောင်း ပရိဗိုဇ်သည် ဤသို့ကြံပြန်၏၊ ''ယခုအခါ ရွာတွင်းသို့ ဆွမ်းခံဝင်စဉ် မေးမြန်းခြင်းသည် အကြောင်းမဟုတ်၊ အခွင့်မဟုတ်၊ ဤရဟန်း၏ နောက်သို့ အစဉ်တစိုက် လိုက်ရသော် ကောင်း၏''ဟု အကြံဖြစ်၏၊ အရှင်အဿဇိသည်လည်း ရာဇဂြိုဟ်ပြည်တွင်း၌ ဆွမ်းခံသွား၍ ဆွမ်းကိုဆောင်ယူလျက် ကြွတော်မူလေ၏၊ တခုသောနံရံ၏ အခြေကိုမှီလျက် နေတော်မူလေ၏၊ အရှင်သာရိပုတြာ

အလောင်းပရိဗိုဇ်သည်လည်း အရှင်အဿဇိ ရှိတော်မူရာသို့ ကပ်၍ ရပ်ပြီးသော်၊ ဝတ်ကြီး ဝတ်ငယ်ကို ပြု၍ အရှင်အဿဇိ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးလျှင် မိမိ၏ ရေကရားမှရေကို ပေး၍ လက်ဆေးပြီးသော် အရှင်အဿဇိနှင့် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ပြောဟောပြီး၍ လျောက်ပတ်ရာ၌ နေပြီးသော် အရှင်အဿဇိကို ဤသို့ဆို၏၊ "ငါ့ရှင်....သင်၏ ဣန္ဒြေတို့သည် အထူးသဖြင့် ကြည်ညိုဘွယ်ရှိ၏၊ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သော အရေအသား အဆင်းရှိ၏၊ ငါ့ရှင်....သင်သည် အဘယ်သူကိုရည်၍ ရဟန်းပြုသနည်း၊ သင်၏ဆရာကား အဘယ်သူနည်း၊ အဘယ်သူ၏ တရားစကားကို သင်နှစ်သက်သနည်း"ဟု ဆိုလေ၏။

အရှင်အဿဇိလည်း "ငါ့ရှင်....သာကီဝင်မင်းသားဖြစ်သော သာကီဝင်မင်းမျိုးမှ ရဟန်းဖြစ်သော မြတ်သောရဟန်းသည်ရှိ၏၊ ထိုသာကီဝင်မင်းသား ဘုရားကိုရည်၍ ငါရဟန်းပြုသည်၊ ထိုဘုရားသခင်သည် ငါ၏ဆရာ၊ ထိုဘုရားဟောတော်မူသော တရားတော်ကို ငါနှစ်သက်သည်"ဟု ဆိုပေသော် "ငါ့ရှင်၏ဆရာကား အဘယ်သို့အယူရှိသနည်း၊ အဘယ်သို့ဟောသနည်း"ဟု မေးပြန်၏၊ "ငါ့ရှင်...ငါသည်ဤသာသနာတော်၌ရဟန်းပြုသော အဖြစ်သည် မကြာမြင့်သေးသည်နှင့် သင့်အား အကျယ်ဟောခြင်းငှါ မတတ်နိုင်၊ စိုးစဉ်းသာလျှင် သင့်အား အကျဉ်းဟောအံ့"ဟု ဆိုပေသော် အရှင်သာရိပုတြာအလောင်း ပရိဗိုဇ်သည် အရှင်အဿဇိကို ဤသို့ဆို၏၊ "ငါ့ရှင်....နည်းသည်ဖြစ်စေ၊ များသည်ဖြစ်စေ ဟောပါလော့၊ အနက်ကိုသာလျှင် ငါ့အားဟောပါလော့၊ အနက်ကိုပင် ငါအလိုရှိ၏၊ သဒ္ဒါကို များစွာပြု၍ အဘယ်မူအံ့နည်း" ဟုဆိုပေသော် အရှင်အဿဇိသည် အရှင်သာရိပုတြာ အလောင်းပရိဗိုဇ်အား ဤသို့ဓမ္မဒေသနာကို ဟောတော်မူပေ၏။

ယေ ဓမ္မာ ဟေတုပ္ပဘဝါ၊
တေသံ ဟေတုံ တထာ ဂတော အာဟ။
တေသဉ္စ ယော နိရောဓော၊
ဧဝံဝါဒီ မဟာသမဏော။

အနက်ကား—ယေဓမ္မာ၊ အကြင်တရားတို့သည်။ ဟေတုပ္ပဘဝါ၊ အကြောင်းဖြစ်သော သမုဒယသစ္စာလျှင် အမွန်ရှိကုန်၏။ တေသံ-ဓမ္မာနံ၊ ထိုခန္ဓာငါးပါးစသောတရားတို့၏။ ဟေတုံစ၊ အကြောင်းဖြစ်သော သမုဒယသစ္စာကိုလည်း၊ တထာဂတော၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။ အာဟ-အဝေါစ၊ ဟောတော်မူ၏။ တေ

သံဓမ္မာနံ၊ ထိုသစ္စာနှစ်ပါးတို့၏။ ယောနိရောဓော၊ အကြွင်းချုပ်ရာဖြစ်သောနိရောဓသစ္စာသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ တဉ္စ၊ ထိုနိရောဓသစ္စာကိုလည်း။ တထာဂတော၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။ အာဟ- အဝေါစ၊မိန့်တော်မူ၏။ မဟာသမဏော၊ ရဟန်းကြီးဖြစ်သောဘုရားသခင်သည်။ ဧဝံဝါဒီ၊ ဤသို့သော အယူတော်ရှိ၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ အဘာသိ၊ ဟောတော်မူ၏။

ဤသို့ဟောတော်မူသောအဆုံး၌ အရှင်သာရိပုတြာ အလောင်းတော် ဥပတိဿပရိဗိုဇ်ရဟန်းသည် ဤတရားဒေသနာကိုကြားရ၍ ရာဂဟူသော, မြူကင်းထသော, ကိလေသာဟူသော အညစ်အကြေးကင်းထသော,တရားဖြင့် ပြီးသော သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်တည်းဟူသောမျက်စိသည် ထင်ရှားဖြစ်၏၊ ''ခပ်သိမ်းသောတရားသည် ဖြစ်တတ်သောသဘောရှိ၏၊ ထိုအလုံးစုံသည် ချုပ်တတ်သောသဘောရှိ၏'' ဟု သိသောဉာဏ်အမြင်သည် ထင်ရှားဖြစ်၏၊ အကျဉ်းအားဖြင့်ဆိုမူ သောတပန်အဖြစ်သို့ ရောက်၏ဟူလိုသတည်း။

[အရှင်အဿဇိသည် ''ယေဓမ္မာ ဟေတုပ္ပဘဝါ၊ တေသံဟေတုံ တထာဂတော အာဟ'' ဟူသော နှစ်ပါဒတိုင်ရုံ ဟောတော်မူ၍ နာရလျှင် ဂါထာမဆုံးခင် သောတာပန်အဖြစ်သို့ရောက်သည်ကိုရည်၍ အရှင်မဟာရဋ္ဌသာရသည် ဘူရိဒတ်ဇာတ်ပေါင်း၌–

''ကင်းကြဉ်ရမ္မက်၊ ပဉ္စဝဂ်တွင်၊ တွက်ကျုံးဝင်သား၊ ထေရ်ရှင် အဿဇိ၊ ပါဠိတွတ်တွတ်၊ ရွတ်သားဂါထာ၊ ယေဓမ္မာကာ၊ အာဟတိုင်ရုံ၊ နှစ်စုံပါဒ၊ ကြားကမျှလျှင်၊ နယတထောင်၊ ကျယ်ဝန်းဆောင်လျက်၊ တွေးမှောင်ကင်းခါ၊ ဒိဋ္ဌိခွါသော်၊ သောတာပတ္တိ၊ သိရိလာဘ၊ မြို့ဦးရွေ၊ ဗုဒ္ဓရုပ်နာ၊ ငါနှင့်ယှဉ်ပူး၊ လခွဲးကျူးသော်၊ ပထူးသူ့အား၊ ချူးပြီးထားသား၊ ဖြူထွားဘတ္တ၊ စားလင့်ရသို့၊ ဒီဃခန၊ မာဏဝကို၊ ဟောထတရား၊ ကြားသောအားဖြင့်၊ ရှစ်ပါးကျွန်ကြွင်း၊ ထဲးရန်လင်းမှု၊ ဉာဏ်ဝင်းရောင်နွယ်၊ သေဘွယ်လျှင်၊ ပွဲးလယ်ပြိုင်ညှိ၊ ဘက်မရှိသည်၊ သာရိပုတ္တ၊ မည်ထင်ရသည်း ။သားလုလကျော်နေအံ့တည်း''။

ဟုစပ်တော်မူသတည်း၊ ပါရမီခန်း၌ကား–

''ဂါထာစိတ်ဝင်၊ ဟောမြွက်သက်က၊ ဘဝဂ်တက်ဆို့၊ လျှံစီးမို့သာ၊ မြစ်သို့သဓဘာ၊ အာသဝေါကို၊ ကျလျှောဖျားရေ၊ မှုန်ဆန်မြေ၍၊ မမွှေစေရ၊ မင်ဖြင့်ချ၍''။

ဟု အရှင်မဟာသီလ ဝံ့သအကျော် စပ်တော်မူသတည်း။]

၁-သိရိရသ။ ၂-အထူးသူ့အား။
၃-ဆောင်ဘွယ်အလျှင်။ ၄-ပွဲခွင်ပြိုင်ညှို။
၅-လျှမ်းစီးပို့သည်၊ ၆-မှုန်ဆန်မြေသို့။

ထိုအခါ အရှင်သာရိပုတြာသည် သောတာပတ္တိမျှရောက်ချေသေးသည်၊ ထိုသို့ဖြစ်လျှင်မူလည်း "ဤတရားမျှပင်လျှင် ငါတို့ရှာသော တရားတည်း၊ အကြင်နိဗ္ဗာန်တရားကို ငါတို့ရှာကုန်လျက် သွားလာလှည့်ပတ်ကုန်ပြီ၊စိုးရိမ်ခြင်းမရှိသော အမြိုက်နိဗ္ဗာန်တရားတို့ကို ရှင်ရဟန်းတို့သည် သိလေကုန်ပြီ၊ငါတို့မူကား အမြိုက်နိဗ္ဗာန်တရားတို့ကိုမမြင်ဘဲ များစွာကုန်သော "နဟုတသင်္ချာတို့ဖြင့် ရေတွက်အပ်သော ကမ္ဘာတို့ဖြင့် လွန်လေကုန်ပြီ" ဟူ၍ ဆိုပြီးလျှင် အရှင်သာရိပုတြာ သည် အရှင်မောဂ္ဂလာန် အလောင်းဖြစ်သော ပရိဗိုဇ်ရဟန်း ရှိရာသို့သွားလေ၏၊ အရှင်မောဂ္ဂလာန်အလောင်း ပရိဗိုဇ်ရဟန်းလည်း အရှင်သာရိပုတြာ လာသည်ကိုအဝေးကမြင်၍ "ငါ့ရှင်.... သင်၏ဣန္ဒြေတို့သည်ကြည်ညိုဖွယ်ရှိ၏၊ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သော အဆင်းရှိ၏၊ ထန်းမှည့်အညှာကဲ့သို့ မျက်နှာအဆင်း လှပခြင်းရှိစွ၊ငါ့ရှင်....အသို့တုံနည်း၊ အမြိုက်နိဗ္ဗာန်ကိုရခဲ့ပြီလော"ဟု မေး၏၊ "ငါ့ရှင်....ရခဲ့ပြီဟုဆိုသော်၊ "အဘယ်သို့ရသနည်း"ဟု မေးပြန်၏၊ အရှင်အဿဇိကိုဖူးတွေ့ရသည်မှစ၍ အလုံးစုံကိုပြန်ပြော၍ "ယေဓမ္မာဟေတုပ္ပဘဝါ" စသော ဓမ္မဒေသနာကို ဟောပေသော် အရှင်မောဂ္ဂလာန် လည်း ထိုဒေသနာကိုကြားနာရပြီးသည်၏အဆုံး၌ သောတာပန်အဖြစ်သို့ရောက်လေ၏။

[ဤသို့သောတာပန်အဖြစ် ရောက်လေဟန်ကို အရှင်မဟာရဋ္ဌသာရသည် ဘူရိဒတ်ဇာတ်ပေါင်းတွင်-

"ထိုသူသိဥ္စည်း၊ တယောက်ထည်းဝယ်၊ ကပ်ဆည်းလျက်ပင်၊ ဝါဒသင်၍၊ ဖြူစင်ဓမ္မ၊ အမြိုက်ရသည်၊ ဉာဏဝေခွဲး၊ ကြားစပွဲးဟူ၊အမြဲးကတိကါဆိုပြီးမှတည့်၊ ဥပတိဿ၊ ဆည်းဆတရား၊ နားပါးသွင်းလာ၊ တဂါထာဖြင့်၊ သောတာပန္န၊ ဘဝတိုင်မြောက်"-

ဟုစပ်တော်မူသည်။]

ထိုအခါ၌ အရှင်မောဂ္ဂလာန်သည် အရှင်သာရိပုတြာကို ဤသို့ဆို၏၊ "ငါ့ရှင်.... ဘုရားရှိရာ ငါတို့သွားကုန်အံ့၊ ဘုရားသခင်သည်သာ ငါတို့ဆရာတည်း"ဟုဆို၏၊ အရှင်သာရိပုတြာသည်လည်း "ငါ့ရှင်....ဤနှစ်ရာ့ငါးကျိပ်သောပရိဗိုဇ် တို့သည် ငါတို့ကိုမှီ၍ ငါတို့မျက်နှာကိုရှု၍ ဤသိဥ္စည်းအထံ၌နေကုန်သည်၊ ထိုသူတို့ကိုလည်း အကြောင်းစကား ပန်ကြားဦးအံ့၊ အကြင်အခြင်းဖြင့် အောက်မေ့ကြစည်ကုန်၏၊ ထိုအခြင်းအရာဖြင့် ပြုကုန်လတ္တံ့"ဟုဆို၏၊ ထိုအခါ၌ အရှင်သာရိပုတြာ အရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့သည် ထိုပရိဗိုဇ်တို့၏အထံသို့သွား၍ "ငါ့ရှင်တို့.... ငါတို့သည် ဘုရားသခင်အထံသို့ သွားကုန်အံ့၊ ဘုရားမြတ်စွာသည် ငါတို့ဆရာတည်း"ဟု ဆိုကုန်သော် "ငါတို့သည်

အရှင်တို့ကိုမှီ၍နေပါကုန်သည်၊ အကယ်၍ ရှင်ရဟန်းကြီးအထံ၌ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ကုန်အံ့၊ ငါတို့အလုံးစုံလည်း လိုက်၍ကျင့်ပါကုန်အံ့''ဟု ဆိုကုန်၏။

၆၂။ အရှင်သာရိပုတြာ, အရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့သည် ရဟန္တာဖြစ်ကြသည်ကိုပြခြင်း

ထို့နောင်မှ အရှင်သာရိပုတြာ,အရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့သည် သိဉ္စည်းပရိဗိုဇ် ရှိရာသို့သွား၍ ''ငါ့ရှင်တို့···· ဘုရားသဗ္ဗညုတအထံသို့ သွားကြကုန်အံ့၊ ဘုရားသဗ္ဗညုသည် ငါတို့ဆရာတည်း'' ဟု ဆိုကုန်၏၊ ''ငါ့ရှင်တို့···· မသင့်၊ မသွားကုန်လင့်၊ အလုံးစုံသော ငါတို့သုံးဦးသည် ဤဂိုဏ်းကို အညီအညွတ် ဆောင်ရွက်ကုန်အံ့''ဟု ဆို၏၊ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း အရှင်သာရိပုတြာ, အရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့သည် သိဉ္စည်းပရိဗိုဇ်အား အခွင့်ပန်ကုန်၏၊ သိဉ္စည်း ပရိဗိုဇ်လည်း နှစ်ကြိမ်မြောက်တားမြစ်၏၊ ထို့နောင် သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းပန်၏၊ သုံးကြိမ်မြောက်လည်းတားမြစ်၏၊ သုံးကြိမ်စေ့အောင်တောင်း ပန်ပြီးသော် အရှင်သာရိပုတြာ, အရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့သည် နှစ်ရာ့ငါးကျိပ် သော ပရိဗိုဇ်ရဟန်းတို့ကိုယူ၍ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်သို့ သွားလေကုန်၏၊ သိဉ္စည်းပရိဗိုဇ်သည်ကား ထိုအရပ်တွင်ပင် ခံတွင်းမှသွေးအန်၏။

ဘုရားသခင်သည် အရှင်သာရိပုတြာ, အရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့ လာကုန် သည်ကို အဝေးကပင်မြင်တော်မူ၍ ရဟန်းအပေါင်းကိုခေါ်တော်မူ၏၊ ''ချစ် သားရဟန်းတို့···· ဤနှစ်ယောက်သော အဆွေခင်ပွန်းတို့သည် လာကုန်၏၊ ဥပတိဿတယောက်, ကောလိတတယောက်၊ ဤနှစ်ယောက်သည် ငါးဘုရား ၏တပည့်နှစ်ယောက်အစုံဖြစ်လတ္တံ့။ မြတ်သောတပည့်ကောင်းအစုံသည် ဖြစ် လတ္တံ့သတည်း''ဟု ဘုရားသခင်သည် သာဝကပါရမီဉာဏ်၏အရာ၌ ကြား တော်မူလေ၏၊ထိုအခါ၌အရှင်သာရိပုတြာ, အရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့သည် ဘုရား ရှိရာသို့ ကပ်ပြီးသော် ဘုရားသခင်၏ခြေတော်တို့၌ ဦးဖြင့်တိုက်၍ ဘုရားသခင် ကို ဤသို့လျှောက်ကုန်၏၊ ''ဘုန်းတော်ကြီးသောရှင်ပင်ဘုရား····အကျွန်ုပ်တို့ သည် ဘုရားသခင်၏ အထံတော်၌-ရှင်၏အဖြစ်, ပဉ္စင်း၏အဖြစ်ကို ရလို ပါ၏''ဟု လျှောက်ကုန်၏၊ဘုရားသခင်သည်လည်း—

ထေ ဘိက္ခဝေါ သွာက္ခာတော ဓမ္မော၊ စရထ ဗြဟ္မစရိယံ သမ္မာ ဒုက္ခဿအန္တ ကိရိယာယ—

ဟု ခေါ်တော်မူ၏၊

ထိုပါဠိ၏အနက်ကား—ဘိက္ခဝေ ၊ ရဟန်းတို့။ ထေ၊ လာကုန်လော့။ ဓမ္မော၊ တရားတော်ကို။ သွာက္ခာတော၊ ကောင်းစွာဟောအပ်ပြီ။ ဒုက္ခဿ၊ ဆင်းရဲ၏။ အန္တကိရိယာယ၊ အဆုံးကိုပြုခြင်းငှါ။ ဗြဟ္မစရိယံ၊ မြတ်သောအကျင့်ကို။ သမ္မာ၊ ကောင်းစွာ။ စရထ၊ ကျင့်ကုန်လော့။

ဤသို့ဟေဘိက္ခုခေါ်တော်မူ၍ အရှင်သာရိပုတြာ, အရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့သည် ဘုန်းတန်းခိုးတော်ဖြင့်ပြီးသော သပိတ်,သင်္ကန်းရှိသည်ဖြစ်၍အဝါခြောက်ဆယ်ရှိသော မထေရ်ကြီးကဲ့သို့ ရဟန်းအဖြစ်ကို ရလေကုန်၏၊ ထိုနှစ်ရာ့ငါးကျိပ်သော အခြံအရံ ပရိဗိုဇ်တို့သည်လည်း ဟေဘိက္ခုချည်း ဖြစ်လေကုန်၏၊ ရဟန်းအဖြစ်ကိုရ၍ ခုနစ်ရက်ရှိပြီးမှ အရှင်မောဂ္ဂလာန် ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်သည်၊အရှင်သာရိပုတြာကား တဆယ့်ငါးရက်ရှိမှ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်သည်။

[ထိုနှစ်ပါးသော အရှင်မြတ်တို့သည်ကား အနောမဒဿီဘုရားလက်ထက်ဗျာဒိတ်ခံကြသော အတ္တုပ္ပတ္တိကို ထေရအပဒါန်ကျမ်းတို့၌ အကျယ်လာ၏၊ ဤ၌ ကျယ်အံ့စိုး၍ ဤမျှသာဆိုလိုက်သည်၊ အလိုရှိက ၎င်းကျမ်းမှာယူ ကြကုန်]၊

၆၃။ မဂဓတိုင်းသားတို့သည် ဘုရားသခင်ကို ကဲ့ရဲ့ကြသည်ကိုပြခြင်း

ထိုအခါ၌ အလွန်ထင်ရှားသော မဂဓတိုင်း၌ နေကုန်သော အမျိုးသားတို့သည် (ဘုရားသခင်အထံတော်၌ ရဟန်းပြုကုန်၏၊ လူတို့သည်) "အရှင်ဂေါတမကား သားမရှိစိမ့်သောငှါ ကျင့်သည်၊ မုဆိုးမဖြစ်စိမ့်သောငှါ ကျင့်သည်၊အမျိုးပြတ်စိမ့်ခသောငှါ ကျင့်သည်၊ ယခုအခါ၌ ဤအရှင်ဂေါတမသည် ရသေ့တထောင်ကိုလည်း ရဟန်းပြုစေပြီ၊ သိဉ္စည်း၏တပည့် ဖြစ်ကုန်သော နှစ်ရာ့ငါးကျိပ်သော ပရိဗိုဇ်တို့ကိုလည်း ရဟန်းပြုစေပြီ၊မဂဓတိုင်းသား ထင်ရှားသောအမျိုးသားတို့ကိုလည်း ရဟန်းပြုစေပြီ"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ ဖရိုဖရဲပုံ့ပျုန်စေကုန်၏၊ရဟန်းတို့ကိုလည်း(မြင်ကုန်၍)ဤဂါထာဖြင့် အပြစ်တင်ကုန်၏။

အာဂတော ခေါ မဟာသမဏော၊ မဂဓာနံ ဂိရိဗ္ဗဇံ။
သဗ္ဗေ သဉ္စယေ နေတွာန၊ ကံသု ဒါနိ နယိဿတီတိ။

ဤ၌အနက်ကား—မဂဓာနံ၊ မဂဓတိုင်းသားတို့၏။ ဂိရိဗ္ဗဇံ၊ နွားခြံကဲ့သို့ တောင်ငါးလုံးရံသော ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့။ အာဂတော၊ လာသော။ မဟာ

သမဏော၊ ရဟန်းကြီးသည်။ သဗ္ဗေ၊ အလုံးစုံကုန်သော။ သဥ္စယေ၊ သိဥ္စည်း တပည့်တို့ကို။ နေတွာ၊ ဆောင်ဦး၍။ ဒါနိ၊ ယခု၊ ကံ၊ အဘယ်သူကို။ နယိ- ဿတိ၊ ဆောင်လတ္တံ့နည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ စောဒေန္တိ၊ အပြစ်တင်ကုန်၏။

ရဟန်းတို့လည်း ထိုသူတို့၏ ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချ ဖရိဖရဲ ဆိုကြသော စကားကို ကြား၍ ဘုရားသခင်အား ကြားလျှောက်ကုန်၏၊ ဘုရားသခင် သည်လည်း "ချစ်သားရဟန်းတို့....ဤကဲ့သို့ ရှုတ်ချဆုံမြည်ကြသော စကားသည် အရှည် တည်မည်မဟုတ်၊ ခုနစ်ရက်သာတည်အံ့၊ ခုနစ်ရက်လွန်လျှင် ကွယ်ပျောက် လတ္တံ့၊ ချစ်သားရဟန်းတို့ ... ကိုသို့တပြီးကား အကြင်သူတို့သည် "အာဂ တော ခေါ မဟာသမဏော" အစရှိသော ဂါထာဖြင့် ပြစ်တင်ရှုတ်ချကုန် ၏၊ ထိုသူတို့ကို သင်တို့သည်လည်း ဤဂါထာဖြင့် အပြစ်တင်လေကုန်ဟု—

နယန္တိ ဝေ မဟာဝီရာ၊ သဒ္ဓမ္မေန တထာဂတာ။
ဓမ္မေန နယမာနာနံ၊ ကာ ဥသုယာ ဝိဇာနတန္တိ။ ။

ဟူသောဂါထာကို မိန့်တော်မူ၏။

ဤ၌ အနက်ကား— ဝေ၊ စင်စစ်။ မဟာဝီရာ၊ ကြီးသောလုံ့လ ရှိကုန် သော။ တထာဂတာ၊ မြတ်စွာဘုရားတို့သည်။ သဒ္ဓမ္မေန၊ သူတော်ကောင်း တရားဖြင့်။ နယန္တိ၊ ဆောင်ကုန်၏။ ဓမ္မေန၊ တရားသဖြင့်။ နယမာနာနံ- နယမာ နသု၊ မဆောင်ကုန်သည်ရှိသော်။ ဝိဇာနတံ-ဝိဇာနန္တေသု၊ ပညာ ရှိတော်မူသော ဘုရားတို့၌။ ဥသုယာ၊ ငြူစူသဖြင့်။ ကာ၊ အဘယ် အကျိုး ရှိအံ့နည်း။

ထိုအခါလူတို့သည် ရဟန်းတို့ကိုမြင်၍"အာဂတောခေါမဟာသမဏော" အစရှိသောဂါထာတို့ဖြင့် မဂဓတိုင်းသားတို့၏ နေရာဌာနးခြံကဲ့သို့ တောင်ငါး လုံး ရံအပ်သော ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့လာသော ရဟန်းကြီးသည် အလုံးစုံကုန် သော သိဥ္စည်းတို့၏ တပည့်ကိုဆောင်ယူ၍ ယခုအဘယ်သူတို့ကို ဆောင်ယူ လတ္တံ့နည်း"ဟု ဆိုကုန်၏၊ ရဟန်းတို့လည်း ထိုလူတို့ကို "နယန္တိ ဝေ မဟာဝီရာ"စသောဂါထာဖြင့် စင်စစ်ကြီးသောလုံ့လရှိကုန်သော ဘုရားရှင် တို့သည် သူတော်ကောင်းတရားဖြင့် ဆောင်ကုန်သည်၊ တရားသဖြင့်ဆောင် ကုန်သော ပညာတော်ရှိကုန်သော ဘုရားတို့၌ ငြူစူသဖြင့် အဘယ်အကျိုး ရှိပါသနည်း"ဟု ဆိုကုန်၏၊ လူတို့သည် ထိုစကားကိုကြား၍ "သာကီဝင် မင်းသား ဘုရားတို့သည် မတရားသည်ကိုမပြု၊ တရားသဖြင့်သာ ဆောင်ကုန် သတတ်"ဟု ခုနစ်ရက် လွန်သောကာလ ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချကြသော အသံသ ပျောက်ကွယ်လေ၏။

၆၄။ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် ဘုရားပင့်ရန်စေလွှတ်လိုက်သော အမတ်တို့ ရဟန္တာဖြစ်ကြခြင်း

သဗ္ဗညုမြတ်စွာ ဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ ခမည်းတော်သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် ဘုရားလောင်း တောထွက်သည့်နေ့မှစ၍ သတင်းစကားကို နားထောင်လျက် နေလေသောကြောင့် ခြောက်နှစ် ဒုက္ကရစရိယာကျင့်တော်မူ၍ မြတ်သော သဗ္ဗညုတအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူ၍ မြတ်သောဓမ္မစကြာ တရားတော်ကို ဟောတော်မူပြီး၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူကြောင်းကို ကြားသဖြင့် အမတ် တယောက်ကို ခေါ်၍ "အချင်း အမတ်.... သင်သည် ယောကျ်ား တထောင် အခြံအရံနှင့်တကွ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့သွား၍ ငါ၏စကားဖြင့် ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် အိုမင်းသောအရွယ်သို့ ရောက်ချေပြီ၊ သားတော် ဘုရားကို မတွေ့မမြင်ရသည့် ကာလ ရှည်ကြာလှ၍ ဖူးတွေ့ချင်လှပါသည်၊ မသေခင်ဖူးမြင်လို လှပါသည်ဟု လျှောက်၍ ငါ့သားကို ဆောင်ယူပါချေ"ဟု စေလိုက်၏။

ထိုအမတ် သည်လည်း "ကောင်းပါပြီ အရှင်မင်းကြီး"ဟု ဝန်ခံ၍ တထောင်သော ဗိုလ်ပါ အခြံအရံနှင့်တကွ အဆောတလျင် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ သွား၍ ဘုရားသခင်သည် ပရိသတ်လေးပါး အလယ်၌ နေတော်မူလျက် တရား ဒေသနာကို ဟောတော်မူသောအခါ၌ ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်သို့ ဝင်လေ၏၊ ထိုအမတ်သည် မင်းကြီးစေအပ်သော သတင်းစကားကို ရှိစေဦးတော့ဟု ပရိသတ်အစွန်၌နေလျက် ဘုရားသခင် ဟောတော်မူသော တရား ဒေသနာကိုကြားနာ၍ ရပ်လျက်သာလျှင် အခြွေအရံနှင့်တကွ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်လျှင် ရဟန်းအဖြစ်ကို တောင်းပန်၏၊ ဘုရားသခင် သည်လည်း "ဧထဘိက္ခဝေါ"ဟု မိန့်တော်မူ၍ လက်ျာလက်တော်ကို ဆန့်တော်မူလျှင် အလုံးစုံသောသူတို့သည် တန်းခိုးဖြင့်ပြီးသော သပိတ်,သင်္ကန်းရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ အဝါခြောက်ဆယ်ရှိသော မထေရ်ကြီးကဲ့သို့ဖြစ်လေကုန်၏၊ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ပြီးသောအခါမှစ၍ ဤအရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့မည်သည်ကား လျစ်လျူ ရှုကုန်သည်ဖြစ်၍ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် စေအပ်သော သတင်းစကားကို ဘုရားမြတ်စွာအား မလျှောက်မထားဘဲ နေလေကုန်၏။

သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးလည်း "သွားလေသောသူတို့သည် ပြန်လည်း မပြန်လာ၊ သတင်းစကားလည်းမကြားလာ"ဟု အမတ်တယောက်ကို ခေါ်ပြန်၍

ရှေးနည်းအတူစေပြန်၏၊ ထိုအမတ်သည်လည်း ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ သွားလေသော် ရှေးနည်းအတူ ပရိသတ်နှင့်တကွ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ရောက်၍ တိတ်ဆိတ်ပြန်လေ၏၊ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် ရှေးနည်းအတူ ခုနစ်ယောက်သောအမတ်တို့ကိုစေပြန်၏၊ ထိုအမတ်တို့သည်လည်း ဘုရားသခင်အထံရောက်ကြလေက ရှေးနည်းအတူပင်အခြွေအရံနှင့်ထကွ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ရောက်၍ တိတ်ဆိတ်လေကုန်၏၊ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် သတင်းစကားမျှကြားလာမည့်သူကိုမရ၍ "ငါ၏နန်းတော်၌ လူအပေါင်းတို့သည် ငါ၌ချစ်ခြင်းမရှိသောကြောင့် သတင်းစကားကိုမျှ တဘန်မကြားလာချေ၊ အဘယ်သူသည် ငါ့အားသတင်းစကားကိုကြားအောင်ပြုပါအံ့နည်း" ဟု အကြံဖြစ်၍ အလုံးစုံသော မင်း၏မိုလ်ပါကိုကြည့်လတ်သော် ဘုရားသခင်နှင့်တနိ့်တည်း ဘွားဘက်ဖြစ်သော ကာဠုဒါယီအမတ်ကိုမြင်လေ၏။

ထို**ကာဠုဒါယီအမတ်**သည် အလုံးစုံသောအမှုကိစ္စကို ပြီးအောင်ဆောင်ရွက်နိုင်လှသည်ဖြစ်၏၊ ဘုရားသခင်နှင့်လည်း အကျွမ်းဝင်လှသည် ဖြစ်၏၊ ဘုရားသခင်နှင့် ငယ်စဉ်ကာလ မြေမှုန့်ကစားဘက်ဖြစ်သော အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်၏၊ ထို့နောင်မှ မင်းကြီးသည်"အချင်းကာဠုဒါယီအမတ်.... ငါသည်သားကိုဖူးမြင်လိုသည်ဖြစ်၍ ကိုးထောင်သောမိုလ်ပါနှင့်တကွ ကိုးယောက်သော အမတ်တို့ကို စေလိုက်ပါသည်၊ ထိုသူတို့တွင် တယောက်မျှလာ၍ သတင်းစကားပြန်ကြားမည့်သူ မရှိချေ၊ ငါ၏အသက် အန္တရာယ်ကိုလည်း သိနိုင်ခဲသည်၊ အသက်ရှိစဉ်ကာလ ငါ့သားဘုရားကိုဖူးမြင်လိုသည်၊ သင်သည် ငါ့သားကိုပင့်၍ ငါ့အား ပြနိုင်ပါမည်လော" ဟု ဆိုသော် "အရှင်မင်းကြီး....အကယ်၍ ရဟန်းပြုရသည်ဖြစ်အံ့၊ တတ်နိုင်ပါ၏"ဟု လျှောက်ပေ၏၊ "အချင်းအမတ်...သင်ရဟန်းပြုသည်ဖြစ်စေ,(ရဟန်း)မပြုသည်ဖြစ်စေ ငါ့သားကိုသာပြလော့"ဟုဆို၏၊ "အရှင်မင်းကြီး.... ကောင်းပါပြီ"ဟု ဝန်ခံ၍ မင်းကြီးမှာတိုင်းသောသတင်းစကားကိုဆောင်ယူ၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ သွားလေသော် ဘုရားသခင်တရားဟောတော်မူချိန် ပရိသတ်အစွန်၌ တည်လျက် တရားတော်ကိုနာရသဖြင့် အခြွေအရံနှင့်တကွ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်၍ ဟေိဘိက္ခုအဖြစ်ဖြင့် နေလေ၏၊

[ဘုရားသခင်သည် ဘုရားဖြစ်တော်မူ၍ ရှေးဦးစွာသော ဝါသည် မိဂဒါဝုန်တော်၌ ဝါကပ်တော်မူ၍ ဝါမှထပြီးသော် ပဝါရဏာပြုပြီး၍ ဥရုဝေလာအရပ်သို့ ကြွတော်မူပြီးလျှင် ထိုဥရုဝေလာအရပ်၌သုံးလနေတော်မူလျက် ညီနောင်သုံးဦး

၁—ပေးနိုင်ပါမည်လော၊

ဒဿနမှုမှီသော တထောင်သော ရဟန်းတို့ကိုဆောင်ယူ၍ ရဟန်းတထောင်ခြံရံလျက် ဖြဘိလဘုံပြည့်နေ့ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ကြွတော်မူ၍ နှစ်လနေတော်မူ၏၊ ဤမျှသောအစဉ်ဖြင့် ဗာရာဏသီပြည်မှထွက်တော်မူသော ဘုရားသခင်အား ငါးလအရေအတွက်ရှိသည်ဖြစ်ကုန်၏။]

၆၅။ ကာဠုဒါယီမထေရ်လျှောက်၍ ကပိလဝတ်ပြည်သို့ ဘုရားကြွတော်မူခြင်း

ဆောင်းကာလကိုလွန်ပြီးသော် ကာဠုဒါယီမထေရ်သည် လာသောနေ့မှစ၍ ခုနစ်ရက်,ရှစ်ရက်လွန်ကုန်၏၊ ကာဠုဒါယီမထေရ်သည်လည်း တပေါင်းလပြည့်နေ့၌ ဤသို့လျှောက်၏၊ "ယခုအခါသည် ဆောင်းကာလကုန်ပြီ၊ နွေကာလရောက်ပြီ၊ လူတို့သည် ကောက်ပဲကိုလုပ်၍ ရှေးရှုရာအရပ်တို့ဖြင့် သွားရကုန်ပြီ၊ မြေကြီးတို့သည်လည်း စိမ်းသောမြက်တို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းကုန်ပြီ၊ တောအုပ်တို့သည် ကောင်းစွာပွင့်ကုန်ပြီ၊ လမ်းခရီးလည်း သွားချင်ဘွယ်ရှိပြီ၊ အထူးထူးသော ပန်းသစ်ပင်တို့သည်လည်း ပွင့်ကုန်ပြီ၊ အထူးထူးသော အသီးကိုဆောင်ကုန်(သော သစ်ပင်တို့သည်လည်း အသီးကို ဆောင်ကုန်)ပြီ၊ ဥဒေါင်းကျေးငှက်တို့သည်လည်း တွန်မြူးထူးသောကာလသို့ ရောက်ကုန်ပြီ၊ ချမ်းလည်းမချမ်းလွန်း၊ ပူလည်းမပူလွန်း၊ ထူးဆန်း သာယာကြွရာခရီးသင့်တင့်လှပါပြီ"ဟု ဤသို့သော **ထေ၀ါမနာဂါထာခြောက်ဆယ်**တို့ဖြင့် ဘုရားသခင်အား ဆွေတော်မျိုးတော်(ရှိရာ)အရပ် ကပိလဝတ်ပြည်တော်သို့ ကြွတော်မူပါ"ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ ဘုရားသခင်သည် "ဥဒါယီ....သာယာသောအသံဖြင့် ချီးမွမ်းထောမနာပြုသည်ကား အသို့တုံနည်း"ဟု မိန့်တော်မူ၏၊ "အရှင်ဘုရား.... အရှင်ဘုရား၏ ခမည်းတော်ဖြစ်သော သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် အရှင်ဘုရားကို ဖူးမြင်လိုပါသည်၊ ဆွေတော် မျိုးတော်တို့အား သနားကယ်မ သင်္ဂဟတရားကို ပြုတော်မူပါ"ဟု လျှောက်သော် "ကောင်းပြီဥဒါယီ....ဆွေတော်မျိုးတော်တို့အား သင်္ဂဟတရားကိုပြုတော်မူအံ့၊ ရဟန်းသံဃာတို့အားကြားဘိလော့၊ ဂမိယဝတ်ကိုဖြည့်ကြကုန်လတ္တံ့"ဟု မိန့်တော်မူ၏၊ "ကောင်းပါပြီ အရှင်ဘုရား"ဟု အရှင်ဥဒါယီသည် ရဟန်းတို့အားကြားပေ၏၊ ဘုရားသခင်သည် အင်္ဂတိုင်း,မဂဓတိုင်း၌ နေကုန်သော အမျိုးသားတသောင်း, ကပိလဝတ်တိုင်းသားတသောင်း၊ နှစ်သောင်းသော ရဟန္တာတို့ဖြင့် ခြံရံလျက် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှ ထွက်၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှ ကပိလဝတ်ပြည် ယူဇနာခြောက်

ဆယ်ကွာသည်ကို နှစ်လနှင့်ရောက်စေတော့''ဟု တနေ့တယူဇနာ တနေ့တယူဇနာ မလျင်လွန်းသော ဒေသစာရီဖြင့် ကြွတော်မူ၏။

[ဤသို့ကာဠုဒါယီထေရ်လျှောက်၍ ကြွတော်မူဟန်ကို–

''ကာဠုဒါယီ၊ ပြည်ကပ္ပိသို့၊အညီဘုရား၊တပည့်သားနှင့်၊ သွားစချင့်ဘွယ်၊ ရတုနွှယ်၍၊ ခြောက်ဆယ်မျှလောက်၊ချီးမွမ်းမြှောက်သား၊ ပြန်လျှောက်ဂါထာ၊ ကြားသောခါလျှင်၊ ရဟန္တာရှင်ကျော်၊ နှစ်သောင်းခေါ်၍၊ ကျောင်းတော်ဗိမာန်၊ ဝေဠုဝန်မှ၊ ကပိလမည်ရှောင်း၊ ပြည်တော်ဟောင်းသို့၊ ချမ်းဆောင်းလပြယ်၊ တပေါင်းဝယ်၌၊ ခြောက်ဆယ်ယူဇနာ၊ ဝေးစွာခရီး၊ သွားလေပြီးသော်''–

ဟု ဆုတောင်းခဏ်း၌ စပ်တော်မူ၏။]

ကာဠုဒါယီမထေရ်သည်လည်း ''ဘုရားသခင်ထွက်တော်မူသောအဖြစ်ကိုကြားအံ့''ဟု ကောင်းကင်သို့တက်၍ သွားလေသော် သုဒ္ဓေါဒန မင်းကြီး ရှေ့ဝယ် ထင်ရှားဖြစ်တော်မူ၏၊ မင်းကြီးသည်လည်း ကာဠုဒါယီကိုမြင်၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ မြတ်သောသူတို့အား ထိုက်သောနေရာ၌ နေစေ၍ မင်းကြီးစားတော်ဘို့ စီရင်အပ်သော အထူးထူးသော အရသာရှိသော ဘောဇဉ်တို့ဖြင့် သပိတ်တေစ်ကိုပြည့်စေ၍ ကပ်လှူပေ၏၊ မထေရ်သည်ကြွအံ့သောအခြင်းအရာကို ပြပေ၏၊ ''အရှင်ဘုရား.... ထိုင်၍ ဘုဉ်းပေးသုံးဆောင်တော်မူပါ''ဟုလျှောက်ပေသော် ''မင်းကြီး.... ဘုရားသခင်အထံသို့သွား၍စားအံ့''ဟုဆိုပေ၏၊ ''ချစ်သား....ဘုရားသဗ္ဗညု အဘယ်အရင်မှာနည်း''ဟုမေးလျှောက်လေသော် ''မင်းကြီး....ဘုရားသခင်သည် ရဟန္တာအပေါင်းနှစ်သောင်းခြံရံလျက် သင်ဒါယကာမင်းကြီးတို့ကို ဖူးမြင်စေအံ့သောငှါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှ ယနေ့ကြွတော်မူပြီ''ဟုဆိုပေ၏။

သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည်လည်း နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်သည်ဖြစ်၍ ''ချစ်သားသည်လည်း ဤဆွမ်းကိုဘုဉ်းပေးလော့၊ အကျွန်ုပ်သားတော် ဘုရားသခင်ဤမြို့သို့ ရောက်သည်ဘိုင်အောင် နေ့တိုင်းနန်းတော်ကဆွမ်းကိုဆောင်တော်မူပါ''ဟု လျှောက်လေသော် မထေရ်သည်လည်း ''ကောင်းပြီ'' ဟု ဝန်ခံတော်မူ၏၊ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည်လည်း ကာဠုဒါယီမထေရ်ကို ဆွမ်းကျွေး၍ သပိတ်ကိုနံ့သာမှုန့်တို့ဖြင့် ဆေးကြောပွတ်သပ်၍ မွန်မြတ်သောဘောဇဉ်ဖြင့်ပြည့်စေ၍ ဘုရားသခင်အား ကပ်လှူပါလော့''ဟု မထေရ်၏လက် သပိတ်ကိုကင်လေ၏၊ကာဠုဒါယီမထေရ်သည်လည်း အလုံးစုံသော

လူတို့၏မြင်စဉ်ပင်လျှင် သပိတ်ကိုဆောင်ယူ၍ကောင်းကင်သို့ ကြွတော်မူပြီးလျှင် ဘုရားသခင်အားကပ်၏၊ ဘုရားသခင်သည်လည်း ဘုဉ်းပေးတော်မူ၏။

ဤနည်းဖြင့်သာလျှင် ကာဠုဒါယီမထေရ် နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း ဆွမ်းဆောင်တော်မူ၍ ဘုရားသခင်သည်လည်း ခရီးအကြား၌ တပါးသောဆွမ်းကိုမဘုဉ်းပေးဘဲ ခမည်းတော်မင်းကြီးဆွမ်းကိုသာလျှင် ဘုဉ်းပေးတော်မူ၏၊ ကာဠုဒါယီမထေရ်သည်လည်းဆွမ်းစားပြီးသောအဆုံး၌နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း "ယနေ့ ဘုရားသခင် ဤမျှရောက်ပြီ"ဟု ဘုရားကျေးဇူးတော်နှင့် စပ်သော စကားဖြင့် နန်းတွင်း၌နေကုန်သောသူတို့အား ဘုရားသခင်ကို မမြင်ဘဲလျက် ဘုရားသခင်၌ ကြည်ညိုခြင်းကိုဖြစ်စေ၏၊ ထို့ကြောင့်သာလျှင် အရှင်ကာဠုဒါယီကို—

တေဒဂ္ဂံ ဘိက္ခဝေ မမ သာဝကာနံ ကုလပ္ပသာဒကာနံ ယဒိဒံ ကာဠုဒါယီ—

ဟု ဘုရားသခင်သည် တေဒဂ်ထားတော်မူ၏။

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ကုလပ္ပသာဒကာနံ၊ ဒါယကာတို့၏ ကြည်ညိုခြင်းကိုဖြစ်စေတတ်ကုန်သော။မမ၊ငါ၏။သာဝကာနံ။၊ တပည့်သားတို့တွင်။ယဒိဒံ-ယောအယံကာဠုဒါယီ၊ အကြင်ကာဠုဒါယီသည်။ အတ္ထိ၊ရှိ၏။တေံ- သော ကာဠုဒါယီ၊ ထိုကာဠုဒါယီသည်။အဂ္ဂံ-အဂ္ဂေါ၊မြတ်၏။

၆၆။ နိဂြောဓာရုံဥယျာဉ်၌ ဆွေတော်မျိုးတော်တို့အား တန်းခိုးပြာဋိဟာကိုပြခြင်း။

သာကီဝင်မင်းတို့သည်လည်း ဆွေတော်မျိုးတော်အပေါင်းတို့အား ဖူးမြင်စေလို၍ ဘုရားသခင် ကြွတော်မူလာသည်ကိုကြားလျှင် စည်းဝေးလျက် ဘုရားသခင်ကိန်းဝပ်တော်မူရာကို တိုင်ပင်မေးမြန်း စုံစမ်းဆင်ခြင်ကြသော် "နိဂြောဓသာကီဝင်၏ဥယျာဉ်သည် မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိ၏"ဟုအမှတ်ပြုကုန်၍ အလုံးစုံသောဥယျာဉ်ကို သုတ်သင်ပြင်ဆင်၍ ခရီးလမ်းတို့ကိုလည်း အကြောင်းသင့်အောင် ပြုစေ၍နံ့သာပန်းလက်စွဲကုန်လျက် ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်းကို ပြုကြကုန်သောအလုံးစုံသော တန်ဆာဆင်ခြင်းနှင့် စပ်သောမြို့သူသမီးငယ်, သားငယ်တို့ကို ရှေးဦးစွာစေလိုက်ကုန်၏၊ထို့နောင်မှမင်းသမီးငယ်, မင်းသားငယ်တို့ကို စေလိုက်ကုန်၏၊ ထို့နောင်မှမိမိတို့သည် နံ့သာပန်းလက်စွဲကုန်လျက် ပူဇော်အံ့သာ၄ါနိဂြောဓာရုံဥယျာဉ်သို့သွားလေကုန်၏၊ထိုနိဂြောဓာရုံဥယျာဉ်၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန္တာအပေါင်းနှစ်သောင်းခြံရံလျက် ခင်းအပ်သော မြတ်သောနေရာ၌ နေတော်မူ၏။

သာကီဝင်မင်းတို့သည် မာန်မာန ခက်ထန်သောကြောင့် "သိဒ္ဓတ်မင်းသားသည် ငါတို့အောက်ငယ်လှ၏၊ ငါတို့တူသာတည်း၊ ငါတို့သားသာတည်း၊ငါတို့မြေးသာတည်း"ဟု စိတ်အကြံရှိ၍ ငယ်ကုန်သောမင်းသား,မင်းသမီးတို့ကို သင်တို့ရှိခိုးကုန်လော့၊ ငါတို့မူကား သင်တို့နောက်မှ ထိုင်ကုန်အံ့"ဟု ဆိုကုန်၏၊ ထိုသာကီဝင်မင်းသားတို့သည် ရှိမခိုးဘဲနေကုန်လတ်သော် ဘုရားသခင်သည် ထိုသူတို့၏အဇ္ဈာသယ ဆန္ဒကို ကြည့်တော်မူ၍ "ဆွေတော် မျိုးတော်တို့သည် ငါ့ဘုရားအား ရှိမခိုးကြ၊ ယခုရှိခိုးစေအံ့" ဟု အဘိညာဉ်၏အခြေဖြစ်သော စတုတ္ထဈာန်ကို ဝင်စားတော်မူ၍ ကောင်းကင်သို့တက်ပြီးလျှင် သာကီဝင်မင်းတို့၏ဦးခေါင်း၌ ဘဝါးမြေမှုန့်ကို ကြဲသကဲ့သို့ ကဏ္ဍမ္ဗမည်သော သရက်ပင်ရင်း၌ပြအပ်သော ရေ,မီးအစုံစုံနှင့် တူသော **တန်းနိုးပြာဋိဟာ**ကိုပြတော်မူပေ၏၊ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် အံ့ဘွယ်သရဲသောတန်းခိုးတော်ကိုမြင်၍—

(၁) "အရှင်ဘုရား····အကျွန်ုပ်သည် အရှင်ဘုရားကို ဘွားတော်မူသောနေ့၌ ကာဠဒေဝီလအား ရှိခိုးစိမ့်သောငှါ အနီးသို့ဆောင်ပါလျှင် ခြေတော်အစုံတို့ကို ရသေ့၏ထိပ်ထက်၌တင်တော်မူသည်ကိုမြင်၍ ခမည်းတော်ရှိခိုးပါပြီ၊ ဤသို့ရှိခိုးခြင်းသည် အကျွန်ုပ်အား **ရှေးဦးစွာရှိခိုးခြင်း**ဖြစ်ပါသည်။

(၂) လယ်ထွန်မင်္ဂလာ ထွက်တော်မူသောနေ့၌ဇမ္ဗူသပြေပင် ရိပ်ဝယ် သိပ်၍ထားသော် သပြေပင်ရိပ်သည် မပြောင်းမရွှေ့ ပြကတေ့တည်သည်ကိုမြင်၍လည်း ခမည်းတော်ရှိခိုးပါပြီ၊ ဤသို့ရှိခိုးခြင်းသည် **နှစ်ကြိမ်မြောက်သောရှိခိုးခြင်း**ဖြစ်ပါသည်။

(၃) ယခုမူကား **မ**မြင်စဘူး အထူးထူးအသွယ်သွယ်အံ့ဘွယ်သရဲမဖြစ်ဘူးမြဲသောတန်းခိုးပြာဋိဟာကိုမြင်ရ၍ အရှင်ဘုရား၏ခြေတော်တို့ကိုရှိခိုးပါပြီ၊ ဤသို့ရှိခိုးခြင်းသည် **သုံးကြိမ်မြောက်သောရှိခိုးခြင်း**ဖြစ်ပါသည်"။

ဟုလျှောက်၏၊ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးရှိခိုးလျှင် ရှိမခိုးဘဲနေနိုင်သူမရှိ၊ အလုံးစုံသောသာကီဝင်မင်းတို့သည် ရှိခိုးကုန်၏၊ ဤသို့မြတ်စွာဘုရားသည် ဆွေတော်မျိုးတော်တို့ကို ရှိခိုးစေပြီးလျှင် ကောင်းကင်မှ သက်တော်မူ၍ ခင်းအပ်သော မြတ်သောဘုရားနေရာတော်၌ နေတော်မူ၏၊ ထိုသို့ နေတော်မူသောအခါ ဆွေတော်မျိုးတော်အပေါင်းတို့သည် တစုတည်းညီညွတ်ကြကုန်လျက်

လျောက်ပတ်ကြည်စွာ သာယာသောနှလုံးရှိသဖြင့် နေကြကုန်၏၊ ထို့နောင်မှ ပေါက္ခရဝဿမိုယ်းကိုရွာစေ၍ နီသောအဆင်းရှိသောရေသည် အောက်၌ ဟင်းလင်းစီးစေ၏၊ စွတ်စေလိုသောသူတို့ကိုသာ စွတ်စေ၏၊ မစွတ်စေလို သောသူတို့၏ကိုယ်၌ ရေတစက်မျှခစွတ်စေရ၊ ရေတပေါက်မျှမကျစေရ၊ ထို အခြင်းအရာကိုမြင်ကုန်လျှင် အလုံးစုံသော သာကီဝင်မင်းတို့သည် အံ့ဘွယ် သရဲ မဖြစ်ဘူးမြဲသောစိတ်ဖြစ်ကုန်၏၊ "အံ့ဘွယ်ရှိစွ၊ မဖြစ်စဘူး ဖြစ်ပေ သည်ဟု" ပြောပကုန်၏။

ဘုရားသခင်လည်း ယခုသာလျှင် ဆွေတော် မျိုးတော်တို့၏ ဘောင်၌ **ပေါက္ခရဝဿမိုယ်းကို** ရွာစေသည်မဟုတ်၊ လွန်လေပြီးသော အခါ၌လည်း ရွာစေဘူးပြီဟု ရှေးအတ္ထုပ္ပတ္တိကိုဖေါ်ပြ၍ **ဝေဿန္တရာဇာတ်ကို** ဟောတော်မူပေ၏၊ တရားစကားကို ရိုသေစွာနာကြကုန်ပြီး၍ အလုံးစုံသော သာကီဝင် မင်းတို့သည် နေရာမှထကုန်ပြီးသော် ရှိခိုး၍သွားလေကုန်၏၊ မင်းကြီးသည် ၎င်း,မှူးမတ်ဗိုလ်ပါတို့သည်၎င်း တယောက်ယောက်သောသူတို့ကမျှ "ဆွမ်းခံ တော်မူပါ"ဟု ပင့်ဘိတ်၍သွားသူမည်သည်မရှိ၊ အမှတ်မဲ့သွားကြလေကုန်၏။

၆၇။ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန္တာနှစ်သောင်းခြံရံ၍ ဆွမ်းခံကြွတော်မူသည်ကိုပြခြင်း

မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်မိုးသောက်သောကာလ၌ နှစ်သောင်းသော ရဟန္တာခြံရံလျက် ကပိလဝတ်ပြည်သို့ ဆွမ်းခံအံ့သောငှါ ဝင်တော်မူလေ၏၊ တစုံတယောက်သောသူမျှ ဘိတ်သည်မရှိ၊ သပိတ်တော်ကို လှမ်းယူသူလည်း မရှိ၊ ဘုရားသခင်သည် တံခါးခုံတွင်ရပ်တော်မူ၍ "ရှေးရှေးသောဘုရားတို့ သည် ချက်ကြွေရာဌာနဖြစ်သော ပြည်တော်ဘောင်၌ ဆွမ်းခံကြွကုန်သလော၊ အသို့တုံနည်း၊ ရွှေနန်းတော်သို့သာကြွ၍ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးကုန်သလော၊ ထိုသို့ မဟုတ် အိမ်စဉ်အတိုင်း ဆွမ်းခံတော်မူကြကုန်သလော"ဟု ကြည့်ရှုဆင်ခြင် တော်မူလေသော် နောင်တော်အများ ရှေးဘုရားတို့သည် တဆူဆူမျှ အစဉ် မဟုတ်ဘဲ ရွှေနန်းတော်သို့ ကြွတော်မူသည်ကိုမြင်တော်မမူ၍ "ငါသည်လည်း ယခုနောင်တော်ဘုရားတို့၏အနွယ်အစဉ်ကို ချီးမြှင့်အပ်ပေသည်၊ နောင်အခါ ငါ၏ဘပည့် သားတော်တို့လည်း ငါ့သို့သာလျှင် လိုက်၍ကျင့်ကုန်လျက် ပိဏ္ဍစာရိကဝတ်ကို ဖြည့်ကုန်လတ္တံ့"ဟု အစွန်းဖြစ်သောအိမ်မှစ၍ အစဉ် အတိုင်း ဆွမ်းခံဝင်တော်မူလေ၏။

ထိုအခါ ပြည်သူပြည်သား ယောကျ်ားမိန်းမတို့သည် ''သခင်သိဒ္ဓတ်မင်းသား ဆွမ်းခံသွားသည်''ဟု ဘုံနှစ်ဆင့်, သုံးဆင့် အစရှိသည်တို့၌ လေသွန်ပြူတင်းကိုဖွင့်လျက်ကြည့်ကုန်၏၊ ရာဟုလာမင်းသားမယ်တော် ယသောဓရာ မိဖုရားသည်လည်း''အရှင့်သားလည်း ဤကပိလဝတ်ပြည်၌ကြီးစွာသော မင်း၏အာနုဘော်ဖြင့် ရွှေထမ်းစင် အစရှိသည်တို့ဖြင့် စီးလျက်သာ သွားလာလှည့်ပတ်သည်၊ ယခုမူကား ဆံ, မုတ်ဆိတ်တို့ကိုဖြတ်၍ ဖန်ရည်စွန်းသော အဝတ်ကို ဝတ်လျက် ခွက်လက်စွဲ၍ ဆွမ်းခံခြင်းသည် တင့်တယ်သလော''ဟု လေသွန်ပြူတင်းကိုဖွင့်၍ ကြည့်သည်ရှိသော် အထူးထူးသော အဆင်းတော်ဖြင့် ထွန်းလျက် တောက်ပသောကိုယ်တော်၏အသွင်ဖြင့် မြို့၏ခရီးလမ်းမကို ထွန်းလင်းစေ၍ ဘုရား၏အသရေဖြင့် တင့်တယ်သော ဘုရားသခင် ကိုယ်တော်ကိုမြင်လျှင် နဖူးသင်းကျစ်တော်မှစ၍ ခြေဘဝါးတော်အပြင်တိုင်အောင် ''နရသီဟ''အမည်ရှိသောဂုဏ်ဂါထာ တို့ဖြင့် ချီးမွမ်း၍ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးထံသို့သွားပြီးလျှင်—

''အရှင်မင်းကြီး····သားတော်သည် ဝမ်းစာရှာအံ့သောငှါ အိမ်စဉ်အတိုင်းလှည့်ပတ်သွားလာသည်''ဟုလျှောက်ပေသော်သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည်လည်း ထိတ်လန့်သောနှလုံးရှိသည်ဖြစ်၍ ပုဆိုးစကိုလက်ဖြင့်မလျက် အဆောတလျင် နန်းတော်ကထွက်၍ လျင်စွာသွားလေလျှင် ဘုရားသခင်၏ ရှေ့တော်၌ရပ်၍ ''အရှင်ဘုရား····အဘယ်ကြောင့် အကျွန်ုပ်တို့ကို အရှက်ခွဲဘိ သနည်း၊ အဘယ်အကျိုးထင်၍ တအိမ်တလုပ် ဝမ်းစာကိုရှာဘိသနည်း၊ ဤမျှသော ရဟန်းသံဃာတော်တို့အား ဆွမ်းကို မရနိုင်ဟု အမှတ်ထားတော် မူဘိသလော''ဟု လျှောက်၏။

''ခမည်းတော်မင်းကြီး····ဤသို့ ဆွမ်းခံသည့် အနွယ်အဆက် အားဖြင့် အသင့်လျှောက်ပတ် ချီးမွမ်းအပ်သောအမှုတည်း''ဟု မိန့်တော်မူပေသော် ''အရှင်ဘုရား····မဟာသမ္မတ မည်သော မင်း၏အနွယ် သည်သာလျှင် အကျွန်ုပ်တို့၏ အနွယ်မဟုတ်တုံလော၊ ထိုမဟာသမ္မတမင်း၏ အနွယ်အဆက်၌လည်း တယောက်ယောက်သောမင်းမျှ အိမ်စဉ်အတိုင်းလှည့်ပတ်၍ ဝမ်းစာရှာသည်မရှိ''ဟု လျှောက်၏၊ ''ခမည်းတော်မင်းကြီး····ဤ မဟာသမ္မတမင်း၏အနွယ်မူကား သင်ခမည်းတော်မင်းကြီး၏ အနွယ်တည်း၊ ငါဘုရားတို့၏ အနွယ်မူကား ရှေးဘုရားတို့၏ အနွယ်မည်၏၊ ခပ်သိမ်းသော ဘုရားတို့မည်သည် ဆွမ်းခံသွားကုန်သည်သာ ဖြစ်ကုန်၏''ဟု ခရီးလမ်းမ၏အလယ်၌ ရပ်တော်မူလျက်ပင်—

ဥတ္တိဋ္ဌေ နပ္ပမဇ္ဇေယျ၊ ဓမ္မံ သုစရိတံ စရေ။
ဓမ္မစာရီ သုခံ သေတိ၊ အသ္မိံ လောကေ ပရမှိ စ။ ။

ဟူသော ဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

ထိုဂါထာ၏ အနက်ကား-မဟာရာဇ၊ ခမည်းတော်မင်းကြီး။ ဥတ္တိဋ္ဌေ၊ ဆွမ်းခံဝတ်၌။ နပ္ပမဇ္ဇေယျ၊ မမေ့မလျော့ရာ။ သုစရိတံ၊ ကောင်းစွာ ကျင့်အပ်သော။ ဓမ္မံ၊ တရားနှင့်လျော်သော ဆွမ်းခံသွားခြင်းကို။ စရေ-စရေယျ၊ ဆွမ်းခံသွားရာ၏။ ဓမ္မစာရီ၊ တရားနှင့်လျော်စွာ ဆွမ်းခံသွားလေ့ ရှိသောသူသည်။ အသ္မိံလောကေစ၊ ဤပစ္စုပ္ပန်လောက၌၎င်း။ ပရမှိစ၊ တမလွန်လောက၌၎င်း။ သုခံ၊ ချမ်းသာစွာ၊ သေတိ-ဝိဟရတိ၊ နေရ၏။

ဤဂါထာကို ဟောတော်မူသော အဆုံး၌ ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် သောတာပန်အဖြစ်သို့ ရောက်လေ၏။

ဓမ္မဥ္စရေ သုစရိတံ၊ န နံ ဒုစ္စရိတံ စရေ။
ဓမ္မစာရီ သုခံ သေတိ၊ အသ္မိံလောကေ ပရမှိ စ။ ။

ဤဂါထာကို ဟောတော်မူသော အဆုံး၌လည်း သကဒါဂါမ်အဖြစ်သို့ ရောက်လေ၏။

ဤဂါထာ၌ အနက်ကား-မဟာရာဇ၊ ခမည်းတော်မင်းကြီး။ သုစရိတံ၊ ကောင်းစွာသွားအပ်သော။ ဓမ္မံ၊ တရားနှင့်လျော်သောဆွမ်းခံခြင်းကို၊ စရေ-စရေယျ၊ သွားရာ၏။ ဒုစ္စရိတံ၊ မကောင်းသော ဆွမ်းခံသွားခြင်းရှိသော။ နံအဓမ္မံ၊ ထိုတရားနှင့်မလျော်သော ဆွမ်းခံသွားခြင်းကို။ နစရေ-နစရေယျ၊ မသွားရာ။ ဓမ္မစာရီ၊ တရားသဖြင့် ဆွမ်းခံသွားသောသူသည်။ အသ္မိံလောကေစ၊ ဤပစ္စုပ္ပန်လောက၌၎င်း။ ပရမှိစ၊ တမလွန်လောက၌၎င်း။ သုခံ၊ ချမ်းသာစွာ။ သေတိ-ဝိဟရတိ၊ နေရ၏။

ဤဒုတိယဂါထာကို နန်းတော်သို့ရောက်မှ ဟောတော်မူသည်၊ ၎င်းဒုတိယဂါထာကိုကြား၍ မိထွေးတော် ဂေါတမီလည်း သောတာပန်အဖြစ်သို့ ရောက်လေ၏၊ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးကား သကဒါဂါမ်အဖြစ်သို့ ရောက်လေသတည်း။

[ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် ဓမ္မပါလဇာတ်ကို ဟောတော်မူသောအဆုံး၌ အနာဂါမ်အဖြစ်သို့ရောက်လေ၏၊ ဘဝပြောင်းခါနီး ထီးဖြူအောက်၌ အသရေရှိသောအိပ်ရာ၌ လျောင်းလျက်ပင်လျှင် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ရောက်လေ၏၊ တော၌နေသဖြင့် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းခြင်း(ကိစ္စ)မရှိပြီ၊ ဤစကားသည် ရှေ့ကိုအကျဉ်းလှမ်း၍ စပ်လိုက်သည်။]

၆၈။ ယသောဓရာမိဖုရားသည်ဘုရားခြေတော်ကိုဦးတိုက်၍ ငိုယိုရှိခိုးသည်ကိုပြခြင်း

သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် သောတာပန်အဖြစ်သို့ ရောက်၍ ဘုရားသခင်၏ သပိတ်တော်ကို လှမ်းယူ၍ သံဃာတော်နှင့်တကွ ဘုရားသခင်ကို ပြာသာဒ်ထက်သို့ပင့်၍ မွန်မြတ်သော ဘောဇဉ်ခဲဘွယ်တို့ဖြင့် ကျွေးမွေး၏၊ ဘုဉ်းပေးတော်မူသောအဆုံး၌ အလုံးစုံသော မောင်းမအပေါင်းသည် လာလတ်၍ ဘုရားသခင်ကို ရှိခိုးကုန်၏၊ ယသောဓရာမိဖုရားသည်ကား မောင်းမတို့က "သခင်မ····ကြွတော်မူ၍ ဘုရားသခင်ကို ရှိခိုးပါလော့"ဟု တိုက်တွန်းနှိုးဆော်ကြသော်လည်း "အကယ်၍ငါ၏ ကျေးဇူးရှိသည်ဖြစ်အံ့၊ ကိုယ်တော်တိုင်ကြွတော်မူလာလတ္တံ့၊ ကြွလာမှ ရှိခိုးမည်"ဟုဆို၍ မသွားဘဲနေလေ၏၊ ဘုရားသခင်သည်လည်း သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးအား သပိတ်တော်ကို ကမ်း၍ နှစ်ဦးသောအဂ္ဂသာဝကတို့နှင့် ယသောဓရာ မင်းသမီး နေရာခန်းတိုက်သို့ ကြွတော်မူလေ၏၊ "ယသောဓရာမင်းသမီးကို အလိုရှိတိုင်းရှိခိုးစေ၊ တခွန်းသောစကားကိုမျှမဆိုကုန်လင့်"ဟု မိန့်တော်မူ၍ ခင်းအပ်သောမြတ်သောနေရာ၌ နေတော်မူ၏။

ယသောဓရာ မင်းသမီးသည်လည်း လျင်သောအဟုန်ဖြင့် လာလတ်၍ ခြေဖမျက်တော်ကို လက်ဖြင့်ကိုင်၍ ခြေဘမိုးတော်၌ ဦးခေါင်းဆိုက်၍ တပြောင်းပြန်ပြန်ပွတ်သပ်လျက် အလိုရှိတိုင်းရှိခိုး၏၊ သုဒ္ဓေါဒန မင်းကြီးလည်း ယသောဓရာမင်းသမီးသည် ဘုရားသခင်၌ အလွန်ချစ်ခြင်းကျေးဇူးအစရှိသော စကားကို လျှောက်၏၊ "အရှင်ဘုရား····အရှင်ဘုရားတို့သည် ဖန်ရည်စွန်းသော သင်္ကန်းကိုဝတ်တော်မူပြီဟု ကြားသည့်နေ့မှစ၍ အကျွန်ုပ်သမီးယသောဓရာသည် ဖန်ရည်စွန်းသော သင်္ကန်းအဝတ်ကိုသာ ဝတ်ပေသည်၊ အရှင်ဘုရားတို့သည် တထပ်သာစားသည်ဟု ကြားသည့်နေ့မှစ၍ အကျွန်ုပ်သမီးလည်း တထပ်သာစားပေသည်၊အရှင်ဘုရားတို့သည်မြတ်သော အခင်းနေရာကိုပယ်တော်မူသည်ဟု ကြားသည့်နေ့မှစ၍ နိမ့်သောညောင်စောင်းငယ်၌သာအိပ်ပေသည်၊အရှင်ဘုရားတို့သည် ပန်းနံ့သာတို့၌ တပ်မက်ခြင်းမရှိဟု ကြားသည့်နေ့မှစ၍ ပန်းနံ့သာတို့၌ တပ်မက်မောခြင်းကင်းပေသည်၊ မိမိဆွေမျိုးတို့သည် စောင်မလုပ်ကျွေးမွေးမြူအံ့ဟု သတင်းစကားကြားလာသော်လည်း တယောက်ကိုမျှ ပြန်၍မကြည့်ပေ၊ ဤသို့အကျွန်ုပ်သမီးသည် စောင့်စည်းထိန်းသိမ်းပေသည်"ဟု လျှောက်၏။

"ခမည်းတော်မင်းကြီး…(ခမည်းတော်မင်းကြီး)စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်းအပ်သော ယသောဓရာမင်းသမီး၏ တည်ကြည်ဖြောင့်မတ်ခြင်းသည်ကား ယခုအခါ အံ့ဘွယ်မရှိသေး၊ ရှေးသရောအခါ သူတပါး မစောင့်ရှောက်ဘဲလျက် နသောပါရမီဥာဏ်ရှိစဉ်ကပင် တောင်ခြေရင်း၌ လှည့်ပတ်သွားလာသောအခါ မိမိကိုယ်ကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ဘူးပြီ"ဟု စန္ဒကိန္နရီဇာတ်ကို ဟောတော်မူသည်။

၆၉။ နန္ဒမင်းသားကိုရဟန်းပြုခြင်း

ထိုနေ့၌ပင်လျှင် ညီတော်နန္ဒမင်းသား၏ ဥဿျောင်ထုံးသောမင်္ဂလာ, သကြိန်ဆောင်သောမင်္ဂလာ, အိမ်တက်သောမင်္ဂလာ, ထိမ်းမြားမင်္ဂလာ, အိမ်ရှေ့မင်း၏ ထီးဆောင်းမင်္ဂလာ၊ ဤငါးပါးသောမင်္ဂလာတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏၊ ထိုအခါ ဘုရားသခင်သည် ညီတော်နန္ဒမင်းသားအား သပိတ်တော်ကို လွယ်စေ၍ ကြွတော်မူလေ၏၊ ဇနပဒကလျာဏီမင်းသမီးသည်လည်း နန္ဒမင်းသားသွားသည်ကိုမြင်လျှင် "အရှင့်သား….လျှင်လျှင်ပြန်ခဲ့ပါ"ဟုဆို၍ လည်ကိုဆန့်လျက်မျှော်ကြည့်လိုက်၏၊ ညီတော်နန္ဒမင်းသားသည်လည်း ဘုရားသခင်အား သပိတ်တော်ကိုယူပါ"ဟု မလျှောက်ဝံ့၍ ကျောင်းတော်သို့တိုင်အောင်လိုက်ရလေ၏၊ ကျောင်းတော်သို့ ရောက်လျှင် ရဟန်းမပြုလိုဘဲလျက်ပင် နန္ဒမင်းသားကို ရဟန်းပြုစေ၏။

[ဤသို့ ဘုရားသခင်သည် ကပိလဝတ်ပြည်သို့ကြွတော်မူ၍နှစ်ရက်မြောက်၌ နန္ဒမင်းသားကို ရဟန်းပြုတော်မူ၏၊ အပဒါန်အဋ္ဌကထာ၌ကား သုံးရက်မြောက်သောနေ့၌ နန္ဒမင်းသားကို ရဟန်းပြုတော်မူသည်ဟုလာ၏။]

၇၀။ ရာဟုလာမင်းသားကိုရှင်ပြုခြင်း

ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ ရာဟုလာမင်းသား၏မယ်တော် ယသောဓရာမင်းသမီးသည် သားတော်ကိုတန်ဆာဆင်စေ၍ ဘုရားသခင်၏အထံတော်သို့စေလိုက်၏၊"ချစ်သား….ရဟန္တာအပေါင်းနှင့်သောင်းတို့ဖြင့်ခြံရံလျက်ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော (အဆင်းရှိသောဗြဟ္မာမင်း၏ကိုယ်နှင့်တူသော) တင့်တယ်လျောက်ပတ်ဖြောင့်မတ်သော ကိုယ်တော်ရှိသော ထိုရဟန်းကြီးကိုရှုပါလော့ ဤရဟန်းကြီးသည် သင်ချစ်သား၏ အဘပင်တည်း၊ သင်ချစ်သား၏အဘအား ရွှေအိုးကြီးလေးလုံးတို့သည်ရှိကုန်သည်၊ထိုရွှေအိုးကြီးလေးလုံးတို့ကား သင်ချစ်သားဘခင် တောထွက်သည့်နေ့မှစ၍ မမြင်ကွယ်ပျောက်

လေသည်၊ ချစ်သား၏ ဘခင်အထံသို့ကပ်၍ အကျွန်ုပ်သည်အိမ်ရှေ့မင်းဖြစ်ပါသည်၊ ထီးဖြူဆောင်း၍ စကြဝတေးဖြစ်ရပါမည်၊ အကျွန်ုပ်အား ဥစ္စာကိုလိုပါသည်၊ ဥစ္စာပေးတော်မူပါ၊ သားဟူသမျှသည် အဘ၏အမွေကို ခံထိုက်ပါသည်ဟု တောင်းချေ"စေလိုက်၏။ ရာဟုလာမင်းသားသည် ဘုရားသခင်အထံတော်သို့သွားကတည်းကလျှင်အဘ၏ချစ်ခြင်းကိုရ၍ ရွှင်သောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ "ရှင်ရဟန်း၏အရိပ်သည် ချမ်းမြိမ်းလှပေသည်"ဟုဆို၍ ထိုမှတပါးမိမိကိုယ်နှင့်လျော်ကပ်သော များစွာသောစကားဆိုလျက်ရပ်၏။

ဘုရားသခင်သည် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသော် ဆွမ်းအနုမောဒနာပြု၍ နေရာမှထ၍ကြွတော်မူလေ၏၊ ရာဟုလာမင်းသားသည်လည်း "ရှင်ရဟန်း···· အကျွန်ုပ်အားအမွေပေးပါလော့"ဟုဘုရားသခင်၏ နောက်တော်သို့ အစဉ်လိုက်လေ၏၊ ဘုရားသခင်လည်း "ရာဟုလာမင်းသားကို ပြန်လေတော့"ဟူ၍လည်း အမိန့်တော်မရှိ၊ အခြွေအရံများလည်း "ဘုရားသခင်နောက်တော်သို့လိုက်သောမင်းသားကိုပြန်ပါ"ဟုမဆိုဝံ့ကြ၍ ကျောင်းတော်သို့ ရောက်လျှင် ဤရာဟုလာမင်းသားသည် အဘဥစ္စာအမွေကိုအလိုရှိ၏၊ ထိုလောကီဥစ္စာသည် ဝဋ်တရား၌အကျုံးဝင်သောကြောင့် ဆင်းရဲခြင်းနှင့်တကွသာဖြစ်သည်၊ ယခုမူကား ရာဟုလာမင်းသားအား ဗောဓိပင်ရင်း၌ ရတော်မူအပ်သော ခုနစ်ပါးအပြားရှိသော သူတော်ဥစ္စာကိုပေးအံ့၊ လောကုတ္တရာတည်းဟူသော အမွေ၏ အရှင်ဖြစ်စေအံ့"ဟု အရှင်သာရိပုတြာကို ခေါ်တော်မူ၍ "ချစ်သားသာရိပုတြာ ···· ဤရာဟုလာမင်းသားသည် အမွေကို တောင်းလာသည်၊ လောကီဥစ္စာဖြစ်သော အမွေကိုပေးသဖြင့် အကျိုးမရှိ၊ လောကုတ္တရာအမွေကိုပေးအံ့၊ လောကုတ္တရာဥစ္စာကိုရပါစိမ့်သောငှါ ရာဟုလာသားတော်ကိုရှင်ပြုလော့"ဟု မိန့်တော်မူ၏၊ ထိုအခါ အရှင်မောဂ္ဂလာန်သည် ရာဟုလာမင်းသားကိုဆံရိတ်၍ သင်္ကန်းဝတ်ပေး၏၊ အရှင်သာရိပုတြာသည် သရဏဂုံပေး၏၊ ဥပဇ္ဈာယ်လည်းဖြစ်၏၊ အရှင်မဟာကဿပသည် အဆုံးအမ ဩဝါဒပေးသောဆရာဖြစ်၏။ (အခြွေအရံတို့ ဝတ်လဲတန်ဆာတို့ကိုဆောင်ယူ၍ ပြန်လေသော် မယ်တော်အားကြားလေကုန်၏၊ မယ်တော်လည်း သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးအား ကြားလျှောက်၏၊)

၇၁။ မိဘတို့ခွင့်မပြုသောသားကို ရှင်ရဟန်းမပြုရန် ပညတ်တော်မူခြင်း၊

သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် "သားတော်သိဒ္ဓတ်မင်းသားကို တောမထွက်စေဦးဘဲ စကြာမင်း၏အသရေကိုရှုမြင်လို၍ ရဟန်းတို့၏အသွင်ကိုမျှ မမြင်

စေရ၊ သူနာ, သူအို, သူသေဟူသော နိမိတ်တို့ကိုမမြင်စေရ၊မြို့တံခါးတို့ကိုလည်း ယောက်ျားတွက်ရေ ဗိုလ်ခြေတထောင်ဘွင့်မှ ဘွင့်နိုင်အောင်လုပ်၍ အားထုတ်ပါသော်လည်း စည်းစိမ်ခြားမြောင် သုံးဆောင်သော နန်းပြာသာဒ်တို့ကိုစွန့်ပစ်၍ တောထွက်တော်မူလေလျှင် သားတော်နန္ဒမင်းသားကိုလည်း စကြာမင်း၏ စက်ယက္ခဏာပါသည်၊ စကြာမင်း ဖြစ်မည်ဟု အထင်အမြင် ဗေဒင်ဆရာတို့နိမိတ်လက္ခဏာဘတ်သောကြောင့် သားတော်ယမင်းနန်း၏စကြာမင်းအသရေကို ကြည့်ရှုရမည်ထင်မှတ်၍ ကိုးစားဖြေဆည်လျက် နေပါသည်ကိုလည်း ကျောင်းတော်သို့ခေါ်၍ ရဟန်းပြုပြန်ခဲ့၊ သားကြီး, သားငယ်ပင် ရဟန်းအဖြစ်၌တည်စေကာမူ မြေးငယ်ရာဟုလာမင်း၏ စကြာအသရေကိုမြင်ရအံ့ဟု အားထုတ်ပါသော်လည်းရာဟုလာမင်းသားကို ရှင်ပြုချေပြီဟု ကြားလျှင် သားကြီးနှင့် ကွေကွင်းခြင်းဆင်းရဲကိုလည်း သည်းမခံနိုင်အောင်ရှိသည်တွင် သားငယ်ရဟန်းပြုပြန်၍ ဆင်းရဲတချက်၊ မြေးတော်ရာဟုလာမင်းသားကို ရှင်ပြုသည်ကြား၍ ဆင်းရဲတချက်၊ သားရင်း,မြေးရင်းတို့နှင့် ကွေကွင်းရခြင်းဟူသော ဆင်းရဲကိုတွေ့၍ယခုမှာ ငါ၌အချိုးအနွယ်ပင်ပြတ်လေပြီ၊အဘယ်မှာ စကြာမင်း၏အဖြစ်ကိုရတော့အံ့နည်း''ဟု ပင်ပန်းဆင်းရဲခြင်းကြီးစွာဖြစ်လေ၏။

> [သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် သားတော်,မြေးတော်တို့ကိုရဟန်းပြုသောအခါ သကဒါဂါမိသာဖြစ်သေးသည်၊ နောက်မှအနာဂါမိဖြစ်သည်၊ ထို့ကြောင့် ဆင်းရဲကြီးစွာဖြစ်လေသည်။]

ယင်းသို့ ဆင်းရဲခြင်း ကြီးစွာဖြစ်သည်နှင့် ဤသို့ကြံ၏၊''ငါသည်ဘုရားကို မြတ်နိုးသောသူ,တရားတော်ကို မြတ်နိုးသောသူ, သံဃာတော်ကို မြတ်နိုးသောသူ ဖြစ်ပါလျက် ကိုယ်၌အလွန်ချစ်အပ်သော သား,မြေးတို့ကို ရဟန်းပြုသည်ရှိအော် သား,မြေးတို့နှင့် ကွေကွင်းရခြင်းဆင်းရဲကို သည်းမခံနိုင်အောင်ရှိခဲ့သည်၊တပါးသော သူတို့မှာမူကား သား,မြေးတို့ကို ရဟန်းပြုသည်ရှိသော် အဘယ်မှာ သည်းခံနိုင်ပေလိမ့်မည်နည်း''ဟု အကြံရှိ၍ ဘုရားသခင်ရှိရာသို့ လာခဲ့ပြီးသော် လျှောက်ပတ်သော နေရာ၌ ရှိခိုးလျက်နေ၍ ''အရှင်ဘုရား··အကြင်ဆုသည် ပေးလည်းပေးအပ်၏၊ ပေးသည်ဟူ၍လည်း အပြစ်မရှိ၊ပေးခြင်းကြောင့်လည်း မကဲ့ရဲ့အပ်၊ ထိုဆုကိုလိုပါသည်၊ပေးတော်မူပါ''ဟုလျှောက်သော် ''ကောင်းပြီး ခမည်းတော်မင်းကြီး····ဆိုလော့''ဟု မိန့်တော်မူ၏၊ ''အရှင်ဘုရား····အရှင်ဘုရားရဟန်းပြုသည်ရှိသော် အကျွန်ုပ်အား အတိုင်းထက်အလွန်ပူပန်ဆင်းရဲကျေကွဲသောနှလုံးရှိပါသည်၊ထို့အတူ

ပင် ညီတော်မင်းနန် ရဟန်းပြုပြန်လျှင် ပူပန်ဆင်းရဲရပါသည်၊ထို့အတူ‌င် မြေးငယ်ရာဟုလာမင်းသားကို ရှင်ပြုသည်ကြားပြန်လျှင် များစွာဆင်းရဲပူပန်ခြင်းဖြစ်ပါသည်၊ အရှင်ဘုရား····သား,မြေးတို့၌ ချစ်ခြင်းသည် အပေါ်ရေ, အတွင်းရေ, အသား, အကြော, အရိုးတို့ကိုဖြတ်၍ ရိုးတွင်းခြင်ဆီကိုထိ၍ တည်ပါသည်၊ အကျွန်ုပ်တောင်းပန်ပါသည်၊ အရှင်ဘုရား····အမိအဘတို့ ခွင့်မပြုသော သားကို ရှင်ရဟန်းမပြုပါလင့်''ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါဘုရားသခင်သည်လည်း''ဤသာသနာတော်၌(ဝင်္ဂတရားမှ)ထွက်မြောက်ရာထွက်မြောက်ကြောင်းဖြစ်သောစကားကို ခမည်းတော်မင်းကြီး ဆိုပေသည်''ဟု ခမည်းတော်မင်းကြီးအား တရားစကား ဟောကြားတော်မူ၏၊ ခမည်းတော်မင်းကြီးလည်း တရားစကားကြားနာရသည်၏အဆုံး၌ နေရာမှ ထ၍ ဘုရားသခင်ကို ရှိခိုး၍ လက်ျာရစ်လှည့်သည်ကိုပြု၍ သွားလေ၏၊ ထိုအခါ ဘုရားသခင်သည် ရဟန်းတို့ကို ခေါ်တော်မူ၍—

> န ဘိက္ခဝေ အနနုညာတော မာတာပိတူဟိ ပုတ္တော ပဗ္ဗာဇေ-
> တဗ္ဗော၊ ယော ပဗ္ဗာဇေယျ အာပတ္တိ ဒုက္ကဋဿ။

ဟု ပညတ်တော်မူ၏။

ဤ၌ အတ္ထကား-ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ မာတာပိတူဟိ၊ အမိအဘတို့သည်။ အနနုညာတော၊ ခွင့်မပြုအပ်သော။ပုတ္တော၊ သားကို။နပဗ္ဗာဇေတဗ္ဗော၊ ရှင်ရဟန်းမပြုအပ်။ ယောဘိက္ခု၊ အကြင်ရဟန်းသည်။ ပဗ္ဗာဇေယျ၊ ရှင်ရဟန်းပြုငြားအံ့။ ဒုက္ကဋဿ၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ်သို့။ အာပတ္တိ-အာပဇ္ဇနံ၊ ရောက်ခြင်းသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

၇၂။ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးအနာဂါမ်ဖြစ်ခြင်း

တနေ့သ၌ ဘုရားသခင်သည် နန်းတော်တွင်းသို့ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးရန် ကြွတော်မူ၍ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည်''အရှင်ဘုရား···· အရှင်ဘုရားတို့၏ ဒုက္ကရစရိယာကျင့်တော်မူသောအခါ နတ်သားတဦးသည် လာလတ်၍ အကျွန်ုပ်ကို ''မင်းကြီး····သင်မင်းကြီး၏သားသေချေပြီ''ဟု ဆိုသည်၊ထိုစကားကိုအကျွန်ုပ်မယုံ၊ငါ့သားဘုရားမဖြစ်ဘဲကိုမသေနိုင်ဟု ထိုနတ်သား၏စကားကိုပယ်လိုက်ပါသည်''ဟု လျှောက်ပေသော်''ခမည်းတော်မင်းကြီး····ယခုဘဝ၌ ပါရမီရင့်ပြီးကို အဘယ်မှာယုံကြည်အံ့နည်း၊ ရှေးရှေးသော ဘဝ ပါရမီနုစဉ်ကပင်သော်လည်း သင့်သားသေပြီဟု အရိုးကိုပြ၍

ယုံကြောင်းယုံဘွယ် အသွယ်သွယ် ပြောဆိုသော်လည်း မယုံဘူးလေ''ဟု အတ္တုပ္ပတ္တိကိုထုတ်ဖော်၍ မဟာဓမ္မပါလဇာတ်ကို ဟောတော်မူပေ၏၊ ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ ခမည်းတော်သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် အနာဂါမ်အဖြစ်၌ တည်လေ၏။

၇၃။ အနာထပိဏ်သေဋ္ဌေးသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ကိုလှူဒါန်းခြင်း၊

ဤသို့ ဘုရားသခင်သည် ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးအား သုံးပါးသောဖိုလ်၌တည်စေပြီးမှ သံဃာတော်အပေါင်းခြံရံလျက် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ တဘန်ကြွတော်မူ၍ ယင်းတိုက်တော၌ နေတော်မူ၏၊ ထိုသို့နေတော်မူသောအခါ အနာထပိဏ်သေဋ္ဌေးသည် လှည်းငါးရာတို့ဖြင့် ကုန်ဝယ်ဥစ္စာဘဏ္ဍာတင်၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့လာပြီးသော် မိမိ၏အဆွေခင်ပွန်း သေဋ္ဌေးအိမ်၌ တဲနေ၍ ဘုရားဖြစ်မှုန်းကိုကြားသိ၍ နံနက်စောစောက နတ်တို့၏အာနုဘော်ကြောင့် တံခါးပွင့်လျက်ရှိ၏၊ ဘုရားသခင်ထံသို့ကပ်၍ တရားတော်ကိုနာရသည်၏အဆုံး၌ သောတာပန် အဖြစ်၌တည်လေ၏၊ နှစ်ရက်မြောက်သောအဆုံးနေ့၌ ဘုရားအမှူးရှိသောသံဃာတော်တို့အား အလှူကြီးပေး၍ သာဝတ္ထိပြည်သို့ ကြွတော်မူပါမည့်အကြောင်းကို ပင့်ဘိတ်၍ အခွင့်ရလျှင် ခရီးအကြား လေးဆဲ့ငါးယူဇနာရှိသောအရပ်၌ တသိန်းသော ဥစ္စာကိုပေး၍ တယူဇနာလျှင် ကျောင်းတဆောင်စီ ဆောက်စေ၍ ဇေတမင်းသား၏ ဥယျာဉ်ကို တဆဲ့ရှစ်ကုဋေသော ဥစ္စာဖြင့် ဝယ်၍ ကျောင်းရာသုတ်သင်ပြီးသော် အလယ်၌ မြတ်စွာဘုရား၏ ဂန္ဓကုဋိတိုက်ကို ဆောက်လုပ်စေ၏။

ထိုဂန္ဓကုဋိတိုက်ကိုရံ၍ ရှစ်ကျိပ်သောမထေရ်တို့အား အသီးသော တပေါင်းတည်းစုဝေးရာ ကုဋိတခုနှင့်တခု ဟသ်ာတောင်ကဲ့သို့ ဝန်းလည်လျက် အရှည်အတိုသော မဏ္ဍပ်,စရပ်အစရှိသည်၏ အစွမ်းဖြင့်၎င်း၊ ကြွင်းသောကျောင်းဆောင်ဗိမာန်,ရေကန်,စင်္ကြံ,နေ့သန့်ရာ,ညဥ့်သန့်ရာတို့ကို၎င်း တဆဲ့ရှစ်ကုဋေသောဥစ္စာ တို့ကို စွန့်၍ နှလုံးမွေ့လျော်ဘွယ်ရှိသော မြေအဘို့၌ ကျောင်းတော်ကို ဆောက်စေပြီးမှ ဘုရားသခင်အား ကြွတော်မူစိမ့်သောငှါ တမန်တို့ကိုစေလိုက်၏၊ ဘုရားသခင်သည်လည်း တမန်တို့၏သတင်းစကားကို ကြားတော်မူ၍များစွာသော ရဟန်းအပေါင်းခြံရံလျက် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှထွက်၍ အစဉ်အားဖြင့်သာဝတ္ထိပြည်သို့ ရောက်တော်မူလေ၏၊ အနာထပိဏ်သေဋ္ဌေးသည်လည်းကျောင်းလှူအံ့ဟုစီရင်ခင်းကျင်း၍ ဘုရားသခင် ဇေတဝန်ကျောင်း

တော်သို့ဝင်သည့်နေ့၌ သားကိုဝတ်စားတန်ဆာ, ရတနာရွှေငွေ ဆင်ယင်စေ၍ ငါးရာသောအခြွေအရံတို့နှင့်တကွ စေလွှတ်လိုက်၏။

သေဋ္ဌေးသားသည်လည်း ငါးရာသောသူငယ်အခြွေအရံနှင့်တကွ ဘုရားသခင်ရှိတော်မူရာအရပ်ကိုရှိသေစွာဦးဖြင့်ခိုက်၍ ငါးပါးသော အလွန်ဆန်းကြယ်သော အဆင်းရှိသော တံခွန်ငါးရာတို့ကိုကိုင်စေ၍ ဘုရားသခင်ရှေ့တော်သို့ဆိုက်ရောက်လေ၏၊ ထိုသူတို့၏နောက်မှ မဟာသုဘဒ္ဒါ, စူဠသုဘဒ္ဒါ ဟူသောသမီးနှစ်ယောက်တို့သည် ငါးရာသောသတို့သမီးအခြွေအရံနှင့် ရေပြည့်အိုးကိုရွက်၍ ထွက်လေကုန်၏၊ ထိုသေဋ္ဌေးသမီးတို့နောက်မှ သေဋ္ဌေးမယားသည်တန်ဆာဆင်ခြင်းနှင့်စပ်သောမာတုဂါမငါးရာတို့နှင့်တကွ ရေဖြင့်ပြည့်သောဖလားတို့ကိုရွက်ကုန်၍ထွက်လေကုန်၏၊ အလုံးစုံတို့၏နောက်မှ အနာထပိဏ်သေဋ္ဌေးသည် အစာမချေသောပုဆိုးကိုဝတ်လျက် အစာမချေသောပုဆိုးကို ဝတ်သောသေဋ္ဌေးငါးရာတို့နှင့်တကွ ဘုရားသခင်ထံတော်သို့ရောက်လေ၏။

ဘုရားသခင်သည်ဥပါသကာ ပရိသတ်ကိုရှေ့ထား၍ များစွာသောသံဃာတော်အပေါင်းခြံရံလျက်ကိုယ်တော်ရောင်ဖြင့်ရွှေရည်သွန်းအပ်သောဥဒေါင်းမြီးရှည်ကဲ့သို့တောအုပ်တို့ကိုပြုတော်မူလျက် အဆုံးမရှိသောဘုရား၏တင့်တယ်ခြင်းဖြင့် အတုမရှိသောဘုရား၏အသရေတော်ဖြင့် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ဝင်တော်မူလေ၏၊ အနာထပိဏ်သေဋ္ဌေးသည်လည်း "အရှင်ဘုရား… ဤကျောင်း၌ အသို့ကျင့်အပ်ပါမည်နည်း"ဟု ဘုရားသခင်ကို လျှောက်သော် "သေဋ္ဌေး…ဤကျောင်းကို ဘုရားအမှူးရှိသောအရပ်လေးမျက်နှာ၌တည် သော ရောက်ဆဲ,ရောက်လတ္တံ့သောသံဃာတော်အားလှူလော့"ဟု မိန့်တော်မူပေ၏၊ အနာထပိဏ်သေဋ္ဌေးသည်လည်း "ကောင်းပါပြီအရှင်ဘုရား"ဟု ရွှေကရားကို ယူ၍မြတ်စွာဘုရား၏လက်တော်၌ ရေစက်သွန်းလောင်း၍—

> ဣမံ ဇေတဝနဝိဟာရံ အာဂတာနာဂတဿ စာတုဒိသဿ ဗုဒ္ဓပမုခဿ ဘိက္ခုသံဃဿ ဒမ္မိ။

ဟု ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ကိုလှူလေ၏။

ဤ၌ အနက်ကား— ဣမံ ဇေတဝနဝိဟာရံ၊ ဤဇေတဝန်ကျောင်းတော်ကို။ ဗုဒ္ဓပမုခဿ၊ ဘုရားအမှူးရှိသော။ စာတုဒိသဿ၊ အရပ်လေးမျက်နှာ၌တည်သော။ အာဂတာနာဂတဿ၊ ရောက်ဆဲ,ရောက်လတ္တံ့သော။ ဘိက္ခုသံဃဿ၊ရဟန်းသံဃာအား။ ဒမ္မိ၊ လှူပါ၏။

ဘုရားသခင်သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ကိုခံတော်မူ၍ ကျောင်းအနုမော ဒနာပွဲလိုရကား–"သီတံ ဥဏှံပဋိဟန္တိ"- အစရှိသောမင်္ဂလာဒေသနာကိုဟော တော်မူ၏၊ အနာထပိဏ်သေဋ္ဌေးသည်လည်း နှစ်ရက်မြောက်သောနေ့မှစ၍ ကျောင်းပူဇော်ခြင်းကိုအားထုတ်၏။

[ဝိသာခါဒါယိကာမ၏ ကျောင်းပူဇော်သာစုခေါ်ပွဲသည် လေးလရှိမှပြီး သည် အနာထပိဏ်သေဋ္ဌေး၏ ကျောင်းပူဇော်ပွဲသည်သည်ကား ကိုးလရှိမှ ပြီးသည်၊ ကျောင်းပူဇော်ပွဲ၌လည်း တဆယ့်ရှစ်ကုဋေသောဥစ္စာကို စွန့်ကြဲ ပေးကမ်း၏၊ ဤသို့ကျောင်းတဆောင်တည်း၌ ဤငါးဆယ့်လေးကုဋေသော ဥစ္စာတို့ကိုစွန့်ပေ၏။]

(၁) လွန်လေပြီးသောအခါ ဝိပဿီဘုရားလက်ထက်တော်၌ သုမိတ္တာ မည်သောသေဋ္ဌေးသည် ရွှေအုတ်အခင်းဖြင့်ဝယ်၍ ထိုဇေတဝန် ကျောင်းတော်ရာတွင်ပင် တယူဇနာမျှလောက်သော သံဃာ့အာ ရာမ်ကိုပြု၏။

(၂) သိခီဘုရားလက်ထက်တော်၌ သိရိဝဍ္ဎနမည်သော သေဋ္ဌေးသည် ရွှေပန်း အခင်းဝယ်ဖြင့်၍ ထိုဇေတဝန် ကျောင်းတော်ရာတွင်ပင် သုံးဂါဝုတ်ရှိသောသံဃာ့အာရာမ်ကိုပြု၏။

(၃) ဝေဿဘူဘုရားလက်ထက်တော်၌ သောတ္ထိယ[^၁]မည်သော သေဋ္ဌေး သည် ရွှေဆင်ခြေအခင်းဖြင့်ဝယ်၍ ထိုဇေတဝန်ကျောင်းတော်ရာ တွင်ပင် ယူဇနာခွဲပမာဏရှိသော သံဃာ့အာရာမ်ကိုပြု၏။

(၄) ကကုသန်ဘုရားလက်ထက်တော်၌ အစ္စုတမည်သော သေဋ္ဌေး သည် ရွှေအုတ်အခင်းဖြင့်ဝယ်၍ ထိုဇေတဝန်ကျောင်းတော်ရာတွင် ပင်တဂါဝုတ်ပမာဏရှိသော သံဃာ့အာရာမ်ကိုပြု၏။

(၅) ကောဏာဂုံဘုရားလက်ထက်တော်၌ ဥဂ္ဂမည်သော သေဋ္ဌေးသည် ရွှေလိပ် အခင်းဖြင့်ဝယ်၍ ထိုဇေတဝန်ကျောင်းတော်ရာတွင်ပင် ရှစ်ဂါဝုတ်ပမာဏရှိသောသံဃာ့အာရာမ်ကိုပြု၏။

(၆) ကဿပဘုရားလက်ထက်တော်၌ သုမင်္ဂလမည်သော သေဋ္ဌေး သည် ရွှေလုံ့တံအခင်းဖြင့်ဝယ်၍ ထိုဇေတဝန်ကျောင်းတော် ရာ တွင်ပင် တဆယ့်ခြောက်မင်းပယ်စား အခင်းပမာဏ ရှိသော သံဃာ့အာရာမ်ကိုပြု၏။

[^၁]: ၁-သောတိယ

(၇) ငါတို့ဘုရားလက်ထက်တော်ကား အနာထပိဏ် သေဋ္ဌေးသည် အသပြာတဆယ့်ရှစ်ကုဋေအခင်းဖြင့်ဝယ်၍ ရှစ်မင်းပယ်စား အခင်း ပမာဏရှိသော သံဃာ့အာရာမ်ကိုပြု၏။

ဤဇေတဝံန်ကျောင်းတော်ရာသည်ကား- ဘုရားရှင်တကာတို့မစွန့်ရာသော အရပ်တည်း။

၇၄။ သာလဝတီသတို့သမီးကို ပြည့်တန်ဆာအရာ၌ ထားခြင်း

သမ္ဗုဒ္ဓဘုရားသခင်သည် တရံရောအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ဝေဠုဝန်ကျောင်း တော်၌ နေတော်မူ၏၊ ထိုအခါ ဝေသာလီပြည် သည် ကြွယ်ဝ ပြန့်ပြောများ သောလူတို့ဖြင့် ပြွမ်းသည်၊ရိက္ခာထမင်း ဝပြောခြင်းရှိသည် ဖြစ်၏၊ခုနစ်ထောင့်, ခုနစ်ရာ့,ခုနစ်ဆောင်သောပြာသာဒ်ရှိ၏၊ ခုနစ်ထောင့်,ခုနစ်ရာ့, ခုနစ်ဆူသော စုလစ်မွန်းချွန်ရှိ၏၊ ခုနစ်ထောင့်,ခုနစ်ရာ့,ခုနစ်ဆူသော အာရာမ်ရှိ၏၊ ခုနစ် ထောင့်,ခုနစ်ရာ့,ခုနစ်ခုသော ရေကန်၏၊အမ္ဗပါလိကာမည်သော ပြည့်တန်ဆာ မသည် အလွန်အဆင်းလှ၏၊ ရှုချင်နှစ်သက်ဘွယ် စင်ကြယ်သန့်ရှင်းသော အဆင်းရှိ၏၊ ကခြင်း, သီခြင်း, တီးမှုတ်ခြင်း၌ လိမ္မာ၏၊ သွားလာရောက် ပေါက်ခြင်းကို အလိုရှိကုန်သော လူတို့သည် အသပြာ ငါးဆယ်ပေး၍ တညဉ့်တွက်၌ ပျော်ပါးသွားလာရကုန်၏၊ ထိုအမ္ဗပါလိကာရှိသည်၏ အ ကြောင်းကြောင့်လည်း ဝေသာလီပြည်သည် အတိုင်းထက်အလွန် တင့် တယ်၏။

ထိုအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌နေသော သူကြွယ်တယောက်သည် တစုံတခုပြု ဘွယ်ကိစ္စကြောင့် ဝေသာလီပြည်သို့သွားလေ၏၊ ရာဇဂြိုဟ်သေဋ္ဌေးသည် ဝေ သာလီပြည်၏ ပြည့်စုံကြွယ်ဝလှသောလူတို့ဖြင့် ပြွမ်းသော အကြင်အခြင်းအ ရာကိုလည်း မြင်လေ၏၊ ခုနစ်ထောင့်, ခုနစ်ရာ့, ခုနစ်ဆောင်သောပြာသာဒ်၊ ခုနစ်ထောင့်, ခုနစ်ရာ့, ခုနစ်ဆူသော စုလစ်မွန်းချွန်၊ ခုနစ်ထောင့်,ခုနစ်ရာ့, ခုနစ်ဆူသောအာရာမ်၊ခုနစ်ထောင့်,ခုနစ်ရာ့,ခုနစ်ခုသော ရေကန်တို့ကိုလည်း မြင်လေ၏၊ အမ္ဗပါလိကာပြည့်တန်ဆာမ၏ လျောက်ပတ်တင့်တယ် ရှုဘွယ် ဘနန်း ဆန်းကြယ်သောအဖြစ်ကိုလည်း မြင်လေ၏၊ အမ္ဗပါလိကာ ပြည့် တန်ဆာမကြောင့် ဝေသာလီပြည်သည် ထူးခြားကဲလွန်၍ စည်ပင်သာယာ သောအဖြစ်ကိုလည်း မြင်သိလေ၏။

ထိုအခါ၌ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သေဋ္ဌေးသည်ဝေသာလီပြည်၌ပြုဘွယ်ကိစ္စကိုပြီးစေ၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့တဘန်ပြန်လာ၍ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး၏အထံ ချဉ်းကပ်၍ "အရှင်မင်းကြီး....အကျွန်ုပ်သည် တစုံတခုပြုဘွယ်ကိစ္စရှိ၍ ဝေသာလီပြည်သို့ ရောက်ချေသည်၊ ဝေသာလီပြည်သည် ပြန့်ပြောကွယ်ဝစွာရှိ၏၊ များစွာသောလူတို့ဖြင့်ပြွမ်း၏၊ ထမင်းအဖျော်တို့ဖြင့်လည်း ပြည့်စုံ၏၊ ခုနစ်ထောင့်, ခုနစ်ရာ့, ခုနစ်ဆောင်သော ပြာသာဒ်တို့သည်လည်းရှိ၏၊ ခုနစ်ထောင့်, ခုနစ်ရာ့, ခုနစ်ဆူသော စုလစ်မွန်းချွန်တို့သည်လည်းရှိ၏၊ ခုနစ်ထောင့်, ခုနစ်ရာ့, ခုနစ်ခုသော အာရာမ်လည်းရှိ၏၊ ခုနစ်ထောင့်,ခုနစ်ရာ့,ခုနစ်ခုသော ရေကန်တို့သည်လည်းရှိ၏၊ အလွန်အဆင်းလှသောကခြင်း, သီခြင်း, တီးမှုတ်ခြင်း၌ လိမ်မာသော အမ္ဗပါလီကာမည်သော ပြည့်တန်ဆာမသည်လည်းရှိ၏၊ ထိုပြည့်တန်ဆာမအားပျော်ပါးလို၍လာရောက်ကြကုန်သောသူသို့သည် တညဉ့်၏အတွက်၌ အသပြာငါးဆယ်ပေး၍ သွားလာရကုန်၏၊ ထိုအမ္ဗပါလီကာရှိသောကြောင့်လည်း ဝေသာလီပြည်သည် ထူး၍စည်ပင်ပြန့်ပြောသည်၊ "အရှင်မင်းကြီး....အကျွန်ုပ်တို့ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌လည်းလျောက်ပတ်တင့်တယ်သော ပြည့်တန်ဆာမကို ထားရပါမူကား ကောင်းလေစွ"ဟု ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးအား လျှောက်လေ၏။

မင်းကြီးလည်း "ကောင်းပြီသူကြွယ်....အကြောင်းသင့်ရာ သတို့သမီးကိုသိအောင်ပြုလော့"ဟုဆို၏၊ ထိုအခါ၌ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ဝယ် သာလဝတီအမည်ရှိသောသတို့သမီးသည် အလွန်အဆင်းလှ၏၊ ရှုချင်ဘွယ်ရှိ၏၊ နှစ်သက်ဘွယ်တင့်တယ်လျောက်ပတ် မြတ်သော အသရေအဆင်းရှိ၏၊ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌သူကြွယ်တို့သည် သာလဝတီသတို့သမီးကိုပြည့်တန်ဆာအရာ၌ထားကြကုန်၏၊ ထားခြင်းကား—ပြည်သူပြည်သားတို့က နှစ်သိန်းသော အသပြာ,မင်းတို့ကတသိန်းသောအသပြာ၊၍သုံးသိန်းသောအသပြာတို့မှတပါးအာရာမ်ဥယျာဉ်, လှည်း,နွား စသည်တို့ကိုပေး၍ ပြည့်တန်ဆာအရာ၌ ထားကြကုန်၏၊ တညဉ့်တညဉ့်၌ အသပြာတရာပေး၍ ပျော်ပါးကြရကုန်၏။

၇၅။ ဇီဝကဆေးဆရာ၏အဖြစ်အပျက်ကိုပြခြင်း

သာလဝတီပြည့်တန်ဆာဖြစ်၍ များမကြာမီ ဗိမ္ဗိသာရမင်း၏သားတော်ဖြစ်သော အဘယမင်းသားသည် သွားလာရာတွင် ကိုယ်ဝန်ရှိလေ၏၊ ထိုအခါ သာလဝတီသည် "ကိုယ်ဝန်ဆောင်သော မိန်းမတို့ကို ယောက်ျားတို့သည် မနှစ်သက်ကုန်၊ ငါ့ကို တစုံတယောက်သောသူတို့သည် ကိုယ်ဝန်ရှိသည်ဟု သိ

ချေအံ့၊ ငါ့အား အလုံးစုံသောလာဘ်ပူဇော်တို့သည် ပျက်ကုန်လတ္တံ့၊ မကျန်းမမာဟုဆို၍ အခန်းတွင်းမှ မထွက်ဘဲနေရသောကောင်း၏''ဟု အကြံရှိ၍ တံခါးစောင့်ကိုခေါ်ပြီးသော် ''အချင်းတံခါးစောင့်....တစုံတယောက်သော ယောကျ်ားသည် ငါ့ကိုမေးသည် ဖြစ်အံ့၊ မကျန်းမမာ ဟူ၍ ပြောလော့''ဟု ဆိုပေသော် ''ကောင်းပြီအရှင်မ''ဟု တံခါးစောင့်သည် သာလဝတီ၏စကားကို ဝန်ခံ၍ လာလာသမျှသော သူတို့အား သာလဝတီဆိုတိုင်း ပြောပေ၏၊ သာလဝတီသည်လည်း ကိုယ်ဝန်ရှိ၍ အချိန်စေ့လျှင် သားယောကျ်ားကိုဘွား၏၊ သာလဝတီသည် ကျွန်မကိုခေါ်၍ ''ဟယ်ကျွန်မ....ဤသူငယ်ကို မန်းဆိုးဖြင့်ထည့်၍ ပြင်သို့ထုတ်ပြီးလျှင် တံမြက်ချေးစု၌ စွန့်ပစ်ချေလော့''ဟု စေလိုက်၏၊ [မန်း-ဟူသည်ကား စံကော-ပင်တည်း။]

ထိုကျွန်မသည်လည်း ''ကောင်းပြီအရှင်မ''ဟု သူငယ်ကို မန်းဆိုးတွင် ထည့်၍ ပြင်သို့ထုတ်ပြီးလျှင် တံမြက်ချေးစု၌ စွန့်ပစ်လေ၏၊ ထိုအခါ၌ အဘယမင်းသားသည် စောစောကလျှင် မင်းခစားအံ့သောငှါ နန်းတော်သို့ ဝင်အံ့ဟု သွားလေသော် ကျီးတို့သည်ဝန်းရံအပ်သော သူငယ်ကိုမြင်လျှင် လူတို့ကို ခေါ်၍''အချင်းတို့...ကျီးတို့သည် ဝန်းရံလတ်သည်ကား အဘယ်အကြောင်း အရာနည်း''ဟု မေးသော် ''အရှင်မင်းသား....သူငယ်တည်း''ဟု ဆိုပေကုန်၏၊''အချင်းတို့....အသက်ရှိသေး၏လော''ဟုမေး၍''အရှင်မင်းသား.... အသက်ရှိသေး၏''ဟုဆိုကုန်သော် ''အချင်းတို့....သူငယ်ကိုငါတို့နန်းတွင်း သို့ဆောင်ယူ၍ နို့ထိန်းပေး၍မွေးရသော် ကောင်း၏''ဟု ဆိုသော် ''ကောင်း ပြီ အရှင့်သား''ဟု အချင်းအရင်းတို့သည် ထိုသူငယ်ကို အဘယမင်းသား၏ နန်းတွင်းသို့ဆောင်ယူ၍ နို့ထိန်းတို့အား ''ဤသူငယ်ကို ထိန်းသိမ်းမွေးကျွေးကုန်''ဟု ပေး၏၊

[ထိုသူငယ်ကို အသက်ရှိသေး၏လောမေးသော် အသက်ရှိသေး၏ဟု ဆိုသောစကားကိုလိုက်၍ ဇီဝက-ဟု အမည်မှည့်ကုန်၏၊ အဘယမင်းသားမွေးသောကြောင့်လည်း၊ ကောမာရဘစ္စ-ဟု တွင်၏၊]

ထိုအခါ၌ ဇီဝကသတို့သားသည် မကြာမြင့်မီလျှင် သိကြားလိမ်မာသော အဖြစ်သို့ရောက်လေ၏၊ ထိုဇီဝကသတို့သားသည် တပါးသော သူငယ်တို့နှင့် ကစားကြ၍ ငြင်းခုန်ခြင်းဖြစ်လတ်သော် ''အမိမဲ့သား၊ အဘမဲ့သား''ဟု သူငယ်တို့ဆိုကုန်၏၊ တပါးသော သူငယ်တို့အား ကစားရာပွဲလမ်းသဘင်တို့၌ မိထွေး,မိကြီး-အစရှိသော သူတို့သည် ခဲဘွယ်, စားဘွယ်, လက်ဆောင်ပဏ္ဏာ ပေးလာကြကုန်၏၊ ဇီဝကသတို့သားအားကား တစုံတယောက်သောသူမျှ

ပေးလာမည့်သူမရှိဖြစ်၍ အလုံးစုံကိုကြံစည်ဆင်ခြင်၍ အဘယမင်းသားအထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ "အရှင်မင်းသား....အကျွန်ုပ်တို့၏မိခင်,ဘခင်က း အသူတို့နည်း"ဟု မေး၏၊ "အဘယမင်းသားသည်လည်း သင်၏အမိကိုငါမသိ၊ ငါမူကား ချစ်သားကို မွေးကျွေးရသည့်ဘခင်တည်း"ဟု ဆိုပေ၏၊ ထိုအခါ ဇီဝကသည် ဤသို့ကြံ၏၊ "ဤမင်းသားအိမ်၌ အတတ်ပညာမရှိဘဲလျက် အသက်မွေးခက်လှချေသည်၊ တစုံတခုသောအသက်မွေးရာအတတ်ကို သင်ရမူကား ကောင်း၏၊ ဆင်အတတ်, မြင်းအတတ်-အစရှိသည်တို့ကိုသင်ရပါမည်လည်း သူတပါးတို့အား ညှဉ်းဆဲခြင်းနှင့်သာ စပ်သောအတတ်ဖြစ်၏၊ ဆေးအတတ်သည်ကား သူတပါးတို့အားမေတ္တာကိုရှေ့ထား၍ အကျိုးစီးပွါးနှင့်စပ်၏၊ ထို့ကြောင့် ဆေးအတတ်ကိုသာသင်ရမူ ကောင်း၏"ဟု ကြံလေ၏။

[ဇီဝကသတို့သားသည် ကမ္ဘာတသိန်းအထက်၌ ပဒုမုတ္တရ မြတ်စွာဘုရားအား ဆေးဖြင့် လုပ်ကျွေးသောသူကိုမြင်၍ "ငါသည်လည်း ဤသူကဲ့သို့ အရာအထူးကို ရောက်၍ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသခင်တို့အား ဆေးဖြင့်လုပ်ကျွေးရသောအဖြစ်သို့ ရောက်ပါလို၏"ဟု ကြံစည်တောင့်တ၍ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်တို့အား အလှူကြီးကိုပေး၍ ဘုရားသခင်ကို ရှိခိုးလျက်အရှင်ဘုရား... ဤသူသည်အရှင်ဘုရားတို့အားဆေးဖြင့်လုပ်ကျွေးသကဲ့သို့ အကျွန်ုပ်သည်လည်း နောင်သောအခါ၌ ဘုရားသခင်ထံ ထို့အတူ ဆေးဖြင့် လုပ်ကျွေးရပါလို၏ဟု ဆုတောင်းခြင်းပါရမီသည် တိုက်တွန်းနှိုးဆော်၍ ဆေးအတတ်ကိုသင်ရသော်ကောင်း၏"ဟု ကြံမိသေသတည်း။]

ထိုအခါ၌ တက္ကသိုလ်ပြည်မှ ကုန်သည်တို့သည် အဘယမင်းသားကို ဖူးမြင်အံ့သောငှါ လာကြကုန်၏၊ ဇီဝကသည်လည်း ထိုကုန်သည်တို့ကို "သင်တို့ အဘယ်အရပ်မှ လာကြကုန်သနည်း"ဟု မေး၍ တက္ကသိုလ်ပြည်မှ လာကြောင်းကို ပြန်ပြောကြကုန်လေသော် "တက္ကသိုလ်ပြည်၌ ဆေးအတတ်ကို တတ်သောသူသည်ရှိပါသလော"ဟု မေး၏၊ "ရှိ၏-ဇီဝက....အရပ်လေးမျက်နှာတို့၌ ကျော်စောထင်ရှားသော ဒိသာပါမောက္ခဆရာဖြစ်သော ဆေးသမားကြီးသည်ရှိ၏"ဟု ဆိုကြသောစကားကို ကြား၍ "ထိုသို့တပြီးကား သင်တို့သွားသောအခါ ငါ့အားကြားပါကုန်"ဟု ဆို၏၊ ထိုကုန်သည်တို့သည်လည်း သွားခါနီးကာလ၌ အကြောင်းစကားကို ကြားကုန်၏။

ဇီဝကသည်လည်း အဘဖြစ်သော အဘယမင်းသားကို မပန်ကြားခဲ့ဘဲ ကုန်သည်တို့နှင့်အတူတကွ တက္ကသိုလ်ပြည်သို့သွားလေ၍ အစဉ်အဘိုင်း တက္ကသိုလ်ပြည် ဒိသာပါမောက္ခ ဆရာကြီး၏ထံသို့ ရောက်လေသော် အရှိအသေ ပြု၍ ချဉ်းကပ်လေ၏၊ အနီးသို့ရောက်သော ဇီဝကကိုမြင်၍ ဒိသာပါ

မောက္ခ ဆရာကြီးသည် ''ချစ်သား····သင်ကား အဘယ်တုံနည်း''ဟု မေး၏၊ ဇီဝကသည် ''ဆရာ····အကျွန်ုပ်ကား ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး၏မြေး,အဘယမင်းသား၏ သား''ဟု ဆိုပေ၏၊ ''ချစ်သား····သင်သည် အဘယ်ကြောင့် ငါ၏ အိမ်သို့ လာခဲ့သနည်း''ဟု မေး၏၊ ''ဆရာတို့၏အထံ၌ အတတ်ပညာကို သင်လိုပါ၍ ရောက်ပါသည်''ဟု ဆို၏၊ ''ထိုသို့ တပြီးကား ချစ်သား···· သင်လော့''ဟု ဆိုပေ၏၊ ဇီဝကသည် အတတ် သင်ခွင့်ကိုရ၍ လုံ့လ ကြိုးစား များများလျင်လျင် ဆေးအတတ်ကိုသင်လေ၏။

တပါးသောမင်းသားတို့သည်ကား ဆရာအား ဥစ္စာခမ်းနား ဆရာစားပေး၍ တစုံတခုသောအမှုကိုမျှ မလုပ်ဆောင်ရဘဲ အတတ်ကိုသာသင်ကြရကုန်၏၊ ဇီဝကမှုကား စိုးစဉ်းမျှဆရာစားမပေးရမှု၍ ဓမ္မန္တေဝါသိကဖြစ်လျက် အချို့သော ကာလ ဆရာအမှုကိုပြုလုပ်ရွက်ဆောင်ရသည်၊အချို့သော ကာလသာ အတတ်ပညာကိုသင်ရသည်၊ ဤသို့သင်ရသော်လည်း ဆုတောင်းပါရမီ ပြည့်သောသူဖြစ်၍ မိမိသည်လည်း ထိုးထွင်းသော ဉာဏ်ပညာ ရှိသောကြောင့် များများလည်း သင်နိုင်သည်၊ အလျင်အလျား များများလည်းမှတ်နိုင်သည်၊ သင်တိုင်း သင်တိုင်းလည်း မမေ့မလျော့ မှတ်မိသည်၊ သူတပါးတို့ တဆယ့်ခြောက်နှစ် သင်ရသည့်အတတ်ကို ဇီဝကခုနစ်လနှင့် ကုန်အောင် သင်နိုင်၏။

သိကြားမင်းသည်လည်း ဤသူသည် ဘုရားသဗ္ဗညု၌ အလုပ်အကျွေး မြတ်သော အကျွမ်းဝင်ဖြစ်လတ္တံ့၊ ယခု ထိုဇီဝကကို ''ဆေးအတတ်၌ (ကမ်းတဘက်ရောက် တတ်မြောက်)အောင် စောင်မကြည့်ရှု ပြုစု သင့်လှပေသည်''ဟု အကြံဖြစ်၍ ဆရာ့ကိုယ်၌ပူးကပ်၍ ကံကြောင့်ဖြစ်သောအနာကိုသာ ခြွင်းချန်၍ ကြွင်းသော အနာတို့ကို တကြိမ်ဆေးပေးကာမျှဖြင့် ပျောက်ကင်းနိုင်သော ဆေးအတတ်ကိုသင်စေ၏။

ဇီဝကသည် ခုနစ်နှစ်အတွင်း၌ သာလျှင် ဆေးအတတ်ကို တတ်အောင် သင်လေ၍ ဤသို့အကြံဖြစ်လေ၏၊ ''ငါသည် ဆေးအတတ်ကိုအလျင်အလျား များများ သင်မှတ်ပါသည်၊ သင်လေ သမျှလည်း မေ့ရသည်မရှိ၊ သတိသမ္ပဇဉ် ပြုပါသည်၊ ယခု- ခုနစ်နှစ်ရှိပြီ အဆုံးတိုင်မည်ပင် မထင်နိုင်'' ဟု အကြံဖြစ်၏၊

[ဤသို့အကြံဖြစ်သည်လည်း သိကြားမင်းသည်''ဤသူကား ဆေးအတတ်၌ လေ့လာနိုင်ပြီ''ဟု ဆရာ့ကို ပူးရာကလွှတ်လျှင်ပင် ကြံမိလေသတည်း။]

ထိုသို့ကြံပြီး၍ ဇီဝကသည် ဆရာ့ထံသို့ကပ်ပြီးသော် ''ဆရာ···· အကျွန်ုပ်သည် သူတပါးထက် ဆတက်တိုးပွါး၍ များများလည်းမှတ်မပါသင်ပါသည်၊

သင်သမျှလည်း မေ့လျော့ရသည်မရှိ၊ မှတ်မိပါသည်ချည်း၊ ဆေးအတတ်ကို သင်သည်လည်း ခုနစ်နှစ် ရှိပါပြီ၊ အဆုံးတိုင်နိုင်မည်ဟု မထင်ပါ၊ ဘယ်အခါမှ အဆုံးတိုင်အံ့နည်း''ဟု ဆို၏၊ ဆရာသည်လည်း ဤသူသည် ငါ၏အာနုဘော်ကြောင့် ဆေးတတ်သည်မဟုတ်၊ နတ်တို့၏ အာနုဘော်ကြောင့် တတ်သည်ဟု သိ၏၊ "ထိုသို့တပြီးကား၊ အချင်းဇီဝက…. တူးရွင်းကိုယူ၍ တနေ့လျှင် တံခါးတပေါက်ကထွက်၍ လေးရက်စေ့အောင် တက္ကသိုလ်ပြည်၏ ထက်ဝန်းကျင် တယူဇနာအတွင်း၌ ဆေးမဝင်သော သစ်မြစ်ကို လှည့်လည်တူးချေလော့''ဟု စေလိုက်၏၊ ဇီဝကသည်လည်း "ကောင်းပြီ"ဟု ဆို၍ တူးရွင်းကိုယူ၍ တနေ့လျှင် တံခါးတပေါက်မှ ထွက်၍ လေးရက် စေ့အောင် တက္ကသိုလ်ပြည်၏ထက်ဝန်းကျင် တယူဇနာအတွင်း၌ ရှာဖွေ လှည့်ပတ်လေသော် ဆေးမဝင်သောသစ်ပင်ကိုမမြင်၍ ဆေးဆရာကြီး၏ထံ ပြန်ခဲ့ပြီးသော် "ဆရာဆိုတိုင်း လေးရက်စေ့အောင် လေးမျက်နှာအရပ်တို့၌ တယူဇနာတိုင်တိုင် ရှာဖွေလှည့်လည်လာပါသည်၊ ဆေးမဝင်သောသစ်မြစ်ဟူ၍ တစုံတခုမျှ မတွေ့ပါ''ဟု ဆိုလေသော် "အချင်းဇီဝက….သင်သည် ဆေးအတတ်ကို တတ်မြောက်ပြီ၊ အသက် မွေးလောက်ပြီ" ဟု အနည်းငယ်သော ရိက္ခာကို ပေး၏။

[အဘယ့်ကြောင့် အနည်းငယ်သာပေးလေသနည်းဟူမူ ဤသူကားမြင့်မြတ်သောသူ၏ သားတည်း၊ ရောက်လျှင် အဘ, အဘိုးတို့၏ထံမှ များစွာသော လာဘ်ပူဇော်ကိုရလတ္တံ့၊ ထိုသို့ရလျှင်ငါ၏ကျေးဇူး,အတတ်၏ကျေးဇူးကို မသိဘဲ ရှိလတ္တံ့၊ ခရီးအကြား၌ ရိက္ခာကုန်လတ်မူကား ဆေးကု၍ရသည်ရှိသော် ငါ၏ကျေးဇူး,အတတ်၏ကျေးဇူးကိုသိလတ္တံ့''ဟု အကြံဖြစ်၍ အနည်းငယ်သာ ရိက္ခာကိုပေးလိုက်သတည်း။]

ဇီဝကသည်လည်း အနည်းငယ်သောရိက္ခာကိုယူ၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ လာခဲ့လေသော် လမ်းခရီးအကြားသာကေတပြည်တွင် ရိက္ခာကုန်ချေ၏၊ ထိုအခါ ဇီဝကဆေးဆရာသည်၊ ဤသို့အကြံဖြစ်၏၊ "လမ်းခရီးလည်း ဝေးကန္တာရ၊ စားရသောက်ရလည်းမရှိ၊ ရိက္ခာမပါဘဲသွား၍မဖြစ်ရာ၊ ရိက္ခာရှာရသော် ကောင်း၏''ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုအခါ သာကေတပြည်၌ သေဋ္ဌေးမယား၏ ခုနစ်နှစ် ရှိလေပြီးသော ခေါင်းခဲနာသည်ရှိ၏၊ ဒိသာပါမောက္ခ ဖြစ်သော ဆေးဆရာတို့သည် လာ၍ကုသပါသော်လည်း မပျောက်နိုင်၊ ဆေးခ, ဝါးခ, ရွှေ,ငွေ,အသပြာ တို့ကိုသာ အများယူ၍သွားကုန်၏၊ ဇီဝကဆေးဆရာသည်လည်း သာကေတပြည်သို့ဝင်၍ လူတို့ကိုမေးမြန်း၏၊ "အချင်းတို့….အဘယ်

သူသည် ရောဂါအနာ ရှိလေသနည်း၊ အဘယ်သူကိုဆေးကုရမည်နည်း''ဟု မေး၏၊ ''ဆရာ ဤအမည်ရှိသောသေဌေး၏မယား၌ ကြီးစွာသော ခေါင်းခဲနာသည် ခုနစ်နှစ်ရှိပါပြီ၊ ထိုအိမ်သို့သွားပါ၊ သေဌေးမယားကိုဆေးကုပါ'' ဟု ဆိုကြကုန်၏။

ဇီဝကဆေးဆရာ သည်လည်း သေဌေးအိမ်သို့ သွား၍ တံခါးစောင့်ကို ''အချင်းတံခါးစောင့်····သေဌေးမကိုဆိုချေ၊ အရှင်မ····ဆေးသမား လာသည်၊ အရှင်မကို ကြည့်ရှုလိုသည်ဟုဆိုချေ''စေလိုက်၏၊ တံခါးစောင့်သည်လည်း''ကောင်းပြီဆရာ''ဟု ဇီဝကဆေးဆရာ၏ စကားကိုမှတ်သား၍ သေဌေးမ ရှိရာသို့သွားလေပြီးသော် သေဌေးမကို ဤသို့ပြောလေ၏၊''အရှင်မ···· ဆေးသမားတဦးသည်လာ၏၊ ထိုဆေးသမားသည် အရှင်မကိုကြည့်ရှုလိုပါသည်''ဟုပြောဆိုလေလျှင်''အချင်းတံခါးစောင့်····ဆေးသမားသည်အဘယ်သို့သဘောရှိသနည်း'' ဟုမေး၏၊ တံခါးစောင့်လည်း ''အရှင်မ····ဆေးသမားသည် ငယ်သေး၏''ဟုဆိုလျှင် ''အချင်းတံခါးစောင့်····ဆေးသမား ငယ်ကို အဘယ်သို့ပြုရမည်နည်း၊ ဒိသာပါမောက္ခဖြစ်သော ဆေးသမားကြီး အများတို့ပင်ကုမ၍မတတ်နိုင်ကုန်၊ ရွှေ,ငွေတို့ကိုသာ များစွာယူ၍ သွားလေကုန်သည်''ဟု ဆိုလိုက်၏။

တံခါးစောင့်သည်လည်းပြန်ခဲ့၍၊ဇီဝကဆေးဆရာထံသို့ ရောက်လတ်သော် ''ဆရာ····သေဌေးမသည် ဤသို့ဆိုလိုက်သည်၊ ဆေးသမား ငယ်လှသည်၊ ဆေးသမားငယ်ဖြင့် အဘယ်ပြုရမည်နည်း၊ ဒိသာပါမောက္ခ ဆရာဖြစ်သော ဆေးသမားကြီးအများတို့ပင် ကုမ၍မတတ်နိုင်ကုန်၊ ရွှေ,ငွေကိုသာ များစွာ ယူ၍ သွားလေကုန်သည်ဟု ဆိုလိုက်သည်''ဆို၏၊ ''အချင်းတံခါးစောင့်···· သွားချေဦး၊ သေဌေးမကို ဤသို့ဆိုချေ၊ အရှင်မ····ဆေးသမားက ဤသို့ ဆိုသည်၊ အနာမပျောက်ခင်ကို တစုံတရာမျှမပေးလင့်၊ အနာပျောက်မှ ဆေးခပေးတော့ဟုဆိုချေ''စေလိုက်၏၊ တံခါးစောင့်သည်လည်း''ကောင်းပြီ ဆရာ''ဟု မှာလိုက်သောစကားကိုမှတ်သား၍ သေဌေးမရှိရာသို့ သွားပြီး သော် အရှင်မ····ဆေးသမားက ဤသို့ဆိုပြန်ချေသည်၊ အနာမပျောက်ခင်ကို ဆေးခမပေးလင့်၊ အနာပျောက်ပြီးမှ ဆေးခကိုပေးတော့ဟု ဆိုချေသည်''ဟု ဆိုလေ၏၊ ''ဤသို့ ဆိုသည်ဖြစ်လျှင်မူကား အချင်း တံခါးစောင့်····လာပါ စေတော့''ဟု ဆိုလိုက်၍ တံခါးစောင့်သည်ပြန်လာ၍ ဇီဝကဆေးဆရာ၏အထံ ကပ်ပြီးသော် ''ဆရာကြွခဲ့ပါတော့''ဟုခေါ်၏။

ဇီဝကဆေးဆရာသည်လည်း သေဋ္ဌေးမရှိရာသို့သွား၍ ကြည့်ရှုဆင်ခြင်ပြီးသော် "အရှင်မ....တလက်ဆွမ်းမျှလောက်သော ထောပတ်ကို ရလိုသည်"ဟု ဆို၏၊ သေဋ္ဌေးမသည်လည်း တလက်ဆွမ်းမျှသော ထောပတ်ကို ဇီဝက ဆေးဆရာအားပေး၏၊ ဇီဝက ဆေးဆရာသည်လည်း ထိုတလက်ဆွမ်းမျှသော ထောပတ်ကို အထူးထူးသော ဆေးတို့ဖြင့်ချက်၍ သေဋ္ဌေးမကိုညောင်စောင်းငယ်၌ ပက်လက်အိပ်စေ၍ နှာနှပ်၏၊ ထိုသို့နှပ်သောနှာသည် နှာခေါင်းတွင်းမှဝင်၍ ခံတွင်းဖြင့်အန်၏၊ သေဋ္ဌေးမသည်လည်း ထွေးခံအင်ဖြင့်ခံ၍ ကျွန်မကိုခေါ်၍ "ဟယ်ကျွန်မ....ဤထောပတ်ကို ဝါဂွမ်းဖြင့်တို့၍ယူလော့"ဟုဆို၏၊ ထိုအခါ ဇီဝကဆေးဆရာအား ဤသို့သောအကြံဖြစ်၏၊ "အံ့ဘွယ်ရှိစွတကား၊ ဤအိမ်ရှင်သေဋ္ဌေးမကား အလွန်ဝန်တိုစွတကား၊သေဋ္ဌေးမဖြစ်လျက်လည်း စွန့်အပ်သော သဘောရှိသော ဤထောပတ်ကိုပင်လည်း ဝါဂွမ်းဖြင့်တို့၍ ယူစေဘိသည်တကား၊ ငါသည်အဘိုးများစွာထိုက်သောဆေးကိုဖေါ်ရသည်၊ ဤသေဋ္ဌေးမသည် တစုံတရာပေးကမ်းဘွယ်တို့ကို ငါ့အား အဘိမှာလျှင်ပေးလတ္တံ့နည်း"ဟုအကြံဖြစ်၏။

ထိုအခါ သေဋ္ဌေးမသည် ဇီဝကဆေးဆရာ၏ မရွှင်လန်းသောမျက်နှာအမူအရာကိုမြင်၍ "ဆရာ....အဘယ်ကြောင့် နှလုံးမသာ ရှိဘိသနည်း၊ ဆရာ....အကျွန်ုပ်တို့၏အိမ်ထောင်သူမည်သည်ကား ဆေးဝါးကုပေးသောကျေးဇူး,အနာလွတ်ပေသောကျေးဇူးကိုသိပါ၏၊ ဤထောပတ်သည်အကျွန်ုပ်တို့အားဖွင်း,အမှုလုပ်တို့အားဖွင်း ခြေသုတ်စရာဖွင်း,ဆီမီးညှိစရာမီးစာ၌ဖွင်း, ထည့်စရာ၌ဖွင်း ကောင်း၏ဟု သဘောထား၍ယူစေပါသည်၊ ဆရာ....နှလုံးမသာမရှိပါလင့်၊ ဆရာ့အား ပေးအပ်သောဝတ္ထုသည် မယုတ်စေအံ့သတည်း"ဟုဆို၏၊ ထိုအခါ ဆရာဇီဝကသည် သေဋ္ဌေးမ၏ ခေါင်းခဲဦးယဉ်းနာကိုတကြိမ်နှာနှပ်သဖြင့်ထုတ်၏၊ ထိုအခါ၌ သေဋ္ဌေးမသည် ရောဂါကင်းလွတ်သည်ဖြစ်၍ ဇီဝကဆေးဆရာအား လေးထောင်သောအသပြာတို့ကိုပေး၏၊ သေဋ္ဌေးသားသည်လည်း "ငါ၏ မိခင်၌ အနာကင်းလွတ်ပေသည်"ဟု အသပြာလေးထောင်ပေး၏၊ ချွေးမသည်လည်း "ငါ၏ယောက္ခမ၌အနာကင်းလွတ်ပေသည်"ဟု အသပြာလေးထောင်ပေး၏၊ သေဋ္ဌေးသည်လည်း "ငါ၏မယား၌ အနာကင်းလွတ်ပေသည်"ဟု အသပြာ လေးထောင်ပေး၏၊ ကျွန်ယောကျ်ား, ကျွန်မိန်းမ, မြင်း,ရထားတို့ကိုလည်း ပေး၏။

ထိုအခါ၌ ဇီဝကဆေးဆရာသည် တသောင်း ခြောက်ထောင်သောအသပြာတို့ကိုဖွင်း, ကျွန်ယောကျ်ား, ကျွန်မိန်းမတို့ကိုဖွင်း ယူခဲ့၍ ရာဇဂြိုဟ်

ပြည်သို့သွားလေ၏၊ အစဉ်သဖြင့် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် အဘယမင်းသားထံရောက်၍ ဤသို့ပြောဆိုလေ၏၊ "အရှင် မင်းသား....အကျွန်ုပ်အား ဤအမှုသည် ရှေးဦးစွာဆေးကု၍ ရပါသောအမှုတည်း၊ တသောင်း ခြောက်ထောင်သော အသပြာဥစ္စာ,ကျွန်ယောကျ်ား,ကျွန်မိန်းမ,မြင်း,ရထားတို့ကို ယူတော်မူပါ၊ အရှင် မင်းသားသည် အကျွန်ုပ်ကိုမွေးသောသူတည်း" ဟုဆို၏၊ "အချင်း ဇီဝက....သင့်ဥစ္စာပင်ဖြစ်စေတော့၊ ငါတို့နန်းတော်တွင်းသို့ သွင်းလော့"ဟု ဆို၏၊ "ကောင်းပါပြီအရှင်မင်းသား"ဟု ဇီဝကဆေးဆရာလည်း အဘယမင်း၏ စကားကိုဝန်ခံ၍ အဘယမင်းသား၏နန်းတော်တွင်းသို့ ဥစ္စာရတနာများစွာတို့ကို သွင်းလေ၏။

ထိုအခါဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး၌မင်းသရိုက်နာ[၁]သည်ဖြစ်၏၊ဝတ်လဲတော်တို့သည် သွေးဖြင့်အလိမ်းလိမ်းရှိကုန်၏၊ မိဖုရား,မောင်းမမိဿံတို့သည် "အရှင်မင်းကြီး..ဥတုလာပြီ၊ယခုခါသားဘွားလိမ့်သတည်း" ဟုပျက်ရယ်မှုပြုကြကုန်၏၊ ဤသို့ပျက်ရယ် ပြုသောစကားကြောင့် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးလည်း ရှက်စနိုး၍ မျက်နှာမသာဖြစ်၏၊ ထိုအခါ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် အဘယမင်းသားကို ဤသို့ဆို၏၊ "ချစ်သားအဘယ....ငါ့အား ဤသို့သဘောရှိသော အနာသည် ကပ်ရောက်သဖြင့် ဝတ်လဲတော်တို့သည် သွေးဖြင့် အလိမ်းလိမ်း ကပ်ကုန်၏၊ မိဖုရား,မောင်းမမိဿံတို့သည် ငါ့ကို မင်းကြီး ဥတုလာပြီ၊ယခုအခါ မကြာခင် သားဘွားလတ္တံ့ဟု ပျက်ရယ်ပြုကြ၍ ငါသည် မျက်နှာထားစရာမရှိ၊ ချစ်သား....ဆေးသမား အကြောင်းသင့်ရာ ရှာဘွေမေးမြန်းစုံစမ်း၍ ငါ့ကို ဆေးကုပါစေလော့"ဟု ဆိုပေသော် "အရှင်မင်းကြီး....အကျွန်ုပ်တို့၏ သားဖြစ်သော ဇီဝကသည် အရွယ်ပင်ငယ်နုသေးသော်လည်း ကောင်းသော သဘောရှိ၏၊ ဇီဝကကိုပင်ကုစေရအံ့"ဟု ဆို၏။

"အချင်းအဘယ....ထိုသို့တပြီးကား ဇီဝကဆေးသမားကို ခေါ်ပါလော့" ဟုဆို၏၊ ထိုအခါ အဘယမင်းသားသည် "ချစ်သားဇီဝက....လာခဲ့လော့၊ မင်းကြီးကို ဆေးကုရအံ့သည်"ဟုခေါ်၏၊ ဇီဝကသည်လည်း "ကောင်းပါပြီ အရှင့်သား"ဟု အဘယမင်းသား၏ စကားအချက်ကို ဦးထိပ်ရွက်၍ လက်သည်းကြားဖြင့်ဆေးကိုယူခဲ့၍ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးသော် "အရှင်မင်းကြီး....ရောဂါအနာကိုမြင်ရပါပြီ"ဟု ဆို၍ တကြိမ်ဆေးကို လိမ်းကာမျှဖြင့် အနာကိုထုတ်၏၊ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည်

၁- မြင်းသရိုက်နာ၊

အနာလွတ်ငြိမ်း၍ ငါးရာသော မောင်းမတို့ကို တန်ဆာဆင်စေပြီးသော် တန်ဆာတို့ကို စုပုံစေ၍ "အချင်းဇီဝက....မောင်းမ ငါးရာတို့၏ တန်ဆာ အစုတို့ကို သင်ယူလော့"ဟု ဆို၏။

[မင်းကြီးသည်လည်း ဤဥစ္စာတို့ကို အကယ်၍ယူသည်ဖြစ်အံ့၊ပမာဏနှင့် ယှဉ်ရာ၍ထားအံ့၊ မယူသည်ဖြစ်အံ့၊ အတွင်းတော်၌အကျွမ်းတဝင်ပြု၍ သုံးအံ့ ဟုကြံ၍ "ယူလော့အချင်းဇီဝက"ဟု ဆို၏။]

အဘယမင်းသားနှင့် မောင်းမမိဿံတို့၏စိတ်ထားကား "ယခုပေးသမျှ ဥစ္စာကို ဇီဝကဆေးဆရာ မယူပါလျှင် ကောင်းလေစွ"ဟု စိတ်ထည်း၌ ကြံစည်အောက်မေ့လေကြကုန်၏၊ ဇီဝကသည်လည်း ထိုသူတို့၏စိတ်အကြံကို သိလေသကဲ့သို့ဖြစ်၍"အရှင်မင်းကြီး...ဤဥစ္စာစုသည် အဖွားအေတို့၏ ဥစ္စာ ပေတကား၊ အကျွန်ုပ်နှင့်မတန်မလျောက်ပတ်ချေ၊ အကျွန်ုပ်မလိုပါ၊ ကျေးဇူး ကိုသာ အောက်မေ့ပါလော့"ဟု ဆို၏၊ ဗိမ္ဗိသာရ မင်းကြီးသည်လည်း ကြည်ညိုသော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ အလုံးစုံတန်ဆာဆင်ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသော အိမ်ကိုရင်း, သရက်ဥယျာဉ်ကိုရင်း, နှစ်တိုင်း နှစ်တိုင်းတသိန်းတသိန်းအခွန် ထွက်သောရွာကိုရင်း, များစွာသော ပူဇော်သက္ကာကိုရင်း ပေး၍ "ထိုသို့ တပြီးကား အချင်းဇီဝက....ငါ့ကိုလည်း လုပ်ကျွေးလော့၊မောင်းမမိဿံကို လည်း လုပ်ကျွေးလော့၊ဘုရားအမှူးရှိသောသံဃာတော်တို့ကိုလည်းလုပ်ကျွေး လော့"ဟုဆိုလေ၏၊ ဇီဝကလည်း "ကောင်းပါပြီအရှင်မင်းကြီး"ဟု ဆို၍ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး၏ စကားကိုဝန်ခံလေ၏။

ထိုအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သေဌေး၌ ခုနစ်နှစ်ရှိသော ခေါင်းခဲဦးယဉ်းနာ သည်ဖြစ်၏၊ ဆေးသမားကြီးအများ ထင်ရှားကုန်သောသူတို့သည် လာကြ ကုန်၍ ဆေးကုမ-ပါကုန် သော်လည်း မလွတ်မကင်းနိုင်ကုန်၊ရွှေ, ငွေ, ဥစ္စာ ကိုသာ များစွာယူ၍သွားကုန်၏၊ စင်စစ်မူကား အချို့သော ဆေးသမား တို့သည် "ငါးရက်မြောက်သော နေ့၌ သေဌေးသေလိမ့်သတည်း"ဟု ဆို ကုန်၏၊အချို့သောဆေးသမားတို့ကား"ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ သေဌေး သေလိမ့်သတည်း"ဟု ဆိုကုန်၏၊ ဤသို့ဆေးသမားတို့သည် ထင်မြင်ကုန်၏။

ထိုအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌နေသော နိဂုံးသူကြွယ်သည်ဤသို့အကြံဖြစ်ပေ၏၊ "ဦးယဉ်းနာစွဲသော သေဌေးသည် မင်းကြီးအားလည်း ကျေးဇူးများ လေသည်၊ နိဂုံး၌နေသောသူတို့အားလည်း ကျေးဇူးများပေသည်၊ ဆေး သမားအချို့တို့လည်း ငါးရက်သာ အသက်ရှည်မည်၊ အချို့ကလည်း

ခုနစ်ရက်သာအသက်ရှည်မည် ဆိုကြသည်၊ ခုနစ်ရက်ရှိလျှင် သေဌေးသေလိမ့်မည်၊ မင်းကြီး၏ ဆေးသမား ဇီဝကသည် ငယ်နုသေးသော်လည်း ဆေးတတ်လှသည်၊ မင်းကြီးမှာသံတော်ဦးတင်၍ ဇီဝကဆေးသမားတော်ကိုကုစေရမူ ကောင်း၏''ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထို့နောက်မှ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ နေသော နိဂုံးသူကြွယ်သည် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးထံသို့သွားလေ၍ ''အရှင်မင်းကြီး…. ဤမည်သောသေဌေးသည် အရှင်မင်းကြီးတို့အားလည်း ကျေးဇူးများပါသည်၊ နိဂုံး,ဇနပုဒ်သားတို့အားလည်း ကျေးဇူးများပါသည်၊ ဆေးသမားတို့ကို ကြည့်ရှုစေလျှင် အချို့ကငါးရက်သာခံမည်၊ အချို့ကခုနစ်ရက်သာ ခံမည်ဆိုကုန်သည်၊ ခုနစ်ရက်ရှိလျှင် သေဌေးသေလိမ့်မည်၊ အရှင်မင်းကြီး.. ဇီဝကဆေးဆရာကို စေခိုင်းတော်မူပါ၍ ဆေးကုပါစေ''ဟု ဆို၏။

မင်းကြီးသည်လည်း ဇီဝကဆေးဆရာကို ခေါ်၍ ''အချင်းဇီဝက…. သေဌေးကို ဆေးကုချေလော့''ဟု စေလိုက်၏၊ ဇီဝကသည်လည်း''ကောင်းပြီအရှင်မင်းကြီး''ဟုဆို၍ သေဌေးရှိရာသို့သွား၍ သေဌေး၏ဘောက်ပြန်ခြင်းကို ကြည့်ရှုမှတ်သား၍ ''သေဌေး….သင့်အနာကို ပျောက်စိမ့်မည်၊ ငါ့အားအဘယ်မျှဆုလာဘ်ချမည်နည်း''ဟုဆို၏၊ ''ဆရာ….အလုံးစုံသော ဥစ္စာသည်လည်း ဆရာ့ဥစ္စာဖြစ်ပါစေတော့၊ ငါသည်လည်း ဆရာ့ကျွန်ဖြစ်စေတော့''ဟုဆို၏၊''သေဌေး..သင်သည် တဘက်သောနံပါးဖြင့်ခုနစ်လပတ်လုံး အိပ်ခြင်းငှါ တတ်နိုင်ပါလတ္တံ့လော''ဟုမေး၏၊ ''ဆရာ….ငါသည်တဘက်သောနံပါးဖြင့် ခုနစ်လပတ်လုံး အိပ်ခြင်းငှါ တတ်နိုင်ပါမည်''ဟု ဆို၏၊ ''သေဌေး….သင်သည် နှစ်ဘက်သောနံပါးဖြင့် ခုနစ်လပတ်လုံးအိပ်ခြင်းငှါ တတ်နိုင်ပါမည်လော''ဟုမေး၏၊''ဆရာ….ငါသည် နှစ်ဘက်သောနံပါးဖြင့် ခုနစ်လပတ်လုံး အိပ်ခြင်းငှါ တတ်နိုင်ပါ၏ဟုဆို၏၊ ''သေဌေး….သင်သည် ပက်လက် ခုနစ်လပတ်လုံးအိပ်ခြင်းငှါ တတ်နိုင်ပါမည်လော''ဟု မေးပြန်၏၊ ''ဆရာခုနစ်လပတ်လုံး ပက်လက်အိပ်နိုင်ပါ၏''ဟု ဆို၏။

ထို့နောက်မှ ဇီဝကဆေးဆရာသည် သေဌေးကို ညောင်စောင်းငယ်၌အိပ်စေပြီးသော်ဘွဲ့ချည်ကာ ဦးခေါင်းရေကိုခွါလျက် ဉဆက်ခွါ၍ဦးခေါင်းခွံကိုဘွင့်ပြီးမှပိုးငယ်နှစ်ကောင်တို့ကိုထုတ်၍လူအများတို့အား ''အိုအရှင်တို့….ပိုးငယ်တခု,ပိုးကြီးတခု နှစ်ခုသောပိုးတို့ကိုကြည့်ကုန်လော့၊အချို့သောဆရာတို့သည် ငါးရက်လွန်သဖြင့်သေဌေးသေလတ္တံ့ဟု ဆိုကုန်သည်ကား ဤပိုးကြီးကိုမြင်၍ ဆိုပေသည်၊ဤပိုးကြီးကားဦးနှောက်ကိုစား၍ ငါးရက်နှင့်ကုန်လတ္တံ့၊ကုန်လျှင် သေဌေးသေရလတ္တံ့သည်ကိုမြင်၍ ဆိုပေသည်၊ မြင်ပေနိုင်စွ''ဟု ဆိုပြီးမှ

တဘန်"အချို့သောဆရာတို့က ခုနစ်ရက်လွန်လျှင် သေဋ္ဌေးသေလတ္တံ့ဟု ဆိုကုန်သည်ကား ဤပိုးဟယ်ကိုမြင်၍ ဆိုပေသည်၊ ဤပိုးဟယ်သည်ဦးနှောက်ကိုစား၍ ခုနစ်ရက်နှင့်ကုန်လတ္တံ့၊ကုန်လျှင်သေဋ္ဌေးသေလတ္တံ့၊ ဤကိုမြင်၍ဆိုပေသည်၊ မြင်နိုင်ပေစွ"ဟု ဆို၍ ဦးခေါင်းခွံကိုစပ်မြဲစပ်လျက် ဦးခေါင်းခွံရေကိုဖြေဖြန့်၍ ဆေးလိမ်းခြင်းကိုပြု၏။

သေဋ္ဌေးသည်လည်း ခုနစ်ရက်လွန်သဖြင့် ဇီဝကဆေးဆရာကို "ဆရာ ငါသည်တဘက်သောနံပါးဖြင့် ခုနစ်လအိပ်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ချေ"ဟုဆို၏၊ "သေဋ္ဌေး....သင်သည် နံပါးတဘက်ဖြင့် ခုနစ်လအိပ်နိုင်၏ဟု ဝန်ခံသည်မဟုတ်တုံလော"ဟုဆိုပေသော်"ဆရာ....ဝန်ခံသည်မှန်ပေ၏၊ စင်စစ်မူကား နံပါးတဘက်ဖြင့်မအိပ်နိုင်ပြီ၊သေရလတ္တံ့သည်"ဟု ဆို၏၊"ထိုသို့တပြီးကား သေဋ္ဌေး....သင်သည် နှစ်ဘက်မြောက်သောနံပါးဖြင့် ခုနစ်လပတ်လုံးအိပ်လော့"ဟု ဆို၏၊ထိုအခါ သေဋ္ဌေးသည် ခုနစ်ရက်လွန်သဖြင့် ဇီဝကဆေးဆရာကိုဤသို့ဆို၏၊"ဆရာ....ငါသည် ခုနစ်လပတ်လုံးနှစ်ဘက်သောနံပါးဖြင့် မအိပ်နိုင်ပါ"ဟု ဆို၏၊ "သေဋ္ဌေး....သင်သည် ခုနစ်လပတ်လုံး နှစ်ဘက်မြောက်သော နံပါးဖြင့်အိပ်နိုင်၏ဟု ဝန်ခံသည်မဟုတ်တုံလော"ဟု ဆိုပေသော် "ဆရာ.... နှစ်ဘက်မြောက်သောနံပါးဖြင့် ခုနစ်လပတ်လုံးအိပ်နိုင်၏ဟုဝန်ခံပေသည်မှာ မှန်ပေ၏၊ စင်စစ်မူကား သေရတော့မည်၊မအိပ်နိုင်ပါ" ဟုဆို၏၊ "ထိုသို့တပြီးကား သေဋ္ဌေး....ပက်လက်ခုနစ်လအိပ်လော့"ဟုဆို၏၊ ထိုအခါ သေဋ္ဌေးသည် ခုနစ်ရက်လွန်သဖြင့် ဇီဝကဆေးဆရာကို ဤသို့ဆို၏၊ "ဆရာ....ငါသည် ခုနစ်လပက်လက်မအိပ်နိုင်ပါ" ဟု ဆို၏၊ "ထိုသို့ တပြီးကား-သေဋ္ဌေး..သင်သည် ဆရာ..ငါခုနစ်လပက်လက်အိပ်နိုင်၏"ဟု ဝန်ခံသည်မဟုတ်တုံလော"ဟုဆို၏၊"ဆရာ....ဝန်ခံသည်မှန်ပေသည်၊ သေရတော့မည်၊ မအိပ်နိုင်ပါဟု"ဟု ဆို၏။

"သေဋ္ဌေး....ငါသည် အကယ်၍ ထိုစကားကိုမဆိုမူကား ဤမျှခုနစ်ရက်ကိုသော်လည်းမအိပ်ပေရာ၊ စင်စစ်သော်တမူကား မဆွကပင်သော်လည်း ခုနစ်ရက်သုံးလီလွန်သဖြင့် သေဋ္ဌေးအနာပျောက်လိမ့်မည်ဟုငါသိ၏၊ ထလော့ သေဋ္ဌေး....အနာပျောက်ပြီ၊ ဆေးခပေးမည်ကိုသာ ကြိစည်အောက်မေ့လော့"ဟု ဆိုပေသော်"ဆရာ....အလုံးစုံသောဥစ္စာ,ရွှေ,ငွေ, ကျွဲ,နွား,လယ်,ယာ, မြင်း,ဆင်,အတွင်းအပရှိသမျှ ဆရာ့ဥစ္စာဖြစ်စေ၊ ငါလည်းဆရာ့ကျွန်ပင်ဖြစ်စေ၊ယူပါ"ဟု ဆို၏၊"သေဋ္ဌေး....အလုံးစုံသော ဥစ္စာ, ရွှေ, ငွေ, ကျွဲ,

နွား,လယ်,ယာ,မြင်း,ဆင်,အတွင်းအပရိသမျှကိုလည်းမပေးလင့်၊သင်သည်လည်း ငါ၏အစေအပါးမခံလင့်၊ သင့်ထိုက်ရာကိုသာဆိုမည်၊ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးအားလည်း တသိန်းသောဥစ္စာကိုပေးလော့၊ငါ့အားလည်းတသိန်းသောဥစ္စာကိုပေးလော့''ဟု ဆိုပေသော် သေဋ္ဌေးလည်းရောဂါမရှိ ပကတိဖြစ်၍ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးအားလည်း တသိန်းသောဥစ္စာကိုပေး၏၊ ဇီဝကဆေးဆရာအားလည်း တသိန်းသောဥစ္စာကိုပေးလေ၏။

ထိုအခါ၌ **ဗာရာဏသီသေဋ္ဌေးသား** သည် ဦးစောက်-ဆောက်၍ကစားရာတွင် **အူထုံးသောအနာ** ဖြစ်၍ စားသောက်သော ယာဂုထမင်းတို့သည်လည်း မကျေနိုင်၊ ကျင်ကြီးကျင်ငယ်တို့သည်လည်း မဖြောင့်ဖြစ်၍ ကြုံလှီဖြော့တော့သော အကြောပြိုင်းပြိုင်းထသောကိုယ်ရှိ၏။

[ဦးစောက်-ဆောက်၍ကစားခြင်းသည်ကား ယခုအခါ၌ အုန်းပင်စိုက်၍ကစားသည်ကိုဆိုဟန်ရှိသည်ဟု ထင်၏၊ တုံးတန်းခုန်၍ကစားရာတွင် အူထုံးနာဖြစ်သည်လည်းဆို၏။]

ထိုအခါ ဗာရာဏသီသေဋ္ဌေးသည် ငါ့သားမှာ ဤကဲ့သို့သောအနာရှိချေ၍ စားသောက်သောအစာမကျေ၊ အစာဟောင်း, ရေဟောင်းတို့သည်လည်း မဖြောင့်ရှိချေသည်၊ အနာကြောင့်ကြုံလှီဖြော့တော့သော အကြောပြိုင်းပြိုင်းထသောကိုယ်ရှိသည်၊ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့သွားလေ၍ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးမှာဆေးဆရာဇီဝကကို အကျွန်ုပ်သားအား ဆေးကုပါစေဟုတောင်းရတော့မည်''ဟု ကြံစည်၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့သွားလေ၍ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး ရှိရာသို့ချဉ်းကပ်၍ ''အရှင်မင်းကြီး…. အကျွန်ုပ်၏သားသည် ယာဂု,ထမင်းစားသောက်သော်လည်း အစာမကျေ၊ကျင်ကြီး,ကျင်ငယ်လည်းမဖြောင့်၊ ကြုံလှီဖြော့တော့သောအကြောပြိုင်းပြိုင်းထသောကိုယ်ရှိခဲ့သည်၊ အရှင်မင်းကြီး၏ဇီဝကဆေးဆရာကိုစေတော်မူ၍ အကျွန်ုပ်၏သားကိုဆေးကုပါလော့''ဟုဆိုပေ၏၊ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည်လည်း ဇီဝကဆေးဆရာကိုခေါ်၍ ''အချင်းဇီဝက….ဗာရာဏသီပြည်သို့သွား၍ ဗာရာဏသီသေဋ္ဌေးသားကို ဆေးကုပါချေလော့''ဟု စေ၏။

ဇီဝကဆေးဆရာလည်း ''ကောင်းပါပြီအရှင်မင်းကြီး''ဟု ဝန်ခံ၍ ဗာရာဏသီပြည်သို့သွားလေ၍ သေဋ္ဌေးသားနေရာသို့ချဉ်းကပ်၍ သေဋ္ဌေးသား၏ဘောက်ပြန်ခြင်းကိုတွေးတောဆင်ခြင်ပြီးသော် လူအများတို့ကိုပယ်ရှားစေ၍ တင်းထိမ်အရံကိုရံစေပြီးမှတိုင်၌ သေဋ္ဌေးသားကိုဘွဲ့ချည်လျက်သေဋ္ဌေးသား၏ မယားကိုလည်းရှေ့တွင်ထား၍ ဝမ်းရေကိုခွဲပြီးသော်အူထုံးကိုနုတ်ပြီးလျှင်သေ

ဌေးသား၏မယားအား"သင့်လင်၏အနာကိုကြည့်လော့၊ဤအူထုံးသောအနာကြောင့်အစာအာဟာရမကျေ၊အသွားအလာမခဖြောင့်၊ကိုယ်လက်ကြုံလှီဖြော့တော့သည်"ဟုအူထုံးကိုဖြေကာ၁ဝမ်းတွင်း၌သွင်းလျက်ဝမ်းရေကိုချုပ်၍ဆေးလိမ်း၏၊ထိုအခါဗာရာဏသီသေဌေးသားသည်မကြာမြင့်မီလျှင်အနာပျောက်လေ၏၊ အနာပျောက်ပြီးလျှင် ဗာရာဏသီသေဌေးသားလည်း "ငါ့ကိုယ်၌ရောဂါဝေဒနာပျောက်သည်ဟု"ဟုဆေးဆရာအားတသောင်းခြောက်ထောင်သောဥစ္စာတို့ကိုပေးလေ၏၊ ဇီဝကဆေးဆရာသည်လည်း တသောင်းခြောက်ထောင်သောဥစ္စာတို့ကိုယူ၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ပြန်လေ၏။

ထိုအခါ **ဥဇ္ဇေနီပြည်** ၌ စန္ဒပဇ္ဇောတမင်းအား **ဖြော့တော့သောဝေဒနာ**သည်ဖြစ်၍ များစွာသောထင်ထင်ရှားရှားဆေးသမားကြီးတို့ကိုခေါ်၍ ကုစေသော်လည်း ထိုအနာပျောက်အောင်မတတ်နိုင်ကုန်၊ ရွှေ,ငွေကိုသာများစွာယူ၍သွားချေကုန်၏၊ **စန္ဒပဇ္ဇောတမင်း** သည် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးထံသို့ တမန်ကိုစေလိုက်၏၊ "မင်းကြီး····အကျွန်ုပ်ကိုယ်တွင် ဤကဲ့သို့သောရောဂါရှိချေသည်၊ ဇီဝကဆေးဆရာကိုစေလွှတ်၍ ဆေးကုသပါစေ"ဟု စေလိုက်၏၊ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးလည်း ဇီဝကဆေးဆရာကိုခေါ်၍"အချင်းဇီဝက····ဥဇ္ဇေနီပြည်သို့သွား၍ စန္ဒပဇ္ဇောတမင်းကိုဆေးကုပါချေ" ဟု စေလိုက်၏၊ ဇီဝကသည်လည်း"ကောင်းပါပြီအရှင်မင်းကြီး"ဟု ဝန်ခံလျက် ဥဇ္ဇေနီပြည်သို့သွားလေ၍ စန္ဒပဇ္ဇောတမင်း၏အထံသို့ချဉ်းကပ်ပြီးသော်ကိုယ်လက်၏ဘောက်ပြန်ခြင်းကိုကြည့်ရှုဆင်ခြင်၍ "အရှင်မင်းကြီး···· ထောပတ်နှင့်ဆေးကိုချက်ရမည်၊ ထိုဆေးကို သောက်ရချိမ့်မည်"ဟု ဆိုပေ၏၊ စန္ဒပဇ္ဇောတမင်းသည်လည်း "အချင်းဆရာဇီဝက···· အကြောင်းမသင့်၊ ထောပတ်နှင့်ကင်း၍ အနာပျောက်စေနိုင်သော ဆေးကို သင်တတ်နိုင်သည်ဖြစ်လျှင် ကုသလော့၊ ထောပတ်ကို ငါစက်ဆုပ်ရွံရှာသည်"ဟုဆိုလေ၏။

[ဤမင်းသည်ကား ကင်းမြီးကောက်နှင့်စပ်၍ ဘွားမြင်ခြင်းကြောင့် ကင်းမြီးကောက်၏ အဆိပ်တို့ကို ထောပတ်နိုင်သည်ဟုဆို၏၊ ထို့ကြောင့် ဤစကားကို ဆိုလိုက်သတည်း။]

ထိုအခါ ဇီဝကဆေးဆရာသည် ဤသို့ကြံ၏၊"ဤမင်းကြီး၏အနာကိုထောပတ်နှင့်ကင်း၍ ကုစားခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ရာ၊ ထောပတ်ကိုဖန်ရည်အဆင်း, ဖန်ရည်အနံ့, ဖန်ရည်အရသာကဲ့သို့ ဖြစ်အောင်ချက်ရသော်ကောင်း၏" ဟု

၁- ဝမ်းရေကိုနုတ်၍၊

ကြ၍ အထူးထူးသောဆေးတို့ဖြင့် ထောပတ်ကိုချက်လေ၏၊ ထိုဆေး၏ အနံ့,အရသာတို့သည် ဖန်ရည်အဆင်း, ဖန်ရည်အနံ့, ဖန်ရည်အရသာ ကဲ့သို့ ဖြစ်လေ၏၊ ဇီဝကဆေးဆရာသည် ဤမင်းကြီးအား ထောပတ်ကို သောက်သော် အစာကျေလျှင် လေကြို့တက်၍ အရိပ်အချည် ပြလတ္တံ့၊ ဤမင်းသည်လည်း အလွန် ကျန်းတန်းရုန့်ရင်းလှသည်၊ ငါ့အား အမျက် ထွက်သဖြင့် ရာဇဝတ်အပြစ်ကြီးစွာပြု၍ တသက်တွင် အရှက်တရသော်လည်း ပြုလတ္တံ့၊ ထိုသို့မဟုတ် အသက်ကိုပင် ကွပ်မျက်လိုက ကွပ်မျက်လတ္တံ့၊ သို့ဖြစ်၍ မဆွကပင် ပန်ကြားရသော် ကောင်း၏''ဟု ဇီဝကဆေးဆရာသည် စန္ဒပဇ္ဇောတမင်းရှိရာသို့ကပ်၍ ''အရှင်မင်းကြီး....အကျွန်ုပ်တို့ဆေးသမား မည်သည်ကား တခဏခြင်းဖြင့် ဆေးမြစ်တို့ကို တူးရချေသည်၊ ဆေးကို လည်း လျင်မြန်စွာခဏခြင်း ဘော်ရချေသည်၊ သို့ဖြစ်၍ ဆင်တင်းကုပ်,မြင်း တင်းကုပ်တို့၌ရင်း, မြို့တံခါးတို့၌ရင်း အကျွန်ုပ်အလိုရှိသည့် ဆင်ယာဉ်, မြင်းယာဉ်တို့ကိုယူစေ, အလိုရှိသည့် တံခါးကို ထွက်စေ,ဝင်စေဟု အမိန့် တော်ကို ကယ်မတော်မူပါလော့''ဟု ဆို၏။

စန္ဒပဇ္ဇောတမင်းကြီးသည်လည်း ဆင်ထိန်း,မြင်းထိန်း, တံခါးစောင့် တို့ကို ခေါ်စေ၍ ''အချင်းတို့.... ဤဇီဝက ဆေးဆရာ အလိုရှိသည်ဆို လျှင် အလိုရှိသမျှ ဆင်ယာဉ်, မြင်းယာဉ်တို့ကို စီးစေ၊ အခါမလင့် ထွက် လို,ဝင်လိုလျှင် အလိုရှိသည့် တံခါးကို ထွက်စေ,ဝင်စေ''ဟုဆို၏၊ ထိုအခါ စန္ဒပဇ္ဇောတမင်းကြီး၌ ဘဒ္ဒဝတီ မည်သော ဆင်မသည် တနေ့လျှင် ယူဇနာ ငါးဆယ်တိုင်တိုင် သွားနိုင်၏၊ ဘဒ္ဒဝတီဆင်မသာမဟုတ်၊ နာဠာဂိရိ အမည်ရှိသော ဆင်သည်လည်း တနေ့လျှင်ယူဇနာတရာတိုင်တိုင်°သွားနိုင်၏၊ စေလကဏ္ဍမြင်း¹, မုဉ္စကေသိမြင်း နှစ်စီးတို့သည်ကား ယူဇနာတရာတိုင်တိုင် သွားနိုင်၏၊ ကာကမည်သောကျွန်သည် တနေ့လျှင် ယူဇနာ ခြောက်ဆယ် တိုင်တိုင် သွားနိုင်၏။

[စန္ဒပဇ္ဇောတမင်းကား ငါတို့ဘုရားမပွင့်မီ ရှေးဘဝ၌ တဦးသောအမျိုး သားဖြစ်၍ တနေ့သ၌ (တဦးသောအိမ်ရှင်တယောက်သည်) ထမင်းစားအံ့ဟု အသင့်ပြင်ဆင်၍နေစဉ် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရှင်မြတ်သည် အိမ်တံခါး၌ရပ်၍ ကြွ တော်မူလေ၏၊ ထိုသူ့အား တယောက်သောလူသည် ''အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အိမ်တံခါး၌ရပ်၍ ကြွလေသည်'' ဟု ဆိုလတ်သော် ''အချင်း .. လျင်သော

၁-ယူဇနာတရာ့နှစ်ဆယ်တိုင်တိုင်။ ၃-စေလကဋ္ဌမြင်း။

အဟုန်ဖြင့်သွားချေ၊ သပိတ်တော်ကိုတောင်း၍ ဆောင်ချေ'' ဟုဆို၏၊ ထိုသူသည် အဆောတလျင်သွား၍ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏ သပိတ်တော်ကို တောင်းပြီးလျှင် ဆောင်ခဲ့၏။

ထမင်းစားအံ့ဟု စီရင်သော ယောကျ်ားသည် မိမိတို့၏ထမင်းကို လက်သုပ်ဟင်းလျာနှင့်တကွ သပိတ်တော်၌ထည့်၍ ပို့စေ၏၊ ထိုသူသည်လည်း အဆောတလျင်လိုက်၍ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား သပိတ်တော်ကိုကပ်၍ ''အရှင်ဘုရား…. အကျွန်ုပ်သည် အရှင်ဘုရားတို့အား ဝေယျာဝစ္စအမှုကို ဆောင်ရသောကြောင့် ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်းသောဘဝတို့၌ ဆင်ယာဉ်,မြင်းယာဉ်နှင့် ပြည့်စုံရပါလို၏''ဟု ဆုတောင်းခြင်းကိုပြု၏၊ ထိုယောကျ်ားသည် ယခုအခါ၌ စန္ဒပဇ္ဇောတမင်း ဖြစ်လာ၍ ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော ဆင်ယာဉ်, မြင်းယာဉ်, ခြေလျင် ယောကျ်ားတို့နှင့် ပြည့်စုံလေသတည်း။]

ဇီဝကဆေးဆရာသည်လည်း ဆေးကိုချက်ပြီး၍ စန္ဒပဇ္ဇောတမင်းကြီးအား ''အရှင်မင်းကြီး….ဤဖန်ရည်ကို သောက်တော်မူလော့'' ဟု စန္ဒပဇ္ဇောတမင်းကြီးကို ဆေးတိုက်ခဲ့၍ ဆင်တင်းကုပ်သို့သွား၍ ဘဒ္ဒဝတီဆင်မကိုစီး၍ မြို့မှ ထွက်၍ပြေးလေ၏၊ ထိုအခါ၌ စန္ဒပဇ္ဇောတမင်းကြီး သောက်သော ဆေးသည် ဆေးကြို့တက်သဖြင့် ထောပတ်နံ့ကို သိလေသတည်း၊ ထိုသို့ သိသောခဏ၌ စန္ဒပဇ္ဇောတမင်းသည် အချင်းအရင်းတို့ကို ခေါ်၍ ''အချင်းတို့….မကောင်းစွာသော ဆေးသမားသည် ငါ့အားထောပတ်ကိုတိုက်ခဲ့ပြီ၊ အချင်းတို့….ဆေးသမားဇီဝကကို ရှာကုန်လော့''ဟု ဆို၏၊ ''အရှင်မင်းကြီး….ဘဒ္ဒဝတီဆင်မကိုစီး၍ မြို့တော်မှထွက်ပြေး လေပြီ'' ဟု ဆိုကုန်၏၊ စန္ဒပဇ္ဇောတမင်းကြီး၌ ကာကမည်သောကျွန်သည် တနေ့ခြင်း ယူဇနာခြောက်ဆယ်တိုင်တိုင်သော ခရီးကိုသွားနိုင်၏။

[ထိုကာကသည် ဘီလူးနှင့်စပ်၍ ပဋိသန္ဓေနေသည်ဟူ၏။]

''အချင်းကာက….ဇီဝကဆေးသမားကို လိုက်၍ခေါ်ချေ၊ စန္ဒပဇ္ဇောတမင်းကလိုက်၍ခေါ်ချေ စေလိုက်၍ လိုက်လာရသည်ဆို၍ ရအောင်ခေါ်ခဲ့၊သို့ရာတွင် အချင်းကာက….ဆေးသမားတို့မည်သည် ဆန်းဆန်းပြားပြား၊ ပရိယာယ်မာယာများ၏၊ တစုံတခုပင် ပေးကမ်းသော်လည်း မစားမသောက်လေလင့်''ဟု မှာလိုက်၍ အဆောတလျင်စေလိုက်၏၊ ထိုအခါ၌ ကာကကျွန်သည် ဇီဝကဆေးသမားကို ''ကောသမ္ဗီပြည်၌ နံနက်စာစားအံ့'' ဟု ပြင်ဆင်၍နေခိုက်တွင် မှီလေသော် ''ဇီဝကဆေးဆရာ….သင့်ထံ ယခု လိုက်လာရသည်၊ ပြန်ပါဦးလော့'' ဟု ဆိုသတည်း၊ ''အချင်းကာက….တခဏ ထမင်းစားဦးအံ့၊ ငံ့ပါဦးလော့၊ သင်လည်းထမင်းစားပါဦးလော့'' ဟုဆို၏၊

"ဆရာ···· ငါမစားလို၊ ငါ့ကို မင်းကြီးကလည်း တစုံတခုပေးလျှင်မယူလေလင့်၊ ဆေးသမားတို့မည်သည်ကား ပရိယာယ်မာယာ များလှသည်ဟု မှာလိုက်သည်၊ ငါမစား" ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ ဇီဝကဆေးဆရာသည် လက်သည်းကြား၌ ဆေးကိုထည့်၍ သျှိသျှားသီးကိုစား၍ ရေသောက်၏၊ ကာကကိုလည်း ထက်ဝက်ရှိသော သျှိသျှားသီးကိုပေး၍"အချင်းကာက··ထမင်းကိုပင်မစားသော်လည်း သျှိသျှားသီးကိုစား၍ ရေမိုယ်းသောက်ပါဦးလော့" ဟု ဆို၏၊ ကာကသည်လည်း ဤသူစား၍မှ တစုံတခုအန္တရာယ်မရှိ၊ ငါစားသော်လည်း အန္တရာယ်ရှိတော့မည်လော"ဟု ထက်ဝက်မျှသော သျှိသျှားသီးကိုစား၍ ရေသောက်လေလျှင် ထိုနေရာတွင်ပင် သည်းထန်ပြင်းပြသော ရောဂါဖြစ်၍ ဝမ်းသွန်လေ၏၊ ကာကလည်းကြောက်လန့်သောကြောင့် "ဆရာ····ငါသည် အသက်ရှည်ပါဦးမည်လော"ဟု ဆိုပေသော် "အချင်းကာက····မကြောက်လင့်၊ ယခုပင် ရောဂါငြိမ်းလတ္တံ့၊ စန္ဒပဇ္ဇောတမင်းသည် အလွန်ကြမ်းကြုတ်သည်၊ ငါလိုက်လျှင် ငါ့ကိုညှဉ်းဆဲသတ်ပုတ်အံ့သည်၊ ထို့ကြောင့် ငါမပြန်ပြီ၊ ဘဒ္ဒဝတီ ဆင်မကိုယူ၍ သင်သာပြန်လေတော့"ဟု ကာကအား ဘဒ္ဒဝတီဆင်မကို ပေးလိုက်၍ ပြန်စေ၏။

ဇီဝကဆေးဆရာလည်း ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့သွား၍ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး အထံသို့ချဉ်းကပ်၍ ထိုအကြောင်းကို ကြားလျှောက်လေ၏၊ ဗိမ္ဗိသာရ မင်းသည်လည်း "ကောင်းလှပြီ၊အချင်းဇီဝက····မပြန်ဘဲလာသည်ပင် ကောင်းလှပြီ၊ အကယ်၍ သင်ပြန်ချေလျှင် ကျွန်းတန်းရုန့်ရင်းသော ထိုမင်းသည် သင့်ကိုသတ်၍ပစ်လိမ့်သတည်း"ဟု ဆိုပေ၏၊ စန္ဒပဇ္ဇောတမင်းသည် ရောဂါငြိမ်း၍ ပကတိရှိပြီးသော် "ဆရာ····လာခဲ့လော့၊ဆရာ့အားထိုက်သော ဆုလာဘ်ကိုပေးပါမည်၊ လာခဲ့လော့"ဟု တမန်ကိုစေလိုက်၏၊ ဇီဝကဆေးသမားလည်း"အရှင်မင်းကြီး····ကျေးဇူးကိုသာ အောက်မေ့တော်မူပါ၊ အကျွန်ုပ်မလာနိုင်ပြီ"ဟု သတင်းစကားကို ပြန်လိုက်လေ၏၊ စန္ဒပဇ္ဇောတမင်းလည်း သိဝရစ်တိုင်း၌ဖြစ်သော ပုဆိုးကောင်းရာစု, ထောင်စု, သိန်းစုတွင် အထွတ်အမြတ်အဦးဖြစ်သော အဘိုးများစွာထိုက်သော ပုဆိုးအစုံသည် ရှိသတတ်၊ ထိုပုဆိုးအစုံကို ဇီဝကဆေးသမားအားပို့လာစေ၏၊ ဇီဝကဆေးဆရာလည်း "စန္ဒပဇ္ဇောတမင်းသည် ငါ့အားပုဆိုးကောင်းအစုံကို ပို့လာပေသည်၊ဤပုဆိုးကောင်းအစုံသည် ဗိမ္ဗိသာရမင်း, သဗ္ဗညုတဘုရားတို့မှတပါး အခြားသူတို့အား မထိုက်တန်"ဟု အကြံဖြစ်လေ၏၊

၇၆။ မြတ်စွာဘုရား၏ဒေါသဓာတ်ဝေဒနာကို ဇီဝကကုသခြင်းအကြောင်း

ထိုအခါ၌ဘုရားသခင်ကိုယ်တော်သည် ပြောသော စမြင်းဒေါသဓာတ်ရှိ၍ အရှင်အာနန္ဒာကိုခေါ်တော်မူပြီးလျှင် "ချစ်သားအာနန္ဒာ···· ငါဘုရားကိုယ်တော်သည် ပြောသော စမြင်းဒေါသဓာတ်ရှိသည်၊ ဝမ်းလျှောသော ဆေးကို သုံးတော်မူလိုသည်"ဟု မိန့်တော်မူ၏၊ "အရှင်ဘုရား···· ကောင်းပါပြီ"ဟု အရှင်အာနန္ဒာလည်း ဇီဝကဆေးဆရာရှိရာသို့သွား၍ ဇီဝက ဆေးဆရာကို ဤသို့ဆိုလေ၏၊"ဇီဝက···· သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ပြောသော စမြင်းဒေါသဓာတ်ရှိ၍ လျှောက်ပတ်သော ဆေးအစာကို သုံးဆောင်တော်မူလိုသည်"ဟု ဆိုလေသော် ဇီဝကဆေးဆရာသည်လည်း "အရှင်အာနန္ဒာ···· ဘုရားသခင်ကိုယ်တော်ကိုဆီနှင့်နူးပါစေဦး၊ နှစ်ရက်သုံးရက် ဘုဉ်းပေးတော်မူ၍ ဓာတ်တို့နူးပါစေဦး"ဟု လျှောက်လိုက်၏၊အရှင်အာနန္ဒာလည်း ဘုရားသခင်ကိုယ်တော်ကို နှစ်ရက်, သုံးရက်ဆီဖြင့်နူးစေ၍ ဇီဝကရှိရာသို့သွားပြီးသော် "ဇီဝက···· ဘုရားသခင်ကိုယ်တော်သည် ဆီဖြင့်နူး၍ပြီးပြီ၊ ဆေးကုရမည်ကိုသာအောက်မေ့လော့"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

[နှစ်ရက်,သုံးရက် ဆီဖြင့်နူးသည်မှာကား ဘုရားသခင် ဘုဉ်းပေးတော်မူလျှင် ဆွမ်းလုပ်တိုင်း နတ်တို့ ဩဇာထည့်ကုန်သည်၊ ဆီမည်သည်ကား အလုံးစုံသောဒေါသကို နှိမ့်၍စိုစွတ်နိုင်သည်၊ထို့ကြောင့် ဆီဖြင့် နှစ်ရက်,သုံးရက်နူးပါစေဦး"ဟု လျှောက်လေသတည်း။]

ဇီဝကဆေးဆရာသည် "ဘုရားသခင်အား ရုန့်ရင်းသောဆေးဖြင့် ဝမ်းသက်လျှောစေခြင်းငှါမသင့်ချေ"ဟု ကြံစည်ဆင်ခြင်၍ ကြာလက်သုံးလက်တို့ကို အထူးထူးသော ဆေးတို့၏ အနံ့ဖြင့် ထုံစေ၍ ဘုရားသခင်ရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်လေ၍ ရှေးဦးစွာသော ပဌမကြာလက်ကိုကပ်၍ "အရှင်ဘုရား···· ဤကြာလက်ကိုနမ်းတော်မူပါ၊ ဤကြာလက်ကို နမ်းတော်မူလျှင် ရုန့်ရင်းသောစမြင်းဒေါသ ဆယ်ကြိမ် သက်ပါလိမ့်မည်"ဟု ကပ်၏၊ထို့နောင်မှ ဒုတိယ ကြာလက်ကိုကပ်၍ "အရှင်ဘုရား····ဤကြာလက်ကိုနမ်းတော်မူပါ၊ ဤကြာလက်ကိုနမ်းတော်မူပါလျှင် အလတ်ဖြစ်သော စမြင်းဒေါသတို့သည် ဆယ်ကြိမ်သက်ပါလိမ့်မည်"ဟု လျှောက်၍ကပ်၏၊ ထို့နောင်မှ တတိယဖြစ်သော ကြာလက်ကိုကပ်၍ "အရှင်ဘုရား····ဤတတိယကြာလက်ကို နမ်းတော်မူပါ၊ ဤတတိယကြာလက်ကိုနမ်းတော်မူလျှင် သိမ်မွေ့သောစမြင်းဒေါသတို့သည် ဆယ်ကြိမ်သက်ပါလိမ့်မည်"ဟု လျှောက်၍ကပ်၏။

ဤသို့ဘုရားသခင်အား "အကြိမ်သုံးဆယ်သက်ပါလိမ့်မည်"ဟု ကြာလက်သုံးလက်ကို ကပ်ခဲ့၍ ဇီဝကဆေးဆရာသည် ဘုရားသခင်အားရှိခိုး၍ လက်ျာရစ်လှည့်ပြီးသော် ကျောင်းတော်မှထွက်ခဲ့၏၊ ကျောင်းတော်တံခါးခုံသို့ရောက်သော် ဤသို့ကြံပြန်၏၊ "ငါသည် ဘုရားသခင်အား အကြိမ်သုံးဆယ်ဝမ်းသက်စိမ့်သောငှါ ဆေးကပ်ခဲ့သည်၊ ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်သည် များသောဒေါသရှိ၍ အကြိမ်သုံးဆယ်မပြည့်၊တကြိမ်ကြွင်းလတ္တံ့၊ စင်စစ်မူကား ဝမ်းသက်ပြီးလျှင် ရေသပ္ပါယ်တော်မူလိမ့်မည်၊ ရေသပ္ပါယ်တော်မူလျှင် တကြိမ်သက်ပါလတ္တံ့"ဟု အကြံဖြစ်၍ သွားလေ၏၊ ဘုရားသခင်သည်လည်း ဇီဝကဆေးဆရာ၏ စိတ်အကြံကိုသိတော်မူ၍ သုံးခုသော ကြာလက်ကိုနမ်း၍ နှစ်ဆယ့်ကိုးကြိမ်ဝမ်းသက်ပြီးသော် အရှင်အာနန္ဒာကိုခေါ်၍ "အာနန္ဒာ....ဇီဝကသည် တံခါးမုတ်တွင် ဤသို့အကြံဖြစ်သည်၊ ဘုရားသခင်ကိုယ်တော်မြတ်သည် များသောစခြင်းဒေါသရှိ၍ အကြိမ်သုံးဆယ်တွင် တကြိမ်လျော့လိမ့်မည်၊ ထိုသို့လျော့သော်လည်း ရေသပ္ပါယ်တော်မူပါလျှင် တကြိမ်ဝမ်းသက်သဖြင့် အမျှသုံးဆယ်စေ့ပါလိမ့်မည်ဟု စိတ်အကြံရှိသည်၊အာနန္ဒာ....ရေနွေးစီရင်လော့"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အရှင်အာနန္ဒာလည်း"ကောင်းပါပြီအရှင်ဘုရား"ဟုရေနွေးစီရင်လေ၏၊ ထိုအခါ ဇီဝကဆေးဆရာသည် ကျောင်းတော်သို့သွား၍ ဘုရားသခင်ရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးသော် ရိုသေစွာရှိခိုး၍ "အရှင်ဘုရား.... ဝမ်းတော်သက်ပါပြီလော"ဟု လျှောက်၏၊ "ဇီဝက....သက်ပြီ"ဟု မိန့်တော်မူ၏၊ "အရှင်ဘုရား....အကျွန်ုပ်သည် ကျောင်းတော်မှထွက်ခဲ့၍ တံခါးခုံသို့ရောက်လျှင် ဤသို့အကြံဖြစ်ပါသည်၊ ငါသည်ဘုရားသခင်အား အကြိမ်သုံးဆယ် ဝမ်းသက်စိမ့်သောငှါ ကြာသုံးလက်ကို ကပ်ခဲ့ပါသည်၊ ဘုရားသခင်သည် များသောဒေါသရှိ၍ သုံးဆယ်တွင်တကြိမ်လျော့ချိမ့်မည်၊ ထိုသို့လျော့သော်လည်း ရေနွေးကိုသပ္ပါယ်တော်မူပါလျှင် တကြိမ်ဝမ်းသက် (၍ အကြိမ်သုံးဆယ်စေ့ပါ)လိမ့်မည်ဟူ၍ အကြံဖြစ်ပါသည်"ဟုလျှောက်၏၊ဘုရားသခင်လည်း("ဇီဝက....သင်ကြံသည့်အတိုင်း ငါသိတော်မူ၍) ရေနွေးကိုသပ္ပါယ်(တော်မူ၍ တကြိမ်ဝမ်းသက်)သဖြင့် အကြိမ်သုံးဆယ်စေ့လေပြီ"ဟုမိန့်တော်မူ၏၊ ဇီဝကဆေးဆရာသည်လည်း"အရှင်ဘုရား..ယခုကိုယ်တော်သည်ပကတိရှိသည်ကာလသို့တိုင်အောင် ဆေးရည်ယှဉ်သောဆွမ်းနှင့် သင့်၏[၁]"ဟုလျှောက်၏၊ထိုအခါ၌ ဘုရားသခင်သည်လည်း မကြာမြင့်မီပင်ကျန်းမာပကတိရှိတော်မူလေ၏။

၁-ဆွမ်းနှင့်မသင့်၊

၇၇။ ဘုရားသခင်သည် သောဏသေ့ဌေးသား၏ဆွမ်းကို မိဖွိသာရမင်းကြီးအား အတန်ငယ်ပေးတော်မူခြင်း

ဤသို့ ကျန်းမာပကတိ ရှိတော်မူပြီးသော် ပြည်သူ ပြည်သား တို့သည်လည်း အလှူဝတ္ထုကိုစီရင်ကုန်၏၊ ဇီဝကဆေးဆရာသည် ဘုရားသခင်ရှိရာသို့တဘန်လာ၍ "အရှင်ဘုရား....ယနေ့ပြည်သူတို့သည် အရှင်ဘုရားတို့အား အလှူပေးလိုပါကုန်သည်၊ရွာတွင်းသို့ဝင်တော်မူပါကုန်လော့"ဟုလျှောက်၏၊ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်လည်း ဤသို့ကြံတော်မူ၏၊ "ယနေ့ဘုရားသခင်အား အဘယ်မှာ ရှေးဦးစွာသောဆွမ်းကိုရသော် သင့်မြတ်မည်နည်း"ဟု ကြံစည်လေ၏၊ ထို့နောင်မှ ဤသို့ကြံပြန်လေ၏၊ "သောဏသေဌေးသားသည် လယ်ထွန်သောအခါမှစ၍ တပါးသောရေနှင့်မဆက်ဆံဘဲ နို့ရည်ဖြင့်သာ သွန်းလောင်း၍ ကောင်းစွာမွေးသော နို့သာသလေးထမင်းကို စားလတ္တံ့၊ ထိုထမင်းကိုဘုရားသခင်၏ အထံသို့ပို့ဆောင်ချေသော် ကောင်း၏"ဟု ကြံ၍ တန်းခိုးဖြင့်သွား၍ သောဏသေဌေးသား၏ ပြာသာဒ်အပြင်၌ ကိုယ်တော်ကို ပြပေ၏၊ သောဏသေဌေးသား သည်လည်းအရှင်မောဂ္ဂလာန်၏သပိတ်တော်ကိုလှမ်းယူ၍ မွန်မြတ်သော ဆွမ်းကိုလှူ၏၊ အရှင်မောဂ္ဂလာန်လည်းဆွမ်းရပြီးသော် သွားအံ့သောငှါ အမူအရာကိုပြပေ၏။

သေဌေးသားလည်း သွားအံ့သောအမူအရာကိုမြင်၍ "အရှင်ဘုရား..ဘုဉ်းပေးတော်မူပါလော့ဟု"တောင်းပန်၏၊ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်လည်း "သေဌေးသား....ငါသည်ဘုရားသခင်အဘို့ ဆွမ်းရပ်လာသည်"ဟုမိန့်တော်မူ၏၊ "အရှင်ဘုရား.... ဘုဉ်းပေးတော်မူပါဦးလော့၊ ဘုရားသခင်ကိုလည်း အခြားပင်လှူပါမည်"ဟု လျှောက်ထားတောင်းပန်၍ အရှင်မောဂ္ဂလာန်အားလုပ်ကျွေး၍ သပိတ်တော်ကိုဆေးကြောပြီးလျှင် နို့သာမှုန့်တို့ဖြင့် ပွတ်သပ်၍ ဘုရားသခင်အဘို့ဆွမ်းကို လှူပြန်၏၊ ထိုဆွမ်းကို အရှင်မောဂ္ဂလာန်သည်ဆောင်ယူခဲ့၍ ဘုရားသခင်အားကပ်လေ၏၊မိဖွိသာရမင်းကြီးလည်း"ယနေ့ဘုရားသခင်သည်အဘယ်ဆွမ်းကိုဘုဉ်းပေးတော်မူလိမ့်မည်နည်း"ဟုကျောင်းတော်သို့သွားလေသော် ကျောင်းတော်အပကပင် ထိုဆွမ်း၏အနံ့မွှေး၍စားချင်သောစိတ်ဖြစ်၏၊ ဘုရားသခင်လည်း နှစ်ပါးသောဆွမ်းတို့၌သာလျှင် မဘုဉ်းပေးမီ ခွက်ထည်း၌နတ်တို့ဩဇာထည့်ကုန်သည်။

[နှစ်ပါးသောဆွမ်းဟူသည်ကား ဘုရားဖြစ်သည့်နေ့၌ သုဇာတာလှူသော နို့ဆွမ်း,ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူသောနေ့၌စုန္ဒပန်းထိမ်သည်လှူသောသားမြှမ်းဆွမ်းတည်း၊ ထိုနှစ်ပါး(မှကြွင်းသော)ဆွမ်းတို့၌ကား ဆွမ်းလုပ်ထည်း၌ နတ်တို့ဩဇာထည့်ကုန်သတည်း။]

ထို့ကြောင့် ဘုရားသခင်သည် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး၏ အလိုကို သိတော်မူ၍ အတန်ငယ်သော ထမင်းကို မင်းကြီးအား ပေးပေ၏၊ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးလည်း ထိုထမင်းကိုစားပြီးလျှင်"အရှင်ဘုရား···· ဥတ္တရကုရုကျွန်းမှဆောင်ခဲ့သောဆွမ်းပေလော"ဟုလျှောက်၏၊ "မင်းကြီး···· ဥတ္တရကုရုကျွန်းမှဆောင်ခဲ့သောဆွမ်းမဟုတ်၊ မင်းကြီးတို့၏ တိုင်းနိုင်ငံအတွင်း၌မနေသော သောဏသေဋ္ဌေးသား၏ဆွမ်းတည်း"ဟုသောဏသေဋ္ဌေးသား၏စည်းစိမ်ချမ်းသာကို မိန့်တော်မူ၏၊ ထိုစကားကိုကြားလျှင် မင်းကြီးသည် သောဏသေဋ္ဌေးသားအား တွေ့မြင်လို၍ရှစ်သောင်းမျှသော အမျိုးသားတို့နှင့်တကွ သောဏသေဋ္ဌေးသားကိုခေါ်စေ၏၊ ထိုအမျိုးသားတို့သည် ဘုရားသခင့်အထံတော်သို့ရောက်၍ တရားတော်ကိုနာရသဖြင့် သောတာပန်အဖြစ်သို့ ရောက်လေကုန်၏၊ သောဏသေဋ္ဌေးသားကား ရဟန်းပြု၍အရဟတ္တဖိုလ်၌ တည်ခဲ့လေ၏။

[ဘုရားသခင်သည် သောဏသေဋ္ဌေးသား၏အကျိုးကိုမြင်တော်မူ၍ မင်းကြီးအား ထိုထမင်းကိုပေးလေသတည်း။]

၇၈။ ဇီဝကသည်ဒါယကာတို့လှူသောသင်္ကန်းကိုရဟန်းတို့အား ခွင့်ပြုရန်တောင်းပန်ခြင်း

ဘုရားသခင်ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသော် ဇီဝကဆေးဆရာသည် သိဝရစ်တိုင်း၌ဖြစ်သောပုဆိုးစုံကိုယူ၍ ဘုရားရှိရာသို့ကပ်ပြီးသော် ရှိခိုးလျက် လျှောက်ပတ်သောနေရာ၌နေ၍"အရှင်ဘုရား····အကျွန်ုပ်သည် တပါးသောဆုကို ပန်လိုပါသည်"ဟုလျှောက်၏၊ "ဇီဝက····ဘုရားတို့နှစ်သက်အင်သောဆုလော" ဟုမေးတော်မူသော် "အရှင်ဘုရား····အပြစ်မရှိသောဆုပင်ဖြစ်ပါသည်" ဟုလျှောက်ပေ၏၊ "ဇီဝက··ထိုသို့တပြီးကားဆိုလော့"ဟု မိန့်တော်မူ၏၊ဇီဝကဆေးဆရာလည်း "အရှင်ဘုရား··ရဟန်းသံဃာတော်မှာလည်းပံသုကူသင်္ကန်းကိုသာဆောင်ကြရခဲ့သည်၊ဤပုဆိုးစုံသည်ကားအကျွန်ုပ်မှာစန္ဒပဇ္ဇောတမင်းပုဆိုးရာစု,ထောင်စု,သိန်းစုတွင် အထွတ်အမြတ်ဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်လေးမြတ်သဖြင့် ပေး၍ရပါသည်၊ ဤပုဆိုးကိုလည်း ခံတော်မူပါ၊ သံဃာတော်တို့အားလည်း (ခံတော်မူပါစေ၊ သံဃာတော်တို့အားလည်း) ဒါယကာတို့ကလှူသောသင်္ကန်းကို အခွင့်ပြုပါ"ဟု လျှောက်၏၊ ဘုရားသခင်သည်လည်း ထိုပုဆိုးစုံကိုခံတော်မူ၍ ဇီဝကအား တရားဒေသနာကို ဟောတော်မူပေ၏၊ တရားတော်ကို နာရသည်၏အဆုံး၌ ဇီဝကဆေးဆရာသည် (သောတာပန်

အဖြစ်၌တည်လေပြီးသော်) ဘုရားသခင်ကိုရှိခိုး၍ လက်ျာရံစ်လှည့်၍ သွားလေ၏၊ ထိုအခါ ဘုရားသခင်သည် ရဟန်းတို့ကို ခေါ်တော်မူ၍—

အနုဇာနာမိ ဘိက္ခဝေ ဂဟပတိစီဝရံ။

အစရှိသည်ကို ပညတ်တော်မူ၏။

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဂဟပတိစီဝရံ၊ ဒါယကာတို့လှူသောသင်္ကန်းကို။ အနုဇာနာမိ၊ ခွင့်ပြုတော်မူ၏။ ယော ဘိက္ခု၊ အကြင်ရဟန်းသည်။ ပံသုကူလံ၊ ပံသုကူသင်္ကန်းကို။ ဣစ္ဆတိ၊ အလိုရှိ၏။ သော ဘိက္ခု၊ ထိုရဟန်းသည်။ ပံသုကူလိကော၊ ပံသုကူဆောင်သည်၊ ဟောတု၊ ဖြစ်စေ။ ယော ဘိက္ခု၊ အကြင်ရဟန်းသည်။ ဂဟပတိစီဝရံ၊ ဒါယကာတို့လှူသောသင်္ကန်းကို။ ဣစ္ဆတိ၊ အလိုရှိ၏။ သော ဘိက္ခု၊ ထိုရဟန်းသည်။ ဂဟပတိစီဝရံ၊ ဒါယကာတို့လှူသောသင်္ကန်းကို။ သာဒိယတု၊ သာယာစေလော့။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဣတရီတရေန၊ ရတိုင်းသော သင်္ကန်းဖြင့်။ သန္တုဋ္ဌိံ၊ ရောင့်ရဲသည်ကို။ ဝဏ္ဏေတိ၊ ငါချီးမွမ်းတော်မူ၏။

ဤသို့ဆေးဆရာဇီဝက တောင်းပန်၍ သိဝရစ်ပုဆိုးစုံကို ဘုရားသခင်ခံတော်မူ၍ သံဃာတော်တို့အား ဒါယကာတို့လှူသောသင်္ကန်းကို ခွင့်ပြုတော်မူသတည်း။

[ရှေးအထက်ကမှာ သံဃာတော်တို့သည် ပံသုကူသင်္ကန်းကိုသာဆောင်တော်မူကုန်သတည်း။]

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌နေကုန်သောသူတို့သည်လည်း "သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းသံဃာတော်တို့အား ဒါယကာတို့လှူသောသင်္ကန်းကို ခွင့်ပြုတော်မူသတတ်"ဟု ကြားကုန်၏၊ ထိုသို့ကြားကုန်သောသူတို့သည် အလွန်ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာရွှင်လန်းသောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်ကြကုန်၍ "ယခုငါတို့သည် အလှူကောင်းမှုကို ပြုရတော့မည်"ဟု တရက်တည်းဖြင့် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ အသိန်းမကများလှစွာသော သင်္ကန်းလျာ ပုဆိုးတို့ကို စုရုံးကြကုန်၏၊ ဇနပုဒ်၌ နေကုန်သောသူတို့သည်လည်း "ဘုရားသခင်သည် ရဟန်းသံဃာတော်တို့အား ဒါယကာတို့လှူသော သင်္ကန်းကို ခွင့်ပြုတော်မူသဘည်း"ဟု ကြားကုန်၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ကုန်၍ "ယခုငါတို့သည်အလှူကောင်းမှုပြုကြကုန်အံ့"ဟုစုရုံးတိုင်ပင်ကြ၍ တနေ့ခြင်းဖြင့်လျှင် အသိန်းမကများစွာသော သင်္ကန်းလျာပုဆိုးတို့ကိုစုရုံးကုန်၍ အလှူကောင်းမှုကိုပြုကြလေကုန်၏။

၁-တပါးသော။

ထို့နောက်သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ပဋ္ဌမဝါမိဂဒါဝုန်တော၌ ဗာရာဏသီပြည်ကို အမှီပြု၍ ဝါကပ်တော်မူ၏၊ ထို့နောက် ဒုတိယဝါ,တတိယဝါ, စတုတ္ထဝါ၌ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်တွင် ဝါကပ်တော်မူ၏၊ ထို့နောက် ပဥ္စမဝါ၌ ဝေသာလီပြည် ကူဋာဂါရ၌ ဝါကပ်တော်မူ၏၊ ထို့နောက် ဆဋ္ဌမဖြစ်သော ခြောက်ဝါမြောက်၌ မကုလတောင်၌ ဝါကပ်တော်မူ၏။

၇၉။ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား တန်းနိုးမပြုရန်ပညတ်ခြင်း

ထိုနှစ်၌ ရာဇဂြိုဟ်သေဋ္ဌေးသည် အခြံအရံနှင့်တကွ ဂင်္ဂါမြစ်သို့ ရေချိုးသွား၍ ထိုအခါ၌ ဟိမဝန္တာမှ ဂင်္ဂါရေအယဉ်ဖြင့် မျောလာသော အဘိုးများစွာထိုက်သော စန္ဒကူးနှစ်ကိုရ၍ ထိုစန္ဒကူးတုံးမှ စန္ဒကူးသပိတ်ကိုပွတ်၍ ဆိုင်း၌ထည့်၍ ဝါးအဆက်ဆက်ဖြင့် အတောင်ခြောက်ဆယ်ရှိသော ကောင်းကင်၌ဆွဲ၍ "ဤလောက၌ ရဟန္တာတို့သည် ကောင်းကင်ဖြင့်လာ၍ ဤသပိတ်ကိုယူစေကုန်သတည်း၊ အကြင်သူသည် ထိုစန္ဒကူးသပိတ်ကိုယူနိုင်၏၊ ထိုသူအား သားမယားနှင့်တကွ ကိုးကွယ်အံ့"ဟု အကြံပြု၍ အကြံရှိတိုင်း သပိတ်ကို အမှတ်ရေး၍ ဝါးအဆက်ဆက်ဖြင့် စိုက်ထူ၏၊အတောင်ခြောက်ဆယ်ရှိသော ဝါးဖျား၌ထား၍ "အကြင်သူသည် ဤလောက၌ ရဟန္တာဖြစ်၏၊ ထိုသူသည် ကောင်းကင်ဖြင့် လာ၍ ဤစန္ဒကူးသပိတ်ကို ယူစေသတည်း"ဟု ဆို၏၊ ဆသတ္ထာရဖြစ်ကုန်သော တိတ္ထိတက္ကတွန်းတို့သည် "ငါတို့အား ဤသပိတ်ကို ထိုက်တန်လျောက်ပတ်သည်၊ ငါတို့အားသာ ပေးကုန်လော့"ဟု ဆိုကုန်၏၊ ရာဇဂြိုဟ်သေဋ္ဌေးသည်လည်း "ကောင်းကင်ဖြင့်လာ၍ယူနိုင်လျှင် ယူလော့" ဟု ဆို၏။

ထို့နောင်မှ ခြောက်ရက်မြောက်သောနေ့၌ **နာဋပုတ္တမည်သော တက္ကတွန်း**သည် မိမိတပည့်တို့ကို စေလိုက်၏၊ "သွားချေကုန်၊ သေဋ္ဌေးကို ဤသို့ဆိုချေကုန်၊ ဤသပိတ်သည် ငါတို့ဆရာကြီးအားသာ လျောက်ပတ်ထိုက်တန်သည်၊ အနည်းငယ်မျှလောက်သော သပိတ်၏ အကြောင်းကြောင့် ကောင်းကင်ဖြင့်သွားခြင်းကို မပြုလင့်၊ ဤစန္ဒကူးသပိတ်ကို ငါတို့ဆရာအား ပေးလော့ဟု ဆိုချေကုန်လော့"ဟု စေလိုက်၏၊ တက္ကတွန်း၏ တပည့်တို့သည် သွားလေကုန်၍ သေဋ္ဌေးကို ဆရာမှာတိုင်းဆိုကုန်၏၊ သေဋ္ဌေးလည်း "ကောင်းကင်ဖြင့်လာ၍ ယူနိုင်လျှင် ယူလော့"ဟု ဆိုလိုက်၏၊ နာဋပုတ္တသည် မိမိကိုယ်တိုင်သွားလိုသည်ဖြစ်၍ တပည့်တို့အား အမှတ်သညာကို ပေး၏၊ ပေးဟန်ကား– "တပည့်တို့····ငါသည် ခြေတဘက်လက်တဘက်ကိုချီ၍ ပျံအံ့သကဲ့သို့ပြုမည်၊

ထိုအခါ သင်တို့က ငါ့ကို"ဆရာ....သစ်သားသပိတ်ကြောင့် ဖုံးလွှမ်းလျှို့ဝှက် အပ်သော အရဟတ္တဖိုလ်ကျေးဇူးကို လူများတို့အား မပြပါလင့်ဟုဆို၍ ငါ၏ခြေလက်တို့ကို ဆွဲငင်ကုန်၍ မြေ၌ချကုန်လော့"ဟု အမှတ်သညာပေး၍ နာဋပုတ္တသည် သေဋ္ဌေးအိမ်သို့သွား၍ သေဋ္ဌေးကို ဤသို့ဆို၏။

"သေဋ္ဌေးကြီး.... ဤသပိတ်သည် ငါ့အား ထိုက်တန်လျောက်ပတ်၏၊ သူတပါးတို့နှင့်မထိုက်တန်ချေ၊ သင်သည် အနည်းငယ်မျှသော အကြောင်း ကြောင့် ကောင်းကင်သို့ ပျံခြင်းကို အလိုမရှိလင့်၊ မနှစ်သက်လင့်၊ ငါ့အား ဤသပိတ်ကိုပေးလော့"ဟု ဆို၏၊ သေဋ္ဌေးလည်း"ကောင်းကင်သို့ ပျံနိုင်လျှင် ယူလော့"ဟုဆို၏၊ ထိုသို့ဆိုသောနောင်မှ နာဋပုတ္တအမည်ရှိသော တက္ကတွန်း သည် "ထိုသို့တပြီးကား ဖဲကုန်လော့၊ ဖဲကုန်လော့"ဟု မိမိတပည့်တို့ကို ပယ်ရှား၍ ကောင်းကင်သို့ ပျံအံ့ဟု ခြေတဘက်လက်တဘက်တို့ကို ချီကြွ၏၊ ထိုခဏ၌ တပည့်တို့သည် "ဆရာ....အသို့ပြုဘိသနည်း၊ အနည်းငယ်မျှသော သစ်သားသပိတ်၏ အကြောင်းကြောင့် ဖုံးလွှမ်းလျှို့ဝှက်အပ်သော အရဟတ္တ ဖိုလ်ကျေးဇူးဂုဏ်တို့ကို လူများတို့အား မပြပါလင့်၊ထိုသို့ပြသဖြင့် အဘယ် မျှသော ကျေးဇူးရှိပါသနည်း"ဟု ခြေလက်တို့ကိုဆွဲငင်၍ မြေ၌ချလေကုန်၏၊ နာဋပုတ္တတက္ကတွန်းသည် သေဋ္ဌေးကို ဤသို့ဆို၏။

"သေဋ္ဌေးကြီး....ဤတပည့်တို့သည် ကောင်းကင်သို့ ပျံခွင့်ကိုမပေးကုန်၍ ဤသပိတ်ကို ငါ့အားပေးလော့"ဟုဆို၏၊ သေဋ္ဌေးလည်း "ကောင်းကင်သို့ ပျံနိုင်လျှင် ယူလော့"ဟု ဆိုပြန်၏၊ ဤသို့သောနည်းဖြင့် တိတ္ထိတို့သည် ခြောက်ရက်တို့ပတ်လုံး လုံ့လပြုကုန်သော်လည်း သပိတ်ကို မရကြသတည်း၊ ခုနစ်ရက် မြောက်သောနေ့၌ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်, အရှင်ပိဏ္ဍောလ ဘာရဒွါဇတို့သည် "ရာဇဂြိုဟ်သို့ ဆွမ်းခံသွားအံ့"ဟု တခုသောကျောက်ဖျာ အပြင်၌ရပ်၍ သင်္ကန်းကိုရုံသောအခါ၌ သေသောက်ကြူးတို့သည် ဤသို့စကား ပြောဟောကြကုန်၏၊ "အချင်းတို့.... ရှေးကာလ၌ ဆသတ္ထာရတို့သည် လောက၌ ငါတို့ရဟန္တာဟု လှည့်ပတ်သွားလာကုန်သည်၊ ရာဇဂြိုဟ်ပြည် သေဋ္ဌေး၏သပိတ်သည် ဝါးအဆက်ဆက်ဖြင့် ထားသည်၊ ယနေ့ခုနစ်ရက်ရှိပြီ၊ အကယ်၍ ရဟန္တာဖြစ်မူကား ကောင်းကင်ဖြင့်လာ၍ ယူလော့ဟု ဆိုသည်၊ တယောက်မျှရဟန္တာမဟုတ်၍ ကောင်းကင်ဖြင့် ပျံနိုင်သောသူမရှိ၊ ယခုအခါ ဤလောက၌ ရဟန္တာတို့၏မရှိသောအဖြစ်ကို သိရတော့သည်"ဟု ဆိုကြကုန် သော သေသောက်ကြူးတို့၏ စကားကိုကြား၍ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်သည် အရှင်ပိဏ္ဍောလဘာရဒွါဇကို ဤသို့ဆို၏။

ငါ့ရှင်ပိဏ္ဍောလဘာရဒွါဇ····ဤသူတို့သည် ဘုရားသာသနာတော်ကို ဆွဲငင်ချုတ်ချယ်၍ ဤသို့ဆိုခဲ့ကုန်သည်ကို ကြားရသည်၊ သင်သည်လည်း ကြီးသော တန်းခိုးအာနုဘော်ရှိသည်နှင့် သွားချေ၊ ထိုသပိတ်ကိုကောင်းကင်ဖြင့် သွား၍ယူချေလော့'' ဟု ဆို၏၊ ''ငါ့ရှင်မောဂ္ဂလာန်···သင်သည် တန်းခိုးအာနုဘော်ကြီးပါသည်၊ တန်းခိုးကြီးသောသူတို့ထက် သာလွန်ပါသည်၊ ထိုသပိတ်ကိုယူပါလော့၊ သင်မယူလိုမှ ငါယူအံ့''ဟုဆို၏၊ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်လည်း ''ငါ့ရှင်ပင် ယူလော့'' ဟုဆိုပေသော် **အရှင်ပိဏ္ဍောလဘာရဒွါဇ** သည် အဘိညာဉ်၏အခြေဖြစ်သော စတုတ္ထဈာန်ကိုဝင်စား၍ ခြေမဖြင့်သုံးဂါဝုတ်ရှိသော ကျောက်ဖျာကြီးကို ခြေဖျားဖြင့် ဝါဂွမ်းဆိုင်ကဲ့သို့ ကောင်းကင်၌ ဖြစ်စေ၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၏အထက် ခုနစ်ကြိမ် တလူးလာလာသွားစေ၏၊ ထိုကျောက်ဖျာကြီးသည် တမြို့လုံးကိုပိအုံသကဲ့သို့ထင်၏၊ ပြည်သူပြည်သားတို့လည်း ''ကျောက်ဖျာကြီးပိ၍ အသက်သေကုန်အံ့''ဟု ကြောက်လန့်ကုန်လျက် မန်း-စသည်တို့ကို ထိပ်ထက်၌ အုပ်၍ ထိုအရပ်, ဤအရပ်၌ ပုန်းကွယ်ကုန်၏။

ခုနစ်ရက်စေ့သောနေ့၌ အရှင်ပိဏ္ဍောလဘာရဒွါဇမထေရ်သည်ကျောက်ဖျာကိုခွဲ၍ ကိုယ်ကိုပြပေ၏၊ လူများသည် ပိဏ္ဍောလဘာရဒွါဇမထေရ်ကိုမြင်၍ ''အရှင်ပိဏ္ဍောလဘာရဒွါဇ····သခင်၏ကျောက်ဖျာကို မြဲမြံစွာဆွဲကိုင်လော့၊အကျွန်ုပ်တို့ အလုံးစုံကို မပျက်စီးပါစေလင့်''ဟု ဆိုကုန်၏၊ပိဏ္ဍောလမထေရ်လည်း ကျောက်ဖျာကိုခြေမစွန်းဖြင့် ကျောက်ကန်၍စွန့်ပစ်လိုက်၏၊ထိုကျောက်ဖျာသည် လိမ့်၍ တည်မြဲတိုင်းသောအရပ်၌ တည်လေ၏၊ ပိဏ္ဍောလမထေရ်သည် သေဋ္ဌေး၏အိမ်ထက်၌ ရပ်လျက်နေ၏၊ ပိဏ္ဍောလမထေရ်ကိုမြင်၍ သေဋ္ဌေးသည်ရင်ဖြင့်ဝပ်၍''အရှင်ဘုရား ဆင်းသက်တော်မူပါလော့'' ဟုဆို၍ ကောင်းကင်မှ ဆင်းသက်လာသော ပိဏ္ဍောလမထေရ်ကို ခင်းအပ်သော မြတ်သောနေရာ၌နေစေ၍ စန္ဒကူးသပိတ်ကိုချစေ၍ထောပတ်,သိ,ပျား, သကာဟူသော စတုမဓုအရသာဖြင့်ပြည့်စေ၍ အရှင်ပိဏ္ဍောလအားလှူပေ၏၊ ပိဏ္ဍောလမထေရ်သည်လည်း သပိတ်ကိုဆောင်ယူ၍ ကျောင်းသို့ရှေးရှု ကြွတော်မူလေ၏။

ထိုအခါ တောကျောင်း၌နေကုန်သော ရဟန်းတို့သည်၎င်း,ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ကပ်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည်၎င်း ထိုတန်းခိုးပြာဋိဟာကို မမြင်လိုက်ကုန်၊ ထိုရဟန်းတို့သည် အညီအညွတ်စည်းဝေးကုန်၍ ''အရှင်ဘုရား····ငါတို့အားလည်း တန်းခိုးပြာဋိဟာကိုပြပါလော့''ဟု မထေရ်၏နောက်သို့ အစဉ်လိုက်

ကုန်၏၊ ပိဏ္ဍောလမထေရ်လည်း တန်းခိုးပြာဋိဟာကိုပြ၍ ကျောင်းတော်သို့ ကြွတော်မူလေ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်ပိဏ္ဍောလမထေရ်သို့ အစဉ်လိုက်ကြသော ပဲ့တင်ထပ်မျှ ကြွေးကြော်ကြသော လူများ၏အသံကိုကြား၍ "အာနန္ဒာ....ဤအသံသည် အဘယ်အသံနည်း" ဟု မေးတော်မူသော်၊ "အရှင်ဘုရား....ပိဏ္ဍောလဘာရဒွါဇသည် ကောင်းကင်သို့ပျံ၍ စန္ဒကူးသပိတ်ကိုယူ၏၊ ထိုပိဏ္ဍောလ၏အထံ၌ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဖြစ်သောအသံတည်း" ဟု လျှောက်သောစကားကို ကြားတော်မူ၍ အရှင်ပိဏ္ဍောလကို ခေါ်တော်မူ၍ "သင်သည် ဤသို့သောအမှုကို ပြုသည်မှန်သလော" ဟု မေးတော်မူလျှင် "ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရား....မှန်ပေ၏" ဟု လျှောက်ပေသော် "ပိဏ္ဍောလ....အဘယ်ကြောင့် သင်သည် ဤသို့ပြုဘိသနည်း" ဟုကဲ့ရဲ့တော်မူ၍ စန္ဒကူးသပိတ်ကို အပိုင်းအပိုင်းခွဲစေ၍ ရဟန်းတို့အား မျက်စဉ်းမှုန့်ကြိတ်စေခြင်းငှါပေး၍ တန်းခိုးပြာဋိဟာကိုမပြုလင့်" ဟု ပညတ်တော်မူ၏။

၈၀။ မြတ်စွာဘုရားသည် သက်ဿနဂိုရ်ပြည်၌ ယမကပြာဋိဟာကို ပြတော်မူခြင်း

ထိုအခါ၌ တိတ္ထိတို့သည် "ရဟန်းဂေါတမသည်ကား ထိုသပိတ်ကိုခွဲစေ၍ တန်းခိုးပြာဋိဟာကိုမပြစိမ့်သောငှါ တပည့်သားတို့အား သိက္ခာပုဒ်ကိုပညတ်သတတ်" ဟု ကြားကုန်၍ ယခုအခါ ရဟန်းအရှင်ဂေါတမသည် ပညတ်ပြီးသောသိက္ခာပုဒ်ကို အသက်ပင်သေသော်လည်း ဧကန် မစွန့်၊မလွန်ကျူးကုန်၊ ရဟန်းဂေါတမသည် ထိုသိက္ခာပုဒ်ကို စောင့်ရှောက်သည်သာတည်း၊ ယခုအခါ၌ ငါတို့သည် အခွင့်ရပြီ" ဟုတိတ္ထိတို့သည် မြို့လေးမျက်နှာလမ်းခရီး၌ ပြောဟောကုန်လျက် လှည့်ပတ်သွားလာကုန်၏၊ "ငါတို့ကား မိမိဂုဏ်ကျေးဇူးကိုစောင့်ကုန်လျက် သစ်သားဖြင့်ပြီးသော သပိတ်၏ အကြောင်းကြောင့် မိမိဂုဏ်ကျေးဇူးကို လူအပေါင်းတို့အားမပြရကုန်၊ ရဟန်း ဂေါတမ၏ တပည့်တို့သည် ဤမျှသာဖြစ်သော သပိတ်၏အကြောင်းကြောင့် မိမိဂုဏ်ကျေးဇူးကို လူအပေါင်း တို့အားပြကုန်၏၊ ရဟန်းဂေါတမသည် မိမိပညာရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့် သပိတ်ကိုခွဲ၍ တပည့်သားတို့အား သိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူ၏၊ ယခုအခါ၌ ငါတို့သည် ထိုရဟန်း ဂေါတမနှင့် တကွ တန်းခိုးပြာဋိဟာကို ပြကုန်အံ့" ဟု ဆိုကုန်၏။

ထိုအခါ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးလည်း တိတ္ထိတို့ဆိုသောစကားကိုကြား၍ မြတ်စွာဘုရား၏အထံတော်သို့သွား၍ "အရှင်ဘုရား....အရှင်ဘုရားတို့သည် တန်း

ခိုးပြာဋိဟာကို မပြစေခြင်းငှါ သာဝကတို့၌ သိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူခြင်း သည်မှန်ချေသလော''ဟုလျှောက်၏၊''မင်းကြီး….မှန်၏''ဟုမိန့်တော်မူသော် ''အရှင်ဘုရား…. ယခုတိတ္ထိတို့သည် အရှင်ဘုရားတို့နှင့်တန်းခိုးပြာဋိဟာကို ပြိုင်ကုန်အံ့ဟု ဆိုကြသည် အဘယ်သို့ ပြုပါမည်နည်း''ဟု လျှောက်၏၊ ''မင်းကြီး…. တိတ္ထိတို့ကတန်းခိုးပြလိုလျှင် ငါပြပေအံ့''ဟု မိန့်တော်မူ၏၊ ''အရှင်ဘုရားတို့မှာ သိက္ခာပုဒ်ကိုပညတ်တော်မူပြီးပြီ မဟုတ်တုံလော''ဟု လျှောက်ပေသော် ''မင်းကြီး….ငါသည် ငါ၏သိက္ခာပုဒ်ကိုမပညတ် တပည့်တို့အကျိုးငှါသာ ပညတ်တော်မူသည်''ဟု မိန့်တော်မူ၏။

''အရှင်ဘုရား…. အရှင်ဘုရားကိုထား၍ တပါးသောအရာ၌ သိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်မည်သည်ရှိပါအံ့လော''ဟု လျှောက်၏၊ ''မင်းကြီး…. ထိုသို့တပြီးကား ဤအရာ၌ သင့်ကိုပင်လျှင်တဘန်မေးဦးအံ့၊ မင်းကြီး…. သင်မင်းကြီး၏နိုင်ငံ၌ ဥယျာဉ်ရှိသလော''ဟု မေးတော်မူ၏၊ ''အရှင်ဘုရား…. ရှိပါ၏'' ဟုလျှောက်၏၊ ''မင်းကြီး….မင်းကြီး၏ဥယျာဉ်၌ သူတပါးတို့သည် သရက်သီးအစရှိသည်တို့ကို အကယ်၍ ဆွတ်ယူစားငြားအံ့၊ ထိုစားသောသူအား အဘယ်သို့ပြုမည်နည်း''ဟု မေးတော်မူ၏၊ ''အရှင်ဘုရား…. မင်းဒဏ်ပေးရပါသည်''ဟုလျှောက်၏၊ ''ထိုသို့သော်ကား…. သင်မင်းကြီးစားခြင်းငှါ ထိုက်မည်လော''ဟု မေးတော်မူပြန်၏၊ ''အရှင်ဘုရား… အကျွန်ုပ်စားထိုက်ပါ၏၊ အကျွန်ုပ်အားဒဏ်မရှိ၊ အကျွန်ုပ်သည် အကျွန်ုပ်ဥစ္စာကို စားထိုက်လေတော့သည်သာ''ဟု လျှောက်ပေ၏၊ ''မင်းကြီး…. သင်မင်းကြီးအား ယူဇနာသုံးရာရှိသောနိုင်ငံ၌ အာဏာဖြစ်သကဲ့သို့ မိမိဥယျာဉ်၌ သရက်သီးစသည်တို့ကို စားသောသူအား ဒဏ်ရှိသကဲ့သို့ မိမိဥယျာဉ်၌ မိမိစားလျှင် ဒဏ်မရှိသကဲ့သို့ ကိုစကြဝဠာကုဋေတသိန်း ငါဘုရား၏အာဏာတော်နှင့်၊ မိမိ၏သိက္ခာပုဒ်ကို မိမိပညတ်ခြင်းကြောင့် မလွန်ကျူးရသောမည်သည်မရှိ၊ သာဝကတို့သာ မလွန်ကျူးရသည်၊ ငါသည် တန်းခိုးပြာဋိဟာကိုပြအံ့''ဟု မိန့်တော်မူ၏။

တိတ္ထိတက္ကတွန်းတို့သည်လည်း ထိုသို့မိန့်တော်မူသောစကားကိုကြား၍ ''ယခုအခါ ရဟန်းဂေါတမကို ငါတို့ဖျက်အံ့ကုန်၏၊ သာဝကတို့အကျိုးငှါသာလျှင် သိက္ခာပုဒ်ကိုပညတ်သည် မိမိ၏အကျိုးငှါ မပညတ်၊ ကိုယ်တိုင်သာလျှင် တန်းခိုးပြာဋိဟာကိုပြလိုယောင်ထင်၏၊ အဘယ်သို့သော အကြောင်းဖြင့် ငါတို့ပြုရအံ့နည်း''ဟု တိုင်ပင်ကြကုန်၏၊ မိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည်း ''အရှင်

ဘုရား…. အဘယ်နေ့သောအခါ၌ တန်းခိုးပြာဋိဟာကို ပြတော်မူမည်နည်း'' ဟုလျှောက်၏၊ ''မင်းကြီး…. ဤနေ့မှလေးလလွန်သဖြင့် ဝါဆိုပြည့်နေ့၌ ပြုကုန်အံ့''ဟု မိန့်တော်မူ၏၊ ''အရှင်ဘုရား…. အဘယ်အရပ်၌ တန်းခိုးပြာဋိဟာကို ပြတော်မူမည်နည်း''ဟု လျှောက်ပြန်သော် ''မင်းကြီး…. သာဝတ္ထိပြည်ကိုအမှီပြု၍ တန်းခိုးပြာဋိဟာကိုပြုအံ့''ဟု မိန့်တော်မူလေ၏။

[အဘယ်ကြောင့် ဘုရားသခင်သည် ဝေးရာအရပ်ကို ညွှန်တော်မူသနည်းဟူမူကား သာဝတ္ထိပြည်သည် ဘုရားတကာတို့၏ မြတ်သော ပြာဋိဟာကိုပြုရာဖြစ်သတည်း၊ ထို့ကြောင့် ညွှန်တော်မူသတည်း။]

တိတ္ထိတို့သည် ထိုစကားကို ကြား၍ ဤနေ့မှ လေးလလွန်သဖြင့် ရဟန်းဂေါတမသည် သာဝတ္ထိပြည်၌ ယခိုက်ပြာဋိဟာကိုပြုပေလိမ့်မည်ထင်၏၊ ယခုအခါ၌ ရဟန်းဂေါတမကိုမလွှတ်ဘဲ အစဉ်အတိုင်းလိုက်ကုန်အံ့၊ လူအပေါင်းတို့သည် ငါတို့ကိုမြင်၍ ဤသို့လာခြင်းသည် အဘယ်အကြောင်းရှိသနည်း'' ဟု မေးလတ္တံ့၊ ထိုသို့မေးသောအခါ ထိုလူအပေါင်းတို့အား ဆိုကုန်အံ့၊ ''ငါတို့သည် ရဟန်းဂေါတမနှင့် တန်းခိုးပြာဋိဟာကိုပြိုင်ကုန်အံ့''ဟု ဆိုသည်ရှိသော် ထိုရဟန်းဂေါတမသည်ပြေးလတ္တံ့၊ ငါတို့သည် ရဟန်းဂေါတမကို ပြေးမည်စိုးသောကြောင့် အစဉ်အတိုင်း လိုက်ကုန်သည်''ဟု ဆိုကုန်အံ့ဟု ကြံကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဆွမ်းခံကြွတော်မူ၍ ထွက်၏၊ တိတ္ထိတို့သည်လည်း မြတ်စွာဘုရား၏နောက်ကသာလျှင် ထွက်ကုန်၏၊ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးခြင်းကို ပြုတော်မူရာအရပ်၌နေကုန်၏၊ နေပြီးသော အရပ်တွင် မိုးသောက်သောအခါ နံနက်စာစားခြင်းကိုပြု၏။

တိတ္ထိတို့လည်း ''လူတို့က အဘယ့်ကြောင့်နောက်တော်သို့လိုက်သနည်း'' ဟု မေးကြသော် ရှေး၌ကြံစည်သည့်အတိုင်း ပြောဟောကြကုန်၏၊ လူများအပေါင်းလည်း တန်းခိုးပြာဋိဟာကို ဖူးမြင်ကုန်အံ့''ဟုနှလုံးသွင်း၍ အစဉ်အတိုင်း လိုက်ကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် အစဉ်သဖြင့် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ရောက်၏၊ တိတ္ထိတို့သည်လည်း ဘုရားသခင်နှင့်တကွသာလျှင် သွားကုန်လျက် အလုပ်အကျွေးတို့ကိုနှိုးဆော်၍ တသိန်းသော မျိုးရိက္ခာကိုရ၍ ရှားသည်တိုင်တို့ဖြင့် မဏ္ဍပ်ကိုဆောက်၍ ကြာညိုပန်းတို့ဖြင့်မိုးစေ၍''မဏ္ဍပ်တွင်း၌တန်းခိုးပြာဋိဟာကိုပြုကုန်အံ့''ဟု နေကြကုန်၏၊ ထိုအခါ ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည် ဘုရားသခင်ထံသို့ကပ်၍ ''အရှင်ဘုရား….တိတ္ထိတို့သည် မဏ္ဍပ်ဆောက်ချေပြီ၊ အကျွန်ုပ်သည် အရှင်ဘုရားတို့၏ မဏ္ဍပ်ကို ဆောက်လုပ်ပါအံ့'' ဟု လျှောက်၏၊ ''မင်းကြီး…. မဏ္ဍပ် ဆောက်လုပ်၍ မသင့်၊ ငါ့အား မဏ္ဍပ်

ဆောက်လုပ်နိုင်မည့်သူမရှိပြီ''ဟု မိန့်တော်မူ၏၊''အရှင်ဘုရား....အကျွန်ုပ်ကို ထား၍ တပါးသော ဒါယကာသည် ဆောက်လုပ်ခြင်းငှါတတ်နိုင်အံ့လော'' ဟု လျှောက်၏၊ ''မင်းကြီး....သိကြားမင်းသည်စွမ်းနိုင်လတ္တံ့''ဟု မိန့်တော်မူ၏၊ ''အရှင်ဘုရား....အရှင်ဘုရားသည် အဘယ်အရပ်၌ ယမိုက်ပြာဋိဟာကို ပြတော်မူလတ္တံ့နည်း''ဟု လျှောက်၏၊''မင်းကြီး....ကဏ္ဍမ္ဗ[၁]အမည်ရှိသော သရက်ပင်ရင်း၌ ယမိုက်ပြာဋိဟာကိုပြအံ့''ဟု မိန့်တော်မူ၏။

တိတ္ထိတို့လည်း''သရက်ပင်၏အနီး၌ ယမိုက်ပြာဋိဟာကို ပြတော်မူမည်'' ဟူသော စကားကိုကြား၍ မိမိတို့၏အလုပ်အကျွေးဖြစ်သော ဒါယကာတို့ကို ကြား၍ တယူဇနာအတွင်း၌ အယုတ်သဖြင့် ထိုနေ့၌ပေါက်သော သရက်ပင် ကိုသော်လည်း နုတ်ဖြုတ်စေ၍ တော၌သရက်ပင်တို့ကို ကုန်စေ၏၊ မြတ်စွာ ဘုရားသည် ဝါဆိုလပြည့်နေ့၌ သာဝတ္ထိပြည်တွင်းသို့ ဝင်တော်မူ၏၊ ကောသလမင်း၏ ဥယျာဉ်တော်စောင့်ဖြစ်သော ကဏ္ဍက[၂] အမည်ရှိသောသူသည် ခါချဉ်အုံ၏အတွင်း၌ အလုံးကြီးသော တလုံးသော သရက်သီးမှည့်ကိုမြင်၍ ထိုသရက်သီး၏ အနံ့အရသာ၌ တပ်မက်မောသဖြင့် ကောင်းစွာ ခြွေချ၍ လုံ့လပြုပြီးသော် အဆောတလျင်လာလတ်၍ မင်းကြီး၏အကျိုးငှါယူ၍သွားသည်ရှိသော် ခရီးအကြား၌ မြတ်စွာဘုရားကိုမြင်၍ ဤသို့ကြံ၏၊''မင်းကြီးသည် ဤသရက်သီးကို စား၍ ငါ့အား ရှစ်သပြာ, တဆယ့်ခြောက် သပြာတို့ကို ပေးတော်မူအံ့၊ ထိုပေးသောဆုလာဘ်သည် ငါ့အား တခုသောအတ္တဘော၌ အသက်မွေးရခြင်းငှါသာ ထိုက်သည်၊ ဘုရားသခင်အား ဤသရက်သီးကို လှူရသည်ဖြစ်တုံအံ့၊ ငါ့အား အဆုံးမရှိသော သံသရာဘဝအဆက်ဆက်တို့၌ အကျိုးစီးပွားကို ရွက်ဆောင်လတ္တံ့''ဟု ကြံစည်၍ ထိုသရက်သီးမှည့်ကို မြတ်စွာဘုရားသခင်အား ကပ်လှူလေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည်လည်း အရှင်အာနန္ဒာကို ကြည့်တော်မူ၏၊ ထိုသို့ ကြည့်တော်မူသော အခါ၌ မြတ်စွာဘုရားအား အရှင်အာနန္ဒာ မထေရ်သည် စာတုမဟာရာဇ်နတ်လေးယောက်တို့လှူအပ်သောကျောက်သပိတ် ကို သပိတ်အိတ်မှထုတ်၍ လက်တော်၌ထားပေ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသခင်လည်း သပိတ်တော်ကိုစောင်း၍ သရက်သီးကိုခံယူ၍ ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် နေတော်မူလိုသောအခြင်းအရာကိုပြ၏၊ အရှင်အာနန္ဒာသည် သင်္ကန်းကိုခင်း၏၊ ထိုခင်းအပ်သောနေရာ၌ နေတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားအား အရှင်အာနန္ဒာ သည် ရေကိုစစ်၍ ထိုသရက်သီးမှည့်ကိုနယ်လျက် အဖျော်ပြု၍ကပ်၏၊မြတ်စွာ

၁—ကဏ္ဍမ္ဗ။ ၂—ကဏ္ဍ။

ဘုရားသခင်သည်လည်း သရက်အဖျော်ကို ဘုဉ်းပေး၍ ကဏ္ဍ အမည်ရှိသော ဥယျာဉ်စောင့်အား "ဤသရက်စေ့ကို ဤအရပ်၌ပင်လျှင် မြေမှုန့်ကိုယက်၍ စိုက်လေဘ်"ဟု မိန့်တော်မူ၏၊ထိုဥယျာဉ်စောင့်သည်လည်း ဘုရားသခင်အမိန့်တော်အတိုင်းစိုက်၏။

ဘုရားသခင်သည် ထိုသရက်စေ့၏အထက်၌ လက်ဆေးတော်မူ၏၊ လက်ဆေးတော်မူကာမျှဖြင့်လျှင် ထွန်းတုံးမျှလောက်သော အညှောင့်, ပင်စည်ရှိသည်ဖြစ်၍အစောက်အားဖြင့် အတောင်ငါးဆယ်ရှိသော သရက်ပင်ပေါက်လေ၏၊ အရပ်လေးမျက်နှာတို့၌တကိုင်းတကိုင်းစီဖြစ်၏၊ အထက်သို့လည်း တကိုင်းအဖြောင့်အမတ်တက်၏၊ဤသို့ခက်မငါးခုတို့သည် အတောင်ငါးဆယ်စီရှိကြလေကုန်၏၊ ထိုသရက်ပင်သည် ထိုခဏ၌ပင်လျှင် အပွင့်အသီးတို့ဖြင့် တင့်တယ်စွာဖုံးလွှမ်း၏၊ တခုတခုသောအရပ်က မှည့်သော သရက်သီးအခိုင်ကိုဆောင်ကုန်၏၊ ဘုရားသခင့်နောက်တော်မှ လိုက်လာကြကုန်သောရဟန်းတို့သည် သရက်သီးမှည့်ကိုစားရကုန်၏၊ ကောသလမင်းကြီးသည် ဤသို့သဘောရှိသောသရက်ပင်ပေါက်သတည်း"ဟုကြား၍"တစုံတယောက်သောသူမျှ ထိုသရက်ပင်ကို မဖျက်စေလင့်ဟုအစောင့်အရှောက်ကိုထားပေ၏။

ထိုသရက်ပင်သည်ကား ကဏ္ဍအမည်ရှိသောဥယျာဉ်စောင့်ကို စိုက်စေသည်၏အဖြစ်ကြောင့် ကဏ္ဍမ္ဗဟူသောအမည်တွင်၏၊သေသောက်ကြူးတို့သည်လည်း သရက်သီးမှည့်ကိုစား၍''ဟယ်ယုတ်မာလှစွာသောတိတ္ထိတို့....ရဟန်းဂေါတမသည် ကဏ္ဍမ္ဗအမည်ရှိသော သရက်ပင်ရင်း၌ တန်းခိုးပြာဋိဟာကိုပြလတ္တံ့ဟုဆို၍ သင်တို့သည် တယူဇနာအတွင်းတွင် ထိုနေ့၌ပေါက်သော သရက်ပင်ငယ်ကိုသော်လည်း နုတ်စေပြီ၊ ဤသရက်ပင်သည်ကား ကဏ္ဍမ္ဗအမည်ရှိ၏''ဟုဆို၏၊ ထိုသေသောက်ကြူးတို့သည် စားဘတ်ဖြစ်သော သရက်စေ့တို့ဖြင့် ပစ်ခတ်ကုန်၏၊ ထိုအခါသိကြားမင်းသည်လေနတ်သားကို ခေါ်၍ တိတ္ထိတို့၏မဏ္ဍပ်ကို လေဖြင့်လာစေလျက် လေဖြင့်နုတ်၍ မသန့်မပြန့်ရာ၌ ပစ်ချေလော့''ဟုစေလိုက်၏၊ သိကြားမင်းစေအပ်သော လေနတ်သားသည်လည်း သိကြားမင်းမှာလိုက်တိုင်းပစ်ပေ၏၊ တဘန်နေနတ်သားကို ခေါ်၍ ''တိတ္ထိတို့အပေါ်၌ နေအဝန်းကိုနှိပ်လျက် ပူစေလော့''ဟု စေလိုက်ပြန်၏၊ ထိုနေနတ်သားလည်း သိကြားမင်းအမိန့်အတိုင်းပူစေ၏။

တဘန်လေနတ်သားကို "လေပွေထစေလော့"ဟု စေလိုက်၏၊ ထိုလေနတ်သားလည်း သိကြားမင်းအမိန့်အတိုင်း လေပွေကြီးကိုထစေသည်ရှိသော် တိတ္ထိတို့ကိုယ်သည် ချွေးယို၍ရှိရာတွင် မြေမှုန့်မြူအလိမ်းလိမ်းဖြစ်၏၊ ဥပမာ

ကား နီသောတောင်ပို့ကဲ့သို့ ဖြစ်လေကုန်၏၊ ထို့နောင်တဘန် မိုယ်းနတ်သားအား "မိုယ်းရေပေါက်ကြီးကြီး ရွာစေကျစေလော့"ဟု စေလိုက်ပြန်လေ၏၊ ထိုမိုယ်းနတ်သားသည်လည်း သိကြားမင်းအမိန့်တော်အတိုင်းမိုယ်းပေါက်ကြီးစွာရွာသွန်းလေ၏၊ ထိုအခါတိတ္ထိတို့၏ ကိုယ်သည် ပြောက်ကျားသောနွားနှင့်အလားတူကုန်၏၊ တိတ္ထိတို့သည် နှိမ်နင်းအပ်ကုန်သည်ရှိသော်ရှက်ကြကုန်သည်ဖြစ်၍ ရှေးရှုရာအရပ်တို့သို့ ပြေးလေကုန်၏။

ဤသို့ပြေးလေကုန်သည်ရှိသော် ပုရာဏကဿပအမည်ရှိသော တိတ္ထိတို့၏အလုပ်အကျွေးဖြစ်သော လယ်ထွန်ယောက်ျားတယောက်သည်"ယခုအခါ၌ငါတို့အရှင်သခင်တို့၏ တန်ခိုးပြာဋိဟာကို ဖူးမြင်အံ့"ဟု နွားတို့ကိုလွှတ်လိုက်၍ (စောစောကလျှင် ဆောင်အပ်သောယာဂုအိုး, ထွန်ပိုးကြိုး,လက်ကိုင်)ကြိုး တို့ကိုယူ၍ သွားသည်ရှိသော် ပရိသတ်အပြင်၌ ရှက်လှ၍ ပြေးလာသော ပုရာဏကဿပတိတ္ထိ ကို တွေ့မြင်၍ "အရှင်ဘုရား···· ယခုအရှင်သခင်တို့၏ တန်ခိုးပြာဋိဟာကိုဖူးမြင်လို၍ အဆောတလျင် လာခဲ့ပါသည်၊ အရှင်ဘုရားတို့သည် အဘယ်အရပ်သို့ သွားကုန်အံ့နည်း"ဟုမေး၏၊ ထိုအခါ ပုရာဏကဿပလည်း ဤသို့ဆို၏၊ "သင့်အားတန်ခိုးပြာဋိဟာဖြင့် ဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း၊ ငါ့အား ဤအိုးနှင့်ကြိုးကိုသာပေးလော့"ဟုဆို၏၊ထိုအခါ ပုရာဏကဿပသည် ထိုလယ်ထွန်သမား ပေးအပ်သော အိုး,ကြိုးတို့ကိုယူပြီးလျှင်မြစ်နားသို့သွားလေ၍ အိုးကိုကြိုးဖြင့်မိမိလည်၌ဘွဲ့လျက်ရေဝဲအထည်းကျ၍ ရေပွက်ကြီးစွာရှိသောလှိုင်းတံပိုး၌ကျ၍ သေလေသော် အဝီစိငရဲ၌ဖြစ်လေ၏။

ဘုရားသခင်သည် ကောင်းကင်၌ရတနာစင်္ကြံကိုဘန်ဆင်းတော်မူ၏၊ ထိုစင်္ကြံ၏တခုသောအစွန်းသည် အရှေ့စကြဝဠာနားသို့ဆိုက်လေ၏၊ တခုသောအစွန်းကား အနောက်စကြဝဠာနားသို့ဆိုက်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် အညီအညွတ်စည်းဝေးကြသော သုံးဆယ့်ခြောက်ယူဇနာရှိသောပရိသတ်ဝယ် နေမွန်းယိမ်းချိန်ကာလ၌ "ယခုအခါ ယမိုက်ပြာဋိဟာကိုပြတော်မူရအံ့သောအခါတည်း"ဟု ဂန္ဓကုဋိတိုက်ခတော်မှထွက်၍ ကျောင်းဦး၌ရပ်တော်မူ၏၊ ထိုသို့ရပ်တော်မူသောအခါ၌ ဃရဏီ အမည်ရှိသော တန်ခိုးအာနုဘော်ကြီးသောအနာဂါမ်ဖြစ်သောဥပါသိကာမသည် ဘုရားသခင်ထံသို့ကပ်၍ "အရှင်ဘုရား····အကျွန်ုပ်ကဲ့သို့သော သမီးကောင်းရှိပါလျက် အရှင်ဘုရားတို့၏ပင်ပန်းခြင်းကိစ္စမရှိသင့်ပါ၊ အကျွန်ုပ်တန်ခိုးပြာဋိဟာကို ပြတော်မူပါအံ့"ဟု လျှောက်၏။

ဘုရားသခင်သည်လည်း“ချစ်သမီးဃရဏီ····သင်သည်အသို့သောတန်းခိုးကိုပြမည်နည်း”ဟုမေးတော်မူ၏၊ “အရှင်ဘုရား····တခုသောစကြဝဠာတိုက်၌မြေအပြင်ကို ရေဖြင့်ပြည့်စေ၍ ရေကြက်မယေ်ကဲ့သို့ အနောက်စကြဝဠာနားကငုပ်၍ အရှေ့စကြဝဠာနား၌ကိုယ်ကိုပြပါအံ့၊ အရှေ့စကြဝဠာနားကငုပ်၍ အနောက်စကြဝဠာနား၌ကိုယ်ကိုဖေါ်၍ပြပါအံ့၊ တောင်စကြဝဠာနားကငုပ်၍ မြောက်စကြဝဠာနား၌ပေါ်ပြ၍ပါအံ့၊မြောက်စကြဝဠာနားကငုပ်၍ တောင်စကြဝဠာနား၌ ပေါ်ပါအံ့၊ ဤသူကား အသူနည်းဟု မေးကြသော် ဤရေကြက်မကား ဘုရားသခင့်သမီးတော် ဃရဏီတည်းဟုဆိုကြပါလတ္တံ့၊ ဤသို့တန်းခိုးပြခြင်းသည် ရှေးဦးစွာ ဃရဏီမည်သောသီတင်းသည်မ၏ တန်းခိုးအာနုဘော်သာတည်း၊ ဘုရားသခင်၏တန်းခိုးတော်ကား အဘယ်မှာ၍မျှလောက် က-တော့မည်နည်းဟုဆို၍ တိတ္ထိတို့သည် အရှင်ဘုရားကိုမမြင်ခင်ပင်ပြေးပါလိမ့်မည်”ဟု လျှောက်၏။

ထိုသို့လျှောက်သောအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဃရဏီမည်သောသီတင်းသည်မကို ဤသို့မိန့်တော်မူ၏၊ “ဃရဏီ····သင်သည် ဤသို့သဘောရှိသောတန်းခိုးပြာဋိဟာကိုပြခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သည်၏အဖြစ်ကိုကား ငါသိတော်မူ၏၊ သို့ရာတွင် ဤသို့သောအစည်းအဝေးအပေါင်းကို သင်၏အကျိုးငှါဘွဲ့တော်မူပေသည်မဟုတ်”ဟု မိန့်တော်မူ၍ပယ်တော်မူ၏၊ထိုအခါ ဃရဏီသည်လည်း ငါ့အားဘုရားသခင်ခွင့်ပြုတော်မမူချေ၊စင်စစ်လျှင် “ငါ့ထက်လွန်စွာသောတန်းခိုးပြာဋိဟာကိုပြခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သောတပါးသောသူ ရှိပေသေးသည်” ဟု လျှောက်ပတ်သောအရပ်၌နေလေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် “ဤနည်းအတူပင် ထိုသူတို့ဂုဏ်ကျေးဇူးအထူးထင်ရှားစွာဖြစ်လတ္တံ့ဟု သုံးဆယ့်ခြောက်ယူဇနာ အတိုင်းအရှည်ရှိသော ပရိသတ်၏အလယ်၌ ဤသူတို့သည် ခြင်္သေ့မင်း၏အသံကဲ့သို့ မကြောက်မရွံ့သောအသံကို မြွက်ကုန်လတ္တံ့”ဟု အောက်မေ့တော်မူ၍ တပါးသောသူတို့ကိုလည်း “သင်တို့သည်အဘယ်သို့သော တန်းခိုးပြာဋိဟာကို ပြကုန်အံ့နည်း”ဟု မေးတော်မူ၏၊ ထိုသူတို့သည် “အရှင်ဘုရား···· ဤသို့လျှင်တန်းခိုးပြပါအံ့”ဟု ဘုရားသခင်ရှေ့တော်မှရပ်၍ ခြင်္သေ့မင်း၏အသံနှင့်တူကုန်သော ရဲရင့်သောအသံကိုပြု၍ လျှောက်ကြကုန်၏၊ ထိုသူအပေါင်းတို့တွင် **စူဠအနာထပိဏ်သေဋ္ဌေး** သည် “ငါကဲ့သို့သော သဘောရှိကုန်သော အနာဂါမ် ဥပါသကာရှိပါလျက် ဘုရားသခင်သည် ပင်ပန်းခြင်းကိစ္စရှိရတော့မည်မဟုတ်”ဟု ကြံ၍

"အရှင်ဘုရား····အကျွန်ုပ်သည် တန်းခိုးပြာဋိဟာကို ပြပါအံ့"ဟု လျှောက်ပေသော် အဘယ်သို့ပြအံ့နည်း"ဟုမေးတော်မူ၏။

"အကျွန်ုပ်သည်တဆယ့်နှစ်ယူဇနာရှိသောမြဟ္မာမင်း၏ကိုယ်ကိုဘန်ဆင်း၍ ဤပရိသတ်၏အလယ်၌ မိုယ်းကြီးခြိမ်းစွာမြည်သည်နှင့် တူသောအသံဖြင့် ဗြဟ္မာမင်း၏ လက်ပမ်းပေါင်းခတ်ခြင်းမည်သည်ကိုခတ်အံ့၊ လူများသည်ထိုအသံကိုကြား၍"ဤအသံကား အဘယ်အသံနည်း"ဟု မေးကြသော် "စူဠအနာထပိဏ်သေဋ္ဌေး၏ လက်ပမ်းပေါက်ခတ်သောအသံတည်း"ဟု ဆိုကုန်လတ္တံ့၊ ထိုအခါ တိတ္ထိတို့သည် "သူကြွယ်အား ဤသို့သောအာနုဘော်ရှိ၏၊ ဘုရား၏အာနုဘော်ကား အဘယ်မှာဆိုဘွယ်ရာရှိတော့မည်နည်းဟု အရှင်ဘုရားတို့ကိုမမြင်ဝံ့၍သာလျှင် ပြေးကုန်လတ္တံ့"ဟု လျှောက်လေလျှင် မြတ်စွာဘုရားလည်း "သင်သူကြွယ်အားဤသို့သောတန်းခိုးအာနုဘော်ရှိသောအဖြစ်ကို ငါဘုရားသိတော်မူ၏"ဟု စူဠအနာထပိဏ်ကိုလည်း ယရဏီသီတင်းသည်မကဲ့သို့ မိန့်တော်မူ၏။

ဤသို့တန်းခိုးပြာဋိဟာပြခြင်းကို ခွင့်ပြုတော်မမူသောနောင်မှ ပဋိသမ္ဘိဒါသို့ရောက်သော အသက်ခုနစ်နှစ်သာရှိသေးသော**စိရ-အမည်ရှိသောသာမဏေ**မိန်းမ¹ သည် ဘုရားသခင်ကိုရှိခိုး၍"အရှင်ဘုရား····အကျွန်ုပ်သည် တန်းခိုးပြာဋိဟာကိုပြပါမည်"ဟုလျှောက်၏၊ "ချစ်သမီးစိရမည်သောသာမဏေမ·· အဘယ်သို့တန်းခိုးပြမည်နည်း"ဟု မေးတော်မူ၏၊ "အရှင်ဘုရား····မြင့်မိုရ်တောင်,စကြဝဠာတောင်, ဟိမဝန္တာတောင်တို့ကိုဆောင်ယူချေ၍ ဤအရပ်၌ အစဉ်အတိုင်းထား၍ အကျွန်ုပ်သည် ဟင်္သာမကဲ့သို့ ထိုထိုအရပ်မှထွက်၍ မငြိမကပ်ပျံသွားပါအံ့၊လူများအပေါင်းတို့သည် အကျွန်ုပ်ကိုမြင်လျှင် "ဤသူအဘယ်သူတုံနည်း"ဟုမေး၍"စိရ-အမည်ရှိသောသာမဏေမတည်း"ဟုဆိုကြကုန်လတ္တံ့၊တိတ္ထိတို့သည်ခုနစ်နှစ်အရွယ်သာရှိသောသာမဏေမ၏တန်းခိုးအာနုဘော်ပင်သော်လည်း ဤမျှလောက်သော အံ့ဘွယ်သရဲရှိသည်၊ ဘုရားသခင်၏ အာနုဘော် တန်းခိုးတော်ကား အဘယ်မှာ ဆိုဘွယ်ရှိတော့အံ့နည်းဟု အရှင်ဘုရားကိုယ်တော်ကို မမြင်ဝံ့ဘဲပင်လျှင် ပြေးကုန်လတ္တံ့"ဟု လျှောက်၏၊ ထိုစိရသာမဏေမအားလည်း ဘုရားသခင်သည် "သင်၏အာနုဘော်ကို ငါသိ၏"ဟု မိန့်တော်မူ၍ တန်းခိုးပြာဋိဟာပြခြင်းကို ခွင့်ပေးတော်မမူဘဲ ပယ်ရှားလေ၏။

ထို့နောက်မှ ပဋိသမ္ဘိဒါသို့ရောက်ပြီးသော အာသဝေါမရှိသော ခုနစ်နှစ်အရွယ်သာရှိသော **ဝုန္နအမည်ရှိသောသာမဏေ**သည် ဘုရားသခင်ကို ကပ်၍

၁—စိရအမည်ရှိသောမိန်းမ။

ရှိခိုးလျက် "အရှင်ဘုရား….အကျွန်ုပ် တန်းခိုးပြာဋိဟာကို ပြပါမည်" ဟု လျှောက်ပေသော် "သင်သည်အဘယ်သို့ပြအံ့နည်း"ဟု မေးတော်မူ၍ စုန္ဒသာမဏေသည် "အရှင်ဘုရား….အကျွန်ုပ်သည် ဇမ္ဗူဒီပါကျွန်း၏ တံခွန်သဘွယ်ဖြစ်သော ဇမ္ဗူသပြေပင်ကို ပခုံး၌ထမ်းလှုပ်၍ကြီးသောအလုံးရှိသော ဇမ္ဗူသပြေသီးတို့ကိုကြွေစေ၍ ဤပရိသတ်အပေါင်းကိုစားစေအံ့၊ ပင်လယ်က သစ်ပွင့်တို့ကိုလည်းဆောင်ချေအံ့"ဟုလျှောက်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည်"သင်၏ အာနုဘော်ကိုငါသိ၏"ဟု မိန့်တော်မူ၍ စုန္ဒသာမဏေကိုလည်း တန်းခိုး ပြာဋိဟာပြုခြင်း၌ ပယ်တော်မူ၏။

ထို့နောင်မှ ဥပ္ပလဝဏ်အမည်ရှိသောဘိက္ခုနီမသည် ဘုရားသခင်ကိုရှိခိုး၍ "အရှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် တန်းခိုးပြာဋိဟာကိုပြပါအံ့"ဟု လျှောက်၏၊ "ချစ်သမီး ဥပ္ပလဝဏ်….သင်သည် အသို့ တန်းခိုးပြလတ္တံ့နည်း"ဟု မေးတော်မူသော် "အရှင်ဘုရား…အကျွန်ုပ်သည် ထက်ဝန်းကျင်တဆယ့်နှစ်ယူဇနာရှိသော ပရိသတ်ကိုပြု၍လည်းစေလျက် သုံးဆယ့်ခြောက် ယူဇနာရှိသော ပရိသတ်ဖြင့်ခြံရံလျက် စကြဝတေးမင်းဖြစ်၍ အရှင်ဘုရားတို့ကို ရှိခိုးလာပါအံ့"ဟု လျှောက်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း "ချစ်သမီးဥပ္ပလဝဏ်‥ သင်၏အာနုဘော်ကို ငါဘုရားသိတော်မူ၏"ဟု၍ ထိုဥပ္ပလဝဏ်၏ တန်းခိုး ပြာဋိဟာကိုလည်း ပယ်တော်မူ၏။

ထို့နောင်မှ **အရှင်မောဂ္ဂလာန်သည်** မြတ်စွာဘုရားကိုရှိခိုး၍ "အရှင်ဘုရား….အကျွန်ုပ်သည် တန်းခိုးပြာဋိဟာကို ပြပါအံ့"ဟု လျှောက်၏၊ "ချစ်သားမောဂ္ဂလာန်….သင်သည် အသို့ပြလတ္တံ့နည်း"ဟု မေးတော်မူ၏၊ "အရှင်ဘုရား….အကျွန်ုပ်သည် မြင့်မိုရ်တောင်မင်းကို သွားကြား၌ထား၍ ပဲနောက်စေ့ မုန်ညင်းစေ့တို့ကဲ့သို့ကျေညက်အောင်ဝါးပါအံ့၊ဤမြေကြီးကိုလည်း သင်ဖြူးကဲ့သို့လိပ်၍ လက်ညှိုးကြား၌ထားပါအံ့"ဟု လျှောက်၏၊ "ချစ်သား‥ ဤမှတပါး အသို့ပြုအံ့နည်း"ဟု မေးတော်မူပြန်သော် "အရှင်ဘုရား….ဤမြေကြီးကို အိုးထိန်းစက်ကဲ့သို့လည်စေ၍ လူအပေါင်းကို မြေဆီ,မြေလွှာ, မြေဩဇာကိုစားပါစေမည်"ဟု လျှောက်၏၊ "ချစ်သား….ထိုမှတပါး အသို့ ပြုတုံအံ့နည်း"ဟု မေးတော်မူပြန်သော် "အရှင်ဘုရား….လက်ဝဲလက်ကို မြေပြင်ပြု၍ ဤသတ္တဝါတို့ကို လက်ျာလက်ဖြင့်ယူ၍ ဇမ္ဗူဒီပါကျွန်းအပြင်နှင့် တူစွာ လက်ဝဲလက်အပြင်၌ ထားပါမည်"ဟု လျှောက်၏၊ ထိုမှတပါး တန်းခိုးပြာဋိဟာကို အသို့ပြုမည်နည်း"ဟု မေးတော်မူပြန်၏၊ "အရှင်ဘုရား…. မြင့်မိုရ်တောင်ကိုထီးရိုးပြု၍ မြေကြီးအပြင်ကိုချီ၍ ထိုထီးရိုး၏

အထက်၌တင်ထား၍ ထီးလက်စွဲသောရဟန်းကဲ့သို့ လက်တဘက်ဖြင့်ကိုင်၍ ကောင်းကင်၌ စင်္ကြံသွားပါမည်''ဟု လျှောက်၏၊ ဘုရားသခင်လည်း ''ချစ်သားမောဂ္ဂလာန်…သင်ချစ်သား၏ တန်းခိုးအာနုဘော်ကို ငါဘုရားသိတော်မူ၏''ဟု မိန့်တော်မူ၍ ထိုအရှင်မောဂ္ဂလာန်အား တန်းခိုးပြခြင်းကိုလည်း ပယ်တော်မူ၍ အရှင်မောဂ္ဂလာန်လည်း ''မြတ်စွာဘုရားသည် ငါ့ထက်လွန်ကဲသောတန်းခိုးပြာဋိဟာကိုပြခြင်းငှါစွမ်းနိုင်သောသူကိုသိတော်မူသည်ထင်၏'' ဟု လျှောက်ပတ်ရာအရပ်၌ နေလေ၏။

ထို့နောင်မှ အရှင်မောဂ္ဂလာန်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ''ချစ်သားမောဂ္ဂလာန်…ဤသို့ သုံးဆယ့်ခြောက်ယူဇနာရှိသော အစည်းအဝေးကို သင်၏အကျိုးငှါ ငါပြဲ့ကြီးသဘင်ပြုတော်မူသည်မဟုတ်၊ ဤသို့ တန်းခိုးပြာဋိဟာသည် အတုမရှိသော ဝိပဿိဘုရားအစရှိသော ရှေးရှေးသောဘုရားတို့နှင့် တူတော်မူသော ငါဘုရား၏ ဝန်တည်း၊ ငါဘုရား၏ဝန်ကို သူတပါးတို့ ရွက်ဆောင်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်မည်မဟုတ်၊ ယခုအခါ၌ ငါဘုရား၏ဝန်ကို ရွက်ဆောင်နိုင်အံ့သောသူပင် ဖြစ်ငြားသော်လည်း အံ့ဘွယ်မရှိသည်သာတည်း၊ အဟိတ်ပဋိသန္ဓေနေခြင်းရှိသော တိရစ္ဆာန်အမျိုး၌ဖြစ်သော ကာလ၌လည်း ငါဘုရား၏ဝန်ကို သူတပါးတို့ရွက်ဆောင်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ဘူးသည်သာတည်း'' ဟု မိန့်တော်မူ၍ ''အရှင်ဘုရား…အဘယ်အခါ၌ ဖြစ်ဘူးလေသနည်း'' ဟု အရှင်မောဂ္ဂလာန် မေးလျှောက်သည်ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားသည် လွန်လေပြီးသော အကြောင်းကို ဆောင်တော်မူ၍—

ယတော ယတော ဂရုဓုရံ၊ ယတော ဂမ္ဘီရဝတ္တနီ။
တဒါသု ကဏှံ ယုဉ္ဇန္တိ၊ သွာဿု တံ ဝဟတေ ဓုရန္တိ။ ။

အစရှိသည်ဖြင့် ဤကဏှ ဥသဘဇာတ် ကို ဟောတော်မူ၏။

အနက်ကား-ယတော-ယသ္မိံ ကာလေ၊ အကြင်အခါ၌။ ယတော၊ အကြင်အရပ်မှ။ ဂရုဓုရံ၊ လေးစွာသောဝန်ကို။ ဝဟိတံ၊ ရွက်ဆောင်အပ်၏။ ယတော၊ အကြင်အရပ်မှ။ ဂမ္ဘီရဝတ္တနီ၊ နက်သောရေညွန်ရှိ၏။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ ကဏှံ၊ ကဏှအမည်ရှိသောနွားကို။ မနုဿာ၊ လူတို့သည်၊ အဿုယုဉ္ဇန္တိ၊ ကောင်းစွာကကုန်၏။ သော၊ ထိုကဏှအမည်ရှိသောနွားသည်။ တံဓုရံ၊ ထိုလှည်းဦးကို။ ဝဟတေ၊ ရွက်ဆောင်၏။

တဘန်လည်း ထိုအကြောင်းကို အထူးပြတော်မူလိုသော မြတ်စွာဘုရားသည်—

မနာပမေဝ ဘာသေယျ၊ နာမနာပံ ကုဒါစနံ။
မနာပံ ဘာသမာနဿ၊ ဂရုံ ဘာရံ ဥဒဗ္ဗဟိ။
ဓနဉ္စ နံ အလာဘေသိ၊ တေန စတ္တမနော အဟု။ ။
ဤဂါထာဖြင့် **နန္ဒိဝိသာလဇာတ်**ကို ဟောတော်မူ၏။

အနက်ကား— မနာပမေဝ၊ နှစ်လိုဘွယ်သော စကားကို သာလျှင်။ ဘာသေယျ၊ ဆိုရာ၏။ ကုဒါစနံ၊ တရံတဆစ်မျှ။ အမနာပံ၊ နှစ်လိုဘွယ်မရှိသောစကားကို။ နဘာသေယျ၊ မဆိုရာ။ မနာပံ၊ နှစ်လိုဘွယ်သောစကားကို။ ဘာသမာနဿ၊ ဆိုသောသူ၏။ ဂရုံဘာရံ၊ လေးစွာသောဝန်ကို။ ဥဒဗ္ဗဟိ၊ ဆောင်၏။ နံ၊ ထိုပုဏ္ဏားအား။ ဓနဉ္စ၊ ဥစ္စာကိုလည်း။ အလာဘေသိ၊ ရစေ၏။ တေန၊ ထိုဥစ္စာရသောကြောင့်။ အတ္တမနော၊ ဝမ်းမြောက်သည်။အဟု၊ဖြစ်၏။

ဘုရားသခင်သည် ရတနာစင်္ကြံသို့တက်တော်မူ၍ ရှေ့မှတဆယ့်နှစ်ယူဇနာရှိသောပရိသတ်ရှိ၏၊ ထို့အတူနောက်မှလည်း တဆယ့်နှစ်ယူဇနာရှိ၏၊ မြောက်အရပ်မှလည်း တဆယ့်နှစ်ယူဇနာရှိ၏၊ တောင်အရပ်မှလည်း တဆယ့်နှစ်ယူဇနာရှိ၏၊ အဖြောင့်အားဖြင့် နှစ်ဆယ့်လေးယူဇနာရှိသော ပရိသတ်၏အလယ်၌ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် **တန်းခိုးပြာဋိဟာ**ကို ပြတော်မူ၏၊ထိုတန်းခိုးပြာဋိဟာကို **အစဉ်**အတိုင်းဤသို့သိအပ်၏။

(၁) မြတ်စွာဘုရား၏တန်းခိုးပြာဋိဟာကို ပြတော်မူခြင်း၌ ဉာဏ်တော်ဖြစ်သတည်း၊ဤဉာဏ်တော်ဖြစ်ရာ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝကတို့နှင့် မဆက်ဆံသောတန်းခိုးပြာဋိဟာကိုပြတော်မူ၏။
(၂) အထက်အဘို့ဖြစ်သောကိုယ်တော်မှ မီးအလျှံဖြစ်စေ၏၊ အောက်အဘို့ဖြစ်သော ကိုယ်တော်မှ ရေအယဉ် ဖြစ်စေ၏။
(၃) အောက်အဘို့ဖြစ်သော ကိုယ်တော်မှမီးအလျှံဖြစ်စေ၏၊ အထက်အဘို့ဖြစ်သောကိုယ်တော်မှ ရေအယဉ် ဖြစ်စေ၏။
(၄) ရှေ့အဘို့ဖြစ်သောကိုယ်တော်မှ မီးအလျှံဖြစ်စေ၏၊ နောက်အဘို့ဖြစ်သောကိုယ်တော်မှ ရေအယဉ် ဖြစ်စေ၏။
(၅) နောက်အဘို့ဖြစ်သောကိုယ်တော်မှ မီးအလျှံဖြစ်စေ၏၊ ရှေ့အဘို့ဖြစ်သောကိုယ်တော်မှ ရေအယဉ် ဖြစ်စေ၏။
(၆) လက်ျာမျက်စိတော်မှ မီးအလျှံဖြစ်သည်ရှိသော် လက်ဝဲမျက်စိတော်မှ ရေအယဉ် ဖြစ်စေ၏။

(၇) လက်ဝဲမျက်စိတော်မှ မီးအလျှံဖြစ်စေသည်ရှိသော် လက်ျာမျက်စိတော်မှ ရေအယဉ် ဖြစ်စေ၏။
(၈) လက်ျာနားတွင်းတော်မှ မီးအလျှံဖြစ်စေသည်ရှိသော် လက်ဝဲနားတွင်းတော်မှ ရေအယဉ် ဖြစ်စေ၏။
(၉) လက်ဝဲနားတွင်းတော်မှ မီးအလျှံ ဖြစ်စေသည်ရှိသော် လက်ျာနားတွင်းတော်မှ ရေအယဉ် ဖြစ်စေ၏။
(၁၀) လက်ျာ နှာခေါင်းတော်မှ မီးအလျှံဖြစ်လျှင် လက်ဝဲ နှာခေါင်းတော်မှ ရေအယဉ် ဖြစ်စေ၏။
(၁၁) လက်ဝဲနှာခေါင်းတော်မှ မီးအလျှံဖြစ်လျှင် လက်ျာ နှာခေါင်းမှ ရေအယဉ် ဖြစ်စေ၏။
(၁၂) လက်ျာပခုံးတော်မှ မီးအလျှံ ဖြစ်လျှင် လက်ဝဲပခုံးတော်မှ ရေအယဉ်ဖြစ်စေ၏။
(၁၃) လက်ဝဲပခုံးတော်မှ မီးအလျှံဖြစ်လျှင် လက်ျာပခုံးတော်မှရေအယဉ် ဖြစ်စေ၏။
(၁၄) လက်ျာလက်တော်မှ မီးအလျှံဖြစ်လျှင် လက်ဝဲလက်တော်မှ ရေအယဉ် ဖြစ်စေ၏။
(၁၅) လက်ဝဲလက်တော်မှ မီးအလျှံဖြစ်လျှင် လက်ျာလက်တော်မှ ရေအယဉ် ဖြစ်စေ၏။
(၁၆) လက်ျာနံပါးတော်မှ မီးအလျှံဖြစ်စေသည်ရှိသော် လက်ဝဲနံပါးတော်မှ ရေအယဉ် ဖြစ်စေ၏။
(၁၇) လက်ဝဲနံပါးတော်မှ မီးအလျှံကိုဖြစ်စေသည်ရှိသော် လက်ျာနံပါးမှ ရေအယဉ် ဖြစ်စေ၏။
(၁၈) လက်ျာခြေတော်မှ မီးအလျှံကို ဖြစ်စေသည်ရှိသော် လက်ဝဲခြေတော်မှ ရေအယဉ်ကို ဖြစ်စေ၏။
(၁၉) လက်ဝဲခြေတော်မှ မီးအလျှံကိုဖြစ်စေသည်ရှိသော် လက်ျာခြေတော်မှ ရေအယဉ်ကို ဖြစ်စေ၏။
(၂၀) လက်မ,ခြေမတော်၌မီးအလျှံကိုဖြစ်စေသည်ရှိသော် လက်မ,ခြေမကြားတို့မှ ရေအယဉ်ကို ဖြစ်စေ၏။
(၂၁) လက်မကြား, ခြေမကြားတို့မှ မီးအလျှံကို ဖြစ်စေသည်ရှိသော် လက်မတော်,ခြေမတော်တို့၌ ရေအယဉ် ဖြစ်စေ၏။

(၂၂) တခုတခုသော မွေးတွင်းတော်မှ မီးအလျှံကို ဖြစ်စေသည်ရှိသော် တခုတခုသော မွေးတွင်းတော်တို့မှ ရေအယဉ်ကို ဖြစ်စေ၏။

(၂၃) ညိုသောရောင်ခြည်တော်, ရွှေသောရောင်ခြည်တော်, နီသောရောင်ခြည်တော်, ဖြူသောရောင်ခြည်တော်, မောင်းသော ရောင်ခြည်တော်, ပြိုးပြိုးပြက်သော ရောင်ခြည်တော်တို့ဖြင့် ပကတိသော ကိုယ်တော်အဖြစ်ဖြင့် စင်္ကြံကြွတော်မူ၏။

(၂၄) နိမ္မိတဖြစ်သော ဘန်ဆင်းအပ်သော ဘုရားသည် ရပ်မူလည်းရပ်၏၊ ထိုင်မူလည်းထိုင်၏၊ ကိန်းမူလည်း ကိန်း၏၊

(၂၅) နိမ္မိတဘုရားသည် ကိန်းခြင်းကို ပြုသည်ရှိသော် ပကတိဘုရားသည် စင်္ကြံကြွမူလည်း ကြွ၏၊ ရပ်မူလည်း ရပ်၏၊ ထိုင်မူလည်း ထိုင်၏။

ဤသည်လျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ ယမိုက်ပြာဋိဟာ ဉာဏ်မည်၏၊ ဤသို့ တန်းခိုးပြာဋိဟာကို မြတ်စွာဘုရားသည် ရတနာစင်္ကြံ၌ စင်္ကြံကြွ၍ပြတော်မူ၏၊ ထိုသို့ပြတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားအား တေဇောကသိုဏ်းကို အာရုံပြုသော သမာပတ်၏အစွမ်းဖြင့်အထက်အဘို့ဖြစ်သော ကိုယ်တော်မှမီးအလျှံဖြစ်စေ၏၊ အာပေါကသိုဏ်းကို အာရုံပြုသောသမာပတ်၏ အစွမ်းဖြင့်အောက်အဘို့ဖြစ်သော ကိုယ်တော်မှ ရေအယဉ် ဖြစ်၏ တဘန်ရေအယဉ်ဖြစ်ရာ အရပ်မှ မီးအလျှံဖြစ်၏၊ မီးအလျှံဖြစ်ရာအရပ်မှ ရေအယဉ် ဖြစ်၏။

ဤသို့ ရေ,မီးအစုံအစုံကိုပြတော်မူရာ၌ မီးအလျှံသည် ရေအယဉ်နှင့် ရောရှက်ခြင်း မရှိ၊ ရေအယဉ်သည် မီးအလျှံနှင့်ရောရှက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုနှစ်ပါးသော ရေ,မီးအယဉ်သည် ဗြဟ္မာ့ပြည်တိုင်အောင်တက်၍ စကြဝဠာ အနားရေးကို ဆိုက်၍ တည်သတတ်၊ မြတ်စွာဘုရား၏ ခြောက်ပါးသောရောင်ခြည်တော်တို့သည် အိုးတို့ဖြင့် သွန်းအပ်သော လျော်ပြီးသော ရွှေကဲ့သို့ရှင်း, ကွမ်းစားမှ ထွက်သော ရွှေရည်အယဉ်ကဲ့သို့ရှင်း တခုသောစကြဝဠာတိုက်ဘက်မှတက်၍ ဗြဟ္မာ့ပြည်ကိုထိခိုက်လျက် လည်၍လည်၍ စကြဝဠာ အနားရေ ကို ထိခိုက်လေကုန်၏၊ တခုသောစကြဝဠာတိုက်သည် ကောက်သောအိမ်မိုး, အိမ်ခြင်တို့ဖြင့် ပိတ်သကဲ့သို့ရှင်း, ဗောမိအိမ်ကဲ့သို့ရှင်း ဖြစ်လေ၏၊ တပြိုင်နက်သော အလင်းဖြစ်၏၊ ထိုနေ့၌ မြတ်စွာဘုရားသည် စင်္ကြံ ကြွတော်မူ၍ တန်းခိုးပြာဋိဟာကို ပြတော်မူလျက် အကြားအကြား၌ (လူများအား)တရားဟောတော်မူ၏။

တရားဟောတော် မူသော်လည်း လူအပေါင်းတို့အား သက်သာရာ အလှည့်ကို ပေး၍ ဟောတော် မူပေ၏၊ ထိုခဏ၌ လူအပေါင်း တို့သည် ကောင်းချီးပေးခြင်းကို ဖြစ်စေ၏၊ ထိုလူအပေါင်းတို့ ကောင်းချီးပေးခြင်းကို ဖြစ်စေသောအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရှေးဦးစွာ ကြီးစွာသောပရိသတ်၏ စိတ်ကို ကြည့်တော်မူလျက် တယောက်သော သူအား တဆယ့်ခြောက်ပါး သော အခြင်းအရာတို့ဖြင့် စိတ်၏ကျက်စားရာ အာရုံကို သိတော်မူ၏၊ ဤသို့ လျင်သောအပြန်ရှိသော မြတ်စွာဘုရားတို့၏ စိတ်တော်သည်ဖြစ်၏၊ အကြင် အကြင်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် အကြင်အကြင်သော တရား၌ရှင်း, အကြင်အကြင် သော တန်းခိုးပြာဋိဟာ၌ရှင်း ကြည်ညိုခြင်းရှိ၏၊ ထိုထိုသောပုဂ္ဂိုလ်၏ အလို ဆန္ဒ, အဇ္ဈာသယ အစွမ်းဖြင့် တရားဒေသနာကို ဟောတော်မူ၏၊ တန်းခိုး ပြာဋိဟာကိုလည်း ပြတော်မူ၏၊ ဤသို့ တရားတော်ကိုလည်း ဟောတော်မူ သည်ရှိသော်, တန်းခိုးပြာဋိဟာကိုလည်း ပြတော်မူသည်ရှိသော် လူများ အပေါင်းတို့သည် သစ္စာလေးပါး တရားကို ရကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသခင်လည်း ဤအစည်းအဝေး၌ ကိုယ်တော်၏စိတ်ကို ယှူ ကျုံး၍ တပါးသောသူကို ပြဿနာ မေးခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သူကို မမြင်သော ကြောင့် နိမ္မိတဘုရားကို ဘန်ဆင်းတော်မူ၏၊ ထိုနိမ္မိတဘုရားသည် မေး၏၊ ထိုမေးသော ပြဿနာကို ပကတိဘုရား ဖြေတော်မူ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် မေးသော ပြဿနာကို ထိုနိမ္မိတဘုရား ဖြေတော်မူ၏၊ ပကတိ(ဘုရား) စင်္ကြံ ကြွတော်မူသော ကာလ၌ နိမ္မိတဘုရားသည် ရပ်ခြင်းအစရှိသော ဣရိယာ ပုထ်တို့တွင် တပါးပါးသော ဣရိယာပုထ်ကိုပြ၏၊ နိမ္မိတဘုရား စင်္ကြံကြွတော် မူသော ကာလ၌ ပကတိဘုရားသည် ရပ်ခြင်းအစရှိသော ဣရိယာပုထ်တို့တွင် တပါးပါးသော ဣရိယာပုထ်ကိုပြ၏၊ ဤသို့ပြတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ တန်းခိုးပြာဋိဟာကိုမြင်၍ တရားတော်ကို နာရ၍ ထိုအစည်းအဝေး၌ ကုဋေ နှစ်ဆယ်သော သတ္တဝါတို့သည် သစ္စာလေးပါးတရားကို သိလေကုန်၏။

၈၁။ မြတ်စွာဘုရားသည် မယ်တော်နတ်သားကို အမှူးထားလျက် အဘိဓမ္မာတရားကို ဟောခြင်း

မြတ်စွာဘုရားသည် တန်းခိုးပြာဋိဟာကို ပြတော်မူပြီး၍"အဘယ်အရပ်၌ ရှေးရှေးသောဘုရားတို့သည် တန်းခိုးပြာဋိဟာကို ပြပြီးသောအဆုံး၌ဝါကပ် တော် မူသနည်း"ဟု ကြည့်ရှုဆင်ခြင်သော် "တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ ဝါ

ကပ်တော်မူ၍ မယ်တော်နတ်သားအား **အဘိဓမ္မာပိဋကတ်ကို** ဟောတော်မူကုန်သည်”ဟု မြင်တော်မူ၍ လကျာခြေတော်ကို ချီတော်မူ၍ ယုဂန္ဓိုရ်တောင်ထိပ်၌ ထားတော်မူ၏၊ လက်ဝဲခြေတော်ကို ချီတော်မူ၍ မြင့်မိုရ်တောင်ထိပ်၌ ထားတော်မူ၏၊ ဤသို့ ယူဇနာ တသိန်း ခြောက်သောင်း ရှစ်ထောင်ရှိသော အရပ်၌ သုံးဘဝါးနှစ်လှမ်းတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏၊ မြတ်စွာ ဘုရားသည် ခြေတော်ကို ဆန့်တော်မူ၍ နင်းတော်မူသည်ဟု မမှတ်အပ်၊ ဘုရား သခင်၏ ခြေတော်ချီလျှင် တောင်ထိပ်တို့သည် ခြေတော်ရင်း၌လာ၍ခံရကုန်၏၊ မြတ်စွာ ဘုရားနင်းဘော် မူသောအခါ၌ ထိုတောင်ထိပ်တို့သည် ကိုင်းညွှတ်ရာကထ၍ မိမိ၏တည်ရာ အရပ်၌သာလျှင် တည်လေကုန်၏။

သိကြားမင်းသည် မြတ်စွာဘုရားကိုမြင်၍ “မြတ်စွာများစွာသောနတ်တို့အားလည်း များစွာသော ကျေးဇူးရှိလတ္တံ့၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ပဏ္ဍုကမ္ဗလာကျောက်နေရာ၌ ဝါကပ်တော်မူယောင်တကား၊ ဘုရားသည် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ ဝါကပ်တော်မူသည်ရှိသော် တပါးသော နတ်တို့သည် ဤကျောက်ဖျာ၌ လက်ကိုမျှထားခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကုန်လတ္တံ့၊ ဤပဏ္ဍုကမ္ဗလာကျောက်နေရာသည် အလျားအားဖြင့် ယူဇနာခြောက်ဆယ်ရှိ၏၊ အနံအားဖြင့် ယူဇနာငါးဆယ်ရှိ၏၊ အထုအားဖြင့် တဆယ့်ငါးယူဇနာရှိ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် နေတော်မူသော်လည်းအချည်းနှီးကဲ့သို့ဖြစ်လတ္တံ့”ဟု ကြံလေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် သိကြားမင်း၏စိတ်အကြံကိုသိတော်မူ၍ ဒုကုဋ်တော်ကို ပဏ္ဍုကမ္ဗလာကျောက်နေရာကို ဖုံးလွှမ်းလျက် ဖြန့်လွှားတော်မူ၏၊ သိကြားမင်းသည် “သင်္ကန်းတော်ကို ဖုံးလွှမ်းစေလျက် ဖြန့်လွှားတော်မူနိုင်သော်လည်း ကိုယ်တော်သည်ကား အနည်းငယ်သောအရပ်၌ နေရလတ္တံ့”ဟုကြံစည်ပြန်၏၊မြတ်စွာဘုရားသည် သိကြားမင်း၏ အကြံကိုသိတော်မူ၍ နိမ့်သောအင်းပျဉ်ငယ်ကို ကြီးစွာသောပံသုကူသင်္ကန်းဖြင့် ဖုံးလွှမ်းဘိသကဲ့သို့ ပဏ္ဍုကမ္ဗလာကျောက်နေရာကို သင်္ကန်းအခွေအတွင်း၌ပြု၍သာ ထိုင်တော်မူလေ၏။

လူအများတို့သည်လည်း ထိုခဏ၌ မြတ်စွာဘုရားကို ကြည့်ကုန်သည်ရှိသော် မမြင်ကုန်သဖြင့် လမင်းဝင်သောအခါကဲ့သို့ရင်း, နေမင်းဝင်သောအခါကဲ့သို့ရင်း ဖြစ်လေ၏၊ လူများအပေါင်းသည် ဤသို့သော ငိုကြွေးသံကို ငိုကြွေးလျက် ဆိုကြကုန်၏၊ “အိုအချင်းတို့....မြတ်စွာဘုရားသည် ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ထွတ်သို့ ကြွသွားတော်မူလေသလော၊ ကေလာသဘတောင်ထွတ်သို့

ကြွသွားခတော်မူလေသလော၊ ယုဂန္ဓိုရ်တောင်ထွတ်သို့မူလည်း ကြွသွားတော်မူလေသလော၊ လူ,နတ်တို့ထက် လွန်မြတ်တော်မူသော လောကသုံးပါး၏ အကြီးဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို ငါတို့မမြင်ရကုန်''ဟု ငိုကြွေးမြည်တမ်းကြကုန်၏၊ အချို့သောသူတို့ကား ''ဘုရားမည်သည် ဆိတ်ငြိမ်ရာ၌မွေ့လျော်တော်မူ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့သဘောရှိသောပရိသတ်၌ ဤသို့သောတန်းခိုးပြာဋိဟာကို ပြဘိသည်ဟုရှက်နိုး၍ တိုင်းတပါး ဇနပုဒ်တပါးသို့ ကြွလေသည်ဖြစ်လတ္တံ့၊ ယခုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားကိုငါတို့ဖူးမြင်ရမည်မဟုတ်တုံလော''ဟု ငိုကြွေးမြည်တမ်းကြကုန်၏၊ အချို့သောသူတို့ကား ဤသို့ဆို၍ ငိုကြွေးကြကုန်၏၊ ''ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်၌ မွေ့လျော်သောမြိမြိသောသမာဓိရှိတော်မူသော ဤလူအပေါင်းတို့ကိုသံသရာ ဝဋ်ဆင်းရဲမှ ထုတ်ယူကယ်တင်တော်မူသော လူနတ်တို့ထက် မြတ်တော်မူသော သတ္တလောက၏အကြီးဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို ငါတို့မမြင်ရကုန်''ဟု ငိုကြွေးမြည်တမ်းကြကုန်၏။

ထိုအခါ လူအပေါင်းတို့သည် အရှင်မောဂ္ဂလာန်ကို ''အရှင်ဘုရား···· မြတ်စွာဘုရားသည် အဘယ်အရပ်မှာ ရှိလေသနည်း''ဟုမေးကြကုန်၏၊ အရှင်မောဂ္ဂလာန်သည် ကိုယ်တိုင် သိတော်မူလျက်ပင် သူတပါးတို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ထင်ရှားစွာပြတော်မူလို၍ ''အနုရုဒ္ဓါမထေရ်ကို မေးလေကုန်''ဟု မိန့်တော်မူ၏၊ ထိုသူတို့သည် အနုရုဒ္ဓါမထေရ်ကို ''အရှင်ဘုရား···· ဘုရားသခင်သည် အဘယ်အရပ်မှာရှိလေသနည်း''ဟု မေးလျှောက်ကြကုန်၏၊ ''တာဝတိံသာနတ်ပြည် ပဏ္ဍုကမ္ဗလာကျောက်နေရာ၌ ဝါကပ်တော်မူ၍ မယ်တော်အား အဘိဓမ္မာပိဋကတ်ကိုဟောခြင်းငှါ ကြွတော်မူသည်''ဟု မိန့်တော်မူ၏၊ ''အဘယ်ကာလမှ ပြန်ကြွလာပါမည်နည်း''ဟု မေးလျှောက်ပြန်သော် သုံးလပတ်လုံး အဘိဓမ္မာတရားကိုဟောပြီး၍ သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့၌ကြွတော်မူလာလတ္တံ့''ဟု မိန့်တော်မူသည်ရှိသော် လူတို့သည် ''မြတ်စွာဘုရားအား မဖူးမြင်ရဘဲကို နေရပ်သို့မပြန်ကုန်အံ့''ဟု နှလုံးသွင်းလျက် ဤသာဝတ္ထိပြည်၌ သစ်ခက်တဲအုံကိုပြု၍ နေကြကုန်၏။

ထိုတဲအုံတို့၏အမိုးသည် ကောင်းကင် ဟင်းလင်းသာလျှင် ဖြစ်ကုန်၏၊ များစွာသောပရိသတ်တို့သည် ကိုယ်လက်ထိပါးခြင်းစဉ်းငယ်မထင်၊ မြေကြီးသည်လည်း ကျယ်သောအပြင်လွင်အတိသာဖြစ်၏၊ အလုံးစုံသောအရပ်၌ မြေအပြင်သည် စင်ကြယ်သန့်ရှင်း၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ရှေးဦးစွာကပင် အရှင်မောဂ္ဂလာန်ကို ''ချစ်သားမောဂ္ဂလာန်···· ဤပရိသတ်၌ တရားဟော

ရစ်လေ့၊ စူဠအနာထပိဏ်သည် ဆွမ်းအာဟာရကိုလှူလတ္တံ့" ဟုမိန့်တော်မူ၏၊ ထို့ကြောင့် အရှင်မောဂ္ဂလာန်ကို ဝါတွင်းသုံးလပတ်လုံး စူဠအနာထပိဏ်သေဋ္ဌေးသည် ထိုလေးပါးသောပရိသတ်အား နံနက်စာစားအံ့သောအခါ ယာဂု, ဆွမ်း, ခဲဘွယ်, ကွမ်းသီး, နံ့သာ,ပန်းတို့ကို ပေး၏၊ အရှင်မောဂ္ဂလာန်လည်း တရားဟောတော်မူပေ၏၊ တန်းခိုးပြာဋိဟာကို ဖူးမြင်ခြင်းငှါ လာကုန်သောသူတို့သည် မေးအပ်သောပြဿနာကိုလည်း ဖြေတော်မူပေ၏။

မယ်တော်အား အဘိဓမ္မာတရားကိုဟောခြင်းငှါ တာဝတိံသာနတ်ပြည် ပဏ္ဍုကမ္ဗလာကျောက်နေရာ၌ ဝါကပ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကိုလည်း တသောင်းသောစကြာဝဠာတိုက်၌ နေသောနတ်တို့သည်ခြံရံလျက် မြတ်စွာဘုရား၏အဆင်းတော်ကြောင့် တစုံတယောက်သော နတ်၏အဆင်းသည် မတောက်ပနိုင်ချေ။ ဘုရားသခင်၏ အဆင်းတော်သည်သာလျှင် နတ်တို့၏ အဆင်းကို ဖုံးလွှမ်း၍ တင့်တယ်လေ၏၊ ဤသို့အလုံးစုံသောနတ်တို့ကို ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်၏ ကိုယ်ရောင်ဖြင့် နှိပ်နင်း၍ နေတော်မူ၏၊ မယ်တော်နတ်သားသည်လည်း တုသိတာနတ်ပြည်မှလာ၍ လက်ျာနံပါး၌နေ၏၊ ဣန္ဒကနတ်သားသည်လည်း လက်ျာနံပါး၌သာလျှင် နေရ၏၊ အင်္ကုရနတ်သားသည်လည်း လက်ဝဲနံပါး၌နေ၏။ ထိုအင်္ကုရနတ်သားသည် တန်းခိုးကြီးသောနတ်တို့ စည်းဝေးကုန်သည်ရှိသော်နောက်သို့ဆုတ်၍ တဆယ့်နှစ်ယူဇနာကွာသောအရပ်၌နေရ၏။ ဣန္ဒကနတ်သားသည် ထိုလက်ျာနံပါး၌သာလျှင် နေရ၏။

ဘုရားသခင်သည် ထိုနှစ်ယောက်သောနတ်သားတို့ကို ကြည့်တော်မူ၍ ဤသာသနာတော်၌ မြတ်သောအလှူကို ခံထိုက်သောပုဂ္ဂိုလ်တို့အား ပေးအပ်သောအလှူ၏ အကျိုးကြီးမြတ်သောအဖြစ်ကို သိစေလို၍ "အင်္ကုရနတ်သား····သင်သည်ရှည်ကြာသောအသက်အပိုင်းအခြားရှိသော အနှစ်တသိန်းကာလပတ်လုံး တဆယ့်နှစ်ယူဇနာရှိသော ခုံလောက်အစဉ်ကိုပြု၍ အလှူကြီးကိုပေးသည်မဟုတ်တုံလော၊ သင်သည် ယခုအခါ၌ အစည်းအဝေးသို့ရောက်၍ အဘယ့်ကြောင့် တဆယ့်နှစ်ယူဇနာ အတိုင်းအရှည်ရှိသောအရပ်၌ နေခွင့်ကိုရဘိသနည်း၊ ဤအရာ၌ အကြောင်းကား အဘယ်သို့နည်း"၊ထိုသို့မေးတော်မူသော အသံသည် မြေအပြင်သို့ရောက်၏၊ ထိုမေးတော်မူသော အသံကို အလုံးစုံသော ပရိသတ်တို့ကြားကုန်၏။ ဤသို့မေးတော်မူသည်ရှိသော်

အင်္ကုရ နတ်သားသည် "အရှင်ဘုရား....အကျွန်ုပ်သည် အလှူကြီးကိုပေးပါသော်လည်း မြတ်သောအလှူကို ခံထိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား မလှူရပါ၊ သာသနာအပဖြစ်ချေ၍ အနည်းငယ်မျှသော အကျိုးကိုသာ ရပါသည်"ဟု လျှောက်၏။

ဤသို့ အင်္ကုရနတ်သားလျှောက်သည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားသည် ဣန္ဒက နတ်သားကို "ဣန္ဒကနတ်သား....သင်သည် ငါ၏လက်ျာနံပါး၌ နေပြီးသည်ဖြစ်၍ အဘယ့်ကြောင့် မပြောင်းမရွှေ့နေရသနည်း"ဟုမေးတော်မူ၏။ "အရှင်ဘုရား....အကျွန်ုပ်သည် ကောင်းသောလယ်၌ အနည်းငယ်သောမျိုးစေ့ကိုစိုက်ပျိုးသော လယ်ထွန်သမားကဲ့သို့ မြတ်သောအလှူခံပုဂ္ဂိုလ်၏ ပြည့်စုံခြင်းကိုရပေသည်၊ ကျတ်တီးပြင်ဖြစ်သောလယ်၌ များစွာမျိုးစေ့ကို စိုက်ပျိုးသော်လည်း များသောအသီးမဖြစ်သကဲ့သို့, လယ်သမားကို မနှစ်သက်စေသကဲ့သို့ ထို့အတူ သီလမရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၌ များစွာတည်ထား လှူပြားပါသော်လည်း ပြန့်ပြောသောအကျိုးကိုမရ၊ အလှူရှင်ကို မနှစ်သက်စေတတ်၊ ကောင်းသောလယ်၌ အနည်းငယ်မျှ စိုက်ပျိုးသောမျိုးစေ့သည် အယဉ်သည်းထန်စွာ မိုးယိုးရွာသည်ရှိသော် အသီးအနှံတို့သည်လယ်ထွန်သမားကို နှစ်သက်ရွှင်လန်း ဝမ်းမြောက်စေသကဲ့သို့ ထို့အတူလျှင် သီလဝန်, ဂုဏဝန်ဖြစ်ကြကုန်သော သည်းခံခြင်း ကျေးဇူးနှင့်ပြည့်စုံကုန်သောပုဂ္ဂိုလ်တို့၌ ပြုအပ်သော အနည်းငယ်ပင်ဖြစ်သော အလှူကောင်းမှုသည် များသောအကျိုးရှိပါသည်" ဟုဣန္ဒကနတ်သားလျှောက်၏။

[ဤအရာ၌ ဣန္ဒကနတ်သား၏ ရှေးကောင်းမှုကား-ထိုဣန္ဒကနတ်သားသည် ရွာတွင်းသို့ဆွမ်းခံကြွတော်မူလာသော အနုရုဒ္ဓါမထေရ်အား မိမိဘို့ဆောင်ခဲ့သော တစလောင်းမျှသော ဆွမ်းကိုလှူခဲ့ဘူးသတတ်၊ ထိုဣန္ဒကနတ်သား၏ ကောင်းမှုသည် အနှစ်တသိန်းပတ်လုံး တဆယ့်နှစ်ယူဇနာတိုင်တိုင် ခံလောက်အစဉ်ကိုပြု၍ ပေးလှူအပ်သော အင်္ကုရနတ်သား၏ ကောင်းမှုထက် အကျိုးကြီးမြတ်၏၊ ထို့ကြောင့် ဣန္ဒကနတ်သားသည် ဘုရားသခင်အား ဤသို့ လျှောက်လေသတည်း။]

ဤသို့လျှောက်သည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားသည်"အင်္ကုရနတ်သား.. အလှူမည်သည်ကား ရွေးချယ်စီစစ်၍ လှူခြင်းငှါသင့်၏၊ ဤသို့ရွေးချယ်စီစစ်၍ပေးအပ်သော အလှူမည်သည် ကောင်းသောလယ်တို့၌ စိုက်ပျိုးအပ်သောမျိုးစေ့ကဲ့သို့ များမြတ်သော အကျိုးရှိသည်ဖြစ်၏၊ သင်သည်ကား ထိုအခြင်းအရာဖြင့် ကုသိုလ်ကောင်းမှုကိုမပြု၊ ထို့ကြောင့် သင့်၏အလှူသည် များသော အကျိုးမရှိ"ဟု ဖော်ပြ၍ ဟောတော်မူလိုရကား—

ဝိစေယျ ဒါနံ ဒါတဗ္ဗံ၊
ယတ္ထ ဒိန္နံ မဟပ္ဖလံ။
ဝိစေယျ ဒါနံ သုဂတပ္ပသတ္ထံ၊
ယေ ဒက္ခိဏေယျာ ဣဓ ဇီဝလောကေ။
ဧတေသု ဒိန္နာနိ မဟပ္ဖလာနိ၊
ဗီဇာနိ ဝုတ္တာနိ ယထာ သုခေတ္တေ။ ။

ဤသို့သော တရားဒေသနာကို ဟောတော်မူ၏။

ဤ၌ အတ္ထကား—ဝိစေယျ၊ ရွေးချယ်စီစစ်၍။ ဒါတဗ္ဗံ၊ ပေးအပ်သော။ ဒါနံ၊ အလှူကိုဂုဏ်း။ ယတ္ထ၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်၌။ ဝိစေယျ၊ ရွေးချယ်စီစစ်၍။ ဒိန္နံ၊ လှူအပ်သော။ မဟပ္ဖလံ၊ များသောအကျိုးရှိသော။ ဒါနံ၊ အလှူကိုဂုဏ်း။ သုဂတပ္ပသတ္ထံ၊ မြတ်စွာဘုရားတို့သည် ချီးမွမ်းအပ်၏။ ဣဓဇီဝလောကေ။ ဤသတ္တလောက၌။ ယေဒက္ခိဏေယျာ၊ အကြင်အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ ဧတေသု၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားစသော အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တို့၌။ သုခေတ္တေ၊ လယ်ကောင်း၌။ ဝုတ္တာနိ၊ စိုက်ပျိုးအပ်ကုန်သော။ ဗီဇာနိယထာ၊ မျိုးစေ့တို့ကဲ့သို့။ တထာ၊ ထို့အတူ။ ဒိန္နာနိ၊ ပေးအပ်သောအလှူတို့သည်။ မဟပ္ဖလာနိ၊ များသော အကျိုးရှိကုန်၏။

ဤသို့မိန့်တော်မူပြီးသောအထက်၌ တရားဒေသနာကို ဟောတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဂါထာတို့ကိုဟောတော်မူ၏။

၁။ တိဏဒေါသာနိ ခေတ္တာနိ၊ ရာဂဒေါသာ အယံ ပဇာ။
တသ္မာ ဟိ ဝီတရာဂေသု၊ ဒိန္နံ ဟောတိ မဟပ္ဖလံ။ ။

၂။ တိဏဒေါသာနိ ခေတ္တာနိ၊ ဒေါသဒေါသာ အယံ ပဇာ။
တသ္မာ ဟိ ဝီတဒေါသေသု၊ ဒိန္နံ ဟောတိ မဟပ္ဖလံ။ ။

၃။ တိဏဒေါသာနိ ခေတ္တာနိ၊ မောဟဒေါသာ အယံ ပဇာ၊
တသ္မာ ဟိ ဝီတမောဟေသု၊ ဒိန္နံ ဟောတိ မဟပ္ဖလံ။ ။

၄။ တိဏဒေါသာနိ ခေတ္တာနိ၊ ဣစ္ဆာဒေါသာ အယံ ပဇာ။
တသ္မာ ဟိ ဝိဂတိစ္ဆေသု၊ ဒိန္နံ ဟောတိ မဟပ္ဖလံ။ ။

၁။ ဤ၌ အတ္ထကား—ခေတ္တာနိ၊ လယ်တို့ကို။ တိဏဒေါသာနိ၊ မြက်သည် ဖျက်ဆီး အပ်ကုန်၏။ အယံပဇာ၊ ဤသတ္တဝါကို။ ရာဂဒေါသာ၊ ရာဂသည် ဖျက်ဆီးအပ်၏။ တသ္မာဟိ၊ ထို့ကြောင့်လျှင်။ ဝီတရာဂေသု၊ ရာဂကင်း

ကုန်သော ရဟန္တာတို့၌။ ဒိန္နံ၊ ပေးလှူရခြင်းသည်။ မဟပ္ဖလံ၊ များသော အကျိုးရှိသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

၂။ ခေတ္တာနိ၊ လယ်တို့ကို။ တိဏဒေါသာနိ၊ မြက်သည် ဖျက်ဆီးအပ်ကုန်၏။ အယံပဇာ၊ ဤသတ္တဝါကို။ ဒေါသဒေါသာ၊ဒေါသသည် ဖျက်ဆီးအပ်၏။ တသ္မာဟိ၊ ထို့ကြောင့်လျှင်။ ဝီတဒေါသေသု၊ ဒေါသကင်းသော ရဟန္တာတို့၌။ ဒိန္နံ၊ ပေးလှူရခြင်းသည်။ မဟပ္ဖလံ၊ များသောအကျိုးရှိသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

၃။ ခေတ္တာနိ၊ လယ်တို့ကို။ တိဏဒေါသာနိ၊ မြက်သည် ဖျက်ဆီးအပ်ကုန်၏။ အယံပဇာ၊ ဤသတ္တဝါကို။ မောဟဒေါသာ၊ အဝိဇ္ဇာသည် ဖျက်ဆီးအပ်၏။ တသ္မာဟိ၊ ထို့ကြောင့်လျှင်။ ဝီတမောဟေသု၊ မောဟကင်းသော ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၌။ ဒိန္နံ၊ ပေးလှူရခြင်းသည်။မဟပ္ဖလံ၊ များသောအကျိုးရှိသည်။ ဟောတိ၊၏။

၄။ ခေတ္တာနိ၊ လယ်တို့ကို။ တိဏဒေါသာနိ၊ မြက်သည် ဖျက်ဆီးအပ်ကုန်၏။ အယံပဇာ၊ ဤသတ္တဝါကို။ ဣစ္ဆာဒေါသာ၊ မကောင်းသော အလိုရမ္မက်သည် ဖျက်ဆီးအပ်၏။ တသ္မာဟိ၊ ထို့ကြောင့်လျှင်၊ ဝိဂတိစ္ဆေသု၊ ကင်းသောအလိုရမ္မက်ရှိကုန်သော ရဟန္တာတို့၌။ ဒိန္နံ၊ ပေးလှူရခြင်းသည်။ မဟပ္ဖလံ၊ များသောအကျိုးရှိသည်။ ဟောတိ၊ ၏။ ။

ဤဂါထာတို့ကိုဟောတော်မူသောအဆုံး၌ အင်္ကုရနတ်သား,ဣန္ဒက နတ်သားတို့သည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်လေကုန်၏။

[တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ ဟောတော်မူသော ဤဒေသနာတော်သည် လူအပေါင်းတို့အား အကျိုးရှိသောတရားဟောခြင်းတည်း၊]

ထို့နောင်မှ မြတ်စွာဘုရားသည် နတ်ပရိသတ်၏အလယ်၌ နေတော်မူလျက် မယ်တော်ကိုအကြောင်းပြု၍ "ကုသလာဓမ္မာ၊ အကုသလာဓမ္မာ၊ အဗျာကတာဓမ္မာ"အစရှိသော အဘိဓမ္မာပိဋကတ်ကို ဟောတော်၏၊ ဤသို့ သုံးလပတ်လုံးမပြတ်ဟောတော်မူသော်လည်း ဆွမ်းခံအံ့သောအခါ၌ "ငါဘုရားကြွလာသည်တိုင်အောင် ဤမျှသောအဘိဓမ္မာဒေသနာကို ဟောစေသတည်း"ဟု နိမ္မိတဘုရားကို ဘန်ဆင်းတော်မူခဲ့၍ ဟိမဝန္တာသို့ ကြွတော်မူသဖြင့် နာဂလတာမည်သောကွမ်းရိုးဒန်ပူကို ဘုဉ်းပေးတော်မူ၍ အနဝတတ်အိုင်၌ မျက်နှာသစ်တော်မူပြီးလျှင် မြောက်ကျွန်းသို့ ဆွမ်းခံကြွတော်မူ၍ ဆွမ်းခံခဲ့ပြီးသော် အင်ကြင်းတောအပြင်၌ နေတော်မူလျက် ဆွမ်းဘုဉ်းပေး

ခြင်းကိစ္စကို ပြုတော်မူ၏၊ အရှင်သာရိပုတြာမထေရ်သည် ဘုရားရှိတော်မူရာ အနဝတတ်အိုင်၏အနီး အင်ကြင်းတောသို့သွား၍ မြတ်စွာဘုရားအား ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ပြု၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးခြင်းကိစ္စပြီး ပြီးသော် "ချစ်သားသာရိပုတြာ....ယနေ့ငါဘုရားသည် ဤမျှလောက်သော အဘိဓမ္မာ တရားတော်ကို ဟောအပ်ပြီ၊ သင်သည် အန္တေဝါသိကဖြစ်ကုန်သော ငါးရာသောတပည့်ရဟန်းတို့အား ပို့သသင်ကြားလေလော့"ဟုအရှင်သာရိပုတြာ မထေရ်အား ဟောတော်မူ၏။

[ထိုငါးရာသော ရဟန်းတို့ကား- ဘုရားသခင်သည် ရေမီးအစုံတန်းခိုး ပြာဋိဟာကို ပြတော်မူရာ၌ ကြည်ညို၍ အရှင်သာရိပုတြာ၏ထံ၌ ရဟန်းပြုလေကုန်သတတ်၊ ထိုငါးရာသောရဟန်းတို့ကို ရည်၍ ဘုရားသခင်သည် အရှင်သာရိပုတြာအား မိန့်တော်မူသတည်း။]

ဤသို့ မိန့်တော်မူပြီး၍ကား တာဝတိံသာနတ်ပြည်သို့ ကြွတော်မူပြီးသော် နိမ္မိတဘုရားဟောရာမှစ၍ ကိုယ်တော်တိုင် အဘိဓမ္မာတရားကို ဟောတော်မူ၏၊(အရှင်သာရိပုတြာသည်လည်း ကြွတော်မူ၍ ထိုငါးရာသော ရဟန်းတို့အား အဘိဓမ္မာတရားကိုဟောတော်မူ၏၊) ထိုငါးရာသော ရဟန်းတို့သည်လည်း ဘုရားသခင်သည် တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ နေတော်မူစဉ်ပင်လျှင် အဘိဓမ္မာ ခုနစ်ကျမ်းကိုဆောင်ကုန်၏။

ထိုငါးရာသော ရဟန်းတို့ကား- ကဿပဘုရားသခင် လက်ထက်တော်၌ လင်းနို့ငယ်ဖြစ်ကြကုန်၍ တခုသောဥမင်လိုဏ်ခေါင်း၌ တွဲလျားဆွဲလျက်နေကုန်သော် စင်္ကြံသွား၍ အဘိဓမ္မာကို သရဇ္ဈာယ်ကြကုန်သော ရဟန်းနှစ်ဦးတို့၏အသံ၌ အာရုံကိုယူကုန်သတတ်၊ ထိုလင်းနို့ငယ်တို့သည် ဤသည်တို့ကား ခန္ဓာမည်ကုန်၏၊ ဤသည်တို့ကား ဓာတ်မည်ကုန်၏၊ ဤသို့အစရှိသည်တို့ကို မသိကုန်ဘဲလျက် အသံ၌ အာရုံကိုယူကာမျှဖြင့်သာလျှင် ထိုလင်းနို့ဘဝမှ စုတေကုန်သည်ရှိသော်နတ်ပြည်၌ဖြစ်လေကုန်၏၊ ထိုနတ်သားတို့သည် ဘုရားနှစ်ဆူတို့၏ အကြားကာလပတ်လုံး နတ်စည်းစိမ်ကိုအစဉ်အတိုင်းခံစားသဖြင့် ထိုနတ်ပြည်မှစုတေ၍ သာဝတ္ထိပြည်ဝယ် အမျိုးကောင်းအိမ်တို့၌ ဖြစ်ကြလေကုန်သည်ရှိသော် ယမိုက်ပြာဋိဟာကို ပြတော်မူရာ၌ ကြည်ညိုခြင်းရှိကုန်၍ အရှင်သာရိပုတြာ၏အထံ၌ ရဟန်းပြု၍ အလုံးစုံသောသူတို့၏ ရှေးဦးစွာ အဘိဓမ္မာ ခုနစ်ကျမ်းကို ဆောင်ကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ထိုသို့သောနည်းဖြင့် ဝါတွင်းသုံးလပတ်လုံး အဘိဓမ္မာတရားတော်ကို ဟောတော်မူ၏၊ ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ ကုဋေ

ရှစ်သန်း ° ကုန်သော နတ်တို့သည် သစ္စာလေးပါးတရားကို ရလေကုန်၏၊ မယ်တော်နတ်သားသည်လည်း သောတာပတ္တိဖိုလ်၌တည်လေ၏၊ ထိုသုံးဆယ့်ခြောက်ယူဇနာရှိသော ပရိသတ်သည်လည်း "ယခုအခါ၌ ခုနစ်ရက်မြောက်လျှင် သီတင်းကျွတ်လပြည့်ဖြစ်လတ္တံ့"ဟု နှလုံးသွင်းကုန်သဖြင့် အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်သို့ ကပ်၍"အရှင်ဘုရား.... မြတ်စွာဘုရား၏ ဆင်းသက်တော်မူအံ့သောနေ့ကို သိအပ်လှပေသည်၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် ဘုရားသခင်အား မမြင်ရဘဲနှင့် မပြန်ကုန်အံ့"ဟု လျှောက်ကြကုန်၏၊ အရှင်မောဂ္ဂလာန်လည်း ထိုစကားကိုကြားလျှင် "ကောင်း၏"ဟု မိန့်တော်မူ၍ ထိုသာဝတ္ထိပြည်၏ အနီး မြေကြီး၌လျှင် ငုပ်လျှိုးလေ၍ (မြင့်မိုရ်တောင်ခြေရင်းသို့ ရောက်လေသော်) "တာဝတိံသာသို့ တက်သော ငါ့ကို ပရိသတ်တို့သည် မြင်စေသတည်း"ဟု မိဋ္ဌာန်တော်မူ၍ပတ္တမြားရတနာတို့ကို သီအပ်သော ကမ္ဗလာနီ ကြိုးကဲ့သို့ ထင်ရှားသောအဆင်းရှိသည်ဖြစ်၍လျှင် မြင့်မိုရ်တောင်၏အလယ် ဖြင့်တက်တော်မူလေ၏။

လူတို့သည်လည်း ထိုအရှင်မောဂ္ဂလာန်ကို "တယူဇနာတက်၍ ရောက်ပြီ၊ နှစ်ယူဇနာတက်၍ရောက်ပြီ" ဟု ကြည့်ကြကုန်၏၊ အရှင်မောဂ္ဂလာန်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကိုဦးခေါင်းဖြင့်ရွက်၍"အရှင်ဘုရား....ပရိသတ်တို့သည် အရှင်ဘုရားကိုဖူးမြင်ရမှသာလျှင် သွားလိုကြကုန်သည်၊ အဘယ်အခါ ဆင်းသက်တော်မူအံ့နည်း"ဟုလျှောက်လေ၏၊"ချစ်သားမောဂ္ဂလာန်.... သင်၏အစ်ကိုဖြစ်သော သာရိပုတြာသည် အဘယ်အရပ်၌ ဝါကပ်သနည်း" ဟုမေးတော်မူ၏၊ "အရှင်ဘုရား.... သင်္ကဿနဂိုရ်ပြည်၌ ဝါကပ်ပါသည်"ဟု လျှောက်၏၊ "ချစ်သားမောဂ္ဂလာန်....ငါသည် ဤနေ့မှခုနစ်ရက်မြောက်သော သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့၌ သင်္ကဿနဂိုရ်ပြည်၏ တံခါးသို့ ဆင်းသက်တော်မူအံ့၊ ငါဘုရားကို ဖူးမြင်လိုကုန်သောသူတို့သည် သင်္ကဿနဂိုရ်ပြည်သို့လာစေကုန်လော့"ဟုမိန့်တော်မူ၏။

[သင်္ကဿနဂိုရ်ပြည်ကား သာဝတ္ထိပြည်မှယူဇနာသုံးဆယ်ကွာ၏။]

"ဤမှအတိုင်းအရှည်ရှိသော လမ်းခရီး၌ တစုံတယောက်သော သူတို့မျှ ရိက္ခာဆန်ရေဆောင်ခြင်းကိစ္စမရှိရပြီ၊ ဥပုသ်သီတင်းသုံးကုန်လျက်သာ အမြိသွားအပ်သောကျောင်းသို့ တရားနာသွားကုန်သကဲ့သို့ သွားစေကုန်လော့၊ ဤသို့သောစကားကို ပရိသတ်တို့အား ကြားလော့" ဟု မိန့်တော်မူ၏၊

၁၊ ကုဋေနှစ်သိန်း။

အရှင်မောဂ္ဂလာန်လည်း "အရှင်ဘုရား....ကောင်းပါပြီ"ဟု ဝန်ခံ၍ မြင့်မိုရ်တောင်မှ သင်္ကာဿပြည်သို့လာခဲ့၍ ဘုရားသခင်မိန့်တော်မူသည့်အတိုင်း ပရိသတ်တို့အားကြားပေ၏။

၈၂။ တာဝတိံသာနတ်ပြည်မှ သင်္ကဿနဂိုရ်ပြည်သို့ ဆင်းသက်တော်မူခြင်း

မြတ်စွာဘုရားသည် ဝါကျွတ်ပြီးသည်ရှိသော် ပဝါရဏာပြု၍သိကြားမင်းအား "သိကြားမင်း....လူ့ပြည်ခရီးသို့ ငါဘုရားကြွတော်မူအံ့" ဟု မိန့်ကြားတော်မူ၏၊ သိကြားမင်းလည်းရွှေဖြင့် ပြီးသောစောင်းတန်း, ပတ္တမြားဖြင့်ပြီးသောစောင်းတန်း, ငွေဖြင့်ပြီးသော စောင်းတန်း၊ ဤသုံးသွယ်သောစောင်းတန်းတို့ကို ဘန်ဆင်း၏၊ ထိုသုံးသွယ်သောစောင်းတန်း၏ အခြေတို့သည် သင်္ကဿနဂိုရ်ပြည်၏တံခါး၌ တည်ကုန်၏၊ စောင်းတန်းဖျားတို့သည်ကား မြင့်မိုရ်တောင်ထိပ်၌တည်ကုန်၏၊ ထိုသုံးသွယ်သော စောင်းတန်းတို့တွင် လက်ျာနံပါး၌ ရွှေဖြင့်ပြီးသောစောင်းတန်းသည်ကား နတ်တို့၏ဆင်းသက်ရာဖြစ်၏၊ လက်ဝဲနံပါး၌ငွေဖြင့်ပြီးသောစောင်းတန်းသည်ကား ဗြဟ္မာတို့ဆင်းသက်ရာဖြစ်၏၊ အလယ်၌ ပတ္တမြားဖြင့်ပြီးသော စောင်းတန်းသည်ကား မြတ်စွာဘုရား၏ဆင်းသက်တော်မူရာဖြစ်၏။

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည်လည်း မြင့်မိုရ်တောင်ထိပ်၌ရပ်၍ နတ်ပြည်မှဆင်းသက်ကြွတော်မူအံ့သောအခါ၌ ယမိုက်ပြာဋိဟာကို ပြလိုသောကြောင့် အထက်သို့ကြည့်တော်မူ၏၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်တိုင်အောင် တပြိုင်နက်သော အပြင်တို့သည်ဖြစ်ကုန်၏၊ အောက်သို့ကြည့်တော်မူပြန်လျှင် အဝီစိတိုင်အောင် တပြိုင်နက်သောအပြင်တို့သည်ဖြစ်ကုန်၏၊ ထိုထိုသို့သောအရပ်တို့ကိုကြည့်တော်မူပြန်လျှင်လည်း စကြဝဠာတသိန်းတိုင်အောင် တပြိုင်နက်သောဟင်းလင်းအပြင်တို့သည်ဖြစ်ကုန်၏၊ နတ်တို့သည်လည်းလူတို့ကိုမြင်ရကုန်၏၊ လူတို့သည်လည်း နတ်တို့ကိုမြင်ရကုန်၏၊ အလုံးစုံသောနတ်လူတို့သည် မျက်မှောက်ကဲ့သို့ထင်မြင်ကြကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ခြောက်သွယ်သောရောင်ခြည်တော်တို့ကိုလွှတ်တော်မူ၏။

[ထိုနေ့၌ဘုရားသခင်၏ တင့်တယ်ခြင်းကြက်သရေတော်တို့ကို ဖူးမြင်ကြည့်ရှုရကုန်၍ သုံးဆယ့်ခြောက်ယူဇနာအတွင်း၌ရှိသောပရိသတ်၌တယောက်သောသူမျှလည်း ဘုရားဆုကိုမတောင်းသောသူမည်သည်မရှိ၊ ဘုရားဆုကိုတောင်းကြလေသည်သျှည်း။]

နတ်တို့သည် ရွှေစောင်းတန်းဖြင့်သက်ကုန်၏၊ ဗြဟ္မာတို့သည် ငွေစောင်းတန်းဖြင့်သက်ကုန်၏။ ဘုရားသခင်သည်ကား ပတ္တမြားစောင်းတန်းဖြင့်သက်တော်မူ၏၊ **ပဉ္စသိခ**မည်သော စောင်းတီးတတ်သောနတ်သားသည် ဥသျှစ်သီးမှည့်အဆင်းနှင့်တူသော နတ်စောင်းကိုပိုက်လျက် လက်ျာနံပါး၌ရပ်၍ မြတ်စွာဘုရားအား ဂန္ဓဗ္ဗနတ်ပြည်ဝယ် သာယာစွာသောအသံတို့ကို ဖြစ်စေတတ်သော နတ်စောင်းသံဖြင့်ပူဇော်ခြင်းကိုပြုလျက်ဆင်းသက်၏၊ **မာတလိနတ်သား**သည် လက်ဝဲနံပါး၌ စာမရိသားမြီးယပ်ကို တလွဲလွဲယပ်သည်ဖြစ်၍ ကိုင်စွဲလျက် ဆင်းသက်၏၊ ဗြဟ္မာကြီးသည် ထီးကိုမိုး၏၊ **သုယာမနတ်သား**သည် သားမြီးယပ်ဖြင့်ယပ်ခပ်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့သော အခြံအရံတော်နှင့်တကွ ဆင်းသက်တော်မူ၍ သင်္ကာဿနဂိုရ်ပြည်၌ တည်တော်မူလေ၏။

အရှင်သာရိပုတြာသည်လည်းလာ၍ မြတ်စွာဘုရားကိုရှိခိုးလျက်''ထိုသို့သဘောရှိသော ဘုရား၏အသရေတော်ဖြင့် ဆင်းသက်တော်မူသော ကရဝိက်ငှက်မင်း, ဗြဟ္မာမင်း၏ အသံနှင့် တူသော အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော သာယာစွာသော အသံတော်ဖြင့် စကားကောင်းကို မိန့်ဆိုတော်မူတတ်သော လူနတ်တို့၏ ဆရာဖြစ်တော်မူသော ဘုရားသခင်သည် နတ်ပြည်မှ သင်္ကာဿနဂိုရ်ပြည်တံခါး၏အနီး မြေသို့ကြွတော်မူလာသည်ကို ဤနေ့မှရှေ့အဘို့၌ ငါမမြင်စဘူး၊ ထိုမှတပါး တစုံတယောက်သောသူတို့၏ထံမှ မကြားစဘူး''ဟူ၍ ဤသို့သောစကားတို့ဖြင့် မိမိ၏နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်ခြင်းကို ပြု၍ ''အရှင်ဘုရား····ယနေ့အလုံးစုံသောနတ်တို့သည် အရှင်ဘုရားကို ချစ်မြတ်နိုးကုန်၏''ဟုလျှောက်၏၊ ထိုအခါအရှင်သာရိပုတြာကို မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ''ချစ်သားသာရိပုတြာ····ဤသို့သဘောရှိကုန်သော ဂုဏ်ကျေးဇူးဖြင့်ပြည့်စုံခြင်းသို့ ရောက်ကုန်သော ဘုရားတို့ကိုလူနတ်တို့သည် ချစ်မြတ်နိုးကုန်သည်သာတည်း''ဟု မိန့်တော်မူ၍ ဤဂါထာကိုဟောတော်မူ၏။

ယေ ဈာနပသုတာ ဓီရာ၊ နိက္ခမုပသမေ ရတာ။
ဒေဝါပိ တေသံ ပိယာယန္တိ၊ သမ္ဗုဒ္ဓါနံ သတိမတံ။ ။

ဤ၌ အနက်ကား—ယေဓီရာ၊အကြင်ဘုရားအစရှိသောသူတော်ကောင်းတို့သည်၊ ဈာနပသုတာ၊ လက္ခဏူပဈာန်, အာရမ္မဏူပဈာန်တို့၌ အာဝဇ္ဇနစသောငါးပါးသောဝသီဘော်တို့ဖြင့် လေ့လာခြင်းရှိကုန်၏။ နိက္ခမုပသမေ၊ ကိလေသာတို့၏ငြိမ်းရာနိဗ္ဗာန်ဟု ဆိုအပ်သောနိက္ခမ၌၊ ရတာ၊မွေ့လျော်ကုန်၏၊တေသံ၊ ထိုဈာန်သမာပတ်စသော ကျေးဇူးနှင့်ပြည့်စုံကုန်သော၊ သတိမတံ၊

သတိရှိကုန်သော။ သမ္ဗုဒ္ဓါနံ၊ မြတ်စွာဘုရားတို့အား။ ဒေဝါပိ၊ နတ်တို့သည်လည်း၊ ပိယာယန္တိ၊ ချစ်မြတ်နိုးကုန်၏။

ဤဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ သုံးကုဋေအတိုင်းအရှည်ရှိကုန်သောသတ္တဝါတို့သည် သစ္စာလေးပါးတရားကို ရကြလေကုန်၏၊ အရှင်သာရိပုတြာ၏ သဒ္ဓိဝိဟာရိကဖြစ်သော ငါးရာသောရဟန်းတို့သည်လည်း အရဟတ္တဖိုလ်၌ တည်လေကုန်၏၊ **အလုံးစုံသောဘုရားသခင်** တို့ မစွန့်သည်သာဖြစ်သော တန်းခိုးပြာဋိဟာကိုပြတော်မူပြီး၍ တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ဝါဆိုပြီးလျှင် သင်္ကဿနဂိုရ်ပြည်တံခါးသို့ ဆင်းသက်တော်မူခြင်းသည်၎င်း, ထိုသင်္ကဿနဂိုရ်ပြည်၌ လကျ်ာခြေတော်၏တည်ရာအရပ်သည်၎င်း **အစလစေတီ** တည်ရာအရပ်မည်၏။

၇၃။ စသက္ခ, အသေက္ခပုဂ္ဂိုလ်တို့၏တရားကိုရှင်သာရိပုတြာအား၊ ဘုရားသခင်မေးတော်မူခြင်း

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုသင်္ကဿနဂိုရ်ပြည်၌တည်တော်မူ၍ ပုထုဇဉ်အစရှိသည်တို့၏အရာ၌ ပြဿနာကိုမေးတော်မူ၏၊ ပုထုဇဉ်တို့သည် မိမိအရာ၌ ပြဿနာကိုဖြေ၏၊ သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏အရာ၌ ပြဿနာကိုဖြေခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကုန်၊ ထို့အတူ သကဒါဂါမ်အစရှိသောပုဂ္ဂိုလ်တို့၏အရာ၌ သောတာပန်စသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မတတ်နိုင်ကုန်၊ အရှင်မောဂ္ဂလာန်၏အရာ၌ ကြွင်းကုန်သော မဟာသာဝကတို့သည် မတတ်နိုင်ကုန်၊ အရှင်သာရိပုတြာမထေရ်၏အရာ၌ အရှင်မောဂ္ဂလာန်မတတ်နိုင်၊ ဘုရား၏အရာ၌လည်း အရှင်သာရိပုတြာသည် ဖြေခြင်းငှါမတတ်နိုင်သည်သာလျှင်တည်း၊ မြတ်စွာဘုရားသည် အရှေ့မျက်နှာကိုအစပြု၍ အလုံးစုံသောအရပ်တို့ကိုကြည့်တော်မူ၏၊ အလုံးစုံသောအရပ်၌ တခုတည်းသော ဟင်းလင်းအပြင်သည်သာလျှင် ဖြစ်၏။

အရပ်ရှစ်မျက်နှာတို့၌ နတ်,လူတို့သည်၎င်း,အထက်၌ဗြဟ္မာတို့သည်၎င်း, အောက်မြေ၌တည်ကုန်သော ဘီလူး,နဂါး,ဂဠုန်တို့သည်၎င်း လက်အုပ်ချီ၍ "အရှင်ဘုရား....ဤလောက၌ ပြဿနာကိုဖြေနိုင်သောသူမရှိပါ၊ ဤအရပ်၌ သာလျှင်စုံစမ်းရှာဖွေတော်မူပါကုန်လော့"ဟု လျှောက်ကုန်၏၊ ဘုရားသခင်သည်လည်း "အရှင်သာရိပုတြာကား ဤပြဿနာကိုဖြေခြင်း၌ အကယ်၍ကား ပင်ပန်း၏ရှင့်၊ ထိုသို့ပင်ပန်းငြားသော်လည်း ဤလောက၌ သင်္ခတဖြစ်ကုန်သော အကြင်တရားတို့သည်၎င်း, သေက္ခဖြစ်ကုန်သော အကြင်တရားတို့သည်၎င်း, (အသေက္ခဖြစ်ကုန်သော အကြင်တရားတို့သည်၎င်း) ရှိကုန်၏၊ ထိုတရားတို့၏ဖြစ်ခြင်း၌ ရင့်ပြီးသောပညာရှိသောချစ်သား သာရိပုတြာသည်

ကား ဖြေကြားဘိလော့''ဟု မေးတော်မူ၏၊ ဘုရားသခင်၏အရာသာဖြစ် သော ဤပြဿနာကိုကြား၍ အရှင်သာရိပုတြာသည်''ငါ့ကိုသေက္ခ,အသေက္ခ ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏မဂ်ဖိုလ်ရောက်ကြောင်းအကျင့်ကို ဘုရားသခင်မေးတော်မူသည်၊ ဤပြဿနာ၌ ယုံမှားခြင်းမရှိဘဲ ခန္ဓာစသည်တို့တွင်အဘယ်သို့သောအကြောင်း ကို အဦးပြုသဖြင့် ဤအကျင့်ကိုဟောသည်ရှိသော် ငါသည်မြတ်စွာဘုရား၏ အလိုတော်ကိုသိခြင်းငှါ မတတ်နိုင်အံ့''ဟုဘုရားသခင်၏အလိုတော်၌ ယုံမှား ခြင်းရှိ၏။

ထို့ကြောင့်၊သာရိပုတြာသည် ငါဘုရားနည်းမပေးချေသော် မဖြေနိုင်ချေ၊ ထိုသာရိပုတြာအား နည်းကို ပေးအံ့၊(ဟူ၍)နည်းနာနယ ပြတော်မူသည်ရှိ သော်သာရိပုတြာသည် ဟုတ်မှန်သောသဘောကိုမြင်လတ္တံ့၊ငါဘုရား၏အလို တော်ကိုယူ၍ ဟောသည်ရှိသော်ကား ခန္ဓာအစရှိသည်၏ အစွမ်းဖြင့် ဟော နိုင်လတ္တံ့''ဟု အကြံတော်ဖြစ်၏၊ အရှင်သာရိပုတြာအား ကောင်းမွန်စွာ နည်းပေးခြင်းဖြင့် ထိုပြဿနာသည်နည်းအရာ,နည်းအထောင်,နည်းအသိန်း တို့ဖြင့်ထင်၏၊ အရှင်သာရိပုတြာလည်း မြတ်စွာဘုရားသခင် ပေးတော် မူအပ်သောနည်း၌ တည်၍ ပြဿနာကို ဖြေ၏၊ မြတ်စွာဘုရားကို ထား၍ တပါးသောသူသည် အရှင်သာရိပုတြာ၏ပြဿနာကို ဖြေခြင်းငှါစွမ်းနိုင်သူ မရှိသတတ်၊ ထို့ကြောင့်လျှင် အရှင်သာရိပုတြာသည် ဘုရားသခင်ရှေ့တော်မှ ရပ်၍ ရဲရင့်သောအသံကို ဆိုသတတ်၊ ''အရှင်ဘုရား····အကျွန်ုပ်သည် တကမ္ဘာလုံးလည်း မိုယ်းရွာသည်ရှိသော် ဤမျှလောက်ကုန်သော မိုယ်းရေ ပေါက်တို့သည် မဟာသမုဒြာ၌ ကျလေကုန်၏၊ ဤမျှလောက် ကုန်သော မိုယ်းရေပေါက်တို့သည် မြေ၌ကျလေကုန်၏၊ ဤမျှလောက်ကုန်သော မိုယ်း ရေပေါက်တို့သည် တောင်၌ကျလေကုန်၏၊ ဤသို့ရေတွက်၍ ဂဏန်းသင်္ချာ ရေးခြင်းငှါစွမ်းနိုင်ပါ၏''ဟု လျှောက်၏၊ ဘုရားသခင်သည်လည်း အရှင် သာ ရိပုတြာကို ''ချစ်သားသာရိပုတြာ····သင်သည် ရေတွက်ခြင်းငှါ စွမ်း နိုင်သည်၏အဖြစ်ကိုငါသိ၏''ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရှည်သောအသက်ရှိသော ရှင်သာရိပုတြာ၏ပညာကား ဥပမာမည်သည် မရှိ၊ အရှင်သာရိပုတြာသည် တခုသောပြဿနာကိုဖြေသည်ရှိသော် သဲတလုံး ကိုငင်း, ရေတခပေါက်ကိုငင်း, မြေမှုန့်တမိုင်းကိုငင်းမကုန်စေမူ၍ ပြဿနာ တို့ကို အရာဖြင့်ငင်း, အထောင်ဖြင့်ငင်း, အသိန်းဖြင့်ငင်း ဖြေသည်ရှိသော် ဂင်္ဂါသဲအစရှိသည်တို့တွင် တလုံးတလုံးသော သဲအစရှိသည်ကို လျှောက်ပတ် ရာ၌ အကယ်၍ပစ်ချကြားအံ့၊ ဂင်္ဂါအစရှိသည်တို့၌ သဲအစရှိသည်တို့သည်

လျင်စွာကုန်ခြင်းသို့ ရောက်လေကုန်ရာ၏၊ ပြဿနာကို ဖြေခြင်းသည်ကား ကုန်ခြင်းသို့မရောက်ရာ၊ ဤသို့ကြီးမားသောပညာရှိသောရဟန်းသည် ဘုရားအရာ၌ မေးအပ်သောပြဿနာ၏အဆုံးကိုရင်း, (အစကိုရင်း)မမြင်သောကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် မေးအပ်သောနည်း၌တည်၍သာလျှင် ပြဿနာကိုဖြေရ၏၊ ရဟန်းတို့သည် "အကြင်ပြဿနာကို မေးသည်ရှိသော် အလုံးစုံသောသူသည် ဖြေခြင်းငှါမတတ်နိုင်၊ ထိုပြဿနာကို တရားစစ်သူကြီးဖြစ်သော အရှင်သာရိပုတြာသည်သာ ဖြေနိုင်ပေ၏"ဟု စကားပြောဟောခြင်းကိုဖြစ်စေကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ထိုစကားကိုကြားတော်မူ၍ "ယခုသာလျှင် သာရိပုတြာသည်သူတပါးတို့ ဖြေခြင်းငှါ မတတ်နိုင်သော ပြဿနာကိုဖြေနိုင်သည် မဟုတ်သေး၊ ရှေးကာလ၌လည်း ဤသာရိပုတြာသည် ဖြေနိုင်ဘူးပြီ"ဟု မိန့်တော်မူ၍ လွန်လေပြီးသော အကြောင်းကို ဆောင်တော်မူ၍—

ပရောသဟဿံပိ သမာဂတာနံ၊
ကန္ဒေယျုံ တေ ဝဿသတံ အပညာ။
ဧကောဝ သေယျော ပုရိသော သပညော၊
ယော ဘာသိတဿ ဝိဇာနာတိ အတ္ထံ။ ။

ဤဂါထာဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဇာတ်တော်ကို ဟောတော်မူ၏။

ဤ၌ အနက်ကား—သမာဂတာနံ၊ အညီအညွတ် စည်းဝေးကုန်သောသူတို့တွင်။ ယေ၊ အကြင်သူတို့သည်။ ပရောသဟဿံပိ၊ အထောင်အလွန်လည်း။ ကန္ဒေယျုံ၊ ဆိုမြည်တမ်းကုန်၏။ အပညာ၊ ပညာမရှိကုန်သော။ တေ၊ ထိုသူတို့သည်။ ဝဿသတံ၊ အနှစ်တရာပတ်လုံး အသက်ရှည်သော်လည်း။ နသေယျော၊ မမြတ်။ ယော ပုရိသော၊ အကြင်ယောကျ်ားသည်။ ဘာသိတဿ၊ ဟောအပ်သော တရားတော်၏။ အတ္ထံ၊ အနက်ကို။ ဝိဇာနာတိ၊ သိ၏။ သပညော၊ ပညာရှိသော။ သော ပုရိသော၊ ထိုယောကျ်ားသည်။ ဧကောဝ၊ တရက်မျှအသက်ရှည်ခြင်းသည်။ သေယျော၊ မြတ်၏။

[ဤသို့မြတ်စွာဘုရားသည် ခြောက်ဝါအလွန် ခုနစ်ဝါမြောက်သောအခါ၌ တန်းခိုးပြာဋိဟာကိုပြပြီးသည်၏အဆုံး၌ တာဝတိံသာနတ်ပြည်ဝယ် ဝါကပ်တော်မူ၍ ဝါတွင်းသုံးလပတ်လုံး အဘိဓမ္မာခုနစ်ကျမ်းကို ဟောတော်မူသည်တိုင်အောင် ပြဆိုအပ်သောမာလာလင်္ကာရကျမ်း၏တတိယတွဲကား ဤတွင်ရွေ့ပြီးပြည့်စုံ၏။]

မာလာလင်္ကာရဝတ္ထုတော်ကြီး တတိယတွဲပြီး၏။

မာလာလင်္ကာရ ဝတ္ထုတော်ကြီး

စတုတ္ထတွဲ

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

၁၄။ မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ဝါဆိုစဉ်ကိုပြခြင်း

(၁) သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ခုနစ်ဝါမြောက်သောအခါ တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ ဝါကပ်တော်မူ၍ အဘိဓမ္မာခုနစ်ကျမ်းကို ဟောတော်မူ၍ ရှစ်ဝါမြောက်သောအခါ၌ ဘဂ္ဂတိုင်း သံသုမာရဂိရိမြို့၌ ဘိသကဠာဝနမိဂဒါယဝယ်[၁] ဝါကပ်တော်မူ၍ ကျွတ်ထိုက်သောဝေနေယျသတ္တဝါတို့အား တရားအမြိုက်ရေအေးကို တိုက်ကျွေးတော်မူ၏။

(၂) ကိုးဝါမြောက်သောအခါ ကောသမ္ဗီပြည် ဃောသိတာရုံကျောင်း၌ဝါကပ်တော်မူ၍ရသေ့ငါးရာမှစ၍ ကျွတ်ထိုက်သမျှသော ဝေနေယျတို့အား တရားအမြိုက်ရေအေးကိုတိုက်ကျွေးတော်မူ၏။

(၃) ဆယ်ဝါမြောက်သောအခါ ပုလလဲတော၌ ဝါကပ်တော်မူ၍ ပုလလဲဆင်မင်းသည် ဘုရားသခင်အား ဝေယျာဝစ္စ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ကိုပြုခြင်း, ကြည်ညိုလေးမြတ်ခြင်းကို များစွာဖြစ်စေ၏။

(၄) တဆယ့်တဝါမြောက်သောအခါ နာဠမည်သောပုဏ္ဏားရွာ ဒက္ခိဏာဂိရိကျောင်းတော်၌ ဝါကပ်တော်မူ၍ ကသိကဘာရဒွါဇ လယ်လုပ်ပုဏ္ဏား အစရှိသောသူတို့အား တရားအမြိုက် ရေကို သောက်စေတော်မူ၏။

၁—ဘေသကဠာဝနမိဂဒါယဉ်။

(၅) တဆယ့်နှစ်ဝါမြောက်သောအခါ ဝေရဥ္စပြည်၌ ဝါကပ်တော်မူ၏။

(၆) တဆယ့်သုံးဝါမြောက်သောအခါ စာလိယတောင်၌ ဝါကပ်တော်မူ၏။

(၇) တဆယ့်လေးဝါ မြောက်သောအခါ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ ဝါကပ်တော်မူ၏။

(၈) တဆယ့်ငါးဝါမြောက်သောအခါ ကပိလဝတ်ပြည် နိဂြောဓာရုံကျောင်းတော်၌ ဝါကပ်တော်မူ၏။

(၉) တဆယ့်ခြောက်ဝါ မြောက်သောအခါ အာဠဝီပြည် အဂ္ဂါဠဝစေတီ၌ဝါကပ်တော်မူ၍ အာဠာဝကဘီလူးအား တရားအမြိုက်ရေအေးကို တိုက်ကျွေးတော်မူ၏။

(၁၀) တဆယ့်ခုနစ်ဝါ မြောက်သောအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ ဝါကပ်တော်မူ၏။

(၁၁) တဆယ့်ရှစ်ဝါမြောက်သောအခါ တဆယ့် ကိုးဝါမြောက်သောအခါတို့၌ကား စာလိယမြို့ စာလိယတောင်၌ ဝါကပ်တော်မူ၏။

(၁၂) ဝါနှစ်ဆယ်မြောက်သောအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ ဝါကပ်တော်မူ၏။

(၁၃) ကြွင်းသော နှစ်ဆယ့်ငါးဝါတို့၌ကား သာဝတ္ထိပြည်ကို အမှီပြု၍ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ တဆယ့်ကိုးဝါ, ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းတော်၌[၁] ခြောက်ဝါကပ်တော်မူ၏။

[ဗုဒ္ဓဝင်အဋ္ဌကထာ,(အင်္ဂုတ္တိုရ်အဋ္ဌကထာ)ဇိနာလင်္ကာရဋီကာ ကျမ်းတို့၌ အကြွင်း နှစ်ဆယ့်ငါးဝါကို သာဝတ္ထိပြည်၌ဘင်သာ ဆိုကုန်၏၊ တထာဂတုပ္ပတ္တိကျမ်း၌ကား အဆုံးစွန်ဝါ ဝေဠုဝဂါမ၌ဆို၏၊ ဒီဃနိကာယ်၌လည်း အဆုံးစွန်သောဝါကို ဝေဠုဝရွာ၌ပင် ဝါကပ်တော်မူကြောင်းကိုဆို၏။]

၈၅။ အဇာတသတ်မင်းသည် ဝဇ္ဇီမင်းတို့အား စစ်ထိုးလိုခြင်းအကြောင်း

ဤသို့ကျွတ်ထိုက်သမျှ ဝေနေယျတို့အား တရားအမြိုက်ရေ သောက်စေခြင်း ၄၅ ဝါကျွတ်သောအခါ ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူခြင်းဖြင့် လေးဆယ့်ငါးဝါ သက်တော်ရှစ်ဆယ် အရွယ်တော်ရှိလတ်သော် တရံရောအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်

၁—ပုဗ္ဗါရုံကျောင်းတော်၌။

ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်၌နေတော်မူ၏၊ထိုသို့နေတော်မူသောအခါ၌ မဂဓရာဇ်တိုင်းကို အစိုးရသော ဝေဒေဟီမိဖုရား၏သား**အဇာတသတ်မင်း** သည် ဝဇ္ဇီမင်းတို့ကိုနှိပ်စက်ခြင်းငှါ သွားလိုသည်ဖြစ်၍ "ဝဇ္ဇီမင်းတို့သည် ကြီးသောမင်းတို့၏ တန်းခိုးရှိကုန်၏၊ ကြီးသောအတတ်ပညာနှင့်လည်း ပြည့်စုံကုန်၏၊ ငါသည် ဤသို့ကြီးသောတန်းခိုးရှိကုန်သော ဤသို့အာနုဘော်နှင့်ပြည့်စုံကုန်သောဝဇ္ဇီမင်းတို့ကို ဖြတ်အံ့၊ ဝဇ္ဇီမင်းတို့ကိုဖျက်ဆီးအံ့၊ အစီးအပွားမရှိခြင်းသို့ရောက်စေအံ့" ဟု ဆို၏၊ ထိုအခါ မဂဓရာဇ်တိုင်းကို အစိုးရသောအဇာတသတ်မင်းသည် မိမိ၏အမတ်ကြီးဖြစ်သော **ဝဿကာရပုဏ္ဏား** ကိုခေါ်၍ ဤသို့ဆို၏။

"ပုဏ္ဏား.... လာခဲ့လော့၊ သင်သည် ဘုရားသခင်ရှိရာသို့ကပ်၍ ငါ၏စကားဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်ကို ဦးဖြင့် တိုက်၍ ရှိခိုးချေ၊ အနာမရှိခြင်း, ဆင်းရဲမရှိခြင်း, လျင်စွာထကြွနိုင်ခြင်း, ခွန်အားနှင့် ပြည့်စုံလျက်ချမ်းသာစွာ နေရခြင်းကို မေးလျှောက်ချေလော့၊ မဂဓရာဇ်တိုင်းကို အစိုးရသောအဇာတသတ်မင်းသည်မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်ကိုဦးဖြင့် ညွတ်၍ ရှိခိုးပါသည်၊ အနာမရှိခြင်း, ဆင်းရဲမရှိခြင်း, လျင်စွာထကြွနိုင်ခြင်း, ခွန်အားနှင့်ပြည့်စုံခြင်း, ချမ်းသာစွာ နေတော်မူရခြင်းကိုလည်း မေးလျှောက်ပါသည်" ဟု လျှောက်ချေလော့၊ ဤသို့လည်းလျှောက်လေ၊ "အရှင်ဘုရား.... မဂဓရာဇ်တိုင်းကိုအစိုးရသော ဝေဒေဟီ မိဖုရား၏ သားဖြစ်သော အဇာတသတ်မင်းသည် ဝဇ္ဇီမင်းတို့ကို နှိမ်နင်းခြင်းငှါ သွားလိုသည်ဖြစ်၍ ဤသို့ဆိုပါသည်၊ငါသည် ကြီးသော တန်းခိုးအာနုဘော်အတတ်ပညာနှင့်လည်း ပြည့်စုံကုန်သော ဝဇ္ဇီမင်းတို့ကိုဖျက်ဆီး၍ အကျိုးမဲ့ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်စေအံ့ ဆိုပါသည်"ဟု လျှောက်လေ၏၊ "ဘုရားသခင်သည် သင့်အား တစုံတခုသော စကားဖြင့် ဖြေတော်မူလိမ့်မည်၊ ထိုစကားတော်ကို ရှိသေစွာ မှတ်သား၍ လာခဲ့လေ" ဟု စေလိုက်၏။

အဘယ့်ကြောင့် စေလိုသနည်းဟူမူကား—"ဂင်္ဂါမြစ်၌ တခုသောရွာဆိပ်ကိုအမှီပြု၍ ယူဇနာခွဲတိုင်အောင် အဇာတသတ်မင်း၏ အာဏာစက်တည်ရာဖြစ်၏၊ လိစ္ဆဝီမင်းတို့အာဏာစက်တည်ရာလည်း ယူဇနာခွဲဖြစ်၏၊ ထိုရွာဆိပ်တောင်ခြေရင်း၌ အဘိုးများစွာသောဥစ္စာသည် ကျ၏ဟုဆိုသော စကားကိုကြား၍ ယနေ့နက်ဖြန်သွားအံ့ဟု အဇာတသတ်မင်းကြီး၏ ကြံစည် တိုင်ပင်ခိုက်တွင် လိစ္ဆဝီမင်းတို့သည် အညီအညွတ် ရှေးဦးစွာသွားကုန်၍ အလုံးစုံသောဥစ္စာတို့ကိုယူကုန်၏၊ အဇာတသတ်မင်းသည် နောက်မှလာလတ်၍

ထိုအကြောင်းကိုကြားသိလျှင် အမျက်ထွက်၍သွား၏၊ လိစ္ဆဝီမင်းတို့သည်လည်း နောက်တဘန်တနှစ်ရှိသောအခါ ထို့အတူပြုကြကုန်၏၊ ထိုအခါ၌ အဇာတသတ်မင်းသည် ပြင်းစွာရန်ငြိုးဖွဲ့သည်ဖြစ်၍ စစ်မက်ပြုလိုသောအကြံအစည်ကိုသာပြု၏၊ ထို့နောက်မှ ရဲမက်ဗိုလ်ခြေအပေါင်းနှင့်တကွ စစ်ထိုးခြင်းမည်သည်အလွန်ဝန်လေးလှ၏၊ အဘော်မရှိဘဲတယောက်ထည်းလည်း စစ်ထိုးခြင်းမည်သည်မရှိ၊ ပညာရှိနှင့်တိုင်ပင်၍ပြုသောသူသည် အပြစ်ကင်းလွတ်သည်၊ ဘုရားနှင့်တူသောပညာရှိသည် လောကတွင်မရှိပြီ၊ "ငါသွား၍ အကျိုးရှိလျှင် ဆိတ်ဆိတ်နေတော်မူလတ္တံ့၊ အကျိုးမရှိလျှင် အဘယ်အကျိုးရှိသနည်းဟူ၍မိန့်တော်မူလတ္တံ့"ဟု စေလိုက်သတည်း။

ဝဿကာရပုဏ္ဏားသည်လည်း "ကောင်းပါပြီအရှင်မင်းကြီး"ဟု ဝန်ခံ၍ ကောင်းမွန်ယဉ်ကျေးသော ယာဉ်တို့ကိုစီး၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှထွက်လေ၍ ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်သို့သွားလေ၍ ဆင်ယာဉ်,မြင်းယာဉ်တို့ကို သင့်တင့်လျောက်ပတ်ရာအရပ်၌ထားခဲ့၍ ခြေကျင်သာလျှင်[၁] ဘုရားရှိရာသို့ချဉ်းကပ်၍ ဘုရားသခင်နှင့်တကွ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာပြောဟော၍ အသက်ထက်ဆုံးမှတ်အပ်သော စကားကိုဆိုစေ၍ သင့်တင့်လျောက်ပတ်ရာအရပ်၌နေပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားကိုဤသို့လျှောက်၏၊ "အရှင်ဂေါတမ···· ဝေဒေဟီမိဖုရား၏သားဖြစ်သော အဇာတသတ်မင်းသည် အရှင်ဂေါတမ၏ခြေတော်ကိုဦးညွှတ်၍ ရှိခိုးပါသည်၊ ကိုယ်တော်ဘုရား၏အနာမရှိခြင်း,ဆင်းရဲမရှိခြင်း, လျင်စွာထကြွနိုင်ခြင်း,ခွန်အားဗလနှင့်ပြည့်စုံခြင်း, ချမ်းသာစွာနေရခြင်းကိုလည်း မေးလျှောက်ပါသည်၊ ဤသို့လည်းလျှောက်လိုက်ချေသည်၊ အကျွန်ုပ်သည် ဝဇ္ဇီမင်းတို့ကိုနှိမ်နင်းချိုးဖွဲ့ အကျိုးမဲ့ကိုပြုအံ့ဟုလျှောက်လိုက်ပါသည်အရှင်ဘုရား"ဟု ဝဿကာရပုဏ္ဏားသည် ဘုရားသခင်ကိုလျှောက်၏။

ထိုသို့သောအခါ၌ အရှင်အာနန္ဒာသည် အလုပ်အကျွေးအရာ၌တည်၍ ဘုရားသခင်အားအချမ်းအပူမရှိသော်လည်း မြတ်စွာဘုရား၏နောက်တော်၌ မြတ်စွာဘုရားကိုယပ်လေခပ်နေ၏၊ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဝဿကာရပုဏ္ဏားနှင့်စကားမကိုင်ပင်မူ၍ **အရှင်အာနန္ဒာ** ကို ခေါ်တော်မူ၏။

(၁) "အာနန္ဒာ····သင်သည် အသို့လျှင်ကြားဘူးသနည်း၊ ဝဇ္ဇီမင်းတို့သည် အညီအညွှတ်စည်းဝေးကုန်၏၊ အညီအညွှတ်စည်းဝေးခြင်းသည် များကုန်၏ဟုကြားဘူးလေသလော"ဟု မေးတော်မူ၏၊ "အရှင်ဘုရား····ဝဇ္ဇီ

၁—ခြေချဉ်သာလျှင်။

မင်းတို့သည် မပြတ်အညီအညွတ်စည်းဝေးကုန်၏၊ (အညီအညွတ်စည်းဝေးကြသည်များ၏၊) အကျွန်ုပ်ကြားဘူးပါသည်''ဟု လျှောက်၏၊ ''အာနန္ဒာ…အကြင်မျှလောက်သောကာလပတ်လုံး ဝဇ္ဇီမင်းတို့သည် မပြတ်စည်းဝေးကုန်လတ္တံ့၊ အညီအညွတ်စည်းဝေးခြင်းများကုန်လတ္တံ့၊ ထိုမျှလောက်သောကာလပတ်လုံး ဝဇ္ဇီမင်းတို့၏ကြီးပွါးခြင်းကိုသာ အလိုရှိအပ်၏။

(၂) ''အာနန္ဒာ…သင်သည် အသို့ကြားဘူးသနည်း၊ ဝဇ္ဇီမင်းတို့သည် အညီအညွတ်စည်းဝေးကုန်၏၊ အညီအညွတ်နေကုန်၏၊ အညီအညွတ်ပြုဘွယ်ကိစ္စတို့ကိုပြုကုန်၏ဟု ကြားဘူးလေသလော''ဟု မေးတော်မူ၏၊ ''အရှင်ဘုရား…ဝဇ္ဇီမင်းတို့သည် အညီအညွတ်စည်းဝေးကုန်သည်၊ အညီအညွတ်နေကုန်သည်၊ မင်းတို့ပြုဘွယ်ကိစ္စကို အညီအညွတ်ပြုကုန်သည်ဟု အကျွန်ုပ်ကြားဘူးပါသည်''ဟု လျှောက်၏၊ ''အာနန္ဒာ…အကြင်မျှလောက်သောကာလပတ်လုံး ဝဇ္ဇီမင်းတို့သည် အညီအညွတ်စည်းဝေးနေထိုင်၍ မင်းတို့ပြုဘွယ်ကိစ္စကိုပြုကုန်လတ္တံ့၊ ထိုမျှလောက်သောကာလပတ်လုံး ဝဇ္ဇီမင်းတို့၏ကြီးပွါးခြင်းကိုအလိုရှိအပ်၏၊ ယုတ်ခြင်းမည်သည်မရှိ။

(၃) ''အာနန္ဒာ…အသို့ကြားဘူးသနည်း၊ ဝဇ္ဇီမင်းတို့သည် ရှေးမင်းတို့မပညတ်အပ်သောအရာကို မပညတ်ကုန်၊ ရှေးမင်းတို့သည် ပညတ်အပ်ပြီးသောအရာကို မဖျက်ဆီးကုန်၊ ရှေးမင်းတို့ပညတ်တိုင်းသောတရားတို့ကို ဆောက်တည်၍ ကျင့်ကုန်၏ဟု သင်ကြားဘူးသလော''ဟု မေးတော်မူ၏၊ ''အရှင်ဘုရား… ဝဇ္ဇီမင်းတို့သည် ရှေးမင်းတို့ မပညတ်အပ်သောအရာကို မပညတ်ကုန်၊ ရှေးမင်းတို့သည် ပညတ်အပ်ပြီးသောအရာကို မဖျက်ဆီးကုန်၊ ရှေးမင်းတို့ ပညတ်တိုင်းသော တရားတို့ကို ဆောက်တည်၍ ကျင့်ကုန်၏ဟု အကျွန်ုပ်ကြားဘူးပါသည်''ဟု လျှောက်၏၊''အာနန္ဒာ…အကြင်မျှလောက်သောကာလပတ်လုံး ဝဇ္ဇီမင်းတို့သည် ရှေးမင်းတို့မပညတ်အပ်သောအရာကို မပညတ်ကုန်၊ ရှေးမင်းတို့ ပညတ်အပ်ပြီးသောအရာကို မဖျက်ဆီးကုန်၊ ရှေးမင်းတို့ ပညတ်တိုင်းသော တရားတို့ကို ဆောက်တည်၍ ကျင့်ကုန်၏၊ ထိုမျှလောက်သောကာလပတ်လုံး ဝဇ္ဇီမင်းတို့၏ ကြီးပွါးခြင်းကို အလိုရှိအပ်၏၊ ယုတ်ခြင်းမည်သည်မရှိ။

(၄) ''အာနန္ဒာ… အသို့ကြားဘူး သနည်း၊ အကြင် ဝဇ္ဇီမင်းတို့သည် ကြီးကုန်၏၊ ထိုကြီးကုန်သောသူတို့ကို ရှိခိုး၍ အရိုအသေပြုကုန်၏၊ အလေးအမြတ် ပြုကုန်၏၊ မြတ်နိုးကုန်၏၊ ကြီးသောသူတို့ စကားကိုလည်း နားထောင်

ကုန်၏ဟု သင်ကြားဘူးလေသလော”ဟု မေးတော်မူ၏၊ “အရှင်ဘုရား…. ဝဇ္ဇီမင်းတို့သည် ကြီးသောသူတို့ကို ရိုသေ မြတ်နိုးကုန်သည်၊ ကြီးသောသူတို့၏ စကားကို နားထောင်ကုန်သည်ဟု အကျွန်ုပ် ကြားဘူးပါသည်”ဟု လျှောက်၏၊ “အာနန္ဒာ…. အကြင်မျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ဝဇ္ဇီမင်းတို့သည် ကြီးကုန်သောသူတို့အား ရိုသေမြတ်နိုးခြင်း, ပူဇော်ခြင်းကိုပြုကုန်လတ္တံ့၊ ကြီးသော သူတို့၏စကားကို နားထောင်ကုန်လတ္တံ့၊ ထိုမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ဝဇ္ဇီမင်းတို့အား ကြီးပွါးခြင်း သည်သာ ဖြစ်ကုန်၏၊ ယုတ်ခြင်းမည်သည် မရှိရာ။

(၅) “အာနန္ဒာ…. အသို့ကြားဘူးသနည်း၊ ဝဇ္ဇီမင်းတို့သည် အကြင် အမျိုးနှင့် ပြည့်စုံသော မိန်းမကြီးတို့သည်၎င်း, အကြင်အမျိုးနှင့် ပြည့်စုံကုန်သော မိန်းမငယ်တို့သည်၎င်း ရှိကုန်၏၊ ထို မိန်းမကြီး, မိန်းမငယ်တို့ကိုယူ၍ အနိုင် အထက် နှိပ်စက် ညှင်းဆဲလျက် သံဝါသကို မပြုစေရကုန်ဟု သင် ကြားဘူးသလော”ဟု မေးတော်မူ၏၊ “အရှင်ဘုရား…. ဝဇ္ဇီမင်းတို့သည် အမျိုးနှင့် ပြည့်စုံသော မိန်းမကြီး, မိန်းမငယ်တို့ကို အနိုင် အထက် နှိပ်စက် ညှဉ်းဆဲလျက် ပေါင်းဘော်နေထိုင်ခြင်းကို မပြုစေကုန်ဟု အကျွန်ုပ်ကြားဘူး ပါသည်”ဟု လျှောက်၏၊ “အာနန္ဒာ…. အကြင် မျှလောက်သော ကာလ ပတ်လုံး ဝဇ္ဇီမင်းတို့သည် အမျိုးအနွယ်, အရွယ်အဆင်းနှင့် ပြည့်စုံကုန်သော မိန်းမတို့အား အနိုင်အထက် နှိပ်စက် ညှဉ်းဆဲခြင်းကို မပြုကုန်လတ္တံ့၊ ထိုမျှ လောက်သော ကာလပတ်လုံး ဝဇ္ဇီမင်းတို့သည် ယုတ်သည်မရှိ၊ ကြီးပွါးကုန် သည် သာတည်း။

(၆) အာနန္ဒာ….အသို့သင်ကြားဘူးသနည်း၊ ဝဇ္ဇီမင်းတို့သည် မြို့တွင်း မြို့ပြင်၌ တည်ကုန်သော အကြင်ဝဇ္ဇီတိုင်း၌ဖြစ်ကုန်သော နတ်တို့၏နေရာအရပ် စေတီတို့သည် ရှိကုန်၏၊ ထိုစေတီတို့ကို အရိုအသေပြုကုန်၏၊ အလေးအမြတ် ပြုကုန်၏၊ မြတ်နိုးခြင်း,ပူဇော်ခြင်းကို ပြုကုန်၏၊ ထိုနတ်တို့အား ရှေး၌ပြုဘူး ပေးဘူးသော မဘောက်မပြန် မှန်သော သဘောရှိသော အခွန်အတုတ်ကို မယုတ်မညှို့စေကုန်ဟု သင်ကြားဘူးလေသလော”ဟု မေးတော်မူ၏၊ “အရှင် ဘုရား….ဝဇ္ဇီမင်းတို့သည် မြို့တွင်းမြို့ပြင်၌တည်ကုန်သော ဝဇ္ဇီတိုင်း၌ ဖြစ်ကုန် သော နတ်တို့၏နေရာ စေတီတို့သည်ရှိကုန်၏၊ ထိုနေရာစေတီတို့ကို အရိုအသေ ပြုကုန်၏၊ အလေးအမြတ် ပြုကုန်၏၊ မြတ်နိုးခြင်း, ပူဇော်ခြင်းကို ပြုကုန်၏၊ ထိုနတ်တို့အား ရှေး၌ပေးဘူးသော မဘောက်မပြန် မှန်သောသဘောရှိသော အခွန်အတုတ်ကို မယုတ်ညှို့စေကုန်ဟု အကျွန်ုပ်ကြားဘူးပါ၏”ဟု လျှောက်

၏၊ "အာနန္ဒာ····အကြင်မျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ဝဇ္ဇီမင်းတို့သည် မြို့တွင်း,မြို့ပြင်၌ နေကုန်သော ဝဇ္ဇီတိုင်း၌ဖြစ်ကုန်သောနတ်တို့၏နေရာ စေတီတို့သည် ရှိကုန်၏၊ ထိုနေရာစေတီတို့ကို အရိုအသေအလေးအမြတ် ပူဇော်သက္ကာပြုကုန်လတ္တံ့၊ ထိုနတ်တို့အား ရှေး၌ပေးဘူး ပြုဘူးသော မဘောက်မပြန် မှန်သော အခွန်အတုတ်ကို မယုတ်ညံ့စေကုန်လတ္တံ့၊ ထိုမျှလောက်သောကာလပတ်လုံး ဝဇ္ဇီမင်းတို့သည် မဆုတ် မယုတ် တိုးပွါးသည်သာ ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။

(၇) အာနန္ဒာ····သင်သည် အသို့ကြားဘူး သနည်း၊ ဝဇ္ဇီမင်းတို့သည် မလာ မရောက် ကုန်သေးသော ရဟန္တာ အရှင်မြတ်တို့သည် ငါတို့ နိုင်ငံသို့ လာပါကုန်အံ့နည်း၊ လာရောက် ကုန်ပြီးသော ရဟန္တာ အရှင်မြတ် တို့သည်လည်း ငါတို့နိုင်ငံ၌ ချမ်းသာစွာ နေကုန်အံ့နည်းဟု ရဟန္တာတို့၌ တရားနှင့်လျော်သော စောင့်ရှောက်လုံခြုံစေခြင်းကို ကောင်းစွာ စီရင်အပ်၏ဟု သင်ကြားဘူး သလော" ဟု မေးတော်မူ၏၊ "အရှင်ဘုရား···· ဝဇ္ဇီ မင်းတို့သည် ရဟန္တာ အရှင်မြတ်တို့အား တရားနှင့်လျော်စွာ စောင့်ရှောက် လုံခြုံစေခြင်း၌ ကောင်းစွာ စီရင်ကြောင်းကို ကြားဘူးပါ၏" ဟု လျှောက်ပေ၏၊ "အာနန္ဒာ··အကြင်မျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ဝဇ္ဇီမင်းတို့သည် ရောက်လာသော ရဟန္တာတို့အား တရားနှင့်လျော်စွာ စောင့်ရှောက် ကုန်လတ္တံ့၊ ထိုမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ဝဇ္ဇီမင်းတို့အား ကြီးပွါးခြင်းသည်သာ ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့"ဟု မိန့်တော်မူပြီး၍ ထို့နောင်မှ မြတ်စွာဘုရားသည် ဝဿကာရပုဏ္ဏားကို ခေါ်တော်မူ၍ "ဝဿကာရပုဏ္ဏား····ငါဘုရားသည် အခါတပါး၌ ဝေသာလီပြည်သာရန္ဒရအမည်ရှိသော နတ်ကြီးနေရာ၌ နေတော်မူ၏၊ ထိုအရပ်၌ ငါဘုရားသည် ဝဇ္ဇီမင်းတို့အား ခုနစ်ပါးသော(အပရိဟာနိယတရားတို့ကို ဟောကြားတော်မူ၏၊ ဝဿကာရပုဏ္ဏား····အကြင်မျှလောက်သောကာလပတ်လုံး ခုနစ်ပါးသောအပရိယာနိယတရားတို့ ဝဇ္ဇီမင်းတို့၌တည်ကုန်လတ္တံ့၊ ခုနစ်ပါးသော)အပရိယာနိယတရားတို့၌ ဝဇ္ဇီမင်းတို့သည် ထင်ကုန်လတ္တံ့၊ ထိုမျှလောက်ကုန်သော ကာလပတ်လုံး ဝဇ္ဇီမင်းတို့အား ဆုတ်ယုတ်ခြင်းမရှိ၊ တိုးပွားပြီးစီးကြီးမြင့်သည်သာဖြစ်ရာ၏"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

(ဤသို့မိန့်တော်မူသည်ရှိသော်)ဝဿကာရပုဏ္ဏားသည် ဘုရားသခင်အား "အရှင်ဂေါတမ··တပါးပါးသောအပရိဟာနိယတရားနှင့် ပြည့်စုံကုန်သော ဝဇ္ဇီမင်းတို့အား ဆုတ်ယုတ်ခြင်းမည်သည်မရှိ၊ ကြီးမားခြင်း သည်သာဖြစ်ကုန်၏၊ ခုနစ်ပါးသော အပရိဟာနိယတရားတို့နှင့် ပြည့်စုံသော်ကား အဘယ်

ဆိုဘွယ်ရာရှိအံ့နည်း၊ အရှင်ဂေါတမ… ဝဇ္ဇီမင်းတို့ကို အဇာတသတ်မင်းသည် ဖြားယောင်း၍ အချင်းချင်းဖျက်ဆီးခြင်းကို ထား၍စစ်ထိုး၍ ယူခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ချေ''ဟုလျှောက်၏။

[မြတ်စွာဘုရားသည် ဝဿကာရပုဏ္ဏားမှ၏ဤမျှလောက်သောစကားတို့ဖြင့် နည်းရခြင်းကို သိတော်မူလျက် အဘယ့်ကြောင့် မိန့်တော်မူလေသနည်း ဟူမူကား-မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့သောအကြံတော်သည် ဖြစ်သတတ်၊''ငါဘုရားသည်ဤသို့မဆိုသော် တရက်ထည်းဖြင့်သာလျှင် ခပ်သိမ်းသောဝဇ္ဇီမင်းတို့ကို ဘမ်းလတ္တံ့၊ ဤစကားကို ဆိုတော်မူသည်ရှိသော်ကား ညီညွတ်ခြင်းကိုဖျက်ဆီးလျက် သုံးနှစ်လွန်မှဘမ်းယူလတ္တံ့၊ ဤမျှလောက်သောကာလပတ်လုံး အသက်ရှည်သရွေ့ မိမိတို့၏ ကိုးကွယ်ရာဆောက်တည်ရာဖြစ်သော ကုသိုလ်ကောင်းမှုကိုပြုရကုန်လတ္တံ့.''ဟု မိန့်တော်မူသတည်း။]

ဝဿကာရပုဏ္ဏားလည်း နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်ခြင်း ရှိသည်ဖြစ်၍ ''အရှင်ဂေါတမ….အကျွန်ုပ်တို့သည် ဗဟုကိစ္စ, ဗဟုကရဏီယ-များသော အမှုပြုဘွယ်ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ သွားခွင့်ကိုပန်ပါသည်''ဟုလျှောက်၍ အဇာတသတ်မင်းကြီးထံသို့သွားလေ၏၊ အဇာတသတ်မင်းကြီးလည်း ဝဿကာရပုဏ္ဏားကို ''ဆရာ..ဘုရားအဘယ်သို့ မိန့်တော်မူသနည်း''ဟုမေး၏၊ ဝဿကာရပုဏ္ဏားလည်း ''အရှင်မင်းကြီး….အရှင်ဂေါတမ၏စကားမှာ ဝဇ္ဇီမင်းတို့ကို တစုံတယောက်သောသူသည် ဘမ်းအံ့သောငှါ မတတ်ကောင်းရာ၊ စင်စစ်သော်ကား လှည့်ပတ်ဖြားယောင်းသဖြင့်၎င်း, အချင်းချင်းဖျက်သဖြင့်၎င်း ဘမ်းယူအံ့သောငှါတတ်ကောင်းရာ၏-အရိပ်မျှသာရှိချေသည်''ဟုဝဿကာရပုဏ္ဏားဆို၏၊ အဇာတသတ် မင်းကြီးလည်း ဝဿကာရ ပုဏ္ဏားကို ''ဆရာပင်လှည့်ပတ်ဖြားယောင်းသဖြင့်ဖျက်ဆီး၍ ဘမ်းယူခြင်းငှါ ထိုဝဇ္ဇီမင်းတို့ကို အဘယ်သို့ ပြုရကုန်အံ့နည်း''ဟုမေး၏။

''ထိုသို့တပြီးကား အရှင်မင်းကြီး….အရှင်မင်းကြီးသည် ဝဇ္ဇီမင်းတို့ကို အကြောင်းပြု၍ ပရိသတ်အလယ်၌စကားပြောဟောခြင်းကိုဖြစ်စေကုန်လော၊ ထိုစကား ပြောဟောခြင်းကို ပြုပြီးသောနောင်မှ အကျွန်ုပ်သည် အရှင်မင်းကြီး….အရှင်မင်းကြီးဥစ္စာတို့ဖြင့် လယ်လုပ်ခြင်း, ကုန်သွယ်ခြင်းကိုပြု၍ ထိုလိစ္ဆဝီမင်းတို့ အသက်မွေး ကုန်သလောဟုဆို၍ ထ၍သွားပါမည်၊ ထိုသို့သွားသောအခါ၌ အရှင်မင်းကြီးသည် အကျွန်ုပ်၏ အပြစ်ကို ဆိုလော့၊ အချင်းတို့….အသို့တုံနည်း၊ ဤပုဏ္ဏားသည် ဝဇ္ဇီမင်းတို့ကို အကြောင်းပြု၍ ဖြစ်သောစကားကို တားမြစ်သလောဟု ဆိုကုန်လော့၊ နောင်အဘို့၌လည်း ဝဇ္ဇီမင်းတို့အားလက်ဆောင်လက်နက်ကို ဆက်သစေအံ့ဟု ထိုလက်ဆောင်

ကိုလည်း ယူဟူ၍ အရှင်မင်းကြီးတို့သည် အကျွန်ုပ်၌အပြစ်ကိုတင်၍ နှောင်ဖွဲ့ခြင်းအစရှိသည်တို့ကို မပြုဘဲ ဦးခေါင်းရိတ်ခြင်း အစရှိသည်တို့ကို ပြု၍ မြို့မှ နှင်ထုတ်ကုန်လော့၊ ထိုအခါ အကျွန်ုပ်သည် လိစ္ဆဝီမင်းတို့၏မြို့၌ မြို့တံတိုင်း, ကျုံးမြောင်းတို့ကို အားရှိရာ အားနည်းရာအရပ်, နက်ရာတိမ်ရာအရပ်တို့ကို အကျွန်ုပ်သိရပြီးနောက် များမကြာမီ ဝဇ္ဇီမင်းတို့၏ညီညွတ်ခြင်းကို ဖျက်ဆီး၍ အရှင်မင်းကြီးအားကြားလျှောက်စေသည်ကာလကိုယ်တော်တိုင်ချီလာ၍ မခဲယဉ်းရဘဲ အလွယ်တကူ သိမ်းယူဘမ်းဆီးခြင်းကို ပြုတော်မူပါ''ဟု ဆို၏၊ အဇာတသတ်မင်းလည်း ထိုအလုံးစုံကို ပြုပေ၏။

ထိုအခါ လိစ္ဆဝီမင်းတို့သည် ဝဿကာရပုဏ္ဏား ရာဇဂြိုဟ်မှ ထွက်၍ လာကြောင်းကို ကြားလျှင် ''ဝဿကာရပုဏ္ဏားအား ဂင်္ဂါမြစ်ကိုကူး၍ မလာစေလင့်၊ ဆီးတားကြလေကုန်''ဟု မြို့တွင်း၌ စည်လည်စေ၏၊ ထိုအရပ်၌ အချို့သော သူတို့သည် ''ဤပုဏ္ဏားကား ငါတို့၏ မင်းတို့ကို အကြောင်းပြု၍ စကားဆိုရာတွင် ထိုပုဏ္ဏားကိုမြို့မှ နှင်ထုတ်လိုက်လေသည်တကား''ဟု ဆိုကုန်သော်''ထိုသို့တပြီးကား အချင်းတို့····လာစေလော့''ဟု ဆိုကုန်၏၊ဝဿကာရပုဏ္ဏားလည်း လာလတ်၍ လိစ္ဆဝီမင်းတို့ထံ အရှိအသေခစားလေသော် လိစ္ဆဝီမင်းတို့သည် ''ဆရာ····အဘယ်အရပ်သို့သွားမည်လာသနည်း''ဟု မေးကြသော် နှင်ထုတ်၍ လာခဲ့ရကြောင်း အလုံးစုံကိုပြန်ကြားလေ၏။

လိစ္ဆဝီမင်းတို့သည် ''မမှေ့ မလျော့ခြင်းမည်သည် ဤသို့ ဝန်လေးသောဒဏ်ကို ပြုအံ့သောငှါ မသင့်တကား''ဟု ဆို၍ ''ဆရာ···· သင့်အား ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ဝယ် အဘယ်အရာ၌ တည်သနည်း''ဟု မေးကုန်၏၊ ''ငါသည် တရားဆုံးဖြတ်တတ်သောအမတ်ပင်တည်း''ဟု ဆို၏၊ ''ဆရာ····သင့်အား ထိုတရားဆုံးဖြတ်သောအရာကို ပေးကုန်၏၊ ထိုအခါ လိစ္ဆဝီမင်းတို့သည် ပုဏ္ဏား၏အထံ၌ အတတ်ပညာသင်ကြကုန်၏၊ ဝဿကာရပုဏ္ဏားသည် တည်သောကျေးဇူးဂုဏ်ရှိသည်ဖြစ်၍ တနေ့သ၌ တယောက်သော လိစ္ဆဝီမင်းသားကိုခေါ်၍ တင့်အပ်သောအရပ်သို့ သွား၍ ''သူငယ်တို့သည် လယ်ထွန်ကုန်သလော''ဟု မေး၏၊ ''လယ်ထွန်ကုန်၏''ဟု ဆိုပေသော် ''နွားနှစ်ခုတို့ကို က-၍ ထွန်ကုန်သလော''ဟု မေးပြန်၏၊''နွားနှစ်ခုတို့ကို က-၍ ထွန်ကုန်၏''ဟု ဤမျှသောစကားဖြင့် ပြန်လည်ခဲ့၏၊ ထို့နောင်မှ တပါးသောသူတို့သည် ''သင့်ကိုဆရာ အဘယ်စကားကို ပြောဆိုသနည်း''ဟု မေးကုန်၏၊ ထို

လိစ္ဆဝီမင်းသားတို့သည်လည်း "ဤမျှသောစကားကို ဆိုသည်"ဟု ပြောဆိုသော်မယုံမကြည်ဖြစ်၍ "ဤသူသည်ဟုတ်မှန်တိုင်းကို မဆိုချေ"ဟု ထိုသူနှင့်ကွဲ၏။

ပုဏ္ဏားသည်တနေ့သ၌ တယောက်သောလိစ္ဆဝီမင်းကို ဆောင်လေ၍ "အဘယ်အမဲဟင်းလျာဖြင့်စားသနည်း"ဟု မေး၍ ပြန်ခဲ့၏၊ ထိုလိစ္ဆဝီမင်းကိုတပါးသောသူတို့သည်မေး၍ မယုံမကြည်ကုန်သဖြင့် ထို့အတူပင်ကွဲပြန်လေ၏၊ ဝဿကာရပုဏ္ဏားသည် တနေ့သ၌လည်း တယောက်သော လိစ္ဆဝီမင်းကို တင့်အပ်လျောက်ပတ်သော အရပ်သို့ဆောင်၍ "အလွန်ဆင်းရဲသလော"ဟု မေးအပ်သော် လိစ္ဆဝီမင်းသည် (ဤမည်သော လိစ္ဆဝီမင်းသည်) "အလွန်ဆင်းရဲ၏"ဟု ဆို၏၊ ထို့နောင်တပါးသော လိစ္ဆဝီမင်းကိုဆောင်ယူခဲ့၍"သင်သည်ကြောက်တတ်သောသဘောရှိသလော"ဟု မေးအပ်သည်ရှိသော် "ဤအမည်ရှိသော လိစ္ဆဝီမင်းသည် ကြောက်တတ်သောသဘောရှိ၏"ဟု တပါးသောမင်းသည် မဆိုဘဲလျက် တပါးသောသူအားဆိုချေ၍ သုံးနှစ်တို့ဖြင့် လိစ္ဆဝီမင်းတို့သည် အချင်းချင်းကွဲ၍ နှစ်ယောက်သော သူတို့သည် ခရီးတကြောင်းတည်းမသွားသကဲ့သို့ ကွဲပြားခြင်းကိုပြု၍ စည်းဝေးစိမ့်သောငှါ စည်လည်စေသော် မစည်းဝေးလေကုန်။

ထိုအခါ ဝဿကာရပုဏ္ဏားသည် အဇာတသတ်မင်းကြီးထံသို့ တမန်လွှတ်၍ "အရှင်မင်းကြီး....ယခုအခါ၌ ဤသို့ကွဲပြားခြင်းကြီးစွာဖြစ်သည်နှင့်အခါတန်ပြီဖြစ်၍ လျင်မြန်စွာ ချီလာတော်မူပါ"ဟု သတင်းစကားကို စေလိုက်လေ၏၊ အဇာတသတ်မင်းလည်း ထိုစကားကို ကြားလျှင်ပင် ရဲတင်းစည်ကြီးကိုလည်စေ၍ ထွက်လေ၏၊ ဝေသာလီမင်းတို့သည်လည်း အဇာတသတ်မင်းကြီး ချီလာသောသတင်းကိုကြား၍ "အဇာတသတ်မင်းအား ဂင်္ဂါမြစ်ကို ကူးခွင့်မပေးကုန်လင့်"ဟု စည်ကြီးကိုလည်စေကုန်၏၊ ထိုသို့စည်လည်ကုန်သော်လည်း မစည်းဝေးလေကုန်၊ မြို့ကိုမဝင်ရအောင် တံခါးပိတ်ကုန်"ဟု စည်လည်ပါသော်လည်း တယောက်သောသူမျှ မစည်းဝေး၊ ဟင်းလင်းပွင့်တိုင်းသော တံခါးအတိုင်းသာဖြစ်ကုန်၏၊ အဇာတသတ်မင်းလည်း ထိုအခါ မခဲမယဉ်းလွယ်လင့်တကူ၊ များစွာသော လိစ္ဆဝီမင်းတို့ကို ဘမ်းယူ၍အကျိုးမဲ့ပျက်စီးခြင်းသို့ရောက်စေလျက် သွားစေ၏။

[ဝဿကာရပုဏ္ဏားသည်ြ ဘုရားသခင်အထံတော်ကပြန်သည့်နောက် သုံးနှစ်မြောက်ကြာမှ ဝဇ္ဇီမင်းတို့ ကွဲပြားပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်သည်၊သို့သော်လည်း စကားစပ်ဖြစ်၍ အပြီးသတ်အောင် ဆိုလိုက်သည်။]

၇၆။ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား အပရိဟာနိယသုတ်ကိုဟောခြင်း

သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေသာလီပြည်ဝယ် ...

သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဝသဃကာရပုဏ္ဏားသွား၍ မကြာမြင့်မီ အရှင်အာနန္ဒာကိုခေါ်တော်မူ၍ "အာနန္ဒာ····ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ကို အမှီပြု၍နေသောအလုံးစုံကုန်သောရဟန်းတို့ကို စည်းဝေးရာစရပ်၌စည်းဝေးကုန်လော့" ဟု မိန့်တော်မူ၏၊ အရှင်အာနန္ဒာလည်း "ကောင်းပါပြီ"ဟု ဝန်ခံ၍ အလုံးစုံကုန်သောရဟန်းတို့ကို စည်းဝေးရာစရပ်၌ စည်းဝေးစေပြီးသော် ဘုရားရှိရာသို့ကပ်၍ "အရှင်ဘုရား····အလုံးစုံကုန်သော ရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးရာစရပ်၌ စည်းဝေးစေကုန်ပြီ၊ ကြွတော်မူအံ့သောအခါကို သိတော်မူပါလော့"ဟု လျှောက်၏၊ ဘုရားသခင်သည်လည်း ထိုစည်းဝေးရာအရပ်သို့ ကြွတော်မူ၍ ခင်းအပ်သော မြတ်သောနေရာ၌နေတော်မူပြီးသော်၊ **အပရိဟာနိယသုတ်** ကိုဟောတော်မူ၏။

(၁) ယာဝကီဝဉ္စ ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခူ အဘိဏှံ သန္နိပါတာ သန္နိပါတ-ဗဟုလာ ဘဝိဿန္တိ၊ ဝုဒ္ဓိယေဝ ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခူနံ ပါဋိကင်္ခါ၊ နော ပရိဟာနိ။

(၂) ယာဝကီဝဉ္စ ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခူ သမဂ္ဂါ သန္နိပတိဿန္တိ၊ သမဂ္ဂါ ဝုဋ္ဌဟိဿန္တိ၊ သမဂ္ဂါ သံဃကရဏီယာနိ ကရိဿန္တိ၊ ဝုဒ္ဓိယေဝ ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခူနံ ပါဋိကင်္ခါ၊ နော ပရိဟာနိ။

(၃) ယာဝကီဝဉ္စ ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခူ အပညတ္တံ န ပညာပေဿန္တိ၊ ပညတ္တံ န သမုစ္ဆိန္ဒိဿန္တိ၊ ယထာ ပညတ္တေသု သိက္ခာပဒေသု သမာဒါယ ဝတ္တိဿန္တိ၊ ဝုဒ္ဓိယေဝ ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခူနံ ပါဋိကင်္ခါ၊ နော ပရိဟာနိ။

(၄) ယာဝကီဝဉ္စ ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခူ ယေ တေ ဘိက္ခူ ထေရာ ရတ္တညူ ပဗ္ဗဇိတာ သံဃပိတရော သံဃပရိဏာယကာ၊ တေ သက္ကရိဿန္တိ ဂရုံ ကရိဿန္တိ မာနေဿန္တိ ပူဇေဿန္တိ၊ တေသဉ္စ သောတဗ္ဗံ မညိ-ဿန္တိ၊ ဝုဒ္ဓိယေဝ ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခူနံ ပါဋိကင်္ခါ၊ နော ပရိဟာနိ။

(၅) ယာဝကီဝဉ္စ ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခူ ဥပ္ပန္နာယ တဏှာယ ပေါနောဗ္ဘ-ဝိကာယ န ဝသံ ဂစ္ဆိဿန္တိ၊ ဝုဒ္ဓိယေဝ ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခူနံ ပါဋိကင်္ခါ၊ နော ပရိဟာနိ။

(၆) ယာဝကီဝဉ္စ ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခူ အာရညကေသု သေနာသနေသု သာပေက္ခာ ဘဝိဿန္တိ၊ ဝုဍ္ဎိယေဝ ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခူနံ ပါဋိ-ကင်္ခါ၊ နော ပရိဟာနိ။

(၇) ယာဝကီဝဉ္စ ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခူ ပစ္စတ္တညေဝ သတိံ ဥပဋ္ဌာပေ-ဿန္တိ "ကိန္တိ အနာဂတာစ ပေသလာ သဗြဟ္မစာရီ အာဂစ္ဆေ-ယျုံ၊အာဂတာစ ပေသလာသဗြဟ္မစာရီ ဖါသု ဝိဟရေယျုံ"န္တိ၊ ဝုဍ္ဎိယေဝ ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခူနံ ပါဋိကင်္ခါ၊ နော ပရိဟာနိ။

ယာဝကီဝဉ္စ ဘိက္ခဝေ ဣမေ သတ္တ အပရိဟာနိယာ ဓမ္မာဘိက္ခူ သု ဌဿန္တိ၊ဣမေသု သတ္တသု အပရိဟာနိယေသု ဓမ္မေသု ဘိက္ခူ သန္ဒိဿန္တိ၊ဝုဍ္ဎိယေဝ ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခူနံပါဋိကင်္ခါ၊နောပရိဟာနိ။

(၁) ဤ၌ အတ္ထကား—ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ယာဝကီဝဉ္စ၊ အကြင်မျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး။ ဘိက္ခူ၊ ရဟန်းတို့သည်။ အဘိဏှံ၊ မပြတ်။ သန္နိပါတာ၊ စည်းဝေးကုန်သည်။ ဘဝိဿန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။ သန္နိပါတဗဟုလာ၊ စည်းဝေးခြင်းများကုန်သည်။ ဘဝိဿန္တိ၊ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ယာဝကီဝဉ္စ၊ ထိုမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး။ ဘိက္ခူနံ၊ ရဟန်းတို့အား။ ဝုဍ္ဎိယေဝ၊ ကြီးပွါးခြင်းကိုသာလျှင်။ ပါဋိကင်္ခါ၊ အလိုရှိအပ်၏။ ပရိဟာနိ၊ ယုတ်ခြင်းကို။ နောပါဋိကင်္ခါ၊ အလိုမရှိအပ်။

၂။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်တို့။ ယာဝကီဝဉ္စ၊ အကြင်မျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး။ ဘိက္ခူ၊ ရဟန်းတို့သည်။ သမဂ္ဂါ၊ အညီအညွတ်၊ သန္နိပတိဿန္တိ၊ စည်းဝေးကုန်လတ္တံ့။ သမဂ္ဂါ၊ အညီအညွတ်။ ဝုဋ္ဌဟိဿန္တိ၊ ထကုန်လတ္တံ့။ သမဂ္ဂါ၊ အညီအညွတ်။ သံဃကရဏီယာနိ၊ သံဃာအား ပြုအပ်သော ကိစ္စတို့ကို။ကရိဿန္တိ၊ ပြုကုန်လတ္တံ့။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တာဝကီဝဉ္စ၊ ထိုမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး။ ဘိက္ခူနံ၊ ရဟန်းတို့အား။ ဝုဍ္ဎိယေဝ၊ ကြီးပွါးခြင်းကိုသာလျှင်။ ပါဋိကင်္ခါ၊ အလိုရှိအပ်၏။ ပရိဟာနိ၊ယုတ်ခြင်းကို။ နောပါဋိကင်္ခါ၊ အလိုမရှိအပ်။

၃။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ယာဝကီဝဉ္စ၊ အကြင်မျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး။ ဘိက္ခူ၊ ရဟန်းတို့သည်။ အပညတ္တံ၊ မပညတ်အပ်သည်ကို။ နပညာပေဿန္တိ၊ မပညတ်ကုန်လတ္တံ့။ ပညတ္တံ၊ပညတ်ပြီးသည်ကို။ နသမုစ္ဆိန္ဒိဿန္တိ၊ မဖြတ်ကုန်လတ္တံ့။ ယထာပညတ္တေသု၊ ပညတ်တော်မူတိုင်း ဖြစ်ကုန်သော။ သိက္ခာပဒေသု၊ သိက္ခာပုဒ်တို့၌။ သမာဒါယ၊ ကောင်းစွာ ဆောက်တည်၍။

ဝတ္တိဿန္တိ၊ ကျင့်ကုန်လတ္တံ့။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တာဝကီဝဉ္စ၊ ထိုမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး။ ဘိက္ခူနံ၊ရဟန်းတို့အား။ ဝုဒ္ဓိယေဝ၊ ကြီးပွါးခြင်းကိုသာလျှင်။ ပါဋိကင်္ခါ၊ အလိုရှိအပ်၏။ ပရိဟာနိ၊ ယုတ်ခြင်းကို။ နောပါဋိကင်္ခါ၊ အလိုမရှိအပ်။

၄။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ယာဝကီဝဉ္စ၊ အကြင်မျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး။ဘိက္ခူ၊ရဟန်းတို့သည်၊ထေရာ၊မထေရ်ဖြစ်ကုန်သော။ယေတေဘိက္ခူ၊အကြင်ရဟန်းတို့သည်။ ရတ္တညူ၊ ညဉ့်အပိုင်းအခြားကို သိကုန်၏။ စိရပဗ္ဗဇိတာ၊ ရဟန်းပြု၍ ကြာကုန်၏။(သံဃပိတရော၊သံဃာတို့၏ဘခင်ဖြစ်ကုန်၏။) သံဃပရိဏာယကာ၊ သံဃာတို့၏အကြီးဖြစ်ကုန်၏၊တေ၊ ထိုမဟာထေရ်ကြီးတို့ကို။ သက္ကရိဿန္တိ၊ အရိုအသေပြုကုန်လတ္တံ့။ ဂရုံကရိဿန္တိ၊ အလေးအမြတ်ပြုကုန်လတ္တံ့။မာနေဿန္တိ၊ မြတ်နိုးကုန်လတ္တံ့။ပူဇေဿန္တိ၊ ပူဇော်ကုန်လတ္တံ့။ တေသံ၊ ထိုမထေရ်ကြီးတို့၏။ ဝစနံ၊စကားကို။ သောတဗ္ဗံ၊ နာအပ်သည်ကို။မညိဿန္တိ၊ အောက်မေ့ကုန်လတ္တံ့။ဘိက္ခဝေ၊ရဟန်းတို့။တာဝကီဝဉ္စ၊ ထိုမျှလောက်သောကာလပတ်လုံး။ ဘိက္ခူနံ၊ရဟန်းတို့အား။ ဝုဒ္ဓိယေဝ၊ ကြီးပွါးခြင်းကိုသာလျှင်။ ပါဋိကင်္ခါ၊ အလိုရှိအပ်၏။ ပရိဟာနိ၊ ယုတ်ခြင်းကို။ နောပါဋိကင်္ခါ၊ အလိုမရှိအပ်။

၅။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ယာဝကီဝဉ္စ၊အကြင်မျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး။ဘိက္ခူ၊ရဟန်းတို့သည်။ဥပ္ပန္နာယ၊မိမိသန္တာန်၌ဖြစ်သော။ ပေါနောဗ္ဘဝိကာယ၊ဘဝသစ်ကိုဖြစ်စေတတ်သော သဘောရှိသော။တဏှာယ၊တဏှာ၏။ ဝသံ၊နိုင်ငံသို့။ နဂစ္ဆိဿန္တိ၊ မလိုက်ကုန်လတ္တံ့။ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့၊တာဝကီဝဉ္စ၊ထိုမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး။ဘိက္ခူနံ၊ ရဟန်းတို့အား၊ဝုဒ္ဓိယေဝ၊ ကြီးပွါးခြင်းကိုသာလျှင်။ ပါဋိကင်္ခါ၊ အလိုရှိအပ်၏။ ပရိဟာနိ၊ ယုတ်ခြင်းကို။ နောပါဋိကင်္ခါ၊ အလိုမရှိအပ်။

၆။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ယာဝကီဝဉ္စ၊ အကြင်မျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး။ ဘိက္ခူ၊ ရဟန်းတို့သည်။ အာရညကေသု၊ တောကျောင်း ဖြစ်ကုန်သော။ သေနာသနေသု၊ ကျောင်းတို့၌။ သာပေက္ခာ၊ ငဲ့သောစိတ်ရှိကုန်သည်။ ဘဝိဿန္တိ၊ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။ဘိက္ခဝေ၊ရဟန်းတို့၊တာဝကီဝဉ္စ၊ထိုမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး။ ဘိက္ခူနံ၊ ရဟန်းတို့အား၊ (ဝုဒ္ဓိယေဝ၊ ကြီးပွါးခြင်းကိုသာလျှင်။ ပါဋိကင်္ခါ၊ အလိုရှိအပ်၏၊ ပရိဟာနိ၊ ယုတ်ခြင်းကို။ နောပါဋိကင်္ခါ၊ အလိုမရှိအပ်။)

၇။ (ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ယာဝကီဝဥ္စ၊ အကြင်မျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး။ ဘိက္ခူ၊ ရဟန်းတို့သည်။) ပစ္စတ္တညေဝ၊ မျက်မှောက်သော ကိုယ်၏အဖြစ်၌သာလျှင်။ သတိံ၊သတိကို။ ဥပဋ္ဌာပေဿန္တိ၊ ဖြစ်စေကုန်လတ္တံ့။ကိန္တိ၊အသို့နည်း။ အနာဂတာ၊မလာကုန်သေးသော။ပေသလာ၊ သီလကိုချစ်မြတ်နိုးကုန်သော။ သဗြဟ္မစာရိစ၊ သီတင်းသုံးဘော်တို့သည်လည်း။အာဂစ္ဆေယျုံ၊ လာပါကုန်အံ့နည်း။ အာဂတာ၊ လာကုန်ပြီးသော။ ပေသလာ၊ သီလကို ချစ်မြတ်နိုးကုန်သော။ သဗြဟ္မစာရိစ၊ သီတင်းသုံးဘော်တို့သည်လည်း။ဖာသု၊ ချမ်းသာစွာ။ဝိဟရေယျုံ၊နေပါကုန်အံ့နည်း။ဣတိ၊ဤသို့။သတိံ၊သတိကို။ဥပဋ္ဌာပေဿန္တိ၊ ဖြစ်စေကုန်လတ္တံ့။ ဘိက္ခဝေ၊ရဟန်းတို့။တာဝကီဝဥ္စ၊ထိုမျှလောက်သောကာလပတ်လုံး။ ဘိက္ခူနံ၊ ရဟန်းတို့အား။ဝုဒ္ဓိယေဝ၊ ကြီးပွါးခြင်းကိုသာလျှင်။ ပါဋိကင်္ခါ၊အလိုရှိအပ်၏။ ပရိဟာနိ၊ယုတ်ခြင်းကို။ နောပါဋိကင်္ခါ၊ အလိုမရှိအပ်။

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ယာဝကီဝဥ္စ၊ အကြင်မျှလောက်သောကာလပတ်လုံး၊ သတ္တ၊ ခုနစ်ပါးကုန်သော။ အပရိဟာနိယာ၊ မယုတ်ကုန်သော။ ဓမ္မာ၊ ဤတရားတို့သည်။ ဘိက္ခူသု၊ ရဟန်းတို့၌။ ဌဿန္တိ၊ တည်ကုန်လတ္တံ့။ သတ္တသု၊ ခုနစ်ပါးကုန်သော။ အပရိဟာနိယေသု၊ မယုတ်ကုန်သော။ ဓမ္မေသု၊ဤတရားတို့၌။ဘိက္ခူ၊ရဟန်းတို့သည်။သန္ဒိဿန္တိ၊ထင်ကုန်လတ္တံ့။ဘိက္ခဝေ၊ရဟန်းတို့။ တာဝကီဝဥ္စ၊ ထိုမျှလောက်သောကာလပတ်လုံး။ ဘိက္ခူနံ၊ ရဟန်းတို့အား။ ဝုဒ္ဓိယေဝ၊ ကြီးပွါးခြင်းကိုသာလျှင်။ ပဋိကင်္ခါ၊ အလိုရှိအပ်၏။ ပရိဟာနိ၊ ယုတ်ခြင်းကို။ နောပါဋိကင်္ခါ၊ အလိုမရှိအပ်။

[ထို့နောင်မှ "အပရေပိ ဘိက္ခဝေ သတ္တ အပရိဟာနိယေ ဓမ္မေ ဒေသိဿာမိ" အစရှိသည်ဖြင့် အပရိဟာနိယတရားတို့ကို ဟောတော်မူပေ၏။]

၈၇။ မြတ်စွာဘုရားသည် အမ္ဗလဋ္ဌိကာ အရပ်နှင့် နာဠန္ဒာအရပ်သို့ကြွတော်မူခြင်း

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌မွေ့လျော်တော်မူသရွေ့နေတော်မူပြီးမှ "အာနန္ဒာ····အမ္ဗလဋ္ဌိကအရပ်သို့သွားကြကုန်အံ့"ဟု ခေါ်တော်မူ၏၊ အရှင်အာနန္ဒာသည် အနီး၌နေသောသူဖြစ်၍ ခေါ်တော်မူသတည်း၊ အရှင်အာနန္ဒာက တဘန် သံဃာတော်တို့အားအကြောင်းကြားပြန်ပေ၏၊ အရှင်အာနန္ဒာလည်း "ကောင်းပါပြီ အရှင်ဘုရား"ဟု ဝန်ခံတော်မူ၏။

[မွေ့လျော်တော်မူသရွေ့ ဟူရာ၌ ဘုရားသခင်တို့အား မွေ့လျော်ခြင်း, တောင့်တခြင်းမရှိ၊ အလိုတော်ရှိသမျှနေတော်မူသည်ကို ဆိုလိုသည်။]

ထိုအခါ၌ များစွာသောရဟန်းသံဃာတို့နှင့်တကွကြွတော်မူ၍ အမ္ဗလဋ္ဌိကဝယ် မင်းတို့၏စည်းဝေးရာအရပ်၌နေတော်မူ၏၊ ထိုအမ္ဗလဋ္ဌိက၌လည်း ကြီးပွားခြင်း အကြောင်းဖြစ်သော တရားဒေသနာကိုသာလျှင် ရဟန်းတို့အား ဟောကြားတော်မူ၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် အမ္ဗလဋ္ဌိက၌ မွေ့လျော်တော်မူသရွေ့ နေပြီးသော် အရှင်အာနန္ဒာကို "နာဠန္ဒာ အရပ်သို့သွားကြကုန်အံ့"ဟု ခေါ်တော်မူ၏၊ "အရှင်ဘုရား....ကောင်းပါပြီ"ဟု ဝန်ခံတော်မူ၏၊ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသောရဟန်းသံဃာနှင့်တကွ နာဠန္ဒာအရပ်သို့ကြွတော်မူ၍ ပါဝါရိကသေဋ္ဌေး၏ သရက်ဥယျာဉ်၌နေတော်မူ၏၊ ထိုအခါ အရှင်သာရိပုတြာသည် ဘုရားရှိရာသို့ချဉ်းကပ်၍ လျောက်ပတ်သောအရပ်၌ ရှိခိုးလျက်နေပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားကို ဤသို့လျှောက်၏၊ "အရှင်ဘုရား.... အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့သောအကြောင်းကြောင့် ကြည်ညိုခြင်းရှိ၏၊ အဘယ်ကြောင့်ကြည်ညိုခြင်းရှိသနည်းဟူမူကား- အလုံးစုံသော တရားကို သိခြင်း၌ မြတ်စွာဘုရားထက်လွန်သော ဉာဏ်ရှိသောသူ (တူမျှသောသူ) ရှေး၌လည်း မဖြစ်စဘူး၊ နောက်ကာလ၌လည်း မဖြစ်လတ္တံ့၊ ယခုပစ္စုပ္ပန်၌လည်းမရှိ၊ ထို့ကြောင့်အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရားအား ကြည်ညိုခြင်းရှိ၏"ဟုလျှောက်ပေ၏။

ဘုရားသခင်လည်း "သာရိပုတြာ.... သင်သည် မြတ်သော ယုံမှားခြင်းကင်းသောစကားကိုဆိုအပ်၏၊ အပိုင်းအခြားမရှိသောစကားကို ဆိုအပ်၏၊ သာရိပုတြာ.... အသို့တုံနည်း၊ လွန်လေပြီးသောကာလ၌လည်း မြတ်သောအလျှုကို ခံထိုက်ကုန်သော ဘုန်းခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံကုန်သော အကြင်မြတ်စွာဘုရားတို့သည် ဖြစ်လေကုန်ပြီ၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားတို့သည် ဤသို့ အလေ့အကျက်ရှိကုန်ပြီ၊ ဤသို့သဘောရှိကုန်ပြီ (ဤသို့ပညာနှင့်ပြည့်စုံကုန်ပြီ၊) ဤသို့ သမာပတ်ချမ်းသာကို ခံစားခြင်းရှိကုန်ပြီ၊ ဤသို့ကိလေသာမှ လွတ်တော်မူကုန်ပြီ၊ ဤသို့ သင်ချစ်သား သာရိပုတြာ၏စိတ်ဖြင့် ထိုဘုရားတို့၏စိတ်ကိုပိုင်းခြား၍ ထိုမြတ်စွာဘုရားတို့ကို သင်သိအပ်သလော" ဟု မိန့်တော်မူ၏၊ "အရှင်ဘုရား....ဤသို့သိခြင်းသည်မရှိ"ဟု လျှောက်၏။

"သာရိပုတြာ....လာလတ္တံ့သောကာလ၌ ပစ္စည်းလေးပါးကိုခံထိုက်ကုန်သော ဘုန်းခြောက်ပါးနှင့်ပြည့်စုံကုန်သော ထိုမြတ်စွာဘုရားတို့သည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားတို့သည် ဤသို့ အလေ့အကျက်ရှိကုန်လတ္တံ့၊ ဤသို့

သဘောရှိကုန်လတ္တံ့၊ ဤသို့ ပညာနှင့်ပြည့်စုံကုန်လတ္တံ့၊ ဤသို့သော သမာပတ် ချမ်းသာကို ခံစားခြင်း ရှိကုန်လတ္တံ့၊ ဤသို့သော ကိလေသာမှ လွတ်ကုန်လတ္တံ့ဟု သင်ချစ်သား၏စိတ်ဖြင့် ထိုဘုရားတို့၏စိတ်ကို ပိုင်းခြား၍သိအပ်သလော”ဟု မိန့်တော်မူ၏၊ “အရှင်ဘုရား···· ဤသို့သိခြင်းသည်မရှိ” ဟု လျှောက်၏။

“သာရိပုတြာ···· ယခု ပစ္စုပ္ပန်၌ ပစ္စည်း လေးပါးကို ခံထိုက်သော မဘောက်မပြန် အလုံးစုံသော တရားတို့ကို အလိုလိုသာလျှင် သယမ္ဘူဉာဏ်ဖြင့် သိပြီးသော ငါဘုရားကို ဤသို့ သဘော အလေ့အကျက်ရှိ၏၊ ဤသို့ ပညာနှင့်ပြည့်စုံ၏၊ ဤသို့ သမာပတ်ချမ်းသာကို ခံစားခြင်းရှိ၏၊ ဤသို့ ကိလေသာမှ လွတ်တော်မူ၏ဟု သင်၏စိတ်ဖြင့် ငါဘုရား၏စိတ်တော်ကို ပိုင်းခြား၍ သိသလော”ဟု မိန့်တော်မူ၏၊ “အရှင်ဘုရား····ဤသို့သိခြင်းသည်မရှိ”ဟု လျှောက်၏။

“သာရိပုတြာ···· အတိတ်, အနာဂတ်, ပစ္စုပ္ပန်၌ ဖြစ်ကုန်သော ပစ္စည်း လေးပါးကို ခံထိုက်ကုန်သော ထိုဘုရားတို့၏စိတ်ကို ပိုင်းခြား၍သိသော သင်၏ ဉာဏ်သည်မရှိ၊ ထိုသို့မရှိဘဲလျက် အဘယ်ကြောင့်လျှင် အရှင်ဘုရား···· ခပ်သိမ်းသော တရားတို့ကိုသိခြင်း၌ မြတ်စွာဘုရားထက်လွန်သော ဉာဏ်ရှိသော ရဟန်းပုဏ္ဏား တပါးပါးသည် ရှေးကာလ၌လည်းမဖြစ်စဘူး၊ နောင်ကာလ ၌လည်း မဖြစ်လတ္တံ့၊ ယခုပစ္စုပ္ပန်၌လည်းမရှိ၊ဤသို့သော အကြောင်းကြောင့် အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာ ဘုရား၌ ကြည်ညို၏ဟု သာရိပုတြာ···· သင်သည် မကြောက်မရွံ့ မြတ်သော စကားကို ဆိုဘိသနည်း”ဟု မိန့်တော်မူ၏၊ “အရှင် ဘုရား····အကျွန်ုပ်အား အတိတ်,အနာဂတ်,ပစ္စုပ္ပန်၌ ဖြစ်ကုန်သော ပစ္စည်း လေးပါးကို ခံထိုက်ကုန်သောဘုရားတို့၌ မြတ်စွာဘုရား၏ စိတ်တော်ကို ပိုင်း ခြား၍ သိသောဉာဏ်ပင် မရှိငြားသော်လည်း အကျွန်ုပ်သည် တရားအစဉ်ကို သိအပ်၏။

အရှင်ဘုရား···· ဥပမာ အဘယ်ကဲ့သို့နည်းဟူမူကား- မင်း၏ အဆုံးစွန် ဖြစ်သောမြို့သည် မြဲမြံခိုင်ခံ့သော တံခါးတိုင်,တံခါးရွက်တခုတည်းသောတံခါး ရှိသည်၊ ထိုမြို့၌ ပစ္စုပ္ပန်, သံသရာ အကျိုးကို သိနိုင်သော ပညာနှင့် ပြည့်စုံ သော အထူးထူးသောအရာတို့၌လိမ္မာသော ထက်မြက်လျင်လျားသော ပညာ နှင့် ပြည့်စုံသော မသိသောသူတို့ကို တားမြစ်ဘတ်သော သိသောသူတို့ကိုသာ ဝင်စေသော တံခါးစောင့်သည် ရှိသည်ဖြစ်ရာ၏၊ ထိုတံခါးစောင့်သည် ထိုမြို့၏ ထက်ဝန်းကျင်မှ လည်၍ သွားသောခရီးကို ကြည့်ရှုဆင်ခြင်သော် မြို့တံတိုင်း

၏ အပေါက်အပြတ် တို့ကိုမမြင်၊ အယုတ်သဖြင့် ကြောင် ထွက်လောက်ရုံမျှ သော အပေါက်ကိုမျှလည်းမမြင်ရာ၊ ထိုတံခါးစောင့်၏ ဤသို့သော နှလုံးသွင်း အကြံသည် ဖြစ်ရာ၏၊ အလုံးစုံသော ကြီးသောကိုယ်ရှိသော သတ္တဝါတို့သည် ဤမြို့သို့ ဝင်လည်းဝင်ကုန်၏၊ ဤမြို့မှ ထွက်လည်းထွက်ကုန်၏ဟု နှလုံးသွင်း နိုင်သကဲ့သို့ ထို့အတူလျှင် အကျွန်ုပ်သည် တရားအစဉ်ကိုသိ၏။

အရှင်ဘုရား....လွန်လေပြီးသောကာလ၌ ပစ္စည်းလေးပါးကို ခံထိုက်ကုန် သော ဘုန်းတန်းခိုးနှင့် ပြည့်စုံကုန်သော မြတ်စွာဘုရားတို့သည်(ဖြစ်ကုန်ပြီ၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားတို့သည်) စိတ်ကို ညစ်ညူးစေတတ်ကုန်သော ပညာ၏ အားနည်းခြင်းကို ပြုမူတတ်ကုန်သော နီဝရဏငါးပါးတို့ကို စွန့်ကုန်၍ လေးပါး ကုန်သော သတိပဋ္ဌာန်တို့၌ အမြဲတည်သောစိတ် ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ ဗောဇ္ဈင် ခုနစ်ပါးတို့ကို ပွါးစေ၍ မိမိထက် လွန်မြတ်သော တရားမရှိသော သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်ကို သိတော်မူကုန်ပြီ၊ အနာဂတ်ကာလ၌လည်း အလုံးစုံသောဘုရား သခင်တို့သည် သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်ကို သိတော်မူကုန်လတ္တံ့၊ ပစ္စုပ္ပန်၌လည်း သိတော်မူကုန်၏၊ ဤသို့ တရားအစဉ်ကို အကျွန်ုပ်သိ၏''ဟု လျှောက်ပေ၏။

၈၈။ ပါဋလိရွာသားတို့အား သီလပျက်ခြင်း၏ အပြစ်ငါးပါးကိုဟောခြင်း

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် နာဠန္ဒပြည်၌အလိုတော်ရှိသရွေ့ နေတော်မူ ပြီးသော် အရှင်အာနန္ဒာကို''အာနန္ဒာ.... ပါဋလိရွာသို့ သွားကြကုန်အံ့'' ဟုခေါ်တော်မူ၏၊ အရှင်အာနန္ဒာလည်း ''ကောင်းပါပြီအရှင်ဘုရား''ဟု ဝန်ခံ၏၊ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော ရဟန်းအပေါင်းတို့နှင့် တကွ ပါဋလိရွာသို့ကြွတော်မူ၏၊ ထိုအခါ ပါဋလိရွာ၌နေကုန်သော ဉပါသကာတို့သည် ''ဘုရားသဗ္ဗညုသည် ယခုအခါပါဋလိရွာသို့ ရောက်တော်မူ ပြီ''ဟု ကြားကုန်၍ ဘုရားရှိရာသို့ကပ်ကုန်ပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားကို အရှိ အသေရှိခိုး၍ လျှောက်ပတ်ရာအရပ်၌ နေကုန်ပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားကို ''အရှင်ဘုရား....ညှော့်သည်တို့တည်းစရာစရပ်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစေချင် ၏''ဟု လျှောက်၏၊

[ထိုပါဋလိရွာသားတို့သည် ဘုရားကြွတော်မူကြောင်းကို ကြားကုန်၍ ''ဘုရားသခင်သည် အလိုလိုကြွတော်မူပေသည်၊ ညှော့်သည်တို့၏ တည်းခိုရာ အိမ်၌ မင်္ဂလာစကားကို ဟောကြားတော်မူစေရသော်ကား ကောင်း၏''ဟု တည်းခိုရန် လျှောက်သတည်း။]

မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ဆိတ်ဆိတ်ဖြစ်၍ သည်းခံတော်မူပေ၏၊ ထိုအခါ၌ပါငိုလိရွာသား သီတင်းသည်ဥပါသကာတို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ သည်းခံတော်မူခြင်းကိုသိ၍ နေရာမှထပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ လက်ျာရစ်လှည့်သည်ကိုပြု၍ ဧည့်သည်တို့၏တည်းစရာအိမ်သို့ သွားကုန်ပြီးသော် အလုံးစုံသော ခင်းနှီးတို့ဖြင့်ခင်း၍ ရေအိုးတို့ကို တည်ထားကုန်၍ ဆီမီးထွန်း၍ဘုရားရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်ကုန်၍ "အရှင်ဘုရား···· ဧည့်သည်တို့၏ တည်းခိုရာအိမ်ကို အကျွန်ုပ်တို့သည် အလုံးစုံသော ခင်းနှီးပြောက်တို့ဖြင့် ခင်းအပ်ပြီးသော အသီးသီးဖြစ်သောနေရာကို ခင်း၍ ရေအိုးကြီးတို့ကိုလည်း တည်ထားပါကုန်ပြီ၊ ဆီမီးတိုင်ထက်၌ ဆီမီးကိုတင်ညှိကုန်ပြီ၊ ယခုအခါ၌ ကြွတော်မူအံ့သောကာလကိုသိတော်မူပါလော့"ဟုလျှောက်ကုန်၏။

ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အခါ၌ သင်းပိုင်ကိုပြင်ဝတ်၍သပိတ်သင်္ကန်းကိုယူတော်မူ၍ ရဟန်းသံဃာနှင့်တကွ ဧည့်သည်တို့၏တည်းခိုရာစရပ်သို့ဝင်၍ အလယ်သည်တိုင်ကိုမှီလျက် အရှေ့မျက်နှာသို့ရှေးရှု နေတော်မူ၏၊ ရဟန်းသံဃာတော်တို့သည်လည်း အနောက် သည်တိုင်ကိုမှီ၍ အရှေ့သို့မျက်နှာပြုလျက် မြတ်စွာဘုရားကိုသာလျှင် ရှေးရှုနေကုန်၏၊ ပါဋလိရွာသားဥပါသကာတို့သည် ဧည့်သည်တို့၏တည်းစရာစရပ်သို့ ဝင်ကုန်၏၊ အရှေ့သည်တိုင်ကိုမှီကုန်၍ အနောက်သို့မျက်နှာပြုကုန်လျက် ဘုရားသို့ ရှေးရှုနေကုန်၏၊ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ပါဋလိရွာသားဥပါသကာတို့ကို ခေါ်တော်မူ၍ တရားဒေသနာကိုဟောတော်မူ၏။

ပဉ္စိမေ ဂဟပတယော အာဒီနဝါ ဒုဿီလဿ သီလဝိပတ္တိယာ။ ကတမေ ပဉ္စ—

(၁) ဣဓ ဂဟပတယော ဒုဿီလော သီလဝိပန္နော ပမာဒါဓိကရဏံ မဟတိံ ဘောဂဇာနိံ နိဂစ္ဆတိ၊ အယံ ပဌမော အာဒီနဝေါ ဒုဿီလဿ သီလဝိပတ္တိယာ။

(၂) ပုန စ ပရံ ဂဟပတယော ဒုဿီလဿ သီလဝိပန္နဿ ပါပကော ကိတ္တိသဒ္ဒေါ အဗ္ဘုဂ္ဂစ္ဆတိ၊ အယံ ဒုတိယော အာဒီနဝေါ ဒုဿီလဿ သီလဝိပတ္တိယာ။

(၃) ပုန စ ပရံ ဂဟပတယော ဒုဿီလော သီလဝိပန္နော ယညဒေဝ ပရိသံ ဥပသင်္ကမတိ၊ ယဒိ ခတ္တိယပရိသံ၊ ယဒိ ဗြာဟ္မဏ ပရိ

သံ၊ ယဒိ ဂဟပတိပရိသံ၊ ယဒိ သမဏပရိသံ အဝိသာရဒေါ ဥပသင်္ကမတိ မင်္ကုဘူတော၊ အယံ တတိယော အာဒီနဝေါ ဒုဿီလဿ သီလဝိပတ္တိယာ။

(၄) ပုန စ ပရံ ဂဟပတယော ဒုဿီလော သီလဝိပန္နော သမ္မူဠှော ကာလင်္ကရောတိ၊ အယံ စတုတ္ထော အာဒီနဝေါ ဒုဿီလဿ သီလဝိပတ္တိယာ။

(၅) ပုန စ ပရံ ဂဟပတယော ဒုဿီလော သီလဝိပန္နော ကာယဿ ဘေဒါ ပရံမရဏာ အပါယံ ဒုဂ္ဂတိံ ဝိနိပါတံ နိရယံ ဥပပဇ္ဇတိ၊ အယံ ပဉ္စမော အာဒီနဝေါ ဒုဿီလဿ သီလဝိပတ္တိယာ။

ဣမေခေါ ဂဟပတယော ပဉ္စ အာဒီနဝါ ဒုဿီလဿ သီလဝိပတ္တိယာ။ ဤသို့ ဟောတော်မူ၏။

ဤ၌ အတ္ထကား—ဂဟပတယော၊ ဒါယကာတို့။ ဒုဿီလဿ၊ သီလမရှိသောသူ၏။သီလဝိပတ္တိယာ၊သီလပျက်ခြင်းကြောင့်။အာဒီနဝါ၊အပြစ်တို့သည်။ ဣမေပဉ္စ၊ ဤငါးပါးတို့တည်း၊ပဉ္စငါးပါးတို့ဟူသည် ။ကတမေ၊အဘယ်သည်တို့နည်း ဟူမူကား—

၁။ ဂဟပတယော၊ ဒါယကာတို့။ ဣဓလောကေ၊ ဤလူ့ရွာ၌။ သီလဝိပန္နော၊ သီလပျက်သော။ ဒုဿီလော၊ ဒုဿီလဖြစ်သောလူသည်။ ပမာဒါဓိကရဏံ၊ သီလ၌မေ့လျော့ခြင်းကြောင့်။ မဟတိံ၊ များသော။ ဘောဂဇာနိံ၊ စည်းစိမ် ဥစ္စာယုတ်ခြင်းသို့။ နိဂစ္ဆတိ၊ ရောက်၏။အယံ၊ ဤသည်လျှင်။ ဒုဿီလဿ၊သီလမရှိသောသူ၏၊သီလဝိပတ္တိယာ၊ သီလပျက်ခြင်းကြောင့်။ပဌမော၊ ရှေးဦးစွာသော။ အာဒီနဝေါ၊ အပြစ်တည်း။

၂။ ပုန၊ တဖန်။ ပရံစ၊ တပါးလည်း။ ဂဟပတယော၊ ဒါယကာတို့။ ဒုဿီလဿ၊ သီလမရှိသော။ သီလဝိပန္နဿ၊ သီလပျက်သော။ ပုဂ္ဂလဿ၊ ပုဂ္ဂိုလ်၏။ ပါပကော၊ ယုတ်မာသော။ ကိတ္တိသဒ္ဒေါ၊ ကျော်စောသောအသံသည်။ အဗ္ဘုဂ္ဂစ္ဆတိ၊ နှံ့၍တက်၏။အယံ၊ ဤသည်လျှင်၊ဒုဿီလဿ၊ သီလမရှိသောသူ၏။ သီလဝိပတ္တိယာ၊ သီလပျက်ခြင်းကြောင့်။ ဒုတိယော၊ နှစ်ခုမြောက်သော။ အာဒီနဝေါ၊ အပြစ်တည်း။

၃။ ပုန၊ တဖန်။ ပရံစ၊ တပါးလည်း။ ဂဟပတယော၊ ဒါယကာတို့။ သီလဝိပန္နော၊ သီလပျက်သော။ ဒုဿီလော၊ သီလမရှိသောသူသည်။ ယည

ဒေဝပရိသံ၊ အကြင်အကြင်ပရိသတ်သို့၊ ဥပသင်္ကမတိ၊ ကပ်၏။ ခတ္တိယပရိသံ၊ မင်းပရိသတ်သို့။ ယဒိဥပသင်္ကမတိ၊ အကယ်၍ကပ်အံ့။ ဗြာဟ္မဏပရိသံ၊ ပုဏ္ဏားပရိသတ်သို့။ ယဒိဥပသင်္ကမတိ၊ အကယ်၍ကပ်အံ့။ ဂဟပတိပရိသံ၊ သူကြွယ်ပရိသတ်သို့။ ယဒိဥပသင်္ကမတိ၊ အကယ်၍ကပ်အံ့။ သမဏပရိသံ၊ ရဟန်းပရိသတ်သို့။ ယဒိဥပသင်္ကမတိ၊အကယ်၍ကပ်အံ့။ ဝံ၊ဤသို့ကပ်သည်၊ သတိ၊ရှိသော်။ အဝိသာရဒေါ၊ ရှုံရှာကြောက်လန့်သည်ဖြစ်၍။ ဥပသင်္ကမတိ၊ ကပ်ရ၏။ မင်္ကုဘူတော၊ မျက်နှာမသာသည်ဖြစ်၍။ ဥပသင်္ကမတိ၊ ကပ်ရ၏။ အယံ၊ ဤသည်လျှင်။ ဒုဿီလဿ၊ သီလမရှိသောသူ၏။ သီလဝိပတ္တိယာ၊ သီလပျက်ခြင်းကြောင့်။ တတိယော၊ သုံးခုမြောက်သော။ အာဒီနဝေါ၊ အပြစ်တည်း။

၄။ ပုန၊ တဘန်။ ပရံစ၊ တပါးလည်း။ ဂဟပတယော၊ ဒါယကာတို့။ သီလဝိပန္နော၊သီလပျက်သော။ဒုဿီလော၊သီလမရှိသောသူသည်။သမ္မူဠ္ဟော၊ တွေဝေသည်ဖြစ်၍။ ကာလံ၊စုတေ့ခြင်းကို။ ကရောတိ၊ ပြုရ၏။ အယံ၊ ဤသည်လျှင်။ ဒုဿီလဿ၊ သီလမရှိသောသူ၏။ သီလဝိပတ္တိယာ၊ သီလပျက်ခြင်းကြောင့်။ စတုတ္ထော၊ လေးခုမြောက်သော။ အာဒီနဝေါ၊ အပြစ်တည်း။

၅။ ပုန၊ တဘန်။ ပရံစ၊ တပါးလည်း။ ဂဟပတယော၊ ဒါယကာတို့။ သီလဝိပန္နော၊ သီလပျက်သော။ ဒုဿီလော၊ သီလမရှိသောသူသည်။ ကာယဿ၊ကိုယ်ခန္ဓာ၏။ဘေဒါ၊ပျက်သည်မှ။ပရံမရဏာ၊စုတိစိတ်၏နောက်၌။ အပါယံ၊ ချမ်းသာကင်းသော။ ဒုဂ္ဂတိံ၊ မကောင်းသောအလားဖြစ်ထသော။ ဝိနိပါတံ၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာမှချို့ထသော။ နိရယံ၊ ငရဲသို့။ ဥပပဇ္ဇတိ-ဥပဂစ္ဆတိ၊ ရောက်၏။ အယံ၊ ဤသည်လျှင်။ ဒုဿီလဿ၊ သီလမရှိသောသူ၏။ သီလဝိပတ္တိယာ၊သီလပျက်ခြင်းကြောင့်။ ပဥ္စမော၊ငါးခုမြောက်သော။ အာဒီနဝေါ၊ အပြစ်တည်း။

ဂဟပတယော၊ ဒါယကာတို့။ ဒုဿီလဿ၊ သီလမရှိသောသူ၏။ သီလဝိပတ္တိယာ၊ သီလပျက်ခြင်းကြောင့်။ အာဒီနဝါ၊ အပြစ်တို့သည်။ ဣမေပဥ္စ၊ ဤငါးပါးတို့တည်း။

၈၉။ သီလနှင့်ပြည့်စုံသောသူတို့၏အကျိုးငါးပါးကို ဟောတော်မူခြင်း

ဤသို့ သီလမရှိသောသူတို့၏အပြစ်ကို ဟောတော်မူပြီး၍ သီလနှင့်ပြည့်စုံသောသူတို့၏အကျိုးကိုဟောတော်မူလိုရကား—

ပဉ္စိမေ ဂဟပတယော အာနိသံသာ သီလဝတော သီလ သမ္ပဒါယ၊ ကတမေပဉ္စ—

(၁) ဣဓ ဂဟပတယော သီလဝါ သီလသမ္ပန္နော အပ္ပမာဒါ ဓိကရဏံ မဟန္တံ ဘောဂက္ခန္ဓံ အဓိဂစ္ဆတိ၊ အယံပဌမော အာနိသံသော သီလဝတော သီလသမ္ပဒါယ။

(၂) ပုနစ ပရံ ဂဟပတယော သီလဝတော သီလသမ္ပန္နဿ ကလျာဏော ကိတ္တိသဒ္ဒေါ အဗ္ဘုဂ္ဂစ္ဆတိ၊ အယံ ဒုတိယော အာနိ သံသော သီလဝတော သီလသမ္ပဒါယ။

(၃) ပုန စ ပရံ ဂဟပတယော သီလဝါ သီလသမ္ပန္နော ယံယဒေဝ ပရိသံ ယဒိ ဥပသင်္ကမတိ၊ ယဒိ ခတ္တိယပရိသံ၊ ယဒိ ဗြာဟ္မဏ ပရိသံ၊ ယဒိ ဂဟပတိပရိသံ၊ ယဒိ သမဏပရိသံ၊ ဝိသာရဒေါ ဥပသင်္ကမတိ အမင်္ကုဘူတော၊ အယံတတိယော အာနိသံသော သီလဝတော သီလသမ္ပဒါယ။

(၄) ပုန စ ပရံ ဂဟပတယော သီလဝါ သီလသမ္ပန္နော အသမ္မူဠှော ကာလံကရောတိ၊ အယံ စတုတ္ထော အာနိသံသော သီလဝတော သီလသမ္ပဒါယ။

(၅) ပုန စ ပရံ ဂဟပတယော သီလဝါ သီလသမ္ပန္နော ကာယဿ ဘေဒါ ပရမ္မရဏာ သုဂတိံ သဂ္ဂံ လောကံ ဥပပဇ္ဇတိ၊ အယံ ပဉ္စမော အာနိသံသော သီလဝတော သီလသမ္ပဒါယ။

ဣမေ ခေါ ဂဟပတယော အာနိသံသာ သီလဝတော သီလသမ္ပဒါယ။ ဤသို့ ဟောတော်မူ၏။

ဤ၌ အနက်ကား—ဂဟပတယော၊ ဒါယကာတို့။ သီလဝတော၊ သီလရှိ သောသူ၏။ သီလသမ္ပဒါယ၊ သီလနှင့်ပြည့်စုံခြင်းကြောင့်။ အာနိသံသာ၊ အကျိုးတို့သည်။ ဣမေပဉ္စ၊ ဤငါးပါးတို့တည်း။ ပဉ္စ၊ ငါးပါးတို့ဟူသည်။ ကတမေ၊ အဘယ်သည်တို့နည်း ဟူမူကား—

၁။ ဂဟပတယော၊ ဒါယကာတို့။ ဣဓ၊ ဤလောက၌။ သီလဝါ၊ သီလ ရှိသော။ သီလသမ္ပန္နော၊ သီလနှင့်ပြည့်စုံသော။ ပုဂ္ဂလော၊ ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ အပ္ပ မာဒါဓိကရဏံ၊ သီလ၌မမေ့မလျော့ပြုခြင်းကြောင့်။ မဟန္တံ၊ ကြီးစွာသော။ ဘောဂက္ခန္ဓံ၊ စည်းစိမ်အစုကို။ အဓိဂစ္ဆတိ၊ ရ၏။ အယံ၊ ဤသည်လျှင်၊ သီလ ဝတော၊ သီလရှိသောသူ၏။ သီလသမ္ပဒါယ၊ သီလနှင့် ပြည့်စုံခြင်းကြောင့်၊ ပဌမော၊ ရှေးဦးစွာသော။ အာနိသံသော၊ အကျိုးတည်း။

၂။ ပုန၊ တဘန်။ ပရံစ၊ တပါးလည်း။ ဂဟပတယော၊ ဒါယကာတို့။ သီလဝတော၊ သီလရှိသော။ သီလသမ္ပန္နဿ၊ သီလနှင့်ပြည့်စုံသော။ ပုဂ္ဂလဿ၊ ပုဂ္ဂိုလ်၏။ ကလျာဏော၊ ကောင်းသော။ ကိတ္တိသဒ္ဒေါ၊ ချီးမွမ်းသောအသံသည်။ အဗ္ဘုဂ္ဂစ္ဆတိ၊ နံ့ရှံ့တက်၏။ အယံ၊ ဤသည်လျှင်။ သီလဝတော၊ သီလရှိသောသူ၏။ သီလသမ္ပဒါယ၊ သီလနှင့်ပြည့်စုံခြင်းကြောင့်။ ဒုတိယော၊ နှစ်ခုမြောက်သော။ အာနိသံသော၊ အကျိုးတည်း။

၃။ ပုန၊ တဘန်။ ပရံစ၊ တပါးလည်း။ ဂဟပတယော၊ ဒါယကာတို့။ သီလဝါ၊ သီလရှိသော။ သီလသမ္ပန္နော၊ သီလနှင့်ပြည့်စုံသော၊ ပုဂ္ဂလော၊ ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ယံယဒေဝပရိသံ၊ အကြင်ပရိသတ်သို့။ ဥပသင်္ကမတိ၊ ကပ်၏။ ခတ္တိယပရိသံ၊ မင်းပရိသတ်သို့။ ယဒိ ဥပသင်္ကမတိ၊ အကယ်၍ ကပ်ငြားအံ့။ ဗြာဟ္မဏပရိသံ၊ ပုဏ္ဏားပရိသတ်သို့။ ယဒိဥပသင်္ကမတိ၊ အကယ်၍ကပ်ငြားအံ့။ ဂဟပတိပရိသံ၊ သူကြွယ်ပရိသတ်သို့။ ယဒိဥပသင်္ကမတိ၊ အကယ်၍ ကပ်ငြားအံ့။ သမဏပရိသံ၊ ရဟန်းပရိသတ်သို့။ ယဒိဥပသင်္ကမတိ၊ အကယ်၍ကပ်ငြားအံ့။ ဝိသာရဒေါ၊ ရဲရင့်သည်ဖြစ်၍။ ဥပသင်္ကမတိ၊ ကပ်ရ၏။ အမင်္ကုဘူတော၊ ရှင်သောမျက်နှာရှိသည်ဖြစ်၍။ ဥပသင်္ကမတိ၊ ကပ်ရ၏။ အယံ၊ ဤသည်လျှင်၊ သီလဝတော၊ သီလရှိသောသူ၏။ သီလသမ္ပဒါယ၊ သီလနှင့် ပြည့်စုံခြင်းကြောင့်။ တတိယော၊ သုံးခုမြောက်သော။ အာနိသံသော၊ အကျိုးတည်း။

၄။ ပုန၊ တဘန်။ ပရံစ၊ တပါးလည်း။ ဂဟပတယော၊ ဒါယကာတို့။ သီလဝါ၊ သီလရှိသော။ သီလသမ္ပန္နော၊ သီလနှင့်ပြည့်စုံသော။ ပုဂ္ဂလော၊ ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ အသံမူဠှော၊ မတွေဝေသည်ဖြစ်၍။ ကာလံ၊ စုတေခြင်းကို။ ကရောတိ၊ ပြုရ၏။ အယံ၊ ဤသည်လျှင်။ သီလဝတော၊ သီလရှိသောသူ၏။ သီလသမ္ပဒါယ၊ သီလနှင့်ပြည့်စုံခြင်းကြောင့်။ စတုတ္ထော၊ လေးခုမြောက်သော။ အာနိသံသော၊ တည်း။

၅။ ပုန၊ တဘန်။ ပရံစ၊ လည်း။ ဂဟပတယော၊ ဒါယကာတို့။ သီလဝါ၊ သီလရှိသော။ သီလသမ္ပန္နော၊ သီလနှင့်ပြည့်စုံသော။ ပုဂ္ဂလော၊ ပုဂ္ဂိုလ်သည်။၊ ကာယဿ၊ ကိုယ်ခန္ဓာ၏။ ဘေဒါ၊ ပျက်သည်မှ။ ပရမ္မရဏာ၊ စုတိစိတ်၏နောက်၌။ သုဂတိံ၊ ကောင်းမှုရှိသောသူတို့၏လားရာဖြစ်သော။ သဂ္ဂံ၊ မြတ်သောရူပါရုံအစရှိသည်တို့၏ တည်ရာဖြစ်သော။ လောကံ၊ နတ်ပြည်သို့။ ဥပပဇ္ဇတိ-ဥပဂစ္ဆတိ၊ ရောက်၏။ အယံ၊ ဤသည်လျှင်။ သီလဝတော၊ သီလရှိသောသူ၏။ သီလသမ္ပဒါယ၊ သီလနှင့်ပြည့်စုံခြင်းကြောင့်။ ပဉ္စမော၊ ငါးခုမြောက်သော။ အာနိသံသော၊ အကျိုးတည်း။

ဂဟပတယော၊ ဒါယကာတို့။ သီလဝတော၊ သီလရှိသောသူ၏။ သီလသမ္ပဒါယ၊ ။ သီလနှင့်ပြည့်စုံခြင်းကြောင့်။ အာနိသံသာ၊ အကျိုးတို့သည်။ ဣမေပဉ္စ၊ ဤငါးပါးတို့တည်း။

ဤသို့ မြတ်စွာဘုရားသည် ပါဋလိရွာသား ဥပါသကာတို့အား တရားမြွက်ရေကိုဟောကြားတော်မူ၏၊ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ပါဋလိရွာ၌ နေကုန်သော ဥပါသကာတို့ကို (များစွာသောညဥ့်ပတ်လုံး) သီလနှင့် စပ်သော စကားဖြင့် ကောင်းမွန်စွာညွှန်ပြတော်မူ၍ "ဒါယကာတို့....ညဥ့်ဦးယာမ်လွန်သည်ရှိသော် ယခုအခါ၌ သင်ဒါယကာတို့သည် သွားရာအခွင့်သော အခါကာလကိုသိကုန်လော့"ဟု တိုက်တွန်းတော်မူ၏၊ ပါဋလိရွာသား ဥပါသကာတို့သည်လည်း "အရှင်ဘုရား....ကောင်းပါပြီ"ဟု ဘုရားသခင်၏ စကားတော်ကိုဝန်ခံ၍ နေရာမှထပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိသေစွာရှိခိုး၍ လက်ျာရစ်လှည့်ပြီးသည်ကိုပြု၍ သွားလေကုန်၏။

၉၀။ ပါဋလိမြို့တည်ခြင်းကိုပြခြင်း

ထိုသို့ သွားလေသောအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ပါဋလိရွာသား ဥပါသကာတို့သွား၍ မကြာမြင့်မီ ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်သို့ ဝင်တော်မူလေ၏၊ ထိုအခါ၌ မဂဓရာဇ်မင်း၏အမတ် ပုရောဟိတ်ဖြစ်ကုန်သော **သုနိဓပုဏ္ဏား, ဝဿကာရပုဏ္ဏား**နှစ်ယောက်တို့သည် ပါဋလိရွာ၌ ဝဇ္ဇီမင်းတို့ကိုတားမြစ်ခြင်းငှါ မြို့ကိုဘန်ဆင်းစီရင်ကုန်၏၊ ထိုအခါ၌ များသောနတ်တို့သည် တထောင်အစရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ ဤပါဋလိရွာ၌ အိမ်ရာတို့ကိုယူကုန်၏။

၁။ အကြင်အရပ်၌ တန်းခိုးကြီးကုန်သောနတ်တို့သည် အိမ်ရာကိုယူကုန်၏၊ ထိုအရပ်၌ ကြီးသောတန်းခိုးရှိကုန်သောမင်း၏ အမတ်အစရှိကုန်သောသူတို့သည် အိမ်တို့ကိုဘန်ဆင်းလုပ်ဆောင်အံ့သောငှါ စိတ်ညွတ်ကုန်၏။

၂။ အကြင်အရပ်၌ အလတ်ဖြစ်ကုန်သောနတ်တို့သည် အိမ်ရာတို့ကိုယူကုန်၏၊ ထိုအရပ်၌ အလတ်ဖြစ်ကုန်သော မင်းတို့၏၎င်း,မင်း၏အမတ်ကြီးတို့၏၎င်း အိမ်ရာတို့ကိုဘန်ဆင်းခြင်းငှါ စိတ်ညွတ်ကုန်၏။

၃။ အကြင်အရပ်၌ အငယ်ဖြစ်ကုန်သောနတ်တို့သည် အိမ်ရာတို့ကိုယူကုန်၏၊ ထိုအရပ်၌ ငယ်ကုန်သောမင်းတို့၏၎င်း,အမတ်တို့၏၎င်း အိမ်တို့ကို ဘန်ဆင်းလုပ်ဆောင်အံ့သောငှါ စိတ်ညွတ်ကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ်ဖြင့် တထောင်အစုရှိသည်ဖြစ်၍ အိမ်ရာတို့ကိုယူကုန်သောနတ်တို့ကို မြင်တော်မူလေ၏၊ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုညဉ့်မိုးသောက်ထ၌ စောစောထတော်မူ၍ အရှင်အာနန္ဒာကို "အာနန္ဒာ····အဘယ်သူသည် ပါဋလိရွာ၌မြို့ကိုဘန်ဆင်းသနည်း"ဟု မေးတော်မူ၏၊ "အရှင်ဘုရား····မဂဓရာဇ်မင်းကြီး၏အမတ် ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ကုန်သော သုနိဓပုဏ္ဏား, ဝဿကာရပုဏ္ဏားတို့သည် ပါဋလိရွာ၌ ဝဇ္ဇီမင်းတို့ကို တားမြစ်ခြင်းငှါ မြို့ကိုဘန်ဆင်းကုန်သည်"ဟု လျှောက်၏။ "အာနန္ဒာ···· သုနိဓပုဏ္ဏား,ဝဿကာရပုဏ္ဏားတို့သည် တာဝတိံသာနတ်တို့နှင့်တိုင်ပင်၍ ဘန်ဆင်းကုန်သကဲ့သို့ ပါဋလိရွာ၌ ဝဇ္ဇီမင်းတို့ကိုတားမြစ်ခြင်းငှါ ဘန်ဆင်းကုန်၏။

"အာနန္ဒာ···· ငါဘုရားသည် ဤအရပ်၌ ဒိဗ္ဗစက္ခု အဘိညာဉ်ဖြင့် တထောင်တထောင်အစုပြု၍ ပါဋလိရွာ၌အိမ်ရာယူကုန်သော နတ်တို့ကိုမြင်တော်မူ၏၊ "အာနန္ဒာ····အကြင်အရပ်၌ အကြီး,အလတ်,အငယ်-ဖြစ်ကုန်သောနတ်တို့သည်အိမ်ရာကိုယူကုန်၏၊ထိုအရပ်၌တန်းခိုးဖြင့် အကြီး,အလတ်, အငယ်ဖြစ်ကုန်သော မင်း,မင်း၏အမတ်တို့၏စိတ်တို့သည် (အိမ်ရာတို့ကို) ဘန်ဆင်းလုပ်ဆောင်အံ့သောငှါ ညွတ်ကုန်၏၊အာနန္ဒာ····အကြင်မျှလောက်ကုန်သော မြတ်သောလူတို့၏ စည်းဝေးရာအရပ်မည်သည်ရှိ၏၊ ထိုမျှလောက် ထိုမြတ်သောလူတို့၏ စည်းဝေးရာ ကုန်သည်တို့၏ဥစ္စာကို ရောင်းဝယ်ရာ ပါဋလိပုတ်အမည်ရှိသောမြို့သည် အကြီးအမှူးဖြစ်လတ္တံ့၊ ဥစ္စာထုပ်ကို ဖြေရာဖြစ်လတ္တံ့၊ အာနန္ဒာ····ပါဋလိပုတ်မြို့၏ အန္တရာယ်တို့သည် သုံးပါး ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့၊ အန္တရာယ်သုံးပါးဟူသည်ကား—မီးကြောင့်၎င်း, ရေကြောင့်၎င်း, အချင်းချင်းဖျက်ဆီးခြင်းကြောင့်၎င်း၊ ဤသို့ အန္တရာယ်သုံးပါးတို့ကြောင့် ပျက်လတ္တံ့"ဟု မိန့်တော်မူပြီးမှ မိုးသောက်ထကာလ၌ ဂင်္ဂါနားသို့ ကြွတော်မူ၍ ဒန်ပူမျက်သစ် သုံးဆောင်တော်မူပြီးတော် ဆွမ်းခံအချိန်ကို ငံ့လင့်တော်မူလျက်နေ၏။

သုနိဓပုဏ္ဏား, ဝဿကာရပုဏ္ဏားတို့သည်လည်း "ငါတို့အရှင်မင်းကြီးသည် အရှင်ဂေါတမ၏ အလုပ်အကျွေးပေတည်း၊ ငါတို့အရှင် အဇာတသတ်မင်းကြီးသည် ဘုရားသခင်ပါဋလိရွာသို့ ကြွတော်မူသတတ်၊ ဘုရားသခင်အထံတော်သို့ရောက်ကုန်၏လော၊ မရောက်ကုန်၏လောဟု မေးတော်မူလတ္တံ့၊ မရောက်ကုန်ဟုဆိုလျှင် တိုင်ပင်ကုန်၏ လောဟု မေးပြန်လတ္တံ့၊ မတိုင်ပင်ဟုဆိုလျှင် ငါတို့အားအပြစ်တင်လတ္တံ့၊ ငါတို့သည် ဤမည်သောအရပ်၌ ဤမည်

သောမြို့ကိုစီရင်၍ အရှင်ဂေါတမ၏ ရောက်သောအရပ်၌ ယုတ်မာသော သတ္တဝါတို့သည် ဖဲလေကုန်၏၊ ငါတို့သည် ထိုမြို့ကို မင်္ဂလာမြို့ ဟု သမုတ်သမတ် နိမိတ်ဘတ်ကုန်အံ့ဟုကြံကုန်၍ မြတ်စွာဘုရားသို့ကပ်ပြီးလျှင် "အရှင်ဂေါတမ သည် ရဟန်းသံဃာတော်တို့နှင့်တကွ ယနေ့အလို့ငှါ အကျွန်ုပ်တို့၏ ဆွမ်းကို ခံတော်မူပါ" ဟု လျှောက်ကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ဆိတ်ဆိတ်ဖြင့် သည်းခံတော်မူ၏။

သုနိဓပုဏ္ဏား, ဝဿကာရ ပုဏ္ဏားတို့သည်လည်း မြတ်စွာဘုရား၏ သည်း ခံတော်မူခြင်းကိုသိ၍ မိမိတို့၏နေရာဥစ္စာဖြစ်သော ညွှန့်သည့်တို့၏ တည်းခိုရာ စရပ်သို့သွားလေကုန်ပြီးလျှင် မွန်မြတ်သောခဲဘွယ်စားဘွယ်တို့ကို စီရင်၍မြတ် စွာဘုရားအား "အရှင်ဂေါတမ.... ဆွမ်းအချိန်တန်ပါပြီ၊ ဆွမ်းပြင်၍ပြီးပါ ပြီ"ဟု ကြားလျှောက်ကုန်၏၊ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အခါ၌ သင်းပိုင်ကိုပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းဆောင်ယူလျက် ရဟန်းသံဃာနှင့်တကွ မဂဓရောဇ်မင်း၏ အမတ်ဖြစ်သော သုနိဓပုဏ္ဏား,ဝဿကာရပုဏ္ဏားတို့၏နေရာ သို့ကြွသွားတော်မူ၍ ရဟန်းသံဃာနှင့်တကွခင်းအပ်သောနေရာတို့၌ နေတော် မူ၏၊ ရာဇပုရောဟိတ်ဖြစ်ကုန်သော ပုဏ္ဏားတို့သည်လည်း ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်တို့အား ခဲဘွယ်ဘောဇဉ်တို့ဖြင့် ရောင့်ရဲစေ၍ မြတ်စွာဘုရား ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသော် မထင်ရှားသော တခုသောနေရာ၌ နေကုန်သော သုနိဓပုဏ္ဏား, ဝဿကာရ ပုဏ္ဏားတို့ကို မြတ်စွာဘုရားသည် သုံးဂါထာတို့ ဖြင့် အနုမောဒနာ ပြုတော်မူ၏။

၁။ ယသ္မိံ ပဒေသေ ကပ္ပေတိ၊ ဝါသံ ပဏ္ဍိတဇာတိယော။
သီလဝန္တေတ္ထ ဘောဇေတွာ၊ သညတေ ဗြဟ္မစာရယော။ ။

၂။ ယာ ယတ္ထ ဒေဝတာ အာသုံ၊ တာသံ ဒက္ခိဏ မာဒိသေ။
တာပူဇိတာ ပူဇယန္တိ၊ မာနိတာ မာနယန္တိ နံ။ ။

၃။ တတော နံ အနုကမ္ပန္တိ၊ မာတာ ပုတ္တံဝ ဩရသံ၊
ဒေဝတာနုကမ္ပိတော ပေါသော၊ သဒါ ဘဒြာနိ ပဿတိ။

၁။ ဤ၌ အနက်ကား—သုနိဓဝဿကာရာ၊ သုနိဓ ဝဿကာရ အမည်ရှိ ကုန်သော။ မဂဓမဟာမတ္တာ၊ မဂဓရောဇ်မင်း၏ အမတ်တို့။ ယသ္မိံ ပဒေသေ၊ အကြင်အရပ်၌။ ပဏ္ဍိတဇာတိယော၊ ပညာရှိသော။ ယောနရော၊ အကြင်လူ သည်။ ဝါသံ၊ နေခြင်းကို။ ကပ္ပေတိ၊ ပြု၏။ သောနရော၊ ထိုလူသည်။ ဧတ္ထ

တေသို့ ပဒေသော၊ ထိုအရပ်၌။ သညတော၊ ကိုယ်နှုတ်နှလုံးကိုစောင့်ကုန်ထသော။ ဗြဟ္မစာရယော၊ မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်ကုန်ထသော။ သီလဝန္တေ၊ သီလရှိကုန်သောရဟန်းတို့ကို။ ဘောဇေတွာ၊ ဆွမ်းကျွေး၍။

၂။ ယတ္ထ၊ အကြင်အရပ်၌။ ယာဒေဝတာ၊ အကြင်နတ်တို့သည်။ အာသုံ၊ ရှိသည်ဖြစ်ကုန်၏။ တာသံဒေဝတာနံ၊ ထိုနတ်တို့အား။ ဒက္ခိဏံ၊ အလှူဘို့ကို။ အာဒိသေ၊ ဝေရာ၏။ တနည်း– အာဒိသေ၊ ရည်ရာ၏။ ကသ္မာ၊ အဘယ်ကြောင့်။ အာဒိသေ၊ ဝေရာသနည်းဟူမူကား။ ပူဇိတာ၊ပူဇော်အပ်ကုန်သော။ တာဒေဝတာ၊ ထိုနတ်တို့သည်။ နံ နရံ၊ ထိုလူကို။ ပူဇယန္တိ၊ ပူဇော်ကုန်၏။ မာနိတာ၊ မြတ်နိုးအပ်ကုန်သော။ တာဒေဝတာ၊ ထိုနတ်တို့သည်။ နံနရံ၊ ထိုလူကို။ မာနေန္တိ၊ မြတ်နိုးကုန်၏။

၃။ တတော၊ ထိုမြတ်နိုးခြင်းကြောင့်။ တာဒေဝတာ၊ ထိုနတ်တို့သည်။ နံ နရံ၊ ထိုလူကို။ မာတာ၊ အမိသည်။ ဩရသံ၊ ရင်၌ဖြစ်သော။ ပုတ္တံ၊သားကို။ အနုကမ္ပတိဣဝ၊ အစဉ်စောင့်သကဲ့သို့။ အနုကမ္ပေန္တိ၊ အစဉ်စောင့်ကုန်၏။ ဒေဝတာနုကမ္ပိတော၊ နတ်တို့သည်စောင့်အပ်သော။ ပေါသော၊ ယောကျ်ားသည်။ သဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း။ ဘဒြာနိ၊ ကောင်းကုန်သော။ အာရမ္မဏာနိ၊ အာရုံတို့ကို။ ယသ္မာ၊ အကြင့်ကြောင့်။ ပဿတိ၊ မြင်ရ၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ အာဒိသေ၊ ဝေရာ၏။

ဤသို့ သုနိဓပုဏ္ဏား, ဝဿကာရပုဏ္ဏားတို့အား ဟောကြားတော်မူပြီးသော် နေရာမှထ၍ကြွတော်မူလေ၏၊ ထိုအခါ၌ သုနိဓပုဏ္ဏား, ဝဿကာရပုဏ္ဏားတို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ နောက်တော်မှ အစဉ်တစိုက်လိုက်ကြလေကုန်၏၊ ယနေ့အကြင်တံခါးဖြင့် အရှင်ဂေါတမထွက်တော်မူလတ္တံ့၊ ထိုတံခါးသည် ဂေါတမတံခါးဟူသော အမည်တွင်လတ္တံ့၊ အကြင်ဆိပ်ဖြင့် အရှင်ဂေါတမဂင်္ဂါမြစ်ကို ကူးလတ္တံ့၊ ထိုဆိပ်သည် ဂေါတမဆိပ်ဟူသော အမည်တွင်လတ္တံ့၊ ဤသို့နှလုံးသွင်းကုန်၍ ဘုရားသခင်နောက်တော်သို့ အစဉ်တစိုက်လိုက်လေကုန်၏၊ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် အကြင်တံခါးဖြင့် ထွက်တော်မူလေ၏၊ ထိုတံခါးသည် ဂေါတမတံခါးဟူသော အမည်တွင်လေ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဂင်္ဂါမြစ်သို့ ရောက်တော်မူလေ၏၊ ထိုအခါ၌ ဂင်္ဂါမြစ်သည် ကမ်းနားကနေ၍ ကျီးသောက်လောက်အောင် ရေပြည့်၏။ [ရေကမ်းပြည့်ကြီးဟူလိုသတည်း။]

အချို့သော လူတို့သည် လှေရှာကုန်၏၊ အချို့ကား ဘောင်ရှာကုန်၏၊ အချို့ကား ဝါးစည်းဖြင့်ဘွဲ့အပ်သော ဝါးဘောင်ကိုရှာကုန်၏၊ မြတ်စွာ

ဘုရားသည် ဥပမာအားဖြင့် အားရှိသော ယောကျ်ားသည် ခွေသောလက်ကို ဆန့်ဘိသကဲ့သို့ ဆန့်သောလက်ကိုခွေဘိသကဲ့သို့ ထို့အတူ ဂင်္ဂါမြစ်၏ဤမှာဘက်ဖြစ်သော ကမ်းနား၌ကွယ်တော်မူ၍ ထိုမှာဘက်ဖြစ်သောကမ်းနား၌ ရဟန်းသံဃာနှင့်တကွ ထင်ရှားစွာဖြစ်တော်မူလေ၏။

[တခဏခြင်းတန်းခိုးတော်ဖြင့် ထိုမှာဘက်သို့ရောက်တော်မူလေ၏၊ ဟူလိုသတည်း။]

မြတ်စွာဘုရား ဂင်္ဂါမြစ်ကိုကူးလို၍ လှေဘောင်ရှာကုန်သော လူတို့ကို မြင်၍ ဤသို့သောဥဒါန်းစကားကို မြွက်တော်မူလေ၏။

ယေ တရန္တိ အဏ္ဏဝံ သရံ၊
သေတုံ ကတွာန ဝိသဇ္ဇ၊
ပလ္လလာနိ ကုလ္လံ ဟိ ဇနော ဗန္ဓတိ၊
တိဏ္ဏာ မေဓာဝိနော ဇနာ။ ။

ဤ၌ အနက်ကား—ယေ-အရိယပုဂ္ဂလာ၊ အကြင်အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်။ အဏ္ဏဝံ၊သမုဒြာဟုဆိုအပ်သော။သရံ၊ တဏှာတည်းဟူသောမြစ်ကို။ တရန္တိ၊ ကူးကုန်၏။တေ-အရိယပုဂ္ဂလာ၊ထိုအရိယာဖြစ်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်။ သေတုံ၊ အရိယမဂ်တည်းဟူသော လှေဘောင်ကို။ ကတွာန၊ ဘုံသည်ကိုပြု၍။ ပလ္လလာနိ၊ ညွန်ပျောင်းတို့ကို။ ဝိသဇ္ဇ၊ စွန့်၍။ တရန္တိ၊ ကူးကုန်၏။ ဟိသစ္စံ၊မှန်၏။ နဒိံ၊ မြစ်ကို။ တရိတုကာမော၊ ကူးလိုသော။ ဇနော၊ လူများသည်။ ကုလ္လံ၊ ဝါးဘောင် သစ်ဘောင်ကို။ ဗန္ဓတိ၊ ဘွဲ၏။ မေဓာဝိနော၊ ကိလေသာကို ဖျက်ဆီးတတ်သော မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်နှင့်ပြည့်စုံကုန်သော။ ဇနာ၊ အရိယာဖြစ်ကုန်သောသူတို့သည်။ ကုလ္လေန၊ သစ်ဘောင်ဝါးဘောင်နှင့်။ ဝိနာယေဝ၊ ကင်း၍သာလျှင်။ သရံ၊ သမုဒြာတည်းဟူသော မြစ်ကို။ တိဏ္ဏာ၊ ကူးကုန်၏။

၉၁။ မြတ်စွာဘုရားသည် ကောဋိကရွာနှင့် နာဒိက အရပ်သို့ကြွတော်မူခြင်း

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်အာနန္ဒာကို“အာနန္ဒာ···· ကောဋိက ရွာသို့သွားကြကုန်အံ့ဟု ခေါ်တော်မူ၏၊ “အရှင်ဘုရား··· ကောင်းပါပြီ”ဟု အရှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားစကားတော်ကို ဝန်ခံလေ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသောရဟန်းအပေါင်းနှင့်တကွ ကောဋိဂါမရွာ သို့ရောက်တော်မူလေ၏၊ ထိုအခါ၌ ရဟန်းတို့ကိုခေါ်တော်မူ၍—

"စတုန္နံ ဘိက္ခဝေ အရိယသစ္စာနံ အနနုဗောဓာတိ"

အစရှိသော များစွာသော ဓမ္မဒေသနာကို ဟောတော်မူပြီး၍ အရှင်အာနန္ဒာကို "အာနန္ဒာ....နာတိကအရပ်သို့သွားကြကုန်အံ့"ဟု ခေါ်တော်မူ၏၊ အရှင်အာနန္ဒာလည်း "ကောင်းပါပြီအရှင်ဘုရား"ဟု ဝန်ခံတော်မူ၏၊ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည်များစွာသော ရဟန်းအပေါင်းခြံရံလျက် **နာတိကအရပ်** သို့ကြွတော်မူလေ၍ အုတ်ဖြင့်ပြီးသော ကျောင်း၌နေတော်မူ၏၊ ထိုသို့နေတော်မူသောအခါ၌ အရှင်အာနန္ဒာသည် ဘုရားသခင်ရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရှိခိုးလျက်လျောက်ပတ်ရာအရပ်၌နေပြီးသော်မြတ်စွာဘုရားကို ဤသို့လျှောက်၏၊ "အရှင်ဘုရား ...သံမုဋ္ဌအမည်ရှိသော ရဟန်းသည် နာတိကရွာ၌သေလွန်ချေသည်၊ထိုသူ၏ လားရာကားဂတိအဘယ်နည်း၊ နန္ဒာအမည်ရှိသော ရဟန်းမိန်းမ သေလွန်ချေသည်၊ ထိုသူ၏လားရာဂတိကား အဘယ်နည်း၊ ဤသို့အစရှိသည်ဖြင့် မေးလျှောက်၏၊ ဘုရားသခင်သည်လည်း "အာနန္ဒာ.... သံမုဋ္ဌအမည်ရှိသော ရဟန်းသည် အာသဝေါတရားကုန်ပြီးဖြစ်၍ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုလေ၏၊ နန္ဒာအမည်ရှိသော ရဟန်းမိန်းမလည်း ဩရမ္ဘာဂိယ သံယောဇဉ်ငါးပါးကုန်ခြင်းကြောင့် ဥပပတ်ပဋိသန္ဓေတည်နေခြင်း ရှိသည်ဖြစ်၍ မြဟ္မာ့ပြည်၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုရအံ့၊ ထိုဗြဟ္မာ့ပြည်မှတဘန် ကာမဘုံသို့ဖြစ်ခြင်းသဘောမရှိပြီ"ဟု မိန့်တော်မူပေ၏။

[ဩရမ္ဘာဂိယ သံယောဇဉ်ငါးပါးကား- သောတာပတ္တိမဂ်, သကဒါဂါမိမဂ်,အနာဂါမိမဂ် ဟူသော အောက်မဂ်သုံးပါးသည် ပယ်အပ်သော ကာမရာဂသံယောဇဉ်, ပဋိဃ သံယောဇဉ်, ဒိဋ္ဌိ သံယောဇဉ်, သီလဗ္ဗတပရာမာသ သံယောဇဉ်, ဝိစိကိစ္ဆာ သံယောဇဉ် ဤငါးပါးတည်း]။

၉၂။ အမ္ဗပါလိကာပြည့်တန်ဆာမ၏ဥယျာဉ်၌ တရားကိုဟောတော်မူခြင်း

ဤသို့အစရှိသဖြင့် အရှင်အာနန္ဒာ မေးလျှောက်သော် ဘုရားသခင်သည် အသီးအသီးမိန့်တော်မူ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် နာတိကအရပ်၌ အလိုတော်ရှိသမျှနေတော်မူ၍ အရှင်အာနန္ဒာကို "အာနန္ဒာ.... ဝေသာလီပြည်သို့သွားကြကုန်အံ့"ဟု ခေါ်တော်မူ၏၊ အရှင်အာနန္ဒာလည်း "အရှင်ဘုရား.... ကောင်းပါပြီ"ဟု ဝန်ခံတော်မူ၏၊ ဘုရားသခင်သည် များစွာသော ရဟန်းသံဃာနှင့်တကွ ဝေသာလီပြည်သို့ကြွတော်မူ၍ အမ္ဗပါလိကာ ပြည့်တန်ဆာမ၏သရက်ဥယျာဉ်၌ နေတော်မူ၏၊ ထိုသို့နေတော်မူသောအခါ၌ ရဟန်းတို့ကို ခေါ်တော်မူ၍—

သတော ဘိက္ခု ဝိဟရေယျ သမ္ပဇာနော—

အစရှိသည်ဖြင့် တရားဒေသနာကို ဟောကြားတော်မူ၏၊ အမ္ဗပါလိကာ ပြည့်တန်ဆာမသည်လည်း "ဘုရားသခင် ဝေသာလီပြည်သို့ ရောက်တော်မူ၍ ငါ၏ဥယျာဉ်၌ နေတော်မူသည်"ဟု ကြားလေလျှင် ယဉ်ကျေးပြေပြစ် ကျစ်လစ် တင့်တယ် ဆန်းကြယ်ကောင်းမွန်သော ယာဉ်တို့ကိုကစေ၍ ယာဉ်ထက် စီးလျက် ဝေသာလီပြည်မှ ထွက်ခဲ့၍ မိမိဥယျာဉ်သို့ သွားလေ၏၊ အကြင်မျှ လောက် ယာဉ်ဖြင့်သွားရာ သင့်၏၊ ထိုမျှလောက် ယာဉ်ဖြင့်သွား၍ ယာဉ်မှ သက်ပြီးသော် ခြေကျင်သာလျှင် ဘုရားရှိရာ ချဉ်းကပ်၍ လျောက်ပတ်သော နေရာ၌ ရှိသေစွာရှိခိုး၍ နေ၏၊ ဘုရားသခင်သည်လည်း အမ္ဗပါလိကာအား တရားဒေသနာတော်ကို ဟောကြားတော်မူ၏၊ တရားတော်ကို နာရပြီးသော် "အရှင်ဘုရား····နက်ဖြန် သံဃာတော်နှင့်တကွ အကျွန်ုပ်၏ဆွမ်းကိုခံတော် မူပါ"ဟု လျှောက်၏၊ ဘုရားသခင်သည်လည်း ဆိတ်ဆိတ်ဖြစ်၍ သည်းခံ တော်မူ၏။

ထိုအခါ အမ္ဗပါလိကာသည် ဘုရားသခင်၏ သည်းခံတော်မူကြောင်းကို သိ၍ နေရာမှထပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိသေစွာရှိခိုးလျက် လက်ျာရစ် လှည့်သည်ကိုပြု၍ သွားလေ၏၊ ဝေသာလီပြည်၌နေကုန်သော လိစ္ဆဝီမင်းတို့ သည်လည်း "ဘုရားသခင် ဝေသာလီပြည်သို့ ရောက်တော်မူသတည်း"ဟု ကြားကုန်၍ ကောင်းမွန်ပြေပြစ်သောယာဉ်တို့ကို က-စေပြီးလျှင် ယာဉ်ထက် ၌စီးကုန်၍ ဝေသာလီပြည်မှထွက်လေကုန်၏၊ ထိုသို့ထွက်ကုန်သော လိစ္ဆဝီ မင်းတို့တွင်—

၁။ အချို့ကား ညိုသောအဆင်းရှိသည်ဖြစ်၍ ညိုသောအဝတ်တန်ဆာ တို့ကို ဝတ်စားဆင်ယင်ကုန်၏။
၂။ အချို့ကား ရွှေသောအဆင်းရှိသည်ဖြစ်၍ ရွှေသောအဝတ်တန်ဆာ တို့ကို ဝတ်စားဆင်ယင်ကုန်၏။
၃။ အချို့ကား နီသောအဆင်းရှိသည်ဖြစ်၍ နီသောအဝတ်တန်ဆာ တို့ကို ဝတ်စားဆင်ယင်ကုန်၏။
၄။ အချို့ကား ဖြူသောအဆင်းရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ ဖြူသောအဝတ်တန် ဆာတို့ကို ဝတ်စားဆင်ယင်ကုန်၏။

ထိုအခါ အမ္ဗပါလိကာပြည့်တန်ဆာမသည် ပျိုငယ်သောလိစ္ဆဝီမင်းတို့ ၏လှည်းဝင်ရိုးစွန်းကို မိမိလှည်းရိုးစွန်းဖြင့်လိစ္ဆဝီမင်းတို့၏ လှည်းဘီးစက်ကို,

မိမိလှည်းဘီးစက်ဖြင့် လိစ္ဆဝီမင်းတို့၏ လှည်းထမ်ပိုးစွန်းကို မိမိထမ်းပိုးစွန်ဖြင့် တိုက်ခိုက်မိစေ၏၊ ထိုအခါ၌ လိစ္ဆဝီမင်းတို့သည် အမ္ဗပါလိကာပြည့်တန်ဆာမကို "ဟယ်အမ္ဗပါလိကာ....အဘယ်ကြောင့် ပျိုငယ်ကုန်သော လိစ္ဆဝီမင်းတို့၏ လှည်းဝင်ရိုး, ထမ်းပိုး, လှည်းဘီးတို့ကို သင်၏ဝင်ရိုး, ထမ်းပိုး, လှည်းဘီးတို့ဖြင့် တိုက်ခိုက်စေဘိသနည်း"ဟု ဆိုကြကုန်၏။ "အရှင့်သားတို့....အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရားကို နက်ဖြန်သံဃာတော်နှင့်တကွ ဆွမ်းဘိတ်ခဲ့ပြီ၊ ထိုသို့ဘိတ်ခဲ့ပြီးဖြစ်သောကြောင့် အကျွန်ုပ်သည်ပျိုငယ်ကုန်သော လိစ္ဆဝီမင်းတို့၏လှည်းဝင်ရိုး,ထမ်းပိုး,လှည်းဘီးတို့ကို အကျွန်ုပ်လှည်းဝင်ရိုး, ထမ်းပိုး,လှည်ဘီးတို့ဖြင့် တိုက်မိစေသတည်း"ဟုဆို၏။

"ဟယ် အမ္ဗပါလိကာ....ထိုဘိတ်ခဲ့ပြီးသောဆွမ်းကို တသိန်းသောဥစ္စာတို့ဖြင့်ငါတို့အားပေးလော့"ဟု ဆိုကုန်၏၊ "အရှင့်သားတို့....အကျွန်ုပ်အား ဇနပုဒ်နှင့်တကွသော ဝေသာလီပြည်ကိုပင် ပေးသော်လည်း ထိုဘိတ်ခဲ့သောဆွမ်းကိုမပေးလိုပါ"ဟုဆို၏၊ ထိုအခါ၌ လိစ္ဆဝီမင်းတို့သည်"အချင်းတို့..အမ္ဗပါလိကာ ပြည့်တန်ဆာမသည် ငါတို့ကို အောင်နိုင်လေစွ၊ အောင်နိုင်လေစွ၊ ငါတို့ကိုလှည့်စားလေစွ"ဟု ဆိုကြကုန်လျက် လက်ချောင်းတို့ကို ခါကုန်၍ ဘုရားရှိရာ ဥယျာဉ်သို့သွားလေကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် လိစ္ဆဝီမင်းတို့လာသည်ကို အဝေးကမြင်တော်မူ၍ ရဟန်းတို့ကို ခေါ်တော်မူ၍ "ရဟန်းတို့....တာဝတိံသာနတ်ပြည်ကို မမြင်ဘူးကုန်သော ရဟန်းတို့သည် လိစ္ဆဝီမင်းပရိသတ်တို့နှင့်ညှိနှိုင်း၍ ကြည့်စေကုန်လော့၊ ရဟန်းတို့....လိစ္ဆဝီမင်းပရိသတ်တို့သည် တာဝတိံသာနတ် ပရိသတ်နှင့်တူသည်ကို ပြု၍ ဆောင်ကုန်လော့"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

[အဘယ့်ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် အရာမကကုန်သောသုတ်တို့ဖြင့် စက္ခာယတန-စသည်တို့၏ ရူပါရုံစသည်တို့၌ နိမိတ်ယူခြင်းကို မြစ်တော်မူ၍ ဤအရာ၌များစွာသော အားထုတ်ခြင်းဖြင့် နိမိတ်ယူခြင်းကို ယှဉ်စေဘိသနည်းဟူမူကား—အစီးအပွါးကို အလိုရှိတော်မူသောကြောင့် ယှဉ်စေသတည်း၊ ထိုရဟန်းတို့တွင် အချို့သောရဟန်းတို့သည် နည်းသော လုံ့လရှိကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့အား စည်းစိမ်ဖြင့်ဖြားယောင်း၍ "ကမ္မဋ္ဌာန်းဘာဝနာ၌ မမေ့မလျော့သဖြင့် ရဟန်းတရားကိုပြုကုန်သောသူတို့အား ဤသို့သဘောရှိကုန်သော အစိုးရခြင်းစည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ကို ရလွယ်ကုန်၏"ဟု ရဟန်းတရားဖြင့် အားထုတ်ခြင်းကိုဖြစ်စိမ့်သောငှါ မိန့်တော်မူသတည်း။

အနိစ္စလက္ခဏာတို့ကို ပွါးစိမ့်သောငှါလည်း ဤသို့မိန့်တော်မူသတည်း၊ မကြာမြင့်မီလျှင် ခပ်သိမ်းကုန်သော ဤလိစ္ဆဝီမင်းတို့သည် အဇာတသတ်မင်း၏

အစွမ်းသတ္တိဖြင့်ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ကုန်လတ္တံ့၊ ထိုသို့ရောက်သောအခါ၌ လိစ္ဆဝီမင်းတို့၏ အသရေ,စည်းစိမ် ချမ်းသာကိုသာမြင်၍ ထိုအခါတိုင်အောင် တည်သော ရဟန်းတို့သည် ထိုသို့သဘောရှိသောအမည်,အသရေ,စည်းစိမ် ချမ်းသာ၏လည်း ပျက်စီးခြင်းသည် ထင်ရှားဖြစ်လတ္တံ့။ ဤသို့ အနိစ္စလက္ခဏာကို ပွား၍ ပဋိသမ္ဘိဒါလေးပါးနှင့်တကွ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်ကုန်လတ္တံ့။ ဤသို့ အနိစ္စလက္ခဏာကို ထင်စွာပြခြင်း ငှာ မိန့်တော်မူလေသတည်း။]

ထိုအခါ၌ လိစ္ဆဝီမင်းတို့သည် ယာဉ်ဖြင့်သွားအပ်သမျှသွား၍ ယာဉ်မှ သက်ပြီးသော် ခြေကျင်သာလျှင် ဘုရားသခင်ရှိရာသို့ချဉ်းကပ်၍ ရိုသေစွာရှိခိုး လျက် လျှောက်ပတ်ရာ၌နေကုန်၏၊ ဘုရားသခင်သည်လည်း လိစ္ဆဝီမင်းတို့ကို တရားစကား ဟောကြားဖေါ်ပြတော်မူ၏၊ လိစ္ဆဝီမင်းတို့သည် တရားဒေသ နာကိုနာရသည်၏အဆုံး၌ ဘုရားသခင်ကို "အရှင်ဘုရား....နက်ဖြန်သံဃာ တော်နှင့်တကွ အကျွန်ုပ်တို့၏ဆွမ်းကို ခံတော်မူပါ" ဟု လျှောက်ကြကုန်၏။

[အမ္ဗပါလိကာ ပြည့်တန်ဆာမသည် ဆွမ်းကိုဘိတ်ပြီးဟု ဆိုကုန်လျက် အ ဘယ့်ကြောင့် လိစ္ဆဝီမင်းတို့ဆွမ်းကို ဘိတ်ပြန်သနည်း ဟူမူကား-အမ္ဗပါလိ- ကာစကားကို မယုံသောကြောင့်၎င်း, ဝတ်ကို အရင်း ပြုသောကြောင့်၎င်း ဘိတ်ကုန်တတည်း၊ "အမ္ဗပါလိကာသည် ရှင်ရှင်မြူးမြူးရမွက် ကြူးသော ကြောင့် မဘိတ်သော်လည်း ဘိတ်၏ဟုဆိုရာ၏" ဟု မယုံ၍လည်း ဘိတ် သည်၊ တရားနာ၍သွားကုန်သော သူတို့သည် ဘိတ်၍သွားခြင်းသည် လူတို့၏ ဝတ်ပေတည်း၊ ထို့ကြောင့်လည်း ဘိတ်ကုန်သတည်း။]

မြတ်စွာဘုရားသည် လိစ္ဆဝီမင်းတို့ကို "မင်းသားတို့....အမ္ဗပါလိကာ၏ ဆွမ်းကိုဝန်ခံပြီး" ဟု မိန့်တော်မူ၏၊ ထိုအခါ၌ လိစ္ဆဝီမင်းတို့သည် "အ ချင်းတို့... အမ္ဗပါလိကာ ပြည့်တန်ဆာမသည် ငါတို့ကိုအောင်လေစွ၊ ငါတို့ ကိုလှည့်ပတ်လေစွ" ဟု ဆိုကြကုန်၍ လက်ချောင်းတို့ကို ခါကုန်၏၊ ထိုအခါ ၌ လိစ္ဆဝီမင်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူသော တရားစကား တော်ကို နှစ်လို့ဝမ်းသာဖြစ်ကုန်၍ နေရာမှထကုန်ပြီးသော် ရိုသေစွာရှိခိုး လျက် လက်ျာရစ်လှည့်သည်ကို ပြု၍သွားကြလေကုန်၏။

အမ္ဗပါလိကာ ပြည့်တန်ဆာမသည်လည်း ထိုညဉ့်မိုးသောက်သောအခါ ၌ မိမိ၏အရံတွင်း၌ နံနက်အခါ မွန်မြတ်သော ဘောဇဉ်,ခဲဘွယ် တို့ကို လျှောက်ပတ်အောင် လုပ်ဆောင်စီရင်စေ၍ မြတ်စွာဘုရားအား "အရှင် ဘုရား....ဆွမ်းအချိန်တန်ပါပြီ၊ ဆွမ်းပြင်၍ပြီးပါပြီ" ဟု လျှောက်စေ၏၊ မြတ် စွာဘုရားသခင်သည်လည်း နံနက်အခါ၌ သင်းပိုင်ကိုပြင်ဝတ်၍ သပိတ်, သင်္ကန်းကိုဆောင်ယူလျက် ရဟန်းသံဃာနှင့်တကွ အမ္ဗပါလိကာ ပြည့်တန်

ဆာမအိမ်သို့ကြွတော်မူ၍ ခင်းအပ်သောနေရာ၌ နေတော်မူ၏၊ အမ္ဗပါလိ ကာ ပြည့်တန်ဆာမသည်လည်း ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်အား မွန် မြတ်သော ဘောဇဉ်,ခဲဘွယ်တို့ဖြင့်လုပ်ကျွေး၍ ဘုရားသခင်ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီး သော် နိမ့်သောနေရာ၌နေလျက် မြတ်စွာဘုရားကို—

ဣမာ ဟံ ဘန္တေ အာရာမံ ဗုဒ္ဓပမုခဿ ဘိက္ခုသံဃဿ ဒမ္မိ။

ဟု လျှောက်၍ ဉယျာဉ်ကိုလှူ၏။

အနက်ကား—ဘန္တေ၊ အရှင်ဘုရား။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဣမံအာရာမံ၊ ဤဉယျာဉ်ကို။ ဗုဒ္ဓပမုခဿ၊ ဘုရားအမှူးရှိသော၊ ဘိက္ခုသံဃဿ၊ ရဟန်း သံဃာအား။ ဒမ္မိ၊ လှူပါ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ဉယျာဉ်ကို အလှူခံတော်မူ၏၊ မြတ်စွာဘုရား သည် အမ္ဗပါလိကာ ပြည့်တန်ဆာမအား တရားဒေသနာတော်ကို ဟော တော်မူ၍ ရဟန်းသံဃာနှင့်တကွ ကြွတော်မူလေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေသာလီပြည်၌ အမ္ဗပါလိကာပြည့်တန်ဆာမ၏ ဉယျာဉ်၌ နေတော်မူလျက် "ဣတိသီလံ ဣတိသမာဓိ ဣတိပညာ"အစရှိသည်ဖြင့် ရဟန်းတို့အား တရား ဒေသနာကို များစွာဟောတော်မူ၏။

၉၃။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေဠုဝရွာသို့ကြွတော်မူခြင်း

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် အမ္ဗပါလိကာပြည့်တန်ဆာမ၏ သရက်ဉယျာဉ် ၌ အလိုတော်ရှိတိုင်း နေတော်မူပြီးလျှင် အရှင်အာနန္ဒာကို ခေါ်တော်မူ၍ "အာနန္ဒာ.... ဝေဠုဝအမည်ရှိသောရွာသို့ သွားကြကုန်အံ့"ဟု ရဟန်းအ ပေါင်းနှင့် ဝေဠုဝရွာသို့သွားတော်မူ၏၊ ဝေဠုဝရွာကား ဝေသာလီပြည်၏ အနီး ပါဠုလိပြည်ပင်တည်း၊ ထို့ကြောင့် အဋ္ဌကထာ၌—

ဝေဠုဝဂါမကောတိ ဝေသာလိယာ သမီပေ ပါဠုလိဂါမော—

ဟုဘွင့်သတည်း။ ။ထိုဝေဠုဝရွာ၌နေတော်မူသောအခါ မြတ်စွာဘုရား သည် ရဟန်းတို့ကိုခေါ်တော်မူ၍ "ချစ်သားရဟန်းတို့....သင်တို့သည် လာ လတ်ကုန်လော့၊ ဝေသာလီပြည်၏ ထက်ဝန်းကျင်မှ ချစ်မြတ်နိုးသည် အား လျော်စွာ, မြင်ဘူးသည်အားလျော်စွာ, ဆည်းကပ်ဘူးသည်အား လျော်စွာ ဝါသို့ကပ်လေကုန်၊ငါဘုရားမူကား ဤဝေဠုဝန်ရွာ၌သာလျှင် ဝါသို့ကပ်တော် မူအံ့"ဟုမိန့်တော်မူ၏၊

[အဘယ့်ကြောင့် ဤသို့မိန့်တော်မူသနည်းဟူမူကား– ထိုရဟန်းတို့အား ချမ်းသာစွာနေစိမ့်သောငှါ မိန့်တော်မူသတည်း၊ ထိုရဟန်းတို့ ဝေဠုဝရွာ၌ နေရာကျောင်းမလောက်၊ ဆွမ်းလည်းနည်းသည်၊ ဝေသာလီပြည်ကား ထက်ဝန်းကျင်မှ များစွာသောကျောင်းရှိ၏၊ ရလွယ်သောဆွမ်းရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဤသို့မိန့်တော်မူသတည်း၊ ''ချစ်သားတို့…သွားကုန်တော့ဟု''အဘယ်ကြောင့် မလွှတ်သနည်းဟူမူကား ထိုရဟန်းတို့အား သနားတော် မူသောကြောင့် မလွှတ်လိုက်သတည်း၊ မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့အကြံတော် ဖြစ်သတတ်၊ ''ငါဘုရားသည် ဆယ်သမျှသာတည်တော်မူ၍ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူအံ့၊ ဤရဟန်းတို့သည် အကယ်၍ဝေးသောအရပ်သို့ သွားကုန်အံ့၊ ငါဘုရားပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသောအခါ၌ ဖူးမြင်ခြင်းကိုမရကုန်လတ္တံ့၊ ထိုသို့မဖူးမြင်ရကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ''မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူသည် ရှိသော်ငါတို့အား သတိမျှ မပေးပါ၊အကယ်၍သိရပါမူကား ဝေးသောအရပ်၌မနေကုန်''ဟုထိုရဟန်းအား နှလုံးမသာယာခြင်းဖြစ်ကုန်ရာ၏၊ ဝေသာလီပြည်၏ ထက်ဝန်းကျင်မှ နေကုန်သော ရဟန်းတို့သည် တလလျှင် ရှစ်ကြိမ်လာ၍ တရားနာကုန်လတ္တံ့'' (ငါဘုရား၏အယူကို ရကုန်လတ္တံ့) ထို့ကြောင့် အဝေးသို့လွှတ်တော်မမူသတည်း။]

၉၄။ မြတ်စွာဘုရားအား ပြင်းထန်သော ဝေဒနာကပ်ရောက်ခြင်း

ထိုဝေဠုဝရွာ၌ ဝါကပ်တော်မူသောအခါ မြတ်စွာဘုရားအား ကျန်းတန်းပြင်းပြသော သေခြင်း၏အနီးသို့ ရောက်စေခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သော မသင့်တင့်သောရောဂါအနာဖြစ်သတတ်၊ ထိုအခါ သတိ,သမ္ပဇဉ်နှင့် ပြည့်စုံစွာ ဆင်းရဲမရှိသည်ဖြစ်၍ သည်းခံတော်မူ၍ ''ငါဘုရားသည် အလုပ်အကျွေးတို့ကိုမခေါ်ဘဲ, ရဟန်းသံဃာတို့ကိုမပန်ဘဲ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုခြင်းသည် မလျောက်ပတ်ချေ၊ ဤအနာကို ဝီရိယလုံ့လဖြင့်ဖျောက်၍ဇီဝိတ်ခန္ဓာကိုတည်စေတတ်သော သမာပတ်ကိုဖြစ်စေ၍ နေရမူကား ကောင်း၏''ဟုအကြံတော်ဖြစ်၏၊ ထိုသို့ကြံပြီးသည်နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရောဂါအနာကို ဝီရိယဖြင့်ဖျောက်၍ ဇီဝိတိန္ဒြေကိုတည်စေတတ်သော သမာပတ်ကိုဖြစ်စေ၍ နေတော်မူ၏၊ ထိုသမာပတ်ဖြစ်စေသောအခါ၌ မြတ်စွာဘုရား၏ ရောဂါအနာသည် ငြိမ်းလေ၏။

[မြတ်စွာဘုရားသည် ရှေးကာလ၌ ဖလသမာပတ်ကိုမဝင်စားလေသလော ဟူမူကား-ဝင်စား၏၊ ထိုသို့ဝင်စားသော်လည်း ခဏိကသမာပတ်ကိုသာ ဝင်

စားလေသည်၊ ခဏိကသမာပတ်မည်သည်ကား သမာပတ်၏အတွင်း၌သာလျှင် ဝေဒနာကိုခွါ၏၊ လှံကန့်၊အိုးခြမ်းဖြင့်ပစ်သောမှော်သည် ရေကို လွှမ်းပြန်သကဲ့သို့ သမာပတ်မှထခါမျှ၌ ကိုယ်ကိုတဖန် ထိုဝေဒနာသည်လွှမ်းပြန်လေ၏၊ ရူပသတ္တက, အရူပသတ္တကကို အရှုပ်အထွေး ချုံ့စေးမရှိသည်ကိုပြု၍ မဟာဝိပဿနာ၏အစွမ်းဖြင့်ဝင်စားသော သမာပတ်သည်သာ ကောင်းစွာ ဝေဒနာကိုခွါ၏၊

ဥပမာကား-ယောကျ်ားတယောက်သည် လေးထောင့်ကန်သို့ သက်၍ လက်နှစ်ဘက်တို့ဖြင့်၎င်း, ခြေနှစ်ဘက်တို့ဖြင့်၎င်း ပစ်အပ်သောမှော်သည် ကြာမြင့်မှ ရေကိုလွှမ်းဘိသကဲ့သို့ ထို့အတူ သမာပတ်မှထသော ပုဂ္ဂိုလ်အား ကြာမြင့်မှ ဝေဒနာဖြစ်သတည်း၊ မြတ်စွာဘုရားသည် တနေ့ပတ်လုံး မဟာဗောဓိပလ္လင်၌ အသစ်သောဝိပဿနာကိုဖြစ်စေဘိသကဲ့သို့ ရူပသတ္တက,အရူပသတ္တကကို အထွေးအရှက်မရှိသည်ကိုပြု၍ တဆယ့်လေးပါးသော အခြင်းအရာတို့ဖြင့် တင်၍ မဟာဝိပဿနာဖြင့် ဝေဒနာကိုခွါ၍ ''ဆယ်လပတ်လုံးမဖြစ်စေလင့်'' ဟု သမာပတ်ကို ဝင်စား၏၊ သမာပတ်မှခွါသော် ထိုဝေဒနာသည် ဆယ်လဖြင့်ဖြစ်သည်သာတည်း၊]

၉၅။ အရှင်အာနန္ဒာအား များစွာသော ဒေသနာကိုဟောတော်မူခြင်း

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအနာမှထမြောက်ပြီးသော် မကြာမြင့်မီ ကျောင်းမှ ထွက်တော်မူ၍ ကျောင်း၏ နောက်အရပ် ခင်းအပ်သောနေရာ၌ နေတော်မူ၏၊ ထိုသို့နေတော်မူသောအခါ၌ အရှင်အာနန္ဒာသည် ဘုရားသခင်ရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရှိသေစွာ ရှိခိုးလျက် ''အရှင်ဘုရား....ကိုယ်တော်၏ အနာမှ ထမြောက်ခြင်းကို အကျွန်ုပ် မြင်ရပေပြီ၊ အရှင်ဘုရား....ကိုယ်တော်၏ ကျန်းခံ့သာယာတော်မူခြင်းကို မြင်ရပေပြီ၊ စင်စစ်သော်ကား အရှင်ဘုရား....အကျွန်ုပ်၏ကိုယ်လည်း လေးလေးလံလံရှိသကဲ့သို့ ဖြစ်၏၊ မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော် မကျန်းခြင်းကြောင့် အကျွန်ုပ်အား အရပ်လေးမျက်နှာတို့သည် မထင်မမြင်နိုင်အောင်ရှိ၏၊ သတိပဋ္ဌာန်အစရှိသော တရားတို့သည်လည်း ဉာဏ်အား မထင်နိုင်အောင် ရှိကုန်၏၊ စင်စစ်သော်ကား အရှင်ဘုရား....အကျွန်ုပ်အား အနည်းငယ်သာဖြစ်သော ထွက်သက်, ဝင်သက်သည်ဖြစ်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းသံဃာတို့ကို အကြောင်းပြု၍ တစုံတခုသော တရားစကားကိုလျှင် မြွက်တော်မမူ(သရွေ့ကာလပတ်လုံး ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မမူရ)လတ္တံ့''ဟု လျှောက်၏၊

(၁) အာနန္ဒာ....အဘယ့်ကြောင့် ရဟန်းသံဃာသည် ငါဘုရား၌ တောင့်တသနည်း။

(၂) အာနန္ဒာ....ငါဘုရားသည် အတွင်း၌ မရှိသည်ကိုဎင်း, အပမဖြစ်သည်ကိုဎင်း ပြု၍ဟောတော်မူအပ်ပြီ။

(၃) အာနန္ဒာ....ငါဘုရားအား အကြွင်းထား၍ ဟောသည်မရှိ။

(၄) အာနန္ဒာ.... အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်အား ငါသည် ရဟန်းသံဃာကို ဆောင်အံ့ဟူ၍ဎင်း,ရဟန်းသံဃာသည် ငါလျှင် ညွှန်အပ်သောသူ ရှိ၏ဟူ၍ဎင်းအကြံဖြစ်ရာ၏၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ရဟန်းသံဃာတို့ကို အကြောင်းပြု၍ တစုံတခုသောစကားကိုမြွက်ရာသာလျှင်ကတည်း။

(၅) အာနန္ဒာ....ငါဘုရားအား ငါသည် ရဟန်းသံဃာတို့ကိုဆောင်အံ့ ဟူ၍ဎင်း,ရဟန်းသံဃာသည် ငါလျှင်ညွှန်အပ်သသူရှိ၏ဟူ၍ဎင်း ဤသို့ အကြံမဖြစ်၊ ငါဘုရားသည် အဘယ်ကြောင့် ရဟန်းသံဃာ ကို အကြောင်းပြု၍ တစုံတခုသောစကားကိုလျှင် မြွက်ရလတ္တံ့ နည်း။

(၆) စင်စစ်သော်ကား အာနန္ဒာ....ငါဘုရားသည် ယခုအိုမင်းပြီ၊ ကြီး ရင့်ပြီ၊ ရှည်သောကာလသို့ရောက်ပြီ၊ မဇ္ဈိမအရွယ်သို့ရောက်ပြီ၊ သက်တော်ရှစ်ဆယ်ရွယ်ရှိပြီ၊ အာနန္ဒာ....ဥပမာကား လှည်း အိုသည် လှည်းသံ,လှည်းဘီးကို မျောက်လက်,မယ်နယ်, မြှောကိုင် ခြင်း,ဘွဲ့ခြင်း အစရှိသောပြုပြင်ခြင်းဖြင့် တည်သကဲ့သို့ ထိုအတူလျှင် အာနန္ဒာ....လှည်းအိုနှင့်တူသော ငါဘုရား၏ ရူပကာယတော် သည် အရဟတ္တဖလသမာပတ်တည်းဟူသော အဘွဲ့ဖြင့် တည်၏။

(၇) အာနန္ဒာ....အကြင်အခါ၌ ငါဘုရားသည် ရူပါရုံအစရှိကုန်သော အလုံးစုံသောအာရုံတို့ကို ဆင်ခြင်ခြင်းကြောင့် လောကီဖြစ်သော အချို့သော ဝေဒနာတို့၏ချုပ်ခြင်းကြောင့် သင်္ခါရတရားကို အာရုံ မပြုသော အရဟတ္တဖိုလ်စိတ်နှင့်ယှဉ်သော သမာဓိကိုပြည့်စုံစေ၍ နေတော်မူ၏၊ ထိုသို့ နေတော်မူသော အခါ၌ ငါဘုရား၏ ကိုယ် တော်သည် အထူးသဖြင့် ချမ်းသာ၏။

(၈) ထို့ကြောင့် အာနန္ဒာ..ဤငါဘုရားသာသနာတော်၌ သင်တို့သည် မိမိကိုယ်ကိုမှီရာပြု၍နေကုန်လော့၊မိမိကိုယ်ကိုသာလျှင်ကိုးကွယ်ရာ ရှိကုန်သည်၊တရား သာလျှင်မှီရာရှိသည်ကုန်ဖြစ်၍ဤတရားသာလျှင် ကိုးကွယ်ရာဖြစ်၍ တရားမှတပါးကိုးကွယ်ရာမရှိဟု နေကုန်လော့။

(၉) အဘယ်သို့နေရာသနည်းဟူမူကား အာနန္ဒာ.... ဤငါဘုရားသာသနာတော်၌ရဟန်းသည်သတိနှင့်ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍,ပညာဆင်ခြင်ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍, လောဘ, ဒေါသကိုဖျောက်၍, ရူပကာယ၌ဆံအစရှိသော ကောဋ္ဌာသအပေါင်းကို အဘန်တလဲလဲ ရှုသည်ဖြစ်၍ နေရာ၏။

ဤသို့အစရှိသော ဓမ္မဒေသနာကို ဟောကြားဖေါ်ပြတော်မူ၏။

၉၆။ အရှင်သာရိပုတြာပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသည့်ကိုပြခြင်း

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဝေဠုဝရွာ၌ဝါမှထတော်မူ၍ သာဝတ္ထိပြည်သို့ကြွအံ့ဟု လာသောခရီးဖြင့်ပြန်တော်မူလျက် အစဉ်သဖြင့် သာဝတ္ထိပြည်သို့ရောက်၍ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ဝင်တော်မူ၏၊ ထိုအခါအရှင်သာရိပုတြာသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဝတ်ကိုပြု၍ ဆွမ်းခံရွာမှဖဲပြီးသော် နေရာအရပ်ကိုတံမြက်လှည်း၍ စမ္မခဏ်ကိုခင်း၍ ခြေတော်ကိုဆေး၍ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေနေတော်မူလျက် ဖလသမာပတ်ကို ဝင်စားတော်မူ၏၊ ထိုသို့ဖလမာပတ်ကို ဝင်စားတော်မူသောအခါ ပိုင်းခြားတိုင်းဖြင့် ဖလသမာပတ်မှ ထတော်မူပြီးသော်- ''ဘုရားတို့သည်တည်း ရှေးဦးစွာပရိနိဗ္ဗာန်ပြုကုန်သလော၊ အဂ္ဂသာဝကတို့သည်တည်း ရှေးဦးစွာပရိနိဗ္ဗာန်ပြုကုန်သလော''ဟု အကြံဖြစ်သတည်း။

ထို့နောင်မှ ''အဂ္ဂသာဝကတို့သည် ရှေးဦးစွာပရိနိဗ္ဗာန် ပြုကုန်သည်''ဟု သိ၍ မိမိ၏အာယုသင်္ခါရကိုကြည့်၏၊ ''ခုနစ်ရက်အတွင်းသာလျှင် ငါ၏အာယုသင်္ခါရတို့သည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့''ဟုသိ၍ ''အဘယ်အရပ်၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုရအံ့နည်း''ဟုကြံပြန်၏၊ ထိုသို့ကြံပြီးသောနောင်မှ ''အရှင်ရာဟုလာသည်တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြု၏၊အရှင်အညာတကောဏ္ဍညသည် ဆဒ္ဒန်အိုင်၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူ၏၊ ငါမူကား အဘယ်အရပ်၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုရအံ့နည်း''ဟု အဘန့်တလဲလဲ ကြံသည်ရှိသော် မယ်တော်ကို အကြောင်းပြု၍ သတိကို ဖြစ်စေ၏၊ ''ငါ၏အမိသည် ရဟန္တာခုနစ်ယောက်တို့၏ မယ်တော်ဖြစ်လျက် ဘုရား, တရား, သံဃာတို့၌ မကြည်ညို၊ ထိုမယ်တော်၏ မဂ်ဖိုလ်ရခြင်းအကြောင်းရှိပါသလော''ဟု အကြောင်းကို စူးစမ်းဆင်ခြင် ပြန်သော် သောတာပတ္တိဖိုလ်၏ ဥပနိဿယကိုမြင်၍ ''အဘယ်သူ၏ တရားဒေသနာကြောင့် မဂ်ဖိုလ်ရလတ္တံ့နည်း''ဟု ကြည့်ရှုဆင်ခြင်ပြန်သော်–

''ငါ၏တရားဒေသနာဖြင့် မဂ်ဖိုလ်ရလတ္တံ့၊ငါသည်ကြောင့်ကြမဲ့ဖြစ်ချေအံ့၊ အရှင်သာရိပုတြာသည် တပါးသောသူတို့၏ ကိုးကွယ်ရာသာ ဖြစ်နိုင်၏၊

မယ်တော်၏မှားသောအယူကိုမျှ လွတ်ကင်းအောင်အယူမှန်အောင် မတတ်နိုင်ပါလေ”ဟု အများပင်ထင်ကုန်ကြလတ္တံ့၊ထို့ကြောင့်“မယ်တော်ကို မိစ္ဆာအမြင်မှလွတ်စေ၍ငါဖွားသောခန်းတိုက်၌ပင်လျှင်ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုအံ့”ဟုဆုံးဖြတ်ကြံစည်၍ “ယနေ့ပင်လျှင်ဘုရားသခင်ကိုခွင့်တောင်း၍ထွက်အံ့ဟု” အရှင်စုန္ဒကိုခေါ်၍၊ “အရှင်စုန္ဒ····သွားကြကုန်အံ့၊ငါးရာသောရဟန်းတို့အား အမှတ်သညာကိုပေးလော့၊ နှိုးဆော်ဘိလော့”ဟုဆို၏၊ အရှင်စုန္ဒလည်း“အရှင်တို့··အရှင်သာရိပုတြာသည် နာဠကရွာသို့သွားခြင်းငှါအလိုရှိ၏၊ သပိတ်သင်္ကန်းဆောင်ယူ၍ လာလတ်ကုန်လော့”ဟု နှိုးဆော်ပေ၏၊ ရဟန်းတို့သည်လည်း အိပ်ရာနေရာတို့ကိုသိမ်းခဲ့၍ သပိတ်သင်္ကန်းဆောင်ယူ၍ အရှင်သာရိပုတြာ၏အထံသို့သွားလေကုန်၏။

အရှင်သာရိပုတြာသည်လည်း အိပ်ရာနေရာတို့ကို သိမ်းခဲ့၍ နေ့နေရာအရပ်ကို တံမြက်လှည်းပြီးလျှင် နေ့နေရာတံခါး၌ရပ်၍ နေ့နေရာ အရပ်ကိုကြည့်လျက် “ယခုအခါ၌ဤသို့မြင်ခြင်းသည် အဆုံးစွန်သောမြင်ရခြင်းတည်း၊ တဖန်လာခြင်းမရှိပြီ” ဟု ရဟန်းငါးရာခြံရံလျက် ဘုရားရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်လေ၍ ရှိသေစွာရှိခိုးလျက် ဤသို့လျှောက်၏၊ “ဘုန်းတော်ကြီးသောအရှင်ဘုရား····အကျွန်ုပ်အား ခွင့်ပြုတော်မူပါ၊ ကောင်းသောစကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော အရှင်ဘုရား···· အကျွန်ုပ်အား ခွင့်ပြုတော်မူပါ၊ အကျွန်ုပ်အား ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုအံ့သော အခါတည်း။ အာယုသင်္ခါရလွတ်ပါပြီ”ဟု လျှောက်၏။

[ဘုရားသခင်တို့သည် “ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော့”ဟု မိန့်တော် မူချေသော်သေခြင်းကို ချီးမွမ်းရာကျချေသည်၊ “ပရိနိဗ္ဗာန်မပြုလင့်” ဟု မိန့်တော်မူချေသော် ဝဋ်၏ကျေးဇူးကို ချီးကျူး၍ ဆိုရာကျချေသောကြောင့် “အမြင်မှားသောသူတို့သည် အပြစ်မတင်စေကုန်လင့်”ဟု ထိုနှစ်ပါးသောစကားတို့ကိုမိန့်တော်မမူကုန်။]

ထို့ကြောင့် အရှင်သာရိပုတြာကို မြတ်စွာဘုရားသည် “သာရိပုတြာ····အဘယ်အရပ်၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုလတ္တံ့နည်း”ဟုမေးတော်မူ၏၊“အရှင်ဘုရား··မဂဓရာဇ်တိုင်း နာဠကရွာ အကျွန်ုပ်ကို ဖွားရာတိုက်ခန်း၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုပါမည်”ဟုလျှောက်ပေသော်“သာရိပုတြာ····သင်၏ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုအံ့သောအခါကိုသင်သာသိသည်၊ ယခုအခါ သင်၏တပည့်ကြီး, တပည့်ငယ်တို့အားသင်နှင့်တူသော ရဟန်းကိုဖူးမြင်ရခြင်းသည် အလွန်ရခဲ၏၊ထို့ကြောင့်ရဟန်းတို့အားတရားဟောပေလော့ ”ဟု မိန့်တော်မူပေ၏။အရှင်သာရိပုတြာသည်လည်း“ဘုရားသခင်သည်ငါ၏ တန်ခိုးဘန်ဆင်းအပ်သော မေတ္တာ ပြဋ္ဌာန်း

ခြင်းရှိသော တရားဒေသနာကိုအလိုရှိချေသည်''ဟုသိ၍၊ မြတ်စွာဘုရားကိုရှိခိုးပြီးလျှင် ထန်းတဆင့် အတိုင်းအရှည်ရှိသော ကောင်းကင်သို့ပျံတက်၍ တဘန်မြေသို့ဆင်းသက်ပြန်သဖြင့် ဘုရားသခင်ကိုရှိခိုး၍ ကောင်းကင်သို့တဘန် ထန်းနှစ်ဆင့်မျှ အဘိုင်းအရှည်ရှိသည်ကိုပြု၍ ပျံတက်၍ တဘန် မြေသို့ ဆင်းသက်၍ ဘုရားသခင်ကို ရှိခိုးပြန်၏။

ဤသို့တကြိမ်ထက်တကြိမ်မြင့်အောင် ကောင်းကင်သို့ ခုနစ်ကြိမ် ထန်းခုနစ်ဆင့်မြင့်သော အရပ်သို့ပျံတက်၍ ကောင်းကင်၌တည်လျက်တန်ခိုး ဘန်ဆင်းခြင်းကိုပြု၍တရားဒေသနာကိုဟောပေ၏၊ မြို့အလုံးစည်းဝေးကြကုန်၏၊ အရှင်သာရိပုတြာသည် ကောင်းကင်မှဆင်းသက်၍ မြတ်စွာဘုရားကိုရှိခိုး၍ ''အရှင်ဘုရား····သွားပါတော့မည်''ဟုလျှောက်၏၊မြတ်စွာဘုရားသည်တရားဟောနေရာမှထတော်မူ၍ ဂန္ဓကုဋီတိုက်သို့ ရှေးရှုကြွတော်မူ၍ပတ္တမြားစီသောပျဉ်၌ရပ်တော်မူ၏၊ အရှင်သာရိပုတြာသည် လကျ်ာရစ်သုံးကြိမ်လှည့်၍ အရပ်လေးမျက်နှာတို့ကို ရှိခိုး၍ ''ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်ဘုရား····ဤကမ္ဘာမှသည် တသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတသိန်းအထက်၌ အနောမဒဿီ မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်ရင်း၌ဝပ်၍ ကိုယ်တော်အရှင်ဘုရားတို့အား ဖူးမြင်ရခြင်းကို ဆုတောင်းပတ္တနာ ပြုခဲ့ပါသည်၊ တောင်းတိုင်းပြည့်စုံ၍ ကိုယ်တော်ဘုရားကို ရှေးဦးစွာဖူးမြင်ရခြင်းကိုလည်း ဖူးမြင်ရပေပြီ၊ ဤယခု ဖူးမြင်ရခြင်းသည်ကား အဆုံးစွန်သော ဖူးမြင်ရခြင်းတည်း၊ တဘန် ကိုယ်တော်ဘုရားတို့အား မဖူးမြင်ရပြီ''ဟု လျှောက်၏။

''လူသုံးပါးတို့၏ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်တော်မူသောအရှင်ဘုရား···· ယခုအခါအာယုသင်္ခါရပြတ်ခဲ့ပြီ၊သွားပါတော့မည်၊သွားခြင်းလာခြင်းမရှိချေပြီ၊ ဤရှိခိုးခြင်းသည်ကား အဆုံးစွန်သောရှိခိုးခြင်းတည်း။ အကျွန်ုပ်၏ အသက်သည် နေ့ရက်နီးခဲ့ပြီ၊ ယနေ့မှ ခုနစ်ရက်လွန်သဖြင့် လေးစွာသောဝန်ကိုချသကဲ့သို့ ထို့အတူ အကျွန်ုပ်သည် ခန္ဓာဝန်ကို ချပါတော့မည်'' ဟု လျှောက်ဆို၍ ဆယ်ပါးသောလက် ဆယ်ပါးသော လက်သည်းရောင်တို့ဖြင့် ပြောင်ပြောင်ထွန်းပသော လက်အုပ်ချီခြင်းဖြင့် ဘုရားသခင်မျက်မြင်လောက်သော အရပ်ဌာနတိုင်အောင်နောက်ဆုတ်ကြွတော်မူလေ၍ ''ဤခန္ဓာမှစ၍ စုတိပဋိသန္ဓေ၏အစွမ်းဖြင့် တစုံတခုသောအရပ်၌ အလားအလာမည်သည်မရှိ''ဟု ရှိခိုး၍ကြွလေ၏၊ ဤမြေကြီးသည်လည်း ပြင်းစွာတုန်လှုပ်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည်အရှင်သာရိပုတြာကိုခြံရံ၍ နေကုန်သောရဟန်းတို့ကို ''ချစ်သားတို့··သင်တို့၏ အစ်ကိုကြီးကိုလိုက်၍ပို့ကုန်လော့'' ဟုမိန့်တော်မူ၏၊

ထိုအခါ၌ ပရိသတ်တို့သည် သဗ္ဗညုဘုရားသခင် တပါးတည်းကိုသာလျှင် ခြွင်းချန်ခဲ့၍ အကြွင်းမဲ့ထွက်လေကုန်၏၊ သာဝတ္ထိပြည်သူ ပြည်သားတို့သည်လည်း "အရှင်သာရိပုတြာသည် ဘုရားသခင်ကိုပန်ကြား၍ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုအံ့သောငှါ သွားချေပြီ၊ ငါတို့ဖူးမြင်လိုက်ကုန်အံ့"ဟု မြို့မှထွက်၍ နံ့သာပန်း လက်စွဲကုန်လျက် ဖြေသောဆံရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ "အရှင်သာရိပုတြာ အဘယ်မှာနည်း၊ အရှင်သာရိပုတြာ အဘယ်မှာနည်း"ဟု မေးကုန်လျက် "အရှင်ဘုရား.... ဘယ်သူ့ထံသို့ကြွတော်မူလိမ့်နည်း၊ ဘုရားသခင်ကို ထားခဲ့၍ ကြွတော်မူပြီ"၊ဤသို့အစရှိသော အထူးထူးသော ငိုကြွေးမြည်တမ်းခြင်းတို့ဖြင့် ငိုကြွေးမြည်တမ်းကြကုန်လျက် နောက်တော်သို့ လိုက်ကြလေကုန်၏။

အရှင်သာရိပုတြာသည် ကြီးသောပညာ၌ တည်သောကြောင့် "အလုံးစုံတို့အား ခရီးမလွန်စေလင့်"ဟု လူများတို့ကို ဆုံးမဩဝါဒ ပေးတော်မူလို၍ "ဒါယကာတို့.... ရပ်ကုန်လော့၊ ဘုရားသခင်၌ မမေ့စေကုန်လင့်၊ သင်္ခါရတရားတို့သည် ဖြစ်တတ်,ပျက်တတ်သော သဘောရှိကုန်၏၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့၌ မမေ့မလျော့စေကုန်လင့်"ဟု ဟောကြားဖော်ပြ၍ ပြန်စေ၏၊ ရဟန်းတို့ကိုလည်း "မမေ့မလျော့စေကုန်လင့်"ဟု ဩဝါဒကိုပေး၍ ပြန်စေ၏၊ထိုအခါ အရှင်သာရိပုတြာသည် ခရီးအကြား၌ လူတို့အား ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး တရားဖြင့် ချီးမြှင့်ခြင်းကိုပြုလျက် ညအခါ၌ နာဠကရွာသို့ရောက်၍ ရွာတံခါး၌ ပညောင်ပင်၏အနီး၌ ရပ်၏၊ ထိုအခါ၌ အရှင်သာရိပုတြာ၏တူဖြစ်သော ဥပရေဝတသည် ရွာသို့သွားသည်ရှိသော် (ရှင်သာရိပုတြာကိုမြင်၍ ရှိခိုးလျက်ရပ်၏၊) အရှင် သာရိပုတြာသည် ထိုဥပရေဝတကို "သင်၏ အဘွားသည် အိမ်၌ရှိသလော"ဟု မေး၏၊ "အရှင်ဘုရား....ရှိပါ၏"ဟု လျှောက်ပေသော် "သင်သွားချေ၊ ငါတို့လာသောအဖြစ်ကို ကြားချေ၊ အဘယ့်ကြောင့်လာသနည်းဟု မေးလျှင် ယခုတနေ့ပတ်လုံးရွာတွင်း၌ နေလတ္တံ့၊ ဘွားရာတိုက်ခန်းကိုသုတ်သင်ကုန်လော့၊ ငါးရာသောရဟန်းတို့၏ နေရာအရပ်ကိုလည်း ပြင်ဆင်ကုန်လော့"ဟု မိန့်တော်မူ၍ စေလိုက်၏။

ဥပရေဝတသည်လည်း အဘွား၏အိမ်သို့သွား၍ "အဘွားကြီး.... ငါတို့ဦးရီး ကြွလာသည်"ဟု ဆို၏၊ အဘွားသည်လည်း "ယခုအဘယ်မှာရှိသနည်း"ဟု ဆိုလတ်သော် "ရွာတံခါးအနီး၌ရှိသည်"ဆို၏၊ "တပါးတည်းပင်လာသလော၊သို့မဟုတ် တစုံတယောက်ပင်ပါသေးသလော"ဟုမေးသည်ရှိသော်"ရဟန်းငါးရာပါ၏"ဟု ဆိုပေ၏၊ "အဘယ့်ကြောင့်ကြွလာသနည်း" ဟု မေးပြန်သော် ဦးရီးကမှာလိုက်တိုင်းပြောဆိုပေ၏၊ ရူပသာရီအမည်ရှိသော

မယ်တော်ပုဏ္ဏေးမသည် "ဤမျှသော ရဟန်းတို့၏နေရာအရပ်ကို အဘယ်သို့လျှင် သုတ်သင်ရအံ့နည်း၊ ငယ်သောအခါ၌ ရဟန်းပြု၍ ကြီးသောအခါမှ လူထွက်ခြင်းကို အလိုရှိလေသလော"ဟု ကြံစည်အောက်မေ့လျက် ဘွားရာတိုက်ခန်းကို သုတ်သင်စေ၍ ငါးရာသော ရဟန်းတို့၏ နေရာအရပ်ကိုလည်း ပြုပြင်စေ၍ ဆီမီးတိုင်တို့ကို ညှိပြီးလျှင် အရှင်သာရိပုတြာ၏ထံသို့စေလိုက်၏။

အရှင်သာရိပုတြာလည်း ရဟန်းတို့နှင့်တကွ ပြာသာဒ်သို့တက်၍ ဘွားရာတိုက်ခန်းသို့ဝင်၍နေတော်မူ၏၊ ရဟန်းတို့ကိုလည်း "သင်တို့ နေရာအရပ်သို့ သွားလေကုန်လော့"ဟု လွှတ်လိုက်၏၊ ရဟန်းတို့ သွားကာမျှလျှင် အရှင်သာရိပုတြာအား ကျန်းတန်းသောအနာဖြစ်၏၊ သေခြင်းအဆုံးရှိသော သွေးအန်သော ရောဂါဝေဒနာသည် ဖြစ်ခဲ့၏၊ ခံသောခွက်မျှ မဆန့်နိုင်အောင် ယိုချေ၏၊ ရူပသာရီအမည်ရှိသော မယ်တော်ပုဏ္ဏေးမသည်လည်း "ငါ့သား၏ ဖြစ်ရခြင်းကို ငါမမြင်ဝံ့"ဟု မိမိနေရာ တိုက်တံခါးကိုမှီ၍ရပ်၏။

ထိုအခါ စာတုမဟာရာဇ်နတ်မင်းကြီးလေးယောက်တို့သည် "အရှင်သာရိပုတြာသည် အဘယ်မှာရှိသနည်း"ဟု ကြည့်ရှုကုန်သော် နာဠကရွာ ဘွားရာတိုက်ခန်းဝယ် ပရိနိဗ္ဗာန်လွန်တော်မူရာညောင်စောင်း၌ လျောင်းချေပြီ၊ အဆုံးစွန်ဖူးမြင်ခြင်းကို ဖူးမြင်ရအောင်သွားကုန်အံ့"ဟုလာကုန်၍ ရှိခိုးလျက်ရပ်ကုန်၏၊ "သင်တို့အဘယ်သူနည်း"ဟု အရှင်သာရိပုတြာက မေးမေးတော်မူသော် "အရှင်ဘုရား ‥စာတုမဟာရာဇ်နတ်မင်းကြီးတို့တည်း"ဟု လျှောက်ကုန်၏၊ "အဘယ့်ကြောင့်လာကုန်သနည်း"ဟု မေးတော်မူပြန်သော် "အရှင်ဘုရား‥‥ အကျွန်ုပ်တို့သည် သူနာအလုပ်အကျွေးလာကုန်သည်"ဟု လျှောက်ကုန်၏၊ "သူနာအလုပ်အကျွေးဖြစ်စေတော့၊ လုပ်ကျွေးသူရှိ၏၊ သွားလေကုန်တော့"ဟုလွှတ်လိုက်၏၊စာတုမဟာရာဇ်နတ်မင်းကြီးလေးယောက်တို့ သွား၍ မကြာမြင့်မီ နတ်တို့ကိုအစိုးရသော သိကြားမင်းလာ၏၊ သိကြားမင်း သွားပြီးသည်နောက် သုယာမနတ်မင်း အစရှိကုန်သောနတ်မင်းတို့သည်၎င်း, ဗြဟ္မာကြီးတို့သည်၎င်း လာလတ်ကုန်၏၊ "ထိုသိကြား,သုယာမ-စသော နတ်, ဗြဟ္မာတို့ကိုလည်း ရှေးနည်းအတူသွားလေကုန်တော့"ဟုလွှတ်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ရူပသာရီအမည်ရှိသော ပုဏ္ဏေးမသည် နတ်ဗြဟ္မာတို့၏လာခြင်း သွားခြင်းကိုမြင်၍ "ဤသူတို့သည် ငါ့သားကိုရှိခိုး၍ အဘယ်မည်သော အကြောင်းကြောင့်သွားလေကုန်သနည်း"ဟု (အရှင်သာရိပုတြာ၏နေရာတိုက်တံခါးသို့သွား၍ "ချစ်သားစုန္ဒ‥‥ အကြောင်းအသို့တုံနည်းဟုမေး၏၊ အရှင်

စုန္ဒလည်းနတ်ဗြဟ္မာတို့လာကြောင်းကိုကြား၍“အရှင်ဘုရား····မယ်တော်ဖြစ်သော တကာမကြီးလာပါသည်”ဟု)အရှင်သာရိပုတြာအားလျှောက်လို၍အနီးသို့ချဉ်းကပ်၏၊ အရှင်သာရိပုတြာလည်း “အခါမဟုတ်သည်၌ အဘယ့်ကြောင့်လာသနည်း”ဟု မေး၏၊ မယ်တော်သည် “ချစ်သားကို ဖူးမြင်အံ့သောငှါလာသည်”ဟု ဆို၍ “ချစ်သား····ရှေးဦးစွာလာသောသူတို့သည်အဘယ်သူတို့နည်း”ဟု မေး၏၊“တကာမကြီး····စာတုမဟာရာဇ် နတ်မင်းကြီးလေးယောက်တို့တည်း”ဟု ဆိုပေ၏၊ “ချစ်သား····သင်ချစ်သားသည် နတ်မင်းကြီးလေးယောက်တို့ထက် ကြီးမြတ်သလော”ဟု မေးပြန်၏၊ “တကာမကြီး····ထိုနတ်မင်းကြီးလေးယောက်တို့သည်ကား အရံအစောင့်နှင့်တူ၏၊ ငါတို့မြတ်စွာဘုရား ပဋိသန္ဓေယူသည်မှစ၍ သန်လျက်လက်စွဲကုန်လျက် အစောင့်အရှောက်ကိုပြုရကုန်၏”ဟု ဆိုလေသော်“ချစ်သား····ထိုနတ်မင်းကြီးတို့သွားလေသောအဆုံး၌ လာသောသူကား အဘယ်သူတုံနည်း”ဟု မေးပြန်၏။

“တကာမကြီး····နတ်အပေါင်းတို့ကို အစိုးရသော သိကြားမင်းလာသည်”ဟု ဆိုပေသော် “ချစ်သား···· သင်ချစ်သားသည် သိကြားမင်းလာသည်ဟုဆိုလျှင် ချစ်သား····သင်ချစ်သားသည် ထိုသိကြားမင်းထက်ပင်ကြီးမြတ်သလော”ဟု မေးပြန်၏၊ “တကာမကြီး···· ဤသိကြားမင်းသည်လည်း သပိတ်သက်န်းကိုဆောင်ယူရသော သာမဏေနှင့်တူ၏၊ ငါတို့မြတ်စွာဘုရား တာဝတိံသာမှ သက်တော်မူသောအခါ ထိုသိကြားမင်းသည်ပင် သပိတ်သက်န်းကိုဆောင်ယူ၍သက်၏”ဟု ဆိုပေသော် “ချစ်သား···· ထိုသိကြားသွားလေသောအဆုံး၌ အရောင်အဝါ လွန်စွာထွန်းပလျက်လာသောသူကား အဘယ်သူတုံနည်း”ဟု မေးပြန်၏၊ “တကာမကြီး····သင်-တကာမကြီးတို့၏ဆရာ ဘုန်းအာနုဘော်ကြီးသော ဗြဟ္မာကြီးတည်း”ဟု ဆိုပေသော် “ချစ်သား····သင်ချစ်သားသည် ငါတို့ဆရာ ဘုန်းအာနုဘော်ကြီးသော ဗြဟ္မာကြီးထက်မြတ်လေသလော”ဟု မေးပြန်၏၊(“တကာမကြီး··သြော်-ကြီးမြတ်၏၊) ဤဗြဟ္မာကြီးတို့သည် ငါတို့၏ဆရာဖြစ်သော မြတ်စွာဘုရား၏ ဘွားတော်မူသောနေ့၌ ဗြဟ္မာကြီး လေးယောက်တို့ ဘုရားလောင်းကို ရွှေကွန်ရက်ဖြင့်ခံကြကုန်သည်”ဟု ဆိုပေ၏။

ထိုသို့ဆိုသောအခါ၌ “ငါ့သား၏ အာနုဘော်လည်းကြီးမြတ်၏၊ စင်စစ်မူကား ငါ့သား၏ဆရာဖြစ်သော ဘုရားသခင်၏အာနုဘော်သော်ကား အ

ဘယ်သို့ဖြစ်လတ္တံ့နည်း''ဟု ကြံလေသော် မယ်တော်ပုဏ္ဏေးမအား ငါးပါး အပြားရှိသော ပီတိ တို့သည်ဖြစ်၍ တကိုယ်လုံးနှံ့၏။

[ပီတိငါးပါးဟူသည်ကား—၁-ခုဒ္ဒကာပီတိ၊ ၂-ခဏိကာပီတိ၊ ၃-ဩက္ကန္တိကာပီတိ၊ ၄-ဥဗ္ဗေဂါပီတိ၊ ၅-ဖရဏာပီတိဟူ၍ ငါးပါးတည်း။]

အရှင်သာရိပုတြာလည်း ငါ၏အမိသည် နှစ်သက်ခြင်း ဝမ်းမြောက်ခြင်း ဖြစ်ပြီ၊ ယခုအခါ၌ တရားဒေသနာကိုဟောခြင်းငှါ အခါတန်ပြီဟု နှလုံးထား၍ ''တကာမကြီး···· အဘယ်သို့ ကြံအောက်မေ့သနည်း''ဟု ဆို၏၊ ''ငါ့သား···ရှေးဦးစွာ ဤသို့သောဂုဏ်ကျေးဇူးသည် ငါ့သား၌ရှိချေ၏၊ ငါ့သား၏ဆရာကား အဘယ်သို့သောဂုဏ်ကျေးဇူးဖြစ်လတ္တံ့နည်းဟု ကြံအောက်မေ့သည် ချစ်သား''ဟုဆို၏၊''တကာမကြီး····ငါ၏ဆရာ ဘုရားသည်ဘွားသော ခဏ၌ငင်း, မြတ်သောတောထွက်သောအခါ၌ငင်း, သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကိုရခြင်း၌ငင်း,ဓမ္မစကြာတရားဟောတော်မူသော အခါ၌ငင်း တသောင်းသောလောကဓာတ်တို့ တုန်လှုပ်သည်၊ သီလနှင့်ငင်း,သမာဓိနှင့်ငင်း,ပညာနှင့်ငင်း, အရဟတ္တဖိုလ်စိတ်နှင့်ငင်း, အရဟတ္တဖိုလ် ဉာဏ်အမြင်နှင့်ငင်း တူသောသူမည်သည်မရှိချေ''ဟု ''ဣတိပိ သော ဘဂဝါ'' အစရှိသည်ဖြင့် ဘုရားသခင့်ဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့် ယှဉ်သောတရားဒေသနာကို ဟောပေ၏၊ မယ်တော် ရူပသာရီပုဏ္ဏေးမသည် ချစ်လှစွာသော သား၏တရား ဒေသနာတော်အဆုံး၌ သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်၍''ချစ်သား····အဘယ့်ကြောင့် ဤသို့ သဘောရှိသော အမြိုက်တရားမည်သည်ကို ငါ့အား ဤမျှသောကာလတိုင်တိုင် မဟောကြားဘဲ နေဘိသနည်း''ဟုသားကိုဆို၏။

အရှင်သာရိပုတြာသည်လည်း''ယခုအခါ ငါ၏အဆင်းအသရေကို ဆောင်တတ်သော မယ်တော်အား နို့ဘိုးကျေးဇူးကို ဆပ်အပ်လေပြီ၊ ဤမျှဖြင့် ကျေးဇူးတို့ကို ဆပ်လတ်အံ့''ဟု ကြံ၍ ''တကာမကြီး···· သွားဦးတော့'' ဟု မယ်တော်ပုဏ္ဏေးမကို လွှတ်လိုက်၍''ငါ့ညီစုန္ဒ····အခါတန်ပြီလော''ဟု ဆို၏၊ ''အရှင်ဘုရား····မိုးသောက်အားကြီးရှိပြီ''ဟု လျှောက်ပေသော် ''ငါ့ညီစုန္ဒ·· ငါ့ကိုထူ၍ ထိုင်စေလော့''ဟု မိန့်တော်မူ၏၊ အရှင်စုန္ဒသည် အရှင်သာရိပုတြာကို ထူ၍ ထိုင်လျက်နေစေ၏၊ အရှင်သာရိပုတြာလည်း ရဟန်းတို့ကို ခေါ်တော်မူ၍ ''ငါ့ရှင်တို့···· လေးဆယ့် လေးနှစ်ပတ်လုံး ငါနှင့်အတူတကွ သွားလာကြကုန်သောသင်တို့အား ငါ၏ကိုယ်၌ဖြစ်သောအမှု, ဝစီကံကြောင့် ဖြစ်သောအမှုကို မနှစ်သက်ကုန်အံ့၊ ထိုအမှုကို သည်းခံကုန်လော့'' ဟု မိန့်တော် မူပေ၏၊ ရဟန်းတို့သည်လည်း ''အရှင်ဘုရား···· ဤမျှလောက်သော

ကာလပတ်လုံး အကျွန်ုပ်တို့အား ကိုယ်ဝယ် အရိပ်ပါသကဲ့သို့ အရှင်ဘုရား တို့ကို မလွှတ်မူ၍ သွားတိုင်းပါသော အကျွန်ုပ်တို့အား မနှစ်သက်ခြင်းမည် သည် မရှိ၊ အရှင်ဘုရားသည်ကား အကျွန်ုပ်တို့အား သည်းခံတော်မူပါ''ဟု လျှောက်ကုန်၏။

အရှင်သာရိပုတြာသည် တန်ဆောင်မုန်း လပြည့်နေ့ ညချမ်းအချိန်တွင် မယ်တော် အိမ်ခန်းတိုက်သို့ ရောက်တော်မူ၍ ထိုည၌ပြင်းပြစွာသော ရောဂါ ဝေဒနာဖြစ်၍ ထိုည၌ မိုးသောက်ယာမ်တွင် ခေါမသက်နီးကို ဝတ်ရုံ စမွယ် တော်မူလျက် လက်ျာနံပါးဖြင့် လျောင်းတော်မူ၍ သမာပတ်ကို အနုလောမ, ပဋိလောမ အားဖြင့် ဝင်စားတော်မူပြီးလျှင် တဘန် ပဌမဈာန်ကိုအစပြု၍ စတုတ္ထဈာန်ကိုဝင်စား၏၊ ထိုစတုတ္ထဈာန်မှ ထသည်၏အခြားမဲ့၌ ဤမြေကြီး ကို ပဲ့ထင်ထပ်စေလျက် ဝိပါက်ကမ္မဇရုပ် အကြွင်းမရှိသော နိဗ္ဗာနဓာတ်ဖြင့် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူ၏။

၉၇။ ရေဝတီနတ်သမီး၏ အဖြစ်အပျက်ကိုပြခြင်း

မယ်တော်ရူပသာရီသည် ''အသို့တုံနည်း၊ ငါ့သားဥပတိဿသည် တခွန်း သော စကားကိုမျှ မပြောမဆိုပါ''ဟု ထ၍ ခြေဘမိုးကို သုံးသပ်သော် ပရိ နိဗ္ဗာန် လွန်သောအဖြစ်ကိုသိ၍ သည်းစွာသော အသံကိုဟစ်လျက် ခြေတော် ရင်း၌ ဝပ်၍ ''ရှေးကာလက ငါ့သား၏ကျေးဇူးဂုဏ်ကို မိခင်မသိပါ၊ ယခုမှ မိခင်သိရသည်၊ ငါ့ချစ်သားကို အစပြု၍ အရာ အထောင် အသိန်းမကသော ရဟန်းသံဃာတို့ကို ဤအိမ်၌စည်းဝေးစေ၍ ဆွမ်းခဲဘွယ်ဖြင့် မလုပ်ကျွေးရပါ လေ၊ သင်္ကန်းသုံးထည်တို့ဖြင့် မလှူဒါန်းရပါလေ၊ အရာအထောင်မကသော ကျောင်းကိုဆောက်၍ မလှူလိုက်ရပါလေ''ဟု ငိုကြွေးမြည်တမ်း၍ အရုဏ် တက်သောအခါ၌ ရွှေပန်းထိမ်သည်တို့ကို ခေါ်ပြီးလျှင် ရွှေတိုက်ကိုဘွင့်စေ၍ ရွှေချောင်းတို့ကို ချိန်ကြီးဖြင့်ချိန်စေ၍ စုလစ်မွန်းချွန်တပ်သော ပြာသာဒ်ငါးရာ တို့ကိုငှင်း, ငါးရာသောစေတီတို့ကိုငှင်း လုပ်ကုန်''ဟု ပေးစေ၏။

သိကြား နတ်မင်းလည်း ဝိသုကြံနတ်သားကို ခေါ်၍ ''အချင်း ဝိသုကြံ နတ်သား.... ဓမ္မသေနာပတိ ဖြစ်သော အရှင်သာရိပုတြာ ပရိနိဗ္ဗာန် လွန် တော် မူပြီ၊ စုလစ်မွန်းချွန်တပ်သော ပြာသာဒ်တို့ကိုငှင်း, ငါးရာသောစေတီ တို့ကိုငှင်း ဘန်ဆင်းချေ''ဟု ခေစလိုက်၏၊ မယ်တော်က လုပ်ဆောင်သည် တထောင်၊ ဝိသုကြံနတ်မင်းက ဘန်ဆင်းသည်တထောင်၊ နှစ်ထောင်သော စုလစ်မွန်းချွန်စေတီတို့လည်း ဖြစ်လေကုန်၏၊ ထို့နောင်မှမြို့တော်၌ မဏ္ဍပ်ကို

ဆောက်စေ၍ မဏ္ဍပ်အလယ်၌စုလစ်မွန်းချွန်ကြီးကိုထားစေ၍ ကြွင်းသော စုလစ်မွန်းချွန်တို့ကို အခြံအရံအသွင်ထား၍ သူတော်ကောင်းတို့ စည်းဝေး ပျော်ပါး ကစားခြင်းကို အားထုတ်ကြကုန်၏၊ လူတို့သည် နတ်တို့၏အကြား၌ (နတ်တို့သည်လည်းလူတို့၏အကြား၌)အရောရောဖြစ်လေကုန်၏၊ ထိုအခါ၌ ရေဝတီအမည်ရှိသောအရှင်သာရိပုတြာ၏အလုပ်အကျွေးမိန်းမသည် အရှင် သာရိပုတြာကိုပူဇော်အံ့ဟု ရွှေပန်းသုံးခိုင်ကိုလုပ်စေ၍ ထိုရွှေပန်းသုံးခိုင်တို့ ဖြင့် အရှင်သာရိပုတြာ၏ အလောင်းတော်ကိုပူဇော်၏။

သိကြားမင်းသည်လည်း ကုဋေငါးသန်းသော ကချေသည်တို့ဖြင့် ခြံရံ လျက်ဆင်းသက်၍လာ၏၊ လူများသည် သိကြားမင်းဆင်းလာသည်ကို မြင် ၍ နောက်ဆုတ်နောက်ဆုတ် သွားလေကုန်၏၊ ထိုအခါဗိုလ်ထုအပေါင်းတို့ သည် တိုးဝှေ့ကြရာတွင် ရေဝတီသည်(ရှားတားပါသော်လည်း မရှားတား နိုင်၊လူတို့၏)ကြားညပ်၍လည်းသည်ကိုဆင့်ကဲဆင့်ကဲ အစဉ်မပြတ်ကျော်နင်း မိကြသဖြင့် ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် သေလွန်၍ တာဝတိံသာနတ်ပြည်ဝယ် ရွှေ ဗိမာန်၌ ဖြစ်လေ၏၊ထိုရေဝတီလည်း ရတနာရွှေတုံးကဲ့သို့ သုံးဂါဝုတ်အတိုင်း အရှည်ရှိသောကိုယ်ရှိ၏၊ လှည်းခြောက်ဆယ်မျှ တိုက်လောက်သော ကိုယ်၌ ဆင်ယင်သောတန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သောနတ်သမီးတထောင်အခြံ အရံရှိ၏။

ထိုအခါ၌ **ရေဝတီနတ်သမီးအား** ကြေးမုံကြီးကို ရွှေကပြကုန်၏၊ ရေဝတီ သည် မိမိအသရေစည်းစိမ်ကိုမြင်၍ "ဤစည်းစိမ်သည် ကြီးမြတ်လှ၏၊ အဘယ်ကောင်းမှုကြောင့် ဤစည်းစိမ်ကိုရသနည်း" ဟု ကြံစည်လတ်သော် "အရှင်သာရိပုတြာ ပရိနိဗ္ဗာန်လွန်တော်မူသောအခါ၌ ရွှေပန်းသုံးခိုင်တို့ဖြင့် ပူဇော်ခြင်းကိုပြုခဲ့ဘူးသည်၊ ပွဲအတွင်း၌ လူများတို့ကျော်နင်းမိ၍ သေရလျှင် ဤဗိမာန်၌ဖြစ်လာသည်၊ သခင်ကောင်းကိုမှီ၍ဖြစ်ရပေသည်"ဟု မြင်လေ၍ "ယခုအခါ၌ဖြစ်လာသည့်ကောင်းမှု၏အကျိုးကို လူတို့အားကြားသိပေအံ့" ဟု ဗိမာန်နှင့်တကွဆင်းသက်ခဲ့၏၊ လူများသည် အခဝးကမြင်လျှင်"အသို့တုံ နည်း၊ နေနှစ်စင်းထွက်သလော"ဟု ကြည့်ကုန်စဉ် ဗိမာန်ရောက်လာလတ် သော် စုလစ်မွန်းချွန် သဏ္ဌာန်တို့သည် ထင်လတ်ကုန်၏၊ "ဤသည်ကား နေ မဟုတ်"ဟုဆိုကြကုန်၏၊ ဗိမာန်သည်လာလတ်၍ အရှင်သာရိပုတြာ၏ ထင်း ပုံထက်၌ ကပ်လေ၏၊ ရေဝတီနတ်သမီးသည် ဗိမာန်ကို ကောင်းကင်ထက်၌ ထားခဲ့၍မြေသို့သက်၏၊ လူများသည် "သင်ကားအဘယ်သူနည်း"ဟု မေး ကြကုန်၏၊ "ငါ့ကိုသင်တို့မသိပေကုန်၊ ငါရေဝတီပင်တည်း၊ ရွှေပန်းသုံး

ခိုင်တို့ဖြင့် အရှင်ကောင်းကို ပူဇော်ခိုက်တွင် လူတို့နင်းကျော်၍သေလေလျှင် တာဝတိံသာ၌ဖြစ်ရသည်၊ ငါ၏စည်းစိမ်ကို သင်တို့ကြည့်ရှုကုန်လော့၊ သင်တို့သည်လည်း အလှူပေးကြကုန်လော့၊ ကောင်းမှုကုသိုလ်ကို အားထုတ်ကြကုန်လော့”ဟု ကုသိုလ်ပြုခြင်း၌ ကျေးဇူးစကားကို များစွာဆို၍ အရှင်သာရိပုတြာ၏ထင်းပုံကို လက်ျာရစ်သုံးပတ်လှည့်၍ ရှိခိုးပြီးသော် မိမိနေရာ တာဝတိံသာသို့သွားလေ၏။

၉၀။ အရှင်သာရိပုတြာ၏ညီတော် ရှင်စုန္ဒအကြောင်း

လူများတို့သည် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး သူတော်ကောင်းတို့၏ စည်းဝေးပျော်ပါး ကစားခြင်းကိုပြု၍ အလုံးစုံသောနံ့သာမျိုးတို့ဖြင့် ထင်းပုံကိုပြုကုန်၏၊ ထင်းပုံအစုသည် ကိုးဆယ့်ကိုးတောင် အမြင့်ရှိ၏၊ အလောင်းတော်ကို ထင်းပုံထက်သို့တင်၍ ပန်းရင်းစည်းတို့ဖြင့် မီးတိုက်ကုန်၏၊ သင်းချိုင်းတော၌ တညဉ့်ပတ်လုံးတရားနာသောအခါသည် ဖြစ်လေ၏၊အရှင်အနုရုဒ္ဓါသည် အလုံးစုံသောနံ့သာရေဖြင့် ထင်းပုံကိုငြိမ်းစေ၏၊ အရှင်စုန္ဒသည်ဓာတ်တော်တို့ကို ရေစစ်ဖြင့်ထည့်၍ ယခုအခါ၌ငါသည် ဤအရပ်၌တည်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်၊ ငါ၏အစ်ကိုကြီးဖြစ်သော ဓမ္မသေနာပတိ အရှင်သာရိပုတြာ၏ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသောအဖြစ်ကို သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ကြားချေအံ့” ဟု ဓာတ်တော်ထည့်သောရေစစ်ကိုင်၍, အရှင်သာရိပုတြာ၏ သပိတ်သင်္ကန်းကိုင်ယူ၍ သာဝတ္ထိပြည်သို့သွားလေ၏၊ တခုသောအရပ်၌နှစ်ရက်မနေမူ၍ တရွာ၌တညဉ့်မျှသာလမ်းခရီးတွင် ကိန်းဝပ်တော်မူ၍ သာဝတ္ထိပြည်သို့ရောက်လေ၏၊

[ညီတော်အရှင်စုန္ဒကို သာမဏေစဉ်က စုန္ဒသာမဏေခေါ်၏၊ ရဟန်းဖြစ်သောအခါ၌လည်း ၎င်းနည်းတူတွင်လေသတည်း။]

အရှင်စုန္ဒသည်ဘုရား၌၎င်း, အရှင်အာနန္ဒာ၌၎င်း ရှိသေသဖြင့်ဘုရားသခင့်အထံ အဖြော င့်မလာသေးဘဲ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်အနီး၌ လေးထောင့်ကန်တွင်ရေချိုး၍ ကောင်းစွာဝတ်ရုံခြင်းကို ဝတ်ရုံပြီးလျှင်ဤသို့ကြံ၏၊ “ဘုရားတို့မည်သည်ကို ကျောက်ထီးကဲ့သို့အလေးအမြတ်ပြုအပ်လှချေသည်၊ ငါသည် ဘုရားသခင့်အထံသို့ အဖြောင့်သွား၍ လျှောက်ကြားခြင်းငှါမသင့်၊ အဘယ်သူ့ထံကသွားရသော်ကောင်းမည်နည်း”ဟု ကြံပြီးမှ “ငါ၏ဥပဇ္ဈာယ်ဖြစ်သောအရှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်သောအဆွေခင်ပွန်းကြီးပေကည်း၊ အရှင်အာနန္ဒာ၏အထံသို့သွား၍ အရှင်အာနန္ဒာကိုအဘော်ခေါ်၍ ဘုရားသခင်နှင့်

စကားပြောစေအံ့''ဟု အရှင်အာနန္ဒာ၏အထံသို့သွား၍ ''အရှင်ဘုရား.... အကျွန်ုပ်၏အစ်ကိုကြီးပရိနိဗ္ဗာန်လွန်ချေပြီ၊ ဤသည်ကားအရှင်သာရိပုတြာ၏သပိတ်,သင်္ကန်းတို့တည်း၊ ဤသည်ကားအရှင်သာရိပုတြာ၏ ဓာတ်တော်တို့တည်း''ဟု တခုတခုစီပြ၍ လျှောက်ကြား၏။

အရှင်အာနန္ဒာသည် အရှင်စုန္ဒနှင့်တကွ ဘုရားသခင့်အထံတော်သို့သွား၍ ''ဤသည်ကား အရှင်သာရိပုတြာ၏သပိတ်,သင်္ကန်းတည်း၊ ဤသည်ကား အရှင်သာရိပုတြာ၏ဓာတ်တော်တည်း''ဟု အသီးအသီးလျှောက်၏၊ ဘုရားသခင်သည်လည်း လက်တော်ကိုဆန့်ပြီးလျှင် ဓာတ်တော်ကိုလက်ဝါးတော်အပြင်၌ထား၍ ရဟန်းတို့ကိုခေါ်တော်မူ၏။

(၁) ''ချစ်သားရဟန်းများတို့....အကြင်ရဟန်းသည်ရှေးဖြစ်သောနေ့၌တန်းခိုးပြာဋိဟာကိုပြ၍ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုရန်အကြောင်းကို ခွင့်တောင်းပန်ထွာ၏၊ ယခုအခါ၌ဤသည်တို့ကား ထိုရဟန်း၏ဖြူစင်သန့်ရှင်းသော ခရုသင်းအရောင်ကဲ့သို့ ဓာတ်တော်အစုသာထင်ကုန်တော့သည်၊ ထိုသာရိပုတြာသည် တသင်္ချေနှင့်ကမ္ဘာတသိန်း (ပါရမီကို) ဖြည့်လေ၏။

(၂) ချစ်သားတို့....ဤသူသည် ငါဘုရားဟောတော်မူသော ဓမ္မစက်ကိုအတုပြု၍ ဟောနိုင်ပေ၏၊ ဤသူသည် အဘော်ရလှလေ၏၊ ဤသူသည် ပြည့်စုံသောသာဝကအစည်းအဝေးရှိလေ၏၊ ဤသူသည် ငါဘုရားကိုထား၍ တသောင်းသောစကြဝဠာ၌ အတုမရှိ၊ ဤသူသည်ကြီးသောပညာရှိ၏၊ ရွှင်သောပညာရှိ၏၊ (လျင်သောပညာရှိ၏၊) ထက်မြက်ထိုးထွင်းသောပညာရှိ၏၊ ဤသူသည် အလိုနည်း၏၊ ရောင့်ရဲလွယ်၏၊ ဆိတ်ငြိမ်သောအရပ်သို့ကပ်တတ်၏၊ လူတို့နှင့်နှီးနှောခြင်းမရှိ၊ အားထုတ်အပ်သောလုံ့လရှိ၏၊ မကောင်းမှုကိုပြုသောသူတို့ကိုကဲ့ရဲ့တတ်၏။

(၃) ချစ်သားတို့....ဤသူကား ငါးရာသောစည်းစိမ်တို့ကိုစွန့်၍ ရဟန်းပြုသည်၊ ငါဘုရား၏သာသနာတော်၌ မြေနှင့်တူသောသည်းခံခြင်းရှိ၏၊ ဤသူကား ဦးချိုကျိုးသောနွားလားဥသဘနှင့်တူ၏။

(၄) ချစ်သားတို့.... ပညာကြီးသော ငါ့သားသာရိပုတြာ၏ ဓာတ်ကိုရှုကြည့်ကုန်လော့''ဟု ဂါထာငါးရာတို့ဖြင့် အရှင်သာရိပုတြာ၏ဂုဏ်ကိုချီးမွမ်းမြွက်စားတော်မူ၏။

''ပါပဂရဟီ သေ ဘိက္ခု၊ ပဉ္စဇာတိ သတာနိ'' အစရှိသည်ဖြင့် ပါဠိ၌ရှိရကား—ပါရမီတော်ခဏ်း၌—

"ပါပဂရဟိ၊ ခေါ်တွင်ညီလျက်" [ရူပသာရိပုဏ္ဏေးမသားဖြစ်ရကား] "သာရိမယ်တော်၊မွေး၍ခေါ်သည်၊ထေရ်ကျော်မဟာ၊သာရိပုတြာ"ဟု စပ်လေသည်။

ဘုရားသခင်ချီးမွမ်းမြှောက်စားတော်မူသောစကားကိုကြားလျှင်အရှင်အာနန္ဒာသည် မတည်တံ့နိုင်၊ တုန်လှုပ်လျက်ငိုကြွေးခြင်းကိုပြု၏၊ ဘုရားသခင်သည်လည်း "အာနန္ဒာ····ငါဘုရားသည်ရှေးမဆွကပင် သင်အားဟောတော်မူပြီမဟုတ်လော၊အမိ,အဘ,နှမ,အစ်ကိုအစရှိသော ချစ်အပ်သူတို့နှင့် နာနာဘာဝဟုဆိုအပ်သော ရှင်၍သဖြင့် ကွဲရခြင်း၊ ဝိနာဘာဝဟု ဆိုအပ်သော သေ၍သဖြင့် ကွဲရခြင်းရှိ၏၊ ထိုကွေကွင်းခြင်း,ပျက်စီးခြင်းကို ပါရမီဆယ်ပါးကိုဖြည့်သဖြင့် ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်၍ရှင်း, ဓမ္မစကြာတရားကို ဟော၍ရှင်း,ယမိုက်ပြာဋိဟာကိုပြု၍ တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ ဝါကပ်ခြင်းကိုပြု၍ရှင်း ဖြစ်ခြင်း,ပျက်ခြင်းကို ငါဘုရားအား မတွေ့စေလင့်ဟု အဘယ်မှာတောင့်တငြားသော်လည်း အခွင့်အရာမဟုတ်၊ ငိုကြွေးမြည်တမ်းသဖြင့်ကား အဘယ်မှာလျှင် အကြောင်းသင့်အံ့နည်း"ဟု တရားဓမ္မကိုပြတော်မူ၍ သက်သာရာရစေ၏၊ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်သာရိပုတြာ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ချီးမွမ်းတော်မူပြီးလျှင် ဓာတုစေတီကို ပြုတော်မူစေ၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ကြွအံ့သောငှါ အရှင်အာနန္ဒာအား အမှတ်ပေးတော်မူ၏၊ အရှင်အာနန္ဒာသည် ရဟန်းတို့ထံသို့ အကြောင်းကိုကြားခပ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ရဟန်းအပေါင်းခြံရံလျက် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ကြွတော်မူလေ၏။

၉၉။ အရှင်မောဂ္ဂလာန် ပရိနိဗ္ဗာန်စံယူခြင်း

ထိုသို့ ကြွတော်မူသောအခါ တန်ဆောင်မုန်းလကွယ်နေ့ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်သည် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်မောဂ္ဂလာန်၏ ဓာတ်တော်တို့ကိုယူ၍ ဓာတုစေတီကို ပြုစေ၏။

[အရှင်မောဂ္ဂလာန်ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသော အခြင်းအရာကို ဤတွင်အကျယ်မဆိုပြီ၊ ဓမ္မပဒအဋ္ဌကထာစသောကျမ်းတို့၌လာသောနည်းကို အစဉ်မှီး၍ သိအပ်၏။]

၁၀၀။ မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန်စံယူမည့်အကြောင်းကို အရိပ်အမြွက်ကိုဟောတော်မူခြင်း

မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှ အစဉ်သဖြင့် ဂင်္ဂါသို့ ရှေးရှုကြွတော်မူ၍ ဥက္ကစေလသို့ရောက်ခတော်မူ၏၊ ထိုဥက္ကစေလ၌ ဂင်္ဂါမြစ်နားဝယ် ရဟန်းအပေါင်း ခြံရံလျက်ထွက်တော်မူခဲ့သော် ဝေသာလီသို့ရောက်တော်မူ၏၊ ထိုသို့

ရောက်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အခါ သင်းပိုင်တော်ကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ဆောင်တော်မူလျက် ဝေသာလီပြည်သို့ ဆွမ်းခံဝင်တော်မူ၍ ဆွမ်းခံရာမှ ပြန်လည်တော်မူခဲ့ပြီးသော် အရှင်အာနန္ဒာကို ခေါ်တော်မူ၏၊ "အာနန္ဒာ....စမ္မခက်ကိုယူခဲ့လော့၊ စာပလအရပ်သို့ နေ့အဘို့ နေခြင်းငှါကပ်ကုန်အံ့"ဟု မိန့်တော်မူ၏၊ "အရှင်ဘုရား....ကောင်းပါပြီ"ဟု အရှင်အာနန္ဒာလည်း မြတ်စွာဘုရား အမိန့်တော်ကို ဝန်ခံ၍ ဘုရားသခင် နောက်တော်မှ အစဉ်တစိုက်လိုက်လေ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် စာပလအရပ်သို့ ကြွတော်မူ၍ ခင်းအပ်သော မြတ်သောနေရာ၌ နေတော်မူ၏။

အရှင်အာနန္ဒာသည်လည်း ဘုရားရှိရာသို့ချဉ်းကပ်၍ ဘုရားသခင်ကိုရှိခိုးလျက် လျောက်ပတ်သောနေရာ၌နေ၏၊ ထိုသို့နေသောအခါ အရှင်အာနန္ဒာကို မြတ်စွာဘုရားသည် "အာနန္ဒာ....ဝေသာလီပြည်သည် မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိ၏၊ ဥဒေနအမည်ရှိသော နတ်တို့၏နေရာ **ဥဒေနစေတီ**သည် မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိ၏၊ ဂေါတမအမည်ရှိသောနတ်၏နေရာ **ဂေါတမစေတီ**သည်လည်းမွေ့လျော်ဘွယ်ရှိ၏၊ သတ္တမ္ဗနအမည်ရှိသောနတ်၏နေရာ **သတ္တမ္ဗနစေတီ** သည်မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိ၏၊ ဗဟုပုတ္တိအမည်ရှိသောနတ်၏နေရာ **ဗဟုပုတ္တိစေတီ**သည် မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိ၏၊ သာရန္ဒဒအမည်ရှိသောနတ်၏နေရာ **သာရန္ဒဒစေတီ**သည် မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိ၏၊ စာပလအမည်ရှိသောနတ်၏နေရာ **စာပလစေတီ**သည် မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိ၏။

"အာနန္ဒာ....တစုံတယောက်သောပုဂ္ဂိုလ်သည် ဣဒ္ဓိပါဒ်လေးပါးတို့ကို ပွါးစေအပ်ကုန်၏၊ အဘန်တလဲလဲ အလေ့အလာပြုအပ်ကုန်၏၊ ယာဉ်ကဲ့သို့ပြုအပ်ကုန်၏၊ (လယ်ယာကဲ့သို့ ပြုအပ်ကုန်၏) အဘန်တလဲလဲထင်စေအပ်ကုန်၏၊ အဘန်တလဲလဲပွါးစေအပ်ကုန်၏၊ အလွန်အားထုတ်အပ်ကုန်၏၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် အလိုရှိသော် အာယုကပ်ပတ်လုံးလည်း တည်ရာ၏၊ အနှစ်တရာထက် အလွန်လည်းတည်ရာ၏၊ "အာနန္ဒာ....ငါဘုရားသည် ဣဒ္ဓိပါဒ်လေးပါးတို့ကိုပွါးစေအပ်ကုန်၏၊ အဘန်တလဲလဲအလေ့အလာပြုအပ်ကုန်၏၊ ယာဉ်ကဲ့သို့ပြုအပ်ကုန်၏၊ လယ်ယာကဲ့သို့ပြုအပ်ကုန်၏၊ အဘန်တလဲလဲထင်စေအပ်ကုန်၏၊ အဘန်တလဲလဲပွါးစေအပ်ကုန်၏၊ အလွန်အားထုတ်အပ်ကုန်၏၊ အာနန္ဒာ....ငါဘုရားသည် အလိုတော်ရှိသည်ရှိသော် အာယုကပ်ပတ်လုံးလည်း တည်တော်မူနိုင်ရာ၏၊ အာယုကပ်ထက် အလွန်မူလည်းတည်တော်မူနိုင်ရာ၏ဟု သုံးကြိမ်မြောက်အောင် မိန့်တော်မူ၏၊ ဤသို့မြတ်စွာဘုရားသည်

အမြွက်အရိပ် နိမိတ်ဩဘာပြုတော်မူသော်လည်း အရှင်အာနန္ဒာသည် မသိနိုင်မာရ်မွေးသကဲ့သို့ဖြစ်၍ "အရှင်ဘုရား....များသောလူတို့၏ စီးပွားချမ်းသာအကျိုးငှါ နတ်တို့၏ စီးပွားချမ်းသာအကျိုးငှါ အာယုကပ်ပတ်လုံး တည်တော်မူပါ"ဟု မတောင်းပန်မိသည်ဖြစ်၍ ရှိခိုးလျက်သာ နေလေ၏။

၁၀၁။ မာရ်နတ်သည်မြတ်စွာဘုရားအားပရိနိဗ္ဗာန် ပြုရန်ခွင့်တောင်းခြင်း

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်အာနန္ဒာကို ခေါ်တော်မူ၍ "အာနန္ဒာ....ယခုအခါ၌ သွားခြင်း၏ ကာလကိုသိလော"ဟု မိန့်တော်မူ၏၊ "အရှင်ဘုရား...ခကာင်းပါပြီ"ဟု အရှင်အာနန္ဒာလည်းဘုရားသခင်အမိန့်ကို ဝန်ခံ၍ နေရာမှထပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားကိုရှိခိုးလျက် လက်ျာရစ်လှည့်သည်ကိုပြု၍ မနီးမဝေးသောအရပ်ဝယ် တခုသောသစ်ပင်ရင်း၌ နေလေ၏၊ ထိုအခါ မာရ်နတ်သားသည် အရှင်အာနန္ဒာသွား၍ မကြာမြင့်မီဘုရားသခင်ရှိရာသို့ချဉ်းကပ်၍ လျောက်ပတ်ရာအရပ်၌ရပ်ပြီးသော်—

> ပရိနိဗ္ဗာတု ဒါနိ ဘန္တေ ဘဂဝါ ပရိနိဗ္ဗာတု သုဂတော။ပရိနိဗ္ဗာနကာလော ဒါနိ ဘန္တေ ဘဂဝတော။

အစရှိသည်ဖြင့်"ဘုန်းတော်ကြီးသောအရှင်ဘုရား...ယခုပရိနိဗ္ဗာန်ယူတော်မူလော့၊ ကောင်းခသာစကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားယခုပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူလော့၊ ဘုန်းတော်ကြီးသောအရှင်ဘုရား....ယခုပရိနိဗ္ဗာန်ယူခါတန်ပြီ၊ အရှင်ဘုရားသည် ဤသို့သောစကားကို မိန့်တော်မူဘူးပါသည်၊ အကြင်မျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ငါဘုရား၏တပည့်သား ရဟန်းယောကျ်ားတို့သည် ထူးသောအရာ၌ မလိမ္မာကုန်သေး၊ ကိုယ်နှုတ်နှလုံးကို မဆုံးမနိုင်ကုန်သေး၊ ရဲရင့်တည်ကြည်လျက် အသင်အကြားမများကုန်သေး၊ လောကုတ္တရာအားလျော်သောတရားကို မကျင့်နိုင်ကုန်သေး၊ မိမိတို့၏ဆရာဖြစ်သောတရားကိုသင်၍မပြနိုင်ကုန်သေး၊ ဟောကြားဖော်ပြခြင်း အပြားအားဖြင့်သိစေခြင်းတို့၌ မစွမ်းနိုင်ကုန်သေး၊ ထိုမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ငါဘုရားပရိနိဗ္ဗာန်မပြုသေးဟုဆိုဘူးပါသည်၊ အရှင်ဘုရား ယခုမူကား အရှင်ဘုရား၏ တပည့်သဃ်ာတို့သည် လိမ္မာခြားနားကြကုန်ပြီ၊ ကိုယ်နှုတ်နှလုံးကိုဆုံးမ နိုင်ကြကုန်ပြီ၊ ရဲရင့်တည်ကြည်ကြကုန်ပြီ၊ အသင်အကြားလည်းများကြကုန်ပြီ၊ ပိဋကတ်သုံးပုံကိုလည်း ဆောင်နိုင်ကြကုန်ပြီ၊

လောကုတ္တရာအားလျော်သော တရားကိုလည်း ကျင့်နိုင်ကြကုန်ပြီ၊ မိမိတို့၏ ဆရာဖြစ်သော တရားကိုလည်း သင်ကြားပြသနိုင်ကြကုန်ပြီ၊ အရှင်ဘုရား…. ယခုအခါ၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုခါတန်ပြီ။

အရှင်ဘုရား….ရှေးကာလ၌ ဤသို့ဆိုဘူးပါသည်၊ ငါဘုရား၏တပည့်ဖြစ်သော ရဟန်းမိန်းမ, ဥပါသကာယောကျ်ား, ဥပါသိကာ မိန်းမတို့သည် မလိမ္မာကြကုန်သေး၊ ကိုယ်နှုတ်နှလုံးကို မဆုံးမနိုင်ကြကုန်သေး၊ ရဲရင့်တည်ကြည်ကုန်လျက် အသင်အကြား မများကုန်သေး၊ လောကုတ္တရာအားလျော်သောတရားကို မကျင့်နိုင်ကြကုန်သေး၊ မိမိတို့၏ ဆရာဖြစ်သော တရားကိုသင်ကြား၍ မပြနိုင်ကြကုန်သေး၊ ထိုမျှလောက်သောကာလပတ်လုံး ငါဘုရားပရိနိဗ္ဗာန်မပြုသေးဟု ဆိုဘူးပါသည်၊ ယခုမူကား အရှင်ဘုရား၏ တပည့်သားဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းမိန်းမ, ဥပါသကာယောကျ်ား ဥပါသိကာ မိန်းမတို့သည် လိမ္မာခြားနားကြကုန်ပြီ၊ ကိုယ်နှုတ်နှလုံးကို ဆုံးမနိုင်ကြကုန်ပြီ၊ ရဲရင့်တည်ကြည်ကြကုန်ပြီ၊ အသင်အကြားများကြကုန်ပြီ၊ ပိဋကတ်သုံးပုံကို ဆောင်နိုင်ကြကုန်ပြီ၊ လောကုတ္တရာ အားလျော်သော တရားကို ကျင့်နိုင်ကြကုန်ပြီ၊ မိမိတို့၏ဆရာဖြစ်သောတရားတို့ကို သင်ကြားပြသနိုင်ကြကုန်ပြီ၊ အရှင်ဘုရား….ယခုအခါ၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ယူခါတန်ပြီ။

အရှင်ဘုရား….ရှေးကာလ၌ဤသို့ဆိုဘူးပါသည်၊အကြင်မျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ငါဘုရား၏သာသနာတော်သည် မပြည့်စုံသေး၊ စည်ပင်ပြန့်ပွား များခြင်းမရှိကုန်သေး၊(အထူးထူးအပြားပြား များစွာမဖြစ်သေး၊) လူ, နတ်,ဗြဟ္မာတို့သည်ကောင်းစွာမသိအပ်ကုန်သေး၊ထိုမျှလောက်သောကာလ ပတ်လုံး ငါဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန်မပြုသေးဟုဆိုဘူးပါသည်၊ ယခုမူကား အရှင်ဘုရား၏ သာသနာတော်သည်ပြည့်စုံပါပြီ၊ စည်ပင်ပြန့်ပွား အများတို့သိအပ်ကုန်ပြီ၊ အထူးထူးအပြားပြား များစွာဖြစ်ကုန်ပြီ၊ လူ, နတ်, ဗြဟ္မာတို့သည် သိအပ်ကုန်ပြီ၊ ပရိနိဗ္ဗာန်ယူခါတန်ပြီ၊ ပရိနိဗ္ဗာန်ယူတော်မူပါလော့'' ဟု လျှောက်ပေ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း မကောင်းသောစိတ်ရှိသော မာရ်နတ်သားကို ဤသို့မိန့်တော်မူ၏၊ ''ဟယ်မာရ်ယုတ်….သင်မကြောင့်ကြလင့်၊ မကြာမြင့်မီ ငါဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူအံ့၊ ဤလမှသည် သုံးလလွန်သဖြင့် ငါဘုရားပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူအံ့'' ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် စာပလအမည်ရှိသောစေတီ၌ သတိသမ္ပဇဉ်နှင့်ပြည့်စုံတော်မူသည်ဖြစ်၍ (အာယုသင်္ခါရလွှတ်တော်မူ၏၊) အာယုသင်္ခါရကိုလွှတ်တော်မူသည်ရှိသော် ကြောက်ထိတ်လန့်ခြင်း, ကြက်သီးမွေး

ညွှင်းထခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်သော မြေကြီး၏တုန်လှုပ်ခြင်းဖြစ်၍တော်လည်း၏၊ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ ဥဒါန်းစကားကို မြွက်တော်မူ၏။

တုလ မတုလဉ္စ သမ္ဘဝံ၊ ဘဝသင်္ခါရ မဝဿဇိ မုနိ။
အဇ္ဈတ္တရတော သမာဟိတော၊ အဘိန္ဒိ ကဝစ မိဝတ္တသမ္ဘဝံ။

မုနိ၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။ သမ္ဘဝံ၊ ဘဝ၌ဖြစ်ခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်သော။ ဘဝသင်္ခါရံ၊ ဘဝသစ်ကိုပြုတတ်ထသော။ တုလဉ္စ၊ ကာမာဝစရကံကိုငှင်း။ အတုလဉ္စ၊ ရူပါဝစရကံကိုငှင်း။ တနည်းကား—အတုလဉ္စ၊ အရူပါဝစရကံကိုငှင်း။ အဇ္ဈတ္တရတော၊ မိမိသန္တာန်၌မွေ့လျော်သည်ဖြစ်၍။ သမာဟိတော၊ ဥပစာရသမာဓိဖြင့် တည်ကြည်သောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍။ အဝဿဇိ၊ စွန့်ပြီ။ အတ္တသမ္ဘဝံ၊ မိမိသန္တာန်၌ဖြစ်သော။ ကိလေသဇာတံ၊ ကိလေသာအပေါင်းကို။ မဟာယောဓော၊ စစ်သူကြီးသည်။ သင်္ဂါမေ၊ စစ်မြေပြင်အရပ်၌။ ကဝစံ၊ လွှားကာကို။ အဘိန္ဒိဣဝ၊ ဖျက်ဆီးသကဲ့သို့။ အဘိန္ဒိ၊ ဖျက်ပြီ။

[အဘယ့်ကြောင့်ဥဒါန်းစကားကို ဘုရားသခင်မိန့်တော်မူလေသနည်းဟူမူကား—မြတ်စွာဘုရားသည် အစဉ်တစိုက် နောက်တော်ကလိုက်၍ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူပါဟုနှိပ်စက်ခြင်းမှ ကြောက်လန့်သောကြောင့် အာယုသင်္ခါရကို လွှတ်ရလေသည်ဟု တစုံတယောက်သောသူသည်ဆိုရာ၏၊ ထိုသို့ ဆိုရာမရှိအောင် ဥဒါန်းကျူးတော်မူသတည်း။]

၁၀၂။ ရှင်အာနန္ဒာအား မြေလှုပ်ခြင်း ရှစ်ပါးကို ဟောတော်မူခြင်း

ထိုအခါ၌ အရှင်အာနန္ဒာအား ဤသို့သောအကြံဖြစ်သတည်း၊ "အံ့ဘွယ်သရဲမဖြစ်ဘူးမြဲတကား၊ ကြောက်လန့်ခြင်း, ကြက်သီးမွေးညှင်း ထခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်သော ဤမြေလှုပ်ခြင်းသည် ပြင်းစွာတကား၊ နတ်၏တော်လည်းခြင်းတို့သည်လည်းဖြစ်လတ်ကုန်၏၊ဤမြေလှုပ်ခြင်း၏ ထင်ရှားစွာ ဖြစ်ခြင်းငှာ အကြောင်းကား အသို့တုံနည်း" ဟု အကြံဖြစ်သတည်း၊ ထိုသို့အကြံဖြစ်ပြီးသောနောင်မှ အရှင်အာနန္ဒာသည် ဘုရားသခင်ရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရှိသေစွာ ရှိခိုးလျက် လျောက်ပတ်စွာနေပြီးသော် ဤသို့လျှောက်၏၊ "အရှင်ဘုရား.... ဤမြေကြီးတုန်လှုပ်ခြင်းကား ပြင်းစွတကား၊ အကြောင်းအသို့တုံနည်း" ဟု လျှောက်လေ၏၊ "အာနန္ဒာ....ဤမြေကြီး ပြင်းစွာတုန်လှုပ်ခြင်း၏အကြောင်းကား ရှစ်ပါးတည်း၊ ရှစ်ပါးဟူသည် အဘယ်နည်းဟူမူကား—

(၁) "အာနန္ဒာ...ဤမြေကြီးသည်ရေပေါ်၌တည်၏၊ရေသည်လည်းလေ ပေါ်၌တည်၏၊လေသည်လည်း ဟင်းလင်းအပြင် ကောင်းကင်၌ တည်၏၊အာနန္ဒာ...အကြင်အခါ၌ ပြင်းစွာသောလေတို့သည် လာ လတ်ကုန်သည်ဖြစ်၍ တုန်လှုပ်၏၊ လေလှုပ်သဖြင့် ရေတို့သည် တုန်လှုပ်၏၊(ရေလှုပ်သဖြင့် ဤမြေကြီးသည်တုန်လှုပ်၏။)ဤသည် လျှင် မြေလှုပ်ခြင်း၏အကြောင်းတပါးတည်း။

(၂) အာနန္ဒာ....တန်းခိုးနှင့် ပြည့်စုံသော အဘိညာဉ်စိတ်၌ လေ့လာ သည်၏အဖြစ်သို့ရောက်သော ရဟန်းပုဏ္ဏားတို့သည်လည်း ရှိ၏၊ တန်းခိုး အာနုဘော်ကြီးသော နတ်တို့သည်လည်းရှိ၏၊ တန်းခိုး ကြီးသောသူသည် အနည်းငယ်သော ပထဝီကသိုဏ်းလျှင် အာရုံ ရှိသော အမှတ်သညာကိုရင်း, အားကြီး စွာသောအာလောက ကသိုဏ်းလျှင် အာရုံရှိသော အမှတ်သညာကိုရင်းပွါးစေအပ်၏၊ ထိုတန်းခိုးရှိသောသူသည် ဤမြေကြီးကိုလှုပ်စေ၏၊ ဤသည်လည်း နှစ်ကြိမ်မြောက်သော မြေလှုပ်ခြင်း၏အကြောင်းတပါးတည်း။

(၃) အာနန္ဒာ....ဘုရားလောင်းသည် တုသိတာနတ်ပြည်မှ စုတေ၍ သတိ,သမ္ပဇဉ်နှင့်တကွ မယ်တော်ဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေနေတော်မူ၏၊ ထိုအခါ၌ မြေလှုပ်၏၊ ဤသည်လည်း သုံးကြိမ်မြောက်သော မြေလှုပ်ခြင်း၏အကြောင်းတပါးတည်း။

(၄) အာနန္ဒာ....ဘုရားအလောင်းသည်သတိ,သမ္ပဇဉ်နှင့်ပြည့်စုံသည် ဖြစ်၍ မယ်တော်ဝမ်းမှဘွားတော်မူ၏၊ ထိုအခါ၌မြေကြီးတုန်လှုပ် ၏၊ ဤသည်လည်း လေးကြိမ်မြောက်သော မြေလှုပ် ခြင်း၏ အကြောင်းတပါးတည်း။

(၅) အာနန္ဒာ.... ငါဘုရားသည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို သိတော်မူ၍ ဘုရားဖြစ်တော်မူ၏၊ထိုအခါ ဤမြေကြီးတုန်လှုပ်၏၊ဤသည်လည်း ငါးကြိမ်မြောက်သော မြေလှုပ်ခြင်း၏အကြောင်းတပါးတည်း။

(၆) အာနန္ဒာ....ငါဘုရားသည် အတုမရှိသော မြတ်သော ဓမ္မစကြာ တရားတော်ကို ဟောတော်မူ၏၊ ထိုအခါမြေကြီး တုန်လှုပ်၏၊ ဤသည်လျှင်ခြောက်ကြိမ်မြောက်သောမြေလှုပ်ခြင်း၏ အကြောင်း တပါးတည်း။

(၇) အာနန္ဒာ....ငါဘုရားသည် သတိ,သမ္ပဇဉ်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသည်ဖြစ်၍ အာယုသင်္ခါရကိုလွှတ်တော်မူ၏၊ထိုအခါ၌ မြေကြီးတုန်လှုပ်၏၊ ဤသည်လည်း ခုနစ်ကြိမ်မြောက်ဖြစ်သော မြေကြီးတုန်လှုပ်ခြင်း၏အကြောင်းတပါးတည်း။

(၈) အာနန္ဒာ.... ငါဘုရားသည် ဝိပါကကမ္မဇရုပ် အကြွင်းမရှိသော နိဗ္ဗာနဓာတ်ဖြင့် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူ၏၊ ထိုအခါ မြေကြီးတုန်လှုပ်၏၊ ဤသည်လည်း ရှစ်ကြိမ်မြောက်သော မြေကြီးတုန်လှုပ်ခြင်း၏အကြောင်းတပါးတည်း။

အာနန္ဒာ....ဤရှစ်ပါးသော အကြောင်းတို့ကြောင့် ဤမြေကြီးတုန်လှုပ်သတည်း၊ အာနန္ဒာ....ငါဘုရားသည် တရံရောအခါ ဥရုဝေလအမည်ရှိသောရွာ၌ နေရဉ္ဇရာမြစ်၏အနီး ဆိတ်ကျောင်းတို့သည် စိုက်အပ်သော ညောင်ပင်ရင်း၌ ဘုရားဖြစ်စကနေတော်မူ၏၊ အနန္ဒာ....ထိုအခါ ယုတ်မာသောမာရ်နတ်သားသည် ငါဘုရားရှိရာသို့ချဉ်းကပ်၍ "ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်ဘုရား....ယခုပရိနိဗ္ဗာန်ယူစံတော်မူတော့"ဟု လျှောက်ဘူး၏၊အာနန္ဒာ ငါဘုရားသည် မာရ်ယုတ်ကို"ဟယ်မာရ်ယုတ်....ငါဘုရား၏ တပည့်သားဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းယောကျ်ား, ရဟန်းမိန်းမ, ဥပါသကာယောကျ်ား, ဥပါသိကာမိန်းမတို့သည် လိမ္မာခြားနား အကြားအမြင်မရှိကြသေး၊ ရဲရင့်တည်ကြည်စွာ လောကုတ္တရာ အားလျော်သော တရားကို မကျင့်နိုင်ကြသေး၊ သူတပါးတို့အား သင်ကြားပို့ချ မပြသနိုင်ကြသေး၊ ငါ၏သာသနာတော်သည် စည်ပင်ထွန်းလင်းခြင်း အားမကြီးသေး၊ ထိုမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ငါဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် မစံလွန်သေး"ဟု ပယ်တော်မူလိုက်၏၊ အနန္ဒာ.... စာပလအရပ်၌လည်းယုတ်မာသောမာရ်နတ်သည်"ပရိနိဗ္ဗာန်ယူတော်မူပါ" ဟု လျှောက်ပြန်သည်၊ အာနန္ဒာ....မာရ်နတ်လျှောက်လာလျှင် "မစိုးရိမ်နှင့် မာရ်ယုတ်....ဤလမှ သုံးလလွန်သဖြင့် ငါဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံယူတော်မူအံ့ဟု အာယုသင်္ခါရကို လွှတ်တော်မူပြီ"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဤသို့ မိန့်တော် မူလေသော် အရှင် အနန္ဒာသည် ဘုရားသခင်ကို "အရှင်ဘုရား.... အာယုကပ် ပတ်လုံး တည်တော် မူပါဦး၊ များစွာသောလူ,နတ်တို့၏အစီးအပွါးအကျိုးငှါအာယုကပ်ပတ်လုံးတည်တော်မူပါ" ဟု လျှောက်၏၊"အာနန္ဒာ....ငါဘုရားကိုတောင်းပန်ခြင်းသည် အကြောင်းမသင့် အခွင့်မဟုတ်"ဟု ပယ်တော်မူ၏၊ အရှင်နန္ဒာလည်း သုံးကြိမ်မြောက်

အောင်တောင်းပန်၏၊ "အာနန္ဒာ···· သင်သည်ငါဘုရား၏ လေးပါးသော မဂ်ဉာဏ်တို့ကို ယုံကြည်၏လော"ဟု မေးတော်မူ၏၊ "အရှင်ဘုရား···ဩော်-ယုံကြည်ပါ၏၊ အရှင်ဘုရား···· မြတ်စွာဘုရား၏ မျက်မှောက်တော်၌ ထိုမဂ်ဉာဏ်ကို သိခြင်းကိုကြားဘူးပါပြီ၊ ထိုမဂ်ဉာဏ်ကို သိခြင်းကိုနာဘူးပါပြီ"ဟုလျှောက်၏။

"အာနန္ဒာ····အမှတ်မရှိသောသူသည် ဣဒ္ဓိပါဒ်တရားကိုပွါးစေ၍ အာယုကပ်ပတ်လုံးဖြစ်စေ, အာယုကပ်ထက် အလွန်ဖြစ်စေ နေနိုင်ရာ၏၊ ထို့အတူ ပင် ငါဘုရားသည်သည်း ဣဒ္ဓိပါဒ်လေးပါးတရားတို့ကို များစွာပွါးစေ၍ အာယုကပ်ပတ်လုံးဖြစ်စေ, အာယုကပ်ထက်အလွန်ဖြစ်စေ အလိုတော်ရှိသမျှနေတော်မူနိုင်၏ဟု မိန့်တော်မူသည်ကို သင်ယုံကြည်၏လော"ဟု မေးတော်မူ၏။ "အရှင်ဘုရား····ဩော်-ယုံကြည်ပါ၏"ဟုလျှောက်ပေသော် "အာနန္ဒာ···· သင်သည် ဤငါဘုရားသာသနာတော်၌ ယုံကြည်သောသူဖြစ်လျက် နိမိတ်ဩဘာပြုတော်မူသောအခါ၌ သင်မတောင်းပန်၊ ထိုမတောင်းပန်ခြင်းသည် သင်၏အမှုပင်၊ ထိုသို့မတောင်းပန်ခြင်းသည်သင်၏ချွတ်ယွင်းခြင်းပင်တည်း၊ အာနန္ဒာ····သင်သည် ငါဘုရားကို အကယ်၍ တောင်းပန်မူကား သင်၏ စကားကို နှစ်ကြိမ်ပယ်သော်လည်း သုံးကြိမ်မြောက်အောင် တောင်းပန်သော စကားကို ငါသည်းမခံရလေလော၊ ယခုမှသင်တောင်းပန်ခြင်းသည် သင်၏ ချွတ်ယွင်းခြင်းသာတည်း။

အာနန္ဒာ····ငါဘုရားသည် တရံရောအခါ ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်၌ နေတော်မူသည်၊ ထိုသို့နေတော်မူသောအခါ၌လည်း ငါဘုရားသည် သင့်ကိုမိန့်တော်မူ၏၊ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သည် မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိ၏၊ ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်သည်လည်း မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိ၏၊ ဤသို့အစရှိသည်ဖြင့် ငါဘုရား မိန့်တော်မူသည်ကို ထိုအခါ သင်မတောင်းပန်ပါ၊ အကယ်၍ သင်တောင်းပန်အံ့၊ နှစ်ကြိမ်မြောက်သော စကားကိုပင်ပယ်သော်လည်း သုံးကြိမ်မြောက် တောင်းပန်သော စကားကို သည်းမခံရလေလော၊ ထိုသို့ မတောင်းပန်ခြင်းသည် သင်၏ ချွတ်ယွင်းခြင်းသည်သာတည်း"၊ ဤသို့အစရှိသည်ဖြင့် များစွာမိန့်ကြားတော်မူပြီး၍ "အာနန္ဒာ····ယခုအခါ၌ အာယုသင်္ခါရကိုလွှတ်တော်မူပြီ၊ ငါဘုရားသည် အသက်ဟူသောအကြောင်းကြောင့် ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသောစကားကို တဘန်ပြုပြင်ခြင်းသည် အကြောင်းမသင့်၊ အခွင့်မဟုတ်၊ အာနန္ဒာ····မဟာဝုန် ကူဋာဂါရသို့ သွားကြကုန်အံ့"ဟု မိန့်တော်မူသော် "အရှင်ဘုရား····ကောင်းပါပြီ"ဟု ဝန်ခံ၏။

ဘုရားသခင်သည် အရှင်အာနန္ဒာနှင့်တကွ မဟာဝုန်ကူဋာဂါရ အရပ်သို့ ကြွတော်မူ၍ "အာနန္ဒာ.... သွားချေလော့၊ ဝေသာလီပြည်ကိုမှီ၍ နေကြကုန်သော ရဟန်းတို့ကို စည်းဝေးရာစရပ်၌ အညီအညွတ်စည်းဝေးစေလော့" ဟု မိန့်တော်မူ၏၊ အရှင်အာနန္ဒာလည်း "ကောင်းပါပြီအရှင်ဘုရား"ဟု ဝန်ခံ၍ ဝေသာလီပြည်ကို မှီ၍နေကုန်သော အလုံးစုံသော ရဟန်းတို့ကို စည်းဝေးရာ စရပ်၌ စည်းဝေးစေပြီးသော် ဘုရားရှိရာ အရပ်သို့ ကပ်၍ရှိခိုးလျက် "အရှင်ဘုရား....ရဟန်းတို့ကိုစည်းဝေးစေပါပြီ၊ ကြွတော်မူအံ့သောအခါကို သိတော် မူပါလော" ဟု လျှောက်လေ၏၊ မြတ်စွာဘုရား သည်လည်း စည်းဝေးရာစရပ်သို့ ကြွတော်မူ၍ ခင်းအပ်သောနေရာ၌နေပြီးသော် ရဟန်းတို့ကို ခေါ်တော်မူ၍—

တသ္မာတိဟ ဘိက္ခဝေ ယေ တေ မယာ ဓမ္မာ အဘိညာ ဒေသိတာ—

အစရှိသည်ဖြင့် ချစ်သား ရဟန်းတို့.... ဤသာသနာတော်၌ ငါဘုရားသည် သင်တို့အကျိုးငှါ သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်ဖြင့်သိ၍ အကြင် တရားတို့ကို ဟောတော်မူအပ်ကုန်ပြီ၊ ထိုတရားတို့ကို သင်တို့သည် မြဲမြံစွာသင်ကြား၍ အဘန်တလဲလဲ မှီဝဲခံစား ပွါးများစေအပ်ကုန်၏၊ ဤသို့ ပွါးစေရသော် ဤ ငါဘုရား၏ သာသနာတော်သည် အရှည်ကာလ ထွန်းပရာ၏၊ သာသနာတော် အရှည်ကာလ ထွန်းပခြင်းသည် များစွာသော လူ,နတ်တို့၏ အစီးအပွါး များခြင်းငှါဖြစ်ရာ၏၊ သာသနာတော်၏ အရှည်ကာလထွန်းပခြင်းငှါ ပွါးများစေအပ်သောတရားတို့ဟူသည် အဘယ်သည်တို့နည်းဟူမူကား-သတိပဋ္ဌာန်လေးပါး, သမ္မပ္ပဓာန်လေးပါး, ဣဒ္ဓိပါဒ်လေးပါး, ဣန္ဒြေငါးပါး, ဗိုလ်ငါးပါး,ဗောဇ္ဈင်ခုနစ်ပါး, မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး ဤတရားအစုတို့တည်း။ ဤတရားအစုတို့ကို ငါဘုရားသည် သင်ချစ်သားရဟန်းတို့အား ကောင်းစွာဟောကြားတော်မူအပ်ပြီ၊ အဘန်တလဲလဲဆောင်ရွက်ကုန်လော့၊ သင်္ခါရတရားတို့သည် ဖြစ်တတ်,ပျက်တတ်သော သဘောရှိကုန်၏၊ မမေ့မလျော့သဖြင့် ပြည့်စုံစေလော့၊ ငါဘုရားသည် မရှည်မကြာ ပရိနိဗ္ဗာန်စံလွန်တော်မူလတ္တံ့၊ ဤသို့ တရားရေအေး အမြိုက်ဆေးကိုတိုက်ကျွေးတော်မူ၏။

၁၀၃။ ဝေသာလီပြည်ကိုအဆုံးစွန်ကြည့်တော်မူခြင်း၊

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အခါ သင်းပိုင်ကိုပြင်ဝတ်တော်မူ၍ သပိတ်,သင်္ကန်းကို ဆောင်ယူလျက် ဝေသာလီပြည်သို့ ဆွမ်းခံဝင်တော်မူ၍

ဆွမ်းခံရွာမှဘဲပြီးသော် ဆင်ပြောင်ကြီး၏ကြည့်ခြင်းဖြင့် ဝေသာလီပြည်ကို ကြည့်တော်မူ၍ အရှင်အာနန္ဒာကိုခေါ်တော်မူ၍ "အာနန္ဒာ....ငါဘုရားသည် ဝေသာလီပြည်ကို ဤသို့ဆင်ပြောင်ကြီး၏ကြည့်ခြင်းဖြင့် ကြည့်တော်မူခြင်းသည် အဆုံးစွန်သောကြည့်ခြင်းဖြစ်လတ္တံ့"ဟုမိန့်တော်မူ၏။

[ဤအရာ၌ ဆင်ပြောင်ကြီး၏ကြည့်ခြင်းကဲ့သို့ကြည့်တော်မူ၏ဟူသည်ကား- လူတို့၏အရိုးတို့သည် အစွန်းကို အစွန်းချင်းထိ၍တည်ကြကုန်သကဲ့သို့ ဘုရားသခင်၏အရိုးတို့သည်မဟုတ်ကုန်၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရိုးတို့သည် ချွန်းတောင်းချိတ်သကဲ့သို့တည်ကုန်သည်၊ (ထိုကဲ့သို့ ဘုရားသခင်တို့၏အရိုးတို့သည်မတည်ကုန်၊) ဘုရားသခင်၏ အရိုးတို့သည်ကား သံကွင်းဆက်သကဲ့သို့ တစပ်တည်းဖြစ်၍ တည်ကုန်သည်၊ ထို့ကြောင့်နောက်သို့ကြည့်တော်မူသောအခါ၌ လည်တော်ကို လှည့်အံ့သောငှါ မတတ်ကောင်း၊ ဥပမာမည်သည်ကား-ဆင်ပြောင်ကြီးသည် နောက်သို့လှည့်၍ကြည့်လိုသော် တကိုယ်လုံးလှည့်၍ ကြည့်ရကုန်သကဲ့သို့ ထို့အတူပင် ဘုရားသခင်တို့သည်လည်း နောက်သို့ကြည့်တော်မူလိုသော် တကိုယ်လုံးလှည့်၍ကြည့်တော်မူရသတည်း။]

မြတ်စွာဘုရားသည် "ဝေသာလီပြည်ကိုကြည့်တော်မူအံ့"ဟု စိတ်တော်ကကြံကာမျှ၌လျှင် ဤမြေကြီးသည် "ကုဋေအထောင်မက ပါရမီသမ္ဘာရတို့ကို ဖြည့်တော်မူကုန်ပြီးသော အရှင်ဘုရားတို့သည်လည်း လည်တော်ကိုလှည့်၍ကြည့်တော်မူရအံ့သော ကိစ္စမရှိပေ"ဟု အိုးထိန်းစက်ကဲ့သို့လည်၍ ဘုရားသခင်အား ဝေသာလီပြည်ကို ရှေးရှုပြုရပေ၏။

[ဝေသာလီပြည်ကိုမြှန်၍ ကြည့်တော်မူခြင်းသည်ကား ဝေသာလီပြည်သူ, ပြည်သားတို့သည် မကြာမြင့်မီ သုံးနှစ်အထက်၌ ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ကုန်ကြလတ္တံ့၊ ဘုရားသခင်ရပ်၍ ကြည့်တော်မူရာကို **နာဂပလောကိတမည်သောစေတီတော်**တည်၍ နံ့သာ, ပန်းအစရှိသည်တို့ဖြင့် ပူဇော်ကုန်လတ္တံ့၊ ထိုသို့ပူဇော်ခြင်းသည် ရှည်ကြာစွာသောကာ လပတ်လုံး စီးပွါးချမ်းသာများစွာဖြစ်ကုန်လတ္တံ့ဟု ကြည့်တော်မူသတည်း။]

၁၆၄။ မဟာပဒေသလေးပါးကိုဟောတော်မူခြင်း

မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်အာနန္ဒာကိုခေါ်တော်မူ၍ "အာနန္ဒာ....ဘဏ္ဍုဂါမသို့ သွားကြကုန်အံ့"ဟု ဘဏ္ဍုဂါမသို့ ကြွတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ကိုခေါ်တော်မူ၍-

စတုန္နံ ဘိက္ခဝေ ဓမ္မာနံ အနနုဗောဓာ-

အစရှိသည်ဖြင့် တရားဓမ္မညွှန်ပြတော်မူ၏၊ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဘဏ္ဍုဂါမ၌ အလိုတော်ရှိသရွေ့ ကာလပတ်လုံး နေတော်မူ၍ အရှင်အာနန္ဒာကိုခေါ်၍ ဟတ္ထိဂါမ,အမ္ဗဂါမ, ဇမ္ဗုဂါမ, ဘောဂနဂရသို့ ကြွတော်မူ၏၊ ထိုအခါ ရဟန်းတို့ကိုခေါ်တော်မူ၍ မဟာပဒေသလေးပါးကို ဟောတော်မူ၏။

၁၀၅။ စုန္ဒရွှေပန်းထိမ်သည်၏သားပြွမ်း ဆွမ်းကိုခံတော်မူခြင်း၊

ထိုဘောဂနဂရ၌ အလိုတော်အတိုင်း နေတော်မူ၍“အာနန္ဒာ···· ပါဝါပြည်သို့ သွားကြကုန်အံ့”ဟု ခေါ်တော်မူ၏၊ အရှင်အာနန္ဒာလည်း“ကောင်းပါပြီ အရှင်ဘုရား”ဟု ဝန်ခံတော်မူ၏၊ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသောရဟန်းအပေါင်းတို့နှင့်တကွ ပါဝါပြည်သို့ ကြွတော်မူလေ၍ ရွှေပန်းထိမ်သည်၏သား စုန္ဒအမည်ရှိသောသူ၏ သရက်ဥယျာဉ်၌ နေတော်မူ၏။

[စုန္ဒသည် ရွှေပန်းတိမ်သည်၏သား ဖြစ်သသတ်၊ ပြည့်စုံ ကြွယ်ဝသောသူတည်း၊ထိုစုန္ဒသည် ဘုရားသခင်ကို ရှေးဦးစွာမြင်သည်ကပင် သောတာပန်ဖြစ်၍ မိမိသရက်ဥယျာဉ်၌ ကျောင်းဆောက်၍ လှူဘူးသတည်း။]

ထိုအခါ စုန္ဒအမည်ရှိသော ရွှေပန်းတိမ်သည်၏ သားသည်“ဘုရားသခင် ပါဝါပြည်သို့ရောက်တော်မူ၍ ငါတို့ဥယျာဉ်၌ ကိန်းဝပ်တော်မူသတတ်” ဟု ကြားလေ၍ ဘုရားသခင်ရှိရာသို့လာပြီးသော် ရှိသေစွာရှိခိုး၍ လျောက်ပတ်ရာ အရပ်၌နေ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း စုန္ဒမည်သော ရွှေပန်းထိမ်သည်၏ သားကို တရားဒေသနာ ကောင်းစွာ ညွှန်ပြ မိန့်ဟတော်မူပေ၏၊ စုန္ဒမည်ရှိသောရွှေပန်းထိမ်သည်၏ သားသည်လည်း တရားစကားကို နာရပြီးသော် ဘုရားသခင်ကိုရှိခိုး၍ “အရှင်ဘုရား····နက်ဖြန် ရဟန်းသံဃာတော်နှင့်တကွ အကျွန်ုပ်၏ ဆွမ်းကိုခံတော်မူပါ”ဟု လျှောက်၏၊ ဘုရားသခင်သည်လည်း ဆိတ်ဆိတ်ဖြစ်၍ ဝန်ခံတော်မူ၏။

ထိုအခါ ရွှေပန်းထိမ်သည်၏ သားဖြစ်သော စုန္ဒသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ဝန်ခံတော်မူခြင်းကိုသိ၍ နေရာမှထပြီးသော်ရှိခိုး၍ လက်ျာရစ်လှည့်သည်ကိုပြု၍ သွားလေ၏၊ စုန္ဒရွှေပန်းထိမ်သည်လည်း ထိုည၌လွန်မြောက် မိုးသောက်သောအခါ မိမိအိမ်၌ မွန်မြတ်သောဘောဇဉ်,ခဲဘွယ်တို့ကို စီရင်စေ၏၊ “ဘုရားသခင်အား ထူးပြားမြိန်ရှက်သော ဝက်သားဖြင့်ပြွမ်းသောဆွမ်းကို လှူအံ့”

ဟု မငယ်လွန်း, မကြီးလွန်း တညီပြင်ဖြစ်သောဝက်သား ကိုဝယ်စေ၍ ကောင်းစွာချက်စေ၏၊ ထိုတညီပြင်ဝက်သားသည် မကြမ်းလွန်း, မနုလွန်း ပြေပြစ်နူးညံ့သည်ဖြစ်၏၊ ဝက်သားဆွမ်းချက်ရာ၌ ကျွန်းငယ်အရံ နှစ်ထောင်နှင့် တကွ ကျွန်းကြီးလေးကျွန်း၌နတ်တို့သည်ဩဇာဟူသမျှကိုထည့်ကုန်၏၊စုန္ဒသည်လည်း အလုံးစုံကိုစီရင်ခင်းကျင်းပြီးသော် ဘုရားသခင်အား "ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော်မူအံ့သောအခါတန်ပါပြီ"ဟုလျှောက်စေ၏။

ဘုရားသခင်သည့်လည်း ထိုနေ့နံနက်ကာလ၌ သင်းပိုင်ကို ပြင်ဝတ်တော်မူ၍ သပိတ်,သင်္ကန်းကို ဆောင်ယူတော်မူ၍ ရွှေပန်းတိမ်သည်သား စုန္ဒ၏အိမ်သို့ ကြွတော်မူပြီးသော် သံဃာတော်နှင့်တကွ ခင်းအပ်သောနေရာ၌ နေတော်မူ၏၊ ထိုအခါ ဘုရားသခင်သည် စုန္ဒကို "စုန္ဒ....ဝက်သားဖြင့် ပြွမ်းသောဆွမ်းဖြင့် ငါဘုရားကိုသာလျှင် လုပ်ကျွေးလော့၊ ထိုမှတပါးသော ဘောဇဉ်, ခဲဘွယ်တို့ဖြင့် သံဃာတော်တို့အား လုပ်ကျွေးလော့"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

စုန္ဒရွှေပန်းထိမ်သည်လည်း ဘုရားသခင်မိန့်တော်မူတိုင်း လုပ်ကျွေးခြင်းကိုပြု၍ ဘုရားသခင်သည် စုန္ဒရွှေပန်းထိမ်သည်ကိုခေါ်၍ "စုန္ဒ....ဝက်သားပြွမ်းဆွမ်း ကြွင်းကို တွင်း၌မြှုပ်လော့၊ စုန္ဒ....ဤဝက်သားပြွမ်းဆွမ်းကို စားသည်ရှိသော် ငါဘုရားသာလျှင် အစာကျေနိုင်၏၊ ငါဘုရားမှတပါးသောပုဂ္ဂိုလ်တို့ စားသော်မကျေနိုင်ရာ၊ ငါဘုရားမှတပါးစားနိုင်, အစာကိုကျေစေနိုင်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကို နတ်ပြည်ငါးထပ်နှင့်တကွ, ဝသဝတ္တီနတ်ပြည်နှင့်တကွ, ဗြဟ္မာ့ပြည်နှင့်တကွသော ဤဩကာသလောက၌ ငါမမြင်၊ ရဟန်း ပုဏ္ဏားနှင့် တကွ သမ္မုတိနတ်တည်းဟူသော လူမင်း, ကြွင်းသောလူနှင့်တကွဖြစ်သော သတ္တသောက၌လည်း ငါမမြင်"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

စုန္ဒပန်းတိမ်သည်လည်း မိန့်တော်မူသည့်အတိုင်း တွင်းတူး၍ ဝက်သားပြွမ်းဆွမ်းကြွင်းကိုမြှုပ်ပြီးသော် ဘုရားရှိရာသို့ကပ်၍ ရှိခိုးလျက်နေ၏၊ ဘုရားသခင်သည်လည်း စုန္ဒရွှေပန်းထိမ်သည်၏သားအား တရားဒေသနာကို ဟောတော်မူ၍ ကြွတော်မူလေ၏။

၁၀၆။ မြတ်စွာဘုရားသည်ဝမ်းသွေးသွန်တော်မူခြင်း

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် စုန္ဒမည်သော ရွှေပန်းထိမ်သည် သား၏ သားပြွမ်းဆွမ်းကိုဘုဉ်းပေးတော်မူသည်နောက်ပြင်းပြသည်းထန်စွာဝမ်းသွေးသွန်သောအနာ သည်ဖြစ်ချေ၏၊ ထိုဝေဒနာကို မြတ်စွာဘုရားသည် သတိ,သမ္ပဇဉ်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသည်ဖြစ်၍ သည်းခံတော်မူ၏၊ စင်စစ်သော်ကား သားပြွမ်းဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးသောကြောင့်- ထိုဝေဒနာရောက်သည်မဟုတ်၊ ထိုဝေ

ဒနာရောက်မည်အမှန်ပင်၊ သားပြွမ်းဆွမ်းကိုမဘုဉ်းပေးရဘဲ ရောဂါရောက်ချေတုံအံ့၊ အတိုင်းထက်အလွန် ပြင်းပြသောဝေဒနာသည်ဖြစ်လတ္တံ့၊ သိမ်မွေ့နူးညံ့သော နတ်ဩဇာထည့်သောသားပြွမ်းဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးရသောကြောင့် နည်းသောဝေဒနာသာဖြစ်သတည်း၊ ထို့ကြောင့် ခြေတော်ဖြင့် ကြွတော်မူနိုင်သတည်း။

မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်အာနန္ဒာကိုခေါ်တော်မူ၍ "အာနန္ဒာ.... ကုသိနာရုံသို့သွားကြကုန်အံ့"ဟု ဆိုတော်မူ၏၊"ကောင်းပါပြီအရှင်ဘုရား" ဟု အရှင်အာနန္ဒာလည်း ဝန်ခံတော်မူ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်အာနန္ဒာကိုခေါ်တော်မူ၍ များစွာသော ရဟန်းသံဃာနှင့်တကွ ကြွတော်မူလေသော် ခရီးလမ်းမှဖဲ၍ တခုသောသစ်ပင်ရင်းသို့ ကြွမြန်းတော်မူ၍"အာနန္ဒာ.. ဒုကုဋ်တော်ကို လေးခေါက်ပြု၍ခင်းလော့၊ ငါဘုရားကိုယ်တော်သည် ပင်ပန်းတော်မူ၍ နားနေဦးမည်"ဟု မိန့်တော်မူ၏၊ အရှင်အာနန္ဒာလည်း"ကောင်းပါပြီအရှင်ဘုရား"ဟု ဒုကုဋ်တော်ကို လေးခေါက်ပြု၍ခင်း၏၊ ဘုရားသခင်သည်လည်း ခင်းအပ်ပြီးသော မြတ်သောနေရာ၌ နေတော်မူပြီးသော် အရှင်အာနန္ဒာကိုခေါ်တော်မူ၍ "အာနန္ဒာ....ငါရေမွတ်သည်၊ ရေဆောင်ယူချေလော့၊ ရေဘုဉ်းပေးတော်မူအံ့"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဤသို့မိန့်တော်မူသော် အရှင်အာနန္ဒာသည် ဘုရားသခင်ကို "အရှင်ဘုရား....ယခုမလ္လာမင်းတို့သည် လှည်းငါးရာတို့ဖြင့် ကူးသွားကြ၍ ဤမြစ်ငယ်ရေသည် မကြည်ပါ၊ ကကုဓမည်သောမြစ် သည် အနီးတွင်ပင် ရှိပါသည်၊ ချမ်းကြည်အေးမြ ဆိပ်ခင်းလည်း ကောင်းလှပါသည်၊ ကကုဓမြစ်မှာမှ ရေသုံးတော်မူပါ၊ ထိုရေကိုဘုဉ်းပေးသုံးဆောင်ရက ကိုယ်တော်ငြိမ်းပါလိမ့်သတည်း"ဟု လျှောက်၏။

[ဤအရာဝယ် မလ္လာမင်းတို့ ဆင်းသက်ကူးသွား၏ဟူသည်ကား– မလ္လာမင်းတို့သည် အလှည့်အလှည့်မင်းပြုကုန်သတတ်၊ မင်းပြုအလှည့်မကျသေးသော မလ္လာမင်းတို့သည် ကုန်စည်ရောင်းဝယ်ခြင်းကို ပြုကုန်၏၊ ဤပက္ကုသမင်းသည်လည်း ကုန်ပြုအံ့သောငါ့လှည်းငါးရာတို့ကို က–စေ၍ လှည်းဦး၌ လေလာသည်ရှိသော် ရှေ့မှသွား၍ နောက်ကလေလာသည်ရှိသော် လှည်းမှူးကိုရှေ့ကနှင်စေ၍ မိမိနောက်ကလိုက်၏၊ ထိုပက္ကုသမည်သော မလ္လာမင်းသားသည် ထိုအခါ၌ လှည်းမှူးကိုရှေ့ကနှင်စေ၍ အလုံးစုံရတနာဖြင့်ပြီးသောယာဉ်၌စီး၍ ကုသိနာရုံမှထွက်ခဲ့၍ ပါဝါပြည်သို့ သွားသတ်အံ့ဟု ထိုခရီးသို့ ရောက်လေသတည်း၊ထို့ကြောင့် မလ္လာမင်းတို့ လှည်းငါးရာတို့ဖြင့်ဆင်းသွား၍ ရေမကြည်ပါဟု လျှောက်လေသတည်း၊]

ဘုရားသခင်သည် အရှင်အာနန္ဒာ လျှောက်တောင်းပန်သော်လည်း သုံးကြိမ်မြောက်အောင် ရေဆောင်ယူစိမ့်သောငှါ တိုက်တွန်း နှိုးဆော်တော်မူ၏၊ သုံးကြိမ်မြောက် တိုက်တွန်း နှိုးဆော်တော်မူသောအခါ၌ အရှင်အာနန္ဒာသည် "ကောင်းပါပြီ အရှင်ဘုရား"ဟု သပိတ်တော်ကိုယူ၍ မြစ်နားသို့သွားလေ၏၊ ထိုခဏ၌ပင်လျှင်အလွန်နောက်ကျုသောရေသည် အလွန်ကြည်လင်သန့်ရှင်းသည်ဖြစ်၍စီး၏၊ ထိုအခါ၌ အရှင်အာနန္ဒာအား "မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ တန်းခိုးတေဇော် အာနုဘော်ကား အံ့ဩဘွယ်ရှိစွတကား၊ မဖြစ်ဘူးမြဲတကား၊ လှည်းငါးရာ ဆင်းသွား၍ နောက်လှသော အနည်းငယ်သောရေသည် ငါရောက်လျှင်ပင် ကြည်လင်သောရေဖြစ်၍ စီးသည်၊ အံ့ဘွယ်သရဲမဖြစ်ဘူးမြဲတကား"ဟု အကြံဖြစ်လေသတည်း၊ ထိုသို့အကြံဖြစ်သောနောက်မှ သပိတ်ဖြင့်ရေကိုခပ်ယူ၍ ဘုရားရှိရာသို့ဆောင်ခဲ့၍ ဘုရားသခင်ကို—

"အရှင်ဘုရား.... သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားတို့၏ တန်းခိုးတော်အာနုဘော်တော်သည်အလွန်အံ့ဩဘွယ်ရှိစွ၊ အရှင်ဘုရား....ယခုအခါ၌ ဤမြစ်ငယ်သည် ရေလည်းနည်းလှချေသည်၊ လှည်းငါးရာတို့ဆင်းသွားသောကြောင့် အလွန်နောက်ကျုလျက်ရှိစဉ်အခါ သပိတ်တော်ကိုယူ၍ အကျွန်ုပ်ချဉ်းကပ်လျှင်ပင် ကြည်လင်သောရေဖြစ်၍ စီးသည်၊ အရှင်ဘုရား....အရှင်ဘုရား၏ ဘုန်းတန်းခိုးတော်သည် အံ့ဘွယ်သရဲ မဖြစ်ဘူးမြဲတကား၊ ဘုဉ်းပေးသုံးဆောင်တော်မူပါ"ဟု ဤသို့လျှောက်၍ ကပ်လေ၏၊ဘုရားသခင်လည်း ရေကို ဘုဉ်းပေးတော်မူ၏။

၁၀၇။ မလ္လာမင်းသား ပက္ကုသ၏ပုဆိုးစုံကိုခံတော်မူခြင်း

ထိုအခါ၌ ကာဠာမအမျိုးဖြစ်သော အာဠာရရသေ့၏တပည့်ဖြစ်သော **မလ္လာမင်းသား ပက္ကုသ** သည် ကုသိနာရုံပြည်မှ ပါဝါပြည်သို့ အဓွန့်ရှည်သောခရီး ကို သွားသည်ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် တခုသောသစ်ပင်ရင်း၌ နေတော်မူသည်ကို မြင်လေ၏၊ ထိုသို့မြင်ပြီးသောအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားအား "အရှင်ဘုရား....အံ့ဘွယ်သရဲ မဖြစ်ဘူးမြဲတကား၊ ရဟန်းတို့သည် စင်စစ်ငြိမ်သက်လှစွာသော သမာပတ်ဖြင့် နေတော်မူကုန်သည်၊အံ့ဘွယ်သရဲ မဖြစ်ဘူးမြဲတကား၊ အရှင်ဘုရား.... ရှေး၌ဖြစ်ဘူးသည်ကား ကာဠာမအမျိုးဖြစ်သော အာဠာရရသေ့သည် အဓွန့်ရှည်သောခရီးကို သွားသည်ရှိသော်

လမ်းခရီးမှဖဲ၍မနီးမဝေးသောအရပ်တွင် တခုသောသစ်ပင်ရင်း၌နေ့အဘို့နေခြင်းကိုပြု၏၊ အရှင်ဘုရား....ထိုအခါ၌ ငါးရာသောလှည်းတို့သည် ကာဠာမအမျိုးဖြစ်သောအာဠာရ ရသေ့ကိုမှီ၍ လွန်လေကုန်၏။

အရှင်ဘုရား....ထိုအခါ၌ တယောက်သောယောကျ်ားသည် ထိုလှည်းတို့နောက်မှလိုက်လေသဖြင့် အာဠာရရသေ့ကိုမြင်၍ အနီးသို့ချဉ်းကပ်ပြီးသော် ရှင်ရသေ့....ငါးရာသောလှည်းတို့သည် ရှေ့သို့သွားသည်ကို မြင်ပါသလောဟု လျှောက်၏၊ ဒါယကာ....ငါမမြင်ဟု ဆိုပေသော် ရှင်ရသေ့....မမြင်သော်အသံကိုကြားပါသလောဟု လျှောက်ပြန်၏၊ (ဒါယကာ.... ငါမကြားဟု ဆိုပေသော် ရှင်ရသေ့....ထိုသို့မကြားချေသော် အိပ်ပျော်သလောဟု လျှောက်ပြန်၏၊)ဒါယကာ....ငါအိပ်ပျော်သည်မဟုတ်ဟုဆိုပြန်ပေသော် ရှင်ရသေ့....အသို့တုံနည်း၊ သညာနှင့်ပြည့်စုံ၏လောဟု လျှောက်ပြန်၏၊ ဒါယကာ....သညာနှင့်လည်းပြည့်စုံ၏ဟု ဆိုပေ၏၊ ရှင်ရသေ့....ရှင်ရသေ့သည်သညာရှိသည်ဖြစ်လျက် နိုးသည်ဖြစ်လျက် လှည်းငါးရာတို့လွန်၍သွားသည်ကိုမမြင်မကြား၊ ရှင်ရသေ့သင်္ကန်းသည် မြူဖြင့်အလိမ်းလိမ်းကပ်သလောဟု လျှောက်ပြန်၏၊ ဒါယကာ....မြူအလိမ်းလိမ်းကပ်သည်မှန်၏ဟု ဆိုပေ၏။

အရှင်ဘုရား....ထိုယောကျ်ားအား ဤသို့သောအကြံဖြစ်သတတ်၊ အံ့ဩဘွယ်ရှိစွတကား၊ မဖြစ်ဘူးမြဲတကား၊ ရသေ့ရဟန်းတို့သည် ငြိမ်သက်စွာသောသမာပတ်ဖြင့်နေတော်မူကုန်စွတကား၊ ဤအာဠာရရသေ့သည် သညာနှင့်ပြည့်စုံသည်ဖြစ်လျက် လှည်းငါးရာတို့ကိုမှီ၍လွန်ကုန်သည်တို့ကို မမြင်မကြားပေ၊အံ့ဘွယ်သရဲမဖြစ်ဘူးမြဲတကားဟုအကြံရှိသည်ဖြစ်သတတ်၊ထိုယောကျ်ားသည် အာဠာရရသေ့၌ လွန်စွာသောကြည်ညိုခြင်းကို လျှောက်ကြား၍ သွားလေ၏''ဟု ပက္ကုသမည်သောမလ္လာမင်းသားသည် ဘုရားသခင်အားလျှောက်လေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည်လည်း ပက္ကုသ အားဟောကြားတော်မူလို၍ ''ပက္ကုသ....ငါမေးတော်မူသည်ကို သင်အသို့အောက်မေ့သနည်း၊အကြင်သူသည်သညာနှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်လျက် နိုးကြားသည်ဖြစ်လျက် လှည်းငါးရာတို့လွန်လေသည်ကို မမြင်မကြားလေရာ၊အကြင်သူသည်လည်း သညာရှိလျက် နိုးကြားလျက် မိုယ်းရွာသည်ရှိသော် လျှပ်စစ်ပြက်လတ်သော် မိုးကြိုးထစ်လတ်သော် မမြင်မကြားလေရာ၊ ထိုနှစ်ယောက်သောသူတို့တွင် အဘယ်သူ

ခဲယဉ်းသနည်း”ဟု မေးတော်မူ၏၊“အရှင်ဘုရား….လှည်းငါးရာတို့သည်ငှင်း, လှည်းခြောက်ရာတို့သည်ငှင်း, လှည်းခုနစ်ရာတို့သည်ငှင်း, လှည်းရှစ်ရာတို့သည်ငှင်း, လှည်းကိုးရာတို့သည်ငှင်း, လှည်းတထောင်တို့သည်ငှင်း, လှည်းတသိန်းတို့သည်ငှင်း အဘယ်ပြုအံ့နည်း၊ စင်စစ်မှုကား အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည် သညာရှိလျက် နိုးကြားလျက် မိုးယိုးရွာသော် တချွန်းချွန်း မြည်လျက်လျှပ်စစ်ပြက်၍ မိုးကြိုးထစ်လတ်သည်ကို မကြားမမြင်ရာ၊ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ ထိုသို့မကြားမမြင်သောအမှုသည်သာလျှင်အထူးသဖြင့် ခဲယဉ်းလှပေသည်”ဟုလျှောက်၏။

“ပက္ကုသ….ငါဘုရားသည် တရံရောအခါ အာတုမပြည်၌ ကောက်နယ်တလင်းတဲအိမ်၌ နေတော်မူ၏၊ ထိုအခါ မိုးယိုးရွာ၍ လျှပ်စစ်ပြက်လတ်သော် မိုးကြိုးထစ်၍ ပစ်လတ်သော် ကောက်နယ်တလင်း တဲအိမ်၏ အနီး၌ ညီနောင်နှစ်ယောက်တို့သည် နွားလေးခုတို့ဖြင့် လယ်ထွန်ကုန်၏၊ ထိုသူတို့ ထွန်သောနွားလေးခုတို့သည် သေလွန်ကုန်၏၊ ပက္ကုသ….ထိုအခါ၌ အာတုမပြည်မှ များစွာသော လူတို့သည် ထွက်လာ၍ ညီနောင်နှစ်ယောက် လယ်ထွန်ရာ မိုးကြိုးကျ၍ နွားလေးခုသေရာသို့လာကုန်၏၊ ပက္ကုသ….ထိုအခါ၌ ငါဘုရားသည် ကောက်နယ်တလင်းတဲအိမ်မှ ထွက်၍ လွင်၌စင်္ကြံကြွတော်မူ၏၊ ပက္ကုသ….ထိုခဏ၌ တယောက်သောယောကျ်ားသည် ငါဘုရားရှိရာသို့လာ၍ ရှိခိုးပြီးသော် လျှောက်ပတ်ရာအရပ်၌ နေသော ထိုယောကျ်ားကို ငါဘုရားသည် ဒါယကာ….ဤလူများသည် အဘယ့်ကြောင့် စည်းဝေးကြသနည်းဟု မိန့်တော်မူ၏၊ အရှင်ဘုရား….မိုးယိုးရွာ၍ မိုးကြိုးကျလတ်သော် လယ်ထွန်သော ညီနောင်နှစ်ယောက်နှင့်နွားလေးခုတို့သေသောကြောင့်ကြည့်ရှုစည်းဝေးလာကြသည်၊ အရှင်ဘုရားမှုကား အဘယ်မှာ ရှိသနည်းဟု လျှောက်၏။

ဒါယကာ….ငါဤအရပ်မှာပင်ရှိ၏ဟု မိန့်တော်မူပေသော် အရှင်ဘုရား… လျှပ်စစ်ကိုမြင်တော်မူ၏လောဟု မေးလျှောက်၏၊ ဒါယကာ….ငါမမြင်ဟု မိန့်တော်မူပေသော် ရှင်ပင်ဘုရား….အသို့တုံနည်း၊ မိုးကြိုးသံကို ကြား၏လောဟု လျှောက်ပြန်၏၊ ဒါယကာ….ငါမကြားဟု မိန့်တော်မူပေသော် ရှင်ပင်ဘုရား….အသို့တုံနည်း၊ အိပ်ပျော်လေသလောဟု လျှောက်ပြန်၏၊ ဒါယကာ….ငါအိပ်ပျော်သည် မဟုတ်ဟု မိန့်တော်မူပေသော် အသို့တုံနည်း၊ ရှင်ပင်ဘုရားသည် သညာရှိ၏လောဟု မေးပြန်၏၊ဒါယကာ….သညာရှိ၏ဟု မိန့်တော်မူ၏၊အရှင်ဘုရား….နိုးကြားသည် ဖြစ်လျက် သညာရှိသည်ဖြစ်လျက်

မိုယ်းရွာ၍ လျှပ်စစ်ပြက်၍ မိုးကြိုးထစ်သည်ကို မမြင်မကြားသလောဟု မေးလျှောက်ပြန်သော် ဒါယကာ....ငါဘုရားသည် နိုးကြားသည်ဖြစ်လျက် သညာရှိသည်ဖြစ်လျက် မမြင် မကြားဟု မိန့်တော်မူ၏။

ပက္ကုသ....ထိုသို့မိန့်တော်မူသောအခါ၌ ထိုယောကျ်ားအား ဤသို့အကြံ ဖြစ်သတည်း၊ အရှင်တို့... အံ့ဘွယ်ရှိစွတကား၊ မဖြစ်ဘူးမြဲတကား၊ ရဟန်း တို့သည် ငြိမ်သက်လှစွာသော သမာပတ်တည်းဟူသော နေခြင်းဖြင့် နေနိုင် ကုန်စွတကား၊ မိုယ်းကြီးရွာလျက်လျှပ်စစ်နွယ်ပြက်၍ မိုးကြိုးထစ်လတ်သော် နိုးကြားသည်ဖြစ်လျက် သညာရှိသည် ဖြစ်လျက်မမြင်မကြားပေဟု စိတ်အကြံ ဖြစ်၍ ငါဘုရား၌ကြည်ညိုခြင်းကိုဖြစ်စေ၍ ငါဘုရားကိုရှိခိုးလျက် လက်ျာရစ် လှည့်သည်ကိုပြု၍ သွားလေ၏''ဟု ပက္ကုသအား ဘုရားသခင်သည် မိန့် တော်မူပေသတတ်။

မလ္လာမင်းသား ပက္ကုသသည် ဘုရားသခင်ကို ဤသို့ လျှောက်၏၊ ''ရှင်ပင်ဘုရား.... အကျွန်ုပ်သည် အာဠာရရသေ့၌ ရှေးဦးစွာသောကြည် ညိုခြင်းကို ပြင်းစွာသောလေ၌ ခါတွက်ဘိ သကဲ့သို့ ခါတွက်ပါ၏၊ ပြင်းစွာသော အယဉ်ရှိသော မြစ်၌မျှောလိုက်ဘိ သကဲ့သို့ မျှောလိုက် ပါ၏၊ ရှင်ပင်ဘုရား....အလွန်ကောင်းပေစွ၊ ဥပမာ အားဖြင့် အောက် သို့ မျက်နှာပြု၍ ထားအပ်သော အိုးကိုမူလည်း အထက်သို့ မျက်နှာ ပြု၍ ထားဘိသကဲ့သို့ မြက်သစ်ရွက်အစရှိသည်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်း၍ထားအပ်သော ဝတ္ထုကိုလည်းဘွင့်၍ပြဘိသကဲ့သို့ ခရီးမှားသောသူအား သည်မှာခရီးဟု ပြဘိ သကဲ့သို့ အမိုက်ဘိုက်၌မူလည်း ဆီမီးတန်ဆောင်ကို ညိုထောင်ထွန်းလင်းဘိ သကဲ့သို့ စက္ခုပသာဒနှင့် ပြည့်စုံသောသူတို့သည် ရူပါရုံကိုမြင်ကုန်ဘိ သကဲ့ သို့ ထို့အတူသာလျှင် ရှင်ပင်ဘုရားသည် များစွာသော အကြောင်းတို့ဖြင့် တရားဓမ္မ ညွှန်ပြတော်မူပေသည်၊ အကျွန်ုပ်သည် ဘုရားသခင်အား အကျွန်ုပ် ၏ ဆင်းရဲကို ဖျောက်ပေတတ်၏၊ ချမ်းသာကိုဆောင်ပေတတ်၏ဟူ၍ ဆည်း ကပ်ပါ၏၊ တရားတော်,သံဃာတော်တို့ကိုလည်း ဆင်းရဲကို ဖျောက်တတ်၏၊ ချမ်းသာကို ဆောင်တတ်၏ဟု ဆည်းကပ်ပါ၏ ရှင်ပင်ဘုရားသည် အကျွန်ုပ် ကို ယနေ့မှအစပြု၍ အသက်ထက်ဆုံး ရတနာသုံးပါးကို ကိုးကွယ်ရှိညွတ် ဆည်းကပ်သော ဥပါသကာ ဘီတင်းသည်ဟူ၍ မှတ်တော်မူပါလော့'' ဟု လျှောက်၏။

ထို့နောက်မှ မလ္လာမင်းသား ပက္ကုသသည် ယောကျ်ား တယောက်ကို ခေါ်၍''အချင်း....ငါတောင်းပန်တိုက်တွန်းပါ၏၊ သင်သည် သွားတည့်ချေ၊

သိင်္ဂီရွှေစင်နှင့်တူသော အဆင်းရှိသော ရံခါရံခါ ငါဆောင်ယူ အပ်သော နူးညံ့သိမ်မွေ့ ချောမွေ့ ပြေပြစ်လှသော ပုဆိုးစုံကို ဆောင်ယူတည့်ချေလော့”ဟု ဆို၏၊ ထိုယောကျ်ားလည်း အလျင်အလျားသွား၍ သိင်္ဂီရွှေစင်နှင့်တူသော အဆင်းရှိသော ရံခါရံခါ ဆောင်အပ်သော နူးညံ့သိမ်မွေ့ ချောမွေ့ ပြေပြစ်လှသော ပုဆိုးစုံကို ဆောင်ယူပေ၏၊ ထိုအခါ မလ္လာမင်းသား ပက္ကုသသည် ထိုပုဆိုးစုံကို ကိုင်၍ “ရှင်ပင်ဘုရား····ဤပုဆိုးစုံကို ရံခါရံခါဆောင်ပါသည်၊ သိင်္ဂီရွှေစင်အဆင်းနှင့် တူသောအဆင်းရှိသော အဆင်း ရှိပါ၏၊ နူးညံ့ သိမ်မွေ့ ချောမွေ့ပြေပြစ်လှပါသည်၊ အကျွန်ုပ်အား သနားတော်မူသည်ကို အကြောင်းပြု၍ ဤပုဆိုးကိုခံတော်မူပါ”ဟု ကပ်လှူ၏၊ ပက္ကုသ····ထိုသို့လှူလို တပြီးကား တထည်သော ပုဆိုးကို ငါဘုရားအားလှူလော့၊ တထည်သော ပုဆိုးကို အာနန္ဒာအား လှူလော့”ဟု မိန့်တော်မူ၏၊ ပက္ကုသလည်း“ကောင်းပါပြီ အရှင်ဘုရား”ဟု ဘုရားသခင် မိန့်တော်မူတိုင်း တထည်သော ပုဆိုးကို မြတ်စွာဘုရားအား ကပ်လှူ၏၊ တထည်သောပုဆိုးကို အရှင် အာနန္ဒာအား ကပ်လှူ၏။

[အရှင်အာနန္ဒာသည် ဤသို့သောလာဘ်ကိုပယ်၍ လုပ်ကျွေးသော အရာသို့ ရောက်၏၊ ထိုသို့ရောက်ငြား သော်လည်း အရှင်အာနန္ဒာသည် ဘုရားသခင်အား လုပ်ကျွေးခြင်းကိစ္စသည် အပြီးသို့ရောက်သောကြောင့်ခံသည်၊ နှစ်ဆယ့်ငါးဝါပတ်လုံး ဘုရား၌ လုပ်ကျွေးခြင်းပြု၍ ဘုရား ထံတော်၌ တစုံတခုသော ဝတ္ထုကိုမရစဘူးလေ၊အရှင်အာနန္ဒာကို မနှစ်သက်သကဲ့သို့ရှိ၏ဟု လူတို့ဆိုစရာ စကားမရှိအောင် ခံတော်မူသတည်း၊ စင်စစ်မူကား မြတ်စွာဘုရားသည် သိတော် မူသတတ်၊ “အာနန္ဒာခံသော်လည်း မိမိမသုံးဆောင်ဘဲ ငါဘုရားအား ပူဇော်လတ္တံ့၊ မလ္လာမင်းသားသည်လည်း အာနန္ဒာကို ပူဇော်သဖြင့် သံဃာတော်တို့ကိုလည်း ပူဇော်အပ်၏ဟု သိလတ္တံ့၊ ဤသို့သိသဖြင့် ပက္ကုသအား များသော ကုသိုလ်အစု ဖြစ်လတ္တံ့၊ ထို့ကြောင့် အရှင်အာနန္ဒာအား တထည်ကို လှူစေသတည်း၊ အရှင်အာနန္ဒာလည်း ထိုအကြောင်းကြောင့်ခံသည်”ဟု ဘုရားသခင် သိတော်မူသတည်း။]

ထိုအခါ ဘုရားသခင်သည် ပက္ကုသအား တရားဒေသနာကို ကောင်းစွာ ညွှန်ပြတော်မူပေ၏၊ ပက္ကုသလည်း တရားနာရပြီးသော် နေရာမှထ၍ ရှိသေစွာ ရှိခိုးပြီးသော် လကျ်ာရစ်လှည့်သည်ကိုပြု၍ သွားလေ၏။

၁၀၈။ မလ္လာမင်းသားပက္ကုသလှူသောပုဆိုးစုံကို ဝတ်ရုံတော်မူခြင်း

ပက္ကုသမင်းသား သွားလေပြီးသော် အရှင်အာနန္ဒာသည် ရွှေစင်သိင်္ဂီ အဆင်းနှင့်တူသော နူးညံ့သော သိမ်မွေ့ချောမွေ့ပြေပြစ်လှသော ပုဆိုးစုံကို

မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်သို့ တင်စေ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည်လည်း တထည်ကိုဝတ်၍ တထည်ကိုရုံတော်မူ၏၊ထိုပုဆိုးကိုတင်အပ်သော ကိုယ်တော်သည်အလျှံရှိသောမီးကျီးကဲ့သို့ထင်၏၊ထိုအခါ၌အရှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားကို ဤသို့လျှောက်၏၊ "ဘုန်းတော်ကြီးသောရှင်ပင်ဘုရား....အံ့ဘွယ်ရှိစွတကား၊ မဖြစ်ဘူးမြဲသောသဘော ဖြစ်သည်တကား၊ မြတ်စွာဘုရား၏ အရေအဆင်းတော်သည် အတိုင်းထက်အလွန် ဖြူစင်သန့်ရှင်း၏၊ ထက်ဝန်းကျင်မှ ပြိုးပြိုးပြက်ပြက်ရှိ၏၊ ကိုယ်တော်သို့ တင်အပ်သော သိင်္ဂီရွှေပြားနှင့်တူသော နူးညံ့သိမ်မွေ့ချောမြွေ့ပြေပြစ်လှစွာသော ပုဆိုးစုံသည်လည်း အလျှံရှိသော မီးကျီးကဲ့သို့ထင်၏"ဟု လျှောက်၏။

"အာနန္ဒာ....ဤစကားသည်မှန်၏၊ နှစ်ပါးသော ကာလတို့၌ အတိုင်းထက်အလွန် ငါဘုရား၏ ကိုယ်တော်သည် ဖြူစင်သန့်ရှင်း၏၊ အရေအဆင်းတော်သည် ပြိုးပြိုးပြက်ပြက်ရှိ၏၊ အာနန္ဒာ....အဘယ်ကာလနှစ်ပါးတို့၌ ငါဘုရား၏ကိုယ်တော်သည် ဖြူစင်သန့်ရှင်းသနည်း၊ ထက်ဝန်းကျင် ပြိုးပြိုးပြက်ပြက်ရှိသနည်းဟူမူကား— အာနန္ဒာ.... အကြင်ညဉ့်၌ ငါဘုရားသည် အတုမရှိသော သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို သိတော်မူ၏၊ အကြင်ညဉ့်၌ ငါဘုရားသည် ကမ္မဇရုပ်အကြွင်းမရှိသော နိဗ္ဗာနဓာတ်ဖြင့် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူ၏၊ အာနန္ဒာ....ဤနှစ်ပါးသောကာလတို့၌ ငါဘုရား၏ ကိုယ်တော်သည် အတိုင်းထက်အလွန် ဖြူစင်သန့်ရှင်း၏၊ အရေအဆင်းတော်သည် ထက်ဝန်းကျင်မှ ပြိုးပြိုးပြက်ပြက် ရှိ၏၊ အာနန္ဒာ....စင်စစ်မူကား ယနေ့ညဉ့်၏ မိုးသောက်ယာမ်၌ ကုသိနာရုံပြည်အကွေ့ မလ္လာမင်းတို့၏ အင်ကြင်းတောဝယ် အစုံသော အင်ကြင်းပင်တို့၏ အကြား၌ ငါဘုရားပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူလတ္တံ့၊ ထို့ကြောင့် ငါဘုရား၏ အရေတော် အဆင်းတော်သည် အတိုင်းထက်အလွန် သန့်ရှင်းကြည်လင် ထက်ဝန်းကျင် ပြိုးပြိုးပြက်ပြက်ရှိ၏"ဟု မိန့်တော်မူပြီးမှ "အာနန္ဒာ....ယခုအခါ၌ သွားကြကုန်အံ့၊ ရေခံတက်ပင်ပေါက်ရောက်သောကြောင့် ကကုဓ အမည်ရှိသောမြစ်နားသို့ သွားကြကုန်အံ့"ဟု ခေါ်တော်မူ၏၊ အရှင်အာနန္ဒာလည်း "ကောင်းပါပြီ အရှင်ဘုရား"ဟု ဝန်ခံတော်မူ၏။

သိင်္ဂီဝဏ္ဏံ ယုဂံ မဋ္ဌံ၊ ပက္ကုသော အဘိဟာရယိ။
တေန အစ္ဆာဒိတော သတ္ထာ၊ ဟေမဝဏ္ဏော အသောဘထ။

ဤဂါထာကား သင်္ဂါယနာတင်ကုန်သော အရှင်မြတ်တို့ မိန့်တော်မူသော ဂါထာတည်း။

ထိုဂါထာ၏အနက်မြန်မာကား—ပက္ကုသော၊ မလ္လာမင်းသား ထူးပြားမည်ရ ပက္ကုသ သည်။ သိင်္ဂီဝဏ္ဏံ၊ သိင်္ဂီရွှေစင်အဆင်း မယှဉ်းတူလျော် ရှုပျော်သောအဆင်းလည်းရှိထသော။ ယုဂံမဋ္ဌံ၊ လွန်စွာပြေပြစ် ကျစ်ကျစ်သိမ်မွေ့ချောမြေ့နူးညံ့သောပုဆိုးစုံကို။ အဘိဟာရယိ၊ သဒ္ဓါထက်ထက် စုံမက်ကြည်ညိုရှိသော စိတ်စေတနာဖြင့်ရွေးရှုဆောင်၏၊ တေန-ယုဂမဋ္ဌေန၊ နူးညံ့သိမ်မွေ့ချောမြေ့သပ္ပါယ် တင့်တယ်လျောက်ပတ်သော သိင်္ဂီရွှေရောင် ပြောင်ပြောင်လက်လက် ပြိုးပြိုးပြက်သော ထိုပုဆိုးစုံဖြင့်။ အစ္ဆာဒိတော၊ သပ္ပါယ်ဝတ်ရုံခြုံတော်မူသော။ သတ္ထာ၊ လူ့နတ်ဆရာ ကိုးဖြာဂုဏ်ထူး ကျေးဇူးသခင် ထိပ်ခေါင်တင်ဘုရားသည်။ ဟေမဝဏ္ဏော-ဟေမဝဏ္ဏောဝိယ၊ ရွှေစင်နိက္ခအဆင်းကဲ့သို့။ အသောဘထ၊ လူ့နတ်မျက်စိ၌ လျောက်ပတ်တင့်တယ် ကြည်ဘွယ်သမ္မှ ရှု၍မရဲသော အဆင်းတော်ဖြင့် တင့်တယ်တော်မူ၏။

ကုသိနာရုံပြည်၌ မလ္လာမင်းတို့သည် အလှည့်အလှည့် မင်းပြုကြကုန်၏၊ ပက္ကုသမည်သော မလ္လာမင်းသည် ကုန်စည်ရောင်းဝယ်အံ့သောငှါ လာရာတွင် မြတ်စွာဘုရားအား တွေ့ကြုံမိသည်နှင့် အခွင့်တော်လျော်သည်ဖြစ်၍ သိင်္ဂီရွှေစင်အဆင်း (နှင့်တူသောအဆင်း) ရှိသော နူးညံ့သိမ်မွေ့ချောမြေ့ ပြေပြစ်သောပုဆိုးနှစ်ထည်ကို ရွေးရှုဆောင်၍ ကပ်လှူလေ၏၊ ဘုရားသခင်သည်လည်း ထိုပုဆိုးအစုံဖြင့် ဝတ်ရုံသပ္ပါယ်တော်မူသော် ရွှေအဆင်းကဲ့သို့ တင့်တယ်လွန်ကဲ ရှု၍မရဲသောအဆင်းရှိတော်မူ၍ တင့်တယ်ခြင်းဖြစ်လေ၏။

[အဘိုင်းမသိသော ကျေးဇူးတော်ဂုဏ်တော်တို့၏ အရှင်ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဆုန်လပြည့်နေ့နံနက်အခါ၌ ပါဝါပြည်ဝယ် ရွှေပန်းထိမ်သည်၏သားဖြစ်သော စုန္ဒလှူဒါန်းပူဇော်အပ်သော သားပွမ်းဆွမ်းကိုခံယူဘုဉ်းပေးတော်မူ၍ ရှေးအထက်က ဝိပါက်ဝါသနာ အဟောင်းပါ၍ ဝမ်းသွေးတော်လားသော ဝေဒနာကိုသည်းခံတော်မူလျက် ရဟန်းသံဃာတော်နှင့်တကွ ကုသိနာရုံပြည်သို့ ကြွတော်မူခဲ့သော် ခရီးအကြား လမ်းမနားတွင် သစ်ပင်ရင်း၌နားနေတော်မူခိုက် အရှင်အာနန္ဒာကို ရေခပ်ချေ-စေတော်မူ၏၊ အလွန်နောက်ကျုသောရေသည် ဘုန်းတော်ပါရမီတော်အားဖြင့် ကြည်လင်၏၊ အေးမြသောရေကို ဘုဉ်းပေးတော်မူပြီးမှ ပက္ကုသ မလ္လာမင်းသားသည် နှစ်ထည်သောပုဆိုးကောင်းတို့ကို ကပ်လှူပူဇော်၍ ထိုပုဆိုးစုံကိုခံတော်မူပြီးမှ ဝတ်ရုံသပ္ပါယ်တော်မူရာဘွင်ရွှေ့ဖြစ်သော မာလာလင်္ကာရကျမ်း၏ စတုတ္ထတွဲကား ဤတွင်ရွှေ့ပြီး၏။]

မာလာလင်္ကာရဝတ္ထုတော်ကြီး စတုတ္ထတွဲပြီး၏

မာလာလင်္ကာရ
ဝတ္ထုတော်ကြီး
ပဌမတွဲ

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော
သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

၁၀၉။ စုန္ဒအားနှလုံးမသာယာခြင်းမဖြစ်စေရန် အရှင်အာနန္ဒာအားဟောတော်မူခြင်း၊

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသောရဟန်းတို့နှင့်တကွ ကကုဓမြစ်သို့ ကြွတော်မူ၍ (ကကုဓမြစ်သို့ဆင်းသက်တော်မူပြီးလျှင်)ရေ ဘုဉ်းပေးတော်မူခြင်း, ရေသပ္ပါယ်တော်မူခြင်းကိုပြု၍ တက်တော်မူပြီးသော် ထိုကကုဓ မြစ်နား၌ သရက်ဥယျာဉ်သို့ကြွတော်မူ၏၊ ထိုအခါ အရှင်အာနန္ဒာသည် ရေသနုပ်တော်ကိုညှစ်၍ နောက်ကျရစ်၏၊ အရှင်စုန္ဒသည် ဘုရားသခင် အနီး၌ ရှိသတတ်၊ ဘုရားသခင်သည် အရှင်စုန္ဒကိုခေါ်တော်မူ၏၊ "စုန္ဒ....ငါဘုရား၏ ဒုကုဋ်တော်ကို လေးခေါက်ပြု၍ခင်းလော့၊ ပင်ပန်းတော်မူလှသည် ဖြစ်၍ လျောင်းဦးအံ့" ဟု မိန့်တော်မူ၏၊ အရှင်စုန္ဒလည်း "ကောင်းပါပြီ အရှင်ဘုရား" ဟု ဒုကုဋ်တော်ကိုလေးခေါက်ပြု၍ခင်း၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည်လက်ျာနံပါးဖြင့်ခြသေ့်မင်း၏ကိန်းအိပ်ခြင်းဖြင့် သတိသမ္ပဇဉ်နှင့်ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ ထင်သောပညာကို နှလုံးသွင်းတော်မူ၍ကိန်းအိပ်တော်မူ၏၊ အရှင်စုန္ဒသည်လည်း ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် ဘုရားသခင်၏ရှေ့တော်၌နေ၏၊ အရှင်အာနန္ဒာသည် ထိုခဏ၌ရောက်လာ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်အာနန္ဒာကိုခေါ်တော်မူ၍ "အာနန္ဒာ....ဧင်စစ်လျှင် တစုံတယောက်သောသူသည် ရွှေပန်းတိမ်သည်၏သား စုန္ဒအား နှလုံးမသာခြင်းဖြစ်စေရာသည်၊ အဘယ်ကဲ့သို့ဖြစ်စေရာသနည်းဟူမူကား—

"မြတ်စွာဘုရားသည်စုန္ဒ၏ဆွမ်းကိုအဆုံးစွန် ဘုဉ်းပေးတော်မူ၍ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုရလေတော့သည်၊ စုန္ဒအား ကောင်းမှု၏အကျိုးကို မခံစားရပါ၊ မကောင်း သောရခြင်းကို ရလေသည်"ဟု နှလုံးမသာဖြစ်စေရာ၏၊ "အာနန္ဒာ···· ရွှေပန်းထိမ်သည်၏သားစုန္ဒအား ထိုသို့နှလုံးမသာခြင်းကို သင်ဖျောက်လေ တော့၊ အဘယ်သို့ဖျောက်ရအံ့နည်းဟူမူကား— မြတ်စွာဘုရားသည် စုန္ဒ၏ အဆုံးစွန်သောဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးတော်မူပြီး၍ ပရိနိဗ္ဗာန်စံယူတော်မူ၏၊ ထို ကြောင့် စုန္ဒသည်ရတော်စွ၊ ကောင်းသောရတော်ခြင်းတည်း၊ ငါသည်မြတ် စွာဘုရားအထံတော်မှ ကြားလိုက်ရသည်၊ မျက်မှောက်တော်မှ နာလိုက်ရ သည်၊ မြတ်စွာဘုရားအထံတော်မှ မှတ်သားလိုက်ရသည်ကား—

ဒွေ၊ နှစ်ပါးကုန်သော။ ပိဏ္ဍပါတာ၊ ဤဆွမ်းတို့သည်။ သမာ၊တူမျှ ကုန်၏။ သမဖလာ၊ တူမျှသောအကျိုးရှိကုန်၏။ ဒွေ၊ နှစ်ပါးတို့ဟူသည်။ ကတမေ၊အဘယ်သည်တို့နည်းဟူမူကား—

(၁) တထာဂတော၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။ ယဉ္စပိဏ္ဍပါတံ၊ အကြင် ယနာန္ရှိဆွမ်းကို။ ပရိဘုဉ္စိတွာ၊ ဘုဉ်းပေးတော်မူ၍။ အနုတ္တရံ၊ အတုမရှိသော။ သမ္မာသမ္ဗောဓိံ၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို။ အဘိ သမ္ဗုဇ္ဈတိ၊ သိတော်မူ၏။

(၂) တထာဂတော၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။ ယဉ္စပိဏ္ဍပါတံ၊ အကြင်စုန္ဒ ၏သားပွဲမ်းဆွမ်းကို။ ပရိဘုဉ္စိတွာ၊ ဘုဉ်းပေးတော်မူ၍။ အနု ပါဒိသေသာယ၊ ကမ္မဇရုပ်အကြွင်းမရှိသော။ နိဗ္ဗာနဓာတုယာ၊ နိဗ္ဗာနဓာတ်ဖြင့်။ ပရိနိဗ္ဗာယတိ၊ ပရိနိဗ္ဗာန်ယူတော်မူ၏။

ဣမေဒွေပိဏ္ဍပါတာ၊ ဤနှစ်ပါးသောဆွမ်းတို့သည်။ သမာ၊ တူမျှကုန် ၏၊ သမဖလာ၊ တူမျှသောအကျိုးရှိကုန်၏။ သမဝိပါကာ၊ တူမျှသောအကျိုး ကိုပေးတတ်ကုန်၏။ အတိဝိယ၊ အလွန်လျှင်။ အညေဟိ၊ တပါးကုန်သော။ ပိဏ္ဍပါတေဟိ၊ ဆွမ်းတို့ထက်။ မဟပ္ဖလတရာ၊ ထူးသောအကျိုးရှိကုန်သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ မဟာနိသံသတရာ၊ ထူးသောအကျိုးဆက်ရှိကုန်သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။

အာယသံ့တာ၊ ရှည်သောအသက်ရှိသော။ ကမ္မာရပုတ္တေန၊ ရွှေပန်းထိမ် သည်၏သားဖြစ်သော။ စုန္ဒေန၊ စုန္ဒသည်။ အာယုသံဝတ္တနိကံ၊ အသက်ရှည် ခြင်းကိုဖြစ်စေတတ်သော။ ကမ္မံ၊ကုသိုလ်ကံကို။ ဥပစိတံ၊ ဆည်းပူးအပ်၏။ အာယသံ့တာ၊ ရှည်သောအသက်ရှိသော။ ကမ္မာရပုတ္တေန၊ ရွှေပန်းထိမ်သည်

၏သားဖြစ်သော။စုန္ဒေန၊ စုန္ဒသည်။ဝဏ္ဏသံဝတ္တနိကံ၊အဆင်း၏ ပြည့်စုံခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်သော။ကမ္မံ၊ကုသိုလ်ကံကို။ဥပစိတံ၊ ၏။ အာယသ္မတာ၊ရှည်သော အသက်ရှိသော။ ကမ္မာရပုတ္တေန၊ ရွှေပန်းထိမ်သည်၏သားဖြစ်သော။ စုန္ဒေန၊ စုန္ဒသည်။ သုခသံဝတ္တနိကံ၊ စည်းစိမ်ချမ်းသာကိုဖြစ်စေတတ်သော။ ကမ္မံ၊ ကုသိုလ်ကံကို။ ဥပစိတံ၊ ဆည်းပူးအပ်၏။ အာယသ္မတာ၊ရှည်သောအသက် ရှိသော။ ကမ္မာရပုတ္တေန၊ ရွှေပန်းထိမ်သည်၏သားဖြစ်သော။ စုန္ဒေန၊ စုန္ဒ သည်။ ယသသံဝတ္တနိကံ၊အခြံအရံကိုဖြစ်စေတတ်သော။ကမ္မံ၊ ကုသိုလ်ကံကို။ ဥပစိတံ၊ဆည်းပူးအပ်၏။

အာယသ္မတာ၊ ရှည်သောအသက်ရှိသော။ ကမ္မာရပုတ္တေန၊ ရွှေပန်း ထိမ်သည်၏သားဖြစ်သော။ စုန္ဒေန၊ စုန္ဒသည်။ သဂ္ဂသံဝတ္တနိကံ၊ နတ်ရွာကို လားစေတတ်သော။ကမ္မံ၊ကုသိုလ်ကို။ဥပစိတံ၊ဆည်းပူးအပ်၏။ အာယသ္မတာ၊ ရှည်သော အသက်ရှိသော။ ကမ္မာရပုတ္တေန၊ ရွှေပန်းထိမ်သည်၏ သားဖြစ် သော။ စုန္ဒေန၊ စုန္ဒသည်။ အာဓိပတေယျသံဝတ္တနိကံ၊ အကြီးအကဲကို ဖြစ် စေတတ်သော။ ကမ္မံ၊ကုသိုလ်ကို၊ ဥပစိတံ၊ ဆည်းပူးအပ်၏။ ဣတိ၊သို့။ ကမ္မာရ ပုတ္တဿ၊ ရွှေပန်းထိမ်သည်၏ သားဖြစ်သော။ စုန္ဒဿ၊၏။ ဝိပ္ပဋိသာရော၊ နှလုံးမသာယာခြင်းကို။ ပဋိဝိနောဒေတဗ္ဗော၊ ဖျောက်အပ်၏။

ဤစကားတရားတော်ကို ငါသည် မြတ်စွာဘုရား မျက်မှောက်တော်မှ ကြားနာလိုက်ရ, မှတ်လိုက်ရ၏ဟူ၍ဖြေကြားလေလော့”ဟု အရှင်အာနန္ဒာ အားဟောကြားတော်မူပေ၏၊ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့သော ဥဒါန်းစကားကိုမြွက်တော်မူ၏။

ဒဒတော ပုညံ ပဝဍ္ဎတိ၊
သံယမတော ဝေရံ န စီယတိ။
ကုသလောစ ဇဟာတိ ပါပကံ၊
ရာဂဒေါသမောဟက္ခယာ သနိဗ္ဗုတော။ ။

ဤ၌အနက်ကား—ဒါနံ၊ ဒါနဝတ္ထုကို။ဒဒတော-ဒဒန္တဿ၊ ပေးစွမ်းနိုင် သောသူအား။ ပုညံ၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုသည်။ ပဝဍ္ဎတိ၊ပွါး၏။သံယမတော- သံယမန္တဿ၊ကိုယ်နှုတ်နှလုံးကို စောင့်ရှောက်သောသူအား။ ပဉ္စဝိဓံ၊ငါးပါး အပြားရှိသော။ ဝေရံ၊ မကောင်းမှုတည်းဟူသောရန်သည်။ နစီယတိ၊မပွါး။ ကုသလောစ၊ ပညာနှင့်ပြည့်စုံသောသူသည်သာလျှင်။ ပါပကံ၊မကောင်းမှုကို။

ဇဟာတိ၊ ပယ်နိုင်၏။ ကုသလောစ၊ ပညာနှင့်ပြည့်စုံသော သူသည်လည်း။ ရာဂဒေါသမောဟက္ခယာ၊ ရာဂဒေါသ မောဟတို့၏ ကုန်ခြင်းကြောင့်။သနိဗ္ဗု တော၊ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုရ၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်အာနန္ဒာကို ခေါ်တော်မူ၍ "အာနန္ဒာ....ဟိရညဝတီမြစ်၏ ထိုမှာဘက်သို့သွားကြကုန်အံ့ဟု ကုသိနာရုံမလ္လာမင်း၏ အင်ကြင်းတောဥယျာဉ်သို့ကပ်ကြကုန်အံ့"ဟု မိန့်တော်မူ၏၊ အရှင်အာနန္ဒာလည်း "ကောင်းပါပြီအရှင်ဘုရား"ဟုဝန်ခံတော်မူလေ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် များလှစွာသော ရဟန်းသံဃာအပေါင်းနှင့်တကွ ဟိရညဝတီမြစ်၏ ထိုမှာဘက်ဖြစ်သောအရပ်သို့ ကြွတော်မူပြီးသော် ကုသိနာရုံပြည်၏တောင်အကွေ့ဖြစ်သော မလ္လာမင်းတို့၏အင်ကြင်းတောသို့ကြွတော်မူ၍ အရှင်အာနန္ဒာကို ခေါ်တော်မူ၏၊"အာနန္ဒာ....ငါတောင်းပန် တိုက်တွန်းသည်၊ အစုံသောအင်ကြင်းပင်တို့၏အကြား၌ မြောက်သို့ဦးခေါင်းပြု၍ ညောင်စောင်းကိုခင်းလော့၊ အာနန္ဒာ....ပါပင်ပန်းတော်မူလှသည်။ လျောင်းတော်မူအံ့"ဟု မိန့်တော်မူ၏၊ အာနန္ဒာသည်လည်း "ကောင်းပါပြီအရှင်ဘုရား"ဟု ဘုရားသခင်စကားတော်ကိုဝန်ခံ၍ အလုံးစုံသော အင်ကြင်းပင်တို့၏ အကြား၌ (မြောက်သို့ဦးခေါင်းပြု၍)ညောင်စောင်းကိုခင်းပေ၏။

[ပါဠိတော်၌ "ဥတ္တရသီသကံမဉ္စံပညပေဟိ"ဟုရှိရကား–ဥတ္တရသီသကံ၊ မြောက်သို့ဦးခေါင်းမူသော။ မဉ္စံ၊ ညောင်စောင်းကို။ ပညပေဟိ၊ ခင်းစေ၏။ ဤသို့ ကျမ်းကြီးကျမ်းခိုင်၌ရှိပေလျက် "မျက်နှာတော်သာ မြောက်သို့လှည့်သည်"ဟု အချို့သောသူတို့ပြောဟောကြကုန်သည်၊ "မျက်နှာတော်သာ မြောက်သို့ ဦးခေါင်းတော်ကား အရှေ့"ဟု ပြောဟောကြသော သူတို့၏ စကားကိုမယူအပ်၊ မြောက်သို့ဦးခေါင်းပြု၍ လျောင်းတော်မူသည်ကိုသာ ယူအပ်၏။

ပါဠိတော်၌ "အန္တရေန ယမကသာလာနံ ဥတ္တရသီသကံ" ရှိသည်တွင် အဋ္ဌကထာ၌ "အန္တရေန ယမကသာလာနံ ဥတ္တရသီသ ကန္တိ တဿ ကိရ မဉ္စကဿ ဧကာ သာလပန္တိ သီသဘာဂေ ဟောတိ၊ဧကာ ပါဒဘာဂေ"ဟု ရှိ၏။

အနက်ကား – အန္တရေနယမကသာလာနံ ဥတ္တရသီသကန္တိ၊ အန္တရေန ယမကသာလာနံ ဥတ္တရသီသကံ-ဟူသည်ကား။ တဿမဉ္စကဿ၊ ထိုလျောင်းတော်မူရာ ညောင်စောင်း၏။ သီသဘာဂေ၊ ဦးခေါင်းရင်း၌။ တနည်းကား– ဦးခေါင်းအဘို့၌။ ဧကာ၊ တခုသော။ သာလပန္တိ၊ အင်ကြင်းပင်အစဉ်သည်။ ဟောတိကိရ၊ ဖြစ်သတတ်။ ပါဒဘာဂေ၊ ခြေရင်း၌။ဧကာ၊တခုသော။သာလပန္တိ၊အင်ကြင်းပင်အစဉ်သည်။ ဟောတိ၊၏။

လျှောင်းတော်မူသော ညောင်စောင်း၏ ဦးခေါင်းရင်းကလည်း အင်ကြင်းပင်အစဉ့်တခု, ခြေရင်းတော်ကလည်း အင်ကြင်းပင်အစဉ့်တခုဖြစ်သတည်း၊ ထိုအင်ကြင်းပင်စဉ့်တို့တွင် ညောင်စောင်း၏ဦးခေါင်းတော်၏အနီး၌ အင်ကြင်းပင်ပျိုတပင်, ခြေရင်းတော်အနီး၌လည်း အင်ကြင်းပင်ပျိုတပင်သည် ရှိသတည်း၊ စင်စစ်မူကား နှစ်ပင်သောအင်ကြင်းပင်တို့၏အမြစ်, ပင်စည်, အခွ, အခက်အရွက်တို့ဖြင့် အချင်းချင်းထွေးယှက်၍ တည်သတည်း၊ ညောင်စောင်းကို ခင်းသည်ဟူရာ၌ကား ထိုဥယျာဉ်၌ မလ္လာမင်းတို့သည် လျှောင်းသော ညောင်စောင်းရှိသတတ်၊ ထိုညောင်စောင်းကိုခင်းရသတည်း။

"ပင်ပန်းတော်မူလှသည်-အာနန္ဒာ…ငါလျှောင်းတော်မူအံ့"ဟုမိန့်တော်မူရာ၌ကား-မြတ်စွာဘုရား၏ အားတော်သည် ဆင်မည်းတွက်ရေ ကုဋေတထောင်အားရှိ၏၊ ထိုအလုံးစုံသော အားတော်သည်လည်း စုန္ဒ၏ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးတော်မူသောကာလမှစ၍ ဂင်္ဂါရေ၌တည်အပ်သော ရေကဲ့သို့ ကုန်လေ၏၊ ပါဝါမြို့မှ ကုသိနာရုံသည် သုံးဂါဝုတ်သာရှိသည်၊ ထိုအကြားတွင် နှစ်ဆယ့်ငါးပါးသောအရပ်တို့၌နားနေတော်မူ၏၊ များစွာသော အားထုတ်ခြင်းဖြင့် ကြွတော်မူသော်လည်း နေဝင်ညနေချမ်းအချိန်မှ အင်ကြင်းတောသို့ ရောက်တော်မူနိုင်သည်၊ ခပ်သိမ်းသော လူအပေါင်းတို့အား သံဝေဂရစိမ့်သောငှါ "အာနန္ဒာ…ငါပင်ပန်းလှ၏၊ လျှောင်းတော်မူအံ့"ဟု မိန့်တော်မူသတည်း။

အဘယ်ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့များစွာသော အားထုတ်ခြင်းဖြင့် ဤအရပ်သို့ ကြွတော်မူလေသနည်း၊ တပါးသောအရပ်တို့၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူခြင်းငှါ မတတ်ကောင်းလေသလော ဟူမူကား-တပါးသောအရပ်တို့၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူခြင်းငှါ တတ်နိုင်ကောင်း၏၊ တတ်ကောင်း ငြားသော်လည်း အကြောင်းသုံးပါးကို မြင်တော်မူ၍ ကြိုးစားအားထုတ်လျက် ကြွတော်မူသတည်း၊ အကြောင်းသုံးပါးဟူသည်ကား-

(၁) မဟာသုဒဿနသုတ်၏အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ဟောတော်မူရအံ့သည်လည်းတပါး,
(၂) သုဘဒ္ဒကိုဆုံးမတော်မူ၍ မဂ်ဖိုလ်ရအံ့သည်လည်း တပါး,
(၃) ပရိနိဗ္ဗာန်စံယူတော်မူသည်နောက် ဓာတ်တော်တို့ကို လုယက်ငြင်းခုံခြင်း ဝိဝါဒကို ဒေါဏပုဏ္ဏားဖြန်ဖြေ၍ ဓာတ်တော်တို့ကို ဝေဘန်လတ္တံ့သည်လည်းတပါး-

ဤအကြောင်းသုံးပါးကို မြင်တော်မူသောကြောင့် ကြိုးစားအားထုတ်၍ ကြွတော်မူသတည်း။]

အရှင်အာနန္ဒာ ညောင်စောင်းကိုခင်းပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားသည် လက်ျာနံပါးဖြင့်ခြင်္သေ့မင်း၏အိပ်ခြင်းကဲ့သို့ သတိသမ္ပဇဉ်နှင့်ပြည့်စုံလျက် ကိန်းအိပ်တော်မူ၏။

[ခြင်္သေ့မင်း၏အိပ်ခြင်းကဲ့သို့ ကိန်းအိပ်တော်မူရာ၌ အိပ်ခြင်းဟူသည်ကား

(၁) ကာမဂုဏ်ချမ်းသာကို ခံစားသောသူတို့၏အိပ်ခြင်း,
(၂) ပြိတ္တာတို့၏ အိပ်ခြင်း,
(၃) ခြင်္သေ့တို့၏အိပ်ခြင်း,
(၄) ဘုရားတို့၏အိပ်ခြင်း-

ဟူ၍ လေးပါးသော အိပ်ခြင်းကို အင်္ဂုတ္တရနိကာယ်စတုက္ကနိပါတ်၌ ဟော တော်မူ၏၊ ထိုလေးပါးသောအိပ်ခြင်းတို့တွင်-

(၁) ကာမဂုဏ်ချမ်းသာကို ခံစားသောသူတို့သည် ယေဘုယျအားဖြင့် လက်ဝဲ နံပါးဖြင့်အိပ်ကုန်၏။

(၂) ပြိတ္တာတို့သည် ယေဘုယျအားဖြင့် ပက်လက်သာအိပ်ကုန်၏၊ ပက်လက်အိပ် ခြင်းသည်ကား နည်းသောအသားအသွေးရှိသောကြောင့်၎င်း, အရိုးစုသာ ဖြစ်သောကြောင့်၎င်း နံပါးတဘက်ဖြင့် အိပ်အံ့သော်ငါ မတတ်နိုင်၍ ပက်လက်သာအိပ်ရသတည်း။

(၃) ခြင်္သေ့မင်းတို့သည် လက်ျာနံပါးဖြင့်သာအိပ်ကုန်၏၊ခြင်္သေ့တို့သည်"နောက် ခြေနှစ်ဘယ်တို့ကိုထပ်၍ လက်နှစ်ဘက်တို့ကိုလည်းထပ်၍ အမြီးကိုပေါင် ကြား၌သို့ဝှက်၍ ရှေ့ခြေနောက်ခြေအမြီးတို့၏နေရာအရပ်ကိုမှတ်၍ရှေ့လက် နှစ်ချောင်းတို့၏အပေါ်၌ ဦးခေါင်းကိုထား၍ တနေ့ပတ်လုံးအိပ်ပြီးသော် မထိတ်မလန့်လျက်နိုး၍ ဦးခေါင်းကိုချီပြီးသော် ရှေ့ခြေနောက်ခြေအမြီး တို့၏ တည်ရာအရပ်ကိုမှတ်၍ ခြေလက်တည်ရာတစုံတခုကိုစွန့်၍ တည်မိ သည်ဖြစ်တုံအံ့၊ ဤသို့ဘောက်ပြန်ခြင်းသည်မလျောက်ပတ်၊ ရဲရင့်သောအဖြစ် ၌မလျော်"ဟု နှလုံးမသာဖြစ်၍ ထိုအရပ်တွင်ပင်အိပ်၏၊ အစာရှာအံ့သော ငါမသွား၊ တည်မြဲတိုင်းအရာကို မစွန့်ဘဲတည်သည်ရှိသော်ကားဇာတ်အား ဖြင့်၎င်း, ရဲရင့်သောအားဖြင့်၎င်း လျောက်ပတ်၏"ဟု ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာထ၍ ခြင်္သေ့မင်း၏စမွယ်ခြင်းကိုစမွယ်လျက် မှင်ဆံကိုခါ၍ ခြင်္သေ့ တို့၏အသံကို သုံးကြိမ်ဟောက်သဖြင့် အစာရှာအံ့သော်ငါ ထွက်သတည်း။

(၄) မြတ်စွာဘုရား၏ ကိန်းအိပ်တော် မူခြင်းသည်လည်း လက်ျာနံပါးဖြင့် လျောင်း၍ လက်ျာခြေတော်၌ လက်ဝဲခြေတော်ကိုတင်၍ စဉ်းငယ်လွန်၍ ခြေဖမျက်တခုနှင့်တခုကို မထပ်စေဘဲ ထားတော်မူသတည်း၊ ဖမျက်တော် တဘက်ဖြင့်- ဖမျက်တော်တဘက်ကို, ပုဆစ်ထူးတဘက်ဖြင့်- ပုဆစ်ထူး တဘက်ကိုထိစေသည်ရှိသော် မပြတ်သော ဝေဒနာဖြစ်၏၊ စိတ်၏တည် ကြည်ခြင်းမဖြစ်၊ ချမ်းသာစွာမအိပ်ရ၊စဉ်းငယ်လွန်၍ ထားသည်ရှိသော်ကား ဝေဒနာမဖြစ်၊စိတ်တည်ကြည်သည် ချမ်းသာစွာအိပ်ရသည်၊ ထို့ကြောင့် ဘုရားတို့သည် ဤကဲ့သို့ကိန်းအိပ်တော်မူသတည်း၊ ဤသို့သောကိန်းအိပ်ခြင်း ဖြင့်ဘုရားသခင်သည် မလ္လာမင်းတို့၏အင်ကြင်းပင်စုံအကြားညောင်စောင်း၌ မထသောလျောင်းခြင်းဖြင့် လျောင်းတော်မူ၏။

ပရိနိဗ္ဗာန်ယူတော်မူရာ အင်ကြင်းဥယျာဉ်ကား ကုသိနာရုံပြည်၏ အနောက်တောင်အရပ်ဖြစ်သတည်း၊ မြို့တွင်းသို့ဝင်လိုလျှင် ဥယျာဉ်မှ အရှေ့သို့ ရှေးရှုသွား၍ မြောက်သို့လှည့်၍ ဝင်ရ၏၊ ထို့ကြောင့် အရှေ့တွင်ဟု ဆိုသတည်း။]

ထိုသို့ လျောင်းတော်မူသောအခါ၌ အင်ကြင်းပင်စုံတို့သည် ပင်လုံးကျွတ်ပွင့်ကုန်၏၊ ထိုအင်ကြင်းပင်စုံတို့သည် အခါမဲ့ပွင့်သော အပွင့်တို့ဖြင့် မြတ်စွာဘုရားအားပူဇော်အံ့သောငှါ ကိုယ်တော်ကို အထက်အဘို့၌ ကြဲဖြန့်ကုန်၏၊ ဖုံးလွှမ်းသကဲ့သို့ကြဲဖြန့်ကုန်၏၊ အဘန်တလဲလဲအမြဲကြဲကုန်၏၊စင်စစ်သော်ကား ၎င်းအင်ကြင်းပင်စုံ၌သာလျှင် ပွင့်သည်မဟုတ်၊ ခပ်သိမ်းသော သစ်ပင်တို့သည်လည်း ပင်လုံးကျွတ်ပွင့်ကုန်၏၊ ထိုဥယျာဉ်၌ သစ်ပင်တို့သာလျှင် ပွင့်သည်မဟုတ်ကုန်၊ တသောင်းသော စကြဝဠာ၌ ရှိရှိသမျှ သစ်ပင်တို့သည်လည်း ပင်လုံးကျွတ်ပွင့်ကုန်၏၊ အသီး သီးသောသစ်ပင်တို့သည်လည်း အသီးသီးကုန်၏။

ခပ်သိမ်းသော သစ်ပင်တို့၏ပင်စည်တို့၌ ခန္ဓပဒုမာမည်သော ပင်စည်ပန်းတို့ပွင့်ကုန်၏၊ အခက်တို့၌ သာခပဒုမာမည်သော အခက်ပဒုမာပန်းတို့သည် ပွင့်ကုန်၏၊ နွယ်တို့၌လတာပဒုမာမည်သော နွယ်ပန်းတို့သည် ပွင့်ကုန်၏၊ ကောင်းကင်တို့၌ အာကာသပဒုမာအမည်ရှိကုန်သော ကောင်းကင်ပဒုမာတို့သည် ပွင့်ကုန်၏၊ မြေအပြင်ကိုခွဲ၍ ဒဏ္ဍပဒုမာမည်သော အရိုးပဒုမာပန်းတို့သည်လည်း ပွင့်ကုန်၏၊ အလုံးစုံသော သမုဒ္ဒရာတို့သည် ငါးပါးသော အခင်းရှိသော ပဒုမာကြာပွင့်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်း၏။

ယူဇနာ သုံးထောင် အကျယ်ရှိသော ဟိမဝန္တာတောင်သည် တပေါင်းတည်းစည်းသော ဥဒေါင်းမြီးစည်းတို့ကဲ့သို့၎င်း, အခြားမရှိသော ပန်းဆိုင်းကွန်ရက်ကဲ့သို့၎င်း,ကောင်းစွာညှတ်၍ ထက်ဝန်းကျင်မှ ဘွဲ့စပ်အပ်သော ပန်းနရတင်းကဲ့သို့၎င်း,ကောင်းစွာပြည့်စုံသော ပန်းပုံတောင်းကဲ့သို့၎င်း, အလွန်မွေ့လျော်ပျော်ပါးဘွယ်ရှိ၏။

အင်ကြင်းပင်စုံ၌နေကုန်သော ဘုမ္မဇိုဝ်းနတ်တို့သည် အခက်အပွေးတို့ကို ကောင်းစွာ လှုပ်သည်ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော် ထက်ဝန်းကျင်မှ ကြဲဖြန့်ကုန်၏၊ ပန်းတို့ဖြင့်လွှမ်းဘိသကဲ့သို့ဖြစ်ကုန်၏၊ အဘန်တလဲလဲဖြန့်ကုန်၏၊ နတ်ပြည်၌ နန္ဒဝန်ဥယျာဉ်၌ဖြစ်ကုန်သော ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိကုန်သော ထီးရွက်အတိုင်းအရှည် ရှိသောအရွက်, တတုံမျှလောက်သော ဝတ်ဆံမှုန့်ရှိကုန်သော မန္ဒာရဝနတ်ပန်းတို့သည် ကောင်းကင်မှ ကျကုန်၏၊

ထိုနတ်ပန်းတို့သည်လည်း မြတ်စွာဘုရားအား ပူဇော်အံ့သောငှါ ကိုယ်တော်ကိုအထက်အဘို့၌ ကြဲဖြန့်ကုန်၏၊ ဖုံးလွှမ်းသကဲ့သို့ ကြဲဖြန့်ကုန်၏၊ အဘန်တလဲလဲ ကြဲဖြန့်ကုန်၏။

နတ်၌ဖြစ်သော စန္ဒကူးမှုန့်တို့သည်လည်း ကောင်းကင်မှကျကုန်၏၊ ကိုယ်တော်၏ ထက်ဝန်းကျင်သို့ ကြဲဖြန့်ကုန်၏၊ နတ်၌ဖြစ်သော တူရိယာ,စည်, စောင်း, ငြင်း တို့သည်လည်း မြတ်စွာဘုရားသခင်အား ပူဇော်အံ့သောငှါကောင်းကင်၌ မြည်ကုန်၏၊ နတ်တို့၏ သီချင်းတို့သည်လည်း မြတ်စွာဘုရားအား ပူဇော်အံ့သောငှါ ကောင်းကင်၌သာယာစွာ ဖြစ်ကုန်၏။

စင်စစ်သော်ကား နတ်တို့သာမဟုတ်၊ နဂါး,ဂဠုန်, လူတို့သည်လည်း ပူဇော်အံ့သောငှါ စန္ဒကူးမှုန့်တို့ကိုကြဲဖြန့်ကြကုန်၏၊ စန္ဒကူးမှုန့်တို့သည်သာမဟုတ်၊ အကျော်,ကရမက်,သရက္ခန်,စန္ဒကူးနီ-စသော အလုံးစုံသော နတ်တို့၏ နံ့သာမျိုး,နံ့သာမှုန့်,မြင်းသီလာမှုန့်,ငွေမှုန့်တို့ကို အလုံးစုံသော နတ်ပန်းနံ့သာမှုန့်အထူးထူးတို့ကို ရွှေပန်းတောင်းတို့၌ ပြည့်စေ၍ စကြဝဠာအနားစသည်တို့၌တည်ကုန်သော နတ်တို့သည် ပစ်အပ်ကုန်သော ပန်းတို့သည်ကား အကြား၌ကြဲဖြန့်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ကိုယ်တော်၌သာလျှင် ကြဲဖြန့်လေကုန်၏

၁၁၈။ ဝလာနရမည်သောနတ်တို့၏အကြောင်း

ထိုအခါ အသက်ရှည်သော ဝလာနရမည်သော နတ်တို့သည် ယောက်ျားမြတ်သည် လူ့ပြည်၌ဖြစ်တော်မူ၍ ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့ဟု ကြားကုန်၍“ပဋိသန္ဓေနေတော်မူသောအခါ၌ ပန်းကိုယူ၍ သွားအံ့”ဟု ပန်းကုံးအံ့သောငှါ အားထုတ်၏၊ထိုနတ်တို့သည် ပန်းကုံးစဉ်ပင်လျှင် ဘုရားအလောင်းသည် မယ်တော်ဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေနေတော်မူပြီ၊ “သင်တို့အဘယ်သူ့ဘို့ ပန်းကုံးသနည်း”ဟု ဆိုကြသည်ရှိသော်“ပန်းကုံး၍မပြီးနိုင်သေး၊ မယ်တော် ဝမ်းမှ ဘွားတော်မူသောနေ့၌ ယူ၍သွားအံ့”ဟု ဆိုပြန်ကုန်၏၊“ဘွားတော်မူပြီ”ဟု ကြားပြန်လျှင် “တောထွက်တော်မူသောနေ့၌ ယူ၍သွားအံ့”ဟု ဆိုကုန်၏၊ “နှစ်ဆယ့်ကိုးနှစ်တိုင်တိုင် ရွှေနန်းတော်၌စံနေ၍ ယခုတောထွက်တော်မူပြီ”ဟု ကြား၍ “ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူသောနေ့၌ယူ၍ သွားအံ့”ဟု ဆိုကုန်၏၊ “ခြောက်နှစ်ပတ်လုံး ဒုက္ကရစရိယာကိုကျင့်တော်မူ၍ ဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်တော်မူပြီ”ဟု ကြားကုန်လျှင်လည်း “ဓမ္မစကြာတရားကို ဟောတော်မူသောနေ့၌ ယူ၍သွားအံ့”ဟု ဆိုကုန်၏။

"လေးဆယ့်ကိုးရက်တို့ကို ဗောဓိမဏ္ဍိုင်၌လွန်စေ၍ ဣသိပတနမိဂဒါဝုန်တောသို့ကြွတော်မူ၍ ဓမ္မစကြာတရားကိုဟောတော်မူပြီ ကြား၍လည်း ယမိုက်ပြာဋိဟာကို ပြတော်မူသောနေ့၌ ယူ၍သွားအံ့"ဟု ဆိုကုန်၏၊ "ယနေ့ယမိုက်ပြာဋိဟာကိုပြပြီကြားပြန်သော် "နတ်ပြည်သို့ တက်တော်မူသောနေ့၌ ယူ၍သွားအံ့"ဟု ဆိုကုန်၏၊ "ယနေ့တာဝတိံသာနတ်ပြည်သို့ တက်တော်မူပြီ"ဟု ကြားပြန်သော် "အာယုသင်္ခါရကိုလွှတ်တော်မူသောနေ့၌ ယူ၍သွားအံ့"ဟု ဆိုကုန်၏၊ "ယခုပင် အာယုသင်္ခါရလွှတ်တော်မူပြီ"ဟု ကြားပြန်သော် "ပန်းလည်းကုံး၍မပြီးသေး၊ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသောနေ့သွားကုန်အံ့"ဟု ဆိုကုန်၏။

ယနေ့ပင်လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် အင်ကြင်းပင်စုံတို့၏အကြား၌ လက်ျာနံတောင်းဖြင့် သတိသမ္ပဇဉ်နှင့်ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ ခြင်္သေ့မင်း၏အိပ်ခြင်းကဲ့သို့ ကိန်းအိပ်တော်မူပြီ၊ မိုးသောက်အားကြီးသော အခါ၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူလတ္တံ့၊ သင်တို့အဘယ်သူ့အို ပန်းကုံးကြသနည်း"ဟု ဆိုကြသောစကားကို ကြားကုန်၍—

(၁) ဘုရားသည် အဘယ်သို့ ဖြစ်ဘိသနည်း၊ ယခုပင်လျှင်မယ်တော်ဝမ်း၌ပဋိသန္ဓေနေတော်မူသည်။
(၂) ယခုပင်လျှင် ဘွားတော်မူသည်။
(၃) ယခုပင်လျှင် မြတ်သောတောထွက်ခြင်းကို ထွက်တော်မူသည်။
(၄) ယခုပင်လျှင် ဘုရားဖြစ်တော်မူသည်။
(၅) ယခုပင်လျှင် ဓမ္မစကြာတရားကို ဟောတော်မူသည်။
(၆) ယခုပင်လျှင် ယမိုက်ပြာဋိဟာကိုပြတော်မူသည်။
(၇) ယခုပင်လျှင် နတ်ပြည်မှသက်တော်မူသည်။
(၈) ယခုပင်လျှင် အာယုသင်္ခါရလွှတ်တော်မူသည်။
(၉) ယခုပင်လျှင် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူသတတ်"—

ဟု မိုးသောက်သောနေ့၌ ယာဂုသောက်လောက်ရုံသော ကာလမျှတည်သည်မဟုတ်တုံလော၊ ဆယ်ပါးသော ပါရမီတို့ကို ဖြည့်တော်မူ၍ ဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်သော ထိုမြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့ဖြစ်ခြင်းသည် မလျောက်ပတ်တကားဟု အလိုအတိုင်း မပြီးကုန်သည်ဖြစ်၍သာလျှင် ပန်းကုံးတို့ကို ယူခဲ့၍ စကြဝဠာတိုက်အတွင်း၌ အခွင့်မရ၍ စကြဝဠာအနားရေး၌ (အခွင့်ရ၍ စကြဝဠာအနားရေးမှ) လျှင်ဖြေကုန်လျက် တယောက်လက်မှသည် တယောက်လက်ကိုကိုင်၍ ရတနာသုံးပါးတို့ကို အကြောင်းပြု၍ သုံးဆယ့်

နှစ်ပါးသော ယောကျ်ားမြတ်တို့၏ လက္ခဏာတော်ကြီး, ခြောက်ပါးသော ရောင်ခြည်တော်, ဆယ်ပါးသောပါရမီ, ငါးရာငါးဆယ်သောဇာတ်, တဆယ့်လေးပါးသော ဘုရားကျေးဇူးတော်တို့ကို အကြောင်းပြု၍ ပူဇော်ကုန်၏၊ ကခြင်း,သီခြင်းတို့ကိုလည်း ဖြစ်စေကုန်၏။

၁၁၁။ မြတ်စွာဘုရားသည် ပူဇော်သက္ကာရဖြစ်ခြင်းကို အထူးဟောတော်မူခြင်း

ထိုအခါ၌မြတ်စွာဘုရားသည် နဂါး,ဂဠုန်,လူတို့အထူးထူးအဆန်းဆန်းပူဇော်ကြသည်ကိုမြင်တော်မူလျှင်အရှင်အာနန္ဒာကိုခေါ်တော်မူ၍"အာနန္ဒာ··· အစုံသော အင်ကြင်းပင်တို့သည် အခါမဲ့ပွင့်သောအပွင့်တို့ဖြင့် ပင်လုံးကျွတ်ပွင့်ကုန်၍ ငါဘုရားအားပူဇော်ခြင်းငှါ ကိုယ်တော်ကိုထက်ဝန်းကျင် ကြဲဖြန့်ကုန်၏၊ နတ်၌ဖြစ်သော ပန်း,စန္ဒကူးမှုန့်တို့သည်လည်း ငါဘုရားအားပူဇော်အံ့သောငှါ ကောင်းကင်မှကျကုန်၏၊ ထက်ဝန်းကျင် ကြဲဖြန့်ကုန်၏၊ နတ်တို့၏ စည်, စောင်း, ငြင်း, ခွက်ခွင်း, ခရာ—စသော တူရိယာမျိုး၊ နတ်တို့၏ သီချင်းသံတို့သည်လည်း ငါဘုရားအား ပူဇော်အံ့သောငှါ ကောင်းကင်ပြင်၌ သာယာစွာမြည်ကုန်၏၊ အာနန္ဒာ···· ဤသို့ပူဇော်ကာမျှဖြင့် ငါဘုရားကို အရိုအသေပြုကုန်သည် မမည်၊ (အလေးအမြတ်ပြုသည်မမည်၊) မြတ်နိုးတနာပြုရာ မကျသေး၊ ပူဇော်ချီးမြှင့်ရာမရောက်သေး၊ ရိုသေကိုင်းညွတ် ဆည်းကပ်သည်မမည်သေး၊ လောကုတ္တရာအားလျော်သော အမှုကိုပြုသည်မဟုတ်သေးဟု မိန့်တော်မူ၍—

> ယော ခေါ အာနန္ဒ ဘိက္ခု ဝါ ဘိက္ခုနီ ဝါ ဥပါသကော ဝါ ဥပါသိကာ ဝါ ဓမ္မာနုဓမ္မပ္ပဋိပန္နော ဝိဟရတိ၊ သာမီစိပ္ပဋိပန္နော အနုဓမ္မစာရီ၊ သော တထာဂတံ သက္ကရောတိ ဂရုံ ကရောတိ မာနေတိ ပူဇေတိ အပစိယတိ ပရမာယ ပူဇာယ၊တသ္မာ့တိဟ နန္ဒဓမ္မာနုဓမ္မပ္ပဋိပန္နာ ဝိဟရိဿာမ သာမီစိပ္ပဋိပန္နာ အနုဓမ္မစာရိနောတိ၊ ဧဝဥှိ ဝေါ အာနန္ဒ သိက္ခိတဗ္ဗံ။ ။ဤဒေသနာတော်ကို ဟောတော်မူ၏။

ဤ၌အနက်ကား—အာနန္ဒ၊ အာနန္ဒာ၊ ယောဘိက္ခုဝါ၊ အကြင်ရဟန်းယောကျ်ားသည်ဝင်း။ ယာဘိက္ခုနီဝါ၊ အကြင်ရဟန်းမိန်းမသည်ဝင်း၊ယော ဥပါသကောဝါ၊အကြင်သီတင်းသည် ယောကျ်ားသည်ဝင်း။ ယာဥပါသိကာဝါ၊ အကြင်သီတင်းသည် မိန်းမသည်ဝင်း။ ဓမ္မာနုဓမ္မပ္ပဋိပန္နော၊ လောကုတ္တရာ တရားအားလျော်သော ရှေ့အဘို့၌ ဖြစ်သောအကျင့်ကို ကျင့်သည်။

ဟုတ္တာ၊ ဖြစ်၍။ ဝိဟရတိ၊နေ၏။ သာမိစိပ္ပဋိပန္နော၊ လောကုတ္တရာအားလျော်သော ရှေ့အဘို့၌ဖြစ်သောအကျင့်ကို ရိုသေစွာကျင့်သည်ဖြစ်၍။ ဝိဟရတိ၊နေ၏။ အနုဓမ္မစာရီ၊ လောကုတ္တရာအားလျော်သော ရှေ့အဘို့၌ဖြစ်သော အကျင့်နှင့်ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍။ ဝိဟရတိ၊နေ၏။ သောပုဂ္ဂလော၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ပရမာယ၊ မြတ်သော။ ပူဇာယ၊ ပူဇော်ခြင်းဖြင့်။ တထာဂတံ၊ ငါဘုရားကို။ ခေါ၊ စင်စစ်။ သက္ကရောတိ၊ အရိုအသေပြုသည်မည်၏။ ဂရုကရောတိ၊ အလေးအမြတ်ပြုသည်လည်းမည်၏။ မာနေတိ၊အမြတ်တနိုးပြုသည်မည်၏။ပူဇေတိ၊ ပူဇော်သည်မည်၏။ အပစိယတိ၊ အရိုအသေခစားသည်မည်၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ အာနန္ဒ၊ အာနန္ဒာ။ ဣဟ၊ ဤငါဘုရားသာသနာတော်၌။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ဓမ္မာနုဓမ္မပ္ပဋိပန္နာ၊လောကုတ္တရာတရားအားလျော်သောရှေ့အဘို့၌ ဖြစ်သော အကျင့်ကိုကျင့်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ ဝိဟရိဿာမ၊ နေကုန်အံ့။ သာမီစိပ္ပဋိပန္နာ၊လောကုတ္တရာတရားအားလျော်သော ရှေ့အဘို့၌ဖြစ်သော အကျင့်ကိုကျင့်ကုန်သည်ဖြစ်၍၊ ဝိဟရိဿာမ၊နေကုန်အံ့။ အနုဓမ္မစာရိနော၊ လောကုတ္တရာတရားအားလျော်သောရှေ့အဘို့၌ဖြစ်သော အကျင့်ကို ပြည့်စုံစေသည်ဖြစ်၍။ ဝိဟရိဿာမ၊ နေကုန်အံ့။ ဧဝဉ္ဟိ-ဧဝံဟိ၊ ဤသို့ နှလုံးပြု၍သာလျှင်။ အာနန္ဒ၊ အာနန္ဒာ။ ဝေါ-တုမှေဟိ၊ သင်တို့သည်။ သိက္ခိတဗ္ဗံ၊ ကျင့်အပ်၏။ ဤသို့တရားဒေသနာတော်ကို ဟောတော်မူ၏။

[အဘယ့်ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် တပါးသောတရားတို့၌ အောက်မည်းညိုပွင့်တပွင့်မျှကိုယူ၍ ဘုရားကျေးဇူးတို့ကို ဆင်ခြင်အောက်မေ့၍ ပူဇော်ခြင်းဖြင့် မပိုင်းခြားမရေတွက်နိုင်သောအကျိုးကို ချီးမွမ်းတော်မူ၍ ဤပရိနိဗ္ဗာန်ပြုရာ၌ များစွာသော ပူဇော်ခြင်းကို ပယ်တော်မူလေသနည်းဟူမူကား— ပရိသတ်ကို ချီးမြှင့်လို၍၎င်း, သာသနာတော်၏ မြင့်ရှည်စွာတည်ခြင်းကို အလိုတော်ရှိတော်မူသောကြောင့်၎င်း ပယ်တော်မူသတည်း။

မြတ်စွာဘုရားသည် အကယ်၍ ပယ်တော်မမူချေငြားအံ့၊ နောင်သောအခါ စာရိတ္တသီလအရာ၌ စာရိတ္တသီလကို မပြည့်စုံကုန်လတ္တံ့၊ သမာဓိအရာ၌ သမာဓိကိုမပြည့်စုံကုန်လတ္တံ့၊ ဝိပဿနာ၏အရာ၌ ဝိပဿနာတည်းဟူသော ဗိုက်ကို မယူကု[န်]လတ္တံ့၊ အလုပ်အကျွေးတို့ကိုသာ ညီညွတ်ကုန်၍ ပူဇော်ခြင်းကိုသာလျှင် ပြုကုန်လျက် နေကုန်လတ္တံ့၊ ဤအာမိသ ပူဇော်ခြင်းမည်သည်ကား သာသနာတော်ကိုဘနေ့မျှ၎င်း, ယာဂုတနပ်သောက်လောက်သော ကာလမျှ၎င်း တည်စိမ့်သောငှါမတတ်နိုင်၊ ဥပမာ အဘယ်ကဲ့သို့နည်းဟူမူကား— မဟာဝိဟာရကျောင်းနှင့်တူသော ကျော[င်း]တထောင်ကို၎င်း, မ[ဟာ]စေတီနှင့် တူသော ကျောင်းတထောင်ကို၎င်း တည်ထားကိုးကွ[ယ်]သော်လည်း သာသနာတော်ကို တည်စိမ့်သောငှါမတတ်နိုင်၊

အကြွင်းသူသည် အလှူပေးသည်ဖြစ်တုံအံ့၊ ထိုသူ (အားသာလျှင် အကျိုးရှိ ရှိသည်ဖြစ်၏၊) ကောင်းသောကျင့်ဝတ်သိက္ခာပုဒ်သည်ကား မြတ်စွာဘုရားအား လျော်သော ပူဇော်ခြင်းဖြစ်၏၊ ထို့ကြောင့် ကောင်းသော ကျင့်ဝတ် သိက္ခာပုဒ်ဖြင့်တည်သည်ရှိသော်ကား သာသနာတော်ကိုတည်စိမ့်သောငှါတတ်နိုင်၏၊ ထို့ကြောင့် ထိုအကြောင်းကို ပြတော်မူလို၍ မြတ်စွာဘုရားသည် ယောခေါ အာနန္ဒ-အစရှိသည်ကို မိန့်တော်မူသတည်း။]

၁၀၂။ အရှင်ဥပဝါဏမထေရ်အကြောင်း

ထိုအခါ၌ အရှင်ဥပဝါဏမထေရ်သည် ဘုရားသခင်၏ရှေ့တော်၌ ဘုရားသခင်ကို ယပ်လေခပ်လျက်နေ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်ဥပဝါဏကို "ရဟန်း....သွားလေလော့၊ ငါ၏ရှေ့တော်၌မနေလင့်" ဟု ပယ်ရှားတော်မူ၏၊ ဥပဝါဏမထေရ်သည် တခွန်းတည်းသော စကားဖြင့်သာလျှင် ထန်းရွက်ယပ်ကိုချ၍ လျောက်ပတ်ရာအရပ်၌နေလေ၏၊ ထိုအခါ၌ အရှင် အာနန္ဒာအား "အရှင်ဥပဝါဏသည် ပဌမဗောဓိဟုဆိုအပ်သော ဝါတော်နှစ်ဆယ်အတွင်း၌ ရှည်စွာသော နေ့,ညဉ့်ပတ်လုံးဘုရားသခင်ကို လုပ်ကျွေးသောသူ, အနီး၌ကျင်လည်သောသူ,အထံတော်၌အမြဲနေသောသူတည်း၊ ထိုသို့ဖြစ်ပါလျက် မြတ်စွာဘုရားလည်း နောက်ဆုံးဖြစ်သောကာလ၌ အရှင်ဥပဝါဏကို "ရဟန်း...သွားဦးလော့၊ ငါ၏ရှေ့တော်၌မနေလင့်ဟု ပယ်ရှားတော်မူလိုက်သည်၊ အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ပယ်ရှားတော်မူ လေသနည်း" ဟု အကြံဖြစ်လေသတည်း။

ထိုသို့ အကြံဖြစ်သောနောင်မှ အရှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားကို "အရှင်ဘုရား.... အရှင်ဥပဝါဏသည် ပဌမဗောဓိဟု ဆိုအပ်သော ဝါတော်နှစ်ဆယ်၏ အတွင်း၌ ရှည်စွာသော နေ့,ညဉ့်တို့ပတ်လုံး လုပ်ကျွေးသောသူ, အနီး၌ကျင်လည်သောသူ, အထံတော်၌ အမြဲနေသောသူတည်း၊ ထိုသို့ဖြစ်ပါလျက် နောက်ဆုံးဖြစ်သောကာလ၌ အရှင်ဥပဝါဏကိုရဟန်း.... သွားဦးလော့၊ ငါ၏ရှေ့တော်၌ မနေလင့်ဟု ပယ်ရှားတော်မူလိုက်သည်၊ အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ပယ်ရှားတော်မူလေသနည်း" ဟုလျှောက်၏။

ဘုရားသခင်သည် "ယခုအခါ၌ အရှင်ဥပဝါဏ၏အပြစ်မရှိသော အဖြစ်ကိုဆိုတော်မူအံ့" ဟု အရှင်အာနန္ဒာကို ခေါ်တော်မူ၍ "အာနန္ဒာ....ယေဘုယျအားဖြင့် တသောင်းသောလောကဓာတ်တို့၌ နေကုန်သောနတ်တို့သည်

ငါဘုရားကိုဖူးမြင်ခြင်းငှါ စည်းဝေးကုန်သည်၊ အာနန္ဒာ····ကုသိနာရုံမလ္လာ မင်းတို့၏ အင်ကြင်းဥယျာဉ်အကွေ့၏ ထက်ဝန်းကျင် တဆယ့်နှစ်ယူဇနာသောအရပ်တို့၏အတွင်း ငါဘုရား၏အနီးအပါး သားမြီးဖျားမျှသောအရပ်၌ သိမ်မွေ့စွာသော ကိုယ်ကိုဘန်ဆင်း၍ တန်းခိုးကြီးသော နတ်တို့သည် တကျိပ်တကျိပ်စီနေရကုန်သည်၊ ထိုနတ်တို့၏နောက်၌ သားမြီးဖျားလောက်သောအရပ်တွင် နှစ်ကျိပ်နှစ်ကျိပ်သော နတ်တို့နေရကုန်သည်၊ ထိုနတ်တို့၏နောက်မှ သုံးကျိပ်သုံးကျိပ်သော နတ်တို့နေရကုန်သည်၊ထိုနတ်တို့၏နောက်မှ လေးကျိပ်လေးကျိပ်သော နတ်တို့နေရကုန်သည်၊(ထိုနတ်တို့၏နောက်မှ ငါးကျိပ်ငါးကျိပ်သော နတ်တို့နေကုန်သည်၊ ထိုနတ်တို့၏နောက်မှ ခြောက်ကျိပ်ခြောက်ကျိပ်သောနတ်တို့နေရကုန်သည်၊ထိုနတ်တို့သည် အချင်းချင်းလက်ဖြင့်ငင်း, ခြေဖြင့်ငင်း, ပုဆိုးဖြင့်ငင်း မထိစေကုန်လင့်ဟု ဆိုရသောအခြင်းအရာ မည်သည်မရှိ၊ ပကတိသဘောဖြင့်သာလျှင် ဘန်ဆင်းနိုင်လေသတည်း။

အာနန္ဒာ····နတ်တို့သည် ငါတို့ကား မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်အံ့သောငှါ အဝေးမှလာပါကုန်သည်၊ သံသရာစက်၏ အကန့်တို့ကို ချိုးဖျက်တော်မူတတ်သော အလုံးစုံသောတရားတို့ကိုသိတော်မူတတ်သော ဘုရားသခင်သည် တရံတခါမှ ဖြစ်ပါသည်၊ ယနေ့ပင်လျှင် မိုးသောက်ယာမ်၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုလတ္တံ့၊တန်းခိုးကြီးသောဤရဟန်းသည်ဘုရားရှေ့တော်မှ ပိတ်ပင်ဆီးတား၍နေခဲ့သည်၊ ငါတို့မမြင်ရပါဟုကဲ့ရဲ့ကုန်သည်၊ ထို့ကြောင့် ငါဘုရားသည်ဥပပါဏကို အရပ်တပါးသို့ သွားလော့ဟု ပယ်ရှားတော်မူသည်-အာနန္ဒာ''ဟုမိန့်တော်မူ၏။

[အရှင်ဥပဝါဏ မထေရ်သည်လည်း ကြီးသောကိုယ်ရှိသတတ်၊ ဆင်ပျိုလောက်သောကိုယ်ရှိ၏၊ တန်းခိုးအဘိညာဉ်လည်းကြီး၏၊ နတ်တို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ မျက်နှာတော်ကိုဖူးမြင်အံ့သောငှါ မရကုန်သည်ရှိသော် ငြူစူကုန်၏၊ ထိုနတ်တို့သည် အရှင်ဥပဝါဏမထေရ်၏ကိုယ်ကို ထွင်းဘောက်၍မြင်ရအံ့သောငှါလည်းမတတ်နိုင်ချေ၊ နတ်တို့သည် ပုထုစဉ်၏ကိုယ်၌လာလျှင် ထွင်းဘောက်၍ကြည့်နိုင်ကုန်၏၊ ရဟန္တာတို့ကိုထွင်းဘောက်၍မကြည့်နိုင်ကုန်၊အရှင်ဥပဝါဏသည် ရဟန္တာလည်းဖြစ်ချေသည်၊ တန်းခိုးအာနုဘော်လည်း ကြီးချေသည်၊သို့ဖြစ်၍ ထွင်းဘောက်၍ကြည့်ခြင်းငှါလည်းမတတ်နိုင်လေသသည်။]

ဤအရှင်ဥပဝါဏ၏ အကြောင်းမှုကား—ဝိပဿီဘုရားသခင်ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူသည်ရှိသော် တခဲနက်သော ရွှေတုံးနှင့်တူသော ဓာတ်တော်ကို တဆုတည်းသော စေတီတည်ကုန်၏၊အသက်တော်ရှည်သောဘုရားသခင်တို့၏ စေတီမှာကား တခဲနက်သာဖြစ်သတည်း၊ထိုစေတီကိုလူတို့သည် အလျား

တတောင်,အနံတထွာရှိသော အထူလက်နှစ်သစ်ရှိသော ရွှေအုတ်တို့ဖြင့်ပြီးစေ၍ ဟင်္သပတား,မြင်းသီလာတို့ဖြင့် သရွတ်မြေကိုပြီးစေ၍ နှမ်းဆီဖြင့်ရေကိုစွကိုပြီးစေ၍တယူဇနာအတိုင်းအရှည်ရှိသောစေတီကိုတည်ပေကုန်၏၊ထို့နောင်မှ ဘုမ္မစိုးနတ်တို့က တယူဇနာ၊ ထို့နောင်မှ အာကာသစိုးနတ်တို့ကတယူဇနာ၊ (ထို့နောင်မှမိုးနတ်သားတို့တယူဇနာ၊ ထို့နောင်မှ တိမ်နတ်သားတို့တယူဇနာ၊)ထို့နောင်မှ စာတုမဟာရာဇ်နတ်တို့က တယူဇနာ၊(ထို့နောင်မှ တာဝတိံသာနတ်တို့တယူဇနာ၊) စေတီတည်ပေကုန်၏၊ ဤသို့ ခုနစ်ယူဇနာရှိသောစေတီတော်သည် ဖြစ်လေ၏။

လူတို့သည် ပန်းနံ့သာပုဆိုးအစရှိသည်တို့ကိုယူ၍လာကြကုန်သည်ရှိသော် စေတီစောင့်နတ်တို့သည်ယူ၍ ထိုလူတို့မြင်ကုန်စဉ်သာလျှင် စေတီတော်ကိုပူဇော်ပေကုန်၏၊ထိုအခါ၌ ဤအရှင်ဥပဝါဏမထေရ်သည် ပုဏ္ဏားသူကြွယ်အမျိုး၌ဖြစ်၍ရွှေသောအဆင်းရှိသောပုဆိုးတထည်ကိုယူခဲ့၍ စေတီတော်သို့သွားလေ၏၊ စေတီစောင့်နတ်သည် သူကြွယ်၏လက်မှ ပုဆိုးကိုယူ၍ စေတီတော်ကို ပူဇော်၏၊ ပုဏ္ဏားသူကြွယ်သည်လည်း ထိုစေတီစောင့်နတ်ကိုမြင်၍ ကြည်ညိုသောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ "နောင်သောအခါ ငါသည် ဤနတ်ကဲ့သို့ ဘုရားစေတီကိုစောင့်သောနတ်ဖြစ်ပါလို၏"ဟု ဆုတောင်းခြင်းကိုပြု၏။

ထိုဘဝမှ စုတေ၍မနေ သေလွန်သောအခါ နတ်ပြည်၌ဖြစ်၏၊ လူ့ပြည်,နတ်ကျင်လည်ပြီးမှ ကဿပဘုရားသခင်ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူသည်ရှိသော် ကဿပမြတ်စွာဘုရား၏ တခဲနက်သောသရီရဓာတ်တော်ကိုယူ၍တယူဇနာ အတိုင်းအရှည်ရှိသောစေတီတော်ကိုတည်ကုန်၏၊အရှင်ဥပဝါဏသည် ထိုစေတီတော်ကိုစောင့်သောနတ်ဖြစ်၍ သာသနာတော်ကွယ်သည်ရှိသော် နတ်ပြည်၌ဖြစ်လေ၍ ငါတို့ဘုရားပွင့်တော်မူသောအခါ၌ နတ်ပြည်မှ စုတေခဲ့၍ မြတ်သောအမျိုး၌ ပဋိသန္ဓေနေသည်ဖြစ်၍ (ဖွားမြင်ပြီး၍) အရွယ်သို့ရောက်လတ်သော် သာသနာတော်၌ရဟန်းပြု၍ မကြာမြင့်မီ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ရောက်လေ၏၊ ဤသို့ စေတီတော်၌ စောင့်သောနတ်ဖြစ်၍လာသောကြောင့် အရှင်ဥပဝါဏမထေရ်သည် တန်းခိုးကြီးသတည်း။

၁၁၃။ နတ်တို့ငိုကြွေးမြည်တမ်းခြင်းနှင့် စတ္တာရိမာနိ-အစရှိသော ဒေသနာကို ဟောတော်မူခြင်း

အရှင်အာနန္ဒာသည် "အရှင်ဘုရား····အဘယ်သို့လျှင် ဥပပတ်ပဋိသန္ဓေနေကုန်သော နတ်တို့သည် နှလုံးထားကုန်သနည်း"ဟု ဘုရားသခင်ကို လျှောက်ပြန်၏၊ ဘုရားသခင်သည်လည်း"အာနန္ဒာ····ကောင်းကင်၌မြေဟု

အမှတ်ရှိကုန်သော နတ်တို့သည် ရှိကုန်၏၊ ထိုနတ်တို့သည် ဆံတို့ကိုဖရိုဖရဲ ကျောက်၍ငိုကြွေးကုန်၏၊ "ဘုန်းတော်ခြောက်ပါး မြတ်တရားနှင့်ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် အလွန်လျင်မြန်စွာ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူလတ္တံ့၊ ကောင်းသောစကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရား....မရှည်မကြာခင် လျင်လျင်မြန်မြန် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူလတ္တံ့"ဟုငိုကြွေးကြကုန်၏၊ လက်တို့ကိုမြှောက်၍ ကမ်းပါးပြတ်သို့ကျရောက်သကဲ့သို့ ငိုကြွေးကြကုန်၏၊ လူးလဲကုန်၏၊ရှေ့ရှုလူးလဲကုန်၏။(ထိုမှ၍မှလူးလဲကုန်၏။) အာနန္ဒာ....မြေ၌တည်ကုန်သောနတ်တို့သည်လည်း ထိုကဲ့သို့ငိုကြွေးကုန်၏၊အကြင်နတ်တို့သည်ကင်းသော ရာဂရှိကုန်၏၊ ထိုနတ်တို့သည် သတိ,သမ္ပဇဉ်နှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ သင်္ခါရတရားတို့သည် အမြဲမရှိကုန်၊ ဤသင်္ခါရတရားတို့၌ အကျုံးဝင်သော ဘုရားသခင်ကိုယ်တော်ကို မပျက်စီးစိမ့်သောငှါ အဘယ်မှာလျှင် ငါတို့ရပါကုန်အံ့နည်းဟု သည်းခံကုန်၏"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

"အရှင်ဘုရား....အရပ်မျက်နှာတို့၌ ဝါမှထကုန်သော ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ခြင်းငှါ လာပါကုန်၏၊ (ကျွန်ုပ်တို့သည် နှလုံးဖြင့် မေတ္တာကိုပွားစေတတ်ကုန်သော ရဟန်းတို့ကိုဖူးမြင်ခြင်းငှါ ရပါကုန်၏၊ ဆည်းကပ်ခြင်းငှါ ရပါကုန်၏ဟု နှလုံးပြုပါကုန်၏၊ အရှင်ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်၏ ပရိနိဗ္ဗာန်လွန်တော်မူသဖြင့်)အကျွန်ုပ်တို့သည် နှလုံးဖြင့် မေတ္တာကိုပွားစေတတ်ကုန်သော ရဟန်းတို့ကို ဖူးမြင်ခြင်းငှါ မရကုန် (အံ့၊ ဆည်းကပ်ခြင်းငှါ မရကုန်အံ့၊)"ဟု လျှောက်၏၊ ဘုရားသခင်သည်လည်း "နှလုံးဖြင့် မေတ္တာကိုပွားစေတတ်ကုန်သော ရဟန်းတို့ကို ထိုထိုသောအရပ်သို့မလည်မူ၍ သင်တို့ဖူးမြင်ခြင်း, ဆည်းကပ်ခြင်းကို ရကုန်လတ္တံ့" ဟု မိန့်တော်မူ၍ စတ္တာရိမာနိ– အစရှိသော ဒေသနာတော်ကို ဟောတော်မူ၏၊ ထို ဒေသနာတော်ကား မဟာပရိနိဗ္ဗာနသုတ်ဟုသိအပ်၏။

၁၁၄။ မာတုဂါမတို့အားကျင့်ရာသည်ကို ဟောတော်မူခြင်း

"အရှင်ဘုရား....အသို့လျှင် အကျွန်ုပ်တို့သည် မာတုဂါမတို့၌ ကျင့်အပ်ကုန်သနည်း" ဟု အရှင်အာနန္ဒာလျှောက်ပြန်၏၊ "အာနန္ဒာ.... တံခါးကိုပိတ်၍ ကျောင်းတွင်း၌နေသော ရဟန်းသည် မာတုဂါမလာ၍ တံခါးရင်း၌ ရပ်သည်ကိုမြင်၍ အကြင်မျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး မမြင်ရ၊ ထိုမျှ

လောက်သော ကာလပတ်လုံး ထိုရဟန်းအား စင်စစ်လျှင်တပ်ခြင်းလောဘ မဖြစ်၊ စိတ်၏တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိ၊ မြင်ခြင်း ရှိသော်သာလျှင် တပ်ခြင်းလောဘ ဖြစ်ရာ၏၊ စိတ်၏ တုန်လှုပ်ခြင်းဖြစ်ရာ၏၊ ထို့ကြောင့် အာနန္ဒာ…မမြင်ရခြင်း သည် မြတ်သောပဋိပတ်ပင်တည်း''ဟု မိန့်တော်မူသတည်း။

ထို့နောင်မှ ''အရှင်ဘုရား…မမြင်ခြင်း၌ မြတ်သောအကျင့် ပဋိပတ်ဟု မိန့်တော်မူပြီ၊ အကယ်၍ဆွမ်းကိုဆောင်၍ လာသည်ကို မြင်ချေသောအခါ အသို့ကျင့်အပ်ပါမည်နည်း'' ဟု လျှောက်ပြန်၏၊ ''အာနန္ဒာ…စကား မပြောရခြင်းကိုသာ ဆောက်တည်၍ကျင့်အပ်၏၊ အာနန္ဒာ…သန်လျက်ကို ကိုင်၍ ငါနှင့် စကားပြောဟောသည်ဖြစ်အံ့၊ သင်၏ဦးခေါင်းကိုဖြတ်အံ့ဟုရပ် သော ယောကျ်ားအား စကားပြောဟောရခြင်းသည်မြတ်၏၊ ငါနှင့်စကား ပြောဟောသူ၏အသားကို မြှင်း၍မြှင်း၍ စားအံ့ဟု ရှေ့၌ရပ်လာသောဘီလူး မအား စကားပြောရခြင်းသည်မြတ်၏၊ အကယ်၍သော်ကား မာတုဂါမနှင့် စကားပြောဟောရခြင်းကြောင့် အတ္တဘော၏ ပျက်စီးခြင်းဖြစ်၏၊ အပါယ် လေးပါးတို့၌ အပိုင်းအခြားမရှိ ခံရခြင်းဖြစ်၏၊ မာတုဂါမနှင့် စကားပြော ဟောခြင်းရှိသော် အကျွမ်းဝင်ခြင်းဖြစ်၏၊ အကျွမ်းဝင်သည်ရှိသော် ရာဂသက် ခြင်းဖြစ်၏၊ ရာဂသက်သည်ရှိသော် သီလပျက်ခြင်းသို့ရောက်၍ အပါယ်သို့ လားတတ်၏၊ ထို့ကြောင့် စကားမပြောဟောရခြင်းသည် မြတ်၏''ဟု မိန့် တော်မူ၏။

ထို့နောင်မှ အရှင်အာနန္ဒာသည် ''အရှင်ဘုရား…စကား မပြောဟော အပ်၊ စကားပြောဟောသည်ရှိသော် အကျွမ်းဝင်၍ ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက် တတ်သည်ဟု မိန့်တော်မူပြီ၊ မာတုဂါမသည်တနေ့ပတ်လုံးလည်း အမေး ပြဿနာကို အကယ်၍မေးအံ့၊ သီလသီတင်းကိုလည်းတောင်းအံ့၊ တရား တော်ကိုလည်း နာလိုသည်ဖြစ်အံ့၊ ရဟန်းတို့နှင့်လျော်သော အမှုကိစ္စကိုမူ လည်း ပြုလာအံ့၊ ထိုအခါ၌ စကားမပြောဟောသောရဟန်းကို''ဤရဟန်း သည် အသည်,နားပင်းသည်,ဤရဟန်းသည်ဝစ္စာစား၍ ခံတွင်းကိုအဘွင့်ခက် ၍နေသည်ဟုဆိုလိမ့်သတည်း၊ ထို့ကြောင့်စကားပြောဟောရချေတော်ပြော ဟောရာ၌ အသို့နှလုံးမူ၍ ကျင့်အပ်ပါမည်နည်း''ဟု လျှောက်ပြန်၏၊ ထိုသို့ မေးလျှောက်သောအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည်—

ထေ တုမှေ ဘိက္ခဝေ မာတုဂါမတ္တိသု မာတုစိတ္တံ ဉပဋ္ဌပေထ—

အစရှိသည်ဖြင့် ဟောကြားပြတော်မူဘူးသော ဒေသနာတော်ဖြင့် ''ချစ် သားရဟန်းတို့…သင်တို့လာလတ်ကုန်လော့၊ အမိရှိလောက်သော မိန်းမ၌

အမိဟူသောစိတ်ကို ဖြစ်စေကုန်၊နှမမျှလောက်သောမိန်းမ၌ နှမဟူသောစိတ်ကို ဖြစ်စေကုန်၊ သမီးမျှလောက်သော မိန်းမ၌ သမီးဟူသောစိတ်ကို ဖြစ်စေကုန်”ဟု ဆုံးမဩဝါဒပေးတော်မူဘူးသည်ကို ရည်မှတ်တော်မူ၍ “အာနန္ဒာ….သတိကိုသာ ထင်စွာပြုအပ်သည်”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၁၁၅။ အလောင်းတော်ကိုသင်္ဂြိုဟ်ရန် ဥပဒေသထားခြင်း

ထို့နောင် အရှင်အာနန္ဒာသည် “အရှင်ဘုရား…. ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူသောအလောင်းတော်၌ အကျွန်ုပ်တို့ အဘယ်သို့ ပြုဘွယ်ကိစ္စကို လို့လအားထုတ်သဖြင့် ကျင့်ဆောင်ရအံ့နည်း”ဟု လျှောက်ပြန်၏၊“အာနန္ဒာ…. ငါဘုရား၏ အလောင်းတော်ကို မီးပူဇော်ခြင်းငှါ သင်တို့မကြောင့်ကြ မရှိကုန်လင့်၊ အာနန္ဒာ…. ငါတိုက်တွန်း၏၊ သင်တို့သည် မိမိအစီးအပွါးဖြစ်သော မြတ်သော အရဟတ္တဖိုလ်ကိုရခြင်းငှါ လို့လပြုကုန်လော့၊ အသက်၌ငဲ့ကွက်ခြင်းကင်းသည်ဖြစ်၍ အရဟတ္တဖိုလ်နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်စေအပ်သောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ နေကုန်လော့၊ အာနန္ဒာ…. ငါဘုရား၌ အလွန်ကြည်ညိုကုန်သော မင်းမျိုးဖြစ်သော ပညာရှိတို့သည်၎င်း, ပုဏ္ဏားမျိုးဖြစ်သော ပညာရှိတို့သည်၎င်း, သူကြွယ်မျိုးဖြစ်သော ပညာရှိတို့သည်၎င်း ရှိကုန်၏၊ ထိုပညာရှိတို့သည် ငါဘုရား၏ အလောင်းတော်ကို မီးပူဇော်ကုန် လတ္တံ့”ဟု မိန့်တော်မူ၏၊

ထို့နောင်မှ အရှင်အာနန္ဒာသည် “အရှင်ဘုရား…. မင်းပညာရှိအစရှိသော သူတို့သည် အရှင်အာနန္ဒာ…. အဘယ်သို့ ပြုပါရမည်နည်း-ဟု အကျွန်ုပ်ကို မချွတ်ကေန် မေးကြကုန်လတ္တံ့၊ ထိုသို့မေးကုန်သည်ရှိသော် ထိုသူတို့အား စကားဘယ်သို့ ပြောရစ်ရပါမည်နည်း”ဟု လျှောက်ပြန်၏၊ “အာနန္ဒာ….စကြာရတနာကို ဖြစ်စေတတ်သော စကြဝတေးမင်း၏ အလောင်းတော်ကို ကာသိကရာဇ်တိုင်း၌ဖြစ်သော အသစ်ပြီးစ ကစီမချသေးသော ပုဆိုးဖြင့်ရစ်၍ ညက်စွာပစ်အပ်သော ဝါဂွမ်းကောင်း, နှပ်အပ်သော ဝါဂွမ်းဖြင့်ရစ်ကုန်၍ ကစီမချ ချောလှပပြေပြစ်အသစ်သော ကာသိကရာဇ်တိုင်း၌ဖြစ်သော ပုဆိုးဖြင့် ရစ်ကုန်၏၊ ဤသို့သောနည်းအတိုင်း ငါးရာသော ပုဆိုးစုံတို့ဖြင့် စကြဝတေးမင်း၏အလောင်းကိုရစ်၍ ရွှေဖြင့်ပြီးအပ်သော ဆီထည့်သောကျင်း၌ထည့်၍ ရွှေဖြင့်ပြီးသောကျင်းတခုကိုမှောက်၍ ခပ်သိမ်းသော နံ့သာထင်းပုံကိုပြု၍ စကြဝတေးမင်း အလောင်းကို မီးတိုက်ကုန်၏၊

ခရီးလေးကြောင်းကို ဆုံရာ၌(စကြာဝတေးမင်းတို့၏ စေတီကိုတည်ကုန်၏၊ အာနန္ဒာ....စကြာဝတေးမင်း၏အလောင်း၌ရှိသေသဖြင့် ကျင့်ကုန်သကဲ့သို့ထို အတူပင် ငါဘုရား၏အလောင်းတော်၌ မင်းအစရှိသော ပညာရှိတို့သည် ရို သေကောင်းမွန်စွာကျင့်ကုန်ရာ၏၊ ခရီးလေးကြောင်းဆုံရာ၌) စေတီတည်ကုန် ရာ၏၊ထိုစေတီ၌ အကြင်သူတို့သည် ပန်းနံ့သာ,ထီး,တံခွန်တို့ကိုပူဇော်ကပ်လှူ ဝင်မှုလည်း တင်ကုန်လတ္တံ့၊ ရိုသေမြတ်နိုး ရှိခိုးမှုလည်း ရှိခိုးကုန်လတ္တံ့၊ သဒ္ဓါကြည်ညိုသောစိတ်ကိုလည်း ဖြစ်စေကုန်လတ္တံ့၊ ထိုသူတို့အား စိတ်ကို ကြည်ညိုစေခြင်း အစရှိသောကောင်းမှုသည် ရှည်စွာသော နေ့,ညဥ့်ပတ်လုံး စီးပွားချမ်းသာများကုန်လတ္တံ့၊ အာနန္ဒာ....စေတီထိုက်ကုန်သော သူတို့သည် လေးပါးတို့တည်း၊ လေးပါးတို့ဟူသည်ကား—

(၁) ပစ္စည်းလေးပါးကိုခံထိုက်သော မဘောက်မပြန် အလုံးစုံသော တရားတို့ကို အလိုလိုသာလျှင် သယမ္ဘူဉာဏ်ဖြင့် သိတော်မူတတ် သော ငါဘုရားသည် စေတီဖြစ်ခြင်းငှါသိုက်၏။

(၂) ပစ္စေကဗုဒ္ဓသည်လည်း စေတီဖြစ်ခြင်းငှါထိုက်၏။

(၃) ငါဘုရား၏ တပည့်သားတော်ဖြစ်သော ရဟန္တာတို့သည်လည်း စေတီဖြစ်ခြင်းငှါထိုက်၏။

(၄) စကြာရတနာကိုဖြစ်စေတတ်သော စကြာဝတေးမင်းသည်လည်း စေတီဖြစ်ခြင်းငှါထိုက်၏။

အာနန္ဒာ....စေတီထိုက်ခြင်းသည်ကား ဤလေးပါးတို့တည်း။

(၁) အဘယ်သို့သော အကျိုးထူးကိုစွဲ၍ ငါဘုရားသည် စေတီ ထိုက် သနည်း ဟူမူကား ဤစေတီ သည် ပစ္စည်းလေးပါးကို ခံတော်မူထိုက်သော၊ မဘောက်မပြန် အလုံးစုံသော တရားတို့ကို အလိုလိုသာလျှင် သယမ္ဘူဉာဏ် ဖြင့် သိတော် မူပြီးသော မြတ်စွာဘုရား၏ စေတီတော်ပေတည်းဟု များစွာ သော လူတို့သည် စိတ်ကိုကြည်ညိုစေကုန်၏၊ ထိုသူတို့သည် ငါဘုရား၌စိတ်ကို ကြည်ညို စေရသောကြောင့် စုတေ့မနေ သေလွန်သော အခါကောင်းမှုရှိသော သူတို့၏ လားရာဖြစ်သော မြတ်သောရူပါရုံအစရှိသည်တို့၏ တည်ရာဖြစ်သော နတ်ပြည်သို့ ဖြစ်ရကုန်၏၊ အာနန္ဒာ....ဤသို့သောအကျိုးထူးကိုစွဲ၍ ငါဘုရား သည် စေတီထိုက်၏။

(၂) အာနန္ဒာ....အဘယ်သို့သော အကျိုးထူးကိုစွဲ၍ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် စေတီထိုက်သနည်း ဟူမူကား— ဤစေတီသည် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါဖြစ်သော ဘုရား

၏ စေတီတော် ပေတည်း''ဟု ထိုစေတီ၌ များစွာသော လူတို့သည် စိတ်ကို ကြည်ညိုစေကုန်၏၊ ထိုသူတို့သည် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏ စေတီ၌ ကြည်ညိုခြင်းကို ဖြစ်စေသောကြောင့် နတ်ရွာသုဂတိဘုံ၌ ဖြစ်ရကုန်၏။

(၃) အာနန္ဒာ ... ငါဘုရား၏ တပည့်သားတော်ဖြစ်သောရဟန္တာတို့သည် အဘယ်သို့သော အကျိုးထူးကိုစွဲ၍ စေတီထိုက်သနည်း ဟူမူကား– ''ဤစေတီသည် သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ ဖြစ်သော မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သားတော် ဖြစ်သော ရဟန္တာ အရှင်မြတ်၏ စေတီတော် ပေတည်း''ဟု များစွာသော လူတို့သည် စိတ်ကိုကြည်ညိုစေကုန်၏၊ ထိုသူတို့သည် စုတေ့မနေ သေလွန်သောအခါ နတ်ရွာ သုဂတိ၌ ဖြစ်ရကုန်၏။

(၄) အာနန္ဒာ.... အဘယ်သို့သော အကျိုးထူးကိုစွဲ၍ စကြဝတေးမင်းတို့သည် စေတီထိုက်လေသနည်း ဟူမူကား– ''ဤစေတီသည် တရားစောင့်သော ဓမ္မရာဇ်မင်း၏ စေတီပေတည်း''ဟု များစွာသော လူတို့သည် စိတ်ကို ကြည်ညိုစေကုန်၏၊ထိုသူတို့သည်စကြဝတေးမင်း၏ စေတီ၌ စိတ်ကိုကြည်ညိုစေရသောကြောင့် စုတေ့မနေ သေလွန်သောအခါ နတ်ရွာ သုဂတိဘုံ၌ ဖြစ်ကြရကုန်၏၊ အာနန္ဒာ.... ဤသို့အကျိုးထူးကိုစွဲ၍ စကြဝတေး မင်းသည် စေတီထိုက်၏''၊ဤသို့ မြတ်စွာဘုရား မိန့်တော်မူ၏။

[အဘယ့်ကြောင့် ဘုရားသခင်သည် အိမ်ရာ ထောင်သော လူ၏ဘောင်၌ နေ၍ သေသောစကြဝတေးမင်း၏စေတီထိုက်ခြင်းကို ခွင့်ပြုတော်မူလေသနည်း၊ သီလဝန္တဖြစ်သော ပုထုဇဉ်ရဟန်းတို့အား အဘယ်ကြောင့် ခွင့်မပြုတော်မူလေသနည်း ဟူမူကား– အံ့ဘွယ်သရဲမရှိသောကြောင့် သီလဝန္တဖြစ်သော ပုထုဇဉ် ရဟန်းတို့အား စေတီ ထိုက်ကြောင်းကို ခွင့်ပြုတော် မမူသတည်း၊ ပုထုဇဉ် ရဟန်းတို့အား စေတီကိုခွင့်ပြုတော်မူချေသည်ရှိသော် သီဟိုဠ်ကျွန်း၌ ရှေးဦးစွာ စေတီတို့၏အရပ်သည် မဖြစ်ရာ၊ မဆံ့နိုင်ရာ၊ ထို့အတူပင်တပါးသောအရပ်တို့ ၌လည်း စေတီတို့၏ အရပ်သည် မဖြစ်ရာ၊ မဆံ့နိုင်ရာ၊ ထိုသို့ မဖြစ်ရာသောကြောင့် ထိုစေတီတို့သည် အံ့ဘွယ်မရှိကုန်၊ ထို့ကြောင့် ခွင့်ပြုတော်မမူ၊ စကြဝတေး မင်းသည်ကား တယောက်တည်းသာလျှင် ဖြစ်၏၊ ထို့ကြောင့် ထိုစကြဝတေးမင်း၏စေတီသည် အံ့ဘွယ်သရဲရှိ၏၊ သီလရှိသောပုထုဇဉ်ရဟန်းအားကား ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသော ရဟန္တာကဲ့သို့ ကြီးစွာသော ပူဇော်သက္ကာကို ပြုခြင်းငှါ ထိုက်သည်သာ လျှင်တည်း။]

၁၁၆။ အရှင်အာနန္ဒာ ငိုကြွေးမြည်တမ်းခြင်း

ထိုသို့စေတီ ထိုက်သည့်လေးပါးကို ဟောတော်မူပြီးသောနောင်မှ အရှင်အာနန္ဒာသည် ဤသို့ အကြံ ဖြစ်သတတ်၊ "မြတ်စွာ ဘုရားသည် ငါ၏ နေရာ အရပ်ကို ဟောတော်မူပေ၏၊ စေတီတော်၌ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ပြုသဖြင့် အကျိုး ရှိသော အဖြစ်ကို ဟောတော်မူပေ၏၊ မာတုဂါမ၌ ကျင့်အပ်သောပြဿနာကို ဖြေတော်မူပေ၏၊ စေတီထိုက်သည် လေးပါးကို ဟောတော်မူပေ၏၊ ယနေ့ မြတ်စွာဘုရားသည် မချွတ်ကေန် နိဗ္ဗာန်ယူတော်မူလတ္တံ့."ဟု စိတ်အကြံ ဖြစ် လတ်သော် အရှင်အာနန္ဒာအား နှလုံးမသာယာခြင်း ပြင်းစွာဖြစ်၍ ဤသို့ ကြံ၏၊ "မြတ်စွာဘုရား၏အထံတော်၌ ငိုမြည်တမ်းခြင်းသည် မချမ်းမသာ၊ လျောက်ပတ်ရာ အရပ်သို့သွား၍ စိုးရိမ်ခြင်းကို ခေါင်းပါးအောင်ပြုအံ့"ဟု မင်းကွန်းစရပ်ဟု ဆိုအပ်သော ကျောင်းသို့ဝင်၍ တံခါးပေါင်၏ အစွန်း၌ တည်သော တံခါးကျင်လျှိုသော တိုင်ကိုကိုင်၍ ငိုကြွေးလျက်နေ၏၊ "ငါသည် လည်း သေက္ခသာဖြစ်၏၊ အထက်မဂ်သုံးပါးအလို့ငှါ ပြုဘွယ်ကိစ္စ ရှိသေး ၏၊ ငါ့ကို အဘန်တလဲလဲ ဆုံးမပဲ့ပြင် သွန်သင်ပေသော ဘုရားသခင်သည် မချွတ်ကေန် ပရိနိဗ္ဗာန်ယူချေတော့မည်၊ နက်ဖြန်ခါမှစ၍ အဘယ်သူ့အား မျက်နှာသစ် ရေကို ကပ်ရပါမည်နည်း၊ အဘယ်သူ၏ခြေကို ဆေးရပါမည် နည်း၊ အဘယ်သူ့ အိပ်ရာနေရာကို သုတ်သင် ရပါမည်နည်း၊ အဘယ်သူ၏ သပိတ်သင်္ကန်းကို လှမ်းယူ၍ ဝတ်ပြုရပါမည်နည်း"၊ဤသို့ ပြင်းပြစွာ ငိုမြည် တမ်း၍ နေ၏။

ဘုရားသခင်သည်လည်း ရဟန်းသံဃာတို့၏ အကြား၌ အရှင်အာနန္ဒာကို မမြင်၍ "ချစ်သားရဟန်းတို့····အာနန္ဒာသည် အဘယ်အရပ်မှာရှိသနည်း" ဟု မေးတော်မူ၏၊ "အရှင်ဘုရား····အာနန္ဒာသည် ကျောင်းသို့ဝင်၍ တံခါး ကျင်လျှိုသောတိုင်ကိုကိုင်၍ ငိုလျက်နေ၏၊ ငါသည် သေက္ခသာဖြစ်၏၊အထက် မဂ်သုံးပါးအလို့ငှါ ပြုဘွယ်ကိစ္စရှိသေး၏၊ ငါ့ကိုအဘန်တလဲလဲဆုံးမပဲ့ပြင် သွန်သင်ပေသော ဘုရားသည် မချွတ်ကေန်နက်ဖြန် ပရိနိဗ္ဗာန်စံယူတော်မူ လတ္တံ့ဟု ငိုကြွေးမြည်တမ်း၍ နေချေသည် အရှင်ဘုရား"ဟု ရဟန်းတို့ လျောက်ကုန်လတ်သော် ဘုရားသခင်သည် ရဟန်းတယောက်ကို ခေါ်တော် မူ၍ "ချစ်သားရဟန်း····သင်ချစ်သားသည် ငါ၏စကားတော်ဖြင့် အာနန္ဒာ ကို အရှင်အာနန္ဒာ····မြတ်စွာဘုရားသည် သင့်ကိုခေါ်တော်မူသည်- ဆိုချေ လော့"ဟု စေတော်မူလိုက်၏၊ ထိုရဟန်းသည်လည်း "အရှင်ဘုရား····

ကောင်းပါပြီ''ဟု ဝန်ခံ၍ အရှင်အာနန္ဒာရှိရာသို့ သွားလေ၍ ''ငါ့ရှင်အာနန္ဒာ····သင့်ကိုမြတ်စွာဘုရားခေါ်တော်မူသည်''ဟု ဆိုပေ၏။

အရှင်အာနန္ဒာလည်း ''ကောင်းပါပြီ''ဟု ဝန်ခံ၍ ဘုရားရှိရာသို့ လာခဲ့ပြီးသော် ရှိခိုးလျက်နေပေ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်အာနန္ဒာကို ဤသို့ မိန့်တော်မူ၏၊ ''အာနန္ဒာ····ငိုမြည်တမ်းခြင်းသည် သင့်အား အကျိုးမရှိ၊ မစိုးရိမ်လင့်၊ မငိုကြွေးလင့်၊ အာနန္ဒာ····ငါဘုရားသည် ရှေးမဆွကပင်လျှင် ဤသို့သောစကားကို ဟောကြားအပ်ပြီ မဟုတ်တုံလော၊ အလုံးစုံလျှင် ဖြစ်ကုန်သော ချစ်အပ်ကုန်သော နှလုံးကို ပွါးစေတတ်ကုန်သော အဆွေအမျိုးအစရှိသောသူတို့နှင့် နာနာဘာဝ,ဝိနာဘာဝအားဖြင့် ကွေကွင်းခြင်းသည်လည်း ဖြစ်၏၊ တပါးသော အပြားအားဖြင့် ကွေကွင်းခြင်းသည်လည်းဖြစ်၏၊ အာနန္ဒာ····နာနာဘာဝ,ဝိနာဘာဝ၌ ငါဘုရားအား မပျက်စီးစိမ့်သောငှါ သင်တို့ အဘယ်မှာတတ်နိုင်ပါအံ့နည်း။

အာနန္ဒာ····အကြင်ခန္ဓာကိုယ်သဘောသည် ဖြစ်တတ်၏၊ ထင်ရှားစွာဖြစ်တတ်၏၊ အကြောင်းတရားတို့သည် ပြုပြင်အပ်၏၊ ထိုခန္ဓာကိုယ်သဘောသည် ပျက်စီးခြင်းသဘောရှိ၏၊ ငါဘုရား၏ ကိုယ်တော်ကိုလည်း မပျက်စီးစေသတည်းဟု တောင့်တ၍မရရာ၊ တောင့်တ၍ ရရာသော အကြောင်းမရှိဟု ဟောတော်မူပြီး မဟုတ်တုံလော၊ အာနန္ဒာ····သင်သည် ငါဘုရားကိုရှည်ကြာစွာသော နေ့ညဉ့်ပတ်လုံး မေတ္တာစိတ်၏အစွမ်းဖြင့် ဖြစ်စေအပ်သော အစီးအပွါးကို အလိုရှိသဖြင့် ပြုအပ်သော ချမ်းသာခြင်းကို အလိုရှိသဖြင့် ပြုအပ်သော နှလုံးနှစ်ခွမရှိသဖြင့် ပြုအပ်သော မျက်သင်ရေကပ်ခြင်း အစရှိသော အတိုင်းအရှည်မရှိများစွာသော ကာယကံ,ဝစီကံ,မနောကံဖြင့် လုပ်ကျွေးအပ်ပြီ၊ အာနန္ဒာ····သင်သည် ပြုအပ်ပြီးသောကောင်းမှုရှိ၏၊ကမ္မဋ္ဌာန်းကို လုံ့လပြုလော့၊ မရှည်မကြာခင် အာသဝေါတရား ကင်းလွတ်လတ္တံ့''ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဤသို့သောစကားကို မိန့်တော်မူပြီး၍ နှစ်သိန်းလေးသောင်း အထုရှိသော ဤမဟာပထဝီမြေကြီးကို အထက်အောက်လှန်၍ပြန်ဘိသကဲ့သို့ရင်း,ကောင်းကင်သို့ပြန့်လှန်ဘိသကဲ့သို့ရင်း, စကြဝဠာတောင်တို့ကို ရွှေ့စေဘိသကဲ့သို့ရင်း, မြင့်မိုရ်တောင်ကိုချိုးဘိသကဲ့သို့ရင်း, ဇမ္ဗူသပြေပင်အခက်ကိုကိုင်၍ လှုပ်ဘိသကဲ့သို့ရင်း အရှင်အာနန္ဒာ၏ ကျေးဇူးစကားကို အားထုတ်တော်မူသည်ဖြစ်၍ ရဟန်းတို့ကိုခေါ်တော်မူ၏၊ ''ချစ်သားရဟန်းတို့··အာနန္ဒာသည်ငါ၏

အလုပ်အကျွေးဖြစ်သကဲ့သို့ ထို့အတူပင်လွန်လေပြီးသောကာလ,လာလတ္တံ့သောကာလတို့၌ မြတ်သောအလျှုကိုခံထိုက်ကုန်သော မဘောက်မပြန်အလုံးစုံသောတရားတို့ကို အလိုလိုသာလျှင်သယမ္ဘူဉာဏ်ဖြင့် သိတော်မူကုန်သော မြတ်စွာဘုရားတို့၏လည်း အလုပ်အကျွေးတို့သည်လည်း ရှိသည်ဖြစ်ကုန်၏၊ ချစ်သားရဟန်းတို့····အာနန္ဒာသည်ပညာရှိ၏၊ ခန္ဓာ,အာယတန, ဓာတ်-အစ ရှိသည်တို့၌လိမ္မာ၏။

အာနန္ဒာသည် ဤအခါသည်ကား ရဟန်းယောကျ်ားတို့၏ ငါဘုရားကို ဖူးမြင်ခြင်းဆည်းကပ်ခြင်း၏ အချိန်ကာလတည်း၊ ဤအခါသည်ကား ရဟန်းမိန်းမတို့၏ ငါဘုရားကိုဖူးမြင်ခြင်းဆည်းကပ်ခြင်း၏ အချိန်ကာလတည်း၊ ဤအခါသည်ကား သီတင်းသည် ယောကျ်ားတို့၏ ငါဘုရားကို ခစားရှိသွတ်ဆည်းကပ်ဖူးတွေ့ခြင်း၏ အချိန်ကာလတည်း၊ ဤအခါသည်ကား သီတင်းသည်မိန်းမတို့၏ ငါဘုရားကိုခစားရှိသွတ် ဆည်းကပ်ဖူးမြင်ခြင်း၏ အချိန်ကာလတည်း၊ ဤအခါသည်ကား ငါဘုရားကို မင်းပရိသတ်တို့၏ ဆည်းကပ်ဖူးမြင်ခြင်း၏ အချိန်ကာလတည်း၊ ဤအခါသည်ကား ငါဘုရားကို အမတ်ကြီးဖြစ်သောသူတို့၏ ဖူးမြင်ခြင်းဆည်းကပ်ခြင်း၏ အချိန်ကာလတည်း၊ ဤအခါသည်ကား ငါဘုရားကို တိတ္ထိတို့၏ တပည့်သားတို့ ရောက်ပေါက် ဖူးမြင်ခြင်း၏ အချိန်ကာလတည်းဟု သိလိမ္မာ၏''ဟု မိန့်တော်မူပြီး၍ အရှင်အာနန္ဒာ၌ အံ့ဘွယ်လေးပါးကိုပြတော်မူ၏။

၁၁၇။ အရှင်အာနန္ဒာ၏အံ့ဘွယ်လေးပါးကိုပြခြင်း

''ချစ်သားရဟန်းတို့····အာနန္ဒာ၌ အံ့ဘွယ်သရဲ မဖြစ်ဘူးမြဲတို့သည်ကား လေးပါးတို့တည်း၊ လေးပါးတို့ဟူသည် အဘယ်သည်တို့နည်းဟူမူကား—

(၁) ချစ်သား ရဟန်းတို့····ရဟန်း ယောကျ်ား ပရိသတ်သည် အရှင်အာနန္ဒာကား ထက်ဝန်းကျင်မှကြည်ညိုဘွယ်ရှိ၏၊ အလွန်အဆင်းလှ၏၊ရှုချင်ဘွယ်ရှိ၏၊ များသောအကြားအမြင်ရှိ၏၊ သံဃာ့အလယ်၌တင့်တယ်ခြင်းရှိ၏ဟု အာနန္ဒာ၏ ကျေးဇူးတို့ကို ကြားကုန်၍ အာနန္ဒာကို ဖူးမြင်အံ့သောငှါ အကယ်၍ ရောက်အံ့၊ ထိုသို့ ရောက်သည်ရှိသော် အာနန္ဒာကို မြင်ရသဖြင့် အဒဝးက ငါတို့သတင်းစကားကြားဘူးသည်နှင့် ယခုမြင်ရခြင်းသည် ညီညွတ်လှပေ၏ဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာရှိ၏၊ ထိုရဟန်း ယောကျ်ား ပရိသတ်၌ အာနန္ဒာသည် အရှင်တို့····အသို့တုံနည်း၊ ရောဂါမရှိ ပကတိချမ်းသာပါ၏

လော၊ ပကတိမျှတသာယာရှိပါ၏လောဟု မေးမြန်းသည်ရှိသော် အာနန္ဒာ မေးမြန်းရာ၌ ရဟန်းယောကျ်ားပရိသတ်တို့သည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ကုန်၏၊ ချစ်သားရဟန်းတို့….အာနန္ဒာသည်အကယ်၍ ဆိတ်ဆိတ်နေအံ့၊ ရဟန်းယောကျ်ားပရိသတ်တို့သည် မရောင့်ရဲသည်သာဖြစ်ရာ၏။

(၂) ချစ်သားရဟန်းတို့….ရဟန်းမိန်းမ ပရိသတ်တို့သည် အာနန္ဒာ၏ ကျေးဇူးသတင်းစကားကိုကြား၍ ဖူးမြင်အံ့သောငှါ အကယ်၍လာရောက်အံ့၊ ထိုသို့လာရောက်သည်ရှိသော် အာနန္ဒာကိုမြင်ရသဖြင့် အဝေးက ငါတို့သတင်း စကားကြားရကုန်သည်နှင့် ယခုမြင်ရခြင်းသည် ညီညွတ်ပေ၏ဟုဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာရှိ၏၊ထိုရဟန်းမိန်းမပရိသတ်၌အာနန္ဒာသည််နှမတို့ ‥အသို့တုံနည်း၊ ရှစ်ပါးသော ဂရုဓံတရားတို့ကို ဆောက်တည်၍ကျင့်ကုန်၏လောဟု မေးမြန်း သည်ရှိသော် အာနန္ဒာမေးမြန်ရာ၌ရဟန်းမိန်းမပရိသတ်တို့သည် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာဖြစ်ကုန်၏၊ ချစ်သားရဟန်းတို့….အာနန္ဒာသည် အကယ်၍ ဆိတ် ဆိတ်နေသည်ဖြစ်အံ့၊ ရဟန်းမိန်းမပရိသတ်တို့သည် မရောင့်ရဲသည်သာဖြစ်၏။

၃။ ချစ်သားရဟန်းတို့…. ဥပါသကာ ယောကျ်ား ပရိသတ်တို့သည် အာနန္ဒာ၏ ကျေးဇူးသတင်းကိုကြား၍ ဖူးမြင်အံ့သောငှါ အကယ်၍ လာ ရောက်အံ့၊ ထိုသို့လာရောက်သည်ရှိသော် အာနန္ဒာကိုမြင်ရသဖြင့် အဝေးက ငါတို့သတင်းစကားကြားဘူးသည်နှင့် ယခုမြင်ရခြင်းသည် ညီညွတ်ပေ၏ဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ရှိကုန်၏၊ ထိုဥပါသကာယောကျ်ား ပရိသတ်၌ အာနန္ဒာ သည် ဒါယကာတို့… အသို့တုံနည်း၊သင်တို့သည် သုံးပါးသော သရဏဂုံကို ဆောက်တည်ပါကုန်၏လော၊ ပဥ္စသီတို့ကို စောင့်ရှောက်ဆောက်တည်ပါကုန် ၏လော၊ တလလျှင် ရှစ်ဥပုသ်တို့ကို စောင့်ရှောက်ဆောက်တည်ပါကုန်၏ လော၊ အမိအဘတို့အား လုပ်ကျွေးမွေးမြူခြင်းဝတ်ကို ဖြည့်ပါကုန်၏လော၊ တရားစောင့်သော ရဟန်းပုဏ္ဏားတို့ကို လုပ်ကျွေးပါကုန်၏လောဟု မေးမြန်း သည်ရှိသော် အာနန္ဒာမေးမြန်းရာ၌ ဥပါသကာယောကျ်ား ပရိသတ်တို့သည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်၏၊ ချစ်သားရဟန်းတို့….အာနန္ဒာသည် အကယ်၍ ဆိတ်ဆိတ်နေသည်ဖြစ်အံ့၊ ဥပါသကာ ယောကျ်ားပရိသတ်တို့သည် မရောင့်ရဲ သည်သာဖြစ်ကုန်၏။

၄။ ချစ်သားရဟန်းတို့ …ဥပါသိကာမိန်းမ ပရိသတ်တို့သည်အာနန္ဒာ၏ ကျေးဇူးသတင်းကိုကြား၍ ဖူးမြင်အံ့သောငှါ အကယ်၍ လာရောက်အံ့၊ ထိုသို့လာရောက်သည်ရှိသော် အာနန္ဒာကိုမြင်ရသဖြင့် အဝေးကငါတို့သတင်း

စကားကိုကြားဘူးသည်နှင့် ယခုမြင်ရခြင်းသည် ညီညွတ်ပေ၏ဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာရှိ၏၊ထိုဥပါသိကာမိန်းမ ပရိသတ်၌အာနန္ဒာသည် ဒါယိကာမတို့....အသို့တုံနည်း၊ သင်တို့သည် သုံးပါးသောသရဏဂုံတို့ကို ဆောက်တည်ကုန်၏လော၊-ပဉ္စသီတို့ကို ဆောက်တည်ကုန်၏လော၊ တလလျှင် ရှစ်ဥပုသ်ကို စောင့်ရှောက်ဆောက်တည်နိုင်ပါကုန်၏လော။ အမိအဘတို့အား လုပ်ကျွေးမွေးမြူခြင်းဝတ်ကိုဖြည့်နိုင်ပါကုန်၏လော၊ တရားစောင့်သော ရဟန်းပုဏ္ဏားတို့ကို လုပ်ကျွေးမွေးမြူပါကုန်၏လောဟု မေးမြန်းသည်ရှိသော် အာနန္ဒာမေးမြန်းရာ၌ ဥပါသိကာမိန်းမ ပရိသတ်တို့သည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာခြင်းဖြစ်၏၊ ချစ်သားရဟန်းတို့....အာနန္ဒာသည် အကယ်၍ဆိတ်ဆိတ်နေအံ့၊ ဥပါသိကာမိန်းမပရိသတ်တို့သည် မရောင့်ရဲသည်သာဖြစ်၏။

ချစ်သားရန်းတို့....အာနန္ဒာ၌ အံ့ဘွယ်သရဲ မဖြစ်ဘူးမြဲ တို့သည်ကား ဤလေးပါးတို့ပင်တည်း"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၁၁၈။ အရှင်အာနန္ဒာအားစကြဝတေးမင်းနှင့်တူသော ဥပမာကိုဟောတော်မူခြင်း

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် အရှင်အာနန္ဒာကို စကြဝတေးမင်းနှင့်တူစွာသော ဥပမာကို ပြတော်မူလို၍—

"စတ္တာရော မေ ဘိက္ခဝေ"အစရှိသည်ကိုမိန့်တော်မူ၏။

အဓိပ္ပါယ်ကား—"ချစ်သားရဟန်းတို့.... စကြဝတေးမင်း၏ အံ့ဘွယ်ကားလေးပါးတို့တည်း၊ လေးပါးတို့ဟူသည် အဘယ်သည်တို့နည်းဟူမူကား—

၁။ ချစ်သားရဟန်းတို့.... စကြဝတေးမင်းတို့မည်သည် အလွန်အဆင်းလှ၏၊ရှုချင်ဘွယ်ရှိ၏၊ ကြည်ညိုဘွယ်ရှိ၏၊ကောင်းကင်ဖြင့် သွားနိုင်၏၊ပြည်ကိုဆုံးမနိုင်၏၊တရားနှင့်လျော်သော ဓမ္မရာဇ်မင်းပေတည်းဟု ကြားဘူးသော မင်းပရိသတ်တို့သည် ဖူးမြင်အံ့သောငှါ အကယ်၍လာရောက်အံ့၊ ထိုမင်းပရိသတ်တို့သည် စကြဝတေးမင်းကိုမြင်ရသဖြင့် စကြဝတေးမင်း၏ ကျေးဇူးသတင်းကိုကြားရသည်နှင့် ယခုမြင်ရခြင်းသည် ညီညွတ်ပေ၏ဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်၏၊ စကြဝတေးမင်းသည် ချစ်သားမင်းများတို့.... မင်းကျင့်တရားကိုဖြည့်ကုန်၏လော၊ အနွယ်ကိုစောင့်ရှောက်ကုန်၏လောဟု ပျူငှါစကားကိုပြုပေ၏။ ထိုစကားကို နှုတ်ဆက်သဖြင့်လည်း ထိုမင်းပရိသတ်တို့သည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်၏၊ ချစ်သားရဟန်းတို့....စကြဝတေးမင်းသည် ဆိတ်ဆိတ်နေသည်ဖြစ်အံ့၊ထိုမင်းပရိသတ်တို့သည် မရောင့်ရဲသည်သာဖြစ်၏။

(၂) ချစ်သားရဟန်းတို့····စကြာဝတေးမင်း၏ ကျေးဇူးသတင်းကိုကြား ဘူးကုန်သော ပုဏ္ဏားပရိသတ်သည် ဖူးမြင်အံ့သောငှါ အကယ်၍လာရောက် အံ့၊ ထိုပုဏ္ဏားပရိသတ်သည် စကြာဝတေးမင်းကို မြင်ရသဖြင့် စကြာဝတေး မင်း၏ ကျေးဇူးသတင်းကိုကြားရသည်နှင့် ယခုမြင်ရခြင်းသည် ညီညွတ်ပေ စွဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်၏၊ ထိုပုဏ္ဏားပရိသတ်၌ စကြာဝတေးမင်းသည် ဆရာတို့···· ဗေဒင်သင်ကြကုန်၏လော၊ စာသင်တပည့်တို့ကို ဗေဒင်သင်စေ ပါကုန်၏လော၊ အဝတ်အစား ဆန်ရေတို့ကိုအလှူခံ၍ ရပါ၏လော ဟု ပျူငှါလောကဝတ်ကိုပြောဆိုပေ၏၊ ထိုသို့စကားနှုတ်ဆက်သဖြင့်လည်း ထို ပုဏ္ဏားပရိသတ်သည် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာဖြစ်၏၊ ချစ်သားရဟန်းတို့···· စကြာဝတေးမင်းသည် အကယ်၍ ဆိတ်ဆိတ်နေသည်ဖြစ်အံ့၊ ပုဏ္ဏားပရိသတ် သည်မရောင့်ရဲသည်သာဖြစ်၏။

(၃) ချစ်သားရဟန်းတို့···· စကြာဝတေးမင်း၏ကျေးဇူး သတင်းကို ကြားဘူးသောသူကြွယ်ပရိသတ်သည် ဖူးမြင်အံ့သောငှါအကယ်၍ရောက်လာ အံ့၊ ထိုအသည် သူကြွယ်ပရိသတ်တို့သည် စကြာဝတေးမင်းကို မြင်ရသဖြင့် စကြာဝတေးမင်း၏ကျေးဇူးကို ကြားဘူးသည်နှင့် ယခုမြင်ရခြင်းသည် ညီ ညွတ်ပေစွဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်၏၊ ထိုအသည်သူကြွယ်ပရိသတ်တို့၌ စကြာဝတေးမင်းသည် ချစ်သားသူကြွယ်တို့···· မင်းမှုဖြစ်သောဘေးဒဏ်မရှိ ကင်းငြိမ်းပါ၏လော၊ အယဉ်ထန်စွာ မိုယ်းရွာသဖြင့် ကောက်ပဲတို့ပြည့်စုံ ပါ၏လောဟု ချစ်မွှာခင်စွာပျူငှါလောကဝတ်ကို ပြောဆိုပေ၏၊ ထိုသို့စကား နှုတ်ဆက်သဖြင့်လည်း ထိုသူကြွယ် ပရိသတ်တို့သည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်၏၊ ချစ်သားရဟန်းတို့····စကြာဝတေးမင်းသည် ဆိတ်ဆိတ်နေသည်ဖြစ် အံ့၊ သူကြွယ်ပရိသတ်တို့သည် မရောင့်ရဲသည်သာဖြစ်၏။

(၄) ချစ်သားရဟန်းတို့···· စကြာဝတေးမင်း၏ ကျေးဇူးသတင်းကို ကြားဘူးသော ရဟန်းပရိသတ်တို့သည် စကြာဝတေးမင်းကို တွေ့မြင်အံ့သော ငှါ အကယ်၍ရောက်လာအံ့၊ ထိုရဟန်းပရိသတ်တို့သည် စကြာဝတေးမင်း ကိုမြင်ရသဖြင့် စကြာဝတေးမင်း၏ ကျေးဇူးသတင်းကို ကြားဘူးသည်နှင့် ယခု မြင်ရသည်ကား ညီညွတ်ပေစွဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်၏၊ ထို ရဟန်းပရိသတ်၌ စကြာဝတေးမင်းသည် အရှင်ဘုရားတို့···· အသို့တိုနည်း၊ ရဟန်းတို့၏ပရိက္ခရာကို ရလွယ်ပါကုန်၏လော၊ ရဟန်းတရားမြမေ့မလျော့ လုံ့လ အားထုတ်နိုင်ပါ၏လောဟု ချစ်မွှာခင်စွာ ပျူငှါ လောကဝတ်စကား

ကိုဆိုပေ၏၊ ဤသို့စကားနှုတ်ဆက်သဖြင့်လည်း ထိုရဟန်း ပရိသတ်သည် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာဖြစ်၏၊ ချစ်သားရဟန်းတို့···· စကြဝတေးမင်းသည် ဆိတ်ဆိတ်နေသည်ဖြစ်အံ့၊ရဟန်းပရိသတ်သည် မရောင့်ရဲသည်သာဖြစ်၏။

ချစ်သားရဟန်းတို့···· စကြဝတေးမင်း၌ အံ့ဘွယ်သရဲ မဖြစ်ဘူးမြဲသည် ဤလေးပါးတို့တည်း၊ ချစ်သားရဟန်းတို့···· စကြဝတေးမင်းနှင့် အတူပင် အာနန္ဒာသည် အံ့ဘွယ်လေးပါးရှိ၏''ဟု အရှင်အာနန္ဒာကိုစကြဝတေးမင်းနှင့်တူစွာ ဥပမာပြု၍ကျေးဇူးစကားကို မိန့်တော်မူ၏။

၁၁၉။ မဟာသုဒဿနသုတ်ကို ဟောတော်မူခြင်း

ဤသို့မိန့်တော်မူပြီးသော် အရှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားကို ဤသို့ လျှောက်၏၊ ''အရှင်ဘုရား···· သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် မြို့နှင့်အတူသာ ဖြစ်သော မကြီးမကျယ်မြို့ငယ်ဖြစ်သော မညီမညွတ်သောမြို့၌ သစ်ပင်ကြီးတို့၏အခက်သဘွယ်ဖြစ်သော မြို့ကြီးတို့၏အရံဖြစ်သောမြို့ငယ်၌ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မမူပါလင့်၊ ဤမြို့မှတပါး စမ္ပာနဂိုရ်မြို့, ရာဇဂြိုဟ်မြို့, သာဝတ္ထိမြို့, သာကေတမြို့,ကောသမ္ဗီမြို့, ဗာရာဏသီမြို့လည်း ရှိပါကုန်သည်၊ ထိုမြို့ကြီးတို့၌ မြတ်စွာဘုရားပရိနိဗ္ဗာန်ပြုပါလော့၊ ထိုမြို့ကြီးတို့၌မင်းမျိုးမှဖြစ်သော များစွာသောဥစ္စာရှိသောခတ္တိယမဟာသာလ, ပုဏ္ဏားမျိုးမှဖြစ်သော များသောဥစ္စာရှိသော ဗြာဟ္မဏမလာသာလ, အသည်မျိုးမှဖြစ်သော[၁] များစွာသော ဥစ္စာရှိသော ဂဟပတိ မဟာသာလ ဟူသောမြတ်စွာဘုရား၌ အလွန်ကြည်ညို သောသူတို့သည် များစွာရှိကုန်ပါသည်။ မြတ်စွာဘုရား၏ အလောင်းတော်ကိုမီးပူဇော်ခြင်းကို အားထုတ်လိမ့်လ ပြုကြပါလတ္တံ့'' ဟုလျှောက်၏။

''အာနန္ဒာ····ဤကုသိနာရုံမြို့ကို မကြီးမကျယ်မြို့ငယ်သာ ဖြစ်သည်ဟူ၍ငင်း,မညီမညွတ်သောမြို့ဟူ၍ငင်း,မြို့ကြီး၏အရံဖြစ်သောမြို့ဟူ၍ငင်း မဆိုလင့်၊ ငါဘုရားသည် ဤကုသိနာရုံမြို့၏ ပြည့်စုံကြွယ်ဝခြင်းကို ဟောတော်မူအံ့သော်ငါ ကြွလာတော်မူသည်၊ အကြိမ်အဘန်များစွာ တည်အပ်သည်ကိုငင်း, ရှေး၌နေဘူးသည်ကိုငင်း ဟောတော်မူအံ့သော်ငါ ကြွလာတော်မူသည်''ဟု မိန့်တော်မူ၍''ဘူတပုဗ္ဗံ''အစရှိသည်ကို ဟောတော်၏။

အာနန္ဒာ····ရှေး၌ဖြစ်ဘူးသောအကြောင်းကို ငါဟောအံ့၊ စကြာရတနာကိုဖြစ်စေတတ်သော တရားစောင့်သော တရားသဖြင့် မင်းပြုသော သမုဒ္ဒရာလေးစင်းအဆုံးရှိသော လေးကျွန်းလုံးကို အစိုးရသော အောင်အပ်ပြီးသော

[၁]-သူကြွယ်မျိုးမှဖြစ်သော။

ရန်သူရှိသော ဇနပုဒ်၌ အမြဲတည်သည်၏အဖြစ်သို့ရောက်သော ရတနာခုနစ်ပါးဖြင့်ပြည့်စုံသောမဟာသုဒဿနအမည်ရှိသောမင်းသည် ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ဤကုသိနာရုံပြည်သည် ကုသဝတီအမည်ရှိသောမင်းနေပြည်ဖြစ်ဘူးပြီ၊အရှေ့အနောက်အဘို့အားဖြင့် အလျားတဆယ့်နှစ်ယူဇနာ, တောင်မြောက်အဘို့အားဖြင့်အနံခုနစ်ယူဇနာရှိ၏၊ အာနန္ဒာ....ကုသဝတီအမည်ရှိသော ရာဇဌာနီ မင်းနေပြည်သည် ပြည့်စုံ၏၊ ပြန့်ပြောစည်ပင်၏၊ အထူးထူးအပြားပြား များစွာသောလူမျိုးရှိ၏၊ လူတို့ဖြင့် ပြွမ်း၏၊ ပြည့်စုံသောဘောဇဉ်ခဲဘွယ်ရှိ၏။

အာနန္ဒာ....နတ်တို့၏ နေရာ အာဠကမန္ဒ အမည်ရှိသော တာဝတိံသာ သိကြားနေရာသည် ပြည့်စုံသကဲ့သို့ (များစွာသောလူမျိုးရှိသကဲ့သို့) ပြွမ်းသောနတ်ဘီလူးတို့ဖြင့် ပြည့်သကဲ့သို့ ပြည့်စုံသော ခဲဘွယ်စားဘွယ် ရှိသကဲ့သို့ ထို့အတူပင် အာနန္ဒာ....ကုသဝတီအမည်ရှိသော ရာဇဌာနီ မင်းနေပြည်ကြီးသည်လည်း ပြည့်စုံပြန့်ပြောများသောလူရှိ၏၊ ပြည့်စုံသော ခဲဘွယ်စားဘွယ်ရှိ၏၊ အာနန္ဒာ....ကုသဝတီအမည်ရှိသော မင်းနေပြည်ကြီးသည် နေ့၌ရင်း, ညဉ့်၌ရင်း **ဆယ်ပါးသောအသံ** တို့ဖြင့် မဆိတ်မညံသည်ဖြစ်၏၊ ဆယ်ပါးသော အသံဟူသည်ကား—

(၁) ဆင်သံ,
(၂) မြင်းသံ,
(၃) ရထားသံ,
(၄) စည်ကြီးသံ,
(၅) မုရိုးစည်သံ,
(၆) စောင်းသံ,
(၇) ခရုသင်းသံ,
(၈) မောင်းကြေးနင်းသံ,
(၉) လက်ခုပ်သံ,
(၁၀) စားလှည့်ကုန်, သောက်လှည့်ကုန်ဟု ကြွေးကြော်သော အသံ။

ဤဆယ်ပါးသောအသံတို့ဖြင့် မဆိတ်မညံသည်ဖြစ်၏၊ ဤသို့ အစရှိသည်ဖြင့် မဟာသုဒဿနသုတ်ကို အပြီးတိုင်အောင် ဖေါ်ပြ၍ ဟောတော်မူလေသတည်း။

၁၂၀။ ပဌမယာမ်၌ မလ္လာမင်းတို့ဘုရားသခင်ကိုရှိခိုးခြင်း

ထို့နောင်မှ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် အရှင်အာနန္ဒာကို ခေါ်တော်မူ၍ "အာနန္ဒာ····သွားချေ၊ ကုသိနာရုံပြည်သို့ဝင်၍ ကုသိနာရုံမလ္လာမင်းတို့အား အကြောင်းကြားချေလော့၊ ဝါသိဋ္ဌအနွယ်တို့··ယနေ့ည၌ မိုးသောက်ယာမ်၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန်ယူလတ္တံ့၊ ဝါသိဋ္ဌအနွယ်တို့···· သင်တို့သည် လျင်စွာသွားကုန်လော့၊ ဝါသိဋ္ဌအနွယ်တို့····နောင်သောအခါ၌နှလုံးမသာမ ရှိကုန်လင့်၊ ငါတို့၏ဂါမခေတ်၌ မြတ်စွာဘုရားပရိနိဗ္ဗာန် ပြုခြင်းဖြစ်သည်သာလျှင် ငါတို့သည်အဆုံးစွန်သောကာလတို၌ မြတ်စွာဘုရားကိုဖူးမြင်ခြင်းငှါ မရပါကုန်ဟု နှလုံးမသာမရှိကုန်လင့်ဟု ကြားချေကုန်လော့"ဟု စေလိုက်၏၊ အရှင်အာနန္ဒာလည်း "ကောင်းပါပြီအရှင်ဘုရား" ဟု မြတ်စွာ ဘုရား၏ စကားတော်ကို ဝန်ခံ၍ သင်းပိုင်ကိုပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ဆောင်ယူလျက် တယောက်အထီးတည်း ကုသိနာရုံပြည်သို့ဝင်လေ၏၊ အရှင်အာနန္ဒာ မရောက်ခင်ကာလကပင်မလ္လာမင်းတို့သည် တစုံတခုပြုဘွယ် ကိစ္စကြောင့် စည်းဝေးရာစရပ်၌ စည်းဝေးလျက် နေလင့်ကုန်၏။

အရှင်အာနန္ဒာသည်မလ္လာမင်းတို့၏စည်းဝေးရာစရပ်သို့သွား၍ မလ္လာမင်းတို့အား ဘုရားသခင်မှာလိုက်တိုင်းကြားပေ၏၊ အရှင်အာနန္ဒာ၏ စကားကို ကြား၍ မလ္လာမင်းတို့သည်၎င်း,မလ္လာမင်း၏သားတို့သည်၎င်း, မလ္လာမင်းတို့၏ ချွေးမတို့သည်၎င်း, မလ္လာမင်းတို့၏မယားတို့သည်၎င်း ဆင်းရဲခြင်းဖြစ်ကုန်၍ နှလုံးမသာယာခြင်း ဆင်းရဲသောစိတ်ရှိကုန်သဖြင့်အချို့သောသူတို့ကားဆံကို ဖရိုဖရဲကြဲ၍ ငိုကြွေးကြကုန်၏၊ လက်တို့ကိုမြှောက်၍မြည်တမ်းကြကုန်၏၊ပြတ်သောခြေလက်ရှိကုန်သကဲ့သို့ လူးလဲကြကုန်၏၊ "ဘုန်းတန်ခိုးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် အလွန်လျင်စွာ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူလတ္တံ့၊ ကောင်းသောစကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် အလွန်လျင်စွာ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူလတ္တံ့၊ ငါးပါးသောစက္ခုနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသောဘုရားသည် အလွန်လျင်စွာ လောက၌ကွယ်တော်မူလတ္တံ့" ဤသို့သော စကားကို ဆိုမြည်တမ်းကုန်၏။

ထိုအခါ၌ မလ္လာမင်းတို့သည်၎င်း,မလ္လာမင်းတို့၏သားတို့သည်၎င်း,မလ္လာမင်းတို့၏ချွေးမတို့သည်၎င်း, မလ္လာမင်းတို့၏ မယားတို့သည်၎င်း နှလုံးမသာ ဆင်းရဲသောစိတ်ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ အင်ကြင်းဥယျာဉ်အကွေ့သို့ သွားပြီးလျှင် အရှင်အာနန္ဒာရှိရာသို့ချဉ်းကပ်ကုန်၏၊ အရှင်အာနန္ဒာသည်လည်း ဤသို့အ

ကြံဖြစ်၏၊ "ငါသည် မလ္လာမင်းတို့ကို အသီးအသီး ဘုရားသခင်ကို ရှိခိုးစေကုန်သည်ဖြစ်အံ့၊ ဤသို့အသီးသီးရှိခိုးစေကုန်သည်ရှိသော် မလ္လာမင်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိမခိုးရဘဲပင် ရှိချေကုန်လတ္တံ့၊ ဤညဉ့်သည်လည်း လင်း၍မိုးသောက်သည်ဖြစ်လတ္တံ့၊ မလ္လာမင်းတို့ကို အမျိုးအဆက်ဆက်အားဖြင့်ထား၍ ဘုရားသခင်ကို ရှိခိုးစေရသော်ကား ကောင်း၏၊ အရှင်ဘုရား.... ဤအမည်ရှိသော မလ္လာမင်းသည် သား မယား အခြွေအရံနှင့်တကွ ခြေတော်ကိုဦးဖြင့်တိုက်၍ ရှိခိုးပါသည်ဟု လျှောက်ရသော်ကားကောင်း၏"ဟု အကြံဖြစ်လေ၏။

ထိုသို့ ကြံပြီးသောနောင်မှ အရှင်အာနန္ဒာသည် မလ္လာမင်းတို့ကို အမျိုးအဆက်ဆက်အားဖြင့်ထား၍ ဘုရားသခင်ကို ရှိခိုးစေ၏၊အရှင်ဘုရား.... ဤအမည်ရှိသော မလ္လာမင်းသည် သား, မယား, အခြွေအရံနှင့်တကွ ခြေတော်ကို ဦးဖြင့်တိုက်၍ရှိခိုးပါသည်"ဟု လျှောက်လေ၏၊ ထိုအခါ အရှင်အာနန္ဒာသည် ဤသို့သောနည်းဖြင့် ပဌမယာမ်၌သာလျှင် မလ္လာမင်းတို့ကို ရှိခိုးစေ၏။

၁၂၈။ သုဘဒ်ပရိဗိုဇ်၏အကြောင်းကိုပြခြင်း

ထိုအခါ သုဘဒ်အမည်ရှိသော ပရိဗိုဇ်သည် ကုသိနာရုံပြည်၌နေ၏၊ ထိုသုဘဒ်ပရိဗိုဇ်သည် ထိုနေ့ပစ္ဆိမယာမ်၌ပင်လျှင် ရှင်ဂေါတမ ပရိနိဗ္ဗာန်ယူသောအခါဖြစ်လတ္တံ့ဟု ကြားလေ၏၊ ထိုသို့ကြားသောအခါ၌ သုဘဒ်ပရိဗိုဇ်အား ဤသို့အကြံဖြစ်သတည်း၊ "ငါသည် အရွယ်ဖြင့်ကြီးကုန်သော ဂုဏ်အားဖြင့်ကြီးကုန်သော ဆရာတို့၏ဆရာဖြစ်ကုန်သော အစဉ်အဆက်ကို ပြောတတ်ကုန်သော ပရိဗိုဇ်တို့၏အထံမှ ဤသို့သောစကားကို ကြားဘူးပါ၏၊ ဤလောက၌ မြတ်သောအလှူကိုခံထိုက်ကုန်သော မဘောက်မပြန်အလုံးစုံသော တရားတို့ကို သယမ္ဘူဉာဏ်ဖြင့် အလိုလိုသာလျှင် သိတော်မူကုန်သော ဘုရားတို့သည် တရံတခါသာ ဖြစ်ကုန်၏ဟူသောစကားကိုကြားဘူးပါ၏၊ ယနေ့ပင်လျှင် မိုးသောက်ယာမ်၌ အရှင်ဂေါတမသည် ပရိနိဗ္ဗာန်ယူလတ္တံ့၊ ဤသို့ရံခါသာ ဘုရားဖြစ်သောကြောင့် ငါသည် အရှင်ဂေါတမ၌ ကြည်ညို၏၊ ငါ့အား ဤသို့ယုံမှားခြင်းသည်ရှိ၏၊ ငါသည် အကြင်သို့သောအခြင်းအရာဖြင့် ယုံမှားခြင်းတရားကို ပယ်ဖျောက်နိုင်၏၊ ဤသို့သောအခြင်းအရာဖြင့် အရှင်ဂေါတမသည် ငါ၏ယုံမှားခြင်းကို ဟောတော်မူခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ရာ၏ဟု အကြံဖြစ်သတည်း။

[သုဘဒ္ဒပရိဗိုဇ်သည်ကား ဥဒိစ္စမဟာသာလပုဏ္ဏားမျိုးမှ ပရိဗိုဇ်ရဟန်းပြုသော အဝတ်ဖြူဝတ်သောသူတည်း''ဟု ဒီဃနိကာယ်၌ဆို၏၊ ဓမ္မပဒ, တေရသကဏ်-စသောကျမ်းတို့၌ကား ''ဝက် ဇနပုဒ်၌ မူဆိုးသမီးဆာဝါနှင့် ဥပက စုံဘက်ရာတွင် ဘွားမြင်သောသူတည်း''ဟု ဆို၏။

ထိုသုဘဒ္ဒပရိဗိုဇ်ကား ရှေးလွန်လေပြီးသောကာလ ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုဘူးသောအခါ၌ ညီနောင်နှစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ဘူးသတတ်၊ ထိုညီနောင် နှစ်ယောက်တို့သည် တပေါင်းတည်း စပါးလုပ်ကုန်၏၊ ထိုညီနောင်နှစ်ယောက်တို့တွင် အစ်ကိုသည်''တကြိမ်စပါးလုပ်ရာ၌ **ကိုးကြိမ်အဦးအဖျား** ကို ငါလှူအပ်၏''ဟု—

(၁) ပျိုးကြဲသောအခါ၌ မျိုးဦးမည်သည်ကိုပေးလှူ၏။
(၂) အဖုံးအလုံးရှိသောအခါ၌ စပါးဖုံးကိုခွါ၍ပေးလှူအံ့''ဟု ညီကိုတိုင်ပင်သော် အစ်ကိုကြီးသည် ''ကောက်ပင်ကိုဖျက်ဆီးလိုသည်တကား''ဟုဆို၏၊ အစ်ကိုသည် ညီအငယ်ကို အလိုမတူသော အဖြစ်ကိုသိ၍ လယ်ထက်ဝက်ခွဲ၍ မိမိအစုမှ စပါးဖုံးကိုခွဲ၍ နို့ရည်ကိုဆောင်၍ ထောပတ်ဆီဦးနှင့်ရော၍ ပေးလှူ၏။
(၃) နို့ရည်ထည့်သောအခါ၌ မုံ့ဆန်းလှော်၍လှူ၏။
(၄) ကောက်ရိတ်သောအခါ၌ ကောက်ဦးကိုလှူ၏။
(၅) ကောက်ဆုပ်သောအခါ၌ ကောက်ဆုပ်ဦးကိုလှူ၏။
(၆) ကောက်လှိုင်းပြုသောအခါ၌ ကောက်လှိုင်းဦးကိုလှူ၏။
(၇) ကောက်နယ်သောအခါ၌ ကောက်နယ်တလင်းဦးကိုလှူ၏။
(၈) တလင်းတွင်း၌ စပါးဦးကိုလှူ၏။
(၉) ကျီသို့သွင်းသောအခါ ကျီစပါးကိုလှူ၏။

ဤသို့ အစ်ကိုသည် အလှူဒါနပြုခဲ့ဘူးသောကြောင့် အညာတကောဏ္ဍည ဖြစ်လာ၏၊ ''အဘယ်သူအား ရှေးဦးစွာ တရားဟောတော်မူရအံ့နည်း''ဟု မြတ်စွာဘုရား ကြည့်ရှုတော်မူလတ်သော်''အညာတကောဏ္ဍညသည် စပါးတသီး၌ ကိုးကြိမ်သောအလှူဦးတို့လှူဘူး၏၊ ဤတရားဦးကို ထိုကောဏ္ဍညအား ဟောတော်မူအံ့''ဟု အလုံးစုံတို့၏ ရှေးဦးစွာ တရားဟောတော်မူ၏၊ ထိုကောဏ္ဍညသည် တဆယ့်ရှစ်ကုဋေသော ဗြဟ္မာတို့နှင့်တကွ သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်၏၊ ညီအငယ်မူကား နောက်မှအလှူကို ပေးလှူသောကြောင့် ယခုဘဝ၌ မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်လွန်တော်မူခါနီးကာလသ၌ ယခင်ဆိုခဲ့ပြီးသော နည်းဖြင့် နောက်ကျ၍ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ခြင်းငှါ အလိုရှိသည် ဖြစ်သတည်း။]

ထိုအခါ၌ သုဘဒ္ဒပရိဗိုဇ်သည် မလ္လာမင်းတို့ အင်ကြင်းဥယျာဉ် အကွေ့သို့သွား၍ အရှင်အာနန္ဒာရှိရာ ချဉ်းကပ်၍ အရှင်အာနန္ဒာကို ဤသို့

ဆို၏၊ "အရှင်အာနန္ဒာ….အကျွန်ုပ်သည် အရွယ်အားဖြင့် ကြီးကုန်သော (ဂုဏ်အားဖြင့်ကြီးကုန်သော) ဆရာတို့၏ ဆရာဖြစ်ကုန်သော အစဉ်အဆက်ကို ပြောတတ်ကုန်သော ပရိဗိုဇ်တို့၏ အထံမှ ဤသို့သော စကားကိုကြားဘူးပါသည်၊ ဤလောက၌ မြတ်သောအလျှကိုခံထိုက်ကုန်သော မဘောက်မပြန် အလုံးစုံသော တရားတို့ကို သယမ္ဘူဉာဏ်ဖြင့် သိတော်မူကုန်သော ဘုရားတို့သည် တရံတခါသာ ဖြစ်ကုန်၏ ဟူသောစကားကို ကြားဘူးပါသည်၊ ယနေ့ပင်လျှင် မိုးသောက်ယာမ်၌ အရှင်ဂေါတမသည် ပရိနိဗ္ဗာန်ယူလတ္တံ့၊ ဤသို့တရံတခါသာ ဘုရားဖြစ်ခြင်းကြောင့် အကျွန်ုပ်သည် အရှင်ဂေါတမ၌ ကြည်ညိုခြင်းဖြစ်ပါသည်၊အကျွန်ုပ်အား ဤသို့သော ယုံမှားခြင်းလည်းရှိပါသည်၊ အကြင်သို့သော အခြင်းအရာဖြင့် ယုံမှားခြင်းကိုပယ်ဖျောက်နိုင်၏၊ ထိုသို့သောအခြင်းအရာဖြင့် ရှင်ဂေါတမသည် ငါ၏ယုံမှားခြင်းကို ကင်းအောင်ပယ်ဖျက်၍ ဟောတော်မူနိုင်ရာ၏ဟု အကြံဖြစ်ပါသည်၊ အရှင်အာနန္ဒာ….တောင်းပန်ပါ၏၊ အရှင်ဂေါတမကို ဖူးမြင်ချင်လှပါသည်၊ အခွင့်ပေးတော်မူပါ"ဟု ဆို၏။

ဤသို့ဆိုလတ်သော် အရှင်အာနန္ဒာသည် သာသနာတော်မှ အပဖြစ်သော တိတ္ထိတို့သည် မိမိတို့၏ အယူကိုသာလျှင် ယူကုန်သည်၊ ထိုအယူကို ဖြေတော်မူလိုသောငှါ များစွာဆိုတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော်နှုတ်တော်ပင်ပန်းခြင်းဖြစ်လတ္တံ့၊ပြကတေ့ကပင်လည်း ပင်ပန်းတော်မူသည်ဟု အောက်မေ့၍ "ငါ့ရှင်သုဘဒ်….အကြောင်းမသင့်ရာ မြတ်စွာဘုရားကို မညှဉ်းဆဲလင့် ဘုရားသခင်သည် ပင်ပန်းတော်မူသည်"ဟု ဆိုပေ၏၊ ထို့နောင်မှသုဘဒ်ပရိဗိုဇ်သည် အခွင့်ကိုအလိုရှိသောသူမည်သည် အစဉ်တစိုက်လိုက်၍ ပြုအပ်လှသည်"ဟု အရှင်အာနန္ဒာကို နှစ်ကြိမ်မြောက်, သုံးကြိမ်မြောက်တောင်းပန်၏၊အရှင်အာနန္ဒာလည်းအခွင့်မပေးဘဲ သုံးကြိမ်မြောက်အောင် တားမြစ်၏။

ဤသို့တင်းထိမ်တံခါး၌ ရပ်လျက် သုံးကြိမ် တောင်းပန်သော သုဘဒ်ပရိဗိုဇ်၏ စကားကို ဘုရားသခင်သည် ပကတိသော နားဖြင့်ကြားတော်မူ၍ သုဘဒ်ပရိဗိုဇ်၏ အကျိုးငှါသာလျှင် များစွာအားထုတ်ခြင်းဖြင့် လာတော်မူသောကြောင့်"အာနန္ဒာ….မတားမြစ်လင့်၊ အာနန္ဒာ….သုဘဒ်ပရိဗိုဇ်သည် ငါဘုရားကို ဖူးမြင်ပါစေလော့၊ သုဘဒ်ပရိဗိုဇ်သည် ငါဘုရားအား တစုံတခုသော ပြဿနာကို မေးလတ္တံ့၊ ထိုအလုံးစုံသောပြဿနာကို သိလို၍သာ မေးလတ္တံ့၊ နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲလို၍ မမေးရာ၊ သုဘဒ်ပရိဗိုဇ်သည် မေး

အပ်သည်ဖြစ်၍ အကြင်တရားကို ငါဖြေတော်မူအံ့၊ ထိုဖြေအပ်သော တရားစကားကို လျင်စွာသိလတ္တံ့၊ ဝင်စေလော့''ဟုမိန့်တော်မူ၏၊ ထိုသို့မိန့်တော်မူသော အခါ၌ အရှင်အာနန္ဒာသည် ''ငါ့ရှင်သုဘဒ်....သွားလော့၊ မြတ်စွာဘုရားသည် သင့်အားခွင့်ပေးပြီ''ဟုဆိုပေ၏။

ထိုသို့ခွင့်ပေးသောအခါ၌ သုဘဒ်ပရိဗိုဇ်သည် ဘုရားရှိရာချဉ်းကပ်၍ ဘုရားသခင်နှင့်တကွ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာပြောဟော၏၊ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်သော အသက်ထက်ဆုံး မှတ်အပ်သော စကားကို ဆုံးစေ၍ လျှောက်ပတ်သော အရပ်၌ နေပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားကို''အရှင်ဂေါတမ....အပေါင်းသံဃာနှင့် ပြည့်စုံကုန်သော ဂိုဏ်းဆရာဖြစ်ကုန်သော ကျော်စောထင်ရှား များသော အခြံအရံရှိကုန်သော မိမိတို့၏အယူကိုယူတတ်ကုန်သော များစွာသောလူတို့သည် သူတော်ကောင်းဟု သမုတ်အပ်ကုန်သော ပူရဏကဿပ, မက္ခလိဂေါသာလ, အဇိတ, ပကုဓ, သဉ္စယ, နိဂဏ္ဌ ဤသူတို့သည် မိမိတို့၏ ဝန်ခံတိုင်း အလုံးစုံသော တရားတို့ကိုသိအပ်ကုန်သလော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို မသိကုန်သလော၊ ထိုသို့မဟုတ်မူကား–အချို့သော တရားတို့ကို သိကုန်သလော) အချို့သောတရားတို့ကို မသိကုန်သလော''ဟု သုဘဒ်သည် မြတ်စွာဘုရားကို လျှောက်၏။

ဘုရားသခင်သည်ကား ''သုဘဒ်....ဤစကားသည် အကြောင်းမသင့် အခွင့်မဟုတ်၊ ဤစကားကိုထားဘိဦး သုဘဒ်....သင့်အားငါတရားဟောအံ့၊ ငါဘုရား ဟောတော်မူသော တရားတော်ကို ကောင်းစွာနာလော့၊ မြဲစွာ နှလုံးသွင်းလော့၊ ဟောတော်မူအံ့''ဟု မိန့်တော်မူ၏၊ သုဘဒ်ပရိဗိုဇ်သည်လည်း ''ကောင်းပါပြီ''ဟု မြတ်စွာဘုရား၏ စကားတော်ကို ဝန်ခံလေ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ''သုဘဒ်.... အကြင်တိတ္ထိတို့၌ ကိလေသာတည်းဟူသော (အပြစ်ကင်းသော)အင်္ဂါရှစ်ပါးရှိသော မဂ်ကိုမရအပ်၊ ထိုသို့မရအပ်သော တိတ္ထိတို့၏ သာသနာ၌ သောတာပန်ရဟန်းကိုလည်း မရအပ်၊ ထိုသောတာပန် ရဟန်းကို မရအပ်သော တိတ္ထိတို့၏ သာသနာ၌ နှစ်ယောက်မြောက်ဖြစ်သော သကဒါဂါမ် ရဟန်းကိုလည်းမရအပ်၊တိတ္ထိတို့၏ သာသနာ၌ သုံးယောက်ဖြစ်သော အနာဂါမ်ရဟန်းကိုလည်း မရအပ်၊ ထိုအနာဂါမ်ရဟန်းကို မရအပ်သော တိတ္ထိတို့၏ သာသနာ၌ လေးယောက်ဖြစ်သော ရဟန္တာကိုလည်းမရအပ်။

သုဘဒ်ငါဘုရားသာသနာတော်၌ ကိလေသာတည်းဟူသော အပြစ်ကင်းသော အင်္ဂါရှစ်ပါးရှိသော မဂ်ကို ရအပ်၏၊ ထိုအဋ္ဌင်္ဂိကမဂ်ကို ရအပ်

သော ငါဘုရားသာသနာတော်၌ သောတာပန်ရဟန်းကိုလည်း ရအပ်၏၊ ထိုသောတာပန် ရဟန်းကို ရအပ်သော ငါဘုရားသာသနာတော်၌ နှစ်ယောက်မြောက်ဖြစ်သော သကဒါဂါမ်ရဟန်းကိုလည်း ရအပ်၏၊ ထိုသကဒါဂါမ်ရဟန်း ရအပ်သော ငါဘုရားသာသနာတော်၌ သုံးယောက်မြောက်ဖြစ်သော အနာဂါမ်ရဟန်းကိုလည်း ရအပ်၏၊ထိုအနာဂါမ်ရဟန်းကို ရအပ်သော ငါဘုရားသာသနာတော်၌ လေးယောက်မြောက်ဖြစ်သော ရဟန္တာကိုလည်း ရအပ်၏။

သုဘဒ်....ဤငါဘုရား သာသနာတော်၌ သာလျှင် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး, သောတာပန်, သကဒါဂါမ်, အနာဂါမ်, ရဟန္တာကိုရအပ်၏၊ သာသနာတော်မှတပါး အယူရှိကုန်သော တိတ္ထိတို့သည် မဂ်လေးပါးကို ရအောင် အားထုတ်ကုန်သော ပုဂ္ဂိုလ်လေးယောက်, မဂ္ဂဋ္ဌာန် ပုဂ္ဂိုလ်လေးယောက်, ဖလဋ္ဌာန်ပုဂ္ဂိုလ်လေးယောက် အားဖြင့် တကျိပ် နှစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့မှ ဆိတ်ကုန်၏၊ တိတ္ထိတို့သည် တကျိပ်နှစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့မှကင်းကုန်၏၊ သုဘဒ်....ဤတကျိပ် နှစ်ယောက်သော ရဟန်းတို့သည် ကောင်းစွာ ကျင့်ကုန်ရာ၏၊ လောကသည် ရဟန္တာတို့မှ မဆိတ်ညံ့သည် ဖြစ်၏''ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် သုဘဒ်ပရိဗိုဇ်အား ဟောကြားတော်မူပေ၏။

သုဘဒ်....ငါဘုရားသည် အရွယ်အားဖြင့်နှစ်ဆယ့်ကိုးနှစ် ရှိသည်ဖြစ်၍ သဗ္ဗညုတဉာဏ်သည် အဘယ်မှာရှိသနည်း''ဟု ထိုသဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရှာလိုသည်ဖြစ်၍ ရဟန်းပြု၏၊ သုဘဒ်....ငါဘုရားသည် အကြင်အခါမှစ၍ ရဟန်းပြု၏၊ထိုရဟန်းပြုသောအခါမှစ၍ ငါးဆယ့်တနှစ်ပတ်လုံး အာရုံပြုသောအားဖြင့် နိဗ္ဗာန်ကိုသိတတ်သော အရိယာမဂ်၏ အကြောင်းဖြစ်သော ဝိပဿနာကို ဖြစ်စေသည်ဖြစ်၍နေတော်မူ၏၊ ဤငါဘုရားသာသနာတော်မှအပ၌ သောတာပန်, သကဒါဂါမ်, အနာဂါမ်,ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့မရှိကုန်၊ငါဘုရားသာသနာတော်မှတပါး အယူရှိသော တိတ္ထိတက္ကတွန်းတို့သည် တကျိပ်နှစ်ယောက်သောရဟန်းတို့မှဆိတ်ကုန်၏၊ သုဘဒ်.... ဤတကျိပ်နှစ်ယောက်သော ရဟန်းတို့သည် ကောင်းစွာကျင့်ကုန်ရာ၏၊ လောကသည် ရဟန္တာတို့မှမဆိတ်သည် ဖြစ်၏ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် သုဘဒ်ပရိဗိုဇ်အား ဟောကြားတော်မူ၏။

ဤသို့ဟောကြားတော်မူလျှင် သုဘဒ်ပရိဗိုဇ်သည် ဘုရားသခင်ကို ''အရှင်ဘုရား....အလွန်ကောင်းစွ၊ အရှင်ဘုရား—အလွန်ကောင်းစွ -အရှင်ဘုရား ဥပမာဆိုသော်ကား မှောက်၍ထားသော အိုးကိုလှန်ဘိသကဲ့သို့ရင်း,မြက်သစ်ရွက်အစရှိသည်တို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းအပ်သောဝတ္ထုကိုဘွင့်လှစ်၍ပြဘိသကဲ့သို့ရင်း,

ခရီးမှားသောသူတို့အား ခရီးလမ်းကိုညွှန်ပြဘိသကဲ့သို့၎င်း, အမိုက်တိုက်၌မှုလည်း ဆီမီးဘန်ဆောင်ညှိထောင်ထွန်းဘိသကဲ့သို့၎င်း, မျက်စိအမြင်ရှိသောသူတို့အား ရူပါရုံတို့ကိုမြင်ဘိသကဲ့သို့၎င်း ထို့အတူပင် အရှင်ဘုရားသည် များစွာသောအကြောင်းဖြင့်တရားတော်ကိုဟောကြားဖေါ်ပြတော်မူပေသည်၊ ထိုအကျွန်ုပ်သည်မြတ်စွာဘုရားကိုဆည်းကပ်ခြင်းသို့ရောက်ပါ၏၊ တရားတော်ကို၎င်း,သံဃာတော်ကို၎င်း ဆည်းကပ်ခြင်းသို့ရောက်ပါ၏၊ အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရားအထံတော်၌ ရှင်ရဟန်း၏အဖြစ်ကိုရပါလို၏'' ဟုလျှောက်၏။

သုဘဒ်····သာသနာတော်မှ အပတိတ္ထိဖြစ်သောသူသည် လေးလပတ်လုံး ပရိဝါသ်နေရသည်၊ လေးလလွန်သဖြင့် နှစ်သက်သောစိတ်ရှိကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ရဟန်းဖြစ်စိမ့်သောငှါ ရှင်ရဟန်းပြုကုန်၏၊ စင်စစ်အားဖြင့် ဤဘုရားသာသနာတော်၌ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးသည်၏အဖြစ်ကို ငါဘုရားသိတော်မူ၏''ဟု မိန့်တော်မူ၏၊ ''အရှင်ဘုရား····သာသနာတော်မှတပါး အယူရှိသောတိတ္ထိဖြစ်ဘူးသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဤဘုရားသာသနာတော်၌ရှင်ရဟန်းအဖြစ်ကို အလိုရှိသည်ဖြစ်၍ လေးလပတ်လုံး ပရိဝါသ်ကိုအကယ်၍ နေရကုန်သည်ဖြစ်အံ့၊ လေးလလွန်သဖြင့် နှစ်သက်သောစိတ်ရှိကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ရဟန်းဖြစ်စိမ့်သောငှါ အကယ်၍ ရှင်ရဟန်းပြုကုန်သည်ဖြစ်အံ့၊ အကျွန်ုပ်သည် လေးလပတ်လုံး ပရိဝါသ်နေပါအံ့၊ လေးလလွန်လျှင် ရှင်ရဟန်းအဖြစ်ကို ရပါစေလော့'' ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်အာနန္ဒာကို ခေါ်တော်မူ၍ ''အာနန္ဒာ····သုဘဒ်ကိုရဟန်းပြုလော့'' ဟု မိန့်တော်မူ၏၊ အရှင်အာနန္ဒာသည် ထိုသုဘဒ်ကို လျှောက်ပတ်ရာသို့ ခေါ်တော်မူ၍ ရေဖူးမှ သောက်ရေဖြင့် ဦးခေါင်းကိုဆွတ်ပြီးလျှင် တစပဉ္စက ကမ္မဋ္ဌာန်းကိုသင်၍ ဆံ,မုတ်ဆိတ်တို့ကို ရိတ်ပြီးသော် သင်္ကန်းဝတ်၍ သရဏဂုံပေးပြီးမှ ဘုရားသခင်အထံတော်သို့ ဆောင်ခဲ့၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ပဉ္စင်းခံစေ၍ ကမ္မဋ္ဌာန်းကိုကြားတော်မူ၏၊ သုဘဒ်သည် ထိုကမ္မဋ္ဌာန်းကိုရှု၍ ဥယျာဉ်တွင် လျှောက်ပတ်ရာအရပ်၌စင်္ကြံသွားသျှက် လုံ့လပြုသဖြင့် ဝိပဿနာကိုသုံးသပ်ဆင်ခြင်လျှင် ပဋိသမ္ဘိဒါနှင့်တကွ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်လေ၏၊ ထိုအရှင်သုဘဒ်သည် ဘုရားရှင့်လက်ထက်တော်၌ နောက်ဆုံးသာဝက ဖြစ်လေသတည်း။

[ဓမ္မပဒဋ္ဌကား ကောင်းကင်၌ခြေရာထင်ပါအံ့လော၊ သာသနာတော်အပ၌ ရဟန်းရှိပါအံ့လော၊ သင်္ခါရတရား မြဲပါအံ့လောဟု ပြဿနာသုံးပါးကို မေးသည်ဟုသာ၏။]

၁၂၂။ မြတ်စွာဘုရားသည်အဆုံးစွန်တရား ဟောတော်မူခြင်း

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်အာနန္ဒာကို ခေါ်တော်မူ၍ "အာနန္ဒာ....ဘုရားလွန်ပြီ, ဘုရားမရှိပြီဟု သင်တို့၏အကြံဖြစ်ရာ၏၊ စင်စစ်မူကား အာနန္ဒာ....ဘုရားလွန်ပြီ,ဘုရားမရှိပြီဟု မမှတ်အပ်၊ အာနန္ဒာ....ငါဘုရားသည် အကြင်သုတ်,အဘိဓမ္မာတို့ကိုဟောအပ်ပြီ၊ အကြင်ဝိနည်းတရားတော်ကိုလည်း ပညတ်အပ်ပြီ၊ ထိုသုတ်,အဘိဓမ္မာ, ဝိနည်းတရားတော်သည်လည်း ငါဘုရားလွန်သဖြင့်သင်တို့၏ဆရာဖြစ်လတ္တံ့၊ ထို့ကြောင့် ဘုရားလွန်လေပြီ, ဘုရားမရှိပြီဟုမမှတ်လင့်"၊ ဤသို့မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းအပေါင်းတို့ကို ဆုံးမတော်မူပြီး၍ နောင်အခါ ဖြစ်သောအလေ့အကျက်ကို ပြုတော်မူလို၍ "အာနန္ဒာ....ယခုငါဘုရား ထင်ရှားရှိတော်မူသောအခါ၌ ရဟန်းတို့သည် အချင်းချင်းအကြင်အာဝုသော-ဟူသောစကားဖြင့် သင်တို့ခေါ်ဝေါ်ကုန်သည်၊ ထိုအာဝုသော-ဟူသောစကားဖြင့် ငါဘုရားပရိနိဗ္ဗာန်ပြု၍ လွန်ပြီးသည်နောက်၌ မခေါ်ဝေါ်အပ်၊ အာနန္ဒာ....သိက္ခာဝါကြီးသော ရဟန်းသည် သိက္ခာဝါငယ်သောရဟန်းကို အမည်ဖြင့်၎င်း, အနွယ်ဖြင့်၎င်း,အာဝုသော-ဟူသောစကားဖြင့်၎င်း ပြောဟောခေါ်ခေါ်အပ်၏၊ သိက္ခာဝါငယ်သော ရဟန်းသည် သိက္ခာဝါကြီးသော ရဟန်းကို ဘန္တေ-ဟူ၍၎င်း, အာယသ္မာ-ဟူ၍၎င်း ပြောဟောခေါ်ဝေါ်အပ်၏၊ အာနန္ဒာ..ဆန္နရဟန်းကိုငါလွန်သဖြင့် ဗြဟ္မဒဏ်ကိုပေးဘိ"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အရှင်အာနန္ဒာလည်း "အရှင်ဘုရား....ဗြဟ္မဒဏ်ဟူသည် အဘယ်နည်း"ဟု လျှောက်သည်ရှိသော် "အာနန္ဒာ...ဆန္နရဟန်းသည်ကား သူဆိုလိုသမျှကိုဆိုသည်၊ ထိုဆန္နကို တပါးသောရဟန်းတို့သည် မဆိုမဆုံးမဘဲ ဗြဟ္မဒဏ်ပေးအပ်၏၊ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကိုခေါ်တော်မူ၍ ချစ်သားရဟန်းတို့....ဘုရား၌၎င်း,တရား၌၎င်း,သံဃာ၌၎င်း,မဂ်၌၎င်း, အကျင့်၌၎င်း တစုံတယောက်သောရဟန်း၏ယုံမှားခြင်း,တွေးတောခြင်းသည် ဖြစ်အံ့၊ ချစ်သားတို့...သင်တို့သည် ငါဘုရားကို မေးလျှောက်ကုန်လော့၊ ချစ်သားရဟန်းတို့....ငါဘုရားကိုယ်တော်ကို မျက်မှောက်ထင်ထင်မြင်လိုက်ရလျက် မမေးလိုက်ရဟု နောင်တပူပန်ခြင်း မဖြစ်စေလင့်"ဟု မိန့်တော်မူသော် ရဟန်းတို့သည် ဆိတ်ဆိတ်သာနေကြကုန်၏၊ ထို့အတူ သုံးကြိမ်မြောက်အောင် မိန့်တော်မူ၏၊ ရဟန်းတို့သည်လည်း ဆိတ်ဆိတ်သာနေကုန်၏။

ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကိုခေါ်တော်မူ၍ "ချစ်သား ရဟန်းတို့....ငါဘုရား၌ရှိသေသဖြင့် အကယ်၍မမေးကုန်သည်ဖြစ်အံ့၊ အဆွေ ခင်ပွန်း ဖြစ်သော ရဟန်းသည်အားငင်း, အပေါင်းအဘော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့ အားငင်း ကြားလော့"ဟုမိန့်တော်မူ၏၊ ဤသို့မိန့်တော်မူလတ်သော် ထိုရဟန်း တို့သည် ဆိတ်ဆိတ်သာနေကုန်၏၊ ထိုအခါ၌ အရှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤသို့ လျှောက်၏၊ "အရှင်ဘုရား....အံ့ဘွယ်ရှိစွ၊ မဖြစ်ဘူးမြဲ ဖြစ်သည်တကား၊ အရှင်ဘုရား.... ဤရဟန်းသံဃာ၌ တစုံတယောက်သော ရဟန်း၏လည်း ဘုရား,တရား,သံဃာအစရှိသည်၌ ယုံမှားတွေးတောခြင်း မရှိ၊ ထို့ကြောင့် ကြည်ညို၏"ဟုလျှောက်ပေသော် "အာနန္ဒာ....သင်သည် ကြည်ညိုသည်ဖြစ်၍သာလျှင်ဆိုသည်၊ အာနန္ဒာ....ဤသို့ ယုံမှားခြင်းကင်းရာ၌ ယုံမှားခြင်းမရှိသည်၏ အဖြစ်ကိုငါဘုရားသည် ပစ္စက္ခသိတော်မူ၏။

ဤရဟန်းအပေါင်း၌ တယောက်သောရဟန်း၏ ယုံမှားတွေးတောခြင်း မရှိ၊ အဘယ်ကြောင့် မရှိသနည်းဟူမူကား အာနန္ဒာ....ဤ ငါးရာသော ရဟန်းတို့တွင် အကြင်ရဟန်းသည် ဂုဏ်အားဖြင့်ငယ်၏၊ ထိုရဟန်းသည် သောတာပန်တည်း၊ အပါယ်သို့ လားစေတတ်သော အကုသိုလ်မရှိ၊ အရိယ မဂ်တည်းဟူသော မြဲသောသဘောဖြင့် မြဲသောသဘောရှိ၏၊ အထက်မဂ် သုံးခုသို့ရောက်ခြင်းသဘောရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် တယောက်သော ရဟန်း၏ လည်း ယုံမှားခြင်း,တွေးတောခြင်းမရှိ"ဟု မိန့်တော်မူ၏၊ ထို့နောင်မှ မြတ် စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကိုခေါ်တော်မူ၍—

ဟန္ဒ ဒါနိ ဘိက္ခဝေ အာမန္တယာမိ ဝေါ ဝယဓမ္မာ သင်္ခါရာ အပ္ပမာဒေန သမ္ပာဒေထ။

ဟူသော အဆုံးစွန်သောတရားတော်ကိုဟောတော်မူ၏။

ဤ၌ အဏ္ဏကား—ဘိက္ခဝေ၊ ချစ်သားရဟန်းတို့၊ သင်္ခါရာ၊ သင်္ခါရတရား တို့သည်။ ဝယဓမ္မာ၊ ပျက်ခြင်းသဘောရှိကုန်၏။ တုမှေ၊ သင်တို့သည်၊ အပ္ပမာ- ဒေန၊ မမေ့မလျော့သဖြင့်။ သမ္ပာဒေထ၊ ပြည့်စုံစေကုန်လော့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဝေါ၊ သင်တို့အား။ အဟံ၊ ငါဘုရားသည်။ ဟန္ဒ ဒါနိ၊ ယခုအခါ၌။ အာမန္တ- ယာမိ၊ ခေါ်တော်မူ၏။

[ဤတရားစကားတော်သည် နောက်ဆုံးဖြစ်သော စကားတော်တည်း။]

၁၂၃။ မြတ်စွာဘုရားပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူခြင်း

ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ပဌမဈာန်ကိုဝင်စားတော်မူ၏၊ ပဌမဈာန်မှထတော်မူ၍ ဒုတိယဈာန်ကိုဝင်စားတော်မူ၏၊ ဒုတိယဈာန်မှထတော်မူ၍ တတိယဈာန်ကိုဝင်စားတော်မူ၏၊ တတိယဈာန်မှထတော်မူ၍ စတုတ္ထဈာန်ကို ဝင်စားတော်မူ၏၊ စတုတ္ထဈာန်မှထတော်မူ၍ အာကာသာနဉ္စာယတနဈာန်ကို ဝင်စားတော်မူ၏ အာကာသာနဉ္စာယတနဈာန်မှထတော်မူ၍ ဝိညာဏဉ္စာယတနဈာန်ကိုဝင်စားတော်မူ၏၊ဝိညာဏဉ္စာယတနဈာန်မှ ထတော်မူ၍ အာကိဉ္စညာယတနဈာန်ကိုဝင်စားတော်မူ၏၊အာကိဉ္စညာယတနဈာန်မှထတော်မူ၍ နေဝသညာနာသညာယတနဈာန်ကို ဝင်စားတော်မူ၏၊ နေဝသညာနာသညာယတနဈာန်မှထတော်မူ၍ သညာ,ဝေဒနာတို့၏ချုပ်ရာဖြစ်သော နိရောဓသမာပတ်ကို ဝင်စားတော်မူ၏။

ထိုအခါ အရှင်အာနန္ဒာသည် အရှင်အနုရုဒ္ဓါကို "အရှင်အနုရုဒ္ဓါ.... မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူချေပြီလော"ဟု မေးတော်မူ၏၊ အရှင် အနုရုဒ္ဓါသည်လည်း "ငါ့ရှင်အာနန္ဒာ.... ဘုရားသခင် ပရိနိဗ္ဗာန်မပြုသေး၊ သညာ,ဝေဒနာတို့၏ ချုပ်ရာဖြစ်သော နိရောဓသမာပတ်ကို ဝင်စားတော်မူသည်"ဟု ဆိုပေ၏၊ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သညာ, ဝေဒနာတို့၏ချုပ်ရာဖြစ်သော နိရောဓသမာပတ်မှ ထတော်မူ၍ နေဝသညာနာသညာယတနဈာန်ကို ဝင်စားတော်မူ၏၊ နေဝသညာနာ သညာယတနဈာန်မှထတော်မူ၍ အာကိဉ္စညာယတနဈာန်ကိုဝင်စားတော်မူ၏၊ အာကိဉ္စညာယတနဈာန်မှထတော်မူ၍ ဝိညာဏဉ္စာယတနဈာန်ကို ဝင်စားတော်မူ၏၊ ဤသို့ပဋိလောမအားဖြင့် ပဌမဈာန်တိုင်အောင် ဝင်စားတော်မူ၏၊ ပဌမဈာန်မှထတော်မူ၍ ဒုတိယဈာန်,တတိယဈာန်,စတုတ္ထဈာန်တိုင်အောင် ဝင်စားတော်မူ၏၊ စတုတ္ထဈာန်မှ ထတော်မူသည်၏ အခြားမဲ့၌ ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူ၏။

ထိုသို့ဘုရားသခင်သည် ညဉ့်ဦးယာမ်၌ မလ္လာမင်းတို့အား တရားဟော၍ သန်ခေါင်ယာမ်၌ သုဘဒ္ဒပရိဗိုဇ်ကိုဆုံးမ၍ မိုးသောက်ယာမ်၌ ရဟန်းတို့ကို ဆုံးမတော်မူ၍ လင်းအားကြီးသောအခါ၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူ၏။

၁၂၄။ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသောအခါ သဟမ္ပတိဗြဟ္မာမင်းစသည်တို့ ရွတ်သောဂါထာတို့ကိုပြခြင်း

ဘုရားသခင်ပရိနိဗ္ဗာန်စံယူတော်မူသည်နှင့်တကွ ကြောက်ခြင်း,ထိတ်လန့်ခြင်းကိုဖြစ်စေတတ်ကုန်သော ကြက်သီးမွေးညှင်းထခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်သော

ပြင်းစွာသောမြေလှုပ်ခြင်းဖြစ်၏၊ နတ်တို့၏ တော်လည်းခြင်းသည် ခြိမ်းခြိမ်း သိမ့်သိမ့်¹မြည်ကုန်၏၊ ဘုရားသခင်ပရိနိဗ္ဗာန်စံယူတော်မူသည်ရှိသော်သဟမ္ပတိ ဗြဟ္မာမင်းသည် ဤဂါထာကိုရွတ်၏။

သဗ္ဗေဝ နိက္ခိပိဿန္တိ၊ ဘူတာ လောကေ သမုဿယံ။
ယတ္ထ ဧတာဒိသော သတ္ထာ၊ လောကေ အပ္ပဋိပုဂ္ဂလော။
တထာဂတော ဗလပ္ပတ္တော၊ သမ္ဗုဒ္ဓေါ ပရိနိဗ္ဗုတော။ ။

ဘောန္တော၊အိုအရှင်တို့။ယတ္ထ-ယသ္မိံလောကေ၊အကြင်သတ္တလောက၌။ ပရိယာပန္နော၊ အကျုံးဝင်သော။ ဧတာဒိသော၊ ထိုသို့သဗ္ဗညုတဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံသော သဘောရှိထသော။ သတ္ထာ၊ နတ်တို့နှင့်တကွသောလူတို့၏ဆရာ ဖြစ်တော်မူထသော။ အပ္ပဋိပုဂ္ဂလော၊ တုဘက်မရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်တော်မူထ သော။ ဗလပ္ပတ္တော၊ ဆယ်ပါးအပြားရှိသော ဉာဏ်တည်းဟူသောအားသို့ ရောက်တော်မူပြီးထသော။ သမ္ဗုဒ္ဓေါ၊ အလုံးစုံသောတရားတို့ကို သယမ္ဘူ ဉာဏ်ဖြင့် သိတော်မူထသော၊ တထာဂတောပိ၊ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း။ ပရိနိဗ္ဗုတော၊ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသေး၏ရှင့်၊ အညော၊ တပါးသောသူသည်ကား။ မရဏတော၊ သေခြင်းမှ။ ကုတောမုစ္စတိ၊ အဘယ်မှာလွတ်ပါအံ့နည်း။ တတ္ထ-တသ္မိံလောကေ၊ ထိုသတ္တလောက၌။ ပရိယာပန္နာ၊ အကျုံးဝင်ကုန် သော၊ သဗ္ဗေဝ၊ အလုံးစုံသာလျှင် ဖြစ်ကုန်သော။ ဘူတာ၊ သတ္တဝါတို့သည်။ သမုဿယံ၊ ခန္ဓာငါးပါး အပေါင်းအစုဟု ဆိုအပ်သော အတ္တဘောကို။ နိက္ခိပိဿန္တိ၊ ပစ်ချရကုန်လတ္တံ့။

မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်ယူတော်မူသောခဏ၌ သိကြားမင်းသည် ဤ ဂါထာကိုရွတ်၏။

အနိစ္စာ ဝတ သင်္ခါရာ၊ ဥပ္ပါဒဝယ ဓမ္မိနော။
ဥပ္ပဇ္ဇိတွာ နိရုဇ္ဈန္တိ၊ တေသံ ဝူပသမော သုခေါ။

ဘောန္တော၊ အိုအရှင်တို့။ သင်္ခါရာ၊ သင်္ခါရတရားတို့သည်။ အနိစ္စာဝတ၊ အမြဲမရှိကုန်စွတကား။ ဥပ္ပါဒဝယဓမ္မိနော၊ ဖြစ်ခြင်း, ပျက်ခြင်းသဘောရှိ ကုန်၏။ ဥပ္ပဇ္ဇိတွာ၊ ဖြစ်ပြီး၍၊ နိရုဇ္ဈန္တိ၊ ချုပ်တတ်ကုန်၏။ တေသံ၊ ထိုသင်္ခါရ တရားတို့၏။ ဝူပသမော၊ ငြိမ်းရာဖြစ်သောနိဗ္ဗာန်သည်သာလျှင်။ သုခေါ၊ ချမ်းသာ၏။

၁—မြိမ့်မြိမ့်သိမ့်သိမ့်။

မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်ယူတော်မူသည်နှင့်တကွ နက်လျှင် **အရှင်အနုရုဒ္ဓါ** သည် ဤသို့သော ဂါထာနှစ်ခုတို့ကို ရွတ်၏။

၁။ နာဟု အဿာသပဿာသော၊ ဌိတစိတ္တဿ တာဒိနော။
အနေဇော သန္တိ မာရဗ္ဘ၊ ယံ ကာလ မကရီ မုနိ။

၂။ အသလ္လီနေန စိတ္တေန၊ ဝေဒနံ အဇ္ဈဝါသယိ။
ပဇ္ဇောတဿေဝ နိဗ္ဗာနံ၊ ဝိမောက္ခော စေတသော အဟု။ ။

၁။ ဘောန္တော၊ အိုအရှင်တို့။အနေဇော၊ တဏှာကင်းစင်တော်မူသော။ ယံ-ယောမုနိ၊အကြင်မြတ်စွာဘုရားသည်။သန္တိံ၊ နိဗ္ဗာန်သို့ဝင်ခြင်းကို။ အာ-ရဗ္ဘ၊အကြောင်းပြု၍။ ကာလံ၊ စုတိခြင်းကို။အကရိ၊ပြုတော်မူ၏၊ဌိတစိတ္တဿ၊ လောကဓံတရား ရှစ်ပါးတို့သည် မလှုပ်ချောက်ချားနိုင်သည်ဖြစ်၍ တည်ကြည်သောစိတ် ရှိထသော။ တာဒိနော၊ သည်းခံခြင်း တာဒိလက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံတော်မူထသော။ တဿမုနိနော၊ ထိုမြတ်စွာဘုရား၏။ အဿာသပဿာသော၊ ထွက်သက်,ဝင်သက်တို့သည်။နအဟု၊ မဖြစ်ကုန်ပြီ။

၂။ အသလ္လီနေန၊ တွန့်တိုခြင်းမရှိသော။ စိတ္တေန၊ စိတ်ဖြင့်။ ယောမုနိ၊ အကြင်မြတ်စွာဘုရားသည်။ဝေဒနံ၊ကာယိယ ဒုက္ခဝေဒနာကို။ အဇ္ဈဝါသယိ၊ သည်းခံတော်မူ၏။ပဇ္ဇောတဿ၊ဆီမီး၏။ နိဗ္ဗာနံဣဝ၊ ငြိမ်းသကဲ့သို့။ တဿမုနိနော၊ ထိုမြတ်စွာဘုရား၏။ စေတသော၊ စိတ်၏၊ ဝိမောက္ခော၊ သင်္ခါရတရားမှ လွတ်ခြင်းသည်။ အဟု၊ ဖြစ်ပြီ။

[အဋ္ဌကထာ၌ကား–"သန္တိမာရဗ္ဘာတိ အနုပါဒိသေသံ နိဗ္ဗာနံ အာရဗ္ဘ ပဋိစ္စ သန္ဓာယ ယံကာလံ အကရိ၊ ဇာဒံ ဝုတ္တံ ဟောတိ"ဟု ရှိသည်။
အနက်ကား–သန္တိမာရဗ္ဘာတိ၊သန္တိမာရဗ္ဘဟူသည်ကား။ အနုပါဒိသေသံ၊ ကမ္မဇရုပ် အကြွင်းမရှိသော။ နိဗ္ဗာနံ၊ နိဗ္ဗာန်သို့။ အာရဗ္ဘ၊ အကြောင်းပြု၍။ ပဋိစ္စ၊စွဲ၍။ သန္ဓာယ၊ ရည်၍။ ယံကာလံ၊ အကြင်စုတေ့ခြင်းကာလကို။ အကရိ၊ ပြုတော်မူ၏။ဇာဒံ-ဧဝေဒံ၊ဧဝံဣဒံ၊ ဤသို့သော အဓိပ္ပါယ်ကို။ဝုတ္တံ-ဝုတ္တော၊ ဆိုလိုသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။]

ဘုရားသခင် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုပြီးသော် **အရှင်အာနန္ဒာ**သည် ဤဂါထာကို ရွတ်၏။

တဒါသိ ယံ ဘိံသနကံ၊ တဒါသိ လောမဟံသနံ။
သဗ္ဗာကာရ ဝရူပေတေ၊ သမ္ဗုဒ္ဓေ ပရိနိဗ္ဗုတေ။ ။

သဗ္ဗာကာရ ဝရူပေတေ၊ အလုံးစုံသော အခြင်းအရာနှင့် ပြည့်စုံသော။ သမ္ဗုဒ္ဓေ၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။ ပရိနိဗ္ဗုတေ၊ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူသည် ရှိသော်။

တဒါ၊ ထိုပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသောအခါ၌။ ဘိသနကာံ၊ကြောက်ခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်သော မြေကြီးလှုပ်ခြင်းသည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ တဒါ၊ ထိုပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူသော အခါ၌။ လောမဟံသနံ၊ ကြက်သီးမွေးညှင်း ထခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်သော မြေကြီးလှုပ်ခြင်းသည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။

ဘုရားသခင် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူသည် ရှိသော် ပုထုဇဉ်, သောတာပန်, သကဒါဂါမိဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် လက်တို့ကိုချီ၍,လက်နှစ်ဘက်တို့ကို ဦးခေါင်းပေါ်၌တင်၍ "ဘုန်းတော်ကြီးသောမြတ်စွာဘုရားသည် အလွန်လျင်စွာ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူ၏၊ ကောင်းသောစကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော ဘုရားသည် အလွန်လျင်စွာ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူ၏၊ လောက၌ လူတို့၏ မျက်စိဖြစ်သော ဘုရားသခင်သည် အလွန်လျင်စွာ ကွယ်တော်မူ၏"၊ ဤသို့ ငိုကြွေး မြည်တမ်းကြကုန်၏၊ လူးလည်းကြကုန်၏၊ အနာဂါမ် ရဟန္တာတို့ကား သတိနှင့် ပြည့်စုံကုန်သည်ဖြစ်၍, ပညာ အဆင်အခြင်နှင့် ပြည့်စုံကုန်သည် ဖြစ်၍ "သင်္ခါရတရားတို့သည် အမြဲမရှိကုန်၊ ဤသင်္ခါရတရား၌ အကျုံးဝင်သော မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော်ကို မပျက်စီးစိမ့်သောငှါ အဘယ်မှာ ရနိုင်ပါအံ့နည်း"ဟု နှလုံးသွင်း၍ သည်းခံကြကုန်၏။

ထိုအခါ အရှင်အနုရုဒ္ဓါသည် ရဟန်းတို့ကိုခေါ်တော်မူ၍ "ငါ့ရှင်တို့.... မစိုးရိမ်ကုန်လင့်၊ မငိုကြွေးကုန်လင့်၊ ငါ့ရှင်တို့... မြတ်စွာဘုရားသည် ရှေးဦးစွာ ကလျှင် ဤသို့သောစကားကို ဟောကြားတော်မူပြီ မဟုတ်လော၊ ချစ်နှစ်သက်အပ်ကုန်သော အဆွေအမျိုး အစရှိကုန်သောသူတို့နှင့် နာနာဘာဝ, ဝိနာဘာဝ, အညထာဘာဝ ဖြစ်ခြင်းရှိ၏၊ ငါ့ရှင်တို့.... ဤသင်္ခါရ တရား၌ အကျုံးဝင်သော ဘုရားသခင်ကိုယ်တော်ကို မပျက်စီးစေဘဲ အမြဲတည်စိမ့်သောငှါ ဘယ်မှာရနိုင်ပါအံ့နည်း၊ ငါ့ရှင်တို့.... မြတ်စွာဘုရား၏ကိုယ်တော်သည် (ဖြစ်ခြင်းရှိ၏၊) ထင်ရှားဖြစ်ခြင်းရှိ၏၊ အကြောင်းတရားတို့သည် ပြုပြင်အပ်၏၊ ပျက်စီးခြင်း သဘောတရားလည်းရှိ၏၊ ထိုမြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်သည် မပျက်စီးစေဘဲ အမြဲတည်ပါမူကား ကောင်းလေစွတကားဟု မပျက်စီးကြောင်းကို သင်တို့တောင့်တကုန်၏၊ ထိုမပျက်စီးခြင်း၏ အကြောင်းသည်မရှိဟု ဟောအပ်၏၊ ငါ့ရှင်တို့.... နတ်တို့သည် အရှင်ကောင်းတို့ကား မိမိတို့သည်လည်း သည်းခံအံ့သောငှါ မတတ်နိုင်ကြကုန်၊ ကြွင်းသော လူတို့ကား အဘယ်သို့ သက်သာရာကို ရနိုင်ကုန်အံ့နည်း ဤသို့ကဲ့ရဲ့ကုန်၏"ဟု မိန့်တော်မူပေ၏။

"အရှင်အနုရုဒ္ဓါ....ဥပပတ်ပဋိသန္ဓေနေကုန်သော နတ်တို့သည် အဘယ်သို့ နှလုံးသွင်းကုန်သနည်း" ဟု အရှင်အာနန္ဒာသည် အရှင်အနုရုဒ္ဓါကို မေးလျှောက်၏၊ "ငါ့ရှင်အာနန္ဒာ.... ကောင်းကင်၌ မြေဟု အမှတ်ရှိကုန်သော နတ်တို့သည် ဆံတို့ကို ဖရိုဖရဲကြဲကုန်၍, လက်နှစ်ဘက်တို့ကို မြှောက်ကုန်၍ ငိုကြွေးမည်တမ်း ကြကုန်၏၊ လူးလည်းကြကုန်၏၊ (ဘုန်းတော်ခြောက်ပါး မြတ်တရားနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား....) ကောင်းသောစကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် အလွန်လျင်မြန်စွာ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူ၏၊ မျက်စိအမြင်ရှိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် အလွန် လျင်စွာ ကွယ်တော်မူ၏ဟု မြည်တမ်းကြကုန်၏"၊ "အကြင် နတ်တို့သည်ကားကင်းသော ရာဂရှိကုန်၏၊ ထိုနတ်တို့သည် သတိ, သမ္ပဇဉ်နှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ သင်္ခါရ တရားတို့သည် အမြဲမရှိကုန်၊ ထိုသင်္ခါရ တရားတို့၌ အကျုံးဝင်သော မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်ကို မပျက်စီးစေဘဲ မြဲစိမ့်သောငှါ အဘယ်မှာ ရပါအံ့နည်းဟု နှလုံးထား၍ သည်းခံနိုင်ကုန်၏" ဟု အရှင်အနုရုဒ္ဓါ မိန့်တော်မူပေ၏။

၁၂၅။ မြတ်စွာဘုရား၏အလောင်းတော်ကို မီးပူဇော်ရာဌာနသို့ဆောင်ခြင်း

ထိုအခါ အရှင်နုရုဒ္ဓါ, အရှင်အာနန္ဒာတို့သည် ထိုညဉ့်အကြွင်းကို တရားစကားဖြင့်လွန်စေကုန်၏၊ အရှင်အနုဒ္ဓါသည် အရှင်အာနန္ဒာကိုခေါ်တော်မူ၍ "ငါ့ရှင်အာနန္ဒာ....သွားချေလော့၊ ကုသိနာ ရုံပြည်တွင်းသို့ဝင်၍ မလ္လာမင်းတို့အား ဝါသိဋ္ဌအမျိုးတို့..မြတ်စွာဘုရားသခင် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူပြီ၊ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူရာအရပ်သို့ သင်တို့လာခြင်း၏အခါကာလကို အောက်မေ့ကြကုန်၊ အမှုကိစ္စဆောင်ရွက်ရခြင်း အခါကာလကို သင်တို့ပြုကြကုန်ဟု ကြားချေလော့" ဟု ဤသို့စေလိုက်၏၊ အရှင်အာနန္ဒာသည် "ကောင်းပါပြီ အရှင်ဘုရား" ဟု အရှင်အနုရုဒ္ဓါ၏စကားကိုဝန်ခံ၍ နံနက်အခါ၌ သပိတ်, သင်္ကန်းကိုဆောင်ယူလျက် အဘော်မပါဘဲ တပါးတည်းသာ ကုသိနာရုံပြည်တွင်းသို့ဝင်လေ၏၊ ထိုသို့ဝင်တော်မူသောအခါ မလ္လာမင်းတို့ သည်လည်း မိမိတို့စည်းဝေးမြဲဖြစ်သောစရပ်၌ စည်းဝေးကုန်၍ နေကြကုန်၏။

ထိုအခါ အရှင်အာနန္ဒာသည် မလ္လာမင်းတို့ရှိရာသို့ကြွ၍ "ဝါသိဋ္ဌအမျိုးတို့....မြတ်စွာဘုရားသခင် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူပြီ၊ သင်တို့သည်သွားရအံ့သော အခါကို အောက်မေ့ကုန်လော့" ဟု မိန့်တော်မူ၏၊ မလ္လာမင်းတို့သည်ရင်း,

မလ္လာမင်း၏မယား,သား(အစရှိသောသူ)တို့သည်ငှင်း အရှင်အာနန္ဒာဟော ပြောသောစကားကိုကြားကုန်၍ နှလုံးမသာယာခြင်း, ဆင်းရဲခြင်းဖြင့် နှိပ်စက် ကုန်သည်ဖြစ်၍ အချို့သောသူတို့သည် ဆံကိုဖရိုဖရဲဖြန့်ကုန်လျက် လက် တို့ကိုချီ၍ ငိုကြွေး မြည်တမ်းကြကုန်၏၊ "ဘုန်းတော်ခြောက်ပါး မြတ်တရားနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် လျင်လျင်လျားလျားပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူ၏၊ ငါးပါးသောစက္ခုအမြင်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသောမြတ်စွာဘုရား သည် မရှည်မကြာခင်ကွယ်တော်မူခဲ့သည်"ဟု မြည်တမ်းကုန်လျက် ငိုကြွေး လူးလည်းကြကုန်၏။

ထိုအခါ မလ္လာမင်းတို့သည် မင်းချင်းတယောက်ကိုခေါ်၍ "အချင်း ယောကျ်ား....သွားတည့်ချေလော့၊ ကုသိနာရုံပြည်တွင်း၌ နေကုန်သော အလုံးစုံသော မင်းမိန်းမတို့သည် အလုံးစုံသော နံ့သာ,ပန်းမာလ်တို့ကိုငှင်း, စည်,စောင်း,ငြင်းတို့ကိုငှင်းယူ၍ ဘုရားသခင်ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုရာသို့ စည်းဝေးကြ စေကုန်လော့"ဟုစေလိုက်၏၊ ထိုသို့စေလိုက်သောအခါ၌ပင်လျှင် ကုသိနာရုံ ပြည်၌နေကုန်သော ဝါသိဋ္ဌအမျိုးဖြစ်သောမလ္လာမင်းတို့သည် သား,မယားတို့ နှင့်တကွ အလုံးစုံသောနံ့သာမျိုးတို့ကိုငှင်း, ခပ်သိမ်းသောမောင်း,ကြေးနင်း အစရှိသော အတီး အမှုတ်မျိုးတို့ကိုငှင်းစည်းဝေးစေကုန်လော့"ဟု စည်လည် စေကုန်၏၊ထိုစကားကြားသောအခါ၌ မလ္လာမင်းတို့သည် အလုံးစုံသော နံ့သာ ပန်းတို့ကိုငှင်း,အလုံးစုံသောမောင်း,ကြေးနင်းအစရှိကုန်သော အတီးအမှုတ် မျိုးတို့ကိုငှင်း,ငါးရာသောပုဆိုးစုံတို့ကိုငှင်းယူခဲ့ကုန်၍ကုသိနာရုံပြည်၏ တောင် အခက္ခ္ဓသို့သွားကုန်၍ ဘုရားသခင်(၏ အလောင်းတော်ရှိရာ ရောက်ကုန်လျှင်) အလောင်းတော်ကို ကခြင်း,သီခြင်း, တီးမှုတ်ခြင်း, နံ့သာ, ပန်းတို့ဖြင့်အရို အသေအလေးအမြတ် ပြုကြကုန်၏၊ မြတ်နိုးပူဇော်ခြင်း ကိုလည်း ပြုကြကုန်၏၊ ပုဆိုးဗိတာန် တို့ကိုလည်း ပြုကြကုန်၏၊ ပုဆိုးမဏ္ဍပ်တို့ကို စီရင်ကြကုန်လျက် ထိုနေ့ကိုလွန်စေကုန်၏။

ထိုအခါ၌မလ္လာမင်းတို့သည် "ယနေ့ပင်ဘုရားသခင်၏အလောင်းတော်ကို မီးပူဇော်ရမည်လည်း အလွန်လျင်မြန်လှသည်၊ နက်ဖြန်မှ ဘုရားသခင်၏ အလောင်းတော်ကို မီးပူဇော်ကုန်အံ့"ဟုအကြံဖြစ်ကြ၏၊ထိုအခါ၌ မလ္လာမင်း တို့သည် ဘုရားသခင်၏အလောင်းတော်ကိုကခြင်း,သီခြင်း,တီးမှုတ်ခြင်း,ပန်း, နံ့သာတို့ဖြင့် အရိုအသေအလေးအမြတ် ပြုကြကုန်လျက်, ပူဇော်ကုန်လျက်, ပုဆိုး,ဗိတာန်တို့ကို ပြုကုန်လျက်, ပုဆိုးမဏ္ဍပ်တို့ကိုပြုကုန်လျက် နှစ်ရက် မြောက်သောနေ့ကိုလွန်စေကုန်၏၊ ထို့အတူပင် သုံးရက်မြောက်သောနေ့,

လေးရက်မြောက်သောနေ့, ငါးရက်မြောက်သောနေ့, ခြောက်ရက်မြောက်သော နေ့တို့ကိုလွန်စေကုန်၏၊ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ မလ္လာမင်းတို့အား "ငါတို့သည် ဘုရားသခင်၏ အလောင်းတော်ကို ကခြင်း,သီခြင်း, တီးမှုတ်ခြင်းတို့ဖြင့်၎င်း၊ ပန်း, နံ့သာတို့ဖြင့်၎င်း အကြည်အညို အရိုအသေပြုကုန်လျက် မြတ်နိုးတနာပူဇော်ကြကုန်လျက် မြို့၏တောင်အရပ်အဘို့ဖြင့် တောင်အရပ်သို့ ဆောင်ပြီး၍ (အပဖြစ်သော ပြင်အရင်အဘို့ဖြင့် သာလျှင် အပဖြစ်သောအရပ်သို့ ဆောင်၍ မြို့တောင်အရပ်၌)မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော်ကို မီးပူဇော်ကုန်အံ့"ဟုအကြံဖြစ်ကုန်၏။

ထိုအခါ၌ ရှစ်ယောက်သော ခွန်အားကြီးသော မလ္လာမင်းတို့သည် ဦးခေါင်းဆေးကုန်ပြီးသည်ဖြစ်၍ ကစီမချသေးသော ပုဆိုးကိုဝတ်လျက် ငါတို့ မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်ကို ချီကုန်အံ့ဟု နှလုံးသွင်း၍ ချီကြွကြကုန်သည်ရှိသော် ချီကြွခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကုန်၊ ထိုသို့မကြွနိုင်သောအခါ၌ မလ္လာမင်းတို့သည် အရှင်အနုရုဒ္ဓါကို "အရှင်အနုရုဒ္ဓါ···· မလ္လာမင်းတို့၏အကြီးဖြစ်သော ရှစ်ယောက်သောမလ္လာမင်းတို့သည် ဘုရားသခင်၏ အလောင်းတော်ကို ချီကြွပါကုန်သော်လည်း မချီမကြွနိုင်ပါကုန်၊ အကြောင်းအသို့တုံနည်း"ဟုမေးလျှောက်ကြကုန်သော် အရှင်အနုရုဒ္ဓါလည်း "ဒါယကာတို့·· သင်တို့စိတ်အကြံအလိုလည်းတပါးတခြား၊ နတ်တို့၏ စိတ်အကြံအလိုလည်း တပါးတခြားဖြစ်ကုန်သည်"ဟု မိန့်တော်မူ၏၊ "အရှင်ဘုရား···· လူတို့၏စိတ်အကြံကိုကား သိရကုန်ပြီ၊နတ်တို့၏စိတ်အကြံအစည်ကား အသို့တုံပါနည်း" ဟု မေးလျှောက်ကြကုန်သော်—

"ဝါသိဋ္ဌအမျိုးဖြစ်ကုန်သော မလ္လာမင်းတို့···· သင်တို့၏စိတ်အကြံအစည်မှာ မြတ်စွာဘုရား၏ အလောင်းတော်ကို အရိုအသေ အလေးအမြတ်ပွဲလမ်းသဘင်တို့ဖြင့် ပူဇော်ခြင်း၊ နံ့သာ,ပန်းပူဇော်ခြင်းတို့ဖြင့် မြို့ပြင်ကကို မြို့ပြင်သို့ပူဇော်ကုန်အံ့၊ မြို့၏တောင်မျက်နှာဖြင့် တောင်မျက်နှာ အရပ်သို့ ဆောင်ပြီးလျှင် မီးပူဇော်ကုန်အံ့ဟု ကြံကြကုန်သည်၊ နတ်တို့၏အလိုကား မြတ်စွာဘုရား၏အလောင်းတော်ကို နတ်၌ဖြစ်သော ကခြင်း,သီချင်း,တီးမှုတ်ခြင်းတို့ဖြင့်၎င်း၊ နံ့သာ,ပန်းတို့ဖြင့်၎င်း အရိုအသေပူဇော်ကုန်လျက် မြို့၏ အနောက်ဖြင့် မြောက်အရပ်သို့ဆောင်၍ မြောက်တံခါးဖြင့် မြို့တွင်းသို့ဝင်ပြန်လျှင် မြို့လည်အရပ်ဖြင့် မြို့လည်သို့ဆောင်ပြန်၍ အရှေ့တံခါးဖြင့် ထွက်၍ အရှေ့အရပ်၌ "မကုဋဗန္ဓနအမည်ရှိသော မလ္လာမင်းတို့၏မင်္ဂလာပွဲရာအရပ်၌

အလောင်းတော်ကို မီးပူဇော်ကုန်အံ့ဟု နတ်တို့အကြံဖြစ်ကုန်သည်''ဟု မိန့်တော်မူ၏၊''အရှင်ဘုရား···· နတ်တို့အလိုရှိတိုင်းပင် ဖြစ်ပါစေတော့''ဟု မလ္လာမင်းတို့ဆိုကုန်၏။

ထိုအခါ ကုသိနာရုံပြည် မလ္လာမင်းတို့သည် အိမ်ခြံစပ် မစင်ကြယ်သော အရပ်,တံမြက်ချေးစွန့်ရာ အရပ်တိုင်အောင် ပုဆစ်အတိုင်းအရှည် ရှိသော အပိုင်းအခြားဖြင့် မန္ဒာရဝမည်သော ထင်ရှားပန်းတို့ဖြင့် ခင်းကုန်၏၊ ထိုအခါ၌ နတ်တို့သည်ရှင်း,လူတို့သည်ရှင်း အလောင်းတော်ကိုပူဇော်ကြကုန်၏၊ထိုနတ်တို့၏သဘင်ပွဲလမ်းတို့ကား အထက်၌ဖြစ်ကုန်၏၊ လူတို့၏သဘင်ပွဲလမ်းတို့ကား အောက်၌ဖြစ်ကုန်၏၊ နတ်တို့၏အကြားအကြား၌ လူတို့နေကုန်၏၊ လူတို့၏အကြားအကြား၌လည်း နတ်တို့နေကုန်၏၊ ဤသို့ရှိခိုးပူဇော်ချီးခမြှောက်ကြကုန်လျက် မြို့၏အနောက်ဖြင့် မြောက်သို့ ဆောင်ယူလေ၍ မြောက်တံခါးဖြင့်ပင်လျှင် မြို့တွင်းသို့သွင်းပြန်၍ မြို့လည်ဖြင့် ဆောင်ယူကုန်၏။

ဤသို့ဆောင်ယူ ကုန်သည်ရှိသော် **ဗန္ဓုလစစ်သူကြီး၏ခင်ပွန်းမလ္လိကာ** အမည်ရှိသော မိန်းမသည် ဘုရားသခင်၏ အလောင်းတော်ကို ဆောင်ယူ၍ လာသည်ကိုကြား၍ မိမိလင်သေသောကာလကပင် မဆင်ယင်ဘဲထားသော **ဝိသာခါ၏ တန်ဆာ** နှင့်တူသော **မဟာလတာတန်ဆာ**ကိုထုတ်၍ ဤတန်ဆာဖြင့် မြတ်စွာဘုရားကို ပူဇော်အံ့ဟူ၍ ထိုတန်ဆာကို နံ့သာရေဖြင့်ဆေး၍ အိမ်တံခါးဝ၌ ရပ်လျက်နေလင့်၏၊ မြတ်စွာဘုရား၏ အလောင်းတော်သည် မလ္လိကာ၏ အိမ်တံခါးဝသို့ ရောက်လတ်သော်''အမောင်တို့····မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ အလောင်းတော်ကို ချကြပါဦး'' ဟုဆို၍ ထိုတန်ဆာကို မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ ကိုယ်တော်၌ လွှမ်း၏၊ ထိုတန်ဆာသည် ဦးခေါင်းမှစ၍ စွပ်သည်ရှိသော် ခြေဘဝါးတော်တိုင်အောင် ရောက်လေ၏၊ ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော ဘုရားသခင်ကိုယ်တော်ကို ရတနာခုနစ်ပါးဖြင့်ပြီးသော မြတ်သော တန်ဆာဖြင့် ဆင်ယင်အပ်သည်ရှိသော် အတိုင်းထက်အလွန် တင့်တယ်လျောက်ပတ်၏။

မလ္လိကာမြင်သည်ရှိသော် ကြည်ညိုသောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍ ဆုတောင်းပတ္ထနာပြု၍''အရှင်ဘုရား····အကျွန်ုပ်သည် ဝဋ်တရား၌ ကျင်လည်သမျှကာလပတ်လုံး အသီးအခြား တန်ဆာဆင်သောကိစ္စသည် မဖြစ်ပါစေသတည်း၊ အမြဲသာလျှင် တန်ဆာဆင်သည်နှင့်တူသော ကိုယ်ရှိသည်ဖြစ်ပါလို၏'' ဟု

ဆုတောင်း၏၊ ထိုအခါ အလောင်းတော်ကို ရတနာဖြင့်ပြီးသော မြတ်သော တန်ဆာဖြင့်ချီ၍ အရှေ့တံခါးဖြင့် ထုတ်ဆောင်လေသော် အရှေ့မျက်နှာ၌ မလ္လာမင်းတို့၏ တန်ဆာဆင်ရာ မင်္ဂလာပြုရာဖြစ်သော မကုဋဗန္ဓနအမည် ရှိသောအရပ်၌ အလောင်းတော်ကိုချကုန်၏၊ ထိုအခါ မလ္လာမင်းတို့သည် အရှင်အာနန္ဒာကို "အရှင်အာနန္ဒာ.... ဘုရားသခင့် အလောင်းတော်ကို အဘယ်သို့ကြဉ်း ဆောင်သဂြိုဟ်ရပါမည်နည်း"ဟုလျှောက်ကုန်၏၊ အရှင်အာ နန္ဒာကလည်း "ဝါသိဋ္ဌအမျိုးတို့.... စကြဝတေးမင်း၏ အလောင်းတော်၌ ကြဉ်းဆောင်သဂြိုဟ်သကဲ့သို့ ထို့အတူပင် မြတ်စွာဘုရား၏အလောင်းတော် ၌သင်တို့ ကြဉ်းဆောင်သဂြိုဟ်ကုန်လော့"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဤသို့မိန့်တော်မူလတ်သော် "အရှင်အာနန္ဒာ.... အဘယ်သို့သော အ ကြောင်းဖြင့် စကြဝတေးမင်း၏အလောင်းကို ဆောင်ရွက် သဂြိုဟ်သနည်း" ဟု လျှောက်ကုန်၏၊ "ဝါသိဋ္ဌအမျိုးတို့.... စကြဝတေးမင်း၏အလောင်းကို ကစီမချသေးသောပုဆိုးဖြင့် ရစ်ကုန်၏၊ ပုဆိုးဖြင့်ရစ်ပြီးသော် ညက်စွာဖတ် အပ်သော နှပ်အပ်သောဝါဂွမ်းဖြင့်ရစ်ကုန်၏၊ ရစ်ပြီးသော် ကစီမချသေး သောပုဆိုးဖြင့်ရစ်ကုန်၏၊ ဤသို့သောနည်းဖြင့် ငါးရာသော ပုဆိုးအစုံတို့ဖြင့် စကြဝတေးမင်း၏ အလောင်းကိုထုပ်၍ ရွှေဖြင့်ပြီးသော ဆီထည့်သော ကျင်း၌ထည့်၍ ရွှေကျင်းတခုဖြင့်မှောက်၍ အလုံးစုံသော ပန်း နံ့သာထင်းပုံ တို့ကိုပြု၍ စကြဝတေးမင်း၏အလောင်းကို သဂြိုဟ်ကုန်သည်၊ ခရီးလေး ကြောင်းတို့၏အဆုံး၌ စကြဝတေးမင်း၏စေတီကို တည်ကုန်သည်၊ ဤသို့ ဆိုခဲ့ တိုင်း စကြဝတေးမင်း၏အလောင်းကိုသဂြိုဟ်ဆောင်ရွက်ကုန်သည်။

ဝါသိဋ္ဌအမျိုးတို့....စကြဝတေးမင်း၏ အလောင်းကို သဂြိုဟ်ဆောင် ရွက်သကဲ့သို့ ထို့အတူပင် မြတ်စွာဘုရား၏အလောင်းတော်ကိုလည်းသဂြိုဟ် ဆောင်ရွက်ကြကုန်လော့၊ ခရီးလေးကြောင်းတို့၏ အဆုံး၌ စေတီတည်ကုန် လော့၊ ထိုစေတီတော်၌ ပန်းနံ့သာတို့ဖြင့် ပူဇော်ကုန်သောသူတို့သည် ၎င်း, ရှိခိုးခြင်းအစရှိသောအမှုကို ပြုကုန်သောသူတို့သည်၎င်း, ရှည်စွာသော နေ့ညဉ့်ပတ်လုံးစီးပွားချမ်းသာများခြင်းဖြစ်လတ္တံ့"ဟု မိန့်တော်မူ၏၊ ထိုသို့မိန့် တော်မူသောအခါ၌ မလ္လာမင်းတို့သည် မင်းချင်းယောကျာ်းတို့ကို "မင်းချင်း တို့....မလ္လာမင်းတို့ကို ညက်စွာဖတ်၍ နှပ်အပ်သော ဝါဂွမ်းတို့ကိုပေါင်းရုံး စေကုန်လော့"ဟု စေလိုက်ကုန်၏၊ ထိုသို့စေလိုက်သော အခါ၌မလ္လာမင်းတို့ သည် ညက်စွာသော ဝါဂွမ်းတို့ကိုဆောင်ယူ၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော်

ကို ကစီမချသေးသောပုဆိုးဖြင့်ရစ်၍ ညက်စွာဖတ်အပ်သော နှပ်အပ်သော ဝါဂွမ်းတို့ဖြင့်ရစ်ကုန်၏၊ ဝါဂွမ်းရစ်ပြီးသော် ပုဆိုးဖြင့်ရစ်ပြန်၏၊ ဤသို့သော နည်းဖြင့် ငါးရာသောပုဆိုးစုံတို့ဖြင့် ကိုယ်တော်ကိုရစ်၍ရွှေကျင်း၌ ထည့်ပြီးသော် ရွှေကျင်းတခုဖြင့်မှောက်၍ အလုံးစုံသော နံ့သာထင်းပုံကို ပြုသဖြင့် ဘုရားသခင်၏အလောင်းတော်ကို ထင်းပုံထက်သို့တင်ကြကုန်၏။

၁၂၆။ မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်စုံသည် အရှင်မဟာကဿပ၏ဦးထိပ်၌တည်ခြင်း

ထိုအခါ၌ အရှင်မဟာကဿပသည် ပါဝါပြည်မှ ကုသိနာရုံပြည်သို့ ရဟန်းငါးရာတို့နှင့်တကွ ကြွတော်မူလာ၏၊ ထိုအခါ အရှင်မဟာကဿပ၏ အခြံအရံဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ချမ်းသာသဖြင့် ကြီးကုန်သည်ဖြစ်၍ မွန်းတည့်သောအခါ၌ ကျောက်ပူနှင့်တူသောမြေပူ၌ ခြေဖြင့်သွားကုန်သည်ရှိသော် ပင်ပန်းကုန်၏၊ အရှင်မဟာကဿပသည် ပင်ပန်းကုန်သောရဟန်းတို့ကိုမြင်၍ သွားအံ့သောခရီးသည်လည်း မဝေးလွန်း၊ အတန်ငယ်အပင်အပန်းဖြေ၍ ပူပန်ခြင်းကိုငြိမ်းစေသဖြင့် ညချမ်းမှကုသိနာရုံသို့သွား၍ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်အံ့ဟု ခရီးမှသက်၍ တခုသောသစ်ပင်ရင်း၌ ဒုကုဋ်ကိုခင်းပြီးလျှင် ရေဗူးမှရေဖြင့် လက်ခြေတို့ကိုဆေး၍ ချမ်းအေးသည်ကိုပြုလျက်နေ၏၊ အရှင်မဟာကဿပ၏ အခြံအရံဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် သစ်ပင်ရင်း၌ ထိုင်၍အသင့်နှလုံးသွင်းခြင်း၌ အမှုကိုပြုကုန်လျက် ရတနာသုံးပါးတို့၏ ကျေးဇူးကိုပြောဆိုကုန်လျက် နေကြကုန်၏။

ထိုသို့နေကြသောအခါ၌ တယောက်သောတက္ကတွန်းသည် ကုသိနာရုံပြည်မှ ခွက်ကြီးပမာဏရှိသော မန္ဒာရဝမည်သော ထင်ရှားပန်းကို အရိုးတပ်၍ ထီးကဲ့သို့ဆောင်းလျက် ပါဝါပြည်သို့သွား၏၊ အရှင်မဟာကဿပသည် ထိုတက္ကတွန်းကိုမြင်၍ ဤတက္ကတွန်း၏လက်၌ မန္ဒာရဝမည်သောပန်းသည် အခါခပ်သိမ်း လူတို့အရပ်၌မထင်၊ အကြင်အခါ၌ တန်ခိုးရှိသောသူသည် တန်ခိုးဖန်ဆင်း၏၊ ထိုအခါ၌လည်းဖြစ်၏။ ဘုရားအလောင်းပဋိသန္ဓေ နေသောအခါတို့၌လည်း ဤပန်းသည်ဖြစ်၏၊ စင်စစ်မူကား တစုံတယောက်သောသူသည် တန်ခိုးဖန်ဆင်းခြင်းကိုမပြု၊ ငါ၏ဆရာဖြစ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် မယ်တော်ဝမ်းသို့ သက်တော်မူသည်လည်း ယခုမဟုတ်၊ ဘွားတော်မူသည်လည်းမဟုတ်၊ ယခုဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်တော်မူသည်လည်းမဟုတ်၊ ဓမ္မစကြာတရားကို ဟောတော်မူသောအခါလည်းမဟုတ်၊ ယမိုက်ပြာဋိဟာကို ပြတော်

မူတော်မူသည်လည်းမဟုတ်၊ တာဝတိံသာက ဆင်းသက်တော်မူသည့်နေ့လည်းမဟုတ်၊အာယုသင်္ခါရ လွှတ်တော်မူသည်လည်းမဟုတ်၊ငါ၏ဆရာဘုရားသည်ကြီးရင့်တော်မူပြီ၊ မချွတ်ကေန် ပရိနိဗ္ဗာန်ကို ယူတော်မူသည်ဖြစ်လတ္တံ့'' ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုသို့ကြံပြီးသောနောင်မှ ထိုတက္ကတွန်းကို မေးမြန်းအံ့၊ မေးမြန်းသော်ကား နေရာကထိုင်လျက်သာမေးချေသော် ဘုရား၌မရိုမသေပြုရာကျချေ၏။ နေရာမှထ၍ဆဒ္ဒန်မည်သောနဂါးမင်း၏ပတ္တမြားစီသော ချပ်တန်ဆာကဲ့သို့ မြတ်စွာဘုရားသည်ပေးတော်မူအပ်သော တိမ်အဆင်းနှင့် တူသော ပံသုကူသင်္ကန်းကိုရုံ၍ ဆယ်ချောင်း ပေါင်းအပ်သော လက်တို့ဖြင့် ထွန်းပသောလက်အုပ်ကို ဦးခေါင်း၌ထား၍ ဘုရား၌ပြုအပ်သော ရိုသေခြင်းဖြင့် တက္ကတွန်းသို့ ရှေးရှုပြု၍ ''ငါ့ရှင်အာဇီဝက....ငါတို့ဆရာ မြတ်စွာဘုရားကို သိပါ၏လော'' ဟုမေး၏။

[ဤအရာ၌အရှင်မဟာကဿပသည်ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူသည်ကိုသိလျက်နှင့် မေးသလော၊ မသိသောကြောင့် မေးသလောဟူမူကား-ရဟန္တာတို့၏ သိခြင်းသည် နှလုံးသွင်းခြင်း, သတိပြုခြင်းနှင့်စပ်၏၊မကြည့်သောကြောင့်သာအရှင်မဟာဿပမသိသည်ဖြစ်၍ မေးသည် ဟု အချို့သောဆရာတို့ဆိုကုန်၏။

အရှင်မဟာကဿပသည် သမာပတ်၌ မပြတ်လေ့လာ၍ ညဉ့်နေသောအရပ်, နေ့နေသောအရပ်, ဥမင်မဏ္ဍပ်စသည်တို့၌ သမာပတ်၏ အစွမ်းဖြင့်သာ ယျှင် မျှတော်မူ၍ ဒါယကာတို့၏ အနီးဖြစ်ရာရွာသို့လည်းဝင်၍ ရွာတံခါး၌ သမာပတ်ကိုဝင်စား၍ သမာပတ်မှထသည်ရှိသော် ဆွမ်းကိုခံ၏၊ အရှင်မဟာကဿပသည်''အဆုံးစွန်သော ဤကိုယ်၏အဖြစ်ဖြင့် လူများကို ချီးမြှောက်ခြင်းကိုပြုအံ့'' ဟု ''အကြင်သူတို့သည် ငါ့အားဆွမ်းလှူအံ့၊ ပန်းနံ့သာအစရှိသည်တို့ဖြင့် အရိုအသေပြုအံ့၊ ထိုသူတို့အား များစွာသော အကျိုးရှိစေ''ဟု ပြုတော်မူ၏၊ ထို့ကြောင့် သမာပတ် များသောအားဖြင့်မသိ၊ မသိသောကြောင့်သာလျှင်မေးသည်ဟူ၍လည်း အချို့သောဆရာတို့ဆိုကုန်၏၊ ထိုစကားကိုမယူအပ်။

ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူရာ၌ မသိသောအကြောင်းမည်သည်မရှိ၊ မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူခြင်းသည် အလွန်ထင်ရှားလှ၏၊ တသောင်းသောလောကဓာတ်သည် တုန်လှုပ်ခြင်းအစရှိသောနိမိတ်တို့ဖြင့် ထင်ရှားရှိ၏၊ အရှင်မဟာကဿပ၏ပရိသတ်၌ အချို့သောရဟန်းတို့သည် မြင်ဘူးကုန်၏၊ အချို့သော ရဟန်းတို့သည် မမြင်ဘူးကုန်၊ မြင်ဘူးသောရဟန်းတို့သည်လည်း ဖူးမြင်ခြင်းကိုအလိုရှိကုန်၏၊ မမြင်ဘူးသောရဟန်းတို့သည်လည်း ဖူးမြင်ခြင်းကိုအလိုရှိကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့တွင် မမြင်ဘူးသောရဟန်းတို့သည် အလွန်မြင်ခြင်းငှါအလိုရှိသောကြောင့်''မြတ်စွာဘုရားကား အဘယ်မှာနည်း'' ဟုသွား၍ မေး

သည်ရှိသော် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုချေပြီဟု ကြားလျှင် ဆောက်တည်ရာမရ ရှိကြကုန်လတ္တံ့၊ သပိတ်သင်္ကန်းတို့ကို စွန့်ခဲ့၍ တထည်သောအဝတ်သင်္ကန်းကို မကောင်းသောဝတ်ခြင်းဖြင့် ရင်တီးလက်ခတ်ငိုလသ်ကုန်အံ့။

ထိုအရပ်၌ အရှင်မဟာကဿပနှင့်အတူလာသော ပံသုကူကိုဆောင်သော အရှင်တို့သည် မိမိကိုယ်တိုင်ပင် မိန်းမတို့ကဲ့တို့ ငိုကြွေးကုန်၏၊ ''ထိုအရှင်တို့သည် ငါတို့ကို အဘယ်မှာ သက်သာရာရစေနိုင်အံ့နည်း'' ဟု လူတို့ကဲ့ရဲ့ကုန်လတ္တံ့၊ ငါတို့၏အပြစ်ကို ပြုကုန်လတ္တံ့၊ ဤတောကြီးသည်ကား ဆိတ်ညံ၏၊ ဤအရပ်၌ဟုတ်ဟုတ်ကြားကြား ငိုကြွေးသည်ရှိသော် အပြစ်ဆိုဘွယ်မရှိ၊ ''ရှေးဦးစွာ ကြားစမည်သည်ကား စိုးရိမ်ခြင်း ဖြစ်တတ်သည်''ဟု ရဟန်းတို့အား သတိကိုဖြစ်စိမ့်သောငှါ သိလျက်ပင်လျှင် မေးတော်မူသတည်း။]

ထိုသို့ အရှင်မဟာကဿပ မေးတော်မူသောအခါ တက္ကတွန်းသည် ''ငါ့ရှင်....ဩော်-သိ၏၊ ရဟန်းဂေါတမသည် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြု၍ ယနေ့ ၇နစ်ရက်ရှိပြီ၊ ထိုအရှင်ဂေါတမ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုရာ အရပ်မှ ဤမန္ဒာရဝမည်သော ထင်ရှားပန်းကို ငါယူခဲ့သည်''ဟု ပြောဆို၏၊ ထိုသို့ပြောဆိုသောခဏ၌ ရဟန်းငါးရာတို့တွင် ပုထုဇဉ်, သောတာပန်, သကဒါဂါမိ ရဟန်းတို့သည် လက်နှစ်ဘက်ကို ဦးခေါင်း၌တင်၍ ငိုကြွေးမြည်တမ်းကြကုန်၏၊ မြေ၌လူးလည်းကြကုန်၏၊ ''ဘုန်းတော်ခြောက်ပါး မြတ်တရားနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော ဘုရား..ကောင်းသောစကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော ဘုရားသည် အလွန်လျင်စွာ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူခဲ့ပြီ၊ လောက၌ ငါးပါးသော စက္ခုနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် အလွန်လျင်စွာ ကွယ်တော်မူခဲ့ပြီ''ဟု ငိုကြွေးမြည်တမ်းကြကုန်၏၊ မြေ၌လူးလည်းကြကုန်၏၊ အနာဂါမိ, ရဟန္တာတို့ကား သတိသမ္ပဇဉ်နှင့်ပြည့်စုံကုန်သည်ဖြစ်၍ ''သင်္ခါရတရားတို့သည် အမြဲမရှိကုန်၊ ဤသို့သင်္ခါရတရား၌ အကျုံးဝင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ကိုယ်တော်ကို မပျက်စီးစေခြင်းငှါ သင်တို့အဘယ်မှာတတ်နိုင်ကုန်လတ္တံ့နည်း''ဟု နှလုံးသွင်း၍ သည်းခံကြကုန်၏။

ထိုသို့ငိုကြွေးသောအခါ၌ **သုဘဒ်အမည်ရှိသော တောထွက်ရဟန်း၊** သည် ငိုကြွေးသောရဟန်းတို့ကို ''ငါ့ရှင်တို့....အကြောင်းမသင့်၊ မစိုးရိမ်ကြကုန်လင့်၊ မငိုကြွေးကြကုန်လင့်၊ ငါတို့လည်း ထိုရဟန်းကြီးလက်မှ လွတ်ကုန်ပြီ၊ ထိုရဟန်းကြီးသည် ငါတို့ကို ဤကားမအပ်၊ ဤအမှုကိုမပြုလင့်၊ ဤအမှုကိုပြုကုန်ဟု နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲလှလေပြီ၊ ယခုမှာမူကား ပြုလိုသမျှပြုရကုန်အံ့၊ မပြုလိုသည့်အမှုကိုလည်း မပြုဘဲနေကုန်အံ့''ဟု ဆို၏။

ထိုတောထွက်သုဘဒ်ရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရား၌ရန်ငြိုးဖွဲ့ခြင်းကြောင့် ဤစကားကိုဆိုသတည်း၊ ရန်ငြိုးဖွဲ့ခြင်းအကြောင်းကား-ဘုရားသခင် ထင်ရှား ရှိတော်မူစဉ်က **အာတုမအမည်ရှိသောရွာ၌** ဆေတ္တာသည် အဖြစ်မှ ရဟန်းပြုသတတ်၊ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ကုသိနာရုံပြည်မှထွက်၍ ရဟန်းတထောင့်နှစ်ရာ့ငါးကျိပ်တို့နှင့် တကွ အာတုမအရပ်သို့ ကြွတော်မူသည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားကြွလာတော်မူသည်ဟုကြား၍ "ကြွလာတော်မူသောအခိုက်ကို ယာဂုလှူအံ့"ဟု သားနှစ်ယောက် သာမဏေတို့ကိုခေါ်၍ "ငါ့သားတို့....မြတ်စွာဘုရားသည် ယခုအာတုမအရပ်သို့ တထောင့်နှစ်ရာ့ငါးကျိပ်သော ရဟန်းတို့နှင့်တကွ ကြွလာတော်မူသည်၊ သင်ချစ်သားတို့သည် ဦးခေါင်းရိတ်သော သင်စုန်းကိုယူ၍ ဆီကျည်အိတ်ငယ်ဖြင့် သွားချေကုန်၊ အိမ်တိုင်းအိမ်တိုင်း လှည့်ပတ်သွားလာချေကုန်၊ ဆား,ဆီ,ခဲဘွယ်တို့ကိုဆောင်ယူချေကုန်၊ ဘုရားကြွလာတော်မူခိုက် ယာဂုအလှူပေးအံ့"ဟု ဆို၏။

ထိုသားတို့သည်လည်း အဘဆိုတိုင်းပြုကုန်၏၊ လူတို့သည် သာယာချေငံသော အသံရှိကုန်သော ချစ်ဘွယ်သောစကားကို ဆိုတတ်ကုန်သော ထိုသူတို့ကိုမြင်၍ ဆံရိတ်ခြင်းအစရှိသော အမှုကို ပြုလိုသသူ,မပြုလိုသသူတို့ပင် ပြုကုန်၏၊ "အမောင်တို့....ဤအမှုကို ပြုသောအခါ၌ အဘယ်သို့ ယူကုန်လတ္တံ့နည်း"ဟုလူတို့မေးကုန်၏၊ ထိုသာမဏေတို့သည် "ငါတို့အား တပါးသော အမှုဖြင့် အလိုမရှိ၊ ငါတို့၏အဘသည် ဘုရားကြွလာတော်မူလာခိုက်ကို ယာဂုအလှူပေးလိုသည်"ဟု ဆိုကုန်၏၊ ထိုစကားကိုကြားကုန်၍ လူတို့သည် မရေမတွက်မူ၍ ထိုဆေတ္တာသည် သာမဏေတို့ကို ယူလိုသမျှကိုပေးကုန်၏၊ ပေးလိုက်သမျှကိုလည်း မယူနိုင်ကုန်၍ လူတို့ကိုစေလိုက်ကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အာတုမရွာသို့ ကြွတော်မူ၍ ဖွဲတလင်းတင်းကုပ်ကြီးသို့ ဝင်တော်မူသည်ရှိသော် သုဘဒ်သည် ညချမ်းသောအခါ၌ ရွာတံခါးသို့သွား၍ လူတို့ကို "ဒါယကာတို့..ငါသည် သင်တို့၏အထံမှ တစုံတခုသောဝတ္ထုကို မတောင့်တ၊ ငါ၏သူငယ်တို့သည် ဆောင်ယူခဲ့သော ဆီ,ဆန်အစရှိသည်တို့သာလျှင်လောက်ကုန်၏၊လက်အမှုကိုလုပ်ဆောင်မည့်သူတို့ကိုပေးကုန်လော့"ဟု ဆိုကုန်၏၊ "အရှင်ဘုရား....အသို့ပြုရကုန်အံ့နည်း" ဟု ဆိုကုန်သည်ရှိသော် ဤဝတ္ထု ဤဝတ္ထုကို ယူကုန်လော့ဟု အလုံးစုံသော အဆောက်အဦတို့ကိုယူစေ၍ ကျောင်း၌ ခုံလောက်တို့ကိုပြုစေ၍ မည်းညစ်သော သင်္ကန်းတထည်ကိုဝတ်၍ထိုနှင့်တူသော သင်္ကန်းတထည်ကိုလျှင်

ရှိ၍ "ဤအမှုကိုပြုကုန်လော့၊ ဤအမှုကိုမပြုကြကုန်လင့်" ဟု တည့်ပတ်လုံး စီရင်သည်ရှိသော် တသိန်းသောဥစ္စာတို့ကိုစွန့်၍ ပျစ်ပျစ်သော ယာဂုကိုင်း, ပျားပေါက်ပေါက်ဆုပ်ကိုင်း စီရင်စေ၏။

ထိုယာဂု၌ ထောပတ်,တင်လဲ, ငါး,အမဲ, အပွင့်, အသီး အရသာ အစရှိသော အလုံးစုံသော ခဲဘွယ်မည်သော အလုံးစုံသော ဝတ္ထုတို့ကိုထည့်၏၊ ကစားလိုသော သူတို့အား ဦးခေါင်းလိမ်းခြင်းငှါ ခံ့သည်ဖြစ်၏၊ ကောင်းသောအနံ့ရှိ၏၊ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်စောစောက ပင်လျှင်ကိုယ်လက်သုတ်သင်ခြင်းကိုပြု၍ သံဃာအပေါင်းခြံရံလျက် ဆွမ်းခံသွားအံ့သောငှါ အာတုမရွာသို့ရှေးရှုကြွတော်မူ၏၊ ယာဂုချက်ကုန်သောလူတို့သည် ဘောသွက်ကြီးသုဘဒ်ကို "အရှင်ဘုရား....အဘယ်သူတို့ ယာဂုစီရင်သနည်း၊ မြတ်စွာဘုရားသည် သံဃာတော်နှင့်တကွ ဆွမ်းခံကြွတော်မူပြီ"ဟု ဆိုကုန်၏၊ ထိုသုဘဒ်တောထွက်ရဟန်းသည် ဝတ်ရုံတိုင်းညစ်မည်းသော သင်္ကန်းတို့ဖြင့်သာလျှင် လက်တဘက်ဖြင့် ယောက်မဟင်းချိုကိုကိုင်၍ လက်ျာပုဆစ်ကို မြေ၌တုပ်၍ ရှိခိုးလျက်"ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရား....အရှင်ဘုရားသည် ယာဂုကိုခံတော်မူပါ"ဟု လျှောက်၏။

ဘုရားသခင်သည် ယာဂုအဆောက်အဦအလုံးစုံကို မေးတော်မူ၍ ရဟန်းကြီးတောထွက်အား ကဲ့ရဲ့တော်မူပြီးလျှင် ထိုလူ့ဘွယ်ဝတ္ထု၌ မအပ်သည်ကို ညီညွတ်ခြင်း၌ သိက္ခာပုဒ်ကိုင်း,သင်ခုန်းဘဏ္ဍာကိုဆောင်ခြင်း၌ သိက္ခာပုဒ်ကိုင်း ဤနှစ်ပါးသော သိက္ခာပုဒ်ကိုပညတ်တော်မူ၍"ချစ်သားရဟန်းတို့.... ကုဋေမကများစွာသော ကာလပတ်လုံး ဘောဇဉ်ကို ရှာမှီးစဉ်ပင်လျှင် လွန်ကုန်၏။ မတရားသဖြင့်ဖြစ်သော ဤဘောဇဉ်သည် သင်တို့အားမအပ်၊ ဤဘောဇဉ်ကို စားသောက်သောသူတို့အား အထောင်မက များစွာသော ဘဝပတ်လုံး အပါယ်ဘုံ၌သာလျှင်ဖြစ်ရလတ္တံ့၊ မခံကုန်လင့်"ဟုမိန့်တော်မူ၍ဆွမ်းခံရွာသို့ ရှေးရှုကြွတော်မူ၏၊ တယောက်သောရဟန်းမျှလည်း တစုံတခုသော ဝတ္ထုကိုမခံ၊

ထိုအခါ သုဘဒ်ရဟန်းကြီးသည် နှလုံးမသာယာသည်ဖြစ်၍ "ဤအရှင်ဂေါတမသည် အလုံးစုံကို သိ၏ဟု ကျော်စောသည်၊ မခံလိုလျှင် တစုံတယောက်ကိုစေ၍ ကြားစေအပ်သည်ဖြစ်၏၊ ဤချက်ပြီးသော အစာမည်သည်ကား အခါလေးမြင့်ထားသော် ခုနစ်ရက်မျှသာ[၁] တည်ရာ၏၊ ဤအဆောက်အဦ အလုံးစုံကို ငါသည် တသက်ပတ်လုံး ရှာမှီးရသည်၊ အလုံး

၁။ နှစ်ရက်မျှသာ။

စုံကို ဖျက်ဆီးဘိသည်၊ အရှင်ဂေါတမသည် ငါ၏အကျိုးမဲ့ကိုပြုဘိသည်''ဟု ဘုရားသခင်၌ ရန်ငြိုးဖွဲ့၍ ဘုရားထင်ရှားရှိတော်မူစဉ်ဆိုခြင်းငှါမဝံ့၊ ''အရှင်ဂေါတမသည် မြတ်သောအမျိုးမှ ရဟန်းပြုသောယောကျ်ားမြတ်ပေ၊တစုံတခု မသင့်သော စကားကိုဆိုမိချေအံ့၊ ငါ့ကိုခြိမ်းချောက်ရာ၏''ဟု စိတ်အကြံဖြစ်၏၊ထိုသုဘဒ်သည် ဘုရားပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူပြီကြား၍ သက်သာရာရသကဲ့သို့ နှစ်လိုဝမ်းသာ ''ငါ့ရှင်တို့····ယခုမှာ ငါတို့သည် ရဟန်းဂေါတမ၏နှိပ်စက်ခြင်းမှလွတ်ကင်းကြကုန်ပြီ၊ မစိုးရိမ်ကုန်လင့်''ဟုဆိုသတည်း။

သုဘဒ်ရဟန်းကြီး ဆိုသောစကားကို အရှင်မဟာကဿပ ကြားတော်မူလေလျှင် နှလုံး၌ ပုတ်ခတ်ဘိသကဲ့သို့ ထိပ်ထက်မိုးကြိုး ကျဘိသကဲ့သို့ အောက်မေ့၏၊ ထိုအရှင်မဟာကဿပ၏ ဓမ္မသံဝေဂသည်လည်း ဖြစ်၏၊ ''ယခုလည်း မြတ်စွာဘုရားသခင်ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူ၍ ခုနစ်ရက်မျှသာရှိသေးသည်၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားသခင်၏ ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော ကိုယ်တော်ရှိစဉ်ပင်လျှင် မကောင်းသောသူတို့၏ စကားကိုကြားရဘိသည်၊ ဤမကောင်းစွာသောသူသည် ပွါးချေသော် ထိုသူနှင့်သဘောတူကုန်သော အပေါင်းအဘော်တို့ကိုရပြန်၍ သာသနာတော်ကို ရွှေစိမ့်သောငှါ တတ်နိုင်ကောင်းချေ၏''ဟုကြံ၏။

ထို့နောင်မှ အရှင်မဟာကဿပသည် ဤသို့ကြံ၏၊ ''ငါသည် ဤအရပ်၌ပင်လျှင် ဤရဟန်းကြီးကိုပုဆိုးနွမ်းကို ဝတ်စေ၍ပြာ ဖြင့်ကြဲစေ၍ နှင်ထုတ်စေသည်ဖြစ်အံ့၊ ''ရှင်ဂေါတမကိုယ်တော်ရှိစဉ်ကပင် တပည့်သားတော်တို့သည် အငြင်းအခုံဖြစ်ကြကုန်၏'' ဟု ငါတို့၏အပြစ်ကို လူတို့ပြောကုန်လတ္တံ့ဟု သည်းခံတော်မူ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောတော်မူအပ်သော တရားတော်သည်မကုံးမသီသောပန်းအစုကို လေဖြင့်ခတ်ဘိသည်ရှိသော် ဖရိုဖရဲကြဲဖြန့်ကုန်သကဲ့သို့ ထို့အတူပင် ဤသို့သဘောရှိသော ယုတ်မာသော ရဟန်းတို့၏ အစွမ်းဖြင့် ဝိနည်း,သုတ္တန်, အဘိဓမ္မာဟူသော တရားတော်တို့သည် တခုပျောက်,နှစ်ခုပျောက် တရွေ့တရွေ့ပျောက်ပျက်ချေလတ္တံ့၊ ပန်းတို့ကို ပန်းသီတံတို့ဖြင့် ကုံးသီအပ်သော်ကား လေခတ်သဖြင့် မပျက်စီးနိုင်သကဲ့သို့ ထိုနှင့်တူစွာ သုတ်,အဘိဓမ္မာ, ဝိနည်းဟူသော တရားတော်မြတ်ကို သင်္ဂါယနာတင်ရသော်ကား မလှုပ်မရှားတည်လိမ့်သတည်း၊

ထိုသို့ တရားတော်ကို စောင့်ထိန်းစေခြင်းငှါ ငါ့အား ဘုရားသခင်သည် သုံးဂါဝုတ်တိုင်တိုင် ဆီးဦးကြိုဆို၍ ဆုံးမဩဝါဒကို အစစွာကပေးဘူးပေ

သည်၊ ကိုယ်တော်ဝတ်သောသင်္ကန်းနှင့်ငါ၏သင်္ကန်းကိုလဲလှယ်၍ ဝတ်ဘူးပေသည်၊ ဤသို့အစရှိသော ကျေးဇူးအထူးရှိပေသော ဘုရားသခင့် သာသနာတော်ကိုချီးမြှင့်သဖြင့် မကြာမတင် သင်္ဂါယနာတင်ရသော် ကောင်း၏ဟု တစုံတယောက်သောသူကိုမျှ မပြောမဆိုဘဲ စိတ်ထဲ၌သာ ကြံစည်တော်မူ၍ ရဟန်းသံဃာတို့ကို နှစ်သိမ့်ဖြားယောင်း၍ "ငါ့ရှင်တို့....မြတ်စွာဘုရားသည် ရှေးမဆွကပင် ဤသို့သောစကားကို ဟောကြားတော်မူပြီ မဟုတ်တုံလော၊ အလုံးစုံချစ်နှစ်သက်အပ်သောသူတို့နှင့် နာနာဘာဝ, ဝိနာဘာဝ, အညထာ ဘာဝအားဖြင့်ဖြစ်ခြင်းရှိ၏၊ ဤဝဋ်တရား၌ အကျုံးဝင်သော မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော်ကို မပျက်စီးစေခြင်းငှါ အဘယ်မှာ သင်တို့ရနိုင်ပါမည်နည်း၊ ဘုရားသခင်၏ကိုယ်တော်သည် ဖြစ်ခြင်းပျက်ခြင်းသဘောရှိ၏၊ ကိုယ်တော်ကို မပျက်ပါစေလင့်၊ မပျက်ပါမူကား ကောင်းလေစွဟု တောင့်တ၍ ရရာသော အကြောင်းမရှိ"ဟု အရှင်မဟာကဿပမိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ၌ မလ္လာမင်းတို့တွင် ခွန်အားဗလကြီးကုန်သော မလ္လာမင်း လေးယောက်တို့သည် ဦးခေါင်းဆေးပြီးသော် ကစီမချသေးသောပုဆိုးတို့ကို ဝတ်ကုန်လျက်"ငါတို့သည် ဘုရားသခင်၏ အလောင်းတော်ကို ထင်းပုံထက်သို့တင်၍ မီးပူဇော်ကုန်အံ့"ဟု အတောင်တရာ့နှစ်ဆယ်ရှိသော စန္ဒကူး ထင်းပုံထက်သို့တင်၍ မီးတိုက်ကုန်သည်ရှိသော် မီးလောင်စေခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကုန်၊ ထို့နောင်မှ ရှစ်ယောက်သော မလ္လာမင်းတို့သည်၎င်း, တကျိပ်ခြောက်ယောက်,သုံးကျိပ်နှစ်ယောက်သောမလ္လာမင်းတို့သည်၎င်းမီးတောက်စိမ့်သောငှါ အစုံသောမီးရှူးတို့ကိုကိုင်၍ ထန်းရွက်ယပ်တို့ဖြင့် ယပ်ကုန်လျက် သားရေအိတ်တို့ဖြင့်မှုတ်ကုန်လျက် လောင်အံ့သောအကြောင်းတို့ကိုပြုပါကုန်သော်လည်း မီးလောင်စိမ့်သောငှါမတတ်နိုင်ကုန်၊ထိုသို့မတတ်နိုင်သောအခါ၌ ကုသိနာရုံပြည်မလ္လာမင်းတို့သည် အရှင်အနုရုဒ္ဓါကို ("အရှင်ဘုရား.... အလောင်းတော်ကို မီးပူဇော်အံ့ဟု လုံ့လပြု၍ မီးညှိပါကုန်သော်လည်း မီးမစွဲနိုင်ပါ၊ အကြောင်းအသို့တုံနည်း"ဟု) လျှောက်ကုန်၏။

ထိုသို့လျှောက်မေးကုန်သော် အရှင်အနုရုဒ္ဓါသည်"ဝါသိဋ္ဌအနွယ်တို့.... နတ်တို့၏အလိုတပါးအခြားအားဖြင့် ရှိသေးသည်"ဟု မိန့်တော်မူပေ၏၊ ထိုနတ်တို့တွင် လူ့အဖြစ်ကအသီတိမဟာသာဝကတို့၌ ကြည်ညိုခြင်းကိုဖြစ်စေ၍ လုပ်ကျွေးသော ရှစ်ယောက်သော အမျိုးသားတို့သည် သေသောအခါ နတ်ပြည်၌ဖြစ်ကုန်၏၊ ထိုနတ်သည် အရှင်မဟာကဿပမထေရ်၌ ကြည်ညိုသောစိတ်ရှိကုန်၍ ထိုအစည်းအဝေး၌ အရှင်မဟာကဿပကို မမြင်၍ ငါတို့

၏ အရှင်မဟာကဿပမထေရ်သည်ကား အဘယ်မှာတုံနည်းဟု ကြည့်ရှုကုန်သော် ခရီးအကြား၌သွားသည်ကိုမြင်၍ ငါတို့၏ အရှင်မဟာကဿပမထေရ်သည် ရှိမခိုးဘဲထိုထင်းပုံသည် မီးမလောင်စေသတည်းဟု မိန့်ဆိုကုန်၏”ဟု အရှင်အနုရုဒ္ဓါမိန့်တော်မူ၏။

လူတို့သည် အရှင်အနုရုဒ္ဓါ၏ စကားကိုကြားကုန်၍ “အချင်းတို့…. အရှင်မဟာကဿပ အမည်ရှိသောရဟန်းသည် ငါးရာသော ရဟန်းတို့နှင့်တကွ မြတ်စွာဘုရားခြေတော်ကို ရှိခိုးလာလတ္တံ့၊ ထိုအရှင် မဟာကဿပ မရောက်သမျှထင်းပုံကို မီးမလောင်သတတ်၊ ထိုအရှင် မဟာကဿပကား အဘယ်သို့ သဘောရှိလေသနည်း၊ ဖြူဖြူလော, မည်းမည်းလော, မြင့်သလော, နိမ့်သလော”ဤသို့အစရှိသဖြင့် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ပြောဆိုပြီးမှ “မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော တပည့်ရဟန်းမှမလာမရောက်မီ မြတ်စွာဘုရား၏ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူခြင်းသည် အဘယ်တုံနည်း” ဟု အချို့လူတို့သည် ပန်းအစရှိသည်ကို လက်စွဲကုန်လျက် ခရီးဦးကြိုသွားကုန်၏၊ အချို့သောလူတို့ကား လမ်းခရီးကိုဆန်းကြယ်စွာပြု၍ လာလတ္တံ့သော ခရီးကိုကြည့်မျှော်ကုန်လျက် ရပ်ကုန်၏။

ထိုအခါ အရှင်မဟာကဿပသည် ကုသိနာရုံပြည်သို့ ကြွတော်မူလာ၍ ဘုရားသခင်၏ အလောင်းတော်ကို သင်္ဂြိုဟ်ရာထင်းပုံသို့ ရောက်တော်မူ၍ ကိုယ်ဝတ် စံပယ်တင်သည်ကိုပြု၍ လက်အုပ်ကိုညွတ်စေလျက် ထင်းပုံကို သုံးပတ်လက်ျာရစ်လှည့်သည် ကိုပြု၍ ဤအရပ်၌ ဦးခေါင်းတော်တည်း၊ ဤအရပ်၌ကား ခြေတော်တည်းဟုဆင်ခြင်လျက် အမှတ်ကိုပြုတော်မူသတတ်၊ ထို့နောင်မှ ခြေတော်၏အနီး၌ရပ်လျက် အဘိညာဉ်၏အခြေဖြစ်သော စတုတ္ထဈာန်ကိုဝင်စား၍ စတုတ္ထဈာန်မှထပြီးသော် အကန့်တထောင်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သောစက်လက္ခဏာ၏တည်ရာဖြစ်သော မြတ်စွာဘုရား၏ခြေတော်တို့သည် ဝါဂွမ်းအပြင်နှင့်တကွ ငါးရာသောပုဆိုးတို့ကိုရင်း, ရွှေကျင်းကိုရင်း, စန္ဒကူးထင်းပုံကိုရင်း နှစ်ဖြာခွဲ၍ ငါ၏ဦးခေါင်း၌ တည်စေသတည်း” ဟု မိန့်ဓွာန်တော်မူ၏။

ထိုသို့ မိန့်ဓွာန်တော်မူသည်နှင့် တပြိုင်နက်လျှင် ထိုငါးရာသောပုဆိုးတို့ကို နှစ်ဖြာခွဲ၍တိမ်တိုက်ကြားမှ ထွက်သော လပြည့်ဝန်းကဲ့သို့ ခြေတော်အစုံတို့သည်ထွက်ကုန်၏၊ အရှင်မဟာကဿပသည် ပွင့်သစ်သော ကြာပဒုမာနှင့်တူသောလက်တို့ကိုဆန့်၍ ရွှေအဆင်း(နှင့်တူသော အဆင်း)ရှိသော ဘုရား

သခင်၏ခြေတော်တို့ကို ဖမျက်တိုင်အောင်မြဲစွာကိုင်၍ မိမိဦးခေါင်း၌ထား၍ ရှိခိုး၏၊ ငါးရာသောရဟန်းတို့သည်လည်း လက်ျာရစ်လှည့်သည်ကိုပြု၍ ရှိခိုးကုန်၏၊ လူများသည်ထိုအံ့ဘွယ်သရဲကိုမြင်လျှင် တပြိုင်နက်သည်းစွာသော အသံကို ဟစ်ကြော်ကုန်လျက် ပန်းနံ့သာ အစရှိသည်တို့ဖြင့် ပူဇော်၍ အလိုရှိတိုင်းရှိခိုးကြကုန်၏၊ ဤသို့အရှင်မဟာကဿပနှင့်တကွ ငါးရာသော ရဟန်းတို့သည်၎င်း, လူတို့သည်၎င်းရှိခိုးကာမျှ၌ အမိဋ္ဌာန်ကိစ္စမရှိဘဲ ပကတိသာလျှင် အရှင်မဟာကဿပလက်မှလွတ်၍ ချိတ်ရည်အဆင်းနှင့် တူကုန်သော ခြေတော်အပြင်တို့သည် စန္ဒကူးထင်းပုံအစရှိသည်တို့၌ စိုးစဉ်းမျှလျှင်မလှုပ်စေမူ၍ တည်မြဲတိုင်းသောအရပ်သို့ဝင်၍ တည်လေ၏။

ဘုရားသခင်ခြေတော်တို့ ထွက်ကုန်သော်၎င်း, ဝင်ကုန်သော်၎င်း, ဝါဂွမ်းတို့သည်၎င်း, ထုပ်သောပုဆိုးတို့သည်၎င်း, စန္ဒကူးထင်းပုံတို့သည်၎င်း အရာမှ ရွေ့ခြင်းမည်သည်မရှိ၊ အလုံးစုံထားမြဲတိုင်းသော အရပ်၌တည်သည်သာလျှင်တည်း၊ ထွက်သောလဗိမာန်, နေဗိမာန်တို့သည် ဝင်၍သွားလေသကဲ့သို့ ထို့အတူ ဘုရားသခင်၏ ခြေတော်အစုံတို့သည် ကွယ်ခဲ့သည်ရှိသော် လူများတို့သည် ပြင်းစွာငိုမြည်တမ်းခြင်းကိုပြုကုန်၏၊ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသော ကာလထက် လွန်သော သနားဘွယ်ရှိသည်ဖြစ်ကုန်၏၊ ခြေတော်တို့သည်နေမြဲတိုင်းသို့ဝင်၍ နေပြီးသော် မြတ်စွာဘုရား၏ထင်းစုတို့သည် တစုံတယောက်သောသူမျှလို့လ မပြုဘဲ နတ်တို့၏အာနုဘော်အားဖြင့် မီးလောင်၏။

မီးလောင်ပြီးသော မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်သည် အရေ, အကြော, အသား, အသွေး, အသည်းဟူ၍မထင်ပြီ၊ မီးလောင်သော ပြာမီးသွေးသည်လည်းမထင်ပြီ၊ ရှေးသောအခါတခဲနက်သော ကိုယ်တော်ဖြင့်တည်တော်မူ၏၊ ယခုအခါ၌ကား အစိတ်အစိတ်သောကိုယ်တော်သည်ဖြစ်၏၊ ဤဓာတ်တော်တို့သည်သာလျှင်ကြွင်းရစ်ကုန်၏၊ ဥပမာအားဖြင့်မီးတိုက်သော ထောပတ်, ဆီတို့သည် ပြာမီးသွေးမထင်သကဲ့သို့ ထို့အတူပင်လျှင် မီးလောင်သော ဘုရားသခင်၏ကိုယ်တော်သည် အရေ, အသား, အကြော, အသည်းဟူ၍ မထင်ပြီ၊ ပြာမီးသွေးလည်းမထင်မရှိပြီ၊ ဓာတ်တော်သာ ဖြစ်လေကုန်၏၊ အလောင်းတော်ကိုရစ်ပတ်သော ပုဆိုးအထပ်ငါးရာတို့တွင် ပြင်စွန်တထပ်, အတွင်းဆုံးတထပ်သည် မီးမလောင်ဘဲကြွင်း၏၊ သက်တော်ရှည်သောဘုရားတို့၏ ဓာတ်တော်တို့သည်တခဲနက်သော ရွှေတုံးကဲ့သို့ ဖြစ်ကုန်၏။

ငါတို့ဘုရားသခင်သည်ကား "ငါဘုရားမရှည်မကြာခင် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူသည်၊ ငါဘုရားသာသနာတော်သည် မပြန့်မနှံ့သေး၊ ထို့ကြောင့်ပရိနိဗ္ဗာန်

လွန်ပြီးသော် မုန်ညင်းစေ့မျှသောဓာတ်တော်ကိုယူ၍ မိမိတို့နေရာ၌ စေတီတည်၍ လုပ်ကျွေးမွေးမြူရသော လူအပေါင်းတို့အား နတ်ရွာသို့လားရသည် ဖြစ်စေသတည်း''ဟု မိဋ္ဌာန်တော်မူ၏၊ ထိုဓာတ်တော်တို့တွင် စွယ်တော်လေးဆူ,ညှပ်ရိုးတော်နှစ်ဆူ,နဖူးသင်းကျစ်တော်တဆူ ဤခုနစ်ဆူသောဓာတ်တော်တို့သည် မပျက်မစီးဘဲ ပကတိတည်သောကြောင့် အသမ္ဘိန္နဓာတ်တော်တို့မည်ကုန်၏၊ ကြွင်းသောဓာတ်တော်တို့တွင်—

(၁) အငယ်ဆုံးဖြစ်သော ဓာတ်တော်သည်ကား မုန်ညင်းစေ့ပမာဏရှိ၏၊ သင်းခွေငုံအဆင်းရှိ၏။

(၂) အလတ်ဖြစ်သော ဓာတ်တော်ကား ဆန်ကျိုးပမာဏရှိ၏၊ ပုလဲအဆင်းရှိ၏။

(၃) အကြီးဖြစ်သော ဓာတ်တော်ကား ပဲနောက်ပမာဏရှိ၏၊ ရွှေအဆင်းရှိကုန်၏။

[အဋ္ဌကထာ၌ ''မဇ္ဈေဘိန္နမုဂ္ဂမတ္တာ''ရှိသည်ကိုထောက်လျှင် ပဲနောက်ထက်ဝက်ပမာဏ ရှိသည်ဟုလို၏။]

ဘုရားသခင်၏ထင်းပုံကို မီးလောင်ပြီးသော် ကောင်းကင်မှ လက်ရုံးဖျားမျှလောက်သော ရေအယဉ်ကျ၍ငြိမ်းစေ၏၊ အင်ကြင်းပင်၏ ပင်စည်အကြား အခွအကြားတို့မှ ရေအယဉ်တို့သည်တက်၍ငြိမ်းစေကုန်၏၊ ထက်ဝန်းကျင်မှ ရေအယဉ်တို့သည်မြေကိုခွဲ၍ ထွန်တုံးမျှလောက်သော ရေလုံးသည် ဖလ်လုံးကဲ့သို့တက်၍ ထင်းပုံကိုဖုန်းဆွတ်ကုန်၏၊ ကုသိနာရုံမလ္လာမင်းတို့သည်လည်း ခပ်သိမ်းသော နံ့သာရေတို့ဖြင့် ငြိမ်းစေကုန်၏၊ထင်းပုံကို မီးလောင်းသည်ရှိသော် ထက်ဝန်းကျင်ခြံရံ၍တည်သော အင်ကြင်းပင်တို့၏ အခက်,အခွ,အရွက်ကြားတို့မှ မီးလျှံတို့သည် တက်ကုန်၏၊ အရွက်အခက်တို့သည်လည်း မီးလောင်သောမည်သည်မရှိ၊ ပိုးရွ ပင့်ကူတို့သည် မီးလျှံတို့၏ အကြားဖြင့်သွားနိုင်ကုန်၏၊ ကောင်းကင်မှကျသောရေအယဉ်, အင်ကြင်းပင်မှကျသောရေအယဉ်, မြေမှထွက်သောရေအယဉ်တို့သည် သဘောမမွှတာသည့်သာလျှင်ပမာဏတည်း။

ဤသို့ ထင်းပုံကိုငြိမ်းစေ၍ကား မလ္လာမင်းတို့သည်ဓာတ်တော်တို့ကို ခုနစ်ရက်လုံးအလောင်းတော်ကို ပူဇော်ရာစရပ်၌ လုံချိုင့်ရံသည်, လေးရံသည်တို့ကိုပြုကုန်၍နံ့သာမျိုးလေးပါးတို့ဖြင့် လိမ်းကျံခြင်းကိုပြု၍ပေါက်ပေါက်လျှင်ငါးခုမြောက်သောပန်းတို့ကိုကြဲ၍ အထက်၌ပုဆိုးမိတာန်ကြက်၍ ရွှေကြယ်,ငွေကြယ်စသည်တို့ဖြင့်စီ၍ ထိုစရပ်၌နံ့သာပန်းဆိုင်းရတနာတို့ကိုဆွဲ၍ ဓာတ်

တော်ထားရာစရပ်မှမကိုင်ရတန်ဆာဆင်ရာ စရပ်တိုင်အောင် နံပါးနှစ်ဘက်တို့မှ တင်းထိမ်ရံခြင်း, ဖျာသရိုင်ခင်းခြင်းကိုပြု၍ အထက်၌ဗိတာန်ကြက်၍ ရွှေကြယ်,ငွေကြယ်စသည်တို့ကိုစီ၍ ထိုစရပ်၌လည်းနံ့သာဆိုင်း,ပန်းဆိုင်း,ရတနာဆိုင်းတို့ကိုဆွဲ၍ မြေအရိုးနှင့်တူသော ဝါးတို့ဖြင့် ငါးပါးအဆင်းရှိသော တံခွန်တို့ကိုဆောက်စေ၍ ထက်ဝန်းကျင်မှ ရတနာတံခွန်ကုတ်ကားတို့ကို ရံစေ၍ ကောင်းစွာ ပြေပြစ်ချောမောကုန်သော ခရီးတို့၌ ငှက်ပျောပင်စိုက်ခြင်း, ရေပြည့်အိုးတည်ခြင်းတို့ကိုလည်းပြုစေ၍ ဆီမီးတိုင်တို့ကို ညှိစေ၍ တန်ဆာဆင်အပ်သော ဆင်ကျောက်ကုန်း၌ဓာတ်တော်နှင့်တကွ ရွှေတလားတို့ကိုတင်ထားစေ၍ ပန်းနံ့သာ စသည်တို့ဖြင့်ပူဇော်ကုန်လျက် ကောင်းမြီးကစားခြင်းကို ကစားကုန်လျက် မြို့တွင်းသို့သွင်း၍ စည်းဝေးရာစရပ်၌ ရတနာဖြင့် ပြီးသောပလ္လင်၌ထား၍ ပလ္လင်၏အထက်၌ ထီးဖြူကို ဆောင်းကုန်၏၊ ဤသို့ပြု၍ မလ္လာမင်းတို့သည် ဓာတ်တော်ကို ခုနစ်ရက်ပတ်လုံးပူဇော်မြတ်နိုးရှိခိုးကုန်လျက် ပွဲကြီးသဘင်ခံကုန်၏။

[နံ့သာမျိုးလေးပါးကား တောင်စလပ်, မာလာကျိုင်ကျူ, လေးညှင်းပွင့်, ပန်းညိုရွက် ဟူ၍လေးမျိုးတည်း၊]

မလ္လာမင်းတို့သည် ဦးကင်းချင်းဆက်မိအောင် ဆင်တထပ်, လည်ချင်းဆက်မိအောင် မြင်းတထပ်, နားပန်းစွန်းချင်းဆက်မိအောင် ရထားတထပ်, လက်ရုံးချင်းထိမိအောင် ခြေသည်သူရဲတထပ်ရံစေကုန်၏။

[အဘယ်ကြောင့် ဤသို့အလုံအခြုံပြုလေသနည်းဟူမူကား ဤသတ္တာဟမှ ရှေးနှစ်သတ္တာဟတို့၌ ထိုမင်းတို့သည် ရဟန်းသံဃာတို့၏ ရပ်သောနေသောအရပ်တို့ကို ပြုလုပ်ကုန်သည်၊ ခဲဘွယ်စားဘွယ်တို့ကို စီရင်ကုန်သည် ဖြစ်၍ သာဓုကီဠန- သူတော်ကောင်းတို့၏ ကစားခြင်းကို အခွင့်မရ ကုန်သေး ထို့ကြောင့်မလ္လာမင်းတို့သည် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံးကစားကုန်အံ့၊ ငါတို့မေ့လျော့ခိုက်ကို တစုံတယောက်သော သူလာ၍ ဓာတ်တော်တို့ကို ယူရာချေ၏ဟု အထပ်ထပ်ရံစေသတည်း။]

၁၂၇။ ဒေါဏပုဏ္ဏားသည်ဓာတ်တော်တို့ကိုခုနစ်ပြည်ထောင်မင်းတို့အားဝေခြင်း

ထိုအခါ၌ ရာဇဂြိုဟ်ပြည် အဇာတသတ်မင်း၏ အမတ်တို့ ကြားကုန်၍ ကြံကြကုန်၏၊ "မြတ်စွာဘုရားပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူချေပြီ၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားကို တဘန်ဆောင်ခြင်းငှါ မတတ်ကောင်းပြီ၊ ပုထုဇဉ်တို့၏သဒ္ဓါကြည်ညိုခြင်းတွင် သာဖြစ်လျှင် ငါတို့မင်းနှင့်တူသောသူမရှိ၊ ဤမင်းသည် ဘုရားလွန်ချေပြီဟု

ကြားချေလျှင် နှလုံးဝမ်းကွဲ၍ သေလတ္တံ့၊ စင်စစ်သော်ကား ငါတို့သည် မင်းကြီးအား စောင်မသင့်ပေမည်”ဟု ထိုအမတ်တို့သည် သုံးခုသော ရွှေကျင်းတို့ကိုဆောင်ယူစေ၍ စတုမဓုဖြင့် ပြည့်စေ၍ မင်းကြီးထံသို့သွားလေ၍ “အရှင်မင်းကြီး····အကျွန်ုပ်တို့ အိပ်မက်မကောင်းမြင်သည်၊ ထိုအိပ်မက်မကောင်းကိုဖျောက်လိုပါသည်၊ အရှင်မင်းကြီးသည် ဘွဲ့ဖြူပုဆိုးနှစ်ထည်ကို တပေါင်းတည်းဝတ်၍ နှာခေါင်းဝမျှကိုသာပေါ်စေ၍ စတုမဓုကျင်း၌ အိပ်တော်မူပါ”ဟု ဆိုကုန်၏၊ အဇာတသတ်မင်းလည်း အကျိုးစီးပွါးကို ဆောင်ပေတတ်သော သူတို့၏စကားကို ကြား၍ “အမောင်တို့····အိပ်မက်မြင်သည်ဆိုလျှင်ဖြစ်စေတော့”ဟု ဝန်ခံ၍ အမတ်တို့ဆိုတိုင်းပြု၏။

ထိုအခါ၌ တယောက်သောအမတ်သည် တန်ဆာကိုချွတ်၍ ဆံတို့ကို ကြဲ၍ ဘုရားပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူရာအရပ်သို့ရှေးရှုပြု၍ လက်အုပ်ချီ၍ မင်းကြီးကို ဤသို့ဆို၏၊ “အရှင်မင်းကြီး···· သေခြင်းမှလွတ်သော သတ္တဝါမည်သည်မရှိ၊ အရှင်မင်းကြီးတို့၏ အသက်ကို ရှည်စေတတ်သော ရှိသေကျိုးနွံရာစေတီသဘွယ်ဖြစ်သော ဘုန်းတော် ခြောက်ပါးမြတ်တရားနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော ဘုရားသခင်သည် ကုသိနာရုံပြည်၌ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူချေပြီ”ဟု ဆို၏၊ မင်းကြီးသည် ထိုစကားကိုကြားလျှင် သတိမရမိန်းမော၍ရှိချေ၏၊ စတုမဓုကျင်း၌ ပူသောအငွေ့ထွက်လျှင် မင်းကိုချီပိုး၍ ကျင်းတကျင်း၌ အိပ်စေကုန်၏၊ အဇာတသတ်မင်းသည် တဘန်သတိရ၍ “အမောင်တို့···· အသို့ဆိုကြသနည်း”ဟု မေးပြန်သော် “အရှင်မင်းကြီး···· မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်လွန်ချေသည်”ဟု ဆိုကုန်၏။

မင်းကြီးသည် ရှေးနည်းတူပင် အမှတ်သညာမရ မိန်းမောချေသေး၏၊ စတုမဓုကျင်း၌ အငွေ့လွှတ်၏၊ အမတ်တို့လည်း ထိုမင်းကို ထိုကျင်းမှချီ၍ ကျင်းတကျင်း၌ အိပ်စေကုန်၏၊ မင်းသတိရ၍ “အမောင်တို့···· အသို့ဆိုကြသနည်း”ဟု မေးပြန်သော် “အရှင်မင်းကြီး···· မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်လွန်ချေပြီ”ဟုဆိုကုန်၏၊ မင်းကြီးလည်း တဘန်မိန်းမောပြန်ချေ၏၊ ထိုအခါ၌အမတ်တို့သည် မင်းကြီးကိုချီပိုး၍ ရေချိုးစေပြီးသော် ထိပ်ထက်၌ ရေအိုးတို့ဖြင့် သွန်းပေကုန်၏၊ အဇာတသတ်မင်းသည် သတိရလတ်သော် နေရာမှထ၍ နံ့သာဖြင့်ထုံအပ်သော ပတ္တမြားအဆင်းနှင့်တူသောဆံတို့ကိုဖြည်၍ ရွှေအင်းပျဉ်နှင့်တူသော ကျောက်အပြင်၌ ဖြန့်ကြဲ၍ လက်နှစ်ဘက်တို့ဖြင့် ရင်ကိုခတ်၍ သန္တာညွန့်နှင့်တူသော ကောင်းစွာ လုံးသောလက်ချောင်းတို့ဖြင့် ရွှေစောင်း

ခွက်နှင့်တူသောရင်ကို ကောင်းစွာချုပ်သကဲ့သို့ကိုင်၍ ငိုကြွေးလျက် သူရူး အသွင်ဖြင့် ခရီးလမ်းမသို့သက်၏။

အဇာတသတ်မင်းသည် တန်ဆာဆင်အပ်သော ကချေသည်အပေါင်း ခြံရံလျက် မြို့မှထွက်၍ ဇီဝက၏သရက်ဉယျာဉ်သို့သွား၍ ဘုရားသခင် တရား ဟောတော်မူရာအရပ်ကိုကြည့်၍ "ဘုန်းတော်ခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံတော် မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအရပ်တွင်နေ၍ တရားဟောတော်မူသည် မဟုတ်တုံလော၊ အကျွန်ုပ်၏စိုးရိမ်ခြင်းတည်းဟူသော ငြောင့်ကို ပယ်ဖျောက် တော်မူသည်မဟုတ်တုံလော၊ သခင်ဘုရားသည်အကျွန်ုပ်၏စိုးရိမ်ခြင်းတည်းဟူ သောငြောင့်ကို နုတ်တော်မူပေ၏၊ အကျွန်ုပ်သည် သခင်ဘုရားတို့အား ကိုးကွယ်ရှိသွတ်ဆည်းကပ်ခြင်းသို့ရောက်၏၊ ယခုမူကား အကျွန်ုပ်အား စကား တုံ့မျှ ပြန်၍မမိန့်ပါပြီ နေတော်မူခဲ့သည်တကား၊ ဤသို့အဘန်တလဲလဲဆို၍ ငိုကြွေး၏။

"သခင်ဘုရား....တပါးသောအခါ၌ သံဃာအများ ခြံရံလျက် ဇမ္ဗူဒိပ် ကျွန်းအပြင်၌ ဒေသစာရီကြွတော်မူသည်ကိုသာ ကြားရပါသည်၊ ယခုမူကား ပရိနိဗ္ဗာန်ယူတော်မူခြင်း သတင်းစကား ကြားရဘိသည်"၊ ဤသို့ အစရှိ သော စကားတို့ကိုဆို၍လည်း ခြောက်ဆယ်မျှလောက်သော ဂါထာတို့ဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်တို့ကို အောက်မေ့၍ကြီစည်လေ၏။

၁။ "ငါသည်ငိုကြွေးမြည်တမ်း၍သာနေသဖြင့် အမှုမပြီးမပြည့်စုံရာချေ၊ မြတ်စွာဘုရား၏ ဓာတ်တော်တို့ကို ဆောင်ရချေသော်ကောင်း၏"ဟု ကြံ၍ ကုသိနာရုံပြည် မလ္လာမင်းတို့ထံ "အဆွေမလ္လာမင်းတို့.... ခြောက်ပါးသော ဘုန်းတော်ရှင်သခင်ဘုရားသည် မဟာသမ္မတနွယ်စ မပြတ်မြတ်သောမင်းမျိုး ပေတည်း၊ ငါကားမဂဓတိုင်း၏အရှင်သခင်ဖြစ်သောမင်းမျိုးတည်း၊ ငါတို့ သည်လည်း သခင်ဘုရား၏ကိုယ်တော်စား ဓာတ်တော်ကို တဘို့တစုရထိုက် ပါသည်၊ သခင်ဘုရား၏ကိုယ်တော်စားဓာတ်တော်တို့ကို ကြည်ညိုလေးမြတ် ခြင်းဖြင့် ချီးမြှင့်ကိုးကွယ်ရန် စေတီတည်၍ ပူဇော်မြတ်နိုးရှိခိုးလိုပါသည်"ဟု တမန်စေလိုက်၏။

(၂) ဝေသာလီပြည် လိစ္ဆဝီမင်းတို့လည်း ဘုရားပရိနိဗ္ဗာန်ယူကြောင်းကို ကြား၍မလ္လာမင်းတို့ထံ "အိုမလ္လာမင်းတို့....ဘုရားသခင်သည် မင်းမျိုးပင် တည်း၊ ငါတို့သည်လည်း မင်းမျိုးပင်တည်း၊ ငါတို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော်စားဓာတ်တော်တို့ကို တဘို့တစုရထိုက်ပါသည်၊ ကိုယ်တော်စား စေတီတည်၍ ပူဇော်ရှိခိုးခြင်းကိုပြုလိုပါသည်"ဟု တမန်စေလိုက်ကုန်၏။

(၃) ကပိလဝတ်ပြည်၌ နေကုန်သော သာကီဝင် မင်းတို့သည်လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် ကုသိနာရုံပြည်၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုကြောင်းကိုကြားကုန်၍မလ္လာ မင်းတို့ထံ"အိုမလ္လာမင်းတို့…မြတ်စွာဘုရားသည်ငါတို့၏ဆွေမျိုးတွင် အမြတ်ဆုံးဖြစ်ပါသည်၊ မြတ်စွာဘုရား၏ကိုယ်တော်စားဓာတ်တော်တို့ကို တဘို့တစုရထိုက်ပါသည်၊ ငါတို့မှာလည်းစေတီတည်၍ အကြည်အညိုအရိုအသေ ရှိခိုးပူဇော်ဖူးမျှော်လိုပါသည်"ဟု တမန်စေလိုက်ကုန်၏။

(၄) အလ္လကပ္ပတိုင်း၌နေကုန်သော ဗုလအမည်ရှိသော မင်းတို့သည် လည်း ဘုရားသခင်ပရိနိဗ္ဗာန်လွန်ခြင်း သတင်းစကားကို ကြားကုန်၍ မလ္လာမင်းတို့ထံ "အိုမလ္လာမင်းတို့…. မြတ်စွာဘုရားသည် မင်းမျိုးမှ ဖြစ်၍ အမြတ်အကြီးဖြစ်ပါသည်၊ (ငါတို့သည်လည်း မင်းမျိုးပင်တည်း၊ ငါတို့သည် လည်း) ဘုရားသခင်ကိုယ်တော်စား ဓာတ်တော်တို့ကို တဘို့တစုရထိုက်ပါ သည်၊ ငါတို့မှာလည်း စေတီပုထိုးတည်၍ ကိုးကွယ်ပါမည်" ဟုတမန်စေ လိုက်ကုန်၏။

(၅) ရာမရွာ၌နေကုန်သော ကောလိယမင်းမျိုးတို့သည်၎င်း,

(၆) ဝေဋ္ဌဒီပတိုင်း၌နေကုန်သောပုဏ္ဏားတို့သည်၎င်း,

(၇) ပါဝါပြည်၌ နေကုန်သော မလ္လာမင်းတို့သည်၎င်း ဘုရားသခင် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူကြောင်းကို ကြားကုန်၍ မလ္လာမင်းတို့ထံ "မြတ်စွာဘုရား သည်လည်း မင်းမျိုးတည်း၊ ငါတို့သည်လည်း မင်းမျိုးတည်း၊ ငါတို့သည် လည်း မြတ်စွာဘုရား၏ကိုယ်တော်စား ဓာတ်တော်တို့ကို တဘို့တစု ရသင့်ပါ သည်၊ စေတီပုထိုးတည်ထား၍ အမြတ်တနိုးကိုးကွယ်လိုပါသည်"ဟု တမန် စေလိုက်ကုန်၏။

အဇာတသတ်မင်းသည် တမန်စေ၍ "ပေးလျှင်ပေးစေ၊ မပေးလျှင် စစ် အင်္ဂါလေးပါးကိုရုံးစည်း၍ ကိုယ်တိုင်စစ်ချီ၍ ထွားထွားညက်ညက် တမျိုး လုံးကိုဖျက်၍ ဓာတ်တော်ကိုယူခဲ့အံ့"ဟု များစွာသော စစ်သည်ဗိုလ်ပါ အ ပေါင်းနှင့်တကွ ထွက်လေ၍ ကုသိနာရုံပြည်သို့ရောက်လျှင် ဝန်းရံလေ၏၊ ဝေသာလီမင်း အစရှိကုန်သောသူတို့သည်လည်း အဇာတသတ်မင်းကဲ့သို့ ချီ လေကုန်၏၊ မလ္လာမင်းတို့သည် ခုနစ်ပြည်ထောင်မင်းတို့ကား "ဓာတ်တော် ကိုသော်လည်း ပေးမည်လော၊စစ်ကိုသော်လည်း တိုးအံ့လော"ဟု တမန် စကားကို ကြားကုန်၍—

"ငါတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို သတင်းစကားမှာထားလိုက်ရသည်လည်း မဟုတ်၊ သွား၍ပင့်ဆောင်ရသည်လည်းမဟုတ်၊ အလိုလိုသာလျှင် ကြွတော်

မူလာ၍ ငါတို့အား သတင်းစကားကိုစေ၍ ခေါ်လာစေသတည်း၊ သင်တို့ ပိုင်ထိုက်သည့် ဂါမခေတ်၌ တစုံတခုရွှေ,ငွေစသော ရတနာဖြစ်လာတုံအံ့၊ ထို ရတနာကိုငါတို့အား မပေးကုန်ရာ၊ နတ်နှင့်တကွသောလူအပေါင်း၌ ဘုရား နှင့်တူသောရတနာသည်မရှိပြီ၊ ထိုသို့သဘောရှိသော မြတ်သောရတနာကို ငါတို့ပူဇော်ထိုက်၍ရသည်၊ အဘယ့်ကြောင့် သင်တို့အား ပေးရမည်နည်း၊ သင်တို့သာအမိန့်ကိုစိုးသသူလော၊ ငါတို့ကား အမိန့်ကိုမစိုးရလော၊ သင်တို့ သာလျှင် ယောကျ်ားတို့ပေလော၊ ငါတို့ကားယောကျ်ားမဟုတ်တုံလော၊ ဖြစ် လေသမျှဖြစ်စေ၊ အချင်းချင်းငါယောကျ်ား''ဟု စကားပြန်လိုက်ကုန်၏။

[အကယ်၍ စစ်ထိုးသည်ဖြစ်ချေတုံအံ့၊ မလ္လာမင်းတို့ကအောင်ရာ၏၊ အ ဘယ့်ကြောင့်နည်းဟူမူကား-ဓာတ်တော်ကို ပူဇော်အံ့သောငှါ နတ်တို့သည် ထိုမလ္လာမင်းတို့၏ အပင်းအသင်းဖြစ်ကုန်၏၊ ထို့ကြောင့်မလ္လာမင်းတို့ကအောင် ရာ၏ဟုလိုသတည်း၊]

ထိုမလ္လာမင်းတို့သည် ခုနစ်ပြည်ထောင်သောမင်းတို့နှင့် တယောက်သည် တယောက်အား မာန်ကြူးဝါး၍ စကားဖြစ်ကြရာတွင် ဒေါဏအမည်ရှိသော ပုဏ္ဏားသည်သွား၍ မြင့်သောအရပ်ကနေလျက် နှစ်ဘာဏဝါရ အတိုင်း အရှည်ရှိသော **ဒေါဏပုဏ္ဏား၏ ကြုံးဝါးခြင်း**မည်သောစကားကိုဆို၏၊ ထို နှစ်ဘာဏဝါရတို့တွင် ပဌမဘာဏဝါရ၌ ရှေးဦးစွာ တခုသောပုဒ်ကိုမျှ လည်း ထိုမင်းများမသိကြကုန်၊ ဒုတိယဘာဏဝါရ၏အဆုံး၌ "အချင်း တို့····ဆရာ၏အသံကဲ့သို့ ထင်သည်၊ အချင်းတို့····ဆရာ၏အသံကဲ့သို့ ထင် သည်''ဟု အလုံးစုံသောသူတို့ပင်အသံမရှိဆိတ်ဆိတ်နေကုန်၏၊ဒေါဏပုဏ္ဏား ကား ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းအပြင်၌ ဖြစ်သောသူသည် များသောအားဖြင့် ဒေါဏ ပုဏ္ဏား၏တပည့်မဖြစ်ဘူးသောသူမရှိ၊ တပည့်ဖြစ်ဘူးသောသူသာများသည်၊ ထိုအခါ၌ ဒေါဏပုဏ္ဏားသည် မင်းတို့၏အသံ ဆိတ်သောအဖြစ်ကို သိ၍ တဘန်နှစ်ဂါထာတို့ကိုရွတ်ပြန်၏။

(၁) သုဏန္တု ဘောန္တော မမ ဧကဝါစံ၊
အမှာက ဗုဒ္ဓေါ အဟု ခန္တိဝါဒေါ။
န ဟိ သာဓု ယံ ဥတ္တမပုဂ္ဂလဿ၊
သရီရဘာဂေ သိယာ သမ္ပဟာရော။ ။

၂။ သဗ္ဗေဝ ဘောန္တော သဟိတာ သမဂ္ဂါ၊
သမ္မောဒမာနာ ကရောမဋ္ဌဘာဂေ။
ဝိတ္ထာရိတာ ဟောန္တု ဒိသာသု ထူပါ၊
ဗဟူ ဇနာ စက္ခုမတော ပသန္နာ။ ။

၁။ အနက်ကား—ဘောဒန္တော၊ အိုမင်းတို့။ မမ၊ ငါ၏။ ကေဝါစံ၊ တခွန်းသောစကားကို။ သုဏန္တု၊ နာကုန်လော့။ အမှာကံ၊ ငါတို့၏။ ဗုဒ္ဓေါ၊ ဘုရားသည်။ ခန္တိဝါဒေါ၊သည်းခံခြင်းကို ချီးမွမ်းလေ့ရှိသည်။ အဟု၊ ဖြစ်၏။ ဥတ္တမပုဂ္ဂလဿ၊ မြတ်သောပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏။ သရီရဘာဂေ၊ ခတ်တော်ဝေဘန်ခြင်းကြောင့်။ ယောသမ္ပဟာရော၊ အကြင်စစ်ထိုးခြင်းသည်။ သိယာ၊ ဖြစ်ရာ၏။ အယံသမ္ပဟာရော၊ ဤစစ်ထိုးခြင်းသည်။ နသာခု၊ မကောင်း။

၂။ ဘောဒန္တော၊ အိုမင်းတို့။ သဗ္ဗေဝ၊ အလုံးစုံသာလျှင်ဖြစ်ကုန်သော။ တုမှေ၊ သင်တို့သည်။ သဟိတာ၊ တကွဖြစ်ကုန်သည်။ ဟောထ၊ ဖြစ်ကုန်လော့၊ သမဂ္ဂါ၊ညီညွတ်ကုန်သည်။ ဟောထ၊ ဖြစ်ကုန်လော့။ သမ္မောဒမာနာ၊ ဝမ်းမြောက်ကုန်သည်။ ဟောထ၊ဖြစ်ကုန်လော့။ အဟံ၊ ငါသည်။ သရီရာနိ၊ ခတ်တော်တို့ကို။အဋ္ဌဘာဂေ၊ ရှစ်ဘို့တို့ကို။ ကရောမိ၊ ပြုအံ့။ စက္ခုမတော၊ ငါးပါးသောစက္ခုနှင့်ပြည့်စုံတော်မူသော။ ဗုဒ္ဓဿ၊ မြတ်စွာဘုရား၏။ ထူပါ၊ စေတီတို့သည်။ ဒိသာသု၊ အရပ်မျက်နှာတို့၌။ ဝိတ္ထာရိတာ၊ ပြန့်နှံ့ကုန်သည်။ ဟောန္တု၊ ဖြစ်စေကုန်လော့။ ဗဟူဇနာ၊များစွာသောသူတို့သည်။ စက္ခုမတော၊ ငါးပါးသောစက္ခုနှင့်ပြည့်စုံတော်မူသော။ ဗုဒ္ဓဿ၊မြတ်စွာဘုရား၏။ ထူပေသု၊စေတီတို့၌။ပသန္နာ၊ ကြည်ညိုကုန်၏။

ထိုနှစ်ဂါထာတို့ဖြင့် "အိုမင်းများတို့....ငါတို့၏မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ဘုရားမဖြစ်မီက ပါရမီတို့ကို ဖြည့်တော်မူသောအခါ, ခန္တိဝါဒရသေ့ဖြစ်သောအခါ, ဓမ္မပါလသတို့သားဖြစ်သောအခါ, ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်း ဖြစ်သောအခါ, ဘူရိဒတ်နဂါးမင်းဖြစ်သောအခါ, စမ္ပေယျနဂါးမင်းဖြစ်သောအခါ, သင်္ခပါလ နဂါးမင်းဖြစ်သောအခါ, မဟာကပိမျောက်မင်းဖြစ်သောအခါ ထိုမှတပါး များစွာကုန်သောဘဝတို့၌ အမျက်မထွက်မူ၍ သည်းခံခြင်းကိုသာ ပြုလေ့ရှိပါသည်၊ သည်းခံခြင်းကိုသာ ချီးမွမ်းလေ့ရှိပါသည်၊ ယခုမူကား အဘယ်ဆိုဘွယ်ရာရှိတော့အံ့နည်း၊ ဇာနုဒ္ဓာရုံ,အနိဋ္ဌာရုံတို့၌ သည်းခံခြင်းသို့ရောက်တော်မူ၏၊ ခပ်သိမ်းသောအပြားအားဖြင့် ငါတို့ဘုရားသည် သည်းခံခြင်းကိုသာ ပြောဟောလေ့ရှိ၏၊ ဤသို့မြတ်သောပုဂ္ဂိုလ်၏ သရီရခတ်တော်ကို ဝေဘန်ခြင်းကြောင့် လက်နက်ချီ၍ စစ်ထိုးခြင်းသည် မကောင်းပါတကား။

အလုံးစုံသော ရှစ်ပြည်ထောင်သောမင်းတို့သည် အညီအညွတ် သည်းခံကြကုန်လော့၊ ကိုယ်,နှုတ်,နှလုံး တပေါင်းတည်းဖြစ်ကြကုန်လော့၊တခွန်းတည်း

သောစကားဖြင့် ညီညွတ်စေကုန်လော့၊ တယောက်သည် တယောက်အား ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ကြကုန်လော့၊ ဓာတ်တော်တို့ကို ရှစ်ဘို့စု၍ ဝေဘန်အံ့၊ ငါးပါးသောစက္ခုနှင့်ပြည့်စုံတော်မူသော ဘုရားသခင်၏ သရီရဓာတ်တော်ကို မရထိုက်သူမရှိကြ၊ အမျှသာလျှင် ဖြစ်စေကုန်အံ့''ဟု အထူးထူး အပြားပြား များစွာသောအကြောင်းတို့ဖြင့်ဆို၍ ဖြန်ဖြေပေ၏။

ဤသို့ဒေါဏပုဏ္ဏားဆိုသောစကားကို ကြားကုန်၍ ဒေါဏပုဏ္ဏားရှိရာ လာကုန်ပြီးသော် ''ဆရာဒေါဏပုဏ္ဏား....ထိုသို့တပြီးကား ဆရာပင်လျှင် ဘုရားသခင် သရီရဓာတ်တော်တို့ကို အတူအမျှရှစ်ဘို့ပြု၍ဝေဘန်ပါလော့''ဟု ဆိုကုန်၏၊ ဒေါဏပုဏ္ဏားလည်း ထိုမင်းတို့စကားကို''ကောင်းပြီ''ဟု ဝန်ခံ၍ ထိုမင်းတို့နှင့်တကွ ဓာတ်တော်ထားရာသို့ လာခဲ့ပြီးသော် ရွှေတလားကိုဘွင့်၍ မင်းတို့သည်လည်းလာလတ်ကုန်၍ ရွှေတလား၌တည်သော ရွှေအဆင်းနှင့်တူသောဓာတ်တော်တို့ကိုမြင်ကုန်၍''ဘုန်းတော်ခြောက်ပါးနှင့်ပြည့်စုံတော်မူသောဘုရား.... ရှေးသောအခါ အရှင်ဘုရားတို့၏ သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော ယောကျ်ားမြတ်၏ လက္ခဏာတော်ကြီးတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ရှစ်ဆယ်သော လက္ခဏာတော်ငယ်တို့ဖြင့် ကောင်းစွာတင့်တယ်သော ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော ကိုယ်တော်ကိုမြင်နေကြပါသည်၊ ယခုမူကား ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော ဓာတ်တော်သာလျှင် ကြွင်းရစ်ချေတော့သည်၊ အရှင်ဘုရား.... ဤသို့ဖြစ်ခြင်းသည် မသင့်ပါတကား''၊ ဤသို့ဆို၍ ငိုကြွေးကုန်၏။

ဒေါဏပုဏ္ဏားလည်း ထိုအခါ၌ မင်းတို့၏ သတိမေ့လျော့သော အဖြစ်ကို သိ၍ လကျ်ာစွယ်တော် ကိုယူ၍ ဦးရစ်ကြား၌ထား၏၊ ထို့နောင်မှ ရှစ်စုအမျှပြု၍ ဝေဘန်၏၊ အလုံးစုံသော ဓာတ်တော်တို့သည်ကား ပြကတေ့သော ကွမ်းစားဖြင့် တဆယ့်ခြောက်ကွမ်းစားရှိကုန်၏၊ တမြို့တမြို့၌ နေကုန်သော မင်းတို့သည် နှစ်ကွမ်းစား နှစ်ကွမ်းစားစီရကုန်၏၊ ဒေါဏပုဏ္ဏား ဓာတ်တော်တို့ကို ဝေဘန်စဉ်ပင်လျှင် သိကြားမင်းသည် နတ်နှင့်တကွသော လူတို့၏ ယုံမှားသကာကို ဖျောက်တတ်သော သစ္စာလေးပါး တရားတို့၏ အကြောင်းဖြစ်သော မြတ်စွာဘုရား၏ လကျ်ာစွယ်တော်ကို အဘယ်သူ ယူလေသနည်းဟု ကြည့်ရှုလတ်သော် ဒေါဏပုဏ္ဏားယူသည်ကိုမြင်၍''ဒေါဏပုဏ္ဏားသည်စွယ်တော်မြတ်ကို လျောက်ပတ်ကြည်ညို အရိုအသေကိုးကွယ်နိုင်ပါအံ့လော''ဟု ကြံစည်ဆင်ခြင်မူလတ်သော် မစွမ်းနိုင်လတ္တံ့သည်ကိုသိ၍ ဦးရစ်ကြားမှ စွယ်တော်ကိုယူ၍ ရွှေပန်းတောင်း၌ထည့်၍ နတ်ပြည်သို့ ဆောင်ပြီးလျှင် စူဠာမဏိစေတီ၌ ဌာပနာလေ၏။

ဒေါဏပုဏ္ဏားလည်း ဓာတ်တော်ကိုဝေဘန်၍ စွယ်တော်မြတ်ကို စူးစမ်းလျှင် မမြင်ရကား မိမိလည်း ခိုးယူလေသောကြောင့် "အဘယ်သူ ယူသနည်း"ဟု မေးအံ့သော်ငါလည်း မတတ်ကောင်း၊ မိမိပင် ဝေဘန်ရသည်ကို နောက်မှငါ့ကိုလည်းပေးဦးဟု ဆိုပြန်ရမည်လည်းမသင့်ဖြစ်၍ နောက်မှ ဤဓာတ်တော်ထည့်သော ရွှေအိုးသည် ဓာတ်တော်နှင့်အလားတူဖြစ်တော့သည်၊ ငါ့မှာ ဓာတ်တော်ထည့်သော ရွှေအိုးကိုစေတီတည်အံ့"ဟု ကြံ၍ "အိုမင်းများတို့....ငါ့အား ဓာတ်တော်ထည့်သော ရွှေအိုးကို ပေးကုန်လော့"ဟု ဆို၏၊ ထိုမင်းတို့လည်း **ဓာတ်တော်ခြင်သောအိုး**ကို ပေးကုန်၏၊ ပိပ္ပလိဝန၌ နေကုန်သော **မောရိယမင်း**တို့သည် အဇာတသတ် အစရှိသော မင်းကဲ့သို့ တမန်စေလိုက်ကုန်၍ စစ်ထိုးအံ့သော အစီအရင်နှင့်တကွ ထွက်ခဲ့ကုန်၏၊ ကုသိနာရုံပြည် မလ္လာမင်းတို့သည်လည်း "အိုမင်းတို့.... ဓာတ်တော်ကား ဝေဘန်၍ ကုန်ချေပြီ၊ အလောင်းတော်ကို သင်္ဂြိုဟ်သော မီးသွေးမျှသာရှိတော့သည်၊ဤမီးသွေးကိုသာ ဆောင်ပါလေကုန်တော့"ဟု စေလိုက်ကုန်၏၊ထိုမောရိယမင်းတို့သည်လည်း **မီးသွေး**တို့ကိုဆောင်ယူကုန်၍**စေတီပုထိုး** တည်ကုန်လျက် အမြတ်တနိုး ကိုးကွယ်ကြလေကုန်၏။

၁၅၈။ အဇာတသတ်မင်းသည် ဓာတ်တော်တို့ကို ယန္တရားစက်ဖြင့်ဖွက်ထားခြင်း

မဂဓရာဇ်တိုင်းကို အစိုးရသောအဇာတသတ်မင်းသည် ကုသိနာရုံပြည်မှ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်တိုင်အောင် နှစ်ဆယ့်ငါးယူဇနာရှိသောခရီးအကြား၌ ရှစ်ဥသဘ အနံရှိသော ညီညွတ်သော မြေအပြင်ရှိသော ခရီးကို ပြုစေ၍ မလ္လာမင်းတို့၏ တန်ဆာဆင်ရာဖြစ်သောစရပ်မှ ဓာတ်တော်ထားရာ စရပ်တိုင်အောင် ပူဇော်ချီးမြှင့်သကဲ့သို့ ထိုနှင့်တူစွာ နှစ်ဆယ့်ငါးယူဇနာရှိသော လမ်းခရီး၌လည်း ပူဇော်ချီးမြှင့်ခြင်းကိုပြုစေ၍ ခပ်သိမ်းသောလူတို့ကို မငြီးငွေ့စေခြင်းငှါ လမ်းခရီး၌ အိမ်ဈေးသဘင်တို့ကို ကျင်းပစေ၍ ရွှေတလား၌ထည့်သော ဓာတ်တော်တို့ကို လှံချိုင့်ဖြင့်ရံစေ၍ မိမိ၏နိုင်ငံ၌ ယူဇနာအဝန်းငါးရာရှိသော လူတို့ကို စည်းဝေးစေ၏၊ ထိုလူတို့သည် ဓာတ်တော်တို့ကို ဆောင်ယူခဲ့ကုန်၍ ကုသိနာရုံပြည်မှ သူတော်ကောင်းတို့၏ကစားခြင်းကို ကစားကုန်၍ ထွက်ကုန်သော် အကြင်အကြင်သော အရပ်၌ ရွှေအဆင်းနှင့် တူသော အဆင်းရှိကုန်သော ပန်းတို့ကိုမြင်ကုန်၏၊ ထိုသို့မြင်သော အရပ်၌ ဓာတ်တော်တို့ကို လှံချိုင့်အကြား၌ထားကုန်၍ ပူဇော်ခြင်းကိုပြုကုန်၏၊ထိုပန်းပွင့်တို့ကုန်မှ သွားကြကုန်၏၊

ရထားဦးတည်ရာအရပ်သို့ ရထားနောက်စွန်း ရောက်သောအခါ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး သာဓုကီဠန-ဟူသော ကစားခြင်းကို ကစားကြကုန်၏၊ ထိုဓာတ်တော်တို့ကိုယူ၍ လာကုန်သောသူတို့အား ခုနစ်ရက်တို့ကိုဂုဏ်း, ခုနစ်လတို့ကိုဂုဏ်း လွန်စေကုန်၏၊ "ရဟန်းဂေါတမ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူသောကာလမှစ၍ သာဓုကီဠန-ဟူသော ကစားခြင်းဖြင့် အနိုင်အထက်ငါတို့ကို ညှဉ်းဆဲအပ်ကုန်ပြီ၊ ဖျက်ဆီးကုန်"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်လျက် နှလုံးပြစ်မှား၍ ရှစ်သောင်းခြောက်ထောင် အတိုင်းအရှည့်ရှိကုန်သော မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတို့သည် အပါယ်ဘုံ၌ဖြစ်ကုန်၏၊ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဆင်ခြင်ကုန်လတ်သော် "လူများသည် နှလုံးပြစ်မှား၍ အပါယ်လားကြကုန်သည်၊ သိကြားမင်းကို ဓာတ်တော်ဆောင်အံ့သော အကြောင်းကို ပြုကုန်အံ့"ဟု သိကြားမင်းထံသို့ သွားကုန်၍ ထိုအကြောင်းကိုကြားကုန်၍"သိကြားမင်း....ဓာတ်တော်ကို ဆောင်အံ့သော အကြောင်းကိုပြုလော့"ဟု ဆိုကုန်၏။

သိကြားမင်းလည်း "အရှင်ဘုရားတို့....ပုထုဇဉ်သည် အဇာတသတ်မင်းနှင့်တူသော သဒ္ဓါတရားရှိသောသူ မရှိ၊ ထိုအဇာတသတ် မင်းလည်း အကျွန်ုပ်စကားကို မလိုက်နာလတ္တံ့၊စင်စစ်သော်ကား မာရ်ချောက်ချားသည်နှင့်တူသောကြောက်မက်ဘွယ်ကိုပြုပေအံ့၊ သည်းစွာသောအသံကိုကြားပေအံ့၊ နတ်ဘမ်းသောအနာ, ချေဆတ်သောအနာ, ထမင်းမစားသော အနာတို့ကိုပြုပေအံ့၊အရှင်ဘုရားတို့က ဤသို့ဆိုပါကုန်"မင်းကြီး....နတ်ဘီလူးတို့အမျက်ထွက်ကုန်သည်ဓာတ်တော်တို့ကို ဆောင်စေလော့ဟု ဆိုတော်မူလော့၊ ဤသို့ဆိုသည်ရှိသော် အဇာသတ်မင်းသည် ဆောင်လတ္တံ့"ဟုဆို၏။

ထို့နောင်မှ သိကြားမင်းသည် ထိုအလုံးစုံကိုပြုပေ၏၊အရှင်မဟာကဿပလည်း အဇာတသတ် မင်းရှိရာသို့သွား၍ "မင်းကြီး....နတ်ဘီလူးတို့သည် အမျက်ထွက်လေကုန်၏၊ ဓာတ်တော်တို့ကို ဆောင်ယူလော့"ဟု ဆို၏၊ အဇာတသတ်မင်းသည် "အရှင်ဘုရား....အကျွန်ုပ်စိတ်မှာ မနှစ်သက်နိုင်ပါသေး၊ ထိုသို့ပင်ဖြစ်သော်လည်း ဆောင်တော်မူကုန်လော့"ဟုဆို၏၊ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ ဓာတ်တော်တို့ကိုဆောင်ကုန်၏၊ ဤသို့လာကုန်သော ဓာတ်တော်အစုတို့ကိုယူ၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ စေတီကိုဂုဏ်း, ပူဇော်ခြင်းဂုဏ်းပြု၏၊ အဇာတသတ်မင်းမှ တပါးသော ခုနစ်ပြည်ထောင်သော မင်းတို့သည် မိမိတို့၏အစွမ်းအားလျော်စွာ ဆောင်ယူကုန်၍ မိမိတို့၏မြို့ရွာတို့၌ စေတီတည်၍ ပူဇော်မြတ်နိုးခြင်းကို ပြုကြကုန်၏။

ဒေါဏပုဏ္ဏားလည်း ဓာတ်တော်ခြင်သောရွှေအိုးကို စေတီတည်ပေ၏၊ မောရိယမင်းတို့သည်လည်း မီးသွေးတို့ကို စေတီတည်ကုန်၏၊ ဤသို့ ဘုရားဓာတ်တော်စေတီရှစ်ဆူ, ရွှေအိုးစေတီတဆူ, မီးသွေးစေတီတဆူ၊ ပေါင်းသော် **စေတီဆယ်ဆူ**ဖြစ်သတည်း၊ ထိုစေတီတို့ကို တည်ကုန်ပြီးသည်ရှိသော် အရှင်မဟာကဿပသည် ဓာတ်တော်တို့၏ အန္တရာယ်ကိုမြင်၍ အဇာတသတ်မင်းကြီးရှိရာသွားပြီးသော်"မင်းကြီး....ဓာတ်တော်သိုမှီးရန် ပြုလုပ်သော်ကောင်း၏"ဟု မိန့်တော်မူ၏၊ အဇာတသတ်မင်သည်လည်း"အရှင်ဘုရားကောင်းပါပြီ၊ ဓာတ်တော်တို့ကိုသိုမှီးရန်အမှုသည် အကျွန်ုပ်တာဝန် ဖြစ်ပါစေ၊ ကြွင်းသောဓာတ်တို့ကိုအဘယ်သို့ဆောင်ရပါအံ့နည်း"ဟု လျှောက်၏၊"မင်းကြီး..ဓာတ်တော်ကိုဆောင်ခြင်းသည် သင်မင်းကြီးတို့ဝန်မဟုတ်၊ ငါတို့ဝန်ဖြစ်သည်" ဟုမိန့်တော်မူပေ၏။

"အရှင်ဘုရား..ကောင်းပါပြီ၊ဘုရားသခင်၏ဓာတ်တော်ကိုဆောင်ပါကုန်၊ အကျွန်ုပ်သည် ဓာတ်တော်ကို သိုမှီးရန်အရပ်ကိုပြုပါကုန်အံ့"ဟုလျှောက်၏၊ အရှင်မဟာကဿပသည် ထိုထိုသောမင်းတို့၏ လက်၌ သွားရာဆောင်၍ ကိုးကွယ်ရုံ, ပူဇော်မြတ်နိုးရှိခိုးရုံမျှသော ဓာတ်တော်တို့ကိုသာ ချန်ထားခဲ့၍ ကြွင်းသော ဓာတ်တော်တို့ကို ဆောင်ယူတော်မူလေ၏၊ ရာမရွာ၌ဓာတ်တော်တစုကို မူကား နဂါးတို့စောင့်ရှောက်သောကြောင့် "အန္တရာယ်မရှိဘဲ နောင်အခါ၌ သီဟိုဠ်ကျွန်း မဟာဝိဟာရကျောင်း မဟာစေတီ၌ တည်ထားကုန်လတ္တံ့"ဟု ထိုရာမရွာ၌ဓာတ်တော်စုကို မဆောင်ယူဘဲ ခြွင်းချန်ခဲ့၍ ခြောက်ပြည်ထောင်သောမင်းတို့မှဓာတ်တော်ခြောက်စုတို့ကို ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ဆောင်ယူခဲ့၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၏ အရှေ့တောင်အရပ်၌ ရပ်တော်မူလျက် "ဤအရပ်၌ကျောက်တို့သည် ကွယ်ပျောက်စေ၊ မြေမှုန့်သက်သက်သာဖြစ်စေ၊ ရေမထွက်သည်ဖြစ်စေ"ဟု မိဋ္ဌာန်တော်မူလေ၏။

အဇာတသတ်မင်းသည် ထိုအရပ်ကိုတူးစေ၍ ထိုတူးရာမှထွက်သော မြေမှုန့်ကို အုတ်လုပ်စေ၍ **ရှစ်ကျိပ်သောမဟာသာဝကတို့၏စေတီ** ကို ပြုစေ၏၊"ဤအရပ်၌မင်းကြီးသည် အဘယ်အမှုကိုပြုစေသနည်း"ဟု မေးကုန်သောသူတို့အားလည်း "မဟာသာဝကတို့၏ စေတီကိုပြုစေသတည်းဟု ဆိုကုန်လော့" ဟု ဆို၏၊ တစုံတယောက်သောသူမျှ ဓာတ်တော်ကို သိုမှီး ဌပနာသည့်အဖြစ်ကိုမသိရ၊ ထိုအရပ်သည် အတောင်ရှစ်ဆယ် နက်ပြီးသောအောက်၌ သံပြားခင်းစေ၍ ထိုသံပြားပေါ်၌ သီဟိုဠ်ကျွန်း ထူပါရုံစေတီ ပမာဏရှိသော

ကြေးနီဖြင့်ပြီးသော ကျောင်းကိုပြုစေ၍ စန္ဒကူးရွှေ အစရှိသည်ဖြင့် ပြီးကုန်သော ရှစ်လုံးသော ကြုတ်တို့ကိုငင်း, စေတီတို့ကိုငင်း ပြုစေ၏။

ထို့နောင်မှ ဘုရားဓာတ်တော်တို့ကို စန္ဒကူးရွှေဖြင့်ပြီးသော ကြုတ်၌သွင်း၍ ထိုစန္ဒကူးကြုတ်ကိုလည်း တပါးသော စန္ဒကူးရွှေဖြင့်ပြီးသောကြုတ်၌သွင်း၍ ဤသို့ရှစ်လုံးသော စန္ဒကူးရွှေကြုတ်တို့ကို တပေါင်းလည်းပြု၍—

(၁) ဤသို့သောနည်းဖြင့်သာလျှင် ထိုစန္ဒကူးကြုတ်ရှစ်လုံးတို့ကို စန္ဒကူးရွှေဖြင့်ပြီးသော စေတီရှစ်ဆူတို့၌သွင်း၍—
(၂) ဤနည်းအတူ စန္ဒကူးနီ ကြုတ်ရှစ်လုံး, စေတီရှစ်ဆူ,
(၃) ဆင်စွယ်ကြုတ်ရှစ်လုံး, စေတီရှစ်ဆူ,
(၄) အလုံးစုံရတနာဖြင့်ပြီးသောကြုတ်ရှစ်လုံး, စေတီရှစ်ဆူ,
(၅) ရွှေကြုတ်ရှစ်လုံး, ရွှေစေတီရှစ်ဆူ,
(၆) ငွေကြုတ်ရှစ်လုံး, ငွေစေတီရှစ်ဆူ,
(၇) ပတ္တမြားကြုတ်ရှစ်လုံး, ပတ္တမြားစေတီရှစ်ဆူ,
(၈) ပတ္တမြားနီကြုတ်ရှစ်လုံး, ပတ္တမြားနီစေတီရှစ်ဆူ,
(၉) ပတ္တမြားပြောက်ကြုတ်ရှစ်လုံး, ပတ္တမြားပြောက်စေတီရှစ်ဆူ,
(၁၀) ဖလ်ကြုတ်ရှစ်လုံး, ဖလ်စေတီရှစ်ဆူတို့၌ သွင်းလေ၏။

စန္ဒကူးရွှေ, စန္ဒကူးနီ, ဆင်စွယ်, အလုံးစုံသောရတနာ, ရွှေ, ငွေ, ပတ္တမြား, ပတ္တမြားနီ, ပတ္တမြားပြောက်, ဖလ်- ဤဆယ်ပါးသော အမျိုးတို့ကို တရာ့ခြောက်ဆယ်ရှိသော အထပ်တို့ဖြင့် အဆင့်ဆင့်ပြီးစေ၍ အလုံးစုံသော စေတီတို့၏အပေါ်၌ ဖလ်စေတီသည် ထူပါရုံစေတီပမာဏရှိ၏၊ ထိုဖလ်စေတီ၏အပေါ်၌ အလုံးစုံသော ရတနာတို့ဖြင့်ပြီးသောကျောင်း, ထိုကျောင်း၏အထက်၌ရွှေဖြင့်ပြီးသောကျောင်း, ထိုကျောင်း၏အထက်၌ ငွေဖြင့်ပြီးသောကျောင်း, ထိုကျောင်း၏အထက်၌ ကြေးနီဖြင့်ပြီးသောကျောင်းကို ပြုစုစေ၏၊ ထိုကြေးနီဖြင့်ပြီးသောကျောင်းသည် ထူပါရုံစေတီပမာဏရှိ၏၊ ထို **ဓာတ်တော်ဌာပနာတိုက်၌**—

(၁) အလုံးစုံသောရတနာဖြင့်ပြီးသော သဲကိုကြဲ၍ ရေပန်း,ကြည်းပန်း အထောင်တို့ကို ဤမှထိုမှ ဖြန့်၍ ငါးရာ့ငါးဆယ်သော ဇာတ်အရုပ်, ရှစ်ကျိပ်သောမဟာသာဝကတို့၏ အရုပ်ဆင်းတု, သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး၏အရုပ်, သိရိမဟာမာယာ မိဖုရား၏အရုပ်, ဘွားဘက်

တော်ခုနစ်ပါးတို့၏အရုပ်သဏ္ဍာန်၊ ဤအလုံးစုံသော အရုပ်တို့ကို ရွှေအတိချည်းလုပ်စေ၍ ရွှေအိုးငါးရာ, ငွေအိုးငါးရာတို့ကို ထားစေ၏။

(၂) ရွှေတံခွန်ငါးရာ, ငွေတံခွန်ငါးရာတို့ကို ဆောက်စေ၏။

(၃) ရွှေဆီမီးတိုင်ငါးရာ, ငွေဆီမီးတိုင်ငါးရာတို့ကိုပြုစေ၏။

(၄) လွန်စွာမွှေးကြိုင်သော နံ့သာဆီမီးဖြင့်ပြုစေ၍ ထိုဆီမီးတို့၌ ဘွဲ့ဖြူပုဆိုးဖြင့်ကျစ်သော ဆီမီးတို့ကိုထားပေ၏။

ထို့နောင်မှ အရှင်မဟာကဿပသည် ဓမ္မာသောကမင်းကြီး ဓာတ်တော်တို့ကို ပင့်ဆောင်သော ကာလတိုင်အောင် ပန်းမညှိုးသည်ဖြစ်စေ, နံ့သာအနံ့မပြယ်သည်ဖြစ်စေ, ဆီမီးမငြိမ်းသည်ဖြစ်စေဟု မိဋ္ဌာန်တော်မူ၍ ရွှေပေ၌ အက္ခရာတို့ကိုရေးစေ၏။

အနာဂတေ ပိယဒါသောနာမ ကုမာရော ဆတ္တံ ဥဿာပေတွာ အသောကော ဓမ္မရာဇာ ဘဝိဿတိ၊ သော ဣမာ ဓာတုယော ဝိတ္ထာရိကာ ကရိဿတိ။

အနာဂတေ၊ နောင်သောအခါ၌။ ပိယဒါသောနာမ၊ ပိယဒါသအမည်ရှိသော။ ကုမာရော၊ မင်းသားသည်။ ဆတ္တံ၊ ထီးကို။ ဥဿာပေတွာ၊ ဆောက်၍။ အသောကော၊ အသောကအမည်ရှိသော။ ဓမ္မရာဇာ၊ တရားမင်းသည်။ ဘဝိဿတိ၊ ဖြစ်လတ္တံ့။ သော၊ ထိုအသောကမင်းသည်။ ဣမာဓာတုယော။ ဤဓာတ်တော်တို့ကို။ ဝိတ္ထာရိကာ၊ ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းအပြင်၌ ပြန့်စေသည်တို့ကို၊ ကရိဿတိ၊ ပြုလတ္တံ့။

ဤသို့အက္ခရာတို့ကိုရေးစေ၏၊ ထို့နောင်မှ အဇာတသတ် မင်းကြီးသည် အလုံးစုံသောတန်ဆာတို့ဖြင့်ပူဇော်၍ အစမှစ၍ တံခါးကိုပိတ်လျက်ထွက်ခဲ့၏၊ ထို့နောင်မှ အဇာတသတ်မင်းသည် ကြေးနီဖြင့်ပြီးသော တံခါးကိုပိတ်၍ ငင်သောကြိုး၌ သံကောက်မင်းတုပ်ကိုဘွဲ့၍ ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် ကြီးသော မတ္တမြားတုံးကိုထား၍ ဤသို့ အက္ခရာကိုရေးစေ၏၊ အက္ခရာကား—

အနာဂတေ ဒလိဒ္ဒရာဇာ ဣမံ မဏိံ ဂဟေတွာ ဓာတူနံသက္ကာရံ ကရောတု။

အနာဂတေ၊ နောင်သောအခါ၌။ ဒလိဒ္ဒရာဇာ၊ ဆင်းရဲသော မင်းသည်။ ဣမံမဏိံ၊ ဤ ပတ္တမြားကို။ ဂဟေတွာ၊ ယူ၍။ ဓာတူနံ၊ ဓာတ်တော်တို့အား။ သက္ကာရံ၊ ပူဇော်သက္ကာရကို။ ကရောတု၊ ပြုလေလော့။

ဤသို့သော အက္ခရာကိုရေးစေ၏၊ သိကြားမင်းသည် ဝိသုကြံနတ်သားကို ခေါ်၍ "အချင်းဝိသုကြံနတ်သား....အဇာတသတ်မင်းသည် ဓာတ်တော်ကို သိုမှီးဌာပနာခြင်းကိုပြု၏၊ ထိုအရပ်၌ အစောင့်အရှောက်ကို ထားချေလော့" ဟု စေလိုက်၏၊ ဝိသုကြံနတ်သားလည်း ဓာတ်တော်ဌာပနာ ထားရာအရပ်သို့ လာ၍ကြောက်မက်ဘွယ် အမြင်ရှိသော **သားရဲရုပ်တပ်သော့စက်ယန္တရား** ကို ထားပေ၏၊ **သစ်သားမန်းပုရုပ်** တို့ကိုလည်း ဖလ်အဆင်းရှိသော သန်လျက်တို့ကိုကိုင်စွဲစေ၍ လေ၏လျင်ခြင်းကဲ့သို့ တသွင်သွင်လည်သော ယန္တရားကို တပ်လျက် မယ်နတခုဖြင့်ဘဲ့လျက် ထက်ဝန်းကျင် အုတ်ကျောင်း အခြင်းအရာဖြင့် ကျောက်အရံကိုပြု၍ အထက်၌တခုသောကျောက်ဖြင့် ပိတ်လျက် မြေမှုန့်ဖို့၍ မြေနှင့်အမျှပြုလျက် ထိုပိတ်သောကျောက်ဖျာပေါ်၌ **ကျောက်စေတီ**ကိုတည်စေ၏၊ ဤသို့ ဓာတ်တော်ကိုဌာပနာပြီးသော် အသက်အတိုင်းတည်၍ အရှင်မဟာကဿပသည်ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူလေ၏၊အဇာတသတ် မင်းသည်လည်း ကံအားလျော်စွာ လားလေ၏၊ ထိုလူအပေါင်းတို့သည်လည်း စုတေကြလေကုန်၏။

၁၂၉။ အသောကမင်းသည်ဓာတ်တော်တို့ကိုဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်း၌ အပြန့်အနှံ့တည်ထားခြင်း၊

နောက်အဘို့၌ ပိယဒါသ–အမည်ရှိသော မင်းသားသည် ထီးဖြူဆောင်း၍ အသောကအမည်ရှိသောမင်းဖြစ်သော် ထိုဓာတ်တော်တို့ကိုယူ၍ ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်း၌ ပြန့်ပွါးအောင်ပြု၏၊ ပြန့်ပွါးအောင်ပြုခြင်းသည်ကား–

အသောကမင်းသည် နိဂြောဓသာမဏေကိုအမှီပြု၍ သာသနာတော်၌ ကြည်ညိုခြင်းကို ရသည်ဖြစ်၍ **ရှစ်သောင်းလေးထောင်သောကျောင်း** တို့ကို ဆောက်စေ၍ ရဟန်းသံဃာတော်တို့ကို "အရှင် ဘုရားတို့....အကျွန်ုပ်သည် ရှစ်သောင်းလေးထောင်သောကျောင်းတို့ကို ဆောက်လုပ်စေပါသည်၊ ဘုရားသခင်၏ကိုယ်စားတော် ဓာတ်တော်တို့ကို အဘယ်မှာ ရပါမည်နည်း" ဟု မေး၏၊ "မင်းကြီး....ဓာတ်တော်ဌာပနာရာ အရပ်သည်ရှိ၏ဟု ကြားဘူး၏၊ဤမည်သောအရပ်၌ ရှိသည်ဟုမထင်မိကြ"ဟုဆိုကုန်၏၊ဓမ္မာသောကမင်းကြီးသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ စေတီတို့ကိုဖျက်စေ၍ ဓာတ်တော်ကို မမြင်သည်ဖြစ်၍ ပြကတေ့ရှိအောင် တဘန်ပြုပြင်စေ၏။

ရဟန်းယောကျ်ား, ရဟန်းမိန်းမ, ဥပါသကာယောကျ်ား, ဥပါသိကာ မိန်းမဟူသော **လေးပါးသောပရိသတ်**ကိုခေါ်၍ ဝေသာလီပြည်သို့သွားလေ၏၊ ထိုဝေသာလီပြည်၌လည်းမရ၍ ကပိလဝတ်ပြည်သို့သွားလေ၏၊ ထိုကပိလဝတ်ပြည်၌လည်းမရမူ၍ ရာမရွာသို့ သွားလေ၏၊ ရာမရွာ၌ နဂါးတို့ စောင့်ရှောက်သဖြင့် စေတီကိုဖျက်ဆီးခွင့်မရ၊ ပေါက်တူးဖြင့်ပေါက်သည်ရှိသော် ပေါက်တူးတို့သည် အပိုင်းပိုင်းပြတ်ခဲ့ကျိုးခဲ့၏၊ ထိုစေတီ၌လည်း အခွင့်မရ၍ အလ္လကပ္ပတိုင်း, ဝေဌဒီပတိုင်း,ပါဝါမြို့, ကုသိနာရုံမြို့၊ ဤသို့ အလုံးစုံသော အရပ်တို့၌ စေတီကိုဖျက်၍ ဓာတ်တော်ကို မရလျှင် တဘန်ပြကတေ့ရှိအောင် တည်ထားပြုပြင်စေ၍ တဘန်ရာဇဂြိုဟ်သို့ သွားလေ၍ ပရိသတ်လေးပါးတို့ကို စည်းဝေးစေပြီးလျှင် "တစုံတယောက်သောသူသည် ဤမည်သော အရပ်တို့၌ ဓာတ်တော်တို့ကို ဌပနာသည်ဟု ကြားဘူးသလော"ဟု မေး၏။

ထိုပရိသတ်၌ **အသက်တရာ့နှစ်ဆယ်ရှိသော** မထေရ်ကြီး တဦးသည် "ဓာတ်တော် ဌပနာရာသည် ဤမည်သောအရပ်၌ ဟူ၍ကား မသိချေ၊ ငါသည် **အသက်ခုနစ်နှစ်အရွယ်ရှိသော**အခါ ငါ၏အဘဖြစ်သော မထေရ်သည် ငါ့ကို ပုံတောင်းပန်းကိုင်စေ၍ သာမဏေ····လာလော့၊ ဤအမည်ရှိသော ချုံတွင်း၌ ကျောက်စေတီရှိသည်၊ထိုကျောက်စေတီသို့ သွားကြကုန်အံ့ဟု စေတီရှိရာသို့သွား၍ ရှိခိုးပူဇော်၍ သာမဏေ····ဤမည်သော အရပ်ကို မြတ်သည်ဟု မှတ်ရစ်လော့ဟု ဆိုခဲ့ဘူး၏၊ မင်းကြီး····ဤမျှကိုသာ ငါသိသည်"ဟု ဆိုပေ၏။

သီရိဓမ္မာသောက မင်းကြီးသည် "ဤစကားကို ကြားဘူးသည်ကား ဤအရပ်၌ပင်တည်း"ဟု ဆို၍ တောချုံတို့ကိုခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းစေ၍(ကျောက်စေတီကိုငှင်း,)မြေမှုန့်တို့ကိုငှင်း ပယ်ရှား၍ အောက်၌ သက်သောမြေမှုန့်ကို မြင်လေ၏၊ ထို့နောင်အုတ်အင်္ဂတေတို့ကိုပယ်၍ **အစဉ်**သဖြင့် ပရိဝုဏ်သို့ သက်၍ ခုနစ်ပါးသော ရတနာသဲတို့ကိုငှင်း,တပြောင်းပြန်ပြန်လည်ကုန်သော **သန်လျက်စွဲကုန်သောသစ်သားရုပ်**တို့ကိုငှင်း မြင်လေ၏၊ သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီးသည် စောင့်သောနတ်(တို့ကိုခေါ်စေပြီးလျှင်ဗလိ)နတ်စာအမှုကို ပြုစေ၍လည်း အစအဆုံးကိုမမြင်နိုင်သည်ရှိသော် နတ်တို့အား ရှိခိုးလျက် "ငါသည် ဤဓာတ်တော်တို့ကိုဆောင်ယူ၍ ရှစ်သောင်းလေးထောင်သော ကျောင်းတို့၌ ဌပနာ၍ပူဇော်သက္ကာရကိုပြုပါအံ့၊ နတ်တို့သည် **အန္တရာယ်**ကို မပြုပါကုန်လင့်"ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ၌ သိကြားမင်းသည် သွားလာ လှည့်ပတ်သည် ရှိသော် ထို အကြောင်းမြင်၍ ဝိသုကြံနတ်သားကိုခေါ်၍ "အချင်းဝိသုကြံနတ်သား.... သီရိဓမ္မာသောကမင်းသည် ဓာတ်တော်ကို ဆောင်ယူအံ့ဟူ၍ ပရိဝုဏ်သို့ သက်၏၊- သွားချေ၊ သစ်သားရုပ်တို့ကိုဆောင်ချေလော့"ဟု စေလိုက်၏၊ ဝိသုကြံနတ်သားလည်း ဥဿျောင်ငါးကွင်းထုံးသော ရွာသူသားငယ်အသွင်ဖြင့် သွားလေ၍ သီရိဓမ္မာသောကမင်း၏ရှေ့မှ လေးကိုကိုင်လျက် "မင်းကြီး.... သစ်သားရုပ်ကို ငါပယ်ဖျောက်အံ့"ဟု ဆို၏၊ "ချစ်သား....ပယ်ဖျောက်ပါ လော့"ဟု ဆိုသည်ရှိသော် မြားကိုကိုင်၍ အစပ်၌သာလျှင် ပစ်၍ အလုံးစုံ သော အရံအတားသည် ဖရိုဖရဲပျက်လေ၏၊ ထိုအခါ သီရိဓမ္မာသောကမင်း သည် ငင်စရာကြိုး၌ဘွဲ့သော သံကောက်မင်းတုပ်တို့ကိုယူလေသော် ပတ္တမြား တုံးကို မြင်လေ၏။

"နောင်အခါဆင်းရဲသောမင်းသည် ဤပတ္တမြားတုံးကိုယူ၍ ဓာတ်တော် တို့အား ပူဇော်သက္ကာကို ပြုစေသတည်း"ဟု အဇာတသတ်မင်း ရေးခဲ့သော အက္ခရာကို တခါမြင်ပြန်လေ၍ အမျက်ထွက်၏၊ "ငါကဲ့သို့သောမင်းကိုပင် မင်းဆင်းရဲဟူ၍ မဆိုသင့်"ဟု အဘန်တလဲလဲလုံ့လပြု၍ တံခါးဘွင့်၍ တိုက် တွင်းသို့ဝင်သည်ရှိသော် အနှစ်နှစ်ရာ့ နှစ်ဆယ့် ရှစ်နှစ်အထက်၌ ညှိထွန်းခဲ့ သော ဆီမီးတိုင်သည် အတိုင်းပင်ထွန်းလျက်ရှိ၏၊ ကြာညိုပွင့်တို့သည် ထို ခဏ၌ပင် ယူ၍ တင်သကဲ့သို့ မညှိုးမနွမ်း လန်းလျက်ရှိကုန်၏၊ ပန်းအခင်းတို့ သည်လည်း ထိုခဏ၌ခင်းသကဲ့သို့ နံ့သာတို့သည်လည်း ထိုခဏ၌ ကြိတ်၍ ထားဘိသကဲ့သို့ ရှိ၏။

သီရိဓမ္မာသောကမင်းသည် ရွှေပေကိုယူ၍ "နောင်အခါပိယဒါသအမည် ရှိသောမင်းသားသည် ထီးဖြူကို ဆောင်း၍ အသောကအမည်ရှိသော ဓမ္မရာဇ် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ထိုအသောကမင်းသည် ဤသာသနာတော်၌ ဓာတ်တော် ပြန့် ပွါးအောင် ပြုလတ္တံ့"ဟူသော အက္ခရာကိုဘတ်၍ "အချင်းတို့....သခင် မဟာကဿပသည် ငါ့ကိုမြင်တော်မူပေစွ"ဟု ဆို၍ လက်ဝဲလက်ကိုခွေ၍ လက်ျာလက်ဖြင့် လက်ပန်းပေါက်ခတ်၏၊ သီရိဓမ္မာသောကမင်းသည် ထို အရပ်၌လုပ်ကျွေးရုံ, ပူဇော်ရုံမျှသောဓာတ်တော်ကိုသာ ချန်ထားခဲ့၍ ကြွင်း သောဓာတ်တော်တို့ကိုဆောင်၍ ဓာတ်တော်ကိန်းဝပ်သော ကျောင်းတို့ကို ရှေး၌စီရင်လုပ်ဆောင်နည်းဖြင့် ပြကတေ့ပိတ်ဆို့၍(အလုံးစုံကို ရှေးအတိုင်း ထားခဲ့လျက်)အထက်၌ ကျောက်စေတီကိုလည်း ပကတိအတိုင်းရှိအောင် လုပ်ဆောင်တည်ထား၍ ရှစ်သောင်းလေးထောင်သော ကျောင်းတို့၌ ဓာတ်

တော်တို့ကို တည်ထားခဲ့၍ မထေရ်ကြီးတို့ကိုရှိခိုး၍ "အရှင်ဘုရားတို့.... အကျွန်ုပ်သည် ဘုရားသာသနာတော်၌ အမွေခံ ဖြစ်ပါမည်လော" ဟု လျှောက်၏။

"မင်းကြီး..သာသနာတော်၏ အဘဖြစ်သောသင်မင်းကြီးသည်သာသနာတော်၏ အမွေခံအဘယ်မှာဖြစ်ရာအံ့နည်း"ဟု ဆိုကုန်လတ်သော် "အရှင်ဘုရားတို့..ကိုးဆဲ့ခြောက်ကုဋေသော ဥစ္စာတို့ကိုစွန့်၍ ရှစ်သောင်းလေးထောင်သောကျောင်းတို့ကိုဆောက်လုပ်၍ အကျွန်ုပ်ဘုရားသာသနာတော်၏ အမွေခံ မဟုတ်သော် အကျွန်ုပ်မှတပါးအဘယ်သူသည် သာသနာတော်၏ အမွေခံ ဖြစ်မည်နည်း"ဟု လျှောက်လတ်သော် မင်းကြီးသည်ပစ္စည်းလေးပါးဒါယကာသာဖြစ်သည်၊ သာသနာ့အမွေခံအဖြစ်သည်ကား မိမိ၏သားသမီးတို့ကိုရဟန်းပြုမှသာ ဘုရားသာသနာတော်၏အမွေခံဖြစ်မည်"ဟု မိန့်တော်မူလေသော် သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီးသည် သားတော်,သမီးတော်တို့ကို ရဟန်းပြုပေ၏၊ ထိုအခါ၌ မထေရ်ကြီးတို့သည် မင်းကြီးကို"မင်းကြီး....ယခုအခါ၌ သာသနာတော်၏အမွေခံဖြစ်ပြီ"ဟု မိန့်တော်မူကြကုန်၏။

[ဓာတ်တော်တို့ကိုဒေါဏပုဏ္ဏားဝေသောအခါလက်ျာစွယ်တော်တဆူကို သိကြားဆောင်ယူကြောင်းမှစ၍ ယခုဆိုခဲ့ပြီးသောစကားအစဉ်သည်လျှင် မဟာပရိနိဗ္ဗာနသုတ်၌လာသည်၊ ကြွင်းသောစွယ်တော်ဓာတ်တော်တို့၏ ထိုထိုအရပ်သို့ပြန့်သောအတ္ထုပ္ပတ္တိကို ဒါဌာဓာတုဝင်, နလာဋဓာတုဝင် ကျမ်းတို့၌လာသောနည်းဖြင့် သိအပ်၏။

လူသုံးပါးတို့၏ အထွတ်ဖြစ်တော်မူသော သဗ္ဗညုဘုရား၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်တို့ကိုကြားနာရသဖြင့် သဒ္ဓါကြည်ညိုခြင်း, ဘုရားသဗ္ဗညု၌ကြည်ညိုသဖြင့် တရားတော်,သံဃာတော်၌ ကြည်ညိုခြင်းကိုပွားစေခြင်းငှါ မြန်မာဘာသာဖြင့် အားထုတ်အပ်သော မာလာလင်္ကာရအမည်ရှိသောကျမ်း၏ ပဌမပိုင်းကား ပြီး၏။]

မာလာလင်္ကာရဝတ္ထုတော်ကြီးပဌမတွဲပြီး၏။

နိဂုံး

(၁) သုမာပိတေ မရပ္ပုရေ၊ ဝသတာ လဒ္ဓလဒ္ဓိနာ၊
လိခိတောယံ မယာ ဂန္ထော၊ မာလာလင်္ကာရနာမိကော။

(၂) သတ္ထု နိဗ္ဗာနတော စက္ကေ၊ စမ္မ ဖ္လဂ္ဂုဝ ဒ္ဒနေ ကရေ၊
နိဋ္ဌိတော ဘဒြမာသမှိ၊ အာရဒ္ဓသာ နဘာဝေန။ ။

(၃) ပူရေန္တု၊ သဟဓမ္မိကာ၊ နန္တရာယေန သီလမ္ပိ၊
ရာဇာ ပါလေတု ဓမ္မိကော၊ ဩရသံဝ ဇနံ သဗ္ဗံ။ ။

(၄) မယှ မ္ပိစ္ဆိတပါရမီ၊ သမိဇ္ဈန္တု ယထာစိတ္တံ၊
တိဘဝေ သဗ္ဗပါကဲနော၊ ပုညဘာဂံ လဘန္တု မေ။ ။

၁။ ဤ၌ အနက်မြန်မာကား—သုမာပိတေ၊ ကောင်းစွာစီရင် ဘန်ဆင်းတည်ထားအပ်သော။ အမရပူရေ၊ အမရပုရ နာမပြဋ္ဌာန်း ရွှေနန်းတည်ရာ မင်္ဂလာမြို့တော်ကြီး၌။ ဝသတာ၊ နေထသော။ လဒ္ဓလဥ္ဆနာ၊ **ကဝိဝံသာဘိဓဇ မဟာရာဇဂုရု**ဟု ရအပ်သော တံဆိပ်နာမံရှိထသော။ မယာ၊ ငါသည်။လိခိတော၊ ရေးစီရင်အပ်သော။ မာလာလင်္ကာရနာမိကော၊ ပါရမီတော်, ဘွန်းတော်အစဉ်၏ တန်ဆာသဘွယ်ဖြစ်၍ **မာလာလင်္ကာရ** အမည်ရှိသော။ အယံ ဂန္ထော၊ ဤကျမ်းသည်။ [နိဋ္ဌိတော မှာ စပ်လေ။]

၂။ သတ္ထု၊မြတ်စွာဘုရား၏။နိဗ္ဗာနတော၊ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူသောနေ့မှ။ ပဘုတိ၊ စ၍။ စက္ကေ၊ ဘုရားသခင့်သာသနာတော်သည်။ စမ္မ ဣက္ကုဂု ဒွိနေ ကမ္ဘေ၊ အပြန်ဖြစ်သော သင်္ချာအစဉ်အားဖြင့် စမ္မ-သဒ္ဒါ, အဏ္ဏဝ- သဒ္ဒါ, ဥဒ္ဓန-သဒ္ဒါ,ကဏ္ဏ-သဒ္ဒါသို့။ ပတ္တေ၊ ရောက်သည်ရှိသော်။ တနည်းကား- စမ္မ ဣက္ကုဂုဒွိနေ ကမ္ဘေ၊ အပြန်ဖြစ်သော သင်္ချာအစဉ်အားဖြင့် နှစ်ခု-သင်္ချာ, လေးခု-သင်္ချာ, သုံးခု-သင်္ချာ, နှစ်ခု-သင်္ချာသို့။ ပတ္တေ၊ ရောက်သည်ရှိသော်၊ တနည်းကား—စမ္မ ဣက္ကုဂု ဒွိနေ ကမ္ဘေ၊ နှစ်ထောင့်သုံးရာ, လေးဆယ့်နှစ်ခုနှစ်သို့။ ပတ္တေ၊ ရောက်သည်ရှိသော်။ ဘဒြမာသမှိ၊ ပုဗ္ဗာဘဒြပိုဒ်, ဥတ္တရာဘဒြပိုဒ် နက္ခတ်နှစ်လုံးနှင့် စန်းယှဉ်သော တော်သလင်းလ၌။ နိဋ္ဌိတော၊ အပြီးသို့ရောက်ပြီ။ အာရဒ္ဓသ၊ အားထုတ်အပ်သော ကျမ်း၏။ တနည်းကား— အာရဒ္ဓသ၊ ကျမ်းကိုအားထုတ်သော သတိ,ဝီရိယ,ပညာ ပြဋ္ဌာန်းသော ကုသိုလ်ဇော၏။ အာနုဘာဝေန၊ အစွမ်းဖြင့်။

၃။ သဟဓမ္မိကာပိ၊ သီတင်းသုံးဘော်ဖြစ်ကုန်သော အရှင်မြတ်တို့သည် လည်း။ သီလံ၊ စတုပါရိသုဒ္ဓိသီလကို။ အနန္တရာယေန၊ တစုံတခုသော အန္တရာယ်မရှိသဖြင့်။ ပူရေန္တု၊ ပြည့်အောင် ဖြည့်စေကုန်သတည်း။ ရာဇာပိ၊ ပြည်ထဲသေဠနင်း မင်းကြေရာဇ်သည်လည်း။ ဓမ္မိကော၊ဆယ်ပါးသော ရာဇဓမ္မကို မယိုမယွင်းစောင့်ရှောက်သည်ဖြစ်၍။ သဗ္ဗံဇနံ၊ အလုံးစုံသော တိုင်းနိုင်ငံသူ လူအပေါင်းကို။ ဩရသံဝ-ဩရသံဣဝ၊ ရင်ဝယ်ဖြစ်သော သားသမီး ကိုကဲ့သို့။ ပါလေတု၊ စောင့်ရှောက်တော်မူစေသတည်း။

၄။ မယုံ၊ငါ၏။ ဗုဒ္ဓိတပါရမီပိ၊ အလိုရှိအပ်သော ပါရမီတို့သည်လည်း။ ယထာစိတ္တံ၊ စိတ်နှစ်သက်သည့်အားလျော်စွာ။ သမိဇ္ဈန္တု၊ ပြီးပြည့်စုံစေကုန်သတည်း။ တိဘဝေ၊ ဘုံသုံးပါး၌။ သံသရန္တာ၊ ကျင်လည်ကုန်သော။ သဗ္ဗပါဏီနော၊ ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့သည်။ မေ၊ ငါ၏။ ပုညဘာဂံ၊ ကောင်းမှုအဘို့ကို။ လဘန္တံ–လဘန္တု၊ ရစေကုန်သတည်း။

မာလာလင်္ကာရဝတ္ထုတော်ကြီး ဤတွင် ပြီးပြီ။

နောက်ဆက်တွဲ

၁။ ပါရမီ ၁၀-ပါး၊ အပြား ၃၀

မြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်တို့သည် ဘုရားစင်စစ်ဖြစ်လတ္တံ့ဟူသော နိယတဗျာဒိတ်မခံမီဌင်း, ဘုရားမဖြစ်မီဌင်း, ဒသပါရမီ, ငါးလီစာဂ, သုံး၀ သောစရိယတို့ကို ဖြည့်ဆည်းပူးကြရကုန်၏၊ ဤသို့ မြတ်စွာဘုရားအလောင်း တော်တို့ ဖြည့်ဆည်းပူးအပ်သော ဗောဓိသမ္ဘာရတည်းဟူသော ပါရမီတော် တို့သည်ကား ဒသပါရမီ, ဒသဥပပါရမီ, ဒသပရမတ္ထပါရမီဟူ၍ ပါရမီဆယ် ပါး အပြားသုံးဆယ်ရှိသတည်း။

(၁) ဒါန–အလှူပေးခြင်း,
(၂) သီလ–ကိုယ်,နှုတ်,နှလုံးကို စောင့်စည်းခြင်းတည်း ဟူသော သီလ ဆောက်တည်ခြင်း,
(၃) နေက္ခမ–အကုသိုလ်ကိလေသာ, ကာမ၀ိတက်စသည်မှ ထွက် မြောက်ခြင်း,
(၄) ပညာ–လောကီ,လောကုတ္တရာတို့၌ လိမ္မာခြင်း,
(၅) ၀ီရိယ–ကာမ၀ိတက် စသည်တို့မှ ကင်းစေခြင်းငှါ လုံ့လ ထ ကြွခြင်း,
(၆) ခန္တီ–ကာမ၀ိတက်စသော အကုသိုလ် ကိလေသာတို့မှ သည်း ခံခြင်း,
(၇) သစ္စာ–၀န်ခံသောအတိုင်း မှန်ကန်ဖြောင့်မတ် တည်ကြည်ခြင်း,
(၈) အဓိဋ္ဌာန–သီလစသောအရာ၌ မတုန်မလှုပ် ဆောက်တည်ခြင်း,
(၉) မေတ္တာ–ခပ်သိမ်းသော သတ္တ၀ါတို့ အကျိုးစီးပွားကို တောင့် တခြင်း,
(၁၀) ဥပေက္ခာ–သတ္တ၀ါ, သင်္ခါရတို့၌ လျစ်လျူရှုခြင်း၊

ဤသို့အားဖြင့် ၁၀-ပါးတည်း။

(၁) ဤ ၁၀-ပါးသောပါရမီတို့သည်ပင် ယုတ်သောဆန္ဒ, စိတ္တ,၀ီရိယ တို့ဖြင့် ဖြည့်အပ်သည်ဖြစ်အံ့၊ ဒသပါရမီမည်ကုန်၏၊
(၂) အလတ်ဖြစ်သော ဆန္ဒ,စိတ္တ,၀ီရိယ တို့ဖြင့် ဖြည့်အပ်သည်ဖြစ်အံ့၊ ဒသဥပပါရမီ မည်ကုန်၏၊
(၃) မြတ်သော ဆန္ဒ,စိတ္တ,၀ီရိယ တို့ဖြင့် ဖြည့်အပ်သည်ဖြစ်အံ့၊ ဒသ- ပရမတ္ထပါရမီ မည်ကုန်၏၊

တနည်းအားဖြင့်ကား—

(၁) ဥစ္စာဘဏ္ဍာတို့ကိုစွန့်၍ ဖြည့်အပ်သော ပါရမီတို့သည် ဒသပါရမီ မည်ကုန်၏၊

(၂) လက်,ခြေ,မျက်စိ,နား,နှာခေါင်း အစရှိသော အင်္ဂါကြီးငယ်တို့ကို စွန့်၍ ဖြည့်အပ်သော ပါရမီတို့သည် ဒသဥပပါရမီ မည်ကုန်၏။

(၃) အသက်ကိုစွန့်၍ ဖြည့်အပ်သော ပါရမီတို့သည် ဒသပရမတ္ထပါရမီ မည်ကုန်၏။

ယုတ်,လတ်,မြတ်သုံးမျိုးပေါင်းသော် ပါရမီအပြား ၃၀-ဖြစ်၏။

၂။ စွန့်ခြင်းကြီး ၅-ပါး

(၁) ဓနပရိစ္စာဂ—ရွှေ,ငွေ,ဥစ္စာ,အိမ်ရာ,ဘဏ္ဍာ စသည်တို့ကို စွန့်ခြင်း,

(၂) ပုတ္တပရိစ္စာဂ—သား,သမီးကို စွန့်ခြင်း,

(၃) ဘရိယပရိစ္စာဂ—မယားကို စွန့်ခြင်း,

(၄) အင်္ဂပရိစ္စာဂ—ခြေ, လက်, မျက်စိ, နား, နှာခေါင်း အစရှိသော အင်္ဂါကြီးငယ်ကိုတို့ စွန့်ခြင်း,

(၅) ဇီဝိတပရိစ္စာဂ—အသက်ကို စွန့်ခြင်း-

ဤသို့လျှင် ၅-ပါးတို့တည်း။

၃။ စရိယ ၃-ပါး

(၁) လောကတ္ထစရိယ—လောက၏အကျိုးငှါ ကျင့်ခြင်း,

(၂) ဉာတတ္ထစရိယ—အဆွေအမျိုးတို့အကျိုးငှါ ကျင့်ခြင်း,

(၃) ဗုဒ္ဓတ္ထစရိယ—ဘုရားအဖြစ်အကျိုးငှါ ကျင့်ခြင်း—

ဤသို့လျှင် ၃-ပါးတို့တည်း။

၄။ နိယတဗျာဒိတ်မခံမီ ဘုရားအလောင်းတော်တို့ ပါရမီဖြည့်ရာ ကာလ အပိုင်းအခြား

ဘုရားစင်စစ်ဖြစ်လတ္တံ့ဟူသော နိယတဗျာဒိဟ်ကိုမခံမီ ဘုရားအလောင်းတော်တို့ ပါရမီဖြည့်ရာကာလ အပိုင်းအခြားကား ကျမ်းအစောင်စောင်အားဖြင့် အမျိုးမျိုးကွဲပြား၏။

(၁) အနာဂတဝင် အဋ္ဌကထာ, ပဋိသမ္ဘိဒါမဂ် ဂဏ္ဌိပုဒ်အလို အားဖြင့် ဘဝပေါင်း ခြောက်ထောင်ငါးရာနှင့် ကမ္ဘာတသိန်းပါရမီကို ဖြည့်ပြီးမှ နိယတဗျာဒိတ်ကို ခံရာ၏။

(၂) သောတတ္တကီ, တထာဂတုပ္ပတ္တိစသော ကျမ်းတို့အလိုအားဖြင့် ကမ္ဘာပေါင်းတသိန်းတဆယ့်ခြောက်သင်္ချေဖြည့်ရ၏။

(၃) မဟာဝဂ္ဂသံယုတ် ဋီကာအလိုအားဖြင့် ကမ္ဘာပေါင်း နှစ်ဆယ့်လေးသင်္ချေဖြည့်ရ၏။

(၄) အပဒါန် အဋ္ဌကထာအလိုအားဖြင့် ကမ္ဘာပေါင်းသုံးဆယ့်လေးသင်္ချေ။

(၅) အပဒါန် ပါဠိတော် အရအားဖြင့် ကမ္ဘာအသင်္ချေ မရေတွက်နိုင်အောင်ဖြည့်ရ၏။

၅။ နိယတဗျာဒိတ်ခံပြီးသည့်နောက် ဘုရားလောင်းတော်တို့ ပါရမီဖြည့်ရာကာလအပိုင်းအခြား

နိယတဗျာဒိတ်ခံပြီးသည့်နောက် ဘုရားမဖြစ်မီ ဖြည့်ရာကာလ အပိုင်းအခြားကား—

(၁) ပညာဓိကဘုရားဖြစ်မူ၊ တနည်း—ဥဃ္ဃဋိတညူဘုရားလောင်းဖြစ်မူ လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတသိန်း။

(၂) သဒ္ဓါဓိကဘုရားဖြစ်မူ၊ တနည်း—ဝိပဉ္စိတညူ ဘုရားလောင်းဖြစ်မူ ရှစ်သင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတသိန်း။

(၃) ဝီရိယာဓိကဘုရားဖြစ်မူ၊ တနည်း—နေယျ ဘုရားလောင်းဖြစ်မူ တဆယ့်ခြောက်သင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတသိန်းဖြည့်ရာ၏။

သဒ္ဓါဓိကတို့တွင်—

(၁) ခိပ္ပါဘိညာက ရှစ်သင်္ချေ။

(၂) ဒန္ဓာဘိညာက တဆယ့်ခြောက်သင်္ချေ။

ဝီရိယာဓိကတို့တွင်လည်း—

(၁) ခိပ္ပါဘိညာက တဆယ့်ခြောက်သင်္ချေ။

(၂) ဒန္ဓာဘိညာက တဆယ့်ရှစ်သင်္ချေဖြည့်ရ၏။

[အရှိမတွေ့ယျဘုရားမှာ သဒ္ဓါဓိကဖြစ်လျက် တဆယ့်ခြောက်သင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတသိန်း ပါရမီဖြည့်ရခြင်းမှာ ဒန္ဓာဘိညာက သဒ္ဓါဓိကဖြစ်၍ ဟုမှတ်အပ်၏။]

၆။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ, အဂ္ဂသာဝက, မဟာသာဝကလောင်းတို့ နိယတ ဗျာဒိတ်ရပြီးနောက် ပါရမီဖြည့်ရာကာလအပိုင်းအခြား

(၁) ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါအလောင်းဖြစ်မှု နိယတ ဗျာဒိတ်ခံယူပြီးနောက် ရှစ်သချေၤနှင့် ကမ္ဘာတသိန်း ပါရမီကိုဖြည့်ရ၏၊ ဤကား–ပညာမိက ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါလောင်းကို ရည်၍ ဆိုခြင်းတည်း၊ သဒ္ဓါမိက ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါလောင်း, ဝီရိယာမိကပစ္စေက ဗုဒ္ဓါလောင်းတို့ဖြစ်မှုကမ္ဘာတသိန်းအလွန်နှစ် သချေၤနှင့်သုံး သချေၤအကြားဖြည့်ရ၏။

(၂) အဂ္ဂသာဝကလောင်းဖြစ်မှု တသချေၤနှင့် ကမ္ဘာတသိန်းပါရမီကို ဖြည့်ရ၏၊ ဤကား–ပညာမိက အဂ္ဂသာဝကလောင်းကို ရည်၍ ဆိုခြင်းသည်း၊ သဒ္ဓါမိက အဂ္ဂသာဝကလောင်း, ဝီရိယာမိက အဂ္ဂသာဝကလောင်းတို့ဖြစ်မှု ကမ္ဘာတသိန်းအလွန် တသချေၤနှင့် နှစ်သချေၤအကြားဖြည့်ရ၏။

(၃) မဟာသာဝကလောင်းဖြစ်မှု ကမ္ဘာတသိန်းပါရမီကို ဖြည့်ရ၏၊ ဤကား–ပညာမိက မဟာသာဝကလောင်းကို ရည်၍ ဆိုခြင်းတည်း၊ သဒ္ဓါမိကမဟာသာဝကလောင်း, ဝီရိယာမိက မဟာသာဝကလောင်းတို့ဖြစ်မှု ဒုတိယကမ္ဘာတသိန်းအတွင်း ဖြည့်ကြရကုန်၏။

[ထိုနည်းတူမြတ်စွာဘုရား၏ အမိ,အဘ, အလုပ်အကျွေး, သားတော်တို့မှာမူ ကမ္ဘာတသိန်းအတွင်းပါရမီကိုဖြည့် ကြရကုန်၏၊ ပကတိသာဝကတို့မှာ ဗျာဒိတ်ရခြင်း အမြဲနိယတ မရှိသောကြောင့် ဝိဝဋ္ဋကုသိုလ်တရား ပွားများရာကာလကစ၍ ကမ္ဘာတရာ, ကမ္ဘာတထောင်စသည်ဖြင့် ရေတွက်အပ်၏။]

၇။ ဘုရားအလောင်းတော်တို့ နိယတဗျာဒိတ်ခံထိုက်ရန် ပြည့်စုံအပ်သောအင်္ဂါ ၈–ပါး

မနုဿတ္တံ လိင်္ဂသမ္ပတ္တိ၊ ဟေတု သတ္ထာရ ဒဿနံ။
ပဗ္ဗဇ္ဇာ ဂုဏသမ္ပတ္တိ၊ အဓိကာရောစ ဆန္ဒတာ။
အဋ္ဌဓမ္မ သမောဓာနာ၊ ဘိနိဟာရော သမိဇ္ဈတိ။ ။

ဟူသော ဓမ္မသင်္ဂဏီ အဋ္ဌကထာ, သုတ္တနိပါတ် ခဂ္ဂဝိသာဏ သုတ် အဋ္ဌကထာတို့နှင့် အညီ–

(၁) မနုဿတ္တ-လူစင်စစ်ဖြစ်ခြင်း,
(၂) လိင်္ဂသမ္ပတ္တိ-ပုရိသလိင်နှင့် ပြည့်စုံခြင်း,

(၃) ဟေတု-တိဟိတ် ပဋိသန္ဓေနေ၍ အရဟတ္တဖိုလ်ကို ရနိုင်ခြင်း ဥပနိဿယ၏ ပြည့်စုံခြင်း,
(၄) သတ္ထာရဒဿန-ဘုရားကို တွေ့ရခြင်း,
(၅) ပဗ္ဗဇ္ဇာ-ရသေ့ ရဟန်းဖြစ်ခြင်း,
(၆) ဂုဏသမ္ပတ္တိ-ဈာန် အဘိညာဉ် ဂုဏ်နှင့်ပြည့်စုံခြင်း,
(၇) အဓိကာရ-အသက်ကိုစွန့်၍ ဘုရားဆုကိုတောင်းခြင်း,
(၈) ဆန္ဒတာ—ဘုရားဖြစ်ကြောင်းပါရမီကိုဖြည့်လိုသောဆန္ဒရှိခြင်း ဤရှစ်ပါးနှင့်ပြည့်စုံသော် နိယတဗျာဒိတ် ခံရ၏။

[ဘုရားဖြစ်ကြောင်းပါရမီကို ဖြည့်လိုသောဆန္ဒရှိခြင်းဟူသည်ကား-ထိုဆန္ဒသည် အလွန်အားကြီး၏၊ ထိုသူအားသာပြည့်စုံ၏၊ အကယ်၍ လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတသိန်းကာလပတ်လုံး ငရဲခံပြီးမှဘုရားဖြစ်လတ္တံ့ဟု တစုံတယောက်သောသူသည်ဆိုငြားအံ့၊ ထိုစကားကိုကြား၍ ငရဲခံမည့်သူကား ငါပင်တည်းဟူ၍၎င်း, အလုံးစုံသောစကြာဝဠာသည် မီးခဲဖြင့်ပြည့်သည်ကို ဆင်း၍ ဘုရားဖြစ်အံ့၊ အလုံးစုံသောစကြာဝဠာသည် လှံသွားအတိပြွမ်းသည်ကို နင်း၍ဘုရားဖြစ်အံ့၊ အလုံးစုံသောစကြာဝဠာအနားရေးနှင့် မျှအောင် ရေပြည့်သည်ကိုကူး၍ ဘုရားဖြစ်အံ့၊ အလုံးစုံသောစကြာဝဠာသည် အခြားမဲ့ ဝါးချုံတို့ဖြင့် ပြည့်သည်ကိုနင်း၍ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့ဟု အကယ်၍ တစုံတယောက်သောသူသည် ဆိုငြားအံ့၊ ငါပင်တည်းဟူ၍ဆိုလျက် စွမ်းနိုင်အံ့၊ ထိုသူအား ဆန္ဒအားကြီး၏ဟု သိအပ်၏။]

၈။ နိယတဗျာဒိတ်ခံထိုက်ရန်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါလောင်းတို့ ပြည့်စုံရသောအင်္ဂါ ၅-ပါး

မနုဿတ္တံ လိင်္ဂသမ္ပတ္တိ၊ ဝိဂတာ သဝဒဿနံ။
အဓိကာရောစ ဆန္ဒတာ၊ ဧတေ အဘိနိဟာရကာရဏာ။

ဟူ၍လာသောကြောင့် ပဌမဗျာဒိတ်ရခြင်း အဘိနိဟာရ၏ အကြောင်းကား ငါးပါးတည်း။

(၁) မနုဿတ္တ—လူဖြစ်ခြင်း,
(၂) လိင်္ဂသမ္ပတ္တိ—ပုရိသလိင်နှင့်ပြည့်စုံခြင်း,
(၃) ဝိဂတာသဝဒဿနန္တိ "ဗုဒ္ဓပစ္စေကဗုဒ္ဓသာဝကာနံ ယဿကဿစိ ဒဿနန္တိ အတ္ထော" ဟူ၍လာသောကြောင့် ဘုရား, ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ, သာဝကတို့တွင် တဦးဦးကိုဖူးတွေ့ရလျှင်ပင်ပြည့်စုံ၏၊
(၄) အဓိကာရ—အသက်ကိုစွန့်၍ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါဆုကိုတောင်းခြင်း,

(၅) ဆန္ဒတာ—ဆန္ဒအားကြီးခြင်း—
ဤကား ပစ္စေကဗုဒ္ဓါလောင်းတို့ပြည့်စုံရသောအင်္ဂါငါးပါးတည်း။

၉။ နိယတဗျာဒိတ်ခံထိုက်ရန် အဂ္ဂသာဝက မဟာသာဝကလောင်းတို့ ပြည့်စုံရသောအင်္ဂါ၂-ပါး

"အဓိကာရောစဆန္ဒတာ၊ ဧတေအဘိနိဟာရလက္ခဏာ" ဟူ၍လာသောကြောင့် ပဌမဗျာဒိတ်ရခြင်းအဘိနိဟာရ၏အကြောင်းကားနှစ်ပါးတည်း။

(၁) အဓိကာရ—အသက်ကိုစွန့်၍ အဂ္ဂသာဝက မဟာသာဝကဆုကို တောင်းခြင်း,

(၂) ဆန္ဒတာ—ဆန္ဒအားကြီးခြင်း—
ဤအင်္ဂါနှစ်ပါးနှင့်ပြည့်စုံလျှင် ဗျာဒိတ်ခံရခြင်းအဘိနိဟာရသည် ပြည့်စုံ၏။

၁၀။ ဗျာဒိတ်ရပြီးသောဘုရားလောင်းတို့ မရောက်အပ်သောအရပ် ၁၈-ပါး

(၁) အမိဝမ်းမှကန်းသောသူမဖြစ်။
(၂) အမိဝမ်းမှနားပင်းသောသူမဖြစ်။
(၃) ရူးသောသူမဖြစ်။
(၄) အ-သောသူမဖြစ်။
(၅) ဆွံ့သောသူမဖြစ်။
(၆) တောဖျားတောင်ခြေနေသောမိလက္ခုအမျိုး၌မဖြစ်။
(၇) ကျွန်မဝမ်း၌မဖြစ်။
(၈) နိယတမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိမဖြစ်။
(၉) ပုရိသအဖြစ်မှမပြောင်း။
(၁၀) ပဉ္စာနန္တရိယကံမပြု။
(၁၁) နူသောသူမဖြစ်။
(၁၂) တိရစ္ဆာန်ငှက်မျိုး၌ နှံစုတ်ငှက်အောက် ငယ်သောကိုယ်ရှိသော တိရစ္ဆာန်မဖြစ်။
(၁၃) ခုပ္ပိပါသိကပြိတ္တာ,ကာလကဥ္စိကအသုရာမျိုးတို့၌ မဖြစ်။
(၁၄) အဝီစိငရဲ,လောကန္တရိက်ငရဲ၌မဖြစ်။
(၁၅) ကာမဘုံ၌မာရ်နတ်မဖြစ်။

(၁၆) ရူပဘုံတို့တွင်အသညသတ်,သုဒ္ဓါဝါသငါးဘုံတို့၌မဖြစ်။
(၁၇) အရူပဘုံ၌မဖြစ်။
(၁၈) တပါးသောစကြာဝဠာသို့မပြောင်း။

ဤကားဗျာဒိတ်ရပြီးသောဘုရားလောင်းတို့ မဖြစ်ထိုက်သည့်တဆယ့်ရှစ်ဌာနတည်း။

တနည်းအားဖြင့်ကား-ဗျာဒိတ်ရပြီးသောဘုရားလောင်းတို့သည် အဝီစိ၌မဖြစ်၊ လောကန္တရိက်ငရဲ၌မဖြစ်၊ ခုပ္ပိပါသ နိဇ္ဈာမတဏှိကပြိတ္တာမဖြစ်။ ကာလကဉ္စိကအသုရာမဖြစ်၊ ငယ်သောသတ္တဝါမဖြစ်၊ နားပင်းသူ, သူအ, သူဆွံ့မဖြစ်၊မိန်းမ, ဥဘတောဗျည်း, နပုံးပဏ္ဍုက်မဖြစ်၊ အာနန္တရိယကံကိုမပြု၊ အသညသတ်ဘုံ, သုဒ္ဓါဝါသဘုံတို့၌မဖြစ်၊ ဤကား ဗျာဒိတ်ရပြီးသောဘုရားလောင်းတို့မဖြစ်ထိုက်သောသဘော,မရောက်ထိုက်သောဌာနတို့တည်း။

၁၀။ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဘုရား,ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ,အဂ္ဂသာဝက, မဟာသာဝကတို့ခြားနားပုံ

(၁) သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဘုရားတို့သည် ခတ္တိယကုလ, ဗြာဟ္မဏကုလ၌သာဖြစ်ကုန်၏။
(၂) ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့သည် ခတ္တိယ, ဗြာဟ္မဏ, ဂဟပတိသုံးပါး၌ဖြစ်ကုန်၏။
(၃) အဂ္ဂသာဝကတို့သည် ခတ္တိယ, ဗြာဟ္မဏကုလနှစ်ပါး၌ဖြစ်ကုန်၏။
(၄) ဘုရားတို့သည် ဝိဝဋ္ဋဋ္ဌာယီကပ်၌ သာဖြစ်ကုန်၏၊အခြားကပ်တို့၌မဖြစ်ကုန်။
(၅) ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့သည် ဘုရားဖြစ်တော်မမူသော အာယုကပ်၌သာဖြစ်ကုန်၏။
(၆) ဘုရားတို့သည် မိမိလည်းသိသည်ဖြစ်ကုန်၏၊ သူကိုလည်းသိစေကုန်၏။
(၇) ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့သည် မိမိသာသိကုန်၏၊ သူတပါးကိုမသိစေနိုင်ကုန်၊ အတ္ထရသကိုသာထိုးထွင်း၍သိနိုင်ကုန်၏၊ ဓမ္မရသကိုထိုးထွင်း၍မသိနိုင်ကုန်၊လောကုတ္တရာဓမ္မကို ပညတ်သို့တင်၍မဟောနိုင်ကုန်၊အလုံးစုံတန်းခိုး,သမာပတ်,ပဋိသမ္ဘိဒါအပြားသို့ရောက်ကုန်၏၊ဘုရားမှသော်အောက်, သာဝကတို့၏အထက်ဖြစ်ကုန်၏၊ တပါးသောသူတို့ကို ရဟန်းပြု၍ အဘိသမာစာရိကဝတ်ကိုကျင့်

စေနိုင်ကုန်၏၊ ဥပုသ်ပြုသောအခါ စိတ္တသံလေခကိုပြုအပ်၏၊ ညစ်ညူးခြင်းသို့ မရောက်စေအပ်၊ တနည်းကား-လျော့သောလုံ့လ ဝီရိယရှိသည်မဖြစ်စေအပ်၊ တနည်းသန်္ဒါရ၏ဆုံးခြင်းသို့ ရောက်စေအပ်၏ဟူ၍ ဤသို့သောဥဒ္ဒေသဖြင့် ဥပုသ်ကိုပြုကုန်၏၊ ယနေ့ကား ဥပုသ်နေ့တည်းဟုဆိုကာ မတ္တဖြင့်လည်း ဥပုသ်ပြုကုန်၏၊ ဂန္ဓမာဒနတောင်, မဉ္ဇူသကသစ်ပင်ရင်း, ရတနာမဏ္ဍပ်၌စည်းဝေး၍ ပြုကြကုန်၏။

၁၂။ အသီတိမဟာသာဝကတို့၏အမည်နှင့် ဧတဒဂ်ရသောဂုဏ်ထူးများ

လက်ျာရံမဟာသာဝကလေးဆယ်

(၁) အရှင်သာရိပုတြာ — ပညာကြီးသောအရာ၌ဧတဒဂ်ရ။
(၂) အရှင်ကောဏ္ဍည — တရားဦးရ၍ ရတ္တညုအရာ၌ဧတဒဂ်ရ။
(၃) အရှင်ဘဒ္ဒိယ
(၄) အရှင်ဝပ္ပ
(၅) အရှင်မဟာနာမ်
(၆) အရှင်အဿဇိ
(၇) အရှင်နာလက
(၈) အရှင်ယသ
(၉) အရှင်ဝိမလ
(၁၀) အရှင်သုဗာဟု
(၁၁) အရှင်ဂဝမ္ပတိ
(၁၂) အရှင်ပုဏ္ဏဇိ
(၁၃) အရှင်ဥရုဝေလကဿပ — အခြံအရံ ပရိသတ် များသောအရာ၌ ဧတဒဂ်ရ။
(၁၄) အရှင်နဒီကဿပ
(၁၅) အရှင်ဂယာကဿပ
(၁၆) အရှင်မဟာကဿပ — ဓုတင်ကိုကျင့်ဆောင်ဟောပြောသောအရာ၌ ဧတဒဂ်ရ။
(၁၇) အရှင်ကစ္စည်း — အကျဉ်းပါဠိတော်ကို အကျယ်ဝေဘန်ဟောပြောသောအရာ၌ဧတဒဂ်ရ။
(၁၈) အရှင်မဟာကောဋ္ဌိတ — ပဋိသမ္ဘိဒါပတ္တအရာ၌ဧတဒဂ်ရ။

(၁၉) အရှင်မဟာကပ္ပိန ရဟန်းတို့ကိုဆုံးမသောအရာ၌ဧတဒဂ်ရ။
(၂၀) အရှင်စုန္ဒ
(၂၁) အရှင်ဥပါလိ ဝိနည်းကိုဆောင်သောအရာ၌ဧတဒဂ်ရ။
(၂၂) အရှင်အနုရုဒ္ဓါ ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ်အရာ၌ဧတဒဂ်ရ။
(၂၃) အရှင်ကင်္ခါရေဝတ ဈာန်ကိုများစွာဝင်စားသော အရာ၌-ဧတဒဂ်ရ။
(၂၄) အရှင်အာနန္ဒာ ဗဟုဿုတ, သတိမန္တ, ဂတိမန္တ, ဓိတိမန္တ, ဥပဋ္ဌာက ၅-ဌာန၌ဧတဒဂ်ရ။
(၂၅) အရှင်နန္ဒက ဘိက္ခုနီတို့ကိုဆုံးမသောအရာ၌ ဧတဒဂ်ရ။
(၂၆) အရှင်ဘဂု
(၂၇) အရှင်နန္ဒိယ
(၂၈) အရှင်ဘဒ္ဒိယ အမျိုးမြတ်သောအရာ၌ဧတဒဂ်ရ။
(၂၉) အရှင်ကိမိလ
(၃၀) အရှင်ရာဟုလာ သိက္ခာကာမအရာ၌ ဧတဒဂ်ရ။
(၃၁) အရှင်သီဝလိ လာဘ်များသောအရာ၌ ဧတဒဂ်ရ။
(၃၂) အရှင်ဒဗ္ဗ သံဃာတို့အားနေရာခင်းသောအရာ၌ဧတဒဂ်ရ။
(၃၃) အရှင်ဥပသေန ပရိသတ်နှင့်တကွ အလုံးစုံကြည်ညိုဘွယ်ရှိသော အရာ၌ ဧတဒဂ်ရ။
(၃၄) အရှင်ခဒိရရေဝတ အရည္ဍကင်ဓုတင်ဆောင်ရာ၌ဧတဒဂ်ရ။
(၃၅) အရှင်စူဠပုဏ္ဏ
(၃၆) အရှင်မဟာပုဏ္ဏ
(၃၇) အရှင်သောဏကောဠိဝိသ အာရဒ္ဓဝီရိယအရာ၌ ဧတဒဂ်ရ။
(၃၈) အရှင်သောဏကောဋိကဏ္ဏ ကောင်းသောစကားရှိရာ၌ ဧတဒဂ်ရ။
(၃၉) အရှင်ရာဓ ဘုရားဒေသနာဉာဏ်တော်အဆင့်ဆင့် ဖြစ်ကြောင်းဖြစ်သောအရာ၌ ဧတဒဂ်ရ။
(၄၀) အရှင်သုဘူတိ ကိလေသာကင်း၍ နေသော အရဏဝိဟာရ၊ အလှူခံထိုက်သောအရာတို့၌ ဧတဒဂ်ရ။

[လက်ျာရံမဟာသာဝက ၄၀၊ ၎င်း ၄၀-အနက် ဧတဒဂ်ရ ၂၂။]

လက်ဝဲရံမဟာသာဝကလေးဆယ်

(၁) အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန် တန်ခိုးကြီးသောအရာ၌ဧတဒဂ်ရ။
(၂) အရှင်အင်္ဂုလိမာလ
(၃) အရှင်ဝက္ကလိ သဒ္ဓါလွန်ကဲသောအရာ၌ဧတဒဂ်ရ။

(၄) အရှင်ကာဠုဒါယီ — ဆွေတော် မျိုးတော်တို့ကို ကြည်ညိုစေသော အရာ၌ဧတဒဂ်ရ။
(၅) အရှင်မဟာဥဒါယီ
(၆) အရှင်ပိလိန္ဒဝစ္ဆ — နတ်တို့ချစ်ခင်သောအရာ၌ ဧတဒဂ်ရ။
(၇) အရှင်သောဘိတ — ပုဗ္ဗေနိဝါသအဘိညာဉ်အရာ၌ ဧတဒဂ်ရ။
(၈) အရှင်ကုမာရကဿပ — ဆန်းကြယ်စွာ တရားစကား ဟောတတ်သော အရာ၌ ဧတဒဂ်ရ။
(၉) အရှင်ရဋ္ဌပါလ — သဒ္ဓါပဗ္ဗဇိတအရာ၌ ဧတဒဂ်ရ။
(၁၀) အရှင်ဝင်္ဂီသ — ဘုရားဂုဏ်တော်စသည်ကို ရုတ်ခြင်း ချီးမွမ်းဘွဲ့ဆိုနိုင်သောဉာဏ် ပဋိဘာန်ရှိသောအရာ၌ ဧတဒဂ်ရ။
(၁၁) အရှင်သဘိယ
(၁၂) အရှင်သေလ
(၁၃) အရှင်ဥပဝါဏ
(၁၄) အရှင်မေဃိယ
(၁၅) အရှင်သာဂတ — တေဇောဓာတ်ဝင်စားသောအရာ၌ ဧတဒဂ်ရ။
(၁၆) အရှင်နာဂိတ
(၁၇) အရှင်လကုဏ္ဍကဘဒ္ဒိယ — အသံသာယာသောအရာ၌ ဧတဒဂ်ရ။
(၁၈) အရှင်ပိဏ္ဍောလဘာရဒွါဇ — ရဲတင်းသောစကားကို ဆိုတတ်သော သီဟနာဒအရာ၌ဧတဒဂ်ရ။
(၁၉) အရှင်မဟာပန္ထက — အရူပဈာန်မှထ၍ မဂ်ကိုရသောသညာဝိဝဋ္ဋအရာ၌ ဧတဒဂ်ရ။
(၂၀) အရှင်စူဠပန္ထက — မနောမယ အဘိညာဉ် ဖန်ဆင်း နိုင်သော အရာ, စေတောဝိဝဋ္ဋအရာတို့၌ ဧတဒဂ်ရ။
(၂၁) အရှင်ဗာကုလ — အနာကင်းသောအရာ၌ဧတဒဂ်ရ။
(၂၂) အရှင်ကုဏ္ဍဓာန — စာရေးတံဦးယူသောအရာ၌ဧတဒဂ်ရ။
(၂၃) အရှင်ဒါရုစီရိယ — ခိပ္ပါဘိညာအရာ၌ဧတဒဂ်ရ။
(၂၄) အရှင်ယသောဇ
(၂၅) အရှင်အဇိတ
(၂၆) အရှင်တိဿ
(၂၇) အရှင်မေတ္တဂူ

(၂၈) အရှင်မန္တာနိပုတ္တပုဏ္ဏ····ဓမ္မကထိကအရာ၌တေဒဂ်ရ။
(၂၉) အရှင်မေတ္တဂူ
(၃၀) အရှင်ဇောတိက
(၃၁) အရှင်ဥပသီဝ
(၃၂) အရှင်နန္ဒ ဣန္ဒြေကိုစောင့်သောအရာ၌တေဒဂ်ရ။
(၃၃) အရှင်ဟေမက
(၃၄) အရှင်တောဒေယျ
(၃၅) အရှင်ကပ္ပ
(၃၆) အရှင်စတုကဏ္ဏိက
(၃၇) အရှင်ဘဒြာဝုဓ
(၃၈) အရှင်ပေါသလ္လ
(၃၉) အရှင်ပိင်္ဂိယ
(၄၀) အရှင်မောဃရာဇ ခေါင်းပါးသောသင်္ကန်းကိုဆောင်သော အရာ၌ တေဒဂ်ရ။

[လက်ဝဲရံမဟာသာဝက ၄၀၊ ၎င်း ၄၀—အနက် တေဒဂ်ရ ၁၉။]

၁၃။ နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူသော ဘုရားရှင်တို့၏ဝေမတ္တအကြောင်း

ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရားမှစ၍ နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူသော မြတ်စွာဘုရားတို့၏ ဝေမတ္တကား— အာယုဝေမတ္တ, ပမာဏဝေမတ္တ, ကုလဝေမတ္တ, ပဓာနဝေမတ္တ,ရသ္မိဝေမတ္တ,ယာနဝေမတ္တ, ဗောဓိဝေမတ္တ, ပလ္လင်္ကဝေမတ္တဟု ရှစ်ပါးတည်း၊ ထိုရှစ်ပါးတို့တွင်—

(၁) အာယုဝေမတ္တကား—ဒီပင်္ကရာ,ကောဏ္ဍည,အနောမဒဿီ,ပဒုမ, ပဒုမုတ္တရ, အတ္ထဒဿီ, ဓမ္မဒဿီ, သိဒ္ဓတ္ထ, တိဿ၊ ဤကိုးဆူသောဘုရားတို့သည် တသိန်းတမ်း၊ မင်္ဂလ,သုမန, သောဘိတ,နာရဒ, သုမေဓာ,သုဇာတ,ပိယဒဿီ,ဖုဿ၊ ဤရှစ်ဆူသောဘုရားတို့သည် ကိုးသောင်းတမ်း၊ ရေဝတ,ဝေဿဘူ၊ ဤနှစ်ဆူသော ဘုရားရှင်တို့သည် ခြောက်သောင်းတမ်း၊ ဝိပဿီဘုရားရှင်သည် ရှစ်သောင်းတမ်း၊ သိခီ, ကကုသန်, ကောဏာဂုံ, ကဿပ၊ ဤလေးဆူသောဘုရားရှင်တို့သည် အစဉ်အတိုင်း ခုနစ်သောင်း, လေးသောင်း,သုံးသောင်း,နှစ်သောင်းတမ်း၊ ငါတို့ဘုရားတရာတမ်း၊ဤကား အသက်တမ်းကိုဆိုသော အာယုဝေမတ္တတည်း။

(၂) ပမာဏဝေမတ္တကား– ဒီပင်္ကရာ, ရေဝတ, ပိယဒဿီ, အတ္ထဒဿီ, ဓမ္မဒဿီ, ဝိပဿီ- ဤခြောက်ဆူသောဘုရားတို့ ကိုယ်တော် အရပ်အတောင် ရှစ်ဆယ်၊ ကောဏ္ဍည, မင်္ဂလ, နာရဒ, သုမေဓာ-ရှစ်ဆယ့်ရှစ်တောင်၊ သုမန ဘုရား- အတောင်ကိုးဆယ်၊ သောဘိတ, အနောမဒဿီ, ပဒုမ, ပဒုမုတ္တရ, ဖုဿ- ငါးဆယ့်ရှစ်တောင်၊ သုဇာတာ-အတောင်ငါးဆယ်၊ သိဒ္ဓတ္ထ, တိဿ, ဝေဿဘူ- အတောင် ခြောက်ဆယ်၊ သိခီ-အတောင် ခုနစ်ဆယ်၊ ကကုသန်, ကောဏာဂုံ, ကဿပ- အစဉ်အတိုင်း အတောင် လေးဆယ်, သုံးဆယ်, နှစ်ဆယ်၊ ငါတို့ဘုရား- ဟဆယ့်ရှစ်တောင်၊ ဤကား ပမာဏဝေမတ္တတည်း။

(၃) ကုလဝေမတ္တကား– ကကုသန်, ကောဏာဂုံ, ကဿပ- ပုဏ္ဏားမျိုး၊ ကြွင်းသော ဘုရားရှင်တို့သည် မင်းမျိုး၊ ဤကား ကုလဝေ မတ္တတည်း။

(၄) ပဓာနဝေမတ္တကား– ဒီပင်္ကရာ, ကောဏ္ဍည, သုမန, အနောမ ဒဿီ, သုဇာတာ, သိဒ္ဓတ္ထ, ကကုသန်-ဆယ်လ ဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်ရသည်၊ မင်္ဂလ, သုမေဓာ, တိဿ, သိခီ- ရှစ်လ၊ ရေဝတ- ခုနစ်လ၊ သောဘိတ- လေးလ၊ ပဒုမ, အတ္ထဒဿီ, ဝိပဿီ- လခွဲ၊ နာရဒ, ပဒုမုတ္တရ, ဓမ္မဒဿီ, ကဿပ- ခုနစ်ရက်၊ ပိယဒဿီ, ဖုဿ, ဝေဿဘူ, ကောဏာဂုံ- ခြောက်လ၊ ငါတို့ဘုရား- ခြောက်နှစ်၊ ဤကား ပဓာနဝေမတ္တတည်း။

(၅) ရသ္မိဝေမတ္တကား– မင်္ဂလဘုရား- ရောင်ခြည်တော်လောကဓာတ် တသောင်းလုံးနှံ့၏၊ ပဒုမုတ္တရ- တဆယ့်နှစ်ယူဇနာ၊ ဝိပဿီ- ခုနစ်ယူဇနာ၊ သိခီ- သုံးယူဇနာ၊ ကကုသန်-ဆယ်ယူဇနာ၊ ငါတို့ဘုရား- တလံပမာဏ၊ ကြွင်းသောဘုရားတို့ကားအမြဲမရှိ၊ အလိုရှိတော်မူတိုင်း ထွန်းတောက်နိုင်၏၊ ဤကား ရသ္မိဝေမတ္တတည်း။

(၆) ယာနဝေမတ္တကား– ဒီပင်္ကရာ, သုမန, သုမေဓာ, ဖုဿ, သိခီ, ကောဏာဂုံ- ဆင်ယဉ်စီး၍ တောထွက်တော်မူသည်၊ ကောဏ္ဍည, ရေဝတ, ပဒုမ, ပိယဒဿီ, ဝိပဿီ, ကကုသန်-ရထားယာဉ်၊ မင်္ဂလ, သုဇာတာ, အတ္ထ ဒဿီ, တိဿ, ဂေါတမ- မြင်းယာဉ်၊ အနောမဒဿီ, သိဒ္ဓတ္ထ, ဝေဿဘူ- ထမ်းစင်ယာဉ်၊ နာရဒ, ဓမ္မဒဿီ, သောဘိတ, ပဒုမုတ္တရ, ကဿပ- ပြာသာဒ် ယာဉ်၊ ဤကား ယာနဝေမတ္တတည်း။

(၇) ဗောဓိဝေမတ္တကား–ဒီပင်္ကရာ-ညောင်ကြပ်၊ ကောဏ္ဍည, ဝေဿဘူ- အင်ကြင်း၊ ကကုသန်-ကုက္ကို၊ မင်္ဂလ, သုမန, ရေဝတ, သောဘိတ-ကံ့ကော်၊

အနောမဒဿီ—ထောက်ကြံ့၊ ပဒုမ,နာရဒ—ကြောင်လျှာကြီး၊ ပဒုမုတ္တရ—ထင်းရှူးပင်၊ သုမေဓာ, အတ္ထဒဿီ—တမာပင်၊ သုဇာတာ—ဝါးကြခတ်၊ ပိယဒဿီ—သျှိသျှား၊ ဓမ္မဒဿီ—သံသတ်၊ မျက်နှာပန်းလည်းဟူ၏၊ သိဒ္ဓတ္ထ—မဟာလှေကား၊ တိဿ—ပိတောက်ပင်၊ ဖုဿ—သျှိသျှား၊ သရက်လည်း ဟူ၏၊ ဝိပဿီ—သခွတ်၊ သိခီ—ပုဏ္ဍရိက်၊ သရက်ဖြူလည်းဟူ၏၊ ကောဏာဂုံ—ရေသဖန်း၊ ကဿပ-ပညောင်၊ ဂေါတမ—ညောင်ဗုဒ္ဓေဟပင်၌ ပွင့်တော်မူကုန်၏၊ ဤကားဗောဓိဝေမတ္တတည်း။

(၈) ပလ္လက်ဝေမတ္တကား—ဒီပင်္ကရာ, ရေဝတ, ဝိပဿီ,ပိယဒဿီ, ဓမ္မဒဿီ—ငါးဆယ့်သုံးတောင်ပလ္လင်ကျယ်၏၊ကောဏ္ဍည,မင်္ဂလ, နာရဒ,သုမေဓာ—ပလ္လင်ငါးဆယ့်ခုနစ်တောင်၊ သုမနဘုရား—ပလ္လင်အတောင်ခြောက်ဆယ်၊ သောဘိတ,အနောမဒဿီ,ပဒုမုတ္တရ—ပလ္လင်သုံးဆယ့်ရှစ်တောင်၊ သုဇာတာဘုရား—ပလ္လင်သုံးဆယ့်နှစ်တောင်၊ သိဒ္ဓတ္ထ,တိဿ, ဝေဿဘူ—ပလ္လင်အတောင်လေးဆယ်၊ ကောဏာဂုံဘုရား—ပလ္လင်အတောင်နှစ်ဆယ် ကဿပဘုရား—ပလ္လင်တဆယ့်ငါးတောင်၊ ဂေါတမဘုရား—ပလ္လင် တဆယ့်လေးတောင်၊ ဤကား ပလ္လက်ဝေမတ္တတည်း။

၁၄။ ဘုရားရှင်တို့ဓမ္မတာ အပြားသုံးဆယ်

(၁) ပစ္ဆိမဘဝိကဖြစ်သော ဘုရားလောင်းတို့သည် မယ်တော်ဝမ်း၌သာ ပဋိသန္ဓေနေတော်မူခြင်း,
(၂) ထက်ဝယ်ဖြင့်သာ အပသို့မျက်နှာပြု၍ နေတော်မူခြင်း,
(၃) မယ်တော်ရပ်လျက်သာ ဘွားတော်မူခြင်း,
(၄) တော၌သာ ဘွားတော်မူ၍ ဘွားပြီးနောက် ရွှေပြားထက်တွင် နင်းတော်မူခြင်း,
(၅) မြောက်သို့ ခုနစ်ဘဝါးလှမ်းတော်မူ၍ ခြင်္သေ့မင်းကဲ့သို့ ရဲရင့်စွာ သုံးခွန်းသောစကားကိုဆိုခြင်း,
(၆) နိမိတ်ကြီးလေးပါးကို ထင်၍ သားတယောက် ဘွားမြင်ပြီးမှ တောထွက်တော်မူခြင်း,
(၇) အရဟတ္တဓိုလ်၏တံခွန်ဖြစ်သော ရဟန်းအဖြစ်ကို ယူတော်မူခြင်း,
(၈) အယုတ်အားဖြင့် ခုနစ်ရက် ဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်တော်မူခြင်း,
(၉) ဘုရားဖြစ်အံ့သောနေ့၌ နို့ယနာဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးတော် မူခြင်း,
(၁၀) မြက်အခင်း၌နေ၍ ဘုရားဖြစ်တော်မူခြင်း,

(၁၁) အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးဖြန်းတော်၍ မာရ်စစ်သည်တို့ကို အောင်တော်မူခြင်း,
(၁၂) ဗောဓိပင်၌သာ ဝိဇ္ဇာသုံးပါးကို အစပြု၍ ဆအသာဓာရဏ စသောဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ကို ရတော်မူခြင်း,
(၁၃) ဗောဓိပင်အနီး၌သာလျှင် ခုနစ်ရက် ခုနစ်လီ နေတော်မူခြင်း,
(၁၄) တရားဟောတော်မူပါဟု သဟမ္ပတိဗြဟ္မာ တောင်းပန်ခြင်း,
(၁၅) ဣသိပတနမိဂဒါဝုန်တော၌သာ ဓမ္မစကြာတရားကို ဟောတော်မူခြင်း,
(၁၆) တပို့တွဲလပြည့်နေ့၌သာ ပါတိမောက်ကို ပြတော်မူခြင်း,
(၁၇) ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌သာ အမြဲနေတော်မူခြင်း,
(၁၈) သာဝတ္ထိပြည်၌သာ ယမိုက်ပြာဋိဟာတို့ကို ပြတော်မူခြင်း,
(၁၉) တာဝတိံသာ၌သာ အဘိဓမ္မာတရားကို ဟောတော်မူခြင်း,
(၂၀) သင်္ကဿနဂိုရ်ပြည်သို့သာ တာဝတိံသာမှ သက်တော်မူခြင်း,
(၂၁) ဖလသမာပတ်ကို ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ဝင်စားတော်မူခြင်း,
(၂၂) ညဉ့်ဦးယာမ်, မိုးသောက်ယာမ်တို့၌ ကျွတ်ထိုက်သော ဝေနေယျတို့ကို မပြတ်ကြည့်ရှုတော်မူခြင်း,
(၂၃) အကြောင်းရှိလျှင် ရဟန်းတို့အား ဝိနည်း သိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပညတ်တော်မူခြင်း,
(၂၄) အတ္ထုပ္ပတ္တိရှိလျှင် ဇာတ်တရားကို ဟောတော်မူခြင်း,
(၂၅) ဆွေတော်မျိုးတော်တို့၏ အစည်းအဝေး၌သာ ဗုဒ္ဓဝင်တရားကို ဟောတော်မူခြင်း,
(၂၆) အာဂန္တုကရဟန်းတို့နှင့် အစေ့အစပ် ပဋိသန္ထာရကို ပြုတော်မူခြင်း,
(၂၇) ဝါကျွတ်ပြီးသော် ဒါယကာတို့အား ပန်ကြားပြီးမှ ကြွတော်မူခြင်း,
(၂၈) နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း ဆွမ်းမဘုဉ်းပေးမီ ပုရေဘတ္တကိစ္စ,ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီး ပစ္ဆာဘတ္တကိစ္စ, ညဉ့်ဦးယာမ်၌ ပုရိမယာမကိစ္စ, သန်ခေါင်ယာမ်၌ မဇ္ဈိမယာမကိစ္စ, မိုးသောက်ယာမ်၌ ပစ္ဆိမယာမကိစ္စတို့ကို ပြုတော်မူခြင်း,

(၂၉) ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူအံ့သောနေ့၌ သားပြွမ်းဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးတော်မူခြင်း,

(၃၀) ကုဋေ နှစ်သန်း လေးသိန်းသော ဖလသမာပတ်တို့ကို ဝင်စားတော်မူ၍ အနုပါဒိသေသ နိဗ္ဗာန်စံယူတော်မူခြင်း,

ဤသို့လျှင် ဘုရားရှင်တို့ဓမ္မတာ အပြားသုံးဆယ်ဖြစ်သတည်း။

၁၅။ ဘုရားရှင်တို့မစွန့်အပ်သောအရပ် ၄–ပါးအကြောင်း

(၁) ပလ္လင်္ကဝရဋ္ဌာန–ဗောဓိပင်နှင့်ပလ္လင်တော်နေရာ,

(၂) ဓမ္မစက္က ပဝတ္တနဋ္ဌာန–ဓမ္မစကြာ တရားကို ဟောတော်မူရာ မိဂဒါဝုန်တော,

(၃) သင်္ကဿနဂရဒွါရေပဌမကပါဒဋ္ဌာန–တာဝတိံသာ နတ်ပြည်မှ ဆင်းသက်သောအခါ သင်္ကဿနဂိုရ်မြို့တံခါး၌ ပဌမခြေတော်ချရာအရပ်,

(၄) ဇေတဝနမဉ္စဋ္ဌာန–ဇေတဝန်ကျောင်းတော် ဂန္ဓကုဋီ၌ ညောင်စောင်းလေးချောင်းတည်ရာ,

ဤသို့လျှင် ဘုရားရှင်တို့ မစွန့်အပ်သောအရပ် ၄–ပါးဖြစ်သတည်း။

၁၆။ ၃၂–ပါးသောလက္ခဏာတော်ကြီးအကြောင်း

(၁) သုပ္ပတိဋ္ဌိတပါဒေါ–ရွှေခြေနင်းကဲ့သို့ မြေ၌ညီညွတ်စွာတည်သော ဘဝါးရှိတော်မူ၏။

(၂) စက္ကင်္ကိတပါဒေါ–တထောင်သောအကန့်အကွက် ပုံတောင်းနှင့်တကွသော အလုံးစုံပြည့်သော စက်ရတနာတို့ဖြင့် ဆန်းကြယ်သောခြေဘဝါးရှိတော်မူ၏။

(၃) အာယတပဏှိ–ဘဝါး၏ လေးဘို့ တဘို့ ကြွင်းသောကြောင့် ရှည်သောဖနောင့်တော်လည်း ရှိ၏။

(၄) ဒီဃင်္ဂုလိ–ရှည်သောလက်ချောင်း,ခြေချောင်းရှိတော်မူ၏။

(၅) မုဒုတလုဏှဟတ္ထပါဒေါ–နူးညံ့သိမ်မွေ့သော လက်ဘဝါး, ခြေဘဝါးရှိတော်မူ၏။

(၆) ဇာလဟတ္ထပါဒေါ—ကွန်ရက်ကဲ့သို့သော လက်ကြား, ခြေကြား, ရှိတော်မူ၏။

(၇) ဥဿင်္ခပါဒေါ—ခြေဖမိုးထက် တက်သောဖမျက်ရှိတော်မူ၏။

(၈) ဧဏီဇင်္ဃော—ဧဏီမည်သော သား၏မြင်းခေါင်းကဲ့သို့ ညီညွတ်သော လုံးသောမြင်းခေါင်းရှိတော်မူ၏။

(၉) ဌိတကဇာဏုအာမာသော—ရပ်လျက် မကိုင်း မညွတ်ဘဲ လက်တော်ဖြင့် ပုဆစ်တော်ကို သုံးသပ်တော်မူနိုင်၏။

(၁၀) ကောသောဟိတဝတ္ထဂုယှော—အအိမ် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အင်္ဂါဇာတ်ရှိတော်မူ၏။

(၁၁) သုဝဏ္ဏဝဏ္ဏော—ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော တင့်တယ်သော အရေအဆင်းရှိတော်မူ၏။

(၁၂) သုခုမဆဝိ—သိမ်မွေ့သောအရေရှိတော်မူ၏။

(၁၃) ဧကေကလောမော—တချောင်း တချောင်းစီသော အမွေးရှိတော်မူ၏။

(၁၄) ဥဒ္ဓဂ္ဂလောမော—အထက်သို့တက်သော မွေးညှင်းရှိတော်မူ၏။

(၁၅) ဗြဟ္မုဇုဂတ္တော—ဗြဟ္မာမင်းကဲ့သို့ ဖြောင့်မတ်သော ကိုယ်ရှိတော်မူ၏။

(၁၆) သတ္တုဿဒေါ—ခြေဖမိုးတော်နှစ်ဘက်, လက်ဖမိုးတော်နှစ်ဘက်, ပခုံတော်နှစ်ဘက်, လည်ကုပ်တော်တည်းဟူသော ခုနစ်ပါးသော အရပ်တို့၌ ပြည့်ဖြိုးသော အသားရှိတော်မူ၏။

(၁၇) သီဟပုဗ္ဗဒ္ဓကာယော—ခြင်္သေ့မင်း၏ ရှေ့ထက်ဝက်ကဲ့သို့ ပြည့်ဖြိုးသော ကိုယ်ရှိတော်မူ၏။

(၁၈) စိတန္တရံသော—ရေစီးကြောင်းမထင် ပြည့်ဖြိုးသော ကိုယ်တော်ရှိတော်မူ၏။

(၁၉) နိဂြောဓပရိမဏ္ဍလော—ကိုယ်တော်နှင့် အလုံးတော်မျှသည်ဖြစ်၍ ပညောင်ပင်ကဲ့သို့ ဝန်းသော ကိုယ်ရှိတော်မူ၏။

(၂၀) သမဝဋ္ဋက္ခန္ဓော—ကောင်းစွာလုံးသော မုရိုးစည်နှင့်တူသောလည်ရှိတော်မူ၏။

(၂၁) ရသဂ္ဂသဂ္ဂီ—အရသာကို ဆောင်တတ်သော ခုနစ်ထောင်သော ကောင်းသော အကြောရှိတော်မူ၏။

(၂၂) သီဟဟနု–ခြင်္သေ့မင်း၏ မေးကဲ့သို့ တဆယ့်နှစ်ရက်၌ တက်၍ ထွန်းသော လဝန်းနှင့်တူသော မေးရှိတော်မူ၏။
(၂၃) စတ္တာလီသဒန္တော–လေးဆယ်စေ့သော သွားရှိတော်မူ၏။
(၂၄) သမဒန္တော–လွှဖျားဖြင့်ဖြတ်သောခရုသင်းပြားကဲ့သို့ညီညွတ်သော သွားရှိတော်မူ၏။
(၂၅) အဝိရဠဒန္တော–မကျဲသော သွားရှိတော်မူ၏။
(၂၆) သုသုက္ကဒါဌော–အလွန်ဖြူစင်သော စွယ်တော်ရှိတော်မူ၏။
(၂၇) ပဟူတဇိဝှေါ–နူးညံ့ရှည်ပြန့်သော လျှာရှိတော်မူ၏။
(၂၈) ဗြဟ္မဿရော–ဗြဟ္မာမင်း၏ အသံနှင့်တူသော သာယာသောအသံ ရှိတော်မူ၏။
(၂၉) အဘိနီလနေတ္တော–အလွန်ညိုသော မျက်စိရှိတော်မူ၏။
(၃၀) ဂေါပခုမော–ယနေ့မွေးသော နွားငယ်၏ မျက်လုံးနှင့် တူသော မျက်လုံးရှိတော်မူ၏။
(၃၁) ဥဏ္ဏာ–မျက်မှောင်လယ်၌ဖြူသော နူးညံ့စွာသောလဲဝါပုံနှင့်တူသော ဥဏ္ဏာလုံမွေးရှင်ရှိတော်မူ၏။
(၃၂) ဥဏှိသသီသော-သင်းကျစ်ဘွဲ့သကဲ့သို့ ဆံအရင်း၌ အသားအရေ တို့ဖြင့် တင့်တယ်သော ဦးခေါင်းရှိတော်မူ၏။

ဤကား ၃၂-ပါးသောလက္ခဏာတော်ကြီးတည်း။

၁၇။ လက္ခဏာတော်ငယ် ၈၀-အကြောင်း

(၁) တမ္ဗနခေါ-နီသော ခြေသည်းလက်သည်း ရှိတော်မူ၏။
(၂) တုင်္ဂနခေါ-မြင့်ခုံးသော ခြေသည်းလက်သည်း ရှိတော်မူ၏။
(၃) သိနိဒ္ဓနခေါ-ပြေပြစ်သော ခြေသည်းလက်သည်း ရှိတော်မူ၏။
(၄) ဝဋ္ဋင်္ဂုလိ-လုံးသော ခြေချောင်းလက်ချောင်း ရှိတော်မူ၏။
(၅) စိတင်္ဂုလိ-စိပ်သော ခြေချောင်းလက်ချောင်း ရှိတော်မူ၏။
(၆) အနုပုဗ္ဗင်္ဂုလိ- အစဉ်အားလျော်စွာ ညီညွတ်သော ခြေချောင်း လက်ချောင်း ရှိတော်မူ၏။
(၇) နိဂူဠဂေါပ္ဖကော-မထင်သော ဖမျက်ရှိတော်မူ၏။
(၈) သမပါဒေါ-ညီညွတ်စွာသော ငါးချောင်းသော ခြေတော်ရှိတော် မူ၏။

(၉) ဂဇသမာနက္ကမော-ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းနှင့်တူသော ခြေတော်ဖြန့်သွားခြင်း ရှိတော်မူ၏။

(၁၀) သီဟသမာနက္ကမော-ခြင်္သေ့နှင့်တူသော ခြေတော်ဖြန့် သွားခြင်းရှိတော်မူ၏။

(၁၁) ဥသဘသမာနက္ကမော-ဥသဘနွားနှင့်တူသောခြေတော်ဖြန့်သွားခြင်းရှိတော်မူ၏။

(၁၂) ဟံသသမာနက္ကမော- ဟင်္သာမင်းနှင့်တူသော ခြေတော်ဖြန့်သွားခြင်းရှိတော်မူ၏။

(၁၃) ဒက္ခိဏာဝဋ္ဋဂတိ-လက်ျာရစ်လည်၍ ကြွတော်မူလေ့ရှိ၏။

(၁၄) သမန္တတောစာရုဇာဏုမဏ္ဍလော- ထက်ဝန်းကျင် ပုဆစ်တော်အဝန်း၏တင့်တယ်ခြင်းရှိတော်မူ၏။

(၁၅) ဣဘကရသဒိသဦရုဘုဇော- ဆင်နှာမောင်းနှင့်တူသော ပေါင်, လက်ရုံးရှိတော်မူ၏။

(၁၆) ပရိပုဏ္ဏပုရိသဗျဉ္ဇနော- ထက်ဝန်းကျင်ပြည့်စုံသော ယောက်ျားနိမိတ်ရှိတော်မူ၏။

(၁၇) သုဝိဘတ္တဂတ္တော- ကောင်းစွာ ဝေဘန်အပ်သော ကိုယ်ရှိတော်မူ၏။

(၁၈) အနုပုဗ္ဗစာရုဂတ္တော- အစဉ်အတိုင်း တင့်တယ်စွာတက်သော ကိုယ်ရှိတော်မူ၏။

(၁၉) အနုပုဗ္ဗရုစိရဂတ္တော-အစဉ်အားလျော်စွာ ပြိုးပြိုးပြက်သော ကိုယ်ရှိတော်မူ၏။

(၂၀) အနူနာနုဏ္ဏတသမဂတ္တော—ပါးရာမမို့ ပျိုရာမကြို့သော ကိုယ်တော်ရှိတော်မူ၏။

(၂၁) မုဒုဂတ္တော—နူးညံ့သောကိုယ်ရှိတော်မူ၏။

(၂၂) သိနိဒ္ဓဂတ္တော—ပြေပြစ်သောကိုယ်ရှိတော်မူ၏။

(၂၃) သုခုမာလဂတ္တော—သိမ်မွေ့သောကိုယ်ရှိတော်မူ၏။

(၂၄) အလီနဂတ္တော—မတွန့်လိပ်သောကိုယ်ရှိတော်မူ၏။

(၂၅) တိလကာဒိဝိရဟိတဂတ္တော—မှည့်မည်းစသည်မှကင်းသော ကိုယ်ရှိတော်မူ၏။

(၂၆) မလဝိရဟိတဂတ္တော-အညစ်အကြေးကင်းသောကိုယ်ရှိတော်မူ၏။

(၂၇) သုဝိသုဒ္ဓဂတ္တော—အထူးသဖြင့်စင်ကြယ်သောကိုယ်ရှိတော်မူ၏။

(၂၈) ကောဝိုသဟာသဟတ္ထိဗလရော— ကာဠာဝကဆင် ကုဋေတထောင်အားကိုဆောင်တော်မူနိုင်၏။

(၂၉) အတိဝိယဥဇုလိတသောမ္မဂတ္တော—အလွန်တောက်ပသော ပြိမ်းချမ်းသောကိုယ်ရှိတော်မူ၏။

(၃၀) သုဂန္ဓမုဒ္ဓေါ—မွှေးကြိုင်သောမဏိတော်ရှိတော်မူ၏။

(၃၁) သုဂန္ဓတနုကော—မွှေးကြိုင်သောကိုယ်ရှိတော်မူ၏။

(၃၂) သုဂန္ဓမုခေါ—မွှေးကြိုင်သောခံတွင်းရှိတော်မူ၏။

(၃၃) အတိသုခုမအဿာသပဿာသဓရော—အလွန်သိမ်မွေ့သော ထွက်သက်ဝင်သက်ကိုဆောင်သောကိုယ်ရှိတော်မူ၏။

(၃၄) ပရိမဏ္ဍလကာယပ္ပဘာဝေါ—တလံမျှလောက်သော ကိုယ်တော်ရောင်အဝန်းရှိတော်မူ၏။

(၃၅) သမလောမော—ညီညွတ်သောမွေးညှင်းရှိတော်မူ၏။

(၃၆) ကောမလဒလောမော—မစေးမပျစ်သောမွေးညှင်းရှိတော်မူ၏။

(၃၇) ဒက္ခိဏာဝဋ္ဋလောမော—လက်ျာရစ်လည်သော မွေးညှင်း ရှိတော်မူ၏။

(၃၈) သိနိဒ္ဓလောမော—ပြေပြစ်သောမွေးညှင်းရှိတော်မူ၏။

(၃၉) ဘိဒ္ဒဉ္ဇနနဂသိရိနီလလောမော—ပေါက်ကွဲသော မျက်စဉ်းတောင်အသရေကဲ့သို့ ညိုသောမွေးညှင်းရှိတော်မူ၏။

(၄၀) ဒက္ခိဏာဝဋ္ဋနာဘိ—လက်ျာရစ်လည်သောချက်ရှိတော်မူ၏။

(၄၁) အဘိန္နနာဘိ—မပေါက်မကွဲသောချက်ရှိတော်မူ၏။

(၄၂) ဂမ္ဘီရနာဘိ—နက်သောချက်ရှိတော်မူ၏၊

(၄၃) ဂမ္ဘီရပါဏိလေခေါ—နက်သောလက်ကြားအရေးရှိတော်မူ၏။

(၄၄) ဥဇုကလေခေါ—ဖြောင့်သောလက်ကြားအရေးရှိတော်မူ၏။

(၄၅) အာယတလေခေါ—ရှည်သောလက်ကြားအရေးရှိတော်မူ၏။

(၄၆) သုရုစိသဏ္ဌာနလေခေါ- နှစ်လိုဘွယ်သော သဏ္ဌာန် ရှိသော အရေးရှိတော်မူ၏။

(၄၇) ပရိပုဏ္ဏကပေါလော-ပြည့်ဖြိုးသော ပါးစောင်ရှိတော်မူ၏။

(၄၈) အာယတဝဒနိ-ရှည်သော နှုတ်ခမ်းရှိတော်မူ၏။

(၄၉) ဝိသုဒ္ဓဒါဌော-အထူးသဖြင့် စင်ကြယ်သော စွယ်တော်ရှိတော်မူ၏။

(၅၀) ရတ္တောဋ္ဌော-နီမြန်းသော နှုတ်ခမ်းတော်ရှိတော်မူ၏။

(၅၁) ဝဋ္ဋဒါဌော-လုံးသော စွယ်တော်ရှိတော်မူ၏။

(၅၂) တိက္ခဒါဌော-ထက်သော စွယ်တော် ရှိတော်မူ၏။
(၅၃) အတိသုက္ကဒန္တော-အလွန်ဖြူသောသွားရှိတော်မူ၏။
(၅၄) ရတ္တဋ္ဌိဗိမ်သော-နီမြန်းသော သွားဖုံးရှိတော်မူ၏။
(၅၅) မုဒုတနုကဇိဝှော-နူးညံ့သော ပါးသောလျှာရှိတော်မူ၏။
(၅၆) ရတ္တဇိဝှော-နီသောလျှာ ရှိတော်မူ၏။
(၅၇) တုင်္ဂနာသော-မြင့်သော နှာရောင်ရှိတော်မူ၏။
(၅၈) အာယတဝိသာလနေတ္တော-ရှည်သော ကျယ်ပြန့်သော မျက်ကွင်း ရှိတော်မူ၏။
(၅၉) ပဉ္စပသာဒဝန္တနေတ္တော-ကြည်လင်သောငါးပါးသော အဆင်းရှိ သော မျက်လုံးရှိတော်မူ၏။
(၆၀) အကုဋိလဂ္ဂပခုမော-မကောက်သော အဖျားရှိသော မျက်ခုံးမွေး ရှိတော်မူ၏။
(၆၁) သုသဏ္ဌိတဘမုကော-ကောင်းသောသဏ္ဌာန်ရှိသော မျက်မှောင် ရှိတော်မူ၏။
(၆၂) အာယတမဟန္တဘမုကော-ရှည်သော ကြီးသော မျက်မှောင် ရှိတော်မူ၏။
(၆၃) အနုနတဘမုကော-သက်တင်ရေးကဲ့သို့ ညွတ်သော မျက်မှောင် ရှိတော်မူ၏။
(၆၄) သဏှလောမဘမုကော-သိမ်မွေ့သောမျက်မှောင်မွေးရှိတော်မူ၏။
(၆၅) အနုနတရုစိရကဏ္ဏော-စဉ်းငယ်ညွတ်သော နှစ်လို ဘွယ်သော နားရှိတော်မူ၏။
(၆၆) အာယတကဏ္ဏော-ရှည်သော နားရှိတော်မူ၏။
(၆၇) အာယတပုထုလနလာဋသောဘော-ရှည်သော အထူးထူး တင့် တယ်စွာသော နဖူးရှိတော်မူ၏။
(၆၈) နိဂဏ္ဌသိရော-ထွတ်မြင်းမရှိသော ဦးခေါင်းရှိတော်မူ၏။
(၆၉) နိဂ္ဂဏ္ဍသိရော-ရှိုင်းနိမ့်ခြင်းမရှိသော ဦးခေါင်းရှိတော်မူ၏။
(၇၀) ဆတ္တနိဘစာရုသီသော— ထီးနှင့်တူသော တင့်တယ်သော ဦး ခေါင်း ရှိတော်မူ၏။
(၇၁) သုနီလကေသော—အလွန် မည်းနက်သောဆံတော်ရှိတော်၏။
(၇၂) သုသဏှကေသော—အလွန် သိမ်မွေ့သော ဆံတော် ရှိတော်မူ၏။
(၇၃) သိနိဒ္ဓကေသော—ပြေပြစ်သော ဆံတော်ရှိတော်မူ၏။

(၇၄) သုသဏ္ဌာနကေသော—အလွန် ကောင်းသော သဏ္ဌာန် ရှိသော ဆံတော်ရှိတော်မူ၏။
(၇၅) အကုလိတကေသော—မထွေးမရှုက်သော ဆံတော်ရှိတော်မူ၏။
(၇၆) သမကေသော—ညီညွတ်သောဆံတော်ရှိတော်မူ၏။
(၇၇) ကောမလကေသော—နူးညံ့သောဆံတော်ရှိတော်မူ၏။
(၇၈) နာနာဝဋ္ဋိတကေသော—အသီးအသီးတည်သော ဆံတော် ရှိတော်မူ၏။
(၇၉) နန္ဒိယာဝဋ္ဋမိဝ ဒက္ခိဏာဝဋ္ဋကေသော— ဦးစောက်ပန်းကဲ့သို့ လက်ျာရစ်လည်သော ဆံတော်ရှိတော်မူ၏။
(၈၀) ကေတုမာလာဝိနဒ္ဓေါ—ထိပ်တော်၌ ဘျောင်စုတည်း ဟူသော ကေတုမာလာရှိတော်မူ၏။

ဤကား လက္ခဏာတော်ငယ် ၈၀-တည်း။

၁၀။ ၁၀၈-ကွက်စက်လက္ခဏာတော်အကြောင်း၊

(၁) လှံမ,
(၂) အိမ်မွန်,
(၃) ဇလပ်ပန်း,
(၄) လည်ရေးသုံးဆင့်,
(၅) ဦးစောက်ပန်း,
(၆) ထမင်းပွဲတည်ဟန်,
(၇) ရွှေသလွန်,
(၈) ချွန်းတောင်း,
(၉) ပြာသာဒ်,
(၁၀) တံခါးတိုင်,
(၁၁) ထီးဖြူ,
(၁၂) သံလျက်,
(၁၃) ထန်းရွက်ယပ်,
(၁၄) ဥဒေါင်းမြီးယပ်,
(၁၅) သင်းကျစ်,
(၁၆) ပတ္တမြားသပိတ်,
(၁၇) ပန်းဆိုင်း,
(၁၈) ကြာမျိုးငါးပါး,
(၁၉) မှန်ညင်း ဖြူစွေ့ စသည် ဖြင့် ပြည့်သောအိုး,
(၂၀) မှန်ညင်း ဖြူစွေ့ စသည် ဖြင့် ပြည့်သောခွက်,
(၂၁) သမုဒ္ဒရာ,
(၂၂) စကြဝဠာတောင်,
(၂၃) ဟိမဝန္တာတောင်,
(၂၄) နေ,
(၂၅) လ,
(၂၆) နက္ခတ်,
(၂၇) ကျွန်းငယ်နှစ်ထောင် အရံနှင့် တကွ ကျွန်းကြီးလေးခု,
(၂၈) စကြာမင်း,
(၂၉) လက်ျာရစ်လည်သောခရုသင်း,
(၃၀) ငါးကြင်းအစုံ,
(၃၁) စကြာရတနာ,

(၃၉) သိတာခုနစ်တန်,
(၄၆) တောင်စဉ်ခုနစ်ထပ်,
(၅၃) အိုင်ကြီးခုနစ်အိုင်,
(၆၀) ဂဠုန်,
(၆၁) မိကျောင်း,
(၆၂) တံခွန်,
(၆၃) ကုဏ္ဍား,
(၆၄) သံလျင်း,
(၆၅) သားမြီးယပ်,
(၆၆) ကေလာသဘတောင်,
(၆၇) မြင်းသေ့မင်း,
(၆၈) ကျားမင်း,
(၆၉) ဝဠာဟကမြင်းပျံ,
(၇၀) ဥပေါသထဆင်,
(၇၁) ဆဒ္ဒန်ဆင်,
(၇၂) ရောဝဏ်ဆင်,
(၇၃) နဂါးမင်း,
(၇၄) ဟင်္သာမင်း,
(၇၅) ဥသဘနွားမင်း,
(၇၆) မကာရုံ,
(၇၇) ရွှေလှေ,
(၇၈) မျက်နှာလေးဘက်,
(၇၉) နွားသားအမိ,
(၈၀) ကိန္နရာဖို,
(၈၁) ကိန္နရီမ,
(၈၂) ကရဝိက်ငှက်,
(၈၃) ဥဒေါင်း,
(၈၄) ကြိုးကြာ,
(၈၅) စက္ကဝက်,
(၈၆) ဇီဝဇိုး,
(၈၇) နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်,
(၈၃-၁၀၈) ဗြဟ္မာ့ပြည်၁၆-ထပ်၊

ဤကား ဘဝါးတော်၌ ၁၀၈-ကွက်စက် လက္ခဏာတည်း။

၁၉။ ရောင်ခြည်တော် ၆-သွယ်

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီးနောက် ရတနာဃရသို့ ရောက်တော်မူပြီး၍ အဘိဓမ္မာခုနစ်ကျမ်းတွင် အနန္တနယဖြစ်သော သမန္တ ပြဋ္ဌာန်းကျမ်းကိုသုံးသပ်တော်သည့်အခါ နီလ, ပီတ, လောဟိတ, ဩဒါတ, မဉ္ဇိဋ္ဌ,ပဘဿရဟုဆိုအပ်သော အညို,အရွှေ, အနီ,အဖြူ, အမောင်း, ပြိုးပြိုး ပြက် တခဲနက်သော ရောင်ခြည်တော်ခြောက်သွယ်တို့သည် ထွက်ကုန်၏။

(၁) ညိုသောရောင်ခြည်တော်တို့သည် ဆံတော်, မွေးညှင်းတော်, မုတ်ဆိတ်တော်,မျက်တောင်တော်, မျက်မှောင်တော်ဟု ဆိုအပ်သော ညိုရာမှိုင်းရာ စိမ်းပြာမှောင်သင့်သောအရပ်တို့မှ ထွက်ကုန်၏။

(၂) ရွှေသောရောင်ခြည်တော်တို့သည်ကား နဖူးတော်ဖျားမှ သည် ဘဝါးတော် အဆုံးတိုင်အောင် အလုံးစုံဟုဆိုအပ်သော ကိုယ်

တော်၏ အရေတော်, မျက်လုံးမျက်လွှာ, မျက်နှာတော်မှစ၍ ရွှေသင့် ဝါသင့် တောက်ထွန်းလင်းထိန်သင့်သောအရပ်တို့မှ ထွက်ကုန်၏။

(၃) နီသောရောင်ခြည်တော်တို့သည်ကား အသွေး, အသား, လက်ဘဝါး, ခြေဘဝါးတော်, ခြေသည်း, လက်သည်းတော်, မျက်စိ, မျက်လွှာ, လျှာတော်,ခံတွင်း, နှုတ်ဖျား, သွားဖုံး, အာစပ် နီအပ်သမျှသော အရပ်တို့မှ ထွက်ကုန်၏။

(၄) ဖြူသောရောင်ခြည်တော်တို့သည်ကား အရိုးတော်, သွားတော်, ဗွယ်တော်, မျက်လုံးတော်စွန်းတို့မှစ၍ ဖြူသင့်သော အရပ်တို့မှ ထွက်ကုန်၏။

(၅-၆) မောင်းသော, ပြိုးပြိုးပြက်သော ရောင်ခြည်တော်တို့သည်ကား တရာ့ရှစ်ကွက် စက်မြတ်ရတနာတည်ရာဘဝါးတော်အပြင်မှစ၍ အထက်ဆံဖျားတိုင်အောင်ကိုယ်တော်အလုံးမှထွက်ကုန်၏။

ဤသို့ ထွက်ပေါ်သော ရောင်ခြည်တော်ခြောက်သွယ်တို့သည် နှစ်သိန်းလေးသောင်းအထုရှိသော မြေကြီးနှင့်တကွ မြေကိုခံသော ယူဇနာလေးသိန်းရှစ်သောင်းအထုရှိသောရေကိုဖေါ်င်း,ဖေါ်င်းရေကိုခံသော ယူဇနာကိုးသိန်းခြောက်သောင်းအထုရှိသောလေကိုဖေါ်င်း ဘောက်ထွင်း၍ အောက်အဇဋာကာသ ကောင်းကင်ပြင်သို့ ပြေး၏၊ အထက်သို့လည်း နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်, ဗြဟ္မာနှစ်ဆယ်ကိုလွန်၍ အဇဋာကာသကောင်းကင်တိုင်ပြေးလေ၏၊ ရှေ့, နောက်, လက်ဝဲ,လက်ျာ, ဘီလာအားဖြင့် အဆုံးမရှိ အနန္တလောကဓာတ်စကြဝဠာအရပ်သို့လည်း ပြေးလေကုန်၏၊ နေရောင်, လရောင်, နတ်ဗြဟ္မာတို့၏ ကိုယ်ရောင်စသော အရောင်တကာတို့ကို ဖုံးလွှမ်းပျောက်ပစေ၏၊ လက္ခဏာရောင်ခြည်တော်, အသီတိနိစ္စလဗျဉ္ဇနရောင်ခြည်တော်, အနန္တဒိသာဖရဏာရောင်ခြည်တော်ဟူ၍ သုံးပါးပြားသည်တွင် ထိုဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော ရောင်ခြည်တော်တို့သည် အနန္တဒိသာဖရဏာရောင်ခြည်တော်မည်ကုန်၏။

(၁) လက္ခဏာရောင်ခြည်တော်ကား ဘုရားတော်မှုစဉ် ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော ကိုယ်တော်ဖြစ်၍ ထက်ဝန်းကျင် တလံမျှလောက် တောက်ပလျှက် တည်သော ရောင်ခြည်တော်တည်း။

(၂) အသီတိနိစ္စလင္ဗိတိရောင်ခြည်တော်ကား တန်းနိုးတော်ဖြင့် မဘန် ဆင်းမူ၍ ပကတိနေ့,ညဥ့်မပြတ် အတောင်ရှစ်ဆယ်မျှသောအရပ် ၌တည်သော ရောင်ခြည်တော်တည်း။
(၃) အနန္တဒိသာဗရဏာ ရောင်ခြည်တော်ကား အလိုတော်ရှိက အဆုံးမရှိသောအရပ်သို့ပင်နှံ၍ အထက်ဆိုခဲ့သည့်နည်းအတိုင်း အောက်အဇဋာကာသ,အထက်အဇဋာကာသ,အနန္တစကြဝဠာ ဘီလာထုတ်ချင်း အကြွင်းမရှိထွန်းလင်းနိုင်သော ရောင်ခြည် တော်တည်း။

၂၀။ မြတ်စွာဘုရား၏မျက်လုံးတော်အဆင်း ၅–ပါး

(၁) အောင်မည်းညိုပွင့်သဏ္ဍာန်ကဲ့သို့ နီလ-ညိုသော အဆင်းလည်း တပါး။
(၂) မဟာလှေကားပွင့်သဏ္ဍာန်ကဲ့သို့ ပီတ-ရွှေသော အဆင်းလည်း တပါး။
(၃) လယ်ခေါင်ရန်းပွင့်သဏ္ဍာန်ကဲ့သို့ လောဟိတ- နီသော အဆင်း လည်းတပါး။
(၄) သောက်ရှူးကြယ်ရောင် သဏ္ဍာန်ကဲ့သို့ ဩဒါတ-ဖြူသော အဆင်း လည်းတပါး။
(၅) မင်,မီးသွေးသဏ္ဍာန်ကဲ့သို့ ကဏှ-မည်းနက်သော အဆင်းလည်း တပါး။
ဤသို့အားဖြင့် ၅-ပါးတည်း။

၂၁။ မြတ်စွာဘုရား၏အသံတော်အင်္ဂါ ၈–ပါး

(၁) ဝိဿဋ္ဌော-သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သော အသံတော်ရှိခြင်းလည်းတပါး။
(၂) ဝိညေယျော- သိသာထင်ရှားသော အသံတော် ရှိခြင်းလည်း တပါး။
(၃) မဉ္ဇု-သာယာနာဘွယ်သောအသံတော်ရှိခြင်းလည်းတပါး။
(၄) သဝနီယော-နာပျော်ဘွယ်သောအသံတော်ရှိခြင်းလည်းတပါး။
(၅) ဗိန္ဒု- တခဲနက်လုံခြီသောအသံတော်ရှိခြင်းတပါး။
(၆) ဂမ္ဘီရော-နက်လေးသောအသံတော်ရှိခြင်းတပါး။
(၇) နိန္နာဒိတော-ပဲ့တင်ထပ်သောအသံတော်ရှိခြင်းလည်းတပါး။
(၈) အဝိသာရိတာ-ဖရိုဖရဲ မကွဲမပြန့်သော အသံတော်ရှိခြင်းတပါး။
ဤသို့အားဖြင့် ၈-ပါးတည်း။

၂၂။ မြတ်စွာဘုရား၏ဉာဏ်တော် ၁၀-ပါး

(၁) ဌာနာဌာနဉာဏ်-ဤကား အကြောင်းဟုတ်၏၊ ဤကားအကြောင်း မဟုတ် အစရှိသည်ကိုသိခြင်း,
(၂) ဝိပါကဉာဏ်-ဝိပါက်ကံအထူးကိုဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့်တကွသိခြင်း,
(၃) သဗ္ဗဂါမိဉာဏ်-အလုံးစုံသော ကံ၏အပိုင်းအခြားတို့ကိုသိခြင်း,
(၄) နာနာဓာတုဉာဏ်-အထူးထူးအပြားပြားသောအတိတ်,အနာဂတ်, ပစ္စုပ္ပန်တည်းဟူသော ကာလသုံးပါးတို့၌ အပိတ်အပင်မရှိ သိခြင်း,
(၅) အဓိမုတ္တိဉာဏ်-ဝေနေယျသတ္တဝါတို့၏အလိုဆန္ဒ အဇ္ဈာသယကို သိခြင်း,
(၆) ဣန္ဒြိယပရောပရိယတ္တိဉာဏ်- သတ္တဝါတို့၏ ဣန္ဒြေ ရင့်မရင့်ကို သိခြင်း,
(၇) ဈာနာဒိသံကိလေသဉာဏ်- ဈာန်၏ညစ်နွမ်းခြင်း အစရှိသည်ကို သိခြင်း,
(၈) ပုဗ္ဗေနိဝါသဉာဏ်-ရှေးလွန်လေပြီးသောဘဝတို့ကိုသိခြင်း,
(၉) ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်-စုတိ,ပဋိသန္ဓေ အထွေထွေတို့ကိုသိခြင်း,
(၁၀) အာသဝက္ခယဉာဏ်-အာသဝေါတရား၏ကုန်ခြင်းကိုသိခြင်း,
ဤသို့လျှင် ဒသဗလဉာဏ် ၁၀-ပါးတို့၏လက္ခဏာအစဉ်တည်း။

၂၃။ မြတ်စွာဘုရား၏အားတော် ၁၀-ပါး

၁-ကာဠာဝက၊ ၂-ဂင်္ဂေယျ၊ ၃-ပဏ္ဍရ၊ ၄-တမ္ဗ၊ ၅-ပိင်္ဂလ၊ ၆-ဂန္ဓ၊ ၇-မင်္ဂလ၊ ၈-ဟေမ၊ ၉-ဥပေါသထ၊ ၁၀-ဆဒ္ဒန်ဟူ၍ ဆင် ၁၀-မျိုးရှိရာဝယ်-

(၁) ယောကျ်ားတကျိပ်တို့၏အားကို ကာဠာဝကဆင်တစီးဆောင်နိုင် သည်။
(၂) ထိုကာဠာဝကဆင် ဆယ်စီးတို့၏အားကို ဂင်္ဂေယျဆင်တစီးဆောင် နိုင်သည်။
(၃) ထိုဂင်္ဂေယျဆင်ဆယ်စီးတို့၏အားကို ပဏ္ဍရဆင်တစီး ဆောင်နိုင် သည်၊
(၄) ထိုပဏ္ဍရဆင်ဆယ်စီးတို့၏အားကို တမ္ဗဆင်တစီးဆောင်နိုင်သည်။

(၅) ထိုတမ္ဗဆင်ဆယ်စီးတို့၏အားကို ပိင်္ဂလဆင်တစီးဆောင်နိုင်သည်။
(၆) ထိုပိင်္ဂလဆင်ဆယ်စီးတို့၏အားကို ဂန္ဓဆင်တစီးဆောင်နိုင်သည်။
(၇) ထိုဂန္ဓဆင် ဆယ်စီးတို့၏အားကို မင်္ဂလဆင်တစီးဆောင်နိုင်သည်။
(၈) ထိုမင်္ဂလဆင် ဆယ်စီးတို့၏အားကို ဟေမဆင်တစီး ဆောင်နိုင်သည်။
(၉) ထိုဟေမဆင် ဆယ်စီးတို့၏အားကို ဥပေါသထဆင် တစီးဆောင်နိုင်သည်။
(၁၀) ထိုဥပေါသထဆင် ဆယ်စီးတို့၏အားကို ဆဒ္ဒန္တဆင် တစီးဆောင်နိုင်သည်။

ထိုဆဒ္ဒန္တဆင် ဆယ်စီးတို့၏အားကို မြတ်စွာဘုရားသခင် တပါးတည်း ဆောင်နိုင်သည်ဖြစ်၍ ဒသဗလအားတော် ၁၀-ပါးတို့ကိုရသည်မည်၏။

၂၄။ ဝိဇ္ဇာ ၃-ပါး

(၁) ပုဗ္ဗေနိဝါသဉာဏ်တော်တပါး။
(၂) ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်တော်တပါး။
(၃) အာသဝက္ခယဉာဏ်တော်တပါး။

ဤသို့အားဖြင့် သိခြင်းထင်ရှားခြင်း တည်းဟူသော ဝိဇ္ဇာ ၃-ပါးတည်း။

၂၅။ ဝိဇ္ဇာ ၈-ပါး

(၁) ဝိပဿနာဉာဏ်တော်တပါး၊
(၂) မနောမယိဒ္ဓိဉာဏ်တော် တပါး၊
(၃) ဣဒ္ဓိဝိဓဉာဏ်တော်တပါး၊
(၄) ဒိဗ္ဗသောတဉာဏ်တော်တပါး။
(၅) ပရစိတ္တဝိဇာနနဉာဏ်တော် တပါး။
(၆) ပုဗ္ဗေနိဝါသာနုဿတိဉာဏ်တော် တပါး၊
(၇) ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်တော် တပါး၊
(၈) အာသဝက္ခယဉာဏ်တော် တပါး။

ဤသို့လျှင် သိခြင်း ထင်ရှားခြင်း တည်းဟူသော ဝိဇ္ဇာ ၈-ပါးတည်း၊

၂၆။ စရဏ ၁၅-ပါး

(၁) သီလသံဝရတပါး။
(၂) ဣန္ဒြိယဂုတ္တ တပါး။
(၃) ဘောဇနေမတ္တညု တပါး။
(၄) ဇာဂရိယာနုယောဂ တပါး။
(၅) သဒ္ဓါစေတသိက် တပါး။
(၆) သတိစေတသိက် တပါး။
(၇) ဟိရီစေတသိက် တပါး။
(၈) ဩတ္တပ္ပစေတသိက် တပါး။
(၉) ထင်ရှားစွာကြားခြင်းဟု ဆိုအပ်သောသုတတပါး။
(၁၀) ဝီရိယစေတသိက်တပါး။
(၁၁) အပြားအားဖြင့် ထိုးထွင်း၍သိသော ပညာစေတသိက် တပါး။
(၁၂) ပဌမဈာန်တပါး။
(၁၃) ဒုတိယဈာန်တပါး။
(၁၄) တတိယဈာန်တပါး။
(၁၅) စတုတ္ထဈာန်တပါး။

ဤသို့လျှင် စရဏ ၁၅-ပါးတည်း။

၂၇။ ဆအသာဓာရဏဉာဏ်တော် ၆-ပါး

(၁) အတိုင်းမသိသော အမည်နာမ ဝိသေသဂုဏ်တို့ကို ဆောင်နိုင်သော အနုသယဉာဏ်တော်တပါး။

(၂) သူတပါးတို့၏ဣန္ဒြေနုရင့်တို့ကို သိနိုင်သော ဣန္ဒြိယပရောပရိယတ္တိဉာဏ်တော်တပါး။

(၃) ရေမီးအစုံတန်းခိုးဟုန်ကို အလိုရှိတိုင်း ထွက်စေနိုင် ပြစေနိုင်သော ယမကပါဋိဟာရိယဉာဏ်တော်တပါး။

(၄) ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ မဟာကရုဏာသမာပတ္တိပြစ်၍ သိစွမ်းတော်မူနိုင်သော မဟာကရုဏာ သမာပတ္တိ ဉာဏ်တော် တပါး။

(၅) အလုံးစုံကုန်စင်မများ မြတ်တရားကို ပိုင်းခြားထင်ထင် ကောင်းစွာသိမြင်တော်မူနိုင်သော သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော် တပါး။

(၆) ယူဇနာအရာ, ယူဇနာအထောင်ပင် ခရီးအစဉ်ဝေးကွာ သော်လည်းအပိတ်အပင်မရှိ အလိုတော်အတိုင်း မြင်နိုင်သိနိုင်သော အနာဝရဏဉာဏ်တော် တပါး။

ဤသို့လျှင် ဆအသာဓာရဏဉာဏ်တော် ၆-ပါး ပြားသတည်း။

၂၀။ ဘုရားသည်သာလျှင် သိနိုင်ခြင်း ၃-ပါး

(၁) ပဋိသန္ဓိသြက္ကန္တ—အမိဝမ်းတွင်းသို့ သက်ဆင်းသောအခါ တပါး။
(၂) ဌိတိကာလ—အမိဝမ်းတွင်း၌ ကိန်းအောင်းသောအခါ တပါး။
(၃) နိက္ခမနကာလ—အမိဝမ်းတွင်းမှ ဘွားသောအခါ တပါး။

ဤသို့အားဖြင့် ပေါင်း ၃-ပါးတည်း။

၂၉။ ဘုရားဂုဏ်တော် ၉-ပါး

(၁) လူသုံးဦးတို့၏ ပူဇော်အထူးကို ခံထိုက်ကြောင်းဖြစ်သော သီလဂုဏ်, သမာဓိဂုဏ်, ပညာဂုဏ်, ဝိမုတ္တိဂုဏ်, ဝိမုတ္တိဉာဏဒဿနဂုဏ်တို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူခြင်း တည်းဟူသော အရဟံ ဂုဏ်တော် တပါး။

(၂) သစ္စာလေးပါး မြတ်ဓမ္မကို တစမကျန် ဉာဏ်တော်ဖြင့်ထိုးထွင်း၍ သိမြင်တော်မူခြင်း တည်းဟူသော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဂုဏ်တော် တပါး။

(၃) ဝိဇ္ဇာသုံးပါး,ဝိဇ္ဇာရှစ်ပါး, စရဏတဆယ့်ငါးပါးတို့နှင့် ကောင်းစွာ ပြည့်စုံတော်မူခြင်း တည်းဟူသော ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္နဂုဏ်တော် တပါး။

(၄) နိဗ္ဗာန်သို့ ကောင်းစွာကြွသွားတော်မူခြင်း တည်းဟူသော သုဂတဂုဏ်တော်တပါး။

(၅) ကာမ, ရူပ, အရူပ တည်းဟူသော လောကသုံးခွင်ကို ကုန်စင်အောင် သိမြင်တော်မူခြင်း တည်းဟူသော လောကဝိဒူဂုဏ်တော် တပါး။

(၆) လူနတ်ပြဟ္မာ သတ္တဝါအပေါင်းတို့ကို တရားရေအေး အမြိုက်ဆေးကို တိုက်ကျွေးတော်မူ၍ ယဉ်ကျေးအောင် ဆုံးမတော်မူရာဝယ် အတုမရှိ လွန်ကဲခြင်း တည်းဟူသော အနုတ္တရောပုရိသဒမ္မသာရထိ ဂုဏ်တော်တပါး။

(၇) လူနတ်ပြဟ္မာ သတ္တဝါတို့၏ ဆရာအစစ် ဖြစ်ကြီးဖြစ်တော်မူခြင်း တည်းဟူသော သတ္ထာဒေဝမနုဿာန ဂုဏ်တော်တပါး။

(၈) သစ္စာလေးပါးတရားကို ထင်ရှားပေါ်လွင် ကိုယ်တော်တိုင်သိမြင်လျက် လူနတ်တို့အားလည်း ဟောကြားသိစေတော်မူခြင်း တည်းဟူသော ဗုဒ္ဓဂုဏ်တော်တပါး။

(၉) ဘုန်းတော်အနန္တ, ကံတော်အနန္တ, ဉာဏ်တော်အနန္တ, တန်းခိုးတော် အနန္တ ကြီးမြတ်လှ၍ လောကသုံးပါးလူအများတို့ လေးစားဂရု ချီးပမ္မကို ပြုရခြင်းတည်းဟူသော ဘဂဝါဂုဏ်တော် တပါး-

၍သို့လျှင် ဘုရားဂုဏ်တော် ၉-ပါး ဖြစ်သတည်း။

၃၀။ ဘုန်းတော် ၆-ပါး

(၁) ဆယ်ပါးသော ဉာဏဗလတို့ကို အစိုးရတော်မူသဖြင့် လူ့ပြည် နတ်ရပ် ခေတ်သုံးထပ်ကို အုပ်ကွပ်စိုးပိုင် နိုင်နင်းတော် မူခြင်း တည်းဟူသော ဣဿရိယဘုန်းတော်တပါး။

(၂) လောကုတ္တရာတရား မြတ်ကိုးပါးသို့ ထင်ရှားစွာ ရောက်ခြင်း တည်းဟူသော ဓမ္မဘုန်းတော်တပါး။

(၃) နရက်ဘဝဂ် အောက်ထက်ပျံ့လွှင် သုံးခရိုင်ကို အဆုံးတိုင် ကျော်စောတော်မူခြင်း တည်းဟူသော ယသဘုန်းတော်တပါး။

(၄) သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော ယောကျ်ားမြတ်တို့၏ လက္ခဏာရောင်ဝါ မြူတေ ကြက်သရေ အပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံတော်မူခြင်း တည်းဟူသော သိရီဘုန်းတော်တပါး။

(၅) အလိုတော်ရှိသမျှ တခဏခြင်းဖြင့်သာ ပြည့်စုံနိုင်ခြင်း တည်းဟူသော ကာမဘုန်းတော်တပါး။

(၆) နိဗ္ဗာန်ရောက်ရာ ဒေသနာဖြင့် ပြဟ္မာ နတ်လူ သုံးဘုံ သူတို့ကို ကြည်ဖြူလှစွာ သင်ပြဆုံးမတော်မူသော တလောကလုံး ကိုးကွယ်ရာ ဆရာအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူခြင်း ဟူသော ပယတ္တ ဘုန်းတော် တပါး-

၍သို့အားဖြင့် ဘုန်းတော် ၆-ပါး ဖြစ်သတည်း။

၃၀။ အစိတ္တေယျဝဏ္ဏ၊ အလိုအား၊ဖြင့်
အံ့ဘွယ် ၁၀-ပါး

(၁) စီဝရဋ္ဌ– ဝတ်ရုံတော်မူသောသင်္ကန်းတော်သည် ဖွပ်ခြင်း,ဆိုးခြင်း, နွမ်းနယ်ခြင်း မရှိသည်လည်း အံ့ဘွယ်တော်တပါး။

(၂) ကေသာစ– ဆံတော်သည် တောထွက်တော်မူသောအခါ ဖြတ်တော်မူသည်မှစ၍ မတိုမရှည် လက်နှစ်သစ်မျှသာ သက်တော်ရှည်သမျှကာလပတ်လုံး တည်တော်မူသည်လည်း အံ့ဘွယ်တော်တပါး။

(၃) ခာရဏာဋ္ဌ– ဆောင်တော်မူသော ကိုယ်ဝတ်, ဒုကုဋ်, သင်းပိုင်, ခါးပန်း, အပ်, သပိတ်, ရေစစ်, ပဲခွပ် တည်းဟူသော ပရိက္ခရာတို့သည် ကိုယ်တော်နှင့် မထိမူ၍ လက်လေးသစ်ခန့် ခြားတော်မူသည်လည်း အံ့ဘွယ်တော်တပါး။

(၄) ဓောဝနဋ္ဌ– သပိတ်တော်ကို ဆေးလျှင် လက်တော် စင်နှင့်သည်၊ လက်တော်ကိုဆေးလျှင် သပိတ်တော်စင်နှင့်သည်လည်း အံ့ဘွယ်တော် တပါး။

(၅) သာသပဂစ္ဆပရိသနဋ္ဌ– မုန်ညင်းသီး ခွံတော်တွင်းသို့ ဝင်တော်မူနိုင်သည်လည်း အံ့ဘွယ်တော်တပါး။

(၆) ရသ္မိဖရဏာဋ္ဌ– ခြောက်ပါးသောရောင်ခြည်တော်တို့ကို လွှတ်တော်မူသည်ရှိသော် အရပ်ဆယ်မျက်နှာတို့ကို နှံ့နိုင်သည်လည်း အံ့ဘွယ်တော် တပါး။

(၇) နိမ္မိတဋ္ဌ– တန်းခိုးတော်ဖြင့် ရာ, ထောင်, သိန်း, သန်း မက ဘန်ဆင်းတော် မူပြီးလျှင် ဝေနေယျသတ္တဝါတို့အလိုသို့ လိုက်ရသဖြင့် ချွတ်တော်မူနိုင်သည်လည်း အံ့ဘွယ်တော်တပါး။

(၈) ဇာတျာဒိခေတ္တအဘိနိမ္မာနဋ္ဌ- ဇာတိ,အာဏာ,ဝိသယာဟုသုံးဖြာသောခေတ်တို့တွင် အလင်းအတိ အမိုက်အတိဖြစ်အောင် ဘန်ဆင်းတော်မူနိုင်သည်လည်းအံ့ဘွယ်တော်တပါး။

(၉) အာကာသဥလ္လိင်္ဂနဋ္ဌ–ကိုယ်တော်ကိုလဝန်းကဲ့သို့ အထက်ကောင်းကင်၌ထားတော်မူနိုင်သည်လည်း အံ့ဘွယ်တပါး။

(၁၀) ဒေသနဋ္ဌ-ခြားနားသိသာ၊ ချိုသာယာလျက်၊ နာဘွယ်လည်းရှိ၊ စွန်းမငြိတည်း၊ မရှိတုံဆဲ၊ ဖရိုဖရဲနှင့်၊ မကွဲမပျက်၊ လုံး၍ထွက်သား၊ လေးနက်ပွဲတင်၊ စုံရှစ်အင်ဖြင့်၊ ထင်ထင်ဟောကြား၊ မြတ်

တရားသည်၊ လေးပါးပရိသတ်၊ လူနတ်ဗိုလ်ပုံ၊ အစုံအလင်ကြား နိုင်သော အံ့ဘွယ်တော်လည်းတပါး။

(၁၁) အာသယာနုသယဉာဏ်-အလုံးစုံအကြွင်းမရှိသောသတ္တဝါအပေါင်း တို့၏စိတ်အလိုကိုသိတော်မူနိုင်ခြင်း အာသယာနုသယဉာဏ်တော် တည်းဟူသောအံ့ဘွယ်တော်လည်းတပါး။

(၁၂) မဟာကရုဏာသမာပတ္တိစ-ကျွတ်ထိုက်, မကျွတ်ထိုက်သောသတ္တ ဝါတို့ကို သိတော်မူနိုင်ခြင်း မဟာကရုဏာသမာပတ္တိဉာဏ်တော် တည်းဟူသောအံ့ဘွယ်တော်လည်းတပါး။

(၁၃) ဣန္ဒြိယပရောပရိယတ္တိစ- သတ္တဝါတို့၏ ဣန္ဒြေနုသည်ရင့်သည်ကို သိတော်မူနိုင်ခြင်း ဣန္ဒြိယပရောပရိယတ္တိဉာဏ်တော် တည်းဟူ သောအံ့ဘွယ်တော်လည်းတပါး။

(၁၄) ဌေ ယျဓမ္မဥ္စ-သင်္ခါရ,ဝိကာရ,လက္ခဏာ,ပညတ်မှတပါးကုန်သော တရားအစုဟုဆိုအပ်သောသင်္ခါရတို့ကို သိတော်မူနိုင်ခြင်း ဌေ ယျ ဓမ္မလည်းအံ့ဘွယ်တော်တပါး။

(၁၅) လဟုတာဒိဇာနနဥ္စ-လဟုတာရုပ်, မုဒုတာရုပ်, ကမ္မညတာရုပ်, ကာယဝိညတ်,ဝစီဝိညတ်ဟု ဆိုအပ်သော ဝိကာရရုပ်ငါးခုတို့ကို သိတော်မူနိုင်ခြင်း ဌေယျဓမ္မလည်းအံ့ဘွယ်တော်တပါး။

(၁၆) ဥပစယာဒိဇာနနဥ္စ-ဥပစယ,သန္တတိ,ဇရတာ,အနိစ္စတာ တည်း ဟူသောလက္ခဏာရုပ်လေးခုတို့ကို သိတော်မူနိုင်ခြင်း ဌေ ယျဓမ္မ လည်းအံ့ဘွယ်တော်တပါး။

(၁၇) အသင်္ခတဇာနနဥ္စ- အသင်္ခတဓာတ်နိဗ္ဗာန်ကို သိတော်မူနိုင်ခြင်း ဌေ ယျဓမ္မလည်းအံ့ဘွယ်တော်တပါး။

(၁၈) ဝိဇ္ဇမာနာဒိပညတ္တိဇာနနဥ္စ- ဝိဇ္ဇမာနပညတ်, အဝိဇ္ဇမာနပညတ် စသော ပညတ်တရားအပေါင်းတို့ကို သိတော်မူနိုင်ခြင်း ဌေ ယျ ဓမ္မလည်းအံ့ဘွယ်တော်တပါး။

ဤသို့လျှင် အံ့ဘွယ် ၁၈-ပါးဖြစ်သတည်း။

တနည်းအားဖြင့် ဗုဒ္ဓဓမ္မဖြစ်သောအံ့ဘွယ် ၁၈-ပါးကား- အတိတ်, အနာဂတ်,ပစ္စုပ္ပန်တို့၌ အပဋိဟတ-မပိတ်မပင်သောဉာဏ်ရှိတော်မူသည် ၃-ပါး၊ ကာယကံ,ဝစီကံ,မနောကံတို့သည် ဉာဏ်တော်လျှင်ပြဋ္ဌာန်း၏၊ ဉာဏ် တော်သို့အစဉ်လိုက်၏ဟူသော ဉာဏပုဗ္ဗင်္ဂမ-ဉာဏာနုပရိဝတ္တဂုဏ်တော် ၃-

ပါး၊ ဆန္ဒ,ဝီရိယ,သတိ,သမာဓိ,ပညာ, ဝိမုတ္တိတို့၏ယုတ်ခြင်းမရှိသောဂုဏ် ၆-ပါး၊ မြူးထူးခြင်းမရှိ, မြူးထူးလိုသောစကားမရှိ, ချွတ်ယွင်းသည်မရှိ, အဆောတလျင်ပြုသောအမှုမရှိ, ကြောင့်ကြခြင်းမရှိ, မစူးစမ်းမဆင်ခြင်မူ၍ ပြုခြင်းမရှိသောဂုဏ်တော် ၆-ပါး၊ ပေါင်း ၁၀-ပါးတည်း။

၃၂။ ဗုဒ္ဓကိစ္စ ၅-ပါး

(၁) ပုရေဘတ္တ-နံနက်ပိုင်း၌ဆွမ်းခံကြွတော်မူခြင်း, အလှူရှင်တို့အား အခွင့်အားလျော်စွာ အနုမောဒနာပြုခြင်းစသောကိစ္စ။

(၂) ပစ္ဆာဘတ္တ-နေလွဲသောအခါ ညနေပိုင်း၌ ပန်း,နံ့သာ စသည်တို့ဖြင့် ပူဇော်ရန်လာကြသော ဒါယကာ,ဒါယိကာမတို့၏အပူဇော်ကိုခံလျက် အခွင့်အားလျော်စွာ ဒေသနာဓမ္မဟောပြတော်မူခြင်း စသောကိစ္စ။

(၃) ပုရိမယာမ-ညဦးယာမ်၌ ရဟန်းပရိသတ်တို့အား တရားဟောခြင်း,ကမ္မဋ္ဌာန်းပေးခြင်းစသောကိစ္စ။

(၄) မဇ္ဈိမယာမ-သန်ခေါင်ယာမ်၌ စကြဝဠာတိုက်တသောင်းမှစည်းဝေးရောက်လာကုန်သောနတ်ဗြဟ္မာအပေါင်းတို့၏ အမေးပုစ္ဆာပြဿနာတို့ကိုဖြေဆိုတော်မူခြင်းစသောကိစ္စ၊

(၅) ပစ္ဆိမယာမ-မိုးသောက်ယာမ်၏သုံးစုတစုတွင် ပဌမအစု၌ စင်္ကြံကြွတော်မူခြင်း,ဒုတိယအစု၌ သီဟသေယျဖြင့် လက်ျာနံတောင်းလျောင်းစက်တော်မူခြင်း,တတိယအစု၌ မဟာကရုဏာတော်နှင့်ယှဉ်သော စတုတ္ထဈာန်သမာပတ်ကိုဝင်စားတော်မူ၍ ထိုမဟာကရုဏာသမာပတ်မှ ထတော်မူပြီးလျှင် အရဟတ်တက်ခါနီး၌ ယနေ့အဘယ်သတ္တဝါကို ကယ်ချွတ်ရအံ့နည်းဟု ဗုဒ္ဓစက္ခုဉာဏ်တော်ဖြင့် လောကသုံးပါးကိုကြည့်တော်မူခြင်းကိစ္စ၊

ဤသို့လျှင် ဗုဒ္ဓကိစ္စ ၅-ပါးဖြစ်သတည်း။

နောက်ဆက်တွဲပြီး၏။

မာလာလင်္ကာရဝတ္ထုတော်ကြီး၊
အက္ခရာစဉ်အညွှန်း

အ

အခွန်တသိန်းထွက်သောရွာ ၁၅၄
အစလစေတီ ၁၉၄
အဆုံးစွန်သောဆွမ်း ၂၆၄
အဆုံးစွန်သောတရား ၂၉၇
အဇပါလညောင်ပင် ၆၅
အဇာတသတ်မင်း ၁၉၀-၁၉၉
အတတ် ၁၂-ပါး ၂၅
အနတ္တလက္ခဏာသုတ် ၀၁
အနာထပိဏ်သေဌေး ၁၄၂
အနိမိသစေတီ ၆၂
အနုမာေဒနာ ၂၂၁
အနော်မာမြစ် ၃၄-၃၅
အပရိဟာနိယသုတ် ၂၀၇
အဘိဓမ္မာသုံးသပ်တော်မူခြင်း ၆၁-၆၂
၁၀၄
အမတ်တို့ရဟန္တာဖြစ်ခြင်း ၁၂၀
အမိုက်တိုက် ၅၃
အရေးအကြောင်းတဆယ့်ခြောက် ၆၅
အရှင်အနုရုဒ္ဓါရွတ်သောဂါထာ ၃၀၁
အရှင်အဿဇိ ၁၂၁
အရှင်ဥပဝါဏအကြောင်း ၂၇၄
အရှင်စုန္ဒ ၂၀၀-၂၃၀-၂၃၃-၂၄၁-
၂၀၂-၂၀၄-၃၀၁
အရှင်ပိဏ္ဍောလဘာရဒွါဇ ၁၆၉
အရှင်မဟာကဿပ၏ထိပ်၌
ခြေတော်တည်ခြင်း ၃၀၀
အရှင်မောဂ္ဂလာန် ၁၂၄-၁၆၀-၁၇၀
အရှင်မောဂ္ဂလာန်ရဟန္တာဖြစ်ခြင်း ၁၂၅
အရှင်မောဂ္ဂလာန်ပရိနိဗ္ဗာန်စံခြင်း ၂၄၃
အရှင်ယသ၏အမိ ၀၃
အရှင်သာရိပုတြာ ၁၂၄
အရှင်သာရိပုတြာရဟန္တာဖြစ်ခြင်း ၁၂၅
အရှင်သာရိပုတြာအားဘုရားရှင်
မေးတော်မူခြင်း ၁၉၄
အရှင်သာရိပုတြာပရိနိဗ္ဗာန်ပြုခြင်း ၂၃၂
အလောင်းတော်ဘွားမြင်ခြင်း ၁၂
အလောင်းတော်ကိုအမည်မှည့်ခြင်း ၂၀
အလောင်းတော်လေးအတတ်ပြခြင်း ၂၄
အလောင်းတော် ရဟန်းအဖြစ်၌
စိတ်ညွတ်ခြင်း ၃၀
အလောင်းတော် တောထွက်တော်
မူခြင်း ၃၁
အလောင်းတော်သဂြိုဟ်ရန်ဥပဒေ ၂၇၉
အလောင်းတော်ကိုမီးပူဇော်ရာသို့
ဆောင်ခြင်း ၃၀၃
အသံတော်ဆယ်ပါး ၂၀၉
အသမ္မိန္နခတ်တော် ၃၁၇
အကုံရနတ်သား ၁၀၆
အမ္ဗပါလိကာ ၁၄၅-၂၂၄
အမ္ဗလဋ္ဌိကအရပ် ၂၁၀-၂၁၁

အာ

အာတုမရွာ ၃၁၁
အာဒိတ္တပရိယာယသုတ် ၁၀၃
အာဠာရသေ့ ၄၀
အာရာမ်ကိုအလှူခံခွင့်ပြုတော်မူခြင်း ၁၁၉

ဣ

အိပ်မက်ကြီးငါးပါး ၄၄
ဣန္ဒနီလာကျောက် ၇၃
ဣန္ဒကနတ်သား ၁၀၇

ဥ

ဥပကတက္ကတွန်း ၇၇
ဥပတိဿ,ကောလိတတို့တရား
ရှာခြင်း ၁၂၀

ဥပတိဿအရှင်အဿဇိနှင့်တွေ့ခြင်း ၁၂၁
ဥဒကရသေ့ ၄၀
ဥဒါန်စကား ၂၉-၃၁-၅၀-၇၂-၈၀-၈၂-၂၂၃
ဥဒေနစေတီ ၂၄၄
ဥရုဝေလတော ၂၁
ဥရုဝေလတော၌ ကမ္မဋ္ဌာန်း
စီးဖြန်းခြင်း ၃၇
ဥရုဝေလကဿပရသေ့ ၉၃
ဥရုဝေလကဿပနှင့်ဘုရား
မေးဖြေခြင်း ၁၁၁
ဥဇ္ဇေနီပြည် ၁၅၈
ဥတ္တရာသင်္ဂနက္ခတ်သဘင် ၃၄
ဥတ္တရကုရုကျွန်း ၉၇

ဦ

အူထုံးသောအနာ ၁၅၇

ဧ

တေဒဂ် ၁၃၂
ဟေဗိဘိကျွဥပသမ္ပဒ ၈၁

က

ကပိလဝတ်သို့ဘုရားကြွခြင်း ၁၃၀
ကဏ္ဍကမြင်း ၃၁-၃၇
ကဏ္ဍာမွသရက်ပင် ၁၇၃
ကာဠဒေဝီလရသေ့ ၁၇
ကာဠုဒါယီအမတ် ၁၂၉
ကိသာဂေါတမီချီးမွမ်းခြင်း ၂၉
ကောလာဟလသုံးပါး ၃
ကောဋီကရွာသို့ကြွတော်မူခြင်း ၂၂၃
ကောဏ္ဍညပုဏ္ဏား ၂၀
ကျောက်ခဲမိုးဃ ၅၂
ကျောက်သပိတ် ၁၇၃
ကျောက်စေတီ ၃၃၀
ကျောင်းရှစ်သောင်းလေးထောင် ၃၃၀
ကြည့်ခြင်းကြီး ၅-ပါး ၅
ကွမ်းရိုးဒန်ပူ ၁၀၉
ကျွန်းဦးဇမ္ဗုသပြေသီး ၉၈
ကျွန်းဦးသရက်ပင် ၉၉
ကျွန်းဦးသျှိသျှားပင် ၉၉
ကျွန်းဦးသဖန်းခါးပင် ၉၉

ခ

ခမည်းတော်နှစ်ကြိမ်ခြေတော်
ရှိခိုးခြင်း ၂၃
ခေါင်းခဲဦးယဉ်းနာ ၁၅၄

ဂ

ဂယာကဿပ ၁၈၃
ဂါထာခြောက်ဆယ် ၁၃၀
ဂိရိမင်္ဂလာဆင် ၅၃
ဂေါတမစေတီ ၂၄၄

ဃ

ဃဋိကာရမြဟ္မာ ၇၃
ဃနာနို့ဆွမ်းကိုခံတော်မူခြင်း ၄၅-၄၇
ဃရဏီဥပါသိကာမ ၁၇၅

စ

စမြင်းဒေါသ ၁၆၂
စန္ဒပဇ္ဇောတမင်း ၁၅၈
စကြဝတေးမင်းအံ့ဘွယ်လေးပါး ၂၀၆
စာပါလစေတီ ၂၄၄
စိတ္တလတာဥယျာဉ် ၁၃
စိရသာမဏေမ ၁၇၇
စုန္ဒသာမဏေ ၁၇၇
စုန္ဒအားနှစ်သိမ့်စေခြင်း ၂၆၁
စူဠအနာထပိဏ်သဋ္ဌေး ၁၇၆
စူဠသုဘဒ္ဒါ ၃၄၃
စူဠာမဏိစေတီ ၃၆
၃၂၄
စေတီထိုက်သူများ ၂၀၀
စေတီဆယ်ဆူ ၃၂၇
စွန်ခြင်းကြီးငါးပါး ၄၅

ဆ

ဆံတော် ၃၆-၄၇
ဆန္ဒအမတ် ၃၁-၃၅
ဆွမ်းခံကြွတော်မူခြင်း ၁၃၄
ဆွမ်း ၂-ပါး ၁၆၄

ဇ

ဇနပဒကလျာဏီ ၁၃၈
ဇီဝကဆရာအကြောင်း ၁၄၆
ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ကိုလှူခြင်း ၁၄၂

ဉ

ဉတ္တိစတုတ္ထကံ ၉၁
ဉာတတ္ထစရိယ ၅၄
ညောင်စောင့်နတ် ၄၃
ညွှန်ပျောင်းမိုးသီး ၅[illegible]

တ

တဆယ့်ရှစ်ကုဋေသောနတ်ဗြဟ္မာ ၈၁
တဆယ့်ရှစ်ကုဋေသောဥစ္စာ ၁၄၂
တညီပြင်ဖြစ်သောဝက်သား ၂၅၄
တပုဿ,ဘလ္လိကတို့အားဆံတော်ပေးခြင်း ၇၂
တယူဇနာလျှင်ကျောင်းတဆောင်စီ ၁၄၂
တယူဇနာရှိစေတီ ၂၇၆
တရားဟောအံ့ဟုခွင့်ပြုခြင်း ၇၅
တသောင်းသောပုဆိုး ၂၈
တံခါးစောင့်နတ် ၃၃
တန်းခိုးပြာဋိဟာ ၁၃၂-၁၃၃-၁၈၀
တန်းခိုးမပြုရန်ပညတ်ခြင်း ၁၆၇
တာဝတိံသာနတ်ပြည် ၁၇
တေဝါစိကသရဏဂုံ ၈၄

ဒ

ဒါယကာလှူသက်နုံး ခွင့်ပြုရန် တောင်းပန်ခြင်း ၁၆၅
ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ် ၅၆
ဒုက္ကရစရိယာကျင့်တော်မူခြင်း ၄၀
ဒေဝဒဟပြည် ၁၃
ဒေဝီလရသေ့ဆံကျစ်၌တည်ရပ်ခြင်း ၁၆
ဒွေဝါစိကဥပါသကာ ၇၄

ဓ

ဓမ္မစကြာတရားတော် ၇၈-၈၈
ဓမ္မန္တေဝါသိက ၁၄၉
ဓာတ်တော်ဝေခြင်း ၃၁၈-၃၂၅-၃၂၈ ၃၃၀

န

နဒီကဿပ ၁၀၂
နရသီဟဂါထာ ၁၃၅
နဟ်စက်လက်နက် ၅၄
နတ်တို့ငိုကြွေးခြင်း ၂၇၆
နန္ဒမင်းသား ၁၃၈
နာဂါပလောကိတစေတီ ၂၅၂
နာဋပုတ္တမည်သောတက္ကတွန်း ၁၆၇
နာဋိကအရပ်သို့ကြွတော်မူခြင်း ၂၂၃
နာဠန္ဒာသို့ကြွတော်မူခြင်း ၂၁၀-၂၁၁
နာဠကရွာ ၂၃၃
နာဠာဂိရိဆင် ၃၈
နိဂြောဓသာကိဝင် ၁၃၂
နိမိတ်လေးပါးမှစောင့်ရှောက်ခြင်း ၂၂
နိမိတ်ကြီးလေးပါးကိုနတ်တို့ပြခြင်း ၂၅
နေနဟ်သား ၁၇၄

ပ

ပဋိသန္ဓေနေအံ့သောပုဗ္ဗနိမိတ် ၁၀
ပဉ္စမဈာန် ၂၀
ပရိဗိုဇ်နှစ်ရာငါးကျိပ် ၁၂၄
ပရိနိဗ္ဗာန်စံယူမည့်အရပ်အမြွက် ၂၄၃
ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုရန်မာရ်နတ်ခွင့်တောင်းခြင်း ၂၄၅
ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူခြင်း ၂၈၉
ပရိသတ် ၄-ပါး ၃၃၁
ပုက္ကုသ၏ပုဆိုးစုံကိုခံတော်မူခြင်း ၂၅၆

ပက္ကုသ၏ပုဆိုးကိုဝတ်ရုံတော်မူခြင်း ၂၆၀
ပစ္စည်းလေးပါးဒါယကာ ၃၃၃
ပဉ္စဝဂ္ဂီငါးဦးအကြောင်း ၂၁-၄၂-၇၇
ပဉ္စသီခနတ်သား ၁၉၃
ပံသုကူသက်နိုး ၉၇
ပလ္လဝတောင်ရိုး ၃၀
ပလ္လာကမ္မလာကျောက်ဖျာ ၂၇
ပါရမီ ၅၄
ပါဠလိမြို့တည်ခြင်း ၂၁၉
ပီတိ ၅-ပါး ၂၃၀
ပုရာဏကဿပတိတ္ထိ ၁၇၅
ပုဏ္ဏား ၁၀၀-ယောက် ၁၉
ပုဏ္ဏာကျွန်မ ၄၄
ပုဗ္ဗေနိဝါသဉာဏ် ၅၆
ပူဇော်သက္ကာ ၄၃-၂၇၂
ပေါက္ခရဝဿမိုးရွာ ၁၃၄
ပျိုးကြဲအံ့သောမင်္ဂလာနေ့ ၂၃
ပြာသာဒ်သုံးဆောင် ၂၄
ပြာပူမိုးရွာ ၅၃

ဖ

ဖြော့တော့သောဝေဒနာ ၁၅၀

ဗ

ဗလိနတ်စာ ၄၃
ဗဟုပုတ္တိစေတီ ၂၄၄
ဗာရာဏသီသေဋ္ဌေးသား ၁၅၇
ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး ၃၀-၁၅၃-၁၆၄
ဗုဒ္ဓကောလာဟလဖြစ်ခြင်း ၃
ဗုဒ္ဓဝံ္သစရိယ ၅၄
ဗုဒ္ဓစက္ခု ၇၆
ဗောဓိမဏ္ဍိုင်သို့တက်တော်မူခြင်း ၄၀
ဗြဟ္မာကြီးလေးယောက် ၁၃

ဘ

ဘဒ္ဒဝဂ္ဂီမင်းသားသုံးကျိပ် ၉၂
ဘုရားဖြစ်ရန်တောင်းပန်ခြင်း ၄
ဘုရားသခင်ကိုကဲ့ရဲ့ကြခြင်း ၁၂၉
ဘုရားရှင်ကိုဇီဝကကုသခြင်း ၁၆၂
ဘုရားသခင်ဝါဆိုစဉ် ၁၉၇
ဘွားဘက်တော်ခုနစ်ပါး ၁၆
ဘွဲ့ဖြူပုဆိုး ၁၄

မ

မကုဋဗန္ဓန ၃၀၅
မကြောက်မရွံ့သောစကား ၁၄
မစွန့်ရာသောအရပ် ၄-ပါး ၁၄၅
မဟာသုဒဿနသုတ် ၂၀၀
မဟာပဒေသလေးပါး ၂၅၂
မဟာသာဝကစေတီ ၃၂၇
မဟာသုဘဒ္ဒါ ၁၄၃
မဟာလ္လတာတန်ဆာ ၃၀၆
မင်္ဂလာသိန္ဓောမြင်း ၂၅
မင်္ဂလာ ၅-ပါး ၁၃၀
မင်းသားသုံးကျိပ်ကိုတရားဟောခြင်း ၉၁
မဇ္ဈိမဒေသအရပ် ၆
မယ်တော်အိပ်မက်မြင်မက်ခြင်း ၀-၉
မယ်တော်တုသိတာနတ်ပြည်၌ဖြစ်ခြင်း ၂၁
မလ္လာမင်းတို့၏အင်ကြင်းတော ၂၆၆
မလ္လာမင်းတို့ဘုရားကိုရှိခိုးခြင်း ၂၉၀
မလ္လိကာ ၃၀၆
မာတလိနတ်သား ၁၉၃
မာတုဂါမတို့၌နှလုံးသွင်းရန် ၂၇၇
မာရ်နတ်တားခြင်း ၃၄-၅၀-၆၅-၆၇
၀၉
မိဘခွင့်မပြုလျှင်ရှင်ရဟန်းပြုမပေးရန် ၁၃၉
မီးကျီးမိုးရွာ ၅၂
မီးမယ်ဖျူးငါးရာ ၁၀၀
မီးသွေးစေတီ ၇၀-၃၂၅
မုစလိန္ဒာအိုင် ၇၀-၇၁
မုတ်ဆိတ်တော် ၃၆
မောနေယျအကျင့် ၁၀-၁၉
မောရိယမင်း ၃၂၅
မိုးနတ်သား ၁၇၅

မြေလှုပ်ခြင်းရှစ်ပါး ၂၄၇

ယ

ယမကပြာဋိဟာကိုပြတော်မူခြင်း ၁၇၀
ယသသေဌေးသားရဟန်းပြုခြင်း ၈၂
ယသောဓရာမိဖုရား ၁၃၇

ရ

ရတနာစက်မစေတီ ၆၂
ရသေ့ညီနောင်သုံးယောက်တို့ကို ချွတ်တော်မူခြင်း ၉၃
ရဟန်း ၂၇
ရဟန်းပရိက္ခရာ ၃၆
ရှင်ရဟန်းအဖြစ်ခွင့်ပြုတော်မူခြင်း ၉၀
ရဟန္တာခြောက်ဦး ၈၁
ရဟန္တာခုနစ်ဦး ၈၅
ရဟန္တာတကျိပ်တယောက် ၈၇
ရဟန္တာခြောက်ကျိပ်တယောက် ၈၇
ရာဇဂြိုဟ်သေဌေး ၁၅၄
ရာဟုလာ ၂၉-၁၃၈-၁၃၉
ရူပသာရီပုဏ္ဏေးမ ၂၃၅
ရောင်ခြည်တော် ၆-ပါး ၆၃
ရေအံ့ယဉ်နှစ်ခု ၁၄
ရေဝတီနတ်သမီးအကြောင်း ၂၃၉
ရွှေခွက်ကိုမျှောတော်မူခြင်း ၄၇
ရွှေထမ်းစင် ၁၃၅

လ

လက်ဆောင်ပဏ္ဏာ ၃၀
လက်နက်မိုးသည်း ၅၂
လက္ခဏာတော်ကြီး ၃၂-ပါး ၄၁
လက်ျာစွယ်တော် ၃၂၄
လုမ္ဗိနီအင်ကြင်းတော ၁၃
လူရဟန္တာ ၈၅
လောကန္တရိက်ငရဲ ၅၇
လောကတ္ထစရိယ ၅၄
လောကုတ္တရာအမွေ ၁၃၉
လေနတ်သား ၁၇၄
လေပွေကြီး ၅၂

ဝ

ဝလာနရနတ်တို့အကြောင်း ၂၇၀
ဝသဝတ္တီမာရ်နတ် ၃၄
ဝဿကာရပုဏ္ဏား ၁၉၉-၂၁၉
ဝက်သားမြွမ်းဆွမ်း ၂၅၄
ဝမ်းသွေးသွန်သောအနာ ၂၅၄
ဝါသေဋ္ဌမျိုးမလ္လာမင်း ၃၀၄
ဝိမလစသောသေဌေးသားတို့ ရဟန်းပြုခြင်း ၈၆
ဝိသုကြံနတ်သား ၂၇
ဝေသာလီပြည် ၁၄၅
ဝေသာလီကိုအဆုံးစွန်ကြည့်ခြင်း ၂၅၁
ဝေဠုဝရွာသို့ကြွတော်မူခြင်း ၂၂၈
ဝေဠုဝန်ဥယျာဉ် ၁၂၀

သ

သန်လျက်စွဲသစ်သားရုပ် ၃၃၁
သာကီဝင် ၃၉
သာကေတပြည် ၁၅၀
သာနန္တရစေတီ ၂၄၄
သာလဝတီ ၁၄၆
သာသနာ့အမွေခံ ၃၃၃
သားမြွမ်းဆွမ်းကိုခံတော်မူခြင်း ၂၅၃
သားရဲရုပ်ဘပ်စက်ယန္တရား ၃၃၀
သိကြားမင်းရွတ်အပ်သော သီချင်း ၁၁၇-၃၀၀
သိရိမဟာမာယာမိဖုရား ၁၃
သီလပျက်ခြင်းအပြစ်ငါးပါး ၂၁၃
သီလအကျိုးငါးပါး ၂၁၆
သုဇာတာ ၄၃
သုတမင်္ဂလာ ၂၈
သုဒတ္တပုဏ္ဏား ၂၁
သုနိဓပုဏ္ဏား ၂၁၁
သုဘဒ္ဒပရိဗိုဇ်အကြောင်း ၂၉၉

သုဘဒ်ဟောထွက်ရဟန်း ၃၁၀
သုယာမနတ်သား ၁၄
၁၉၁
သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး ၂၀-၃၃ ၁၃၃၊
၁၄၁
သူဇိ ၂၆
သူနာ ၂၆
သူသေ ၂၇
သေဋ္ဌေးမ ၁၅၁
သေနနိဂုံးသို့ဘုရားရှင်ကပ်တော်
မူခြင်း ၈၈-၈၉
သမိုဿး ၅၃
မဃာဏေသေဋ္ဌေးသား ၁၆၄
သုံးဘဝဥ္ဘသားစကပင်စကားပြောခြင်း ၁၅
သပိတ်လေးလုံး ၇၄
သရဏဂုံဖြင့်ရဟန်းပြုစေခြင်း ၉၁
သဟမ္ပတိဗြဟ္မာ ၉၅-၃၀၀
သက်သနဂိရိပြည် ၁၉၁-၁၉၂
သစ်သားပန်းပုရုပ် ၃၃၀
သည်းဆန်ခွာရွာသောမိုဃ်းကြီး ၅၂
သတ္တမ္ဘနစေတီ ၂၄၄
သမ္မညတညာဏ် ၄၂-၅၆

ဟ

ဟိရညဝတီမြစ် ၂၆၆

နောက်ဆက်တွဲ

အ

အသာမာရဏာဂုဏ်တော် ၆-ပါး ၃၆၃
အသီတိမဟာသာဝကတို့၏
အမည်နှင့်ဂုဏ်ထူး ၃၄၄
အသံတော်အင်္ဂါ ၈-ပါး ၃၆၀
အင်္ဂါ ၁၀-ပါး ၃၆၆
အားတော် ၁၀-ပါး ၃၆၁
ဂုဏ်တော် ၉-ပါး ၃၆၄
စရဏ ၁၅-ပါး ၃၆၃
စရိယ ၃-ပါး ၃၃၀
ဖွန့်ခြင်းကြီး ၅-ပါး ၃၃၀

ဉ

ဉာဏ်တော် ၁၀-ပါး ၃၆၁

တ

တရား၃ရှစ်ကွက်စက်လက္ခဏာ ၃၅၇

ပ

ပါရမီ ၁၀-ပါး ၃၃၇

ဗ

ဗုဒ္ဓကိစ္စ ၅-ပါး ၃၆၀
ဗုဒ္ဓဝင်ဇယား ၃၇၇
ဗျာဒိတ်ခံထိုက်ရန်အင်္ဂါ ၈-ပါး ၃၄၀
(ဘုရားလောင်း)
ဗျာဒိတ်ခံထိုက်ရန် အင်္ဂါ ၅-ပါ ၃၄၁
(ပစ္စေကဗုဒ္ဓါလောင်း)
ဗျာဒိတ်ခံထိုက်ရန် အင်္ဂါ ၂-ပါး ၃၄၂
(သာဝကလောင်း)
ဗျာဒိတ်ရပြီးဘုရားလောင်းမရောက်
အပ်သောအရပ် ၁၈-ပါး ၃၄၂

ဘ

ဘုရား,ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ,အဂ္ဂသာဝက,
မဟာသာဝကတို့ခြားနားပုံ ၃၄၃
ဘုရားရှင်တို့၏ဝေမတ္တ ၈-ပါး ၃၄၇
(နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူ)
ဘုရားရှင်တို့ မမ္မတာ ၃၀ ၃၄၉
ဘုရားလောင်းဗျာဒိတ်မခံမီပါရမီ
ဖြည့်ရာကာလ ၃၃၈
ဘုရားလောင်းဗျာဒိတ်ခံပြီးပါရမီ
ဖြည့်ကာလ ၃၃၉
ဘုရားသာသိနိုင်ခြင်း ၃-ပါး ၃၆၄

ဘုန်းတော် ၆-ပါး ၃၆၅
မစွန့်အပ်သောအရပ် ၄-ပါး ၃၅၁
မျက်လုံးတော်အဆင်း ၅-ပါး ၃၆၀

ရ

ရောင်ခြည်တော် ၆-သွယ် ၃၅၀

လ

လက္ခဏာတော်ကြီး ၃၂-ပါး ၃၅၁
လက္ခဏာတော်ငယ် ၈၀ ၃၅၃

ဝ

ဝိဇ္ဇာ ၃-ပါး ၃၆၂
ဝိဇ္ဇာ ၈-ပါး ၃၆၂

မြန်မာမင်း၊ လွှတ်တော်သုံး သတ်ပုံ

(၁) ဝဏ္ဏဗောဓနသတ်အင်း	ရှင်ဥက္ကံသမာလာ
(၂) ကဗိလက္ခဏာ သတ်ပုံ သံပေါက် အတိုကောက်ပါ	စိန္တကျော်သူ ဦးဩ
(၃) ကဗိလက္ခဏာ သတ်ညွှန်း	စိန္တကျော်သူ ဦးဩ
(၄) ဝိဘင်္ဂဗိတခွဲထား	ရှင်လက်ာသာရ
(၅) ကဗျာသာရတ္ထသင်္ဂဟသတ်ပုံ အတိုကောက်ပါ	ဆရာတော် ဦးဗုဒ်
(၆) ဆကာရန္တနယသတ်ပုံ	အမှာတော်ရေး ဦးသာအောင်
(၇) ရတနာကြေးမုံသတ်ပုံ	ပင်းဆရာတော်
(၈) သတ်ထူး	ပညာရှိမကွေးဝန်ထောက်
(၉) ခွဲထားကျော်	လယ်ကိုင်းမြို့စား သေနတ်ဝန်ကြီးနှင့် အတွင်းဝန် ယောမြို့စား
(၁၀) ရကြီး,ယငယ်ခွဲထားလင်္ကာ	သော်ကပင် ဆရာတော်
(၁၁) လောကဓမ္မရေးနည်းခွဲထား	တောင်ငူအရှင်တိသာသနဓဇ အကျော် ဆရာတော်
(၁၂) ရေးနည်းသတ်နည်းဆုံးမတမ်း	တောင်ဘီလာပုဂ္ဂိုလ်ကျော်
(၁၃) စွယ်စုံကျော်ထင်သတ်ပုံ	ကျည်းကန်ရှင်ကြီး
(၁၄) သတ်ညွှန်းသစ်	တွင်းသင်းတိုက်ဝန်
(၁၅) အသတ် ၆-ပါး, အစဝ် ၆-ပါး, ပယ်ပုံ စာတမ်းနှင့် မူလ ကာရန် ၁၆, စပ်နည်း ကာရန် ၆၄-ဇ ယားပုံ	တွင်းသင်းတိုက်ဝန်
(၁၆) ကဗျာသာရတ္ထသင်္ဂဟသတ်ညွှန်း	ဆရာတော် ဦးဗုဒ်
(၁၇) သဒ္ဒါနုသာရီသတ်ပုံ	မုန့်ကမ်း* ဆရာတော် ဦးဝိသုဒ္ဓ
(၁၈) ပါဋ္ဌာနုသာရီသတ်ပုံ	တောင်ငူမြို့ စာရေးကြီး ဦးကြီး

* လွှတ်တော်မှတ်တမ်းတွင် မုံကင်းဟုပါရှိသည်၊ မုံကန်းဟူ၍၎င်း,မုန့်ကမ်းဟူ၍၎င်းခေါ်ဆိုကြသေးကြောင်းသိရ၏။

H. P 8-8 61—2000

ဟံသာဝတီ ပုံနှိပ်တိုက်

၁၅၇-ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့

[illegible]

၃၀

ဟံသာဝတီစာအုပ်ဆိုင်

အမှတ်-၁၅၇၊ ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်း၊

ရန်ကုန်မြို့။